

ДЕЙВИД УИНГРОУВ КАМЪКЪТ ОТВЪТРЕ

Част 4 от „Чун Куо“

Превод от английски: Силвия Вълкова, 1998

chitanka.info

На Брайън и Маргарет Олдис, чиято любов към китайските неща и към огромните светове на въображението ме изпрати по този път. С много любов.

За всекиго от нас — едно и също. Светове свършват или се разкриват, докато вървим.

УВОД

ЧУН КУО

Думите означават „Средно царство“ и от 221 г. пр.н.е., когато първият император, Чин Ши Хуан Ти, обединява седемте Воюващи страни, „чернокосите“, хан, или китайците наричат така великата си държава. Средното царство — за тях това е целият свят; свят, обкръжен от огромни планински вериги на север и запад, от океана на изток и юг. Отвъд са само пустиня и варварство. И така е в продължение на две хиляди години и шестнайсет големи династии. Чун Куо е било Средното царство, самият център на човешкия свят, а неговият император — „Синът на небето“, „Единственият“. Но през XVII век този свят е покорен от младите и агресивни западни сили с по-силните им оръжия и непоколебима вяра в прогреса. За изненада на хан, съревнованието е неравно и китайският мит за върховна сила и самодостатъчност е разбит. В началото на XX век Китай — Чун Куо — е болният старец на Изтока: „внимателно консервирана мумия в херметически запечатан ковчег“, както го нарича Карл Маркс. Но от катастрофалните разрушения на този век израства гигантска нация, която е в състояние да се състезава и със Запада, и с източните си съперници Япония и Корея, от позицията на несравнимата сила. Двайсет и първият век, „Векът на мира“, както го наричат още преди да е започнал, вижда Китай още веднъж да се превръща сам по себе си в свят и този път единствената му граница е космосът.

ВОЙНАТА НА ДВЕТЕ НАПРАВЛЕНИЯ

Тя започва с убийството на Лу Кан, министър на танга, преди около трийсет години — нещастни хорица са взривени към другия свят заедно с младшите му министри, докато се пекаат в императорския солариум. Седмината — великите господари и управители на Чун Куо — веднага отвързват на удара, като арестуват един от водачите на дисперсионистката фракция, отговорна за смъртта на министъра. Но това още не е краят. Дни след публичната екзекуция враговете им нанасят друг смъртоносен удар — убиват Ли Хан Чин, син на танга Ли Шай Тун и наследник на Град Европа, в деня на бракосъчетанието му с красивата Фей Йен.

Всичко може да свърши и тук, с решението на Седмината да не предприемат действия в отговор на смъртта на принц Хан — да провеждат политика на мирна ненамеса, *ву вей* — но за един човек този курс е неприемлив. След като взема нещата в собствените си ръце, генералът на Ли Шай Тун Кнут Толонен нахлува в Камарата на представителите във Ваймар и убива лидера на дисперсионистите, низшия секретар Леман. Подобно действие почти сигурно гарантира хвърлянето на Чун Куо в кървава гражданска война, ако гневът на дисперсионистите не бъде смекчен и не бъдат раздадени концесии.

Концесиите са раздадени, несигурният мир — установен, но разделението между управляващи и управлявани остава, противоположните им желания са неудовлетворени — Седмината са за Стабилност, дисперсионистите — за Промяна. С една от тези концесии Седмината разрешават на дисперсионистите да построят космическия кораб „Нова надежда“. Когато корабът е почти готов, дисперсионистите пришпорват нещата във Ваймар още повече — дискредитират *тай*, представителите на Седмината в Камарата, и насилствено обявяват независимостта си. В отговор Седмината разрушават „Нова надежда“. Войната избухва.

След петгодишната „Война, която не беше война“ дисперсионистите са унищожени, лидерите им — избити, Компаниите им — конфискувани. Големият им стремеж към Промяна е сринат и в

Чун Куо се връща мирът. Или поне за кратко изглежда така, защото Войната е разбудила стари, много по-силни течения от простото несъгласие. В дълбините на Града започват да се надигат нови движения, търсеци не просто промяна на системата, а цялостното ѝ революционизиране. Една от тези фракции, *Пин Тяо* или „Изравняващите“, иска да събори големия Град от триста нива и да унищожи империята на *хан*.

Статуквото се запазва за известно време, но през Войната са загинали трима от най-възрастните тангове и Съветът на Седмината е станал по-слаб и по-неопитен, отколкото е бил някога по време на всичките си дълги години на управление. Когато Ван Со-леян, най-младият син на Ван Хсиен, управител на Град Африка, става танг след смъртта на баща си, нещата прозвучават зловещо, защото младият мъж търси начин да създаде дисхармония между Седмината. Но Ли Юан, наследил баща си, формира ефективни съюзи с колегите си тангове Цу Ма, Ву Ши и Вей Фен, за да попречи на Ван в Съвета, като печели гласуванията с четири на три.

Сега, взрян отвъд конкретната политическа ситуация, Ли Юан иска стабилно разрешение на проблемите със свръхнаселението и гражданското неспокойствие. За да постигне първото, той е склонен да сключва сделки с противниците си от Горен — срещу контрол над населението да поохлаби Едикта за технологичен контрол, който от толкова време пречи на Промяната, и отново да отвори Камарата във Ваймар. Що се отнася до гражданските смутове, той е изработил доста по-мрачна схема: да постави „жици“ в главите на всички жители на Чун Куо, за да могат те да бъдат следени и строго контролирани.

Тогава за първи път от години се появява реална надежда хаосът да бъде прекратен и да се установят мир и стабилност. Но времето изтича. Чун Куо е общество, окончателно излязло от равновесие и близо, много близо до пълен срив.

В големия Град Северна Америка на Ву Ши вече са се появили първите знаци за социално неспокойствие в движения като „Синовете на Бенджамин Франклин“ и в нарастващото желание на *хун мао* — европейците — за нов национализъм. Но проблемите не са само между управляващи и управлявани. Управляваните също са разделени. И това разделение става все по-дълбоко и по-дълбоко...

ГЛАВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Ашър, Емили — Дипломиран икономист, тя е бивш член на революционната партия *Пин Тяо*. След нейното разпадане отлита за Северна Америка, където под името Мери Дженингс започва работа в гигантската корпорация „Им-Вак“; работи за стария Левър и сина му, Майкъл. Онова обаче, което най-силно желае, е провалът на корумпираните социални институции, управляващи Чун Куо.

Ван Со-леян — Танг на Африка. Наследил титлата — след подозрителната смърт на баща си и по-големите си братя — Ван Со-леян посвещава всеки момент на това, да провали Ли Юан и съюзниците му в Съвета. Противник с остър и лукав ум и шлифовано, пресметливо поведение, той се превръща в проводник на Промяната в Съвета на Седмината.

Вон И-сун — Големият бос на Триадата „Обединени бамбуци“. „Дебелият Вон“ — дребен, приличен на птица мъж — е спечелил уважението на Ли Юан. Но сега амбициите му се простират отвъд простото покровителство. Той иска да обедини долните нива на Град Европа под свое управление.

Ву Ши — Танг на Северна Америка. Макар и на средна възраст, той е един от малкото живи представители на старата генерация. Непоклатим традиционалист, но все пак в Съвета се е оказал съюзник на Ли Юан и Цу Ма срещу омразния Ван Со-леян. С възраждането на американския национализъм той се изправя пред проблем, какъвто няма никой от останалите тангове — проблем, на който трябва да намери спешно и дълготрайно решение.

Леман, Щефан — Синът албинос на бившия дисперсионистки лидер Пьотър Леман, За кратко е лейтенант на Де Вор. Студен, неестествено безстрастен, той изглежда като самия архетип на nihilista и има за единствена цел да провали Седмината и огромния им, обхванал цялата Земя Град. Слизането му „надолу по нивата“ в „подземния“ свят на *тон* и Триадите бележи нов етап в дейността му.

Левър, Майкъл — Син на Чарлз Левър. Затворен е от Ву Ши заради участието му в „Синовете на Бенджамин Франклин“ —

полуреволюционна група, създадена от синовете на състоятелни северноамерикански бизнесмени. Още от детството си скрит в сянката на баща си, сега той е на път да скъса с произхода си и да открие свой собствен път.

Левър, Чарлз — Глава на огромната фармацевтична корпорация „ИмВак“, старият Левър е страстен „американец“ и един от инициаторите на проекта на Кътлъровия институт за безсмъртие. Възрастен човек с дебел врат и голям инат, той не би допуснал нищо между себе си и онова, което иска. А иска да живее вечно.

Ли Юан — Танг на Европа и един от Седмината. Като втори син на Ли Шай Тун го е наследил след смъртта на брат си и баща си. С преждевременно състарен ум е, но все пак характерът му има и страстна страна, изразена в брака със съпругата на мъртвия му брат, красивата Фей Йен. С новия си брак е решен да намери равновесие и в личния си живот, и в ролята си на танг.

Толонен, Джелка — Дъщеря на маршал Толонен, Джелка е израснала в изцяло мъжко обкръжение и страда от липсата на майчина обич и влияние. Въпреки изключителния й интерес към бойни изкуства и оръжия, на нея й е необходимо да открие и да изразява поженствената страна на природата си; тази необходимост е свързана с решението й да не се поддаде на изискванията на света, в който живее, към пола й.

Толонен, Кнут — Бивш маршал на Съвета на генералите и бивш генерал на бащата на Ли Юан, Толонен е непоклатим поддръжник на Седмината и техните ценности дори и по времето на растяща несигурност. Като баща обаче липсата на гъвкавост в характера му го води до постоянен конфликт с дъщеря му Джелка.

Уард, Ким — Роден в Глината, тъмната, изгубена земя под огромната формация на Града, Ким има бърз и необичаен ум, който би го превърнал в най-големия учен на Чун Куо. Видението му на гигантска, разпростряла се до звездите паяжина, формираща се в мрака, го отправя към светлината Отгоре. Но въпреки покровителството на Ли Юан и приятелството му с влиятелни хора, животът на Уард далеч не се оказва лесен — нито в работата, нито в любовта.

Цу Ма — Танг на Западна Азия и един от Седмината (Съвета, управляващ Чун Куо), Цу Ма е изоставил предишния си развратен

живот, за да се превърне в най-големия поддръжник на Ли Юан в Съвета. Силен, красив мъж в края на трийсетте си години, той още не е семеен, въпреки че тайната му любовна връзка с бившата съпруга на Ли Юан, Фей Йен, е разкрила една негова страна, още неизявена напълно.

Шепърд, Бен — Син на Хал Шепърд и праправнук на архитекта на Град Европа, Бен е израснал в Имението — идилична долина в югозападна Англия — където, решил да не следва пътя на баща си и да не стане съветник на Ли Юан, се отдава на таланта си на художник и развива нова форма на изкуството, Черупки, която един ден ще преобрази обществото на Чун Куо.

СЕДМИНАТА И ФАМИЛИИТЕ

Ван Со-леян — танг на Африка

Вей Фен — танг на Източна Азия

Вей Хси Ван — втори син на Вей Фен и полковник от силите за сигурност

Вей Цен-ли — трети син на Вей Фен

Вей Чан Ин — първи син на Вей Фен и наследник на Град Източна Азия

Бу Ши — танг на Северна Америка

Ин Ву Цай — принцеса от Низшите фамилии и братовчедка на Фей Йен

Ин Фей Йен — „Летящата Лястовица“, принцеса от Низшите фамилии и бивша съпруга на Ли Юан

Ин Хан Чин — син на Ин Фей Йен

Ин Цу — глава на фамилията Ин (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии) и баща на Фей Йен

Лай Ши — втора съпруга на Ли Юан

Ли Куей Джен — син на Ли Юан и наследник на Град Европа

Ли Юан — танг на Европа

Миен Шан — първа съпруга на Ли Юан

Фу Ти Чан — трета съпруга на Ли Юан

Ху Тун-по — танг на Южна Америка

Цу Ма — танг на Западна Азия

Чи Хсин — танг на Австралиите

ПОДДРЪЖНИЦИ И ВАСАЛИ НА СЕДМИНАТА

Ароматен Лотос — прислужница на Ли Юан
Бахман, Лотар — лейтенант от сигурността
Брок — таен страж в Имението
Виртанен, Пер — майор от силите за сигурност на Ли Юан
Герхарт, Паул — майор; шеф на проследяването, Северно
полукълбо
Густавсон, Пер — капитан от личната охрана на Чи Хсин
Густавсон, Уте — съпруга на капитан Густавсон
Зденек — телохранител на Джелка Толонен
Кар, Грегор — майор от сигурността
Коутс — таен страж в Имението
Кук — дежурен страж в Имението
Кун Фен — трети служител в *Та Су Нун*, Суперинтендантството
на земеделието, на Град Европа
Лофгрен, Бертил — лейтенант и помощник на маршал Толонен
Мо Ю — лейтенант от сигурността на Имението
Нан Хо — канцлер на Европа
Райнхарт, Хелмут — генерал от сигурността на Ли Юан
Рийд, Хелмут — губернатор на системата Сатурн
Толонен, Джелка — дъщеря на маршал Толонен
Толонен, Кнут — бивш маршал от сигурността; шеф на
Комисията по жалбите в „ДженСин“
Ту Май — таен страж в Имението
Фен Чо-ксиен — канцлер на Северна Америка
Франке, Ото — *вей*, или капитан от сигурността, в *ксиен* Цвикау
Хаузер, Ева — съпруга на майор Свен Хаузер
Хаузер, Густав — личен секретар на маршал Толонен; син на
майор Свен Хаузер
Хаузер, Свен — майор; бивш колониален губернатор; баща на
Густав Хаузер
Хенса, Ееро — капитан от охраната на летящия дворец Янджин
Хо Чан — камериер на Ву Ши

Хун Миен-ло — канцлер на Африка
Хун Ян — хирург по „поставянето на жици“ на Ли Юан
Чан Тен — вътрешен шамбелан в Тонжиян
Чан Ши-сен — личен секретар на Ли Юан
Чин Тао Фан — канцлер на Източна Азия
Чу Ши-че — *пи-шу чиен*, или инспектор на Имперската библиотека в Тонжиян
Шепърд, Бен — син на починалия Хал Шепърд; създател на „Черупки“
Шепърд, Бет — вдовица на Хал Шепърд; майка на Бен и Мег Шепърд
Шепърд, Мег — сестра на Бен Шепърд
Ясна Луна — прислужница на Ли Юан

ТРИАДИТЕ

Визак — лейтенант на Лу Мин Шао
Вон И-сун — „Дебелият Вон“; босът на „Обединени бамбуци“
Киан А-йин — съюзен бос на *тон* Ту Сун
Киан Е-су — племенник на Киан А-йин
Кант — куриер на Киан А-йин
Ли Пай Шун — племенник на Ли Чин; наследник на Во Ши Во
Ли Чин — „Ли без клепачите“; босът на Во Ши Во
Лин Во — главен съветник на Киан А-йин
Лиу Тон — лейтенант на Ли Чин
Ло Хан — бос на *тон*
Лу Мин Шао — „Лу Бакенбарда“; босът на Куей Чуан
Ман Хси — бос на *тон*
Мен Те — лейтенант на Лу Мин Шао
Ни Юе — бос на *тон*
Пек — лейтенант на Киан А-йин (*ин цу*, или „сянка“)
По Лао — Червен стълб (426-ия, или Екзекуторът) на Куей Чуан
Сучек, Иржи — лейтенант на Киан А-йин
Фен Во — лейтенант на Киан А-йин
Фен Шан-пао — „Генерал Фен“; босът на 14К
Хо Чин — „Трипръстият Хо“; босът на Жълтите знамена
Хуа Шан — лейтенант на Вон И-сун
Хуан Джен — лейтенант на По Лао
Хуй Цин — Червен стълб (426-ия, или Екзекуторът) на
„Обединени бамбуци“
Чао — куриер на Киан А-йин
Юе Чун — Червен стълб (426-ия, или Екзекуторът) на Во Ши Во
Юн Юе-хуи — „Юн Мъртвеца“; босът на Червената бригада
Ян Ян — бос на *тон*
Яо Лу — лейтенант на Щефан Леман

Ю

Ан — убиец от Ю

Веза — убиец от Ю

Дона — убиец от Ю

Йоана — убиец от Ю

Криз — старши оперативник от Ю

Мах, Ян — работник по поддръжката в Министерството за рециклиране на отпадъците, бивш член на *Пин Тяо* и основател на Ю

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Барат, Едел — служител на „СимФик“ в бездната Зом

Бекер, Ханс — сътрудник на Щефан Леман

Бонер, Алекс — главен посредник на финансовата корпорация „ПюЛан“

Бонот, Алекс — научен супервайзър на „СимФик“ в бездната Зом

Гратън, Едуард — приятел на Чарлз Левър и кандидат реформист за *ксиен* Бостън

Дан, Ейбрахам — прислужник на Чарлз Левър

Де Валериан, Рейчъл — псевдоним на Емили Ашър

Де Вор, Хауард — бивш майор от силите за сигурност и дисперсионист

Дейо — приятел от Глината на Ким Уард

Дженингс, Мери — псевдоним на Емили Ашър

Джонстън, Едуард — приятел на Чарлз Левър; баща на Луиза Джонстън

Джонстън, Луиза — дълго време годеница на Майкъл Левър

Дън, Ричард — бизнес съперник на стария Левър

Ейнсуърт, Джеймс — адвокат на Чарлз Левър

Жълтия Тан — наблюдател

И Пан-чу — приятелка от училище на Джелка Толонен

Киан Хун-чан — професор в института за сравнителна генетика „Кунмин“

Кембъл, Уилям — регионален контролър на „СимФик“ за северноамериканските градове

Кенеди, Джийн — съпруга на Джоузеф Кенеди

Кенеди, Джоузеф — американски адвокат и основател на Новата републиканска партия (НРП)

Кенеди, Робърт — най-големият син на Джоузеф Кенеди

Кенеди, Уилям — най-младият син на Джоузеф Кенеди

Карвър, Рекс — кандидат реформист за *ксиен* Маями и приятел на Чарлз Левър

Козлевич, Анна — приятелка от училище на Джелка Толонен

Кустоу, Брин — американец; приятел на Майкъл Левър
Кървал, Андрю — водещ генетик, работещ за корпорацията „ИмВак“
Ланует, Хенри — банкиер
Левър, Майкъл син на Чарлз Левър; глава на корпорацията „МемСис“, субсидирана от „ИмВак“
Левър, Чарлз — „Старецът Левър“, глава на северноамериканската фармацевтична компания „ИмВак“; баща на Майкъл Левър
Ли Мин — „Храбрият Шаран“, псевдоним на Шефан Леман
Люк — приятел от Глината на Ким Уард
Май Ли-вен — наблюдател
Марли, Джордж — бизнес съдружник на Чарлз Левър
Мей Фен — хун мао; глава на „ЕдуКол“
Милн, Майкъл — частен детектив
Мичъл, Бъд — американец; „син“; съдружник на Майкъл Левър
Мънроу, Уендъл — представител във Ваймар
Нон Ян — библиотекар на Ким Уард
Пай Мей — собственик на конюшня
Паркър, Карл — американец; приятел на Майкъл Левър
Пин Хсиян — представител на Горе в дискусиите за повторно отваряне на Ваймар
Райе, Хорст — главен изпълнителен директор на корпорацията „СимФик“
Ричардс — охрана на Ким Уард в компанията *Чи Чу*
Робинс — служител на Чарлз Левър
Рос, Джеймс — частен детектив
Симънс — служител на „СимФик“ в бездната Зом
Сноу — псевдоним на Шефан Леман
Спенс, Грейъм — служител на Чарлз Левър
Спенс, Лийна — „безсмъртна“ и бивша любовница на Чарлз Левър
Стивънс, Карл — американец; приятел на Майкъл Левър
Стюарт, Грег — американец; кандидат на НРП за *ксиен* Денвър
Тай Чо — приятел и бивш пазач на Ким Уард
Тон Йе — млад лодкар *хан*, използван от Бен Шепърд

Торсон, Вулф — преселник от колонията на Япет в системата Сатурн

Туан Вен-чан — служител на „СимФик“ в бездната Зом Тюл — „Мрак“; шеф на салджиите

Уард, Ребека — търговски съветник на „СимФик“ в бездната Зом Уелър, Джон — шеф на Вътрешното разпространение в „ИмВак“

Уил — приятел от Глината на Ким Уард

Фен Лу-ма — наблюдател

Фен Во-шен — създател на протеини и научен асистент в „СимФик“ в бездната Зом

Фишър, Джеймс — финансист и приятел на Чарлз Левър

Фишер, Карл — американец; приятел на Майкъл Левър

Хайдемайер, Ернст — художник; водещ представител на Futur-Kunst — „изкуство на бъдещето“, „научно изкуство“

Халер, Волф — съратник на Шефан Леман

Харисън, Джеймс — служител на Чарлз Левър

Харт, Алекс — представител във Ваймар

Хартман, Уилям — приятел на Чарлз Левър и кандидат реформист

Хей, Джоел — лидер на Еволюционистката партия на Северна Америка

Хенти, Томас — техник

Хилбърт, Едуард — шеф на криобиологията на „СимФик“ в бездната Зом

Хо Чао-туан — представител на *хсиен* Шенян

Хо Ян — репортер на медийния канал *Вен Мин*

Хон Чи — асистент на Ким Уард

Хортън, Фен — американец; „син“; известен също и като „Стопяващият“;

Хсиян Тянь — търговец; собственик на магазин

Чан — охрана в имението на Чун

Чан Ли — главен хирург в Бостънския медицински център

Чан Лон — таен страж, работещ за Левър и Кустоу Чан Су-ли — майстор на Дома на чайната на деветия дракон

Чун, Глория — наследница; дъщеря на починалия представител Чун Йен

Шрам, Дитер — администратор на „СимФик“ в бездната Зом

Ъндърруд, Хари — представител във Ваймар
Юе Па — служител в центъра на „Обединени бамбуци“

МЪРТВИТЕ

- Бароу, Чао — секретар на Камарата във Ваймар
- Бердичев, Сорен — шеф на „СимФик“ и по-късно лидер на фракцията на дисперсионистите
- Беркот, Андрей — представител във Ваймар
- Ван Хсиен — танг на Африка; баща на Ван Со-леян
- Ван Та-хун — трети син на Ван Хсиен; по-голям брат на Ван Со-леян
- Вен Ти — „Първи праотец“ на Град Европа/Чун Куо, известен и като Лиу Хен; управлявал Китай през 180–157 г. пр.н.е.
- Гезел, Бент — лидер на терористичната организация *Пин Тяо*
- Грифин, Джеймс Б. — последният президент на Американската империя
- Еберт, Клаус — глава на корпорацията „ДженСин“
- Као Джиян — убиец; приятел на Као Чен
- Кун Фу Цу — Конфуций (551–479 г. пр.н.е.)
- Кътлър, Ричард — лидер на „американското“ движение
- Леман, Пьотър — подсекретар в Камарата на представителите и първи лидер на фракцията на дисперсионистите; баща на Щефан Леман
- Левър, Маргарет — съпруга на Чарлз Левър и майка на Майкъл Левър
- Ли Ку-лун — танг на Европа; працядо на Ли Юан
- Ли Хан Чи — танг на Европа; прапрацядо на Ли Юан
- Ли Хан Чин — първи син на Ли Шай Тун и бивш наследник на Град Европа; брат на Ли Юан
- Ли Чин — танг на Европа; дядо на Ли Юан
- Ли Шай Тун — танг на Европа; баща на Ли Юан
- Лин Юа — първата съпруга на Ли Шай Тун
- Мао Дзе Дун — първият император *ко мин* (управлявал от 1948 до 1976 г. от н.е.)
- Мин Хуан — шестият император на Тан (управлявал от 713 до 755 г. от н.е.)

Му Ли — „Железният Му“; бос на триадата на Големия кръг
Му Чуа — „мадам“ на Дома на деветия екстаз
Уайът, Едмънд — шеф на компания; баща на Ким Уард
Фен Чун — босът на триадата Куей Чан (Черното куче)
Фест, Едгар — капитан от сигурността
Хан Хуан Ти — император на Хан (управлявал от 168 до 189 г. от н.е.), известен още и като Лиу Хун
Хсиян Кай Фан — принц от Низшите фамилии
Хуа — „Кръв“ — майстор, участник в единоборства до смърт — под Мрежата
Ху Ти — танг на Южна Америка; баща на Ху Тун-по
Цао Чун — тиранин и основател на Чун Куо (управлявал от 2051 до 2087 г. от н.е.)
Чин Ши Хуан Ти — първият император на Китай (управлявал от 221 до 210 г. пр.н.е.)
Чун Хсин — „верен“; слуга по договор на Ли Шай Тун
Шан — „Старият Шан“; господар на Као Чен, когато е бил дете
Шепърд, Еймъс — пра-пра-прапрадядо (и генетичен „баща“) на Бен Шепърд
Шепърд, Огъстъс — „брат“ на Бен Шепърд, роден 2106, починал 2122 г. от н.е.
Шепърд, Робърт — прадядо (и генетичен „брат“) на Бен Шепърд и баща на Огъстъс Шепърд
Шепърд, Хал — баща (и генетичен „брат“) на Бен Шепърд
Юе Кай-чан — баща на Юе Хао
Юе Хао — терористка от Ю

ПРОЛОГ: ПРОЛЕТТА НА 2209 ГОДИНА В ПРОСТРАНСТВОТО МЕЖДУ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

*„Безмилостни са небето и
земята
и за тях хилядите създания са
като сламени кучета;
историята е безмилостна и за
нея
всички хора са като сламени
кучета.*

*Не е ли пространството между
небето и земята
като мях?
Празно е, без да е изпразнено:
колкото повече се издухва,
толкова повече всмуква.*

*Многото реч неизбежно води до
мълчание.*

*По-добре се дръж здраво за
празнотата.“*

*Лао Дзъ,
„Дао Дъ
Дзин“, VI в.
пр.н.е.*

В ПРОСТРАНСТВОТО МЕЖДУ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

Ву Ши, танг на Северна Америка, стоеше на върха на разрушеното, разбито стълбище и гледаше към мъжете долу. Зад него обезглавена стоеше огромната статуя, разположена на своя стол от гранит, с ръце на коленете си. Светлинните отблясъци отгоре хвърляха над него сенките на фигурите в подножието на широките бели стълби. Петима мъже. Петима старци с посивели бради, добре облечени и важни. Глави на Компании. Американци. Ву Ши ги разглеждаше с едва скрито презрение. Левият му крак беше отпуснат върху падналата глава на статуята, дясната му ръка — опряна на хълбока му.

Единият от мъжете, по-висок от останалите, излезе напред и се обърна към него:

— Къде са те? Казахте, че ще ги доведете, Ву Ши. Тогава къде са?

Мъртви — искаше му се да им каже. — *Синовете ви са мъртви, стари хора.* Но не беше така. Ван Со-леян беше спасил живота им. Споразумяха се в Съвета и предателите трябваше да си тръгнат свободни, ненаказани, без да плащат каквато и да била цена за предателството си. Глупаво, но така беше решено.

— Тук са, *ши* Левър. Наблизо. Невредими.

Ву Ши замълча и се загледа в руините на стария град. От мястото, където стоеше — високо над всичко това — подът отгоре беше на по-малко от петдесет *чи* височина — тъмно и солидно присъствие, простряно до хоризонта. Право пред него, отвъд тъмната сянка на килнат на една страна обелиск, можеха да се зърнат останките от сградата на Капитола — висока, посребрена колона, подаваща се през разрушения си купол — една от многото, които се издигаха, за да посрещнат гладката, безизразна тъмнина на утробата на Града.

Беше ги довел тук с определено намерение, защото знаеше какъв ефект ще има това върху старците. Над главите им, смазващ и потискащ с присъствието си, се извисяваше Градът, който той управляваше — Град, издигнал се на две *ли* — над километър и половина по техните антични мерки — високо във въздуха,

разпрострял се от Атлантическия до Тихия океан, от бреговете на Лабрадор до Мексиканския залив на юг. Докато тук долу...

Ву Ши се усмихна. Тук, в мрака под колоните на Града, лежаха развалините на старата Америка — на Вашингтон, някогашната столица на шейсет и деветте щата на Американската империя. И тези мъже, тези глупави алчни старци, искаха да си върнат Империята; биха прекъснали един век мир, за да си я получат обратно. Ву Ши изсумтя и погледна към масивната гранитна глава под крака си.

— Подписахте ли документите?

Моментно мълчание посрещна думите му. После Левър му отговори с едва сдържано раздражение в гласа:

— Сторено е.

Ву Ши усети как в него се надига лек прилив на гняв. За втори път старият Левър беше отказал да се обърне към него както подобава.

— Всички ли? — настояваше той. — Всички от моя списък?

Погледна към главата на Линкълн и забеляза очите на Левър. Левър гледаше право в падналия камък, с разгневено лице, с толкова красноречив израз, че Ву Ши се засмя и натисна тежкия камък, заби носа му право в праха, разстлал се тук навсякъде.

— Не ми отговорихте.

Гласът на Ву Ши беше променен — бе станал по-твърд, меките нотки преминаха в заплаха. Левър го погледна, изненадан от заповедта в гласа му — явно не беше свикнал с чужди нареждания. Пак се демонстрираше сила. Тези хора бяха отишли твърде далеч в своето неподчинение — бяха станали надменни и арогантни в представите за силата си. Ли Юан беше прав да ги вижда като заплаха — прав да действа срещу тях, както бе действал. Те не изпитваха уважение, не разбираха и реалното положение на нещата. Старият се мислеше за равен на Седмината — може би дори за нещо повече. Опасна и непростима заблуда.

Левър обърна рязко глава и ядно изстреля думите:

— Подписахме. Всичко от вашия списък — обърна се той към друг от своята група, който пристъпи напред и му връчи документа.

Ву Ши гледаше с полуприсвити очи как Левър пак се извъръща с лице към него и се колебае, сякаш очаква Ву Ши да слезе по стълбите и да вземе от него листа хартия.

— Донеси го — каза той и протегна лявата си ръка небрежно, почти флегматично. Ван Со-леян може и да беше притиснал Съвета да сключи тази сделка с врагове им — тази „концесия“, както я бе нарекъл — но той, Ву Ши, щеше да покаже на тези мъже къде точно им е мястото. Видя как Левър се извърна с неуверен израз, като поглеждаше към своите, сякаш очакваше съвет, после се обърна напред и започна да се изкачва. Всяко стъпало беше малко унижение. Всяко стъпало го смаляваше. Тогава, когато беше само на три крачки от върха, Ву Ши вдигна ръката си — жест, заповядващ да остане там, където е.

Левър се намръщи, но изпълни заповедта.

— Коленичи — каза Ву Ши с мек, сега почти нежен глас.

Левър извърна леко глава, като че ли не беше чул добре.

— Какво?

— *Коленичи.*

Гласът на Ву Ши не беше по-силен, не беше по-твърд, но този път заповядваше, а не напомняше.

Левър отново се поколеба — беше се полуизвърнал, мускулите на лицето му се стегнаха, помисли за приятелите си долу, които го гледаха. Старецът коленичи бавно, с характерното за него пуфтене и вдигна светнал от ярост поглед към Ву Ши. Мислеше, че сигурно би могъл да избегне тази част от протокола. Но Ву Ши беше непреклонен. Твърдо бе решил да получи ако не друго, то поне формално уважение от Левър, защото знаеше, че властта се съдържа във формата. *Истинската* власт. Преклонението на един човек пред друг — жест, толкова стар, колкото и изпълнен със съдържание. Дори и истинското уважение да липсваше, той все пак можеше да настоява за един от елементите му — подчинението. Само подчинение.

Ву Ши се наведе напред, дръпна листа от протегнатата ръка на Левър и го разтвори. Неговият оригинал — удостоверен чрез ретинално копие и снимка — беше вече на файл. Все още обаче имаше повече сила в написаното на хартия, подписано от ръката на всеки един и връчено тук, на това място, където американската мечта беше умряла — повече сила, отколкото в чисто технологичния оригинал на тяхното съглашение. Те слабо разбираха това, но ритуалът беше повече от празна показност. Той сам по себе си беше власт. Беше това, което придава форма на отношенията между хората.

Ву Ши сви листа с доволно ръмжене. Полуизвърна се и даде знак. Изведнъж ярка светлина падна върху близката сграда. За момент там нямаше нищо, после върху чистата и бяла повърхност на стената се отвори врата и от тъмнината вътре излезе група млади мъже. Синовете. Изпити, не тъй горди след петнайсетмесечния затвор. Но опасни. По-опасни, отколкото Ван Со-леян би могъл някога да заподозре.

Ву Ши вдигна ръка и освободи стареца.

Левър тръгна назад, стъпваше бавно по стъпалата, долу се обърна, слезе при приятелите си и се отправи през покритата с отпадъци пустош към постройката, където бяха младите. Ву Ши продължи да гледа още миг, после се извърна. В ръката си държеше гаранцията за доброто им поведение — техния залог да се държат по-добре, отколкото се бяха държали. Но той беше видял омразата, неподчинението в лицето на Левър. Струваше ли си да държиш такава гаранция при подобна открита съпротива?

Усмихна се. Да, защото това щеше да му осигури предлог да действа, без Ван Со-леян да си пъха носа там, където не му е работата.

Когато си тръгваше оттам, знаеше със сигурност, че това не е краят, а само временно отлагане. Щеше да дойде време, когато ще срещне тези хора отново.

— Американци... — промърмори той, след това тихо се засмя и погледна назад към обезглавената статуя, очертана от светлините отгоре. *Върховните*, както се наричаха сами. Жители на небето. Най-велики и изключителни. Стоящи над всичко.

Засмя се. Те можеха да си вярват, но ако отидеха твърде далече, той щеше да превърне това в ад за тях.

* * *

Сянката от листата падаше върху бледите люспести скали в далечната страна на басейна. Ли Юан, танг на Европа, стоеше на ниското извито мостче, заслушан в звуците, идващи от стаите отвъд водата. Ниски дървета пречеха на гледката към вътрешните дворове и къщата, но звуците ясно достигаха до него — смях от радост и

облекчение; глъчка на възбудени женски гласове и извисяващ се над нея плач на новородено.

Той стоеше там съвсем неподвижен, гледаше надолу към своето тъмно отражение във водата, пълна с лотоси. Имаше дете. Беше син — разбира се, син — нямаше да се смеят, ако не беше така. Стоеше неподвижен, без да знае какво да мисли, какво да чувства в такъв момент; светът — малкият свят от дървета, скали и вода — не му нашепваше нищо.

Син... Разтърси глава и се намръщи. *Трябва да чувствам нещо повече от това — помисли си, — би трябвало да се радвам. Би трябвало да се смее, защото веригата е подновена. Семейството — подсилено.* Но нямаше нищо такова — само празно пространство там, където би трябвало да бъде чувството.

Отсреща пристъпи една от сестрите, застана на балкона на родилната стая и го забеляза. Той вдигна поглед навреме, за да я види как се обръща забързано и влиза обратно вътре; чу как ги предупреждава и внезапно последвалата тишина, почти веднага разкъсана от силния детски плач. Задържа се там още миг, после тръгна бавно, със странно натежало сърце, напълно неподготвено за това, което го очакваше.

Миен Шан лежеше там — малка фигура в грамадното легло на баба му — същото легло, където баща му, Ли Шай Тун, е дошъл на бял свят. Беше се разположила върху възглавниците, с тъмна коса, опъната назад над изпотеното ѝ чело. Като го видя, се усмихна широко, повдигна малкия вързоп в ръцете си и го поднесе към него.

— Вашият син, *чие хсия.*

Той взе детето от нея, обгърна го внимателно — съзнаваше, че всички в стаята го гледат. С една ръка дръпна одеялцето и погледна към детето. Тъмна коса полягаше на изящното му бледо чело, влажна и лъскава под светлината. Очите му бяха затворени, тънките му устни правеха грозни, неопитни движения, докато пицеше непрестанно, а крехката му ръчица с малка длан несигурно махаше във въздуха. То се бореше срещу него, докато той го държеше, сякаш чувстваше затруднението му. Въпреки това той се засмя, почувствал колко малко, колко леко е детето. Толкова крехко и все пак толкова значително. Неговият син. Засмя се още веднъж и усети как настроението в стаята се промени, напрежението спадна.

Погледна към Миен Шан и се усмихна.

— Добре. Добре се справи, любов моя — хвърли поглед наоколо, видя как другите му съпруги, Лай Ши и Фу Ти Чан, се изчервиха от обръщението към Миен Шан и почувства неочаквана топлина. Те бяха добри, нежни жени. Нан Хо беше избирал добре заради него.

Седна на леглото до Миен Шан и обърна лицето си към нея, като държеше детето с една ръка. Зад нея, на стената над леглото, висеше копие от диаграмата *Луошу* — „вълшебните числа“, които се използваха като магия за лесно раждане. В друг случай гледката на подобни суеверни глупости би го ядосала. Но сега не беше моментът да се гневи.

— Тежко ли беше? — попита и нежно повдигна брадичката ѝ с пръст, за да го погледне. Тя се поколеба, после кимна леко, спомен за болката премина в очите ѝ.

Той си пое дълбоко въздух и се опита да си го представи, след това на свой ред кимна, а очите и устните му полека се усмихнаха.

— Признателен съм ти, сладка съпруго. И ти благодаря — и за моя син, и за мен самия.

За миг се вгледа в нея, в чертите му имаше необикновена нежност и като се поклони леко, наведе се напред и целуна влагата по челото ѝ.

Извърна се към останалите в стаята. Освен съпругите му, сестрите и лекарите, присъстваха и някои от министрите — свидетели на раждането. Ли Юан се изправи и все още с детето на ръце пристъпи към тях.

— Ще съобщите, че Фамилиите имат нов наследник. Куей Джен, първи син на Ли Юан, бе роден тази сутрин от съпругата му Миен Шан в добро здраве, без физически недостатъци.

Кимна енергично, хвана по-здраво детето и видя как всички те се усмихнаха на това.

— Силно дете. Като дядо си.

Чу се одобрителен шепот, закимаха глави. Тогави Ли Юан свали ръка в знак, че ги освобождава, и с уважителни поклони всички излязоха, за да оставят Ли Юан насаме с Миен Шан и детето. В ръцете му бебето се бе успокоило и вече не плачеше. Сега то го погледна с отворени очи. Големи тъмни очи, прогледнали след тайнството на

раждането. И като сведе внимателно лицето си, той целуна челце, нос и брадичка с нежност, която изненада и него самия.

— Куей Джен — каза и се усмихна меко на детето, — добре дошъл, сине. Нека светът бъде добър с теб.

Вдигна поглед и видя Миен Шан, която го гледаше, а по бузите ѝ се търкаляха сълзи.

* * *

Стаята беше тъмна, непроветрена. Старият човек в леглото се закашля със суха, остра кашлица и шумно си пое въздух.

— Дръпни завесите, Чан Ин. Искам да видя всички ви.

Най-големият син отиде до отсрещния край на стаята и дръпна тежките копринени завеси. Ярка светлина нахлу в стаята — бяла ивица през сянката.

— Още — каза старецът и се надигна от възглавниците, — отворете и вратите. Тук е като в сауна.

Чан Ин се поколеба и погледна към лекарите, но те просто вдигнаха рамене. Като дръпна напълно завесите и бутна докрай вратите от бронз и стъкло, които извеждаха на балкона, застана там, почувствал свежестта на бриза върху лицето и ръцете си и се загледа през градините към планините в далечината. След миг се обърна с лице към баща си.

Във внезапно нахлулата светлина Вей Фен го гледаше с присвити очи и слаба усмивка на сбръчканото си старческо лице.

— Така е по-добре — каза и се отпусна обратно на възглавниците. — Тук е като в гробница. Всяка нощ ме слагат тук и ме заравят. И на сутринта съм все още тук.

Чан Ин погледна баща си със загриженост и любов. Мразеше да го вижда такъв, толкова стар и безпомощен. Спомените му се бунтуваха срещу този образ на Вей Фен, искаше да види баща си отново силен и жизнен. Но това бяха спомени от детинството, а сега той самият беше по-стар, много по-стар. Щеше да навърши четирийсет на следващия си рожден ден. Въздъхна и прекоси стаята, за да застане редом с братята си до леглото.

Хси Ван стоеше там в униформата на полковник — беше разтревожен, присъщото му чувство за хумор бе изчезнало. Откакто баща му получи удар, той беше само наполовина на себе си, неговото иначе безоблачно лице бе помрачено. Цен-ли, най-младият, стоеше точно до баща си с ръка, нежно отпусната на рамото на стареца, а красивото му лице беше сведено към баща му. От време на време Вей Фен се обръщаше леко и го поглеждаше с усмивка.

Ударът почти бе убил Вей Фен. Само експертната хирургия го беше спасила. Но след това набързо бе развил и пневмония. Сега, месец след първия си сърдечен пристъп, той беше много по-добре, но случилото се страшно го бе състарило. Лявата страна на главата му бе обръсната до кожа, а дясната му ръка лежеше безполезна над завивките. Беше останал тромб и определени части на мозъка му бяха поразени, между тях и тези, които управляваха движенията. Дори протезната хирургия не бе успяла да възстанови нормалното функциониране на ръката му.

— Синове мои — каза той с усмивка, докато местеше поглед от един към друг — прости думи, натежали от чувства. За миг се закашля отново и Цен-ли обгърна високото му едро тяло, коленичи, по-здраво хвана ръката на стареца, докато спазъмът премине. Тогава Вей Фен заговори отново — най-вече гледаше към своя наследник Чан Ин:

— Докторите ми казаха, че ще живея — усмихна се тъжно и кимна. — Дори това изглежда странно сега... мисълта за живота — пое си въздух с продължително хриптене и продължи: — Но докато бях такъв приятел на смъртта през последните няколко седмици, имах шанс да я изуча — да я гледам в лицето и да я опозная. Както човек започва да уважава врага си заради голямото му умение и хитрост.

Хси Ван се изсмя кратко и Вей Фен го погледна с усмивка, зарадван от смеха му.

— Хубаво е да чуя твоя смях, Хси. Той ми липсваше — той леко облиза устните си и продължи: — Стоях близо до нея, нали разбирате, и гледах назад. В светлината. Гледах назад и виждах формите на нещата тук, в нашия свят на сенки.

Чан Ин присви очите си — слушаше, наблюдаваше лицето на баща си и видя как очите на стария танг сякаш гледаха през Хси, като че ли наистина можеха да видят нещо, което не им беше дадено да виждат.

— За първи път виждах ясно. Как стоят нещата. Какви ще бъдат — Вей Фен извърна глава и отново погледна към големия си син. — Това е, за което ви повиках. Тебе, най-вече тебе, Чан Ин. Но и вас също, Хси и Цен. За свидетели. Стражи, ако искате.

Те изчакаха, докато Вей Фен си поеме дъх. През отворените врати долитаха шумът на вятъра в дърветата и жуженето на насекомите. Слаб бриз движеше леко завесите и освежаваше въздуха в стаята.

— Има нещо, което искам от теб, Чан Ин. Нещо, което един баща не трябва, да иска от първородния си син. Но аз видях какво идва. И понеже те обичам, искам ти да ми се закълнеш, че ще сториш това, което поисквам от тебе.

Чан Ин потрепери, като видя странната настойчивост в очите на баща си и кимна.

— Каквото поискаш, татко.

Вей Фен замълча за миг с поглед, вперен в него; после въздъхна и сведе очи към ненужната си вече ръка.

— Искам да ми се закълнеш, че ще подкрепяш Ли Юан. Ще го подкрепяш, каквото и да иска, във всичките му начинания. Каквото и да иска от тебе, прави го.

Замълча с внезапна твърдост на лицето си, сякаш виждаше отново нещата от страната на смъртта. Отново гледаше в света на сенките и светлината.

— Направи го, Чан Ин! Трябва! Защото върху раменете на Ли Юан лежи съдбата на всички ни. Откажи му — и Седмината ще паднат така сигурно, както аз ще умра някой ден и ти ще ме наследиш.

За миг Чан Ин остана мълчалив, замислен, сетне вдигна поглед и срещна очите на баща си, усмихна се — разбираше цялата важност на това, което се изискваше от него.

— Кълна се да сторя това, което баща ми желае. Да подкрепям Ли Юан във всичко, каквото поиска — той се поклони ниско, след това се обърна към братята си: — В това се кълна като свещен дълг и вие, моите братя, сте ми свидетели.

Вей Фен се отпусна отново назад, отдъхна си и погледна лицата на тримата си синове.

— Вие сте добри мъже. Добри синове. Един баща не би могъл да си пожелае по-добри синове.

Като се наведе напред, Цен-ли целуна баща си по челото.

— Това не е въпрос на желание, татко. — Каза го меко и още веднъж се усмихна. — Просто е така.

* * *

Ли Юан седеше на бюрото под портрета на дядо си. Срещу него се пулеше лицето на Ву Ши, десет пъти по-голямо от истинското, втрещено в него от огромния екран на стената.

— Говориш, че идват неприятности, Юан, но за известно време нещата бяха спокойни. Долните нива не са били така спокойни от десет години.

— Може би, но долу става нещо, Ву Ши. Чувствам го. Седим върху буре с барут.

— И все повече барут от ден на ден, а? — изражението на Ву Ши помрачня. — Тогава може би е време, Юан. Време е да предприемем това, което вече сме решили.

Ли Юан постоя така за миг, после бавно кимна. Решението бе взето предния ден в Съвета, „новото начинание“ беше съгласувано между Седмината. Оставаше само да бъде сведено до знанието на представителите Отгоре.

Принципно пакетът от мерки беше напълно недвусмислен. Пет промени в Едикта за технологичен контрол — в специализираните области. Още по-стриктен мониторен контрол, промени в Хартата за личната свобода. Повече пари за медицинско осигуряване на долните нива и социални помощи. Намалени концесии за космическите пътувания. Възстановяване на Камарата на представителите във Ваймар. И в замяна Камарата ще създаде легална законова уредба за контрол на прираста на населението.

Ву Ши въздъхна дълбоко и подръпна сплетената си брада.

— Инстинктите ми крещат срещу това, да се дава на тези копелета каквото и да било. Но както ти правилно отбеляза, имаме проблем и той няма да се реши сам. Така че... — вдигна рамене, после вдигна и ръцете си, сякаш се предава.

— Тогава да действаме? Да ратифицираме документа?

Ву Ши кимна.

— Не виждам смисъл да изчакваме, Юан. Дори и братовчед ни Ван е съгласен. Поправките му в промените на Едикта наистина бяха съвсем смислени. Ясно е, че проблемът тревожи и него толкова, колкото тебе или мене.

— Може би... — Ли Юан се разсея за момент — с каменно лице, дълбоко замислен — но след това отново се обърна към огромния образ на Ву Ши, за да срещне бадемовите му, големи колкото чинии очи. — Трябваше да сме направили това преди шейсет години. Сега... е, може би сега е твърде късно. Може би ние само строим стени от пясък срещу прилива.

— Все пак трябва да опитаме, нали? В крайна сметка ние сме Седмината.

Ироничната нотка в гласа на Ву Ши не убягна на младия танг. Ли Юан се засмя, след това пак стана сериозен.

— Несигурни времена са тези, скъпи братовчедо. Но каквото и да става, помни, че разчитам на тебе като на мой приятел. Като на брат на баща ми.

Ву Ши се втренчи в него — изражението му не издаваше нищо — после кимна.

— Имаш подкрепата ми, Ли Юан, каквото и да предприемеш. И разбира се, ще бъда твой чичо във всички начинания — усмихна се и се отпусна. — Е, толкова по работа. Сега кажи как е детето ти? Как е Куй Джен?

Лицето на Ли Юан просветна.

— Той е... — поколеба се, търсеше точната дума, сетне се усмихна, без да намери нищо по-добро от онова, което му дойде наум в първия момент. — Той е красив, Ву Ши. Най-красивото нещо, което някога съм виждал.

* * *

Майкъл Левър стоеше на балкона и оглеждаше балната зала в резиденцията на баща си. Спомняше си за последния път, когато беше тук — преди петнайсет месеца, на големия Бал на благодарността, който баща му бе дал за *Върховните*. Външно нещата не изглеждаха много променени; колоните и балконите на голямата зала бяха

украсени като преди с червени, бели и сини знаменца, а в далечния край на залата, до копието в пълен размер на античната Камбана на свободата, голям духов оркестър — музикантите бяха облечени в тъмносините военни униформи на революцията — свиреше военните мелодии на старата Американска империя — забранени мелодии, които говореха красноречиво за друга ера, в която американците управляваха своята земя и хан не представляваха опасност, затворени в своите граници. Като си спомняше това, беше лесно да повярва, че тази и онази отминала вечер бяха по някакъв начин свързани и че петнайсетте месеца, изтекли помежду им, бяха просто сън, мрачна илюзия. Но там нямаше връзка и тези дни, четиристотин шейсет и три, за да бъде точен — не бяха сън.

Отблъсна се от парапета; усещане за празнота, за умора, отиващо отвъд простото физическо изтощение го накара за момент да се почувства замаян. Имаше пукнатина. Докато преди гледаше на тези неща с привикнали очи и ги приемаше, сега ги виждаше ясно.

Бяха същите и все пак съвсем различни.

Като самия него. О, той знаеше как изглежда. Престоя така доста време по-рано този следобед, гледаше се в цял ръст в огледалото. Беше измършавял повече от когато и да било, беше по-одухотворен, наглед с лека меланхолия, каквато нямаше преди, но все пак изглеждаше същият човек като някога. Но той не беше същият човек.

В началото го бяха държали — както бяха държали всичките синове — в изолация. Не се беше уплашил, мълчаливо бе спотайвал своя гняв в душата си в очакване всеки момент да го освободят. И все пак, докато дните минаваха, а вест не идваше, беше открил, че настроението му се променя.

През първите няколко дена бе ръмжал на пазачите си и бе отказвал храната, която му носеха. После промени линията и прие поцивилизован тон, изискваше твърдо, но любезно да се срещне с някой висшестоящ. Неочаквано молбата му бе удовлетворена.

Все още можеше да си спомни как се бе почувствал, коленичил пред човека в малката, ужасна килия. Дори мисълта за това го караше да истине, ставаше неспокоен. До този момент не знаеше какво е страх, никога не бе свеждал глава пред друг човек. Но вече знаеше. И това знание го беше променило. Беше направило от него различен човек. Сега, като гледаше на нещата, виждаше не света, който той

щеше да създаде и оформи, а света, поробен от властта и амбицията, света, подкопан от тъмните сили на господството и подчинението.

И гневът на баща му заради начина, по който Ву Ши се беше отнесъл към него, му бе изглеждал детински, почти смешен. Какво, в крайна сметка, беше очаквал той? Великодушие? Уважение? Не, защото отношенията между хората бяха пропукани, дълбоко пропукани — сякаш не можеха да съществуват без бруталните механизми на властта.

А сега и това. Това празненство по случай завръщането му вкъщи...

Потрепери, обърна се и се отправи надолу — знаеше, че няма избор; че тази вечер трябва да бъде посрещната и изпратена дори само заради баща му. Но пак не се чувстваше като на празник.

Твърде дълго бях сам със себе си — помисли с чувство на лека несигурност, докато шумът на тълпата се усилваше. — *Трябва отново да уча всичко това.*

На стълбищната площадка спря за малко и опита къса, извинителна усмивка, като съзнаваше колко е неподходяща, колко силно опъваше кожата на лицето му. После неохотно, като затворник, воден към мястото на наказанието си, продължи да слиза надолу към тълпата в залата.

* * *

Чарлз Левър гледаше сина си, широка усмивка разцепваше лицето му, после го придърпа към себе си и го хвана в мечешка прегръдка за дванайсети път тази вечер.

Всички около тях, притиснали ги отвсякъде — тълпа от приятели и роднини — се разсмяха доволно и вдигнаха чашите си за поздрав към двамата мъже, тост за тяхната необуздана радост.

— Ти казал ли си му вече, Чарлз? — провикна се един от тях.

— Не още — отвърна Левър и задържа главата на сина си между ръцете си, като го гледаше втренчено, сякаш не можеше да го види достатъчно ясно.

— Какво има? — попита Майкъл тихо.

— По-късно — отговори старецът, — имаме много време.

Много неща се бяха променили, но той познаваше този тон в гласа на баща си. Тази интонация използваше, когато искаше да избегне неудобен въпрос. Майкъл настоя меко, но упорито.

— Кажи ми, искам да знам.

Левър се засмя.

— Добре, исках да го запазя за известно време, но предполагам, че сега моментът е точно толкова добър, колкото и всеки друг — усмивката му пак се разтегна. — Говорих с Ед Джонстън за Луиза. Той обеща да задвижи нещата. Мислех, че можем да го огласим тази вечер — да направим двоен празник.

Майкъл почувства, че изстива. Луиза Джонстън... Сведе поглед, облиза устни и пак погледна баща си.

— Не — каза той меко, почти нечуто.

— Какво каза? — попита баща му, като се наведе по-близо.

— Казах „не“. Не искам това.

— Не? — старият Левър се засмя като на хубава шега. — По дяволите, Майкъл, не можеш да кажеш „не“. Ти си сгоден за това момиче от петнайсет години. Това, което остава за мен, е да ускоря сватбата.

Майкъл се огледа наоколо си, видя очакващите, развеселени лица, после пак погледна баща си. Чарлз Левър беше станал повнушителен за тази една година. Главата му стоеше като изваяна на бичия му врат, ниската подстрижка на пепелявата му коса караше грубата мощ на чертите му да изпъква.

Ето така ще изглеждам и аз след четиридесет години — помисли си. — Но трябва ли да бъда същият като него!

— Не сега — каза, понеже искаше да остави този въпрос настрана, да го запази за някой по-спокоен, не толкова многолюден момент, но баща му настояваше. Той потупа Майкъл по рамото, сякаш окуражаваше борец.

— Не, хайде, Майкъл! Сега е чудесен момент да го обявим! Това ще даде на всички надежда да очакват нещо от бъдещето. И ще ни помогне да оставим всичко зад себе си.

Майкъл се взря в баща си, после поклати глава.

— Моля те, татко, не съм готов за това. Да поговорим утре.

Дори този му опит да възстанови стария тон между баща и син беше труден; беше изчерпал възможностите до предела им. Но Чарлз

Левър сякаш не го беше чул. Той разтърси масивната си глава и здраво стисна рамото на сина си.

— Не бъди глупав, Майкъл. Знам как се чувстваш, но това ще ти помогне да се измъкнеш, нали? Жена — точно това ти трябва сега. И синове, много синове!

— Да ми *помогне!* — остротата в гласа на Майкъл накара Левър да извърне изненадано глава. Майкъл изгледа свирепо баща си и нещо се прекърши в него. — Не разбираш ли? Не разбираш ли, мамка му? Аз нямам нужда от помощ. Имам нужда да бъда оставен на мира. Синове... Каква полза, по дяволите, когато се чувствам *така!*

Голямата стая потъна в гробна тишина. Стотици лица гледаха в него шокирани и неразбиращи.

— Няма нужда... — започна старият Левър, но Майкъл го спря с ръка.

— Ти ме насилваш, татко, винаги така си правил. Но аз говоря сериозно. Няма да се женя за момичето. Нито сега, нито никога. Разбра ли ме?

— *Майкъл!*

Но изведнъж той се озова отвъд думите. Обърна се, грубо си запробива път през тълпата, без да обръща внимание на виковете зад гърба си; виждаше само пода на малката килия, пазача над него, онази грозна уста, която се приближаваше и крещеше отвратително, която го учеше как точно стоят нещата.

ЧАСТ I: ПРОЛЕТТА НА 2209 ГОДИНА ЧУДОВИЩА ОТ ДЪЛБИНИТЕ

*„Човешкото неизбежно става
жертва на себе си
като чудовищата от
дълбините.“*

Уилям
Шекспир,
„Крал Лир“,
действие IV,
сцена II

*„Върви в пустошта, бий
празнотата,
заобиколи онова, което тя
защитава,
удари там, където тя не те
очаква.“*

Цао Цао
(155–220 г. от
н.е.), Коментар
върху
„Изкуството на
войната“ от
Сун Дзъ

ГЛАВА 1

ЗЕМЯТА

В чистата златиста светлина на изгрева седмината „богове на почвата и зърното“ стояха по местата си на голямото земно възвишение. Бяха облечени с драконовите си роби в императорско жълто и всеки от тях държеше древния церемониален ръчен плуг, примитивната дървена брадва с причудливи резби, дългия стоманен меч. Тук, в храма на небесата, в самия център на вселената, предстоеше да започнат Новогодишните ритуали, да се разорат браздите, да се направят жертвоприношения на Ху Ту, „Този, който управлява Земята“, и на Ху Чи, „Този, който управлява зърното“, както е било още от времето на танга, основател на династията Шан, преди три хиляди и седемстотин години.

Още миг те останаха там, докато десет хиляди слуги със сини наметала чакаха тихо в подножието на хълма седемте облечени в злато фигури да оформят едно-единствено блестящо око в центъра на тъмния кръг земя, и после започна — чистият звук от биенето на камбаната в тишината, последван от ниското монотонно пеене на свещенослужителите.

Те се наведоха като един, движеха се напред, бутаха ралата пред себе си — седем черни бразди се оформиха в пръстта като спици на гигантско колело.

Ли Юан се обърна, погледна към кръга на възвишението и видя своите другари тангове, разпръснати по линията на един обръч — силуетите на техните фигури бяха като колони, поддържащи небето, техните златножълти копринени дрехи се вееха като знамена на утринния бриз. За момент илюзията беше пълна. За най-кратък миг той се върна с хиляда години назад, в самия център на древното Средно царство, с направените жертви, с осигурената реколта. Но после, вдигнал очи, видя отвъд своите братовчеди, отвъд красивите дървета и плодни градини в земите на Храма.

Булото падна от очите му. Там като огромен ледник, властващ над хоризонта, лежеше Градът, неговите перленобели стени ги

обкръжаваха отвсякъде, извисяваха се над сочната зеленина на древните градини. За секунда почти се замая. След това се опомни — стоеше изправен и слушаше пеенето, слушаше древните слова, които говореха за хармония между управника и земята и за равновесието на силите, което трябва да бъде поддържано, за да не се срути Царството. За миг позволи да го успокои тази древна формула, мисълта, че те могат все още да запазят вековната връзка и да поддържат тристепенното отношение между Земя, Човек и Небе. Но му беше трудно да се съсредоточи. Очите му все се връщаха към белотата. Към замайващата белота, която обкръжаваше малкото възвишение.

Беше като смърт. Смърт отвсякъде. И когато за кратко си позволи да се разсее, осъзна лъжата, която лежеше зад привидното им единство. Защото в този момент на замайване беше видял Голямото колело да се търкаля счупено, безцелно, като колело от каруца, понесло се надолу към пропастта.

Потръпна и за момент затвори очи — искаше всичко вече да е свършило; после погледна надолу и забеляза пръстта, която полепва по обувките му и цапа краищата на копринените му дрехи. Също като през един друг ден преди единадесет години, когато бяха положили брат му Хан Чин в гроба.

По-късно в носилката, на връщане към *Чи Ниен Тиен*, Залата на молитвите за добра реколта, премисли всичко, което се беше случило до този ден. Мислеше за Войната, която не беше война, за смъртта на баща си и за провала на брака със съпругата на брат му, Фей Йен. Всичко това беше оставило своите белези. И все пак беше преминал през него; беше прекосил цялата болка и страдание, за да достигне до тези спокойни височини, откъдето можеше да хвърли поглед назад. От висотата на удовлетворението.

Да. И това беше най-странното от всичко. Защото нямаше съмнение, как се е чувствал през последните няколко седмици. Детето му, съпругите му — това повече от всичко друго беше станало негова утеха, негова радост. Извън малкия кръг на неговото семейство се събираха градоносни облаци. Отново щеше да има война. Или по-лошо. И все пак беше щастлив. Когато седна там, дундуркайки Куей Джен на коляното си, докато го притискаше към рамото си, чувстваше меката топлина и чуваше мекия ритъм на неговото дишане близо до ухото си, всеки път усещаше как грижите му отлитат. Тогава

чувстваше, че няма нищо друго освен него и детето — всичко останало сякаш е сън. И дори после, когато трябваше да излезе от вълшебния кръг и да срещне проблемите на своя свят, носеше тази топлина — тази светлина — вътре в себе си, като магия срещу тъмнината на света.

Носилката се люлееше леко, накланяше се бавно назад, докато носачите се изкачваха към широката бяла мраморна площадка, водеща към грамадната кула с трите балкона.

Щастлив. Да, сега беше щастлив. И все пак това не беше достатъчно.

Докато се изкачваше, оглеждаше наоколо си, вглеждаше се внимателно във всичко, което виждаше, сякаш за последен път ставаше свидетел на всичко това. Онази мисъл — онова последно странно и плашещо проблясване — го накара да погледне встрани, когато Ву Ши се приближи.

— Какво има, Юан? — тихо прошепна Ву Ши в ухото му.

Той се обърна с усмивка и хвана по-възрастния под ръка.

— Нищо, братовчеде. Просто мимолетна мисъл.

Ву Ши кимна с разбиране.

— Тогава ела. Хайде да направим нашите приношения.

Седмината застанаха в редица пред големия олтар. Държаха своите жертви пред себе си. Високо и чисто в тишината звънна камбана и после пеенето започна отново. Свещи трептяха сред сенките. Неоконфуцианските свещенослужители се приближиха, шафранените им роби шумоляха по каменния под; те взеха жертвените дарове от танговете и се върнаха, за да ги поставят на олтара пред статуята, висока три човешки боя.

Шан Ти, Великият праотец, гледаше надолу към своите седмина синове със слепи, безстрастни очи. Той беше *ян*, мъжкото начало, олицетворение на самото небе, великият управник на сезоните. Умилостивен от жертвоприношенията, щеше да осигури добра реколта; щеше да се грижи за чернокосите. Ако бъдеше пренебрегнат, щеше на свой ред да ги отхвърли. Щеше да им изпрати болести и опустошения. И смърт.

Или така беше казано. И така пееха свещенослужителите.

Застанал там, Ли Юан изведнъж осъзна огромния брой от царе и императори, който го предшестваше. Тази призрачна тълпа стоеше с него, в него пред олтара. Бяха ли се чувствали така, както се чувстваше

сега? Или той беше сам в колебанията си дали има смисъл да се оставят хартиени дарове пред статуя с празен поглед.

Не за първи път си задаваше тези въпроси. Често в миналото беше поглеждал съвсем честно, за да прецени ритуалите и обичаите, които като танг беше задължен да спазва. Все пак тази сутрин ритуалът изглеждаше по-кух отпреди и действията му бяха чиста преструвка. И макар че си беше задавал подобни въпроси и преди, никога не беше изпитвал толкова дълбоко недоверие към собствените си слова и действия.

Какво в края на краищата означаваха те? Какво значеше всяко едно поотделно?

О, той можеше да види красотата в това. Можеше дори да почувства как някаква част от него се вълнува в отговор на могъщото усещане за традиция, на голямата тежест на годините, която носеха в себе си ритуалите. Но отвъд това — отвъд простото, почти естетическо вълнение — нямаше нищо. Съвсем нищо.

Гледаше как се извършва всичко, отдалечен от самия себе си, и се опитваше да проумее защо. Тези три неща — сгъстяващите се облаци на обстоятелствата, голямата, продължителна верига на традицията и светлото, макар и малко кръгче на собственото му, лично щастие — как можеха те да вървят заедно? Къде се срещаха и къде беше смисълът им?

Докато свещениците се кланяха и вървяха заднешком, той погледна от двете си страни, но по лицата на Ву Ши и на Цу Ма, на Ху Тун-по и Чи Хсин, на широкото като месечина лице на Ван Со-леян и на регента Вей Чан Ин нямаше нищо освен пълна увереност. Каквото и да си мислеха за това, то оставаше скрито зад маските на лицата им.

Слязоха по стълбите в мълчание — бавно, сега почти неофициално, тъй като ритуалът беше свършил — и се отправиха към голямата тента и закуската, сервирана от призрачните слуги на Вей Чан Ин. Под златния балдахин Ван Со-леян се приближи към Ли Юан и се обърна към него за първи път, откакто се бе родил синът му.

Стоеше срещу Ли Юан, усмихваше се видимо спокоен, държеше купичка с ча в ръката си.

— Е, братовчеде, как е детето?

Въпросът изглеждаше невинен — проява на любезност, която човек следва да очаква от свой другар танг — и все пак върху Ли Юан

сякаш падна сянка. Той усети внезапно стягане в гърдите и кратко, но безсилно преживя мощен, всепомитащ страх за сина си. После това премина и той отново дойде на себе си. Насили се да се усмихне, наведе глава, оценил въпроса на своя братовчед.

— Куей Джен е добре. Той е силно и здраво дете. Небето ме благослови, Ван Со-леян.

Ван се усмихна. На лицето му нямаше и следа от корист.

— Радвам се за тебе, братовчедо. Човек трябва да има синове, нали?

Ли Юан се взря в отдалечаващия се танг на Африка, изненадан от почти замисления тон в гласа на Ван, опитваше се да забележи нещо по-определено в очите му, но там нямаше нищо. Ван кимна и си тръгна, задачата му беше изпълнена. И Ли Юан, загледан в гърба му, остана там озадачен за миг — онази малка, твърда жилка на страха се връщаше като камък вътре в плътта му.

* * *

Главната улица беше претъпкана. Трийсет, може би четирийсет хиляди души бяха събрани на широкия две ли площад, знаменца и ленти от яркочервена изкуствена коприна се вееха енергично над главите им. В северния край на улицата, пред камбанарията, беше издигнат специален подиум. Там тълпата беше най-гъста, удържана от двоен кордон стражи от сигурността в зелени униформи.

Камбаната от кулата удари за девети път, светлините избледняха, множеството се смълча. Миг по-късно, забулена в брилянтна лазерна бяла светлина, високата статуя на богинята се спусна бавно на пиедестала си.

Когато фигурата се настани там, се понесе силен шум на одобрение. Куан Ин, богинята на благодатта и плодородието, седеше в поза лотос като гигантски Буда и люлееше новородено бебе в ръцете си. На яркото бяло осветление лицето ѝ изглеждаше нежно и сияещо от добродетел.

Миг на затишие, после сред силния гръм на бомбички и фишеци от всички страни, сред глъчка и дъжд от конфети тълпата започна да празнува. Болните и сакатите, задържани досега от множеството,

отново подновиха своите усилия да се доберат до предната линия, за да получат благословията на богинята.

От един подиум наблизо, отделени от останалата тълпа с широк коридор от въоръжени гвардейци, сановниците наблюдаваха, въртяха се на столовете с високи облегалки, за да си приказват помежду си. Почетният гост — мъжът, който беше платил за гигантската статуя — беше дундест, оплешивяващ хун мао на име Мей Фен. Неговата компания „ЕдуКол“ се беше възползвала от лицензите на „ДженСин“ и след разработването на един от тези лицензи бе увеличила в значителна степен хранителната си продукция за Град Европа през последните дванайсет месеца може би с цели четири процента, едновременно печелейки одобрението и на танга, и на потребителите. След години на най-строго разпределяне на дажбите и нарастваща незадоволеност, компанията беше възстановила статуквото и осигурила нова стабилност на тези нива. Повечето от събраните на главната празнуваха щедростта на „ЕдуКол“, но това, което те не знаеха, беше точно колко беден откъм хранителност е новият продукт, както и на колко възлизат печалбите на компанията от новия соев заместител; засега новият начин на производство струваше само една шеста от стария, докато цената на продукта беше приблизително същата.

Отдясно на Мей Фен седеше едър, широкоплещест хан на име Киан А-йин, местният гангстерски бос, който държеше този и околните райони под контрола на триадата *Куей Чуан*. Зад Киан стояха двама от хората му и очите им напрегнато шареха из огромната тълпа. Киан, от своя страна, разглеждаше търговеца, спираше вниманието си върху модната кройка на коприненото му *пау*, върху липсата на пръстени по ръцете му. Киан се огледа и кръстоса ръце в скута си. Той поне знаеше каква печалба имат „ЕдуКол“. Петстотин процента, ако можеше да се вярва на докладите. И той би могъл да се възползва от това, за да си купи повече мощ и да финансира някои неща. Но Мей Фен все още не знаеше нищо за тези планове. Дотолкова, доколкото той бе запознат, Киан беше просто бизнесмен. Човек, с когото да работи на тези нива.

Киан се усмихна и погледна зад Мей Фен към своя приятел, местния *вей*, или командващия силите за сигурност, който стоеше от едната страна на подиума.

— Е, капитан Франке, моментът почти настъпи...

Франке наведе глава, обърна се и повика своя лейтенант. След миг голямата завеса, която бе спусната по цялата ширина на главната зад камбанарията, потръпна, после започна да се вдига. От отсрещния тунел процесия от каруци, натоварени с последната партида от продукта на „ЕдуКол“, си запробива път през тълпата към главната.

В другия край на главната, на балкон, отдалечен на близо две *ли* от мястото, където седяха сановниците, висок *хун мао* с брада свали бинокъла от очите си, обърна се и даде кратък сигнал с ръка. В този миг група мъже и жени, събрани около него, тръгна и си запроправя път надолу по стълбите сред тълпата.

Мах ги проследи за момент — гледаше как вървят през тълпата, как връчват позиви и подшуват старите лозунги, ключовите думи на древните бунтовници. И като отминеха, той виждаше как онези, които бяха хвърлили поглед на позивите, ги предаваха на съседите си, разгневени от това, което бяха прочели, а гласовете им ставаха по-силни.

Той се усмихна, после тръгна по коридора. Двама от охраната стояха там и зяпаха в един от екраните на обществените служби.

— По-добре слезте по стълбите — каза той, след като им показа служебната си карта. — Май става нещо нередно.

Те погледнаха значката му, кимнаха и бързо го последваха, а в това време шумът отвън се усилваше.

Мах постоя още миг, загледан в екрана отгоре. Ли Юан говореше на своите граждани, разказваше им за комитета, създаден, за да проучи възможността за промени в Едикта и за отварянето на Камарата. Мах се приближи, плю в лицето на младия танг, после, извадил пистолета си, се обърна и тръгна след охраната.

Сега Мей Фен стоеше на подиума обезпокоен. Шумът в другия край на главната растеше, заглушаваше звука от фишеците, хората, които стояха наблизо, бяха извърнали глави развълнувани — разбираха, че там става нещо.

— Какво има, *ши* Киан? — попита търговецът, като нервно попипваше торбичката на колана си.

Киан се намръщи и се опита да скрие собственото си безпокойство.

— Ами не съм сигурен. Аз...

Думите му заглъгнаха, комуникационните връзки на платформата бяха прекъснати. Ревът на тълпата растеше дрезгав и обвинителен.

— Смърт на всички спекуланти и крадливи бандити от Първите нива! Смърт на тия, които искат да откраднат ориза от устата на децата ви! Смърт на всички, които печелят от мизерията и нуждата на другите! Смърт...

Скандирането продължаваше фанатично, безкрайно, докарваше възбудените вече страсти до лудост; обръщаше страха във внезапна, ослепителна паника, която се разпространяваше сред тълпата като пожар. Киан гледаше, докато тънкият кордон от зелени униформи поддаде и тълпата се втурна към подиума и гигантската статуя. Без да мисли, той се обърна — хората му бяха наблизко — скочи от задната част на платформата и се отправи към аварийния изход. Съвсем навреме, защото предната част на тълпата, изтласкана от натиска на телата отзад, се разплиска като вълна по подиума и разби подпорите му.

За миг Мей Фен запази равновесие, после се сгромоляса надолу, устата му бе оформила идеално изненадано „о“, преди да се изгуби от поглед, скрит от настъпващата тълпа. Постоянен рев се носеше сред огромното пространство като ураган, идващ от север. Като пометена от урагана, статуята потрепери и с бавно, беззвучно движение падна и размаза хората под себе си.

Цареше пълен хаос. От другия край на главната се раздаде стрелба и звук от малки експлозии, от падащ лед. И над всичко се носеше нескончаемият рев, повтарящ все едно и също — смърт, смърт, смърт.

* * *

Бяха трима, без да се брой собственикът на заведението. Бекер стоеше отзад в преградената стая и преглеждаше полиците с книжкисети втора ръка, които покриваха стените. Халер почиваше на близкото кресло, зяпнал в един екран над главата си, отпуснатата му ръка държеше туба протеинова паста с дъх на скариди.

С гръб към вратата, Леман говореше на собственика Пай Мей.

— Бъди спокоен — казваше той, — просто залягаш зад тезгяха, когато започне. И помни: никой няма да ти стори нищо — аз гарантирам.

Пай Мей, теснолик човек с остри черти, се поколеба. Киан А-йин си беше копеле, но кой го знае този какъв е? Защото ако албиносът се издъни, Киан можеше да си помисли, че той, Пай Мей, го е забъркал в това. Потрепери, после кимна неохотно. Нямаше изход.

И точно тогава парцаливата завеса се отмести и вътре влязоха двама. Единият беше висок, почти дебел, а другият — по-дребен, полек, но като цяло изглеждаше по-опасен. Голите му рамене бяха много мускулести, главата му — обръсната, а черепът му — изрисуван със сложна плетеница в червено и зелено — знак, че е боец. Бяха хора на Киан.

Дебелият спря и погледна към съдържателя. С кисел поглед, вперен в Пай Мей, той докосна ръката на *чан ши*.

— Разкарай ги. Искам да говоря с *ши* Пай насаме.

Малкият потупа Халер по рамото — знак да се маха и то бързо. Извинително усмихнат, Халер стана и тръгна. Бекер се обърна, видя какво става, набута припряно касетата на мястото ѝ и заситни след Халер навън. Само Леман остана с гръб към новодошлите.

— Ти — дебелият се приближи зад него, — чупката оттука! Имам работа с *ши* Пай.

Леман се извърна и го погледна. На *чан ши* му беше по-лесно сега, понеже в помещението остана само Леман. Той се отпусна, огледа се и в този кратък миг вниманието му се разсея. Дебелият междувременно зяпаше любопитно Леман, сякаш го познаваше отнякъде. Но дори той в този момент беше неподготвен.

Леман го удари. С едно бързо движение ритна *чан ши* под брадата, после се извърна към дебелия. Паникьосан, лейтенантът на Киан измъкна пистолета от джоба си и направи опит да освободи предпазителя. Едва го беше насочил, когато Леман го изби от ръката му и му счупи китката с удар от горе на долу. Вторият му удар го просна на пода. Леман се изправи над него, гледаше го с вдигнат юмрук и чакаше дали онзи ще се опита да стане.

Халер и Бекер застанаха на вратата усмихнати. Вече бяха виждали как действа Леман. Бекер погледна към Пай Мей и се изхили. Собственикът беше преbledнял. Зяпаше Леман с пълно изумление.

— Аз си мислех, че вие тримата... — Пай Мей остави изречението недовършено.

Бекер пристъпи в помещението, коленичи до падналия *чан ши* и попипа с ръка пулса на врата му. Дребосъкът беше мъртъв.

— Срамота — каза Бекер с мрачен глас, — щеше ми се да му видя изражението, когато му прерязвам гърлото.

Халер, който се приближи до него, се изсмя, но Леман не се помръдна. Стоеше там, до своята хъркаща жертва, изправен, съвсем спокоен, изчакваше да се увери в резултата.

— Това е то, нали видя — Бекер се обърна към съдържателя и измъкна широк, остър като бръснач нож изпод туниката си. — Те никога не очакват неприятности от сам човек. Така разсъждават. И точно когато най-малко очакват неприятности, тогава са най-слаби. — Той се усмихна отново и хвърли поглед към Леман, сякаш искаше да каже: „Не е ли така, *ши* Леман?“, но Леман не му обърна внимание. Бекер пак погледна надолу, вдигна рамене и се хвана за работа. Заби ножа си в плътта на врата, кръвта започна да се стича по голия, непометен под.

На Пай Мей му стана лошо и извърна поглед.

Огледа се. Сега Леман се беше навел и говореше с дебелия. Човекът на Киан хъркаше и издаваше хрипливи звуци, сякаш трахеята му беше увредена, но слушаше много внимателно, докато албиносът му поръчваше какво да каже на шефа си. В един момент той се разсмя презрително и извърна глава, но Леман го сграбчи за брадата с дългата си бледа ръка и грубо обърна главата му към себе си, принуждавайки го да го гледа в лицето. Дебелият млъкна изведнъж, страхът в очите му се върна.

Бекер вече беше привършил. Уви главата в пешкир и я пусна в една чанта. Халер стоеше до вратата и го наблюдаваше, вниманието му беше насочено към екрана и онова, което говореха медиите за утрешната среща на Седмината и какво би могла да донесе тя на хората на Чун Куо.

— Големи неща стават там горе — каза той накрая и се обърна към Бекер, без да обръща внимание на басейна от кръв, оформил се под краката му. — Задават се големи промени.

— Както горе, така и долу — и Леман дръпна дебелия за краката. После взе чантата от Бекер и я повери в сигурните ръце на дебелия.

Двамата го гледаха и се хилеха на неудобството му. Но Леман не се усмихна. Той *никога* не се усмихваше.

* * *

Босът на *тонг* Киан А-йин се отпусна на стола си, изтри уста с опакото на ръката си и огледа осемте души, събрани в стаята. Бунтът в Цвикау го беше изненадал и ядосал, но тези последни новини му дойдоха в повече. Киан трепереше от бяс. Само с огромни усилия успяваше да се сдържа да не закрещи.

— Добре. Какво става, по дяволите? Кой е тоя *хун мао*, мамка му?

Мъжете мълчаха неловко; после един от тях — Сучек, лейтенантът — проговори:

— Не знаем. Изпратих човек при Пай Мей. Той само потвърди, каквото каза и Фен Во. Бледият *хун мао* убил *чан ши*. Другите му отрязали главата. Защо, не знаем.

— И никой не познава копелето?

Сучек вдигна рамене.

— Искаш ли да направя някои проучвания?

Киан отмести поглед за миг, прецени, след това поклати глава.

— Не. Имам по-добра идея. Чао, Кант... искам да откриете къде е оня и да ударите. Когато тоя шибаняк заспи. Искам него и хората му мъртви. И искам главите им тук, на бюрото си, до сутринта.

Сучек се опита да каже нещо, може би да настоява задачата да убие този *хун мао* да бъде дадена на него, но Киан вдигна ръка.

— Не, Иржи. Не този път. Искам да отидеш до Лу Бакенбарда и да разбереш цялата история. Ако Ю са се активизирали отново, това заплашва всички ни. А пък ако е нещо друго, искам да го знам. Ясно ли е?

Сучек кимна.

Киан стана, огледа се, по-спокоен сега, след като беше взел инициативата.

— Добре. Да се хващаме на работа. Нека поставим всички тия копелета на местата им. Нали? После можем да продължим да си правим парите.

* * *

Те пристигнаха след два часа. Леман ги очакваше. Койката на Халер беше празна, а самият Халер беше на петдесет *чи* надолу по коридора в общата баня. Тази на Бекер беше заета, но от кукла, докато Бекер стоеше наведен зад фалшивата преграда с пистолет в ръка. Леман лежеше маскиран под одеялото си на горната койка и чакаше. Той също беше въоръжен.

По тези ниски нива нямаше ключалки, така че за хората на Киан беше лесно да отместят плъзгащата се врата и да изтъркалят вътре една газова граната. Тя гръмна с тъп звук, последван веднага от свистенето на излизащия газ. Леман преброи — знаеше, че трябва да са сигурни, преди да влязат. Стигна до трийсет, когато, след като преместиха плъзгащата се врата, двама мъже влязоха в стаята с насочени автомати. Трети чакаше отвън.

Той не им даде шанс. Избута дулото на базуката си изпод одеялото, натисна спусъка и видя как отсрещната стена експлодира. От двамата мъже нямаше и следа. Стена, под и хора бяха изчезнали. Голяма зейнала дупка се бе отворила и разкриваше по-долното ниво. Стърчаха скъсани кабели. Отдолу се чуваха писъци и сладникавата воня на разтопени пластмаси се понесе из въздуха по-силно от газта. По-нататък по коридора прозвучаха два изстрела. Халер си беше свършил работата. Той се появи след миг с пистолет в ръката и огледа дупката в стаята.

— Мръсна работа — той пуфтеше изпод маската си. — Може би Киан сега ще е склонен да преговаря.

— Ще видим — Леман седна и уви голямото си оръжие в одеялото. — Във всеки случай той ще знае, че не сме толкова лесни. Ще бъде по-внимателен за в бъдеще.

— Добре — и Халер плъзна пистолета си обратно в кобура. — Беше малко по-лесно, отколкото ми харесва.

Леман не каза нищо. Просто погледна Халер и поклати глава. Имаха много още да учат.

* * *

Както се рееше високо над гората, соколът можеше да види фигурите долу, сред дърветата. Сега първата група беше спряла сред някакво сечище, за да си починат конете — вратовете на хората бяха опънати назад, те прикриваха очите си от слънцето с ръка, докато гледаха нагоре към него. Малко по-назад, отчасти скрита зад листата, чакаше втора група. Тези бяха по-дребни, но бяха повече — по мрачния си инстинктивен начин разбра, че това са хора; знаеше, че вървят пеша.

Кръжеше търпеливо, внимателните му очи дебнеха онова неочаквано движение, което щеше да издаде плячката му. За секунда там нямаше нищо, после, когато посоката на вятъра се смени, се раздаде пърхане, което бързо заглъхна и ниско долу се появи яребица.

Соколът нададе писък и се спусна надолу към плячката си. За миг другата птица сякаш все още можеше да набере височина, но после соколът нанесе страшната си атака.

Вик на триумф се изтръгна от мъжете долу.

Тримата мъже сред сечището се наведоха напред и проследиха сокола, който с широко разперени криле се спускаше надолу, забавяше своето кацане и държеше здраво в ноктите си яребицата. След това кацна на земята сред дърветата вдясно.

Цу Ма се наведе, потупа любовно тъмния врат на коня и извърна глава към другарите си тангове.

— Е, братовчеди, какво мислите?

Ву Ши остави внимателно с едната си ръка лъка на седлото и бавно се обърна с наведена глава. Разговаряха за братовчед си Ван Со-леян, танг на Африка.

— Нямам му доверие — каза той. — Много е тих през последните шест месеца. Твърде е любезен, да му се не види.

— Замисля нещо — прибави Ли Юан, докато се изправяше в седлото. — Нещо сериозно, което още не можем да видим.

Ву Ши кимна.

— Съгласен съм. Не съм сигурен за много неща в тези лоши времена, но в това мога да бъда сигурен... Ван Со-леян не си е променил характера през последните няколко месеца. Той все още е същото извратено малко лайноядче, каквото винаги е бил.

Цу Ма погледна бързо към него и проследи своя соколар натам, където соколът бе оставил плячката си. Той беше извадил примамката,

готов отново да пусне сокола, но първо изгледа Ву Ши.

— Мисля, че си прав — каза той. — Но какво е точно... Е, много странна работа. Моите слуги не са дочули нищо от домашните му. Или почти нищо...

— Почти нищо? — Ву Ши го зяпна напрегнато.

— Само това, че в живота му има жена. Или така изглежда. Хун мао. Вкарва я въщи тайно. Късно вечер, когато смята, че никой няма да го види. Казаха ми, че дори я посещавал.

Ли Юан се замисли.

— Колко странно, никога не бих си го помислил. Хун мао... И мислиш, че е сериозно?

Цу Ма вдигна рамене.

— Може и нищо да не е. Или може би това е причината нашият братовчед напоследък да е толкова възпитан. Може би е бил увлечен.

— Влюбен, искаш да кажеш? — Ву Ши избухна в смях. — Единственото нещо, което тоя неблагодарник може някога да обича, е собственият си образ. Любов! — той поклати глава, слезе, от седлото и потупа хълбока на коня си. — Не... Това копеле с кръглата мутра крои нещо, гарантирам ви.

— *Чие хсия...*

Един слуга стоеше в края на сечището и се кланяше.

— Какво има, Чен И?

При повикването на Цу Ма човекът се приближи, поклони се до земята и целуна краката на своя танг, преди да падне на колене до коня му.

— Лоши новини, *чие хсия*. Има бунтове в Град Европа. Много убити...

— Бунтове... — Ли Юан сръга остро коня си напред. — Какво става, за Бога?

Слугата наведе глава още по-ниско и отговори сякаш на своя танг:

— Започнало е в *хсиен Цвикау, чие хсия*, при церемонията по освещаването на новата статуя и се е разпространило бързо в съседните райони.

— И много ли са мъртвите?

— Огромен брой, *чие хсия*. Десетки хиляди, казват. Между тях и търговецът, Мей Фен.

Ли Юан и Цу Ма се спогледаха разтревожени. Мей Фен беше водеща фигура на новия мир. Председателстваше комитетите по обсъждане на предложените промени в Едикта и възстановяването на Камарата. И още повече — беше представител на цяла класа — мощните бизнесмени от Първо Ниво, които бяха спечелени обратно за Седмината и тяхната кауза. А сега беше мъртъв.

Ли Юан се наведе развълнуван към мъжа.

— Какво се случи? Как умря той?

— Не е ясно как е умрял, *чие хсия*. Всичко, което знаем, е, че тялото му е било върнато на вдовицата му скоро след това. Изглежда е бил разрязан, после напълнен с боклуци като торба и защит отново.

Ли Юан потръпна и се отпусна назад.

— Знаем ли кой е отговорен?

— Още е твърде рано да се знае със сигурност, *чие хсия*. Първите слухове го приписват на Ю, но генерал Райнхарт вярва, че *хун мун* имат пръст в това.

Ли Юан пак почувства през него да преминава тръпка. *Хун мун* — триадите, или Тайните общества — досега бяха държани извън събитията. Но това коренно променяше нещата. Ако те наистина бяха въввлечени...

— Трябва да се връщам — той обърна коня си и погледна към Цу Ма и Ву Ши. — Ако *хун мун* са въввлечени, трябва да действам.

— Не, Юан — Цу Ма протегна ръка към него. — Бих те посъветвал да не действаш толкова прибързано. Вземи мерки да успокоиш нещата долу с всички възможни средства, но помисли, преди да предприемеш нещо срещу братствата. Например схемите на баща ти...

— Да ги купя, искаш да кажеш? — Ли Юан поклати глава. — Не, Цу Ма, няма да им се кланям в собствения си Град!

— Нито пък те карам да го правиш, братовчеде. Следвай схемата на баща си — предложи им фондове, помощ, някаква власт, докато през цялото време подкопаваш позицията им.

Ли Юан присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Новата сила. *Шен це* на Кар...

Ли Юан сведе поглед, после се усмихна.

— Знаеш за това?

Цу Ма кимна.

— Проблемите на моя братовчед са и мои проблеми. Как бих могъл да му помогна, ако не знам какви са неговите нужди и неговите планове?

Ли Юан се обърна и се вгледа в по-възрастния мъж.

— Ами ти, Ву Ши?

Ву Ши вдигна рамене.

— Имаш специална сила, разбирам. Добре. Тогава я използвай. Направи така, както те съветва нашият добър братовчед Цу Ма. Играй двойна игра, купи си време. Защото това е, от което се нуждаем сега, а не друга война. Още не.

Цу Ма кимна.

— Ву Ши е прав, Юан. Ако сега започнеш война срещу братствата, ще изразходваме много сили. И кой ще спечели от това?

— Ван Со-леян.

— Точно така. Тъй че не се впускай в безсмислена война — Цу Ма се усмихна сурово. — О, ще дойде времето — и то не е далече — когато ние ще трябва да се заемем с хун мун. Но нека да спечелим това време, а? Да сме подготвени за предстоящото.

— Освен това — добави Ву Ши и си приближи към него, — вече имаме достатъчно проблеми, нали? Ю, младите синове... Защо да прибавяме още?

Ли Юан замълча за миг, успокои се, след това се протегна и хвана Ву Ши за ръката.

— Благодаря ти, братовчедо. И на тебе, Цу Ма. Но ние трябва да се връщаме, нали? Има още много за вършене. Впрочем докато гледах сокола, апетитът ми се възбуди за друг спорт.

Цу Ма го зяпна за момент, сетне се засмя.

— Засега, Юан, не те разбирам, но да го оставим така. Прав си, има много за вършене. И не на последно място, трябва да се срещаме по-често, нали? Само ние тримата.

— Така трябва, да — и Ву Ши кимна кратко и решително. — Ние трябва да бъдем като тримата „братя от прасковената градина“, нали?

Като гледаше двамата по-възрастни мъже, Ли Юан почувства, че тъмнината малко се поразсея. Така и щеше да бъде. Така *трябваше* да бъде отсега нататък. *Тримата* — помисли си той, за първи път

понятието се появи в главата му и го усети странно успокояващо. —
Да, ние ще бъдем Тримата.

Внезапно нещо изпърха във въздуха. Зад Ли Юан в далечния край на сечището соколът се вдигна, разперил криле, после кацна върху плячката си още веднъж, без да обръща внимание на примамката.

ГЛАВА 2

В СВЕТА НА НИВАТА

Джелка се беше опънала на шезлонга и гледаше към светлите редици плочки, по които двете ѝ приятелки от училище шумно разплискваха вода от басейна. До нея на стола лежеше компактен компютърен комуникатор с включен екран.

За миг продължи да гледа лудориите им, без да мисли, като се наслаждаваше на топлината по кожата си и на слабия аромат на жасмин и бор от близкия алпинеум. После леко потрепери и се върна към заниманието си.

Вчера беше последният ден в училище; крайт на детството — дванайсет години приготовления за зрелостта. Пред нея лежеше изпитанието на абитуриентския бал, а отвъд него — остатъкът от живота — петдесет, шестдесет години може би, които трябваше да бъдат осмислени.

Но как? Извърна се, легна за малко по гръб, като си мислеше как се чувства самата тя на седемнайсет години, в тялото на млада жена с открито бъдеще пред себе си.

Изпъна крака, пръсти, стегна мускулите на стъпалата, прасците и бедрата си, сякаш загряваше за тренировка, после пак се отпусна. Дъщерята на маршала... така беше известна. Сякаш нямаше собствена самоличност.

Джелка тръсна глава раздразнена, след това пак се обърна по корем. Дъщерята на маршала... Ако беше негов син, бъдещето ѝ щеше да бъде предначертано твърде отдавна. Военно училище, назначение и след това служба. Петдесет години служба: да избягва куршумите на убийците и да изпълнява заповеди; да разследва убийства и да задоволява прищевките на някой стар министър; да изравя финансови скандали от Първо ниво и да потушава бунтове под мрежата. Точно като баща си. А имаше и далеч по-лоши начини да си прекараш времето, но сега не беше така. Сега тя имаше думата за своето бъдеще. Ако беше син на маршала, никой нямаше да я попита.

Но това, че беше дъщеря, правеше нещата твърде различни. Ако не беше измяната на Ханс Еберт — предателството му спрямо танга и убийството на стария Еберт — сега тя щеше да се е омъжила, бъдещето ѝ щеше да бъде установено, ясно определено. Без начин да се измъкне.

Потръпна, докато си припомняше своето отвращение от младия майор. Това беше нещо, което никога не бяха разбрали. Нещо, което, щом го споменеше, срещаше погледи на недоверие. Ханс Еберт... защо? Та той беше мечтата на всяка ученичка, нали? Принц сред мъжете. Засмя се кисело, припомнила си колко често бе чувала да го наричат така. Още повече, че като съпруга на наследника на най-богатата компания в Чун Куо я очакваше живот в леност, в неограничен лукс.

Да, но Ханс Еберт беше също и жесток, арогантен и извратен.

Тя наведе глава, като си спомни болката на баща си, когато Ханс в крайна сметка беше изобличен; болка, примесена с тъга заради смъртта на брат му и неговата съпруга и на най-стария му приятел Клаус Еберт. Тя също беше изпитала подобна тъга, но и облекчение, че Ханс се е махнал от живота ѝ — облекчение, сякаш тежък камък бе паднал от шията ѝ. Въздъхна и тръсна глава. Може би затова сега беше толкова важно да се възползва от правото си; да направи така, че животът ѝ отсега нататък да зависи само от нея.

Изглеждаше твърде просто, но имаше едно малко усложнение. Тя беше жена. На приятелките ѝ това не създаваше проблеми. Само пет от шейсетте момичета от нейния випуск не бяха сгодени и активно си търсеха съпрузи. Осем вече бяха омъжени, а две — между тях и близката ѝ приятелка И Пан-чу — вече бяха дарили съпрузите си с деца. Срещу това само шест от нейния випуск отиваха в Оксфорд и във всеки случай не беше толкова заради някакви лични желания, колкото да станат идеална партия за своите съпрузи с голяма кариера.

Но така беше в този ужасен свят на нивата. Да бъдеш жена — интелигентна, способна млада жена — беше немислимо. Трябваше да бъдеш робиня, курва, украса...

— Джелка?

Тя се поколеба, сетне се обърна и вдигна мързеливо глава, сякаш беше заспала.

— Здравсти... Какво има?

Анна беше приклепнала до шезлонга и бършеше мократа си коса. Зад нея стоеше набитата фигура на И Пан-чу. Тя се хилеше с леко порозовели бузи.

— Трябваше да се присъединиш към нас, Му Лан. Какво прави досега?

Тя се усмихна на пряска си, след това стана и се протегна — знаеше, че приятелките ѝ я гледат.

— Размишлявах и правех списъци.

— Правеше списъци? — Анна се засмя. — Списъци на какво? На мъжете, за които искаш да се омъжиш? Защо, та ти можеш да имаш всеки мъж, когото си пожелаеш? Да, Джелка Толонен, и ти го знаеш.

Джелка сви рамене.

— Може би. Но това не беше такъв списък. Просто нахвърлях възможностите си.

— Нахвърляше си възможностите — И Пан-чу направи физиономия и се изкикоти.

Джелка се усмихна добродушно.

— Знам как звучи, но ето — подаде комсата си на Анна, — хвърли един поглед и ми кажи какво мислиш.

Анна прегледа екрана, после се обърна и го подаде на И Пан-чу.

— Не мога да разбера смисъла — каза тя и погледна Джелка леко смръщена, — това е такова усилие. Защо просто не се забавляваш? Вземи си богат съпруг. Това не значи да си вързана. В наше време жената има много повече свобода.

Джелка погледна настрани. Свобода! Като че ли Анна разбираше истинското значение на тази дума. Това, което тя мислеше за свобода, бяха неспирните забавления: да пиеш и танцуваш до забрава и да имаш млади офицери за любовници. Отвъд това за нея нямаше нищо. Този свят на нива ѝ беше достатъчен. Но оттук нататък тя не познаваше нищо друго. Не беше виждала колко прекрасно е отвъд.

И Пан-чу също бе прегледала списъка. Сега тя погледна към Джелка с удивление.

— Това постъпване в сигурността! Мислех, че в службите не приемат жени.

— Не приемат. Или все още не. Но мислех да кандидатствам. В крайна сметка съм толкова квалифицирана, колкото и всеки друг кадет.

И мога да се бия. Така че защо не? Мислех да се кандидатирам за поддържащите сили, специализирани в космически операции.

Анна прокара ръка по дългата си коса и се разсмя.

— Ти си странна, Джелка. Знаеш ли какво? Ако действително искаш да се срещаш с млади офицери, трябва просто да ходиш на повече купони. Не ти трябва да се записваш в службите!

— А пък ти си знаеш само едно и също, Анна Козлевич! — Джелка се разсмя, после пак стана сериозна. — Знам, че е трудно за разбиране, но искам да направя нещо с живота си. Не искам просто... е, не искам да го профукам, това е всичко.

— Искаш да кажеш, като нас — И Пан-чу дойде при нея и седна до облегалката на шезлонга ѝ.

— Не... Нямах предвид това. Аз... — тя пак се разсмя, но този път смехът ѝ бе примесен с известно отчаяние. — Виж, аз мога да разговарям с вас двете. Знам, че мога да ви кажа всичко и вие няма да се обидите. Когато казвам, че искам нещо повече от това, което ми се предлага, не е защото се мисля за нещо повече. То е... — тя вдигна рамене. — Не зная. Може би искам нещо, което просто не мога да имам, но защо поне да не опитам? — и ги изгледа подред. — Разбирате ли ме?

— Ами да — и Анна кимна. — Просто е. Искаш да си мъж. Искаш да излетиш нависоко, ти да правиш нещата. Искаш да чупиш черепа и да яздиш коне. Като твоя бивш, Ханс.

Джелка поклати глава.

— Не. Искам само да бъда себе си. Но защо това трябва да е толкова трудно? Защо трябва да ми се отказва?

— Защото така стоят нещата — каза И Пан-чу и разтвори ръце. — Тук сме ние, а там са те. Жени и мъже. *Ин* и *ян*. А светът е *ян* — тя се усмихна тъжно. — Не се бори с това, Му Лан. Само ще те направи нещастна.

Джелка сведе поглед. Може пък да е така. Но никога нямаше да се примири, преди да е опитала. Освен това го имаше и Ким. Той поне щеше да разбере.

Анна се наведе и сложи ръка на коляното на Джелка.

— Както и да е. Хайде засега да забравим за всичко това. Вече е почти шест, а кавалерите ни ще дойдат в осем, така че е най-добре да се приготвяме.

— Кавалери? — Джелка вдигна поглед и стрелна с очи приятелката си. — Нищо не ми казахте за никакви кавалери!

— Така ли? — Анна невинно се засмя. — Предполагам, че ми е изхвъркнало от ума. Както и да е, карай. Ще ти заема едно от моите *чи пао*... синя и сива коприна с черни ръбове. И ще взема да те гримирам. Може би това ще издуха от главата ти всички тези глупости...

Джелка седна и като гледаше ту едната, ту другата, избухна в смях.

— Добре. Само този път. Надявам се да не сте давали никакви обещания. Нищо...

— Нищо *вярно*! — Анна придоби най-сериозен израз, като на самата Джелка, после избухна в смях. Тя се наведе и целуна Джелка по челото. — Ела. Хайде да се приготвим, преди тези големи, тромави *ян* да са дошли!

* * *

Главната сграда на Бременската академия за млади дами — голям *ямен* в стария северен стил — се издигаше царствено от възвишението над откритото пространство на района. На голямата тераса над езерото беше горещо, музиката свиреше силно. На дансинга множеството млади, добре облечени тела изпълваше разноцветната тъмнина, богати и силни сладникави парфюми тежаха във въздуха и пияният смях на танцуващите отекваше над водата.

Беше вече късно, почти полунощ, и балът беше достигнал връхната си точка. За младите жени дните на усилена работа оставаха назад, а дългата ваканция предстоеше, докато за младите мъже, кадети и офицери на служба, това беше временна почивка от отговорностите на дълга. Вечер, отредена за празнуване, вечер на опиянение и свобода. Някои лежаха по коридорите, които водеха към терасата, унесени в пиянска дрямка, докато други подскачаха диво встрани от множеството, виеха като луди с разкопчани или захвърлени официални сака. Повечето все пак си бяха намерили партньори и се натискаха по най-тъмните места, обливани от тежкия ритъм на тонколоните — доброволни жертви на старите, настойчиви инстинкти.

Джелка стоеше в центъра на голямата блъсканица с празна чаша в ръце. Най-сетне беше останала сама и бе наясно, за пръв път тази вечер, колко е ужасно тук. Горещината беше потискаща, звукът — угнетяващ и от всяка страна тълпата безспирно прииждаше — прилив от мъжки и женски тела, които се тресяха и потяха в древните ритми на гайди и тъпани.

Тя постоя още миг там, докато се чудеше дали да чака своя кавалер да се върне от бара, но после се обърна и си запробива път напред. Беше удивена от неестественото вълнение по лицата, сред които се движеше; от трескавия блясък в очите им, от внезапното, извънредно оживление на чертите им. Имаше нещо странно и плашещо във всичко това, елемент на първична необузданост, почти истерия.

Отвън беше по-хладно, по-спокойно. Джелка застана на върха на стълбите, преглъщаше студения, освежителен въздух и се вираше наоколо си, сякаш се събуждаше от някакъв мрачен и страшен сън. Отгоре, от изкуственото небе, грееше твърде естествена на вид луна и разхвърляше нарисуваната си светлина над далечните планини. Отляво духаше слаб вятър и къдреше тъмната повърхност на езерото, диплеше вълнички срещу белокаменната арка на моста, който водеше към острова и голямата наблюдателница.

Навън — помисли си тя. — Трябва да изляза навън.

Остави чашата си на стълбите, после си запробива път надолу, към пътеката, водеща до моста — сега вече подтичваше, сякаш я преследваха. На половината път обаче се спря и се извърна, взря се отново във всичко това с широко отворена уста, като вцепенена. После леко потръпна и продължи.

Пак спря в подножието на наблюдателната кула, втренчена в ярко осветената ѝ фасада. До полунощ оставаха две минути. Беше прекарала в Академията дванайсет години — дванайсет години, без да броим времето, прекарано в заточение с баща ѝ, и когато беше болна след нападението. И през цялото това време никога — нито веднъж — не се почувства тук у дома си. Беше стояла там и по-рано, слушаше другите момичета да казват колко много ще им липсва доброто старо местенце; беше ги чувала да признават огромната си любов към странните му стари методи и глупави правила, но самата тя не

чувстваше нищо; само странно успокоение, че всичко е свършило. И усещане за празнота — за нещо незапълнено в нея.

Леко се извъртя, погледна назад, зачуди се дали вече са разбрали, че я няма, после бързо продължи, изкачи се по широките, но малки стъпала към отворената врата. Вътре, в сенките непосредствено зад вратата, една двойка се бе облегла на стената, целуваха се, нейната ръка беше на врата му, неговата — под кръста ѝ. Джелка се поколеба, погледа ги за момент, след това се изнесе на пръсти и се отправи към първия етаж и малката стая в предната част на кулата, над часовника.

Затвори вратата след себе си, после прекоси стаята и седна на кафеза до прозореца с лакти, опрени о изкуствения камък на перваза, с поглед, отправен над езерото към претъпканата тераса. Отдалече приличаше на някаква лудост, на масов делириум. Сякаш изведнъж бяха прогледнали за празнотата на всичко това. Прогледнали и се извърнали настрани, за да се хвърлят в това безумие от безсмислени движения.

Отпусна брадичка върху ръцете си и въздъхна. Идването тук тази вечер беше грешка. Трябваше да се довери на инстинкта си и да си остане въщи. Но сега вече беше твърде късно.

Твърде късно? Твърде късно за какво!

Онзи тънък вътрешен глас — онази вечно неспокойна, постоянно питаща част от нея — я държеше на разстояние от всичко това; правеше я различна от останалите. В училище беше винаги нещо като аутсайдер — още от самото начало. Не че не я поглеждаха; просто никога не беше създавала онези близки връзки, от които другите момичета като че ли се нуждаеха. Някои се бяха опитвали — като Анна и И Пан-чу — но можеха да се приближат само донякъде, преди тя да ги накара да млъкнат.

— Заради нападението е — беше ѝ казала веднъж Анна. — И е естествено да не вярваш на света след онова, което ти се случи.

Това може би беше донякъде вярно. Може би онзи опит я беше оформил. Но обяснението беше някак недостатъчно, защото тя винаги се беше чувствала така. Още от люлката. В нея винаги имаше незапълнено пространство. Празнота. Но тази вечер беше различно. Тази вечер острата интензивност на онова, което чувстваше, беше нова за нея.

Пак погледна към дансинга и не видя нито празненство, нито радостното разцъфване за нов живот, а механична оргия на полуотричане, на прераждане на мъртвилото. Всичко беше преструвка — грамадна преструвка. Тя започваше с огромния Град, където живееха, и се разпростираше като вирус, за да зарази всяка пора, всяка клетка на отделните им индивидуалности. И сега нямаше нищо. Нищо освен безсмислени действия и отчаяно запълване на времето. Доброволна забрава.

Извърна глава, погледът ѝ се плъзна по познатия пейзаж на района на Колежа и възприе всичко изцяло. Изпълненото със звезди небе, луната, далечните планини — всичко беше фалшиво до последната си най-малка частичка. Полукръглият каменен мост, езерото, античната сграда. Всичко беше изкуствено — заместител на живота, като с магия измъкнато от нищото.

Твърде късно.

Тя потръпна. Вярно беше. Никога не се беше чувствала толкова откъсната от всичко това. Никога — толкова сама.

Хваната съм в капан — помисли си тя. — В капана на света на нивата.

По стъпалата край дансинга настъпи движение. Млад кадет се беше изкачил до най-горното стъпало и сега стоеше там, оглеждаше се наоколо с чаша във всяка ръка.

Джелка потрепери и дръпна главата си назад, в сенките.

Той сведе поглед и забеляза празната чаша, после се обърна и се протегна да види къде е отишла тя. Тръгна напред, като изкачваше стъпалата внимателно, елегантно; движеше се сигурно и арогантно. Правото беше негово! Приближаваше се — по пътеката и по нежната извивка на моста. За момент постоя там, небрежно се огледа наоколо си, сякаш за да възприеме пейзажа, после продължи с поглед, вперен в наблюдателната кула, като че ли можеше да я види там, в сенките зад рамката на прозореца.

Тя се отдръпна назад, след това стана и се огледа. Нямаше начин да се измъкне. Горният етаж беше заключен. Пък и може би той щеше да си тръгне. Двойката...

Чу шумове отдолу — гневно ръмжене и после мърморене: „Извинете, аз...“, последвано от звука на обути в ботуши крака по стълбите.

Извърна се с лице към вратата и се загледа в нея, докато тя се отваряше бавно.

— А, ето къде си — меко каза той и ѝ се усмихна. — Помислих си...

Подаде ѝ чашата, очакваше да я поеме, но тя просто си стоеше там, взряна в него. Той се намръщи — не разбираше — след това се наведе внимателно, без изобъщо да я изпуска от поглед, и остави чашите на пода.

Униформената му куртка сякаш пламтеше на светлината от прозореца. Силният му парфюм изпълни малкото помещение.

Той се поколеба, после се приближи.

— Трябваше да ми кажеш — нежно изрече той. — Мислех, че музиката ти харесва.

Сега тя можеше да усети дъха му на бузата си; можеше да помирише сладостта на виното. Като насън видя дясната му ръка да се вдига и нежно да натиска лявото ѝ рамо, сякаш двамата щяха да танцуват.

— Недей...

— Само една целувка — прошепна той; устата му беше близо до ухото ѝ. — Само една малка-мъничка целувчица...

Тя се отдръпна назад и отърси ръката му.

— *Моля те...*

Видя сянка по лицето му. Внезапен гняв, който веднага се смекчи.

— Една целувка — настояваше той. — Знаеш, че и ти би искала.

Тя се изсмя кисело.

— Сигурен си, така ли?

Той се засмя, несигурността в очите му бързо изчезна.

— Естествено. Точно затова сме тук, нали? Младите момичета обичат да ги целуват. Просто природа. А ти си много красива млада жена, Джелка Толонен. Наистина много красива.

Той посегна да я докосне отново, да повдигне брадичката ѝ и да я целуне, но тя го отблъсна остро, като го удари с длан в гърдите.

— *Не.* Разбираш ли ме, лейтенанте? На другите „момичета“ може и да им харесва, но аз не искам да ме целуват. Просто искам да ме оставят на мира.

Той сведе поглед към мястото, където ръката ѝ беше ударила гърдите му, после пак я погледна — сега беше ядосан.

— Не трябваше да правиш това.

Тя пак се изсмя. Кой беше той, че да ѝ казва какво трябва или не трябва да прави? Изгледа го гневно, след това се опита да се промъкне покрай него и да слезе надолу, но той я хвана грубо за ръката и я дръпна към себе си.

— Ще ме целунеш, ясно?

Тя се втрени в него и за кратък миг видя как стоят нещата. Ето го пак. Като в онзи момент, когато застана лице в лице с Ханс Еберт в машината — в деня, когато бяха официално сгодени. Да, и като в онзи миг, когато стената на тренировъчната зала бе взривена и нахлуха тримата убийци. За да я притежават или да я убият — изглежда за тях нямаше друг избор, за тези полухора. Като чистия *ян*, който представляваха, те трябваше или да доминират, или да разрушават.

Може би. Но тя нямаше да го приеме. Нямаше да го позволи.

Вдигна предизвикателно брадичка.

— Пиян ли сте, лейтенант Бахман, или просто сте настроен самоубийствено?

Дясната му ръка стискаше китката ѝ. Той бавно увеличаваше натиска си, дърпаше я по-близо към себе си, очите му бяха впити в нейните през цялото време, усмивката му сега беше брутална, непрощаваща. Тя пристъпи бавно напред, притеглена към него, докато вече ги разделяше само една длан разстояние.

Лявата му ръка се протегна и хвана рамото ѝ, пръстите му копаеха в плътта ѝ, за да я задържат там.

— Целуни ме и ще ти счупя врата — предупреди тя; сега гласът ѝ беше студен, опасен.

Той се разсмя.

— О, чувал съм слуховете, Джелка Толонен. Чувал съм как си се преборила на времето с убийците. Истинска тигрица, а? Истинска Му Лан. Но ти *ще* ме целунеш. И *няма* да ми счупиш врата.

На лицето му се изписа моментна мекота, моментно отпускане, а след това я дръпна свирепо към себе си, лицето му се притисна към нейното, устата му се отвори, за да намери нейната.

После той едва си пое дъх, преви се на две, изрева, когато коляното ѝ силно удари стомаха му. Джелка се дръпна назад. Дишаше

неравно, беше свела поглед към него, след това се обърна и забърза надолу по стъпалата, прескочи последните четири и безцеремонно профуча покрай двойката на входа.

— Хей...

Навън почти връхлетя върху приятелките си.

— Джелка... — Анна вдигна ръце и се взря в лицето ѝ. — Какво има?

Тя изпъна рамене и поклати глава.

— Нищо... Наистина.

— Сигурна ли си? — И Пан-чу звучеше загрижено. — Изглеждаш ужасно. Лицето ти...

— Добре съм — отговори Джелка малко прибързано. После се поотпусна. — Вижте, наистина всичко е наред; Подредих нещата. Сега да се връщаме, а?

Изад двете млади жени гледаха кавалерите им, несигурни дали лицата им трябва да изразяват именно веселие или загриженост.

— Къде е онова похотливо копеле Лотар? — извика единият от тях. — Не ми казвай, че си разкарала младия пръч!

— Стига! — остро изрече Анна и се обърна към тях. — Не виждате ли, че е станало нещо?

— Това си е шибаната истина!

Гласът дойде иззад тях. От наблюдателната кула. Бахман стоеше на вратата с ръка на стомаха, а лицето му беше разкривено от гняв.

— Питайте кучката какво ѝ е станало, след като ме доведе дотук, а после ме изрита с коляно в шибания корем!

Джелка се обърна — студеният, твърд гняв я променяше. Ако оня кажеше още една дума...

— Някой трябва да ѝ хвърли един шибан бой — това ѝ трябва на скапаната малка пикла! Някой трябва да ѝ набие в главата малко добри маниери...

— Лотар! — изсъска един от младите офицери. — Не забравяй коя е тая, по дяволите! Баща ѝ...

— Да му го начукам на баща ѝ! — озъби се Бахман и се отблъсна от вратата. — Не ми пука дали ще изтича и ще каже на баща си! Тези кучки правят все така, нали? Най-малкото проблемче и тичат да се скрият за полите на бащите си!

Ако думите му целяха да я провокират, като че ли нямаха никакъв ефект. Джелка стоеше странно спокойна, сякаш изведнъж от нея беше паднало тежко бреме.

— Лотар!

— Не се безпокойте — спокойно проговори тя, сякаш дистанцирана от думите. — Собствените си битки ги вода аз.

— Джелка, хайде, това е просто глупаво... — И Пан-чу я дърпаше за ръкава, но Джелка я отблъсна.

Сега стоеше полуприведена с лице към него, гледаше го как се приближава. Очевидно той вече не беше толкова сигурен. Засега нараненият гняв му стигаше, но изведнъж разумът му започна да щрака. Освен това на стълбите край дансинга се беше насъбрала малка тълпа. Нямахше да си струва да направи сцена...

— А, майната му... тя е просто момиченце.

Усмивката на Джелка беше като лед.

— Какво става, Лотар Бахман? Да не те е страх, че мога да те набия?

Очите му отново се изпълниха с гняв. Бавно, с треперещи пръсти разкопча куртката си и я хвърли настрана.

— Добре — каза той. — Вече имаше своя шанс.

— И защо, натруфена малка маймуна такава?

Забележката му убягна, но тонът, студен и подигравателен, имаше ефект. Нападна я отдолу, хвърли се напред с удар с крак, който, ако я беше достигнал, щеше да натроши най-долните ѝ ребра. Но тя беше твърде бърза за него. Докато той падаше, тя се извърна, цялото ѝ тяло описа арка и тя го ритна, сатенената ѝ рокля се разпра, твърдият ѝ крак размаза рамото му. Той извика, но тя още не беше свършила. Яростно риташе и удряше — ритник, удар, нов ритник...

— Джелка!

Отдръпна се назад, приведе се, свитите ѝ ръце се протегнаха пред нея, сякаш да отблъснат нова атака, очите ѝ проблясваха насамнатам.

— Богове... — обади се един от младите офицери с побледняло лице. — Тя го уби! Майната ѝ, уби го!

Но Бахман не беше мъртъв. Още не. Четири счупени крайника и два размазани шийни прешлена не можеха да убият човек.

— *Куан Ин!* — Анна коленичи над младия мъж и оттам я погледна. — Какво направи, Джелка? В името на боговете, какво направи?

Нищо — помисли си тя, докато се изправяше бавно. — *Нищо, което ти би разбрала.*

* * *

Киан А-йин, босът на *тон* Ту Сун, се огледа наоколо си, после кимна, доволен, че всичко е наред. Главната му квартира се намираше на четири палуби над Мрежата, на ниво 50. Достойна за уважение височина за човек, който преди не много време не е притежавал нищо освен силата на ръцете си и ума, с който се е родил. Беше купил и преустроил едната страна на коридора, превръщайки го в апартамент, някои от стаите, който бяха свързани помежду си офиси, а останалите — доста по-голямата част — лични помещения. В средата се намираше дълга зала, сътворена от три жилищни помещения, където той провеждаше срещи и посрещаше гостите си.

Залата беше непривично луксозна за толкова ниско ниво. Подът беше покрит с килими, стенни драперии скриваха голотата на леда. Дълго канапе от изкуствена кожа заемаше цялата лява стена. Близо до него се намираше дълга маса, а срещу далечната стена — бар. За някой като Киан, роден в Долните нива, беше впечатляващо, но все пак под външния лукс се криеше изначална опърпаност. Килимът беше избелял и износен, кожата — прокъсана и излъскана на места; бутилките в остъклената предна част на бара бяха достатъчно истински, но киселото им съдържание беше дестилирано в лаборатории недалеч от мястото, където се намираха сега.

Киан А-йин, застанал на вратата, усети дълбоко задоволство от онова, което видя. По стените нямаше графити, подът беше чист. Миришеше на хубаво и в много отношения напомняше на онези образи Отгоре, които достигаха до долу с посредничеството на сапуните на „МедФак“. Както винаги, когато очакваше някой нов, той се надяваше на онзи първи израз на изненада по лицето му. Потри ръце, гърлено се разсмя и се обърна към лейтенанта си:

— Е, Сучек? Какво мислиш, че иска онова копеле?

Лейтенантът на Киан, Сучек, беше пълна противоположност на шефа си. Висок, почти приличен на паяк мъж с лице, като че ли създадено за траур: издължено и кокалесто, със замрежени сиви очи като очите на умряла риба и с устни, изрисувани сякаш с най-тънката игла като лека цепнатина. Не беше и многословен.

— Сделка. Може би партньорство.

— Партньорство... — Киан се засмя, но очите му останаха студени, пресмятащи. Заради Леман вече беше загубил четирима души, а сред останалите нарастваше усещането, че този новак притежава някаква сила. Рязко прекъсна смеха си и се извърна настрани със силно подсмърчане.

Беше се позабавлявал с мисълта да доведе Леман тук и да го убие. Това щеше да е най-простото, най-лесното. Но нещо го спря. Веднъж се бе провалил и освен това може би *можеше* да го използва. Да го направи лейтенант като Сучек. Тази идея привличаше Киан. С такъв човек в запас кой знаеше какво може да постигне? Дори можеше да притисне Ло Хан обратно на север и да се докопа до доходната търговия с наркотици, която се разпростираше от Мюнхен надолу. А кой знае какво би произлязло от това?

Киан вдигна отново очи, срещна погледа на Сучек, на пълното му лице се появи слаба усмивка.

— Добре. Уреди го. Да се срещнем с копелето.

* * *

Киан седеше на коженото канапе с чаша вино в лявата си ръка, когато влече Сучек.

— Тук е — изсмя се Сучек — странен звук, който дойде от невеселото му лице. — И е сам. Няма и следа от двамата му главорези.

Киан го осмисли, след което кимна.

— Добре. Въведи го. И гледай тук с нас да са трима-четирима от най-добрите ни хора. Не искам да поемам никакви рискове. Въръжен ли е?

— Може би — отговори Сучек. — Каза, че ще убие първия, който се опита да му скочи.

Киан се засмя от неудобство. Махна с ръка на Сучек да се оттегли, изправи се тежко и отиде до бара. Пак си напълни чашата, прегледа още веднъж онова, което вече знаеше за Леман — търсеше нещо, на което да се опре. Странното беше, че Леман нямаше минало. До един момент никакъв го нямаше, но вече беше тук. Двата му приятели, Халер и Бекер, принадлежаха към подземния свят на Мюнхен. Бяха работили за Ло Хан, преди да се присъединят към него. По някакъв начин Леман се бе наложил над тях и после без предупреждение бе нахлул в неговата, на Киан, територия. И това беше всичко. Общият сбор. Освен че Леман беше обучен. И, ако докладите бяха точни, тежковъоръжен. С оръжие, каквото използва сигурността.

Да не би да беше шпионин? Таен агент на сигурността? Тази възможност бе накарала Киан да я провери по своите канали, едно просто „не“ му беше струвало скъпо. Но още преди да се беше потвърдило, той го бе изключил. Защо сигурността щеше да се занимава с такива като него? Тя имаше да лови по-големи риби. Пък и той си плащаше — а и си седеше в мрака — за да ги държи настрана.

Какъвто и да беше, Леман не пасваше. А Киан искаше да има някакъв вид мир по тези палуби и нива, които триадата Куей Чуан му позволяваше да контролира, и искаше оня да пасне. Щеше да е най-добре да се договорят, но ако не сключеха сделка, той щеше да опита отново. И отново, докато Леман се превърнеше в труп.

Това му беше в главата, когато се обърна с лице към вратата.

Там стоеше Сучек — едната му тънка кокалеста ръка в джоба; беше обърнал гръб на Киан — и гледаше към коридора. През друга врата — зад Киан и вдясно от него влязоха трима от най-добрите му хора. Убийци. Подходящите хора зад гърба ти в ситуация като тази.

Киан отпи от виното, после кимна на себе си — знаеше, че ще изиграе играта. Докато наблюдаваше, Сучек бавно се промъкна в стаята и застана отстрани. Пистолетът му ясно се очертаваше под тънкия плат на панталоните, ръката му се приближаваше. Киан му се усмихна, сякаш казваше: „Остави това на мен“, след което направи крачка напред.

В този момент в стаята влезе Леман.

Внезапно, осезаемо напрежението в стаята се увеличи. Две неща изведнъж станаха очевидни. Леман беше висок, дори по-висок от

дългия Сучек. И беше албинос. Кожата и косата му бяха мъртвешки бели — бледност, подсилена от белотата на простата му туника без ръкави и плътно прилепналите му панталони. Дори оръжието, което държеше небрежно в лявата си ръка с цев, насочена към пода, беше боядисано в бяло. Бяло... цветът на смъртта.

Киан чу как мъжете зад него рязко си поеха дъх. Мускулчето на дясната му буза играеше, но той го овладя, бавно вдигна ръка за добре дошъл и срещна очите на албиноса. Усмихна се, излъчваше увереност, но вътре в стомаха си усети нещо, което не бе усещал от години. Страх. Очевиден, оголен страх.

* * *

В началото Леман остави Киан А-ййн да води целия разговор — знаеше, че неговото присъствие тук, мълчаливо сред тях, с голямата пушка, почиваща в ръката му, е достатъчно красноречиво. Веднага беше разбрал как стоят нещата — видя къде е истинската сила — и се бе усмихнал зад тържествената маска на лицето си.

— Мога да те използвам — казваше Киан за трети път. — С мен можеш да стигнеш далече. Ще те възнаградя добре. Ще се грижа за тебе.

Киан беше едър човек, с широки рамене и доста мускулест, но някои от мускулите му бяха твърде затлъстели и имаше видими знаци, че пуска шкембе. Киан ставаше мързелив, отдаваше се на желанията си. Като повечето босове на *тон* по долните нива той беше привикнал към малките луксове, които го заобикаляха. При издигането си нагоре се беше откъснал от непосредствеността на Долните нива; беше забравил какво му бе донесло властта. Сучек, заместникът му, беше истинската власт тук. Никой не го разбираше, но и това време щеше да дойде, когато Сучек го предизвикаше за контрола над територията. Все още не беше необходимо той, Леман, да ускорява тази битка.

Позволи на очите си да поблуждаят за момент, без да позволи на лицето му да се появи и най-малък знак за неодобрение на тази безвкусица, на рязката грозота на стаята. Това беше най-лошото, което усещаше понякога: не клаустрофобичното *вътре* на всичко тук, нито пренаселената мизерия на живота по Долните нива, а грозотата,

несмекченото отсъствие на всичко, което доставяше удоволствие на очите. И още повече му липсваха планините, студената, остра свежест на въздуха. Липсваше му чистотата на снега.

— Добре — думите му бяха толкова внезапни, толкова извън контекста, че лицето на Киан се набърчи неразбиращо.

— Казах „добре“ — повтори той и натика оръжието в кобура от подсилена мрежа в колана на панталоните си. — Ще ти стана лейтенант. Равен на Сучек — и той посочи високия, кокалест мъж, без да го поглежда. — Двамата ми души... те все още продължават да работят с мене, нали?

Можа да види, че това не се хареса на Киан. Означаваше раздвоена лоялност. За момент Киан се поколеба, после кимна и протегна ръка, за да затвърди споразумението. Ръката му беше голяма, силна, но топла и прекалено пълна. Имаше пръстени на три от пръстите. Обратно, ръката на Леман беше като стомана — неподвижна и студена.

— И още едно нещо — за неудоволствие на Киан Леман неестествено удължи ръкостискането, сякаш беше забравил. — Твоят човек, Киан Е-су.

Киан сведе поглед към ръката си, след това вдигна очи обратно към Леман.

— Какво за него?

— Отърви се от него.

— Защо?

— Защото той ме предупреди. Продаде ми информация за тебе.

Лицето на Киан се раздвижи и издаде не просто изненада, а шок. Киан Е-су му беше племенник. Син на сестра му. За момент не каза нищо. А после запита:

— Защо ми го казваш?

— Защото той е слаб. Корумпиран. Ще те продаде на всекиго на същата цена — Леман се поколеба, след което продължи: — И защото сега аз съм твой човек, нали?

Задържа ръката на Киан още малко и после, сякаш се беше уморил от играта, я пусна. Но Киан едва го забеляза. Вече свободен, той се извърна и сигнализира на един от своите хора:

— Доведи Е-су. Не му казвай нищо. Просто го доведи.

* * *

— Джелка? Ти ли си?

Джелка се обърна и се отправи обратно по неосветения коридор към кабинета на баща си.

— Да, татко?

Маршалът седеше зад голямото си дъбово бюро с купчина документи от едната му страна, с отворена пред него папка, ръцете му — едната от плът, другата — от позлатен метал — почиваха върху страницата. Изглеждаше уморен, но напоследък винаги беше уморен; поне усмивката му бе широка както винаги.

— Как мина?

Тя се поколеба. Той щеше да разбере. Със сигурност щеше да разбере. Но не сега. Не и преди тя да има време да обмисли нещата.

— Не знам... — тя сви рамене и леко въздъхна. — Наистина не е за мене. Аз...

Той меко се засмя.

— Не е необходимо да ми го казваш, любов моя. Познавам това чувство твърде добре. Преди си мислех, че е заради мене, но сега знам по-добре. Ние, Толонен, не сме купонджии. Предците ни са създадени от по-строг материал, а? Целият този северен лед — част от него трябва да е преминала в кръвта ни!

Смехът му беше топъл, чудесен и за момент тя просто остана там, греейки се на него. Но на сутринта той щеше да бъде различен — когато научеше какво е сторила. Така че може би беше най-добре...

Тя се приближи, докато се изправи пред баща си, гледаше го през бюрото, навела поглед към него.

— Аз... сторих нещо тази вечер, татко. Аз... нараних един мъж.

— Наранила си един мъж? — той се намръщи, опитваше се да разбере, после късо се изсмя. — Какво? Искаш да кажеш, че си му разбила сърцето?

Тя поклати глава.

— Не. Беше един от младите офицери. Кавалерът ми за вечерта. Лейтенант Бахман. Той се опита...

Толонен се наведе напред, лицето му се промени: изведнъж стана сериозно, неумолимо.

— Какво? Какво се опита?

За миг тя отмести поглед, зачуди се как се е стигнало дотук; защо беше позволила нещата да излязат извън контрол.

— Той се опита да ме целуне, татко. Въпреки нежеланието ми. Той... беше настоятелен.

Баща ѝ се отпусна назад, възмущението и гневът на лицето му се увеличиха.

— Бахман, казваш? Синът на полковник Бахман?

— Да, татко. Но моля те... чуй ме. Виждаш ли, аз го нараних. Нараних го лошо.

— Лошо? Колко лошо?

Тя преглътна.

— Мисля, че едва не го убих. Ако Анна не ме беше извикала...

Той присви очи, после поклати глава.

— Искаш да кажеш, че едва не си убила човек само защото той е искал да те целуне?

— Не беше *точно* така, татко. Той... беше ужасен. Държеше се така, сякаш аз не съществувах. Сякаш той имаше правото... — потръпна, сведе очи и разбра, че е свила и двата си юмрука. — Дори и така да е, накрая го провокирах. *Накарах* го да се бие с мене. Можех да си тръгна, но не го направих. Не знам защо... Аз... — млъкна и пак погледна към баща си. — Разбираш ли, татко? Нещо се случило в мене. Нещо...

За миг той се взря в нея, след това кимна. Сега гласът му беше мек, почти шепот.

— Разбирам, любов моя. Такива сме, нали? Чупливи. Както оня път, когато убих Леман в Камарата. И тогава беше така. Сякаш нямах друг избор. Сякаш бях изгубил контрол.

За момент двамата замълчаха, втренчени един в друг. После Толонен потръпна леко, извърна поглед и го фиксира върху папката пред себе си.

— Разбирам, че ще оживее?

— Да.

Той отново вдигна очи, на лицето му беше изписана странна гордост.

— И какво му направи? Изрита го в топките? Счупи му носа?

— Де да беше толкова просто. Аз... — тя поклати глава, изведнъж изгубила търпение към себе си. — В този момент дори не бях ядосана. Сякаш... сякаш просто беше нещо, което трябваше да сторя. Аз... е, ще ти се стори странно, но сякаш Ханс стоеше пред мене. Ханс Еберт. И аз трябваше да го спра да не ме преследва. Ето защо му счупих и двата крака — да не ме преследва. И ръцете му.

Той се втренчи в нея удивен, след това дълбоко подсмръкна.

— Ай-я... Има ли свидетели?

— Около хиляда.

За миг той остана там, дълбоко замислен, после изведнъж си спомни нещо, изправи се и отиде в другия край на стаята, където дълъг тезгях заемаше целия алков.

— Това пристигна преди час — той ровеше из документите отгоре. — Не беше отбелязано като спешно, а аз бях зает, така че го оставих. Тук е някъде.

Тя го наблюдаваше и се чудеше какво става в този момент в главата му. Той наистина ли разбираше защо го е направила? Или само го казваше? Със сигурност щеше да застане на нейна страна, защото ѝ беше баща, но в този случай нямаше да е достатъчно. Тя имаше нужда той да разбере. Защото ако *той* не разбираше...

— Ето го — той пак се обърна към нея и отвори пакета с нокътя на палеца си. — Ако е както каза. Ако е била честна битка...

Замълча, докато четеше късия доклад. Тя го гледаше как стигна до края му, после го прочете още веднъж. Той кимна, сякаш доволен, и пак я погледна.

— Първо, утре ще седнем и ще напишем доклад. С твоите собствени думи, точно каквото се е случило. После аз ще отида да видя Бахман, да уредя нещо по медицинските разноски на сина му. Останалото... е, мисля, че е достатъчно честно. Това ще научи момчето на маниери, нали? А може да поразбуди и някои други, когато са прекалено настоятелни — извърна очи и през свитото му гърло се процеди ръмжащ смях. — Тези млади мъже ще омекнат. Ще омекнат...

— Татко...?

Той я погледна отново, видя я как стои там, близо — изведнъж много близо — до сълзите, прекоси стаята и силно я прегърна.

— Всичко е наред, моя любов. Сега всичко свърши — сведе поглед към лицето ѝ, после нежно я целуна по челото.

— Значи разбираш? Разбираш защо го направих?

Той кимна, тъжната му усмивка стана загрижена.

— Такива сме, любов моя. Чупливи. Лесно се гневим. Но сме и силни, нали? По-силни от желязо.

ГЛАВА 3

БАЩИ И СИНОВЕ

Ли Юан стоеше на вратата и се взираше в другия край на стаята, където тангът на Източна Азия лежеше в огромно легло с балдахин. Помещението беше светло, а въздухът в него — неочаквано чист. През отворените врати, водещи към балкона, подухваше топъл бриз и нахлуваше силен аромат на ябълкови цветове. Мирисът на разложение беше съвсем слаб, но все пак се усещаше. Мирис на болест и старост.

— Вей Фен... — меко произнесе Юан, със сърце, свито от вида на най-стария приятел на баща му.

Старецът извърна глава на възглавницата и се обади със слаб, почти недоловим глас:

— Шай Тун? Ти ли си?

Ли Юан преглътна и се приближи.

— Аз съм, братовчеде Фен. Синът на Шай Тун, Юан.

— А... — слепите очи претърсиха мрака, откъдето идваше гласът; погледът мина покрай младия танг на Европа. Сега старецът заговори по-силно, по-уверено: — Прости ми, Юан. Сънувах... С баща ти се разхождахме по ливадата. Спряхме под едно дърво...

Юан изчака, но не чу нищо друго.

— Как си, братовчеде? — каза го с нежност — боеше се да не би старецът отново да е потънал в сън.

— А, да... — смехът на Вей Фен беше слаб — умираща сянка на силния доволен рев, който Юан помнеше от детството си. Всичко ли изчезваше толкова бързо? Младежът усети как стомахът му се свива от болка при тази мисъл.

— Къде са синовете ти? — попита Юан; беше изненадан, че се е озовал насаме със стареца. — Да ги извикам ли, Вей Фен?

Главата на стареца се завъртя, слепите му очи се втренчиха в лицето на Юан. На мястото, където черепът му беше избръснат, още не бе покарала коса и плътта там изглеждаше като бледа слонова кост — на ивици и почти прозрачна. Костта можеше да се види ясно.

— Не, Юан — решително каза старецът. Възрастта и болестта бяха изтощили Вей Фен толкова много, но умът му изглеждаше бистър както винаги. — Тебе исках да видя. Аз...

Старият човек преглътна сухо, не беше в състояние да продължи. Ли Юан се огледа наоколо. Видя каната и чашата на масичката зад себе си. Наля малко вода в чашата, върна се до леглото и подпря главата на Вей Фен, докато той отпиваше, после остави чашата настрана и избърса устните му с кърпа.

— Благодаря ти, Юан. Ти си истински син на баща си.

Отново се оказа болезнено за Юан да гледа слабата, водниста усмивка на стареца и да си спомня за миналото. Това го караше да чувства, че невероятната загуба на здраве и сила е нещо като грях срещу самия живот. За момент отклони поглед, неспособен да проговори. Защо не беше усетил това към собствения си баща?

За миг настъпи тишина и тогава старецът се протегна — тънката му ръка търсеше тази на Ли Юан. Юан я хвана, обгърна я с двете си длани, стисна я уверено, но нежно, пръстите му я погалиха.

Лицето на Вей Фен гледаше в неговото, замъглените му очи бяха насочени навътре. Беше изхабено и възрастно лице, дълбоко набръчкано от времето и грижите, кожата му — обезцветена и на петна като избелял пергамент.

— Умирам, Юан. Докторите ми говорят друго, но аз знам, че остават само броени дни, преди времето ми да изтече и да се присъединя към предците си. Това не ме плаши. Животът беше хубав. Аз имах късмет — и с приятелите си, и със съпругите и синовете си. Гледам назад и виждам много щастие. И не съм тъжен, защото напускам горния свят, а защото съм видял какво идва. Събират се тъмни облаци, Юан. Задава се буря — толкова мрачна, толкова страшна, каквато не са виждали очите на никой човек.

Потръпна леко. За момент лицето, му се изкриви от болка, после се проясни и старите му черти застинаха в учудено изражение.

— Сънувах, Юан. Странни, силни сънища. Отново и отново го виждах...

— Какво, братовчеде Фен?

Вей Фен се засмя, сякаш му беше забавно, но радостта бързо изчезна от устните му. Зашепна дрезгаво:

— Беше яйце, Юан. Огромно яйце върху земята. На сватба се дават шарени яйца, нали? Или на болни, за да им пожелаят бързо оздравяване. Но това яйце беше различно. Беше като самото Велико яйце — *хун тун* — от което са произлезли десетте хиляди неща. И още повече, че беше съвсем бяло — като огромен камък, полиран и проблясващ на светлината, идваща отникъде. Лежеше там, върху тъмната земя, а хората идваха от целия свят, за да го видят. Беше огромно, Юан. Най-едрият мъж изглеждаше до него като дете. Стоях там, сред тълпата, и гледах, чаках яйцето да се разтвори. Срещу мен, зад кървавочервените перденца на носилката си, някаква булка чакаше на седалката с висока облегалка. Взирах се в нея, изучавах силуета ѝ, после пак погледнах към яйцето. За времето, когато бях погледнал настрани и след това — пак към него, то се беше променило. Сега беше покрито с тънки пукнатини, които започваха от основата му чак до върха. Те потъмняваха бавно. Удари камбана — единствен, съвършен тон, чист и висок. Сякаш по сигнал черупката се разби на хиляда малки парченца. И в средата се изправи мъж, облечен в тъмни дрехи, с гръб към мене. Беше огромен, но слаб — по-слаб от всеки друг човек, когото съм виждал.

Вей Фен спря, пое си дъх, тънкият му език с тъмни налепи облиза устните му.

— Да ти дам ли още вода, братовчеде? — попита Ли Юан, но Вей Фен поклати глава.

— Остави ме да довърша — старецът преглътна сухо, после продължи: — Пак погледнах отсреща. Сега бяха дръпнали перденцата на носилката и можах да видя булката. Тя се усмихваше. С онази усмивка, която трае десет хиляди години. Булчинската ѝ рокля висеше по нея на парцали. Пирони от черно желязо я приковаваха към седалката. Пак извърнах поглед. Мъжът се обърна. Обърна се бавно. И докато се обръщаше, всички онези, които се озоваваха пред погледа му, падаха на земята, гърчеха се в агония, сякаш покосени от внезапна, върла чума.

Старецът бавно бе стискал ръката на Юан все по-силно. Сега хватката се отпусна, на старото лице се появи озадачено изражение.

— А мъжът, Вей Фен... видя ли лицето му?

Вей Фен се намръщи силно, след това едва кимна.

— Той беше, Юан. Беше Де Вор. Но някак си променен. Удължен. Станал по някакъв начин по-едър, отколкото беше в действителност — старецът потръпна, после извърна глава. — Сънувах този сън десет, двадесет пъти и всеки път се събуждах, преди той напълно да обърне лицето си към мене. Но няма съмнение. Той беше. Онзи профил. Не бих могъл да го забравя. Да, виждам го дори и сега — усмихнат, с протегнати ръце, с лице към онази булка.

Ли Юан потрепери. *Сънища*. Там ли се появяваха първите знаци — в сънищата? И беше ли всичко, което следваше, само продължение на онова, което първо се вижда насън?

— Кое време е, Юан?

Ли Юан се обърна и погледна навън.

— Късно е, Вей Фен. Следобедът почти изтече.

— А... — Вей Фен кимна. След това неочаквано дръпна ръката на Юан към устните си и целуна големия железен пръстен — пръстена на властта, който Ли Юан бе наследил от баща си и бащата на баща си, огромния печат на *юе лун*, колелото от седем дракона, гравирано на повърхността му.

Ли Юан се намръщи, постъпката на стареца го обърка. Не беше нещо, сторено ей така или по каприз; можа да го види в начина, по който Вей Фен се взираше в него. Незрящите очи го караха да разбере. Но той не разбираше нищо, само, че този скъп, мил човек — този довереник и съюзник, това силно и приятелско присъствие още от детството му — скоро щеше да напусне света. Да изчезне, сякаш никога не е живял.

И после, вече отвън, в студения и мълчалив коридор, той спря и сведе поглед, за първи път забелязал, че по края на робата му има пръст. Пръст... Вдигна ръка, втрени се в големия железен пръстен, след това продължи бавно, скован от жалост, със знанието, че никога вече няма да види Вей Фен жив.

* * *

Късно следобед Ли Юан се върна в Тонджиян. Спря само да си вземе душ и да се преоблече и тръгна направо към кабинета си, седна зад бюрото; пред него стоеше канцлерът му, Нан Хо, а секретарят му,

Чан Ши-сен, седеше на мястото си. Отвън, в Източната градина, трите му съпруги седяха край езеро с лотоси, смееха се и разговаряха; там бяха и прислужничките им. За момент той погледна навън, взря се в тях, забравил сянката на по-ранната си среща с Вей Фен; очите му бяха привлечени от новата прислужница — дойката, видя как тя утолява глада на осемседмичния му син Куей Джен. Беше хубава и млада, добре оформена и с деликатна, нацупена уста. Усети възбуда при мисълта какво може да стори тази уста и сведе поглед, през него премина лека тръпка на очаквано удоволствие.

Извърна се и пак погледна канцлера си — той леко се усмихваше.

— Искате ли да уредя нещо, *чие хсия*?

Ли Юан се разсмя.

— Толкова ли съм прозрачен, майстор Нан?

— Вие сте мъж, *чие хсия*, с мъжки апетити. Освен това първата ви съпруга, Миен Шан, ми го предложи миналия ден. Изглежда и тя е забелязала интереса ви.

За момент Ли Юан изучаваше Нан Хо, после кимна.

— Уреди го, майстор Нан. Имаме само един живот, нали?

— Готово, *чие хсия*. Сега... ако може да започваме.

Беше някакъв лек намек, каквито Ли Юан бе свикнал да очаква от канцлера си. Друг би го приел като нетърпение, но той знаеше по-добре. Майстор Нан беше с него от шестата му година — първоначално като личен прислужник, после и като Майстор на вътрешните спални. Наясно с качествата му. Ли Юан беше заобиколил обичайните канали, когато седна на драконовия трон преди осемнайсет месеца, и издигна прилежния Нан Хо — човек без фамилни връзки — на най-високия административен пост. Това беше смел и неочакван ход и на времето бе развълнувал мнозина, но той не беше имал причини да съжالياва за решението си. Нан Хо се бе доказал като съвършен държавник, занимаваше се с делата на Ли Юан като със своите собствени. Наистина, в Чун Куо вече нямаше други лоялни служители. С изключение на Толонен.

Ли Юан се отпусна назад, погледна огромната купчина документи, струпани отдясно на бюрото му. Ежедневното му бреме — огромна тежест, която беше наследил след смъртта на баща си. Доклади от неговия *хсиен лин*, поръчкови анализи на ефекта от

предложени промени в законите, заповеди за подпис или доизясняване, петиции от старшите граждани Отгоре, подготвителни проекти за Съвета, резюмета от сигурността и т.н. Изглеждаха безброй. Достатъчни, за да отворят едноседмична работа на цяла стая чиновници.

Полуизвърнат погледна към Чан Ши-сен. При този обичаен сигнал Чан му подаде първия документ. През следващия час — час и нещо огромната купчина бавно намаляваше, но беше далеч от края си, когато Ли Юан се отпусна назад и със смях даде знак на Чан да отнесе останалото. Обърна се и погледна към канцлера си:

— Погледни ни, майстор Нан, седим си тук, докато слънцето отвън грее! Да продължим с това утре, а?

Нан Хо щеше да изкоментира, но промени решението си. Можеше да види, че този ден Ли Юан е решил да не работи повече. Усмихна се и ниско се поклони.

— Както желаете, *чие хсия*. Но трябва да ви напомня, че тази вечер ще вечеряте в имението на братовчед си Цу Ма. Трябва да сме там в девет. Ву Ши вече потвърди присъствието си.

— Добре... Добре! — младият танг плесна с ръце. — Тогава ела. Да се присъединим към съпругите ми. Следобедът е хубав, нали?

Излязоха навън. Нан Хо изпрати един слуга бързо да донесе вино и чаши. Жените бяха край езерото, смееха се, разменяха си шеги на ухо. Когато мъжете се появиха, те се извърнаха като една, смехът им секна, изправиха се, склониха глави, а прислужничките коленичиха в присъствието на своя танг.

— Къде е синът ми? — попита Ли Юан, огледа се наоколо си изненадан, че не вижда дойката сред групата край езерото.

— Тук е. *чие хсия* — обади се глас зад гърба му.

Обърна се с усмивка, спомнил си изведнъж какво се бяха договорили с Нан Хо по-рано. Момичето му подаде бебето, после коленичи, страните ѝ едва-едва се зачервиха. Тя знаеше. Беше сигурен, че тя знае.

— Куй Джен... — меко изрече той, пренесъл цялото си внимание върху детето в ръцете си. — Как е скъпото ми момченце?

Детето се втренчи в него с нежно гукане, тъмните му очи бяха станали кръгли от любопитство, лицето му леко напомняше за това на майка му. Ли Юан се загледа насреща със смях и видя как го гледа

Миен Шан, очите ѝ бяха влажни от щастие и за съвсем кратък миг той си помисли за Вей Фен и за това, което му беше казал той от болничното си легло. Животът *беше* хубав, ако човек му дадеше възможност.

Обърна се с лице към слънцето. После като омагьосан вдигна детето, задържа го в изпънатите си ръце, сякаш го поднасяше на светилото. И когато се извърна, малкия пак се сгуши в него и той видя как всички го гледат с благоговение като в момента, когато бе слязъл от Храма на небето, за първи път облечен в драконова роба.

— Синът ми — огледа се наоколо ужасно горд, видя какъв ефект имат думите върху всички, дори и върху на пръв поглед невъзмутимия Нан Хо. — *Моят син.*

* * *

На източния бряг на Северна Америка се зазоряваше, но между слабосветещите, предаващи цветни образи екрани в Чайната на деветия дракон кипеше бурна дейност. Облечени в кафяво-червеникаво сервитьори се движеха между препълнените маси, лицата им бяха безстрастни, тежко натоварените табли, които носеха, спокойно минаваха над главите на клиентите им. По масите седяха старци със съсухрени лица и сиви бради, стегнати в сака с твърдо колосани яки; пушеха и играеха на *чу* или *шан чи*, без да обръщат внимание на беззвучните екрани, поставени на високи пилони пред всяка стена. От два големи говорителя от двете страни на шубера за *ча* през чайната се носеха романтичните звуци на „Панаирна любов“ и се съревноваваха с бърборенето на старците. Цареше безвреме — сцена, стара като света. От три хиляди години старците се събираха така да пушат, да си говорят и да вдигат чашите си с *ча*.

Ким седеше на малка маса в задната част на чайната, на тясна веранда на горното ниво с поглед към главната зала, с гледжосан в бяло, кафяво и червено *чун* с прясно запарен *Мин хун* — „Фукиенско червено“ — пред себе си и купичка със соеви бисквити до лакътя му.

За първи път беше дошъл тук преди три месеца, за да убие един час преди среща, и след три часа бе открил, че все още седи тук, забравил за ангажимента си, но изписал десетте малки бележника,

които носеше, с драскулици; главата му преливаше от нови идеи. Сега повечето сутрини идваше тук по това време, за да седи, да отпива ча и да мисли.

Понякога слизаше долу между масите и седнаше там за час-два, заслушан в домораслата мъдрост на старците, но най-често седеше горе, гледаше към препълненото помещение и оставяше ума си да се рее свободен! Днес обаче беше специален ден, защото по-рано тази сутрин — след уморителна работа през нощта — беше поставил финалните щрихи на първия от петте нови патента, над които работеше — патенти, които най-напред бе обмислил тук, в Деветия дракон.

Усмихна се, зачуди се какво биха направили старците, ако бе споделил с тях някои от идеите си: дали биха го сметнали за мъдрец или за луд. Каквото и да е, но със сигурност биха ги приели за странни. Например идеята му за нов тип протеинова, машина, която би могла да работи в космоса: тя беше измислена тук, на тази маса, докато той наблюдаваше как старците пускат във въздуха кръгчета дим.

В едно отношение, проблемът беше прост. За изминалите двеста години по-голямата част от научното инженерство беше извършена на микроскопично равнище с използването на два основни „инструмента“ — ЕПМ и НПА. Компании като „Джен-Син“ използваха стандартните ЕПМ — естествени протеинови машини — за изработване на продуктите си, но макар и изключително гъвкави, те бяха свръхчувствителни към температурните амплитуди, затова оперираха при много ограничени температурни разлики. НПА — непротеиновите апарати — изработени от по-твърди молекули, бяха по-силни и по-стабилни от ЕПМ и, следователно, ги използваха навсякъде, където беше възможно, в производството на по-голямата част от технологичния хардуер. Обаче, когато се стигнеше до почувствителните области на генетичното инженерство, повечето компании все още работеха с ЕПМ.

От гледна точка на разходите нямаше значение кои се използват при нормални условия, но днес все по-голяма част от производството се пренасяше в огромните орбитални заводи, в стерилни условия и при нулева гравитация.

Понастоящем потенциално по-евтината продукция на орбиталните фабрики беше само на неживи процеси: производство на

базов „хардуер“. При всички други процеси — да кажем, при производството на храна или биотехнологията, където *трябваше* да се използват ЕПМ — икономии бяха частични — само в резултат на необходимостта да се поддържа атмосфера на борда на корабите фабрики и тази атмосфера да не варира и — в противовес на заобикалящия космически студ — да бъде високотемпературна. Като се изключи тази необходимост, икономии ще са същите като в онези заводи, които използват НПА, т.е. някъде между петнайсет и двайсет процента от общите производствени разходи.

Икономията щеше да е огромна, ако някоя компания производител успее да патентова наномашина на протеинова основа, оперираща при изключителен студ и във вакуум, тогава със сигурност щеше да има огромни печалби.

Ким дръпна чун към себе си и го вдигна към устата си. Отмести кръглото капаче, нежно наклони чашата и отпи от сладкия черен *ча*.

Това беше проблем, на който се бе посветил много отдавна — далеч преди Ли Юан да му предостави средствата да основе своя собствена компания — и който за известно време смяташе за нерешим. Как може да се създаде живо същество, което да оперира в отсъствието на онези „дреболии“, които поддържат живота му — топлина и въздух? Двата процеса изглеждат задължителни и със сигурност не могат да се обединят. Но той бе настоявал и докато седеше тук, наблюдаващ кръгчетата дим да се вият от онези древни уста и да се изкачват във въздуха, му бе просветнало как може да се реши това. Сега, три месеца след онова прозрение, най-сетне го беше изработил — до най-дребния детайл. Трябваше още само да опише процеса и да го патентова.

С усмивка остави чун на масата — умората в костите му се балансираше от усещането, че нещо е постигнал. Не само че решението му беше естетически удовлетворително, но и успешно се вместише в рамките на строгите предписания на Едикта. Принципите, които беше използвал, бяха стари и добре документирани; само начинът, по който ги бе обединил, беше нов.

Кръгчета дим. Засмя се и отпи голяма глътка от *ча*. Всичко всъщност беше толкова просто — наистина...

— *Ши Уард?*

Ким се извърна. Оберкелнерът, Чан Су-ли, стоеше с наведена глава на няколко крачки от масата.

— Да, майстор Чан?

Чан сведе още повече глава, после протегна напред табличка със съобщение.

— Простете ми, *ши Уард*, това го донесе куриер само преди миг. Каза, че трябва да ви го предам веднага.

— Благодаря, майстор Чан — Ким порови в джоба на якето си за монета от пет *юана*, измъкна я и я подаде на Чан.

Чан не направи нищо, за да вземе монетата.

— Аз ви благодаря, *ши Уард*, но е достатъчно, че ни оказвате чест с присъствието си в недостойната ни чайна. Ако ми позволите, ще ви донеса *чун* с пресен *Мин Хун*.

За момент Ким се втренчи в Чан изненадан, учуден от това, което е чул, после се усмихна.

— Това ще ми е най-приятно, майстор Чан. Тази е най-прекрасната запарка.

Чан се поклони, доволен от комплимента, след това се обърна и остави Ким сам.

За момент Ким поседя така, втренчен в черната повърхност на картата за съобщения, изкушен да я захвърли непрочетена. За последната година старият Левър му беше направил повече от дузина „оферти“, всяка една — по-изключителна от предишната. От последната бяха изминали пет седмици и тези дни Ким очакваше поредната. Какво ли му предлагаше сега старият тиранин? Съдружие? Половината от империята си? Каквото и да беше, не беше достатъчно. Нищо — дори и всичките огромни холдинги на „ИмВак“ — не би могло да го принуди да работи за Левър.

Ким погледна към опушения под и въздъхна. Кога най-сетне Левър щеше да разбере, че той не иска да работи за него? Защо не можеше просто да го приеме и да го остави на мира? Какво караше стареца да продължава да увеличава сумите, убеден, че всичко е само въпрос на това, да се открие точната цена?

Смъртта — помисли си Ким. — *Страхът от смъртта* — това те подтиква. И си мислиш, че аз мога да намеря отговор на това. Убедил си себе си, че мога да успея там, където са се провалили сто поколения от таоисти и алхимици, и да разгадая последната голяма

тайна. И може би си прав. Може би бих могъл. Или поне нещо като псевдобезсмъртие — стогодишна младост, да кажем.

Да, но истината е, че не бих го направил, даже и да можех. Дори и това да означава, че аз също бих могъл да живея вечно.

Потръпна — силата на отвращението му от стареца го изненада; после любопитството надделя над гнева му и той притисна палец към прозорчето за отключване.

За момент комбинацията от умора и напразно очакване го накара да зяпа с празно, неразбиращо изражение на лицето. След това разбра със смях. Майкъл... Съобщението беше от Майкъл Левър, не от баща му.

Но дори и така, пак бяха изминали петнайсет месеца, откакто бе видял Майкъл за последен път на онзи бал за Деня на благодарността, и въпреки че бяха приятели, междувременно се бяха случили много неща. Не можеше да е сигурен, че човекът, когото бе познавал, е същият, който сега искаше да го види. Всъщност ако слуховете са верни, той много се е променил. Но към добро или към лошо?

Освен това Майкъл искаше да се срещнат тази вечер в десет часа. В друг случай това не би било проблем, но след безсънната нощ...

Ким се усмихна. Можеше да вземе хапчета, които да го държат буден. Пък и наред с другото добре щеше да му се отрази една свободна вечер за среща със стар приятел. Може би Майкъл щеше да е в състояние да му даде съвет. Вярно, че го нямаше, но нещата не се бяха променили кой знае колко много, докато бе отсъствал. Онова, което знаеше за пазара, все още беше валидно. Така че може би...

Ким остави картата, загледа как съобщението бавно изчезва, после вдигна поглед. На шубера за ча майстор Чан зареждаше таблата си с внимателни, отмерени кратки движения — точно те бяха характерни за него. Ким го погледа известно време, след което сведе очи с усмивка. Да, щеше да е хубаво пак да види Майкъл. Наистина много хубаво.

* * *

Вратата беше отворена, малката рецепция — приятно празна; имаше само покрито с прах бюро и небоядисан стол. Емили Ашър стоеше на вратата, здраво притиснала купчина папки и кутии, балансирани под брадичката ѝ, и се чудеше дали е дошла на точното място. За момент реши да провери бележката, която ѝ беше изпратил Майкъл, но нямаше смисъл: знаеше какво има там. „Апартамент 225. Източен коридор, ниво 224, район Север Едисън.“ Обърна се и кимна на водача си, за да го освободи, след това влезе вътре и остави папките на бюрото.

Изправи се и се огледа, отбеляза колко опърпано е мястото. Стените бяха покрити със стари плакати, подът беше гол, неметен от месеци. Приличаше си направо на изоставен склад.

— Значи това е, а? — меко изрече тя и се усмихна на себе си. Беше очаквала нещо по-величествено, нещо, което по-може да се върже с Майкъл Левър, с когото бе работила преди арестуването му. Но това...

Прекося стаята и затвори вратата, после се обърна, чула гласове иззад вътрешната врата. Смеещи се мъжки гласове.

Плъзна вратата и мина през нея, за да се озове в голям, отворен офис. Майкъл седеше на ръба на дълго лабораторно бюро в далечния край на помещението. Наблизо, отпуснат на стол, седеше втори мъж: късокос атлет горе-долу на годините на Майкъл. Като видяха Емили, двамата млъкнаха, втренчени в нея.

— Мери... — Майкъл скочи от бюрото и тръгна към нея, очевидно доволен, че тя е тук. — Значи лесно ни намери?

Тя се усмихна, ясно разбрала използването на фалшивото ѝ име.

— Нямаше проблеми. И преди съм слизала така надолу... по работа.

— Ясно... — за момент той остана така, като само ѝ се усмихваше, после изведнъж се обърна, сякаш беше забравил нещо, и протегна ръка към другия мъж.

— Извинявай... виж, забравил съм как се прави всичко. Това е Брин... Брин Кустоу. Стар приятел. Бяхме заедно в колежа. И... е, други неща. А това, Брин, е Мери Дженингс.

Емили срещна погледа на младия мъж и кимна кратко, с разбиране. Под „други неща“ Майкъл имаше предвид, че и Кустоу е бил арестуван. И той е бил един от „гостите“ на Ву Ши през

последните петнайсет месеца. Можеше да го прочете в очите му. Да види колко много е променил тези млади мъже придобитият опит.

— Още не е кой знае какво — продължи Майкъл, докато се оглеждаше наоколо из голямата, немебелирана стая, — но ще направим нещо — и пак я погледна. — Т.е. ако смяташ да се присъединиш към нас.

Тя присви очи.

— Моля?

Той се приближи с една крачка.

— Виж, знам как е. Това е важно решение. А ти може да си помислиш, че не искаш да рискуваш да си създадеш враг в лицето на баща ми, но...

— Почакай — засмя се тя. — Това, което казваш, няма смисъл. Какво решение? И защо трябва да си създавам враг в лицето на баща ти?

За момент на лицето му се изписа озадачение, после и той се разсмя.

— По дяволите... Не съм ти казал, нали?

— Не. Просто ми каза да дойда тук. На първо време в петък. И да си донеса всичко, което ми е необходимо, за да започна работа веднага. Помислих си...

— Помислила си си, че това е просто поредната от компаниите на баща ми, а? Решила си, че си оставаш във ведомостта — сега беше объркан и извърна поглед. — Виж, извинявай. Всичко ще оправя. И ако не ти харесва онова, което чуваш, просто можеш да се обърнеш и да си тръгнеш и никой няма да изглежда като глупак, нали?

За момент тя се втренчи в него, после погледна към Кустоу, за да отбележи колко внимателно я наблюдава той — сякаш я вербува за някакво тайно братство.

— Започваш сам, нали? — тя пак погледна към Майкъл. — В съдружие. Ти и *ши* Кустоу. Така ли е?

Той кимна.

— И искаш и аз да се включа, а? Като каква? Личен асистент на двама ви?

Кустоу се наведе напред.

— На първо време да. Но да се надяваме, че нещата няма да останат така. Смятаме да ръководим по друг начин. Разбира се, ще си

запазите сегашната си заплата. Но ще получавате и премии. Дял от печалбите. Ако нещата вървят добре, можете да откупите дял. Да станете съдружник.

— Ясно. И всичко, което трябва да направя, е да разваля договора си с „ИмВак“ и да си създам враг в лицето на най-могъщия бизнесмен в Град Северна Америка?

Майкъл протегна ръка и нежно докосна рамото ѝ.

— Виж, всичко е наред. Можеш да кажеш „не“. И няма да те обвиняваме, ако го направиш. Но просто за момент го обмисли. Това е съвсем ново. Нещо, което няма да се повтори в кариерата ти. Да се озовеш на старта на нещо подобно...

— Ами договорът ми с „ИмВак“? Ясно ли ви е, че клаузата за едностранно прекратяване е тежка?

— Ще ги обезщетим — обади се Кустоу делово. Стана и прекоси стаята, за да застане до Майкъл. — Всичко, което трябва да направите, е да решите дали искате да участвате или не.

— И що за предприятие е това?

Кустоу се усмихна за първи път.

— Космически технологии. Нещо, до което бащите ни иначе не биха се и доближили.

Тя се засмя.

— Съвсем точно. Тази област е строго охранявана.

— В момента — да — съгласи се Майкъл, — но промяната идва. Носят се слухове, че Седмината искат да сключат сделка с Горел. Сделка, която ще позволи на радикалите да пренапишат Технологичния едикт. Нещата ще се отворят и когато това стане, ние смятаме да сме там, на самия връх.

— Ясно. И всичко, което трябва да сторя, е да кажа „да“.

Двамата мъже се спогледаха, после погледнаха към нея и кимнаха.

За момент тя замълча, обмисляше. Това беше голямо решение. Ако направеше тази крачка, нямаше връщане назад. Старият Левър щеше дяволски добре да се подсигури. Не, тя беше видяла как реагира онази нощ, когато Майкъл му каза „не“; беше присъствала и на доста лични сцени след това. Не трябва да кръстосваш меч с Чарлз Левър. Не и ако не искаш да ти стане враг до живот. Следователно, здравият разум я караше да каже „не“. Да се обърне и веднага да се махне оттук.

Но здравият разум никога не се колебаеше. В края на краищата тя не беше дошла в Америка да гради спокойна кариера. Беше дошла да направи нещо положително; да промени нещата. Значи беше време да спре да бяга, да се изрови и да свърши нещо, в което вярва.

Погледна ги. Те я наблюдаваха — мрачно, очаквателно. Колко добре познаваше този поглед. Колко често го беше виждала навремето в Град Европа.

— Добре — тя се усмихна широко. — Бройте ме и мене.

— Страхотно! — Майкъл засия и тупна Кустоу по гърба. — Адски страхотно! Имаме нужда още само от учен изследовател и специалист по патентите.

— От това и от много пари — широко се ухили Кустоу, погледът му срещна този на Емили и накратко ѝ благодари. — От огромна купчина пари!

* * *

Старият Левър слезе от подиума на огромната лекционна зала и се огледа царствено. Погледът му се плъзна по празните редици, после се върна на двата големи екрана, закрили стената вдясно.

— Харесва ми — най-сетне каза той, гласът му отекна в огромното пространство. — Много ми харесва. Точно каквото съм си представял.

Зад него четиримата дизайнери се спогледаха с изражения на облекчение и триумф. Беше трудно да се удовлетвори стария, но сега всичко беше свършено, сградата — готова, според точните му спецификации. При това съвсем навреме. След три седмици залата щеше да се препълни до пръсване за церемонията по откриването. Преди това имаше много работа: трябваше да се инсталира лабораторно оборудване, да се наеме и обучи персонал, да не споменаваме безбройните части на декора — „финалните мазки“ на Левър — които трябваше да се огледат и преди, и сега. Но дори и така, да се достигне до този етап си беше направо чудо. Преди шест месеца, когато нещата изглеждаха най-зле, никой от тях не вярваше, че проектът дори ще бъде завършен — и не защото онова, което се искаше от тях, беше невъзможно, а заради постоянната намеса на

Левър в работата им — резките смени на мненията му и дразнещите откази да се довери на оценката им на кой да е етап. Наистина, той им плащаше добре, но и яко ги беше пришпорвал.

Пък и натрупаният им опит беше уникален. Във всяка област старият Левър не само настояваше да се наемат най-добрите в сферата, но и си позволяваше да седи на консултантските им заседания. Неведнъж беше пренебрегвал съвета на специалист, решен да наложи собствения си поглед към нещата, само за да се върне — всеки път след дълго, неприятно забавяне — точно към онова нещо, което първоначално е отхвърлил, и без никога да каже и дума за това, че не е бил прав.

Но с Левър си беше така. Сякаш този човек беше обсебен. Сякаш този проект, построяването на това единствено здание и на всичко вътре в него го изчерпваше, заслепяваше го за всичко друго. А сега, застанал в центъра на творението си, той сияеше от задоволство, което изглеждаше много повече от онова усещане за нещо постигнато, което човек обикновено изпитва от добре свършена работа.

— Къде е Кървал? — полуизвърна се той към тях. — Някой да го е виждал?

— Ще го доведе, господин Левър — архитектът беше разпознал нотката на нетърпение в гласа на стария.

Беше му струвало четиринайсет и половина милиарда. Два пъти повече от първоначалния разчет. Но Левър нито веднъж не бе спорил за разходите.

— Парите нямат значение — каза в един момент за учудване на счетоводителя на проекта. И така си и беше. Никога не бе направил опит да намали разходите. Не, единственият проблем беше времето. Всичко да се свърши за церемонията. Сякаш имаше състезание...

Кървал пристигна, проправи си път между тях, но великият генетик се поколеба, погледна ги несигурно, преди да се качи на широкия подиум.

— Късмет — меко, почти нечуто се обади един от тях.

— Горкото копеле — измърмори друг тихо, когато се обърнаха, за да си тръгнат, и това докара разбиращи усмивки по лицата на колегите му. Така си и беше. Работата им с Левър — слава на боговете! — почти приключи, а нещастният Кървал сега започваше.

— А, Андрю... — обърна се Левър, — усмихна се на мъжа и му протегна ръка. — Искях да говоря с тебе. За да съм сигурен, че всичко върви по плана.

Кървал сведе глава и пое ръката на Левър, за да го остави грубо да мачка и стиска неговата.

— Всичко върви добре, господин Левър. Наистина много добре.

— Подписа ли с двамата, които спомена, когато говорихме последния път?

Последния път, когато бяха разговаряли, беше вчера, всъщност преди по-малко от осемнайсет часа, но Кървал го пропусна покрай ушите си.

— Заех се веднага, господин Левър. Договорите бяха подписани и заверени тази сутрин. Ще са тук още утре, готови да се захванат за работа.

— Добре — старият Левър засия доволен. — Такива работи обичам да чувам. Значи сега си имаш своя екип? Всичко, от което се нуждаеш?

Кървал се поколеба. Знаеше какво иска да чуе старият. Искаше да чуе звучно „да“; че са събрали най-добрия възможен екип — достатъчно добър да посрещне големите въпроси и да ги реши — но и той, и Левър знаеха, че не е така.

— Най-добрите, които можахме да съберем, господин Левър. Ако с този екип не пробием, никой друг няма да може.

Левър се втренчи в него за цели десет секунди, после напрегнато кимна.

— Заради момчето е, нали? Все още мислиш, че имаме нужда от момчето?

Кървал си пое дълбоко въздух и кимна.

— Прегледах някои от нещата, които ми показахте — няма съмнение. Не можеш да придобиеш подобни способности. Или ги имаш, или ги нямаш.

— И той ги има?

Кървал се засмя.

— В излишък! Той е с няколко глави над всеки друг в неговата област. Има бърз и също така гъвкав ум. Ако някой може да направи бърз пробив, това ще е Уард — и пак се поколеба. — Вижте, не ме разбирайте погрешно, господин Левър, екипът, който събрахме, е

добър. Изключителен, бих казал. Ако някой може да намери отговора, те могат. Но ще им отнеме време. Онова, което се опитвам да кажа, е, че ако имаме Уард, тогава ще имаме и темпо. Той ще помогне нещата значително да се ускорят.

— Ясно — Левър се огледа наоколо замислено, после с усмивка се обърна пак към Кървал. — Добре. Ще дойда да те посетя утре. Ще е добре най-сетне да се срещна с екипа. Мога да им изнеса малка подготвителна реч, нали?

Кървал кимна, лицето му не издаваше и частица от онова, което си помисли за тази идея, след това се отдалечи бавно с нисък поклон.

За момент Левър постоя там като в транс, намръщи се силно и това разсече набръчканото му лице. После рязко се извърна, измарширува надолу от подиума и през отворената врата, коприните му се вееха зад него, докато минаваше през лабиринта от стаи и коридори за входното фоайе.

Близо до огромните извити стълби — онази грамадна, заплетена спирала, запълваща северния край на масивната куполна пещера, която представляваше входното фоайе — Левър спря, огледа се наоколо, сякаш вече отново идваше на себе си.

Махна на двамата слуги, които бързаха насам, да го оставят на мира, продължи напред и се изправи пред празната разделителна стена, която се намираще в средата на помещението между стълбището и огромните входни врати. Този голям екран беше първото нещо, което посетителите на Института щяха да виждат при влизането си в зданието, а той още не беше намерил с какво да го запълни. Но щеше да го запълни. При това с нещо изключително.

Левър вирна брадичка и се извърна, усетил внезапен пристъп на гордост при мисълта какво е постигнал тук. Ето го, завършен е първият етап от Мечтата му. Беше я докарал дотук със силата на волята си и непреклонната си решимост и щеше да я отведе дори още подалече, чак до бреговете на самата смърт. Усмихна се, всяка следа от несигурност, която бе усетил преди в лекционната зала, го беше напуснала. Сигурно беше прав да се гордее с това, което е направил? Никой император или президент никога не беше постигал толкова много.

Огледа се наоколо си, после кимна, изведнъж решил. По някаква причина младият Уард не искаше да работи за него. Дузина пъти

досега беше отклонявал офертите му. Но това не означаваше, че Левър трябва да се предаде. Не. Всеки отказ го правеше все по-решителен. Беше свикнал да получава всичко по своя си начин, тук също отново щеше да следва своя път. Това беше твърде важно, за да не осигури най-доброто. И ако това най-добро означаваше да има Уард, той щеше да има Уард. Каквото и да му струваше.

Да. Защото тук, на това място, което специално беше създал за целта, бяха готови да започнат. През идващите дни щяха да се заемат и със самата Смърт. Щяха да я проследят и да се изправят срещу нея лице в лице. Да. И да я убият с поглед.

* * *

Ким побутна настрани празната чиния от ордъовъра и се огледа наоколо, за да отбележи колко се е претъпкал ресторантът изведнъж, после пак се обърна и срещна погледа на Майкъл Левър през масата.

— Странно, нали? — обади се Майкъл с лека усмивка на устните. — Никога не съм си мислил, че ще се почувствам неудобно на подобно място, но сега... е, предполагам, виждам нещата с нови очи. Празнотата на всичко това. Излишността му. Гостуването при Ву Ши ме накара да осъзная колко много съм приемал като дадено, колко много *не* съм виждал.

Ким се намръщи загрижено.

— Трябваше да ми го кажеш. Виж, ще откажем основното ястие, ако искаш. Можем да отидем другаде.

Майкъл поклати глава.

— Не. Всичко е наред. Освен това пак трябва да привикна към него, ако смятам да се заема със собствен бизнес. Научих го от баща ми. На такива места се сключват сделките — в ресторантите и частните клубове, с пълна уста и на пълен корем, над чиния със скъпи деликатеси и чаша бренди.

Ким се засмя меко, доволен от новия Майкъл Левър. Звучеше му доста иронично, което го нямаше преди затворничеството му: остър, насочен към себе си хумор, който чудесно му отиваше. Преди Майкъл беше сянка на баща си, но сега представляваше сам себе си; по-опитен, но и по-силен отпреди.

— Наистина ли мразиш всичко това толкова много?

Майкъл сведе поглед.

— Не знам. Както казах, трудно е сега да видя пътя, по който вървят. Да си заключен по цял ден... това ми даде възможност да мисля много. Да погледна на света по нов начин — пак срещна погледа на Ким. — Баща ми не може да го разбере. За него е все едно, че съм бил далече — в колежа или нещо такова. Не може да разбере през какво съм преминал. Мисли... — замлъкна уязвен и наранен. — Е, той мисли, че просто съм несръчен, своенравен, но не е така.

Ким се наведе към него и покри ръката му със своята.

— Разбирам — и отново си помисли за собствените си ограничения. — Това те променя, нали? Пак те връща към себе си.

Майкъл кимна и вдигна поглед към него, благодарен за разбирането.

— Извинявай. Цялата тази история с баща ти. Сигурно ти е трудно.

Майкъл сви рамене.

— Вярно е, боли ме, но има и по-лошо. Освен това — лицето му се просветли, — още не си ми казал *ти* с какво се занимаваш. Направи ли вече първия си милион?

Ким се разсмя.

— Не, но като ада е сигурно, че онова, което съм похарчил, ще се върне! — седна назад и пусна ръката на Майкъл. — Знаеш как е: творчески сме силни, но финансово... Е, за да съм честен с тебе, Майкъл, бих могъл да се справя с някоя и друга външна инвестиция, но става дума за това, да намеря някого, на когото бих могъл да се доверя. Някой, който няма да ми поставя твърде много условия.

— А... — Майкъл извърна поглед, замислен за момент. — Разбираш ли, Ким, мислех си, че знам всичко, което има да се знае за бизнеса, мислех си, че никой не може да ме научи на нещо ново, но всичко трябва да уча отново — от самото начало. Без парите на баща ми, без мощта, представлявана от „ИмВак“, лицето ми е съвсем друго и трябва да се боря за дела си на враждебно настроен пазар.

— Враждебно настроен?

— Баща ми. Той не харесва идеята да тръгна сам. Мисли, че трябва да се върна вкъщи, да тичам и да изпълнявам поръчките му.

— Искаш да кажеш, че той активно се опитва да те спре?

— Не, не активно. Или поне аз не го знам. Но си наясно как е. Да тръгне слухът, че баща ми е сърдит, и никой няма да се осмели да рискува да обиди Чарлз Левър заради търговията с неговия син. Вече ме отрязаха десет, дори двацет пъти през последните два дена само така наречените „приятели“. Но има и заобиколни пътища. С Брин работим по осъществяване на контакти на източноазиатския пазар. Вярно, много ще ни струва, но поне можем да започнем бизнес. Тук, в Северна Америка, всичко е мъртво, доколкото засяга нас.

— Ясно — Ким се отпусна назад, за да може появилият се сервитьор да отсервира чиниите. — И как смяташ да финансираш всичко това?

Майкъл се усмихна.

— Имам лични сметки. Пари, които ми е оставила майка ми. Всичко около петнайсет милиона. Не стигат, но ще ни позволи да започнем.

Ким присви очи.

— Звучи амбициозно.

— Така е. Но кажи ми, Ким, ти от колко имаш нужда? Милион? Два?

— Един и половина — каза Ким, когато сервитьорът се върна, за да остави вдигаща пара чиния пред него. — Един и двеста, ако се свием до най-основното.

— И какво покрива това? Разработка и дизайн? Производство? Дистрибуция?

— Разработката и дизайнът са покрити. Само с това се занимавам — Ким почука по челото си и се усмихна. — Не. Разходите ми са за стартиране на първоначалното производство, изработка на пробните образци, което да ми позволи разплащания по тримесечна схема. Започваме наистина на дребно, продължаваме да заемаме минимума и финансираме разширяването от печалбите.

Майкъл се наведе към него заинтересуван.

— Значи имаш нещо готово да тръгне?

— В доста напреднал стадий. През последната година работих над няколко неща. Някои не станаха, но две от тях... Е, да кажем, че съм изпълнен с надежди.

— Да приема ли, че са нови открития?

Ким кимна.

И си ги патентовал, надявам се?

— Още не.

Майкъл свирна през зъби.

— Но това е лудост, Ким! Ами ако някой ти нападне офисите? Ще загубиш всичко.

Ким поклати глава.

— Могат да изнесат всичко оттам, но няма да се сдобият с нищо. Както казах, всичко е тук, в главата ми. Когато съм готов, ще напиша всичко и ще го отнеса в Бюрото по патентите да го регистрирам. Но не и преди да съм уточнил всички практически детайли.

Майкъл се усмихна, впечатлен от младежа.

— Звучи добре. Повече от добре всъщност. Виж, Ким, защо ние не направим бизнеса? Ти имаш нужда от пари, ние имаме нужда от съвети на специалист. Защо да не можем да търгуваме? Искам да кажа, ще говоря с Брин и ще получа съгласието му, но не виждам защо да не можем да си помогнем един на друг, а?

Ким се взря в него объркан.

— Чакай малко. Правилно ли разбрах? Предлагаш ли ми нещо? Да вложиш пари?

— Защо не?

— Но аз си помислих, че имаш нужда от тези пари за собствения си бизнес?

— Нуждаем се от десет милиона за начало, вярно е, но и така остават повече от достатъчно за онова, което ти трябва на тебе. И без условия. Или поне само едно — да прегледаш нашите намерения и да ни дадеш технически съвет за онова, което смятаме да правим.

Сега Ким се усмихваше широко, почти беше забравил за вечерята си.

— Страхотно. Наистина страхотно. Но все пак какви са намеренията ви?

— Космически технологии — отговори му Майкъл, като за момент погледна покрай него, сякаш ясно виждаше във въздуха. — Това предстои, Ким. Това предстои...

* * *

Вей Фен лежеше на огромното дъбово легло със затворени очи, издълженото му слабо лице беше отпуснато. Ръцете му почиваха една върху друга над чаршафите, тънките пръсти не помръдваха, по-бели от бялата коприна на завивките, а под бледността им се промъкваше някакъв мрак. В края на леглото стояха тримата му синове със сведени глави, белите им дрехи бяха в остър контраст с богатите цветове на помещението.

Дългото боледуване беше убило стареца. Той беше само кости под тънката бяла роба, която носеше. Дясната му ръка и рамо бяха атрофирали, сякаш смъртта беше отнесла със себе си част от него порано от останалото. Затворените му очи почиваха в очните си ямки, а устата с тънки устни беше само бледа рана в изтощената опустошеност на лицето му. Косата от лявата страна на лицето му не беше израснала отново, а белезите от операцията стояха сини на фона на слоновата кост на черепа му. Когато Ли Юан влезе в стаята, погледа му привлече ужасната грозота на главата на починалия Вей Фен. Младият танг потрепна неволно, после се обърна да поздрави най-големия син, Чан Ин, с безмълвен поклон.

Ли Юан стоя дълго отстрани на леглото, свел поглед към стария си приятел. Пред замъглените му очи се мяркаха спомени за това, как този мил и обичлив човек веднъж го беше подхвърлял във въздуха с очи, осветени от радост заради това, което прави, и как той, Ли Юан, бе пицял от удоволствие. Погледна надолу към тесните кости на ръката, атрофиралите мускули на рамото и се намръщи. Толкова отдавна ли беше? Не... Бавно поклати глава. Преди петнайсет години. Беше почти като незабележимо дихание в дългата история на расата им.

Обърна се със сълзи по бузите, отстъпи назад като насън, после се пресегна да прегърне всеки от синовете на мъртвеца; задържа Чан Ин по-дълго от останалите, усетил лекото треперене на мъжа до него.

Чан Ин се отдръпна назад с тъжна усмивка на лицето си.

— Благодаря ти, Юан.

— Той беше добър човек — също с усмивка като неговата отговори Юан. — Ще ми липсват и съветите му, и приятелството му. Той ми беше като втори баща.

Четирийсетгодишният мъж кимна леко — за момент изглеждаше по-млад от деветнайсетгодишния Ли Юан. Преди този миг властта

беше прикривала традиционната възрастова разлика между тях, но сега и двамата бяха тангове, двамата бяха равни. Дори и така, Чан Ин отстъпваше. Ли Юан го забеляза и се намръщи — не разбираше. В братовчед му нямаше и следа от това, което беше наследил. Само озадачаваща скромност и отстъпление от себе си.

— Какво има, Чан Ин?

Чан Ин срещна погледа му. Зад него и по-младите му братя вдигнаха очи.

— Баща ми ми довери да ти предам това, Юан.

От белите гънки на траурната си дреха новият танг измъкна писмо. Бяла коприна, запечатана с кървавочервен восък — традиционния инструмент на Седмината. Ли Юан се взря в него и го взе, после инстинктивно отвори печата с нокът.

Чан Ин протегна ръка да го спре.

— Не тук, Юан. По-късно. Когато си сам. И после ще се срещнем. Само ти и аз — спря и след това повиши глас, сякаш за да достигне и до братята му. — Но помни, Ли Юан. Аз съм син на баща си. Смъртта му не променя нищо.

Ли Юан се поколеба, после кимна в знак на съгласие, пръстите му притиснаха втвърдения восък обратно на място. И с кратък, въпросителен поглед се обърна и напусна стаята на смъртта.

ГЛАВА 4

ВЪЛНИ СРЕЩУ ПЯСЪКА

Беше отлив. В дълбоката сянка в подножието на Градската стена една плоскодънна патрулна лодка си проправяше път между малките, покрити с трева островчета, които бяха осеяли тази страна на реката, а тънкият лъч на прожектора ѝ се движеше бавно от единия до другия бряг през блестящите плитчини. Тук, в широкото устие на Лоара, реката се беше разляла на три ли. Нагоре се намираха Бискайският залив и сиво-зелените води на Северния Атлантически океан. Надолу по течението, под ярката сутрешна светлина на слънцето, един от големите Средноокеански кораби се движеше към дълбоководния канал срещу пристанището на Нант. На отсрещния бряг, зад охранявания периметър и разположените на равни разстояния една от друга стрелкови кули, можеха да се видят шпиловете и оръдията на космодрума, а чистото бяло на Градските стени оформяше блестящ фон далеч на юг. Когато патрулната лодка забави ход и зави, за да заобиколи нисък кален нанос, водата сякаш проблесна. Във въздуха се носеше почти недоловима вибрация — нисък басов тътен, който постоянно се усилваше и усилваше. След миг небето над далечния бряг на реката бе пронизано от дълга, лъскава червена ивица.

На покрива на Града, на две ли над речната повърхност, група офицери наблюдаваше ракетата, изкачваща се в небето на югозапад. Наблизо зад тях, в открит сервизен хангар, бяха паркирани пет въздушни кораба: голям, боядисан в черно крузър, три тумбести стрелкови кораба на сигурността и елегантен четириместен кораб с *Юе Лун* и личния знак на танга на Европа на ниските си крила. Униформени стражи от елитния отряд на танга стояха до рампите на всеки от корабите с тежки полуавтоматични оръжия на кръста и внимателно се оглеждаха наоколо.

За момент офицерите от малката групичка замълчаха, изпънали вратове, за да проследят дъгата на ракетата, а след като отекващото бумтене на двигателите ѝ изчезна в небето, те се обърнаха и продължиха разговора си.

Маршал Толонен беше в центъра на групата; помощникът му до него бе притиснал малко куфарче с документи. С лице към Толонен стоеше новият генерал на Ли Юан, петдесет и двегодишният Хелмут Райнхарт. Той и повечето от старшите му офицери бяха дошли в Нант да изпратят стареца.

— Възхищавам се от начина, по който изпипваш всичко, Кнут — посочи Райнхарт към онова, което бяха наблюдавали, — но прости ми, ако ти кажа, че се товариш повече, отколкото е необходимо. Аз лично бих оставил другите, по-младите, да свършат грубата работа, а за себе си бих запазил изпипването на нещата. От онова, което каза, съдя, че и то е достатъчно, нали?

Толонен се разсмя.

— Може би. Но към този принцип съм се придържал цял живот. Не да вярвам на каквото ми кажат, а да проверявам сам. Имам инстинкт за тези неща, Хелмут. За онзи малък издайнически детайл, който друг не би забелязал. Оттук нещата със северноамериканската операция на „ДженСин“ изглеждат наред, но имам усещането, че всичко е много по-различно отблизо.

— Значи мислиш, че нещо се е объркало, а, Кнут?

Толонен се наведе по-близо.

— Дяволски съм сигурен! През последните три месеца работих над официалните архиви. Нещата просто не се връзват. О, на повърхността изглеждат добре. Цифрите в балансите и така нататък, но... — той подсмръкна, след това поклати глава. — Виж, Клаус Еберт беше съзнателен, честен човек. Докато той управляваше, здраво държеше юздите на „ДженСин“. Но накрая нещата се промениха...

— Искаш да кажеш, Ханс?

Толонен извърна поглед, над гранитните му черти падна сянка.

— Страхувам се, че май ще излезе така. По-голямата част от северноамериканската операция и дъщерните ѝ компании бяха предадени на Ханс осемнайсет месеца преди смъртта на Клаус Еберт. Точно в този период се появяват повечето от аномалиите.

— Аномалии? — прекъсна го канцлерът на Ли Юан, Нан Хо. Той се връщаше в групата от кратко посещение на кораба, където трябваше да отнесе спешно съобщение. Райнхарт и офицерите му се поклониха и леко се отдръпнаха назад, за да позволят на Нан Хо отново да влезе в кръга.

Толонен се поколеба, после кимна.

— Неточности в счетоводството. Измислени подробности в товарителниците. Липсващи документи. Такива работи.

Отговорът беше учтив, почти уклончив, но от начина, по който Толонен срещна погледа на Нан Хо, докато говореше, канцлерът разбра, че нещата са много по-сериозни. Липсваше още нещо. Нещо, което може би не можеше да се спомене дори и в компания като тази.

— Освен това — продължи Толонен, като смени темата, — ще е хубаво пак да видя старите си приятели. През изминалата година работата ме задържаше в кабинета. А това не е здравословно, нали? Човек трябва да се движи сред хората. Да свърши това-онова, да види едно-друго.

Райнхарт се разсмя.

— Говориш така, сякаш службата ти липсва, Кнут! Може би ще успея да ти намеря някаква работа, след като цялата тази история с „ДженСин“ приключи. Или ще си поискаш старата длъжност обратно?

Тук всички се засмяха — сърдечен, здрав смях, който се затъркаля по покрива на Града. Дочула го, Джелка Толонен вдигна поглед от стълбите на най-близкия стрелкови кораб, където седеше, и се намръщи. Колко познат беше този човешки смях и все пак — внезапно — колко странно, колко чуждо прозвуча. Тя се изправи, плъзна поглед покрай хората на баща си към далечния хоризонт.

Денят беше прекрасен. Слънцето се бе издигнало и грееше в гърба ѝ, въздухът беше свеж — без следа от вятър. Високо на запад, над блестящия океан, имаше облак — леко, бледо оперение в дълбокото синьо на небето. Беше красиво, просто красиво, но изведнъж тя не усети никаква връзка с тази красота, никакъв отклик вътре в себе си; сякаш част от нея беше умряла — или почти заспала.

Бе изминала седмица от абитуриентския бал, но тя все още не беше съвсем наясно какво се бе случило. Когато мислеше за това, то изглеждаше странно, нереално, сякаш бе станало с някой друг или в нечий друг живот. Но онова, което най-много я засягаше, беше постоянното, досадно усещане за безпокойство, което изпитваше през последните няколко седмици; онова усещане, че нещо не е наред, наистина не е наред с равновесието на живота ѝ.

Що се отнасяше до лейтенант Бахман, баща ѝ бе уредил нещата точно както бе казал, че ще стори. Но дори и така, през последната

седмица тя спеше лошо, преследвана от сънища, в които беше машина, ужасно въртящо се нещо, с остриета вместо ръце, покосяващо всичко, на което се натъкнеше по слепия си, ексцентричен път.

А къде беше нежното ѝ „аз“ в тези сънища? Къде беше момичето, което съществуваше под твърдата метална черупка? Никъде. От него нямаше и следа — от момичето, което усещаше, че трябва да бъде. Или това, което баща ѝ бе казал онази нощ, беше вярно? Наистина ли бяха направени от по-твърд материал? От желязо?

За всичко това не беше казала нищо. У дома се държеше така, сякаш дълбоко вътре в нея не ставаше нищо. Сякаш всичко бе приключено и забравено. И все пак знаеше, че е далеч от края, защото се променяше — промяна дълбока и радикална, каквато преживяваше всяко същество, пострадало от големия свят. А може дори и да имаше някаква връзка. Може би промяната в нея се съпровождаше и от външна промяна — сякаш и тялото реагираше на реалността на събитията?

Сведе поглед към себе си, към простия тъмносин гащеризон, който носеше. Това ли обличаше винаги, когато придружаваше баща си? Изчистената военна кройка подходеше на обстановката. Но днес ѝ се струваше различно. Днес го усещаше не на място.

— Джелка?

Тя се извърна изненадана и се озова лице в лице с баща си.

— Не те чух...

— Не... — той се усмихна и протегна ръка. Нежно хвана нейната със светлата си златна длан. — Беше на километри отгук, нали? За какво си мислеше, любов моя?

Джелка сведе очи.

— Че ще ми липсваш — скри се тя зад частичната истина.

— И ти на мене — той я придърпа към себе си и я прегърна. — Но няма да е задълго. Най-много десет дни. О, и знаеш ли с кого ще се срещна?

Тя сви рамене, неспособна да отгатне.

— С *ши* Уард... знаеш го, младия Ким, момчето от Глината... учения.

— Ще го видиш?

Той вдигна малък бял плик.

— Ще обядвам с него, както изглежда. Ли Юан иска да му предам това лично. Боговете знаят какво е! Но ще е приятно пак да се видя с младежа.

— Аз... — тя облиза устни — искаше да каже нещо, нещо, което той да предаде; след това поклати глава. — Ще ми липсваш — повтори най-сетне и силно го прегърна. — Много ще ми липсваш.

Той се ухили широко.

— Стига, стига. Ще се справиш, момичето ми — и като осъзна какво е казал, се разсмя. — И сега защо го казах, а?

— Не знам — тихо отговори тя, заровила глава на гърдите му. — Наистина не знам.

* * *

Платното заемаше последната стена на студиото и доминираше над помещението. Не само защото в сравнение с него останалите картини приличаха на джуджета — новата творба беше просто десет, може би двайсет пъти по-голяма от по-ранните работи на художника — но и заради цветовете, богатството, рязко оформената композиция, които хващаха окото и го привличаха насам.

В лявата страна на платното онова, което на пръв поглед приличаше на огромна, сребърнобяла планина, се разкриваше като плетеница от тела — някои човешки, други — механични; металните фигури бяха неочаквано меки и топящи се, онези от плът — твърди, почти метални в своята ъгловатост. Погледнато по-отблизо, можеше да се види, че тази огромна купчина от тела е оформила две гигантски редици, свързани ръка за ръка като великанско навито корабно въже; цялото нещо се извиваше в спирала нагоре към синьо-черния мрак на дълбокия космос вдясно на картината: огромна двойна спирала от хора и машини, извиваща се около себе си, стремяща се напред към единствена, блестяща точка от светлина.

Фонът зад кълбящата се маса от тела представляваше великият океан, Атлантикът, неестествено спокоен, с повърхност, проблясваща на слънчевата светлина. Под невъзмутимата му кожа можеха да се различат очертанията на древни руини — храмове и пагоди на хан,

каменни дракони и дворци и мрачните очертания на гниещ имперски боклук.

Беше *шан-шуи* — „планини и вода“, — но преобразено *шан-шуи*. Това беше новото изкуство. Изкуство на симбиоза и технологично дишане — културното въплъщение на дисперсионисткия идеал: *Futur-Kunst!*^[1], или Научно изкуство, както го наричаха. А Хайдемайер, художникът, беше водещият му представител.

Старият Левър стоеше пред картината, отдалечен от нея на някакви си двайсет *чи*, лицето му бе напрегнато смръщено. Преди шест месеца бе довел Хайдемайер от Европа и го бе настанил тук, дал му бе всичко, от което се нуждаеше, за да твори изкуството си. И това — тази огромна визия с маслени бои — беше първият плод на неговата инвестиция.

Обърна се към Хайдемайер и кимна.

— Хубаво е. Много хубаво. Как се нарича?

Хайдемайер измъкна от устата си тънката черна цигара и доволно пусна тънка усмивка.

— Радвам се, че ви харесва, *ши* Левър. Нарекох я „Новият свят“.

Левър се изсмя късо.

— Добре. Харесва ми. Но защо е толкова голяма?

Хайдемайер мина покрай стария и се приближи право към платното. За момент попипа отделните детайли на картината, като леко прокараше върховете на пръстите на едната си ръка по повърхността им, после се обърна обратно, с лице към Левър.

— Да ви призная честно, *ши* Левър, какво ще стане с идването ми тук, в Америка. Мислех си, че може и да е стъпка назад, но тук има нещо съвсем различно. Много по-живо, отколкото в Европа. Човек има усещането, че тук е бъдещето.

Левър крадливо изучаваше младия човек.

— И това идва оттук?

— Отчасти — Хайдемайер пак дръпна от цигарата си. — Сега, след като него го има, осъзнавам, че към него съм се стремил винаги — дори и в по-малките си творби. Онова, което ми липсваше, беше усещането за пространство, за изключителност. Присъствието ми тук, далеч от ограниченията на Европа, го освободи. *Позволи го*, ако ви харесва.

— Мога да го видя.

Полуизвърнат, Хайдемайер посочи към голямата спирала от тела.
— Така. Ето го, *ши* Левър. Ваше. Както се договорихме.

Левър се усмихна.

— Това е велика творба, *ши* Хайдемайер. Нямам нужда от експерти или съветници да ми го кажат. Мога да го видя със собствените си очи. Шедьовър. Може би началото на нещо съвсем ново, не сте ли съгласен?

Хайдемайер сведе поглед в опит да скрие задоволството си от думите на стария, но Левър разбра, че е докоснал слабото място — суетата му. Усмихна се вътрешно и увеличи натиска.

— Споменах съветниците си. Е, за да съм и аз честен с вас, *ши* Хайдемайер, вие дойдохте тук по тяхна препоръка. Те казаха, че сте най-добрият. Че нямате равен и че най-добрите ви работи предстоят. И вие го доказахте. Хубаво. Мога да го използвам. Обичам да работя с най-добрите. Във всичко.

Левър прекоси ателието и застана лице в лице с художника.

— Вие сте умен човек, Ернст Хайдемайер. Разбирате как стоят нещата — как действат. Така че няма да се обидите, ако кажа, че интересът ми към вас е строго комерсиален. Компания като моята — като „ИмВак“ — се нуждае от символи, от културни тотеми, ако ви харесва. И колкото по-престижни са тези тотеми, толкова по-добре. Те дават лице на една компания. А това... — протегна ръка и нежно докосна повърхността на картината с неподправено възхищение на лицето. — Излиза извън рамките. Надхвърля онова, което исках от вас.

Хайдемайер се обърна и пак погледна творбата си.

— Може би. Но те кара да се чудиш... Дали някога ще създадеш нещо и наполовина толкова добро. Дали някога ще създадеш нещо по-оригинално.

Извърна се и срещна погледа на Левър.

— Но това е предизвикателство, нали? Да изненадаш някого.

Левър се взря в него за момент, после кимна.

— Ваша е, Ернст. Картината, искам да кажа. Задръжте я.

— Да я задържа? — Хайдемайер се разсмя изненадано. — Не разбирам...

Левър гледеше покрай него и се наслаждаваше на момента.

— При едно условие. Че ще нарисувате нещо за мене.

Хайдемайер сведе поглед, после едва-едва поклати глава.

Гласът му звучеше приповдигнато:

— Мислех, че вие разбирате, *ши* Левър. Мислех, че това вече сме го обсъждали. Аз не приемам поръчки. Това... — вдигна очи и непреклонно срещна тези на Левър. Това беше друго. Наемът ми, ако ви харесва. Отговор на гостоприемството. Но онова, за което говорите... пак е друго. Аз трябва да съм свободен да рисувам каквото искам. Иначе просто не става.

— Разбирам. Но вижте това. Пак го погледнете, Ернст Хайдемайер. То е моментът в живота ви — в кариерата Ви — който няма да се повтори. О, може да нарисувате и други неща, с по-добра техника, но ще уловите ли някога пак този миг? Освен това аз бих могъл да препродам това утре и да спечеля, например, пет, може би десет милиона юана. А що се отнася до цената след десет години... — направи пауза и остави последните думи да увиснат във въздуха. — И за какво ви моля в замяна? За три, може би четири дена от времето ви.

Хайдемайер се извърна, неудобството и несигурността бяха очертани във всеки мускул на дългото му мършаво тяло.

— Не знам, *ши* Левър. Аз...

— Добре. Няма да ви насилвам. И все пак си я задръжте. Нека бъде моят подарък за вас. Но ми позволете да ви кажа какво беше онова, което исках. Само ме изслушайте, става ли?

Хайдемайер пак се извърна с лице към стареца. Каквото и да бе очаквал от тази среща, излезе съвсем друго. Беше объркан, без следа от предишното самообладание.

— Добре — вече не се бореше. — Ще го чуя, но това е всичко...

— Естествено — Левър се усмихна — сега можеше да се отпусне, след като го беше докарал чак дотам. — Наистина е просто дреболийка...

След двамадесет минути, когато Левър се качваше в носилката си, пристигна куриер. Старият нетърпеливо разкъса плика, понеже знаеше, дори още преди да го е погледнал, от кого е. За втори път през последните двамадесет и четири часа синът му Майкъл му беше писал за замразените си сметки.

— Дявол да го вземе това момче! — ядоса се, че го въвличат в тази история. — Кой, по дяволите, си мисли, че е! Спокойно може и да почака...

Стискаше здраво писмото в очакване секретарят му да го вземе, но после промени мнението си и го дръпна назад.

— Не. Дай ми четка и мастило. Ще си получи отговора веднага.

— Ето — обади се след миг. — Може би това ще го научи на обноски!

Пак се качи в носилката, остави слугата да спусне перденцата, но удовлетворението, което бе изпитвал само допреди миг, го нямаше, заменено от сляпа ярост срещу сина му. Е, Майкъл сега ще научи колко решителен може да бъде баща му, щом го притиснат. Беше време да разбере как стоят нещата в действителност.

Потръпна и се отпусна назад, припомнил си колко успешен беше денят — неочакваната тръпка от търга тази сутрин, приятният и продуктивен обяд с Представителя Хартман и „преговорите“ с Хайдемайер — но това последното — окончателната разправия със сина му — му беше отнело блясъка на деня.

— Дявол да го вземе това момче! — повтори, докато въртеше тежкия пръстен на левия си показалец, без да съзнава какво прави. — Да върви по дяволите!

* * *

Ядосана на себе си, Джелка смачка листа и го хвърли на пода. Гневеше се, че не може да намери думи да изрази какво чувстваше онази нощ.

А може би въобще не беше това. Може би просто бе искала да нарани младия лейтенант; по някакъв странен начин *й беше необходимо*. Но ако беше вярно, в що за създание я превръщаше това?

Отпусна се назад, пое дълбоко въздух в опит да се успокои, но вътре в нея имаше толкова много мрак, толкова много неочаквано насилие. Защо не можеше дори да напише простичко извинително писмо, без да поиска да удари нещо!

Изправи се, огледа наоколо сред хаоса на стаята си. Униформа и оръжие, машини и кукли за спаринг покриваха предната стена, а вратите на гардероба вляво бяха скрити от стари военни карти. Тренировъчен халат висеше на стола до неоправеното й легло, наблизко пък, в кутия в ъгъла, бухалки, тояги и учебни мечове й напомниха

колко време е употребила, за да усъвършенства уменията си с всяко едно от тях. Над кутията, високо на стената, имаше яркоцветен портрет на Му-Лан, облечена в пълно бойно снаряжение. Му-Лан, принцесата воин, известна в историята с храбростта и уменията си.

Му-Лан... така ѝ викаха приятелките ѝ.

Преглътна, гневът ѝ се превърна в горчивина. Той я беше направил такава. Година след година я бе подготвял и оформял. Година след година я бе извайвал, докато я превърне в това нещо от стомана и мускули.

Беше ли честно? Наистина ли трябваше да обвинява баща си? Не беше ли вярно онова, което той каза онази нощ? Не е ли просто защото носи неговата кръв, на Толонен, и има неговия характер? Не бе ли мярнала част от това навремето на острова? Не беше ли видяла собственото си отражение в скалите и ледените води на Севера? Значи може би беше вярно. Може би не той беше виновният. Но дори и така, ако имаше майка...

Не можа да си поеме дъх. Бавно повтори:

Ако имаше майка... И какво тогава? Щеше ли всичко да бъде различно? Щеше ли тя да се окаже нормална?

Изсмя се — странен, слаб звук. Кое, в края на краищата, беше нормално? „Нормални“ ли бяха останалите? Защото ако беше така, тогава тя не искаше да е нормална. Но да е и това, което беше — страшна, ужасна...

Непоносима...

Влезе в кухнята и взе торбата за отпадъци от полицата до фризера, след това се върна в стаята си. Изправи се в средата, огледа се наоколо си вцепенено и се зачуди откъде да започне.

Може би от Му-Лан...

Прекося стаята и смъкна портрета от стената, после го натъпка в торбата. След това френетично обиколи стените — дереше картини и скици, портрети и карти, хвърляше всичко в торбата, ръмжеше от усилието. Накрая изпразни и кутията с оръжията в торбата и си избърса врата.

Отдръпна се, огледа празните стени. Сякаш през всичките тези години беше сънувала; беше минавала през дните като лунатик. О, имаше и моменти, когато се бе събуждала — например, когато бе отказала да се омъжи за Ханс Еберт — но през по-голямата част се бе

носила по течението. Ала сега всичко трябваше да бъде различно. Оттук нататък трябваше да стане господарка на собствената си съдба.

Вдигна торбата и се върна в кухнята. Махна на прислужницата да се отдалечи, изправи се в стаята, над преносимия дезинтегратор — сякаш беше в транс. Мислеше за майка си.

В някой друг свят може би щеше да е различно. Там, под откритото небе, тя щеше да бъде истинска, цяла. За момент го видя; представи си дългата къща на хълма край гората, поточето отдолу; обърна се и видя, сякаш си го спомняше, баща си на вратата, майка си — самата Джелка — до него, ръката му я прегръщаше през рамо. Усети как се обръща, полата ѝ се виеше около голите ѝ крака, босите ѝ ходила тичаха по осветената от слънцето трева...

Затвори очи, болката от копнежа беше почти непреодолима. *В някой друг свят...*

Щракането на дезинтегратора я върна обратно. Огледа се наоколо, сякаш излизаше от дълбините на съня, после потръпна. Напрежението ѝ не намаля. Какво ли не би дала, за да може да живее така. Да бъде такава — открита и цяла.

Може би. Но беше само мечта. Това тук беше светът, с който бе свикнала. Този огромен, брутален свят на нива. Този свят *я*, натежал от диханието на мъже. А каква ли беше мечтата, която да изправи срещу тежестта на подобна реалност?

Никаква.

И все пак щеше да стане истинска. *Щеше*. Защото да е като тях — да е „нормална“ по начина, по който те бяха нормални — за нея щеше да е сигурна смърт. Бавно и болезнено задушаване. По-скоро щеше да умре, отколкото да го изстрада.

Бягаше от това. Цял живот бягаше от него. Но сега изведнъж се събуди. В онзи миг на абитуриентския бал... сега го разбра. Онзи ужасен момент, когато се бе обърнала и го бе предизвикала, беше мигът, в който спря да бяга. Моментът на пробуждането, в който се обърна — съвсем буквално — за да се сблъска с всичко онова, което мразеше.

— Извинявай — изрече меко. — Не *тебе* исках да нараня, беше... — потрепери, най-сетне разбрала какво се е случило с нея онази вечер. Не искаше да рани лейтенант Лотар Бахман. А онова, което той представляваше. Той... е, той беше като... Огледа се

наоколо, очите ѝ се спряха върху фигурата на кухненския бог, приклепнал на полицата между кухненските прибори, и кимна на себе си.

Да. Сякаш се беше сблъскала с глинената фигурка на зъл демон — фигурка, която трябваше да размаже, за да се освободи от магията ѝ.

Но беше ли се освободила?

Джелка сведе поглед към дългите си тънки ръце, видя ги ясно, сякаш никога преди не ги бе виждала. Не, не беше свободна. Още не. Но щеше да бъде. Защото сега беше будна. След толкова време беше будна.

* * *

— Мери? Намери ли папката със старите контакти на „Мем-Сис“?

Емили вдигна поглед от монитора на бюрото си и срещна очите на Майкъл Левър; заинтересува я леката острота в гласа му. Тази история с баща му го тормозеше, особено откакто старият беше замразил сметките му.

— Тук е — тя се протегна към най-горното ляво чекмедже и измъкна тлъстото досие. — Не че ще ти свърши някаква работа. Никой от тях не иска да разговаря с нас, да не говорим пък да търгуват. Страх ги е като от ада да не обидят баща ти, Майкъл. Затова по-добре ги зарежи и започни отначало.

— Може би — той се поколеба, после прекоси стаята и взе от нея папката. — Дори и така да е, пак ще опитам да се свържа с всеки един от тях. Някой може да се предаде.

— Защо? — в очите ѝ имаше странна твърдост. — Баща ти държи всички карти. Даже и най-последната. А ти нямаш нищо.

— Може би — повтори той; онова, което тя каза, не го предизвика. — Но аз трябва да продължа да опитвам. Не мога да се върна. Не и сега.

— Не можеш — тя го изрече меко, със симпатия, знаеше на какъв натиск е бил подложен през тези последни няколко седмици и колко добре се беше справил. Предишният Майкъл Левър изобщо не

би се оправил. — А що се отнася до останалото... Ще ти кажа, ако научим нещо, става ли?

Той се усмихна несигурно.

— Добре. Ще се заема с това.

Когато той излезе, тя се отпусна назад и прокара пръсти през късата си руса коса. Замразяването на сметките беше причината за сегашното му напрежение. Ако старият откажеше... Пое си дълбоко дъх, опита се да погледне напред. Какво щеше да прави тя, ако Майкъл се предаде и се върне при баща си? За начало щеше да остане без работа. И още по-зле: старият Левър щеше да направи всичко възможно тя да не работи никога повече. Поне в Северна Америка. А може би и на друго място. Докъдето се простираше дългата му ръка.

Но собствената ѝ съдба по странен начин не я интересуваше и наполовина толкова, колкото перспективата Майкъл да се предаде. Да бъде победен, след като е стигнал толкова далече. Тя щеше да оцелее. Винаги оцеляваше. Но Майкъл... Ако сега се предадеше, това щеше да го съсипе, да го осакати емоционално. Ако сега се предадеше, щеше да се окаже вързан — завинаги вързан за баща си, независимо дали той щеше да е жив или не.

Потрепери и огледа стаята, в която седеше. За три кратки седмици бяха построили това от нищото. И въпреки че не беше кой знае какво в сравнение с „МемСис“ и огромната корпорация „ИмВак“, поне беше нещо. Нещо ново, а не разширяване на старото.

Да, и ако го оставеха на мира, щеше да расте и расте. Майкъл и Брин бяха добър екип. Новатори, специалисти, с бъдеще. По-добри от всеки друг, за когото беше работила през последните три години. Компанията можеше да се разрасне. Или да загине — и то вероятно до един час.

— Ну *ши* Дженингс?

Пак вдигна поглед. Чан, охраната. Беше плъзнал външната врата и гледаше към нея.

— Какво има, Чан Лон?

— Дойде куриер — отговори той тихо, зловецко. — От „ИмВак“. Мисля, че е отговор.

Тя кимна. Като всеки друг, и Чан знаеше какво става. То засягаше и него. И като нея знаеше какво би могло да означава. Тя се усмихна сковано, усетила съжаление към човека.

— Добре. Претърси го и го въведи. Но се дръж почтително. Вината не е негова.

Чан се поклони леко и пак затвори вратата. След минута и нещо вратата отново се плъзна докрай и Чан влезе, съпроводен от висок, тъмнокос хун мао в светлочервената униформа на куриерската служба на „ИмВак“. От начина, по който гледаше към Чан, докато пристъпваше напред, стана ясно, че не е доволен от претърсването, но на Емили не ѝ пукаше.

Изправи се и заобиколи бюрото.

— Носите съобщение, както разбирам? От *ши* Левър.

Той се поколеба, после едва-едва кимна с глава. Вътрешно Емили се усмихна иронично. Ако тя беше мъж, поклонът му щеше да е нисък, до кръста може би, но след като беше само жена...

— Нося бележка — мъжът гледаше покрай нея, сякаш вече я беше освободил. — Трябва да я предам лично в ръцете на младия господар Левър.

Дълго, дълбоко си поема тя дъх. *Младия господар Левър*. Колко ясно разкриваха тези думи отношението на стария Левър към сина му. Каква изтънчена обида криеха.

Тя се приближи, докато лицето ѝ почти се притисна към лицето на мъжа.

— Ще кажа на *ши* Левър, че сте тук. Ако желаете, седнете — посочи тя покрай него към стола в далечния край на стаята. — Той е много зает, но ще ви приеме, щом може.

Щом се обърна, успя ясно да го види в мислите си. Важното беше да накарат куриера да чака — час, два, може би дори до края на работния ден. Така при стария Левър щеше да се върне съобщението, че синът му не е непослушно хлапе, а уважаван човек. Във всеки случай тя би постъпила така. Но тя не беше Майкъл. Майкъл искаше отговор. Искаше да се сложи край на напрежението и нещастията заради незнанието.

Поколеба се, после плъзна вратата обратно. Отвътре я заключи след себе си и влезе в стаята. Отляво зад бюрото си седеше Кустоу, отдясно — Майкъл. Погледнаха към нея през помещението, очите им бяха изпълнени с напрегнато очакване.

— Тук е — каза тя просто.

Видя как кръвта се оттегли от лицето на Майкъл. Той затвори досието на „МемСис“, завъртя се на стола си и погледна към Кустоу.

— Е, Брин, какво мислиш?

Кустоу се отпусна назад и мрачно загледа партньора си.

— Мисля, че ти е показал среден пръст, Майкъл. Това мисля.

— Но той не може — тихо възрази Майкъл. — Със сигурност не може. Искам да кажа, това са мои пари. *Законно* мои пари. Ако се отнеса до съда...

Кустоу примирено сви рамене.

— Ще спечелиш, така е, но не и по-рано от няколко години. По-добре от всеки друг трябва да знаеш какви експерти са адвокатите на баща ти в изпитването на нещата. А междувременно няма да имаш нищо. Дори и това...

— Може би, но... ах... какво му дава това право, Брин? Какво му дава това шибано право?

За момент целият гняв и разочарование, които изпитваше, се изписаха на лицето на Майкъл Левър. Той потръпна, после пак се овладя и погледна към Емили.

— Добре. Въведи го. Да чуем най-лошото.

Тя се върна и доведе куриера; наблюдаваше как Майкъл взе плика от него и го отвори. Прочете го, ръката му трепереше, подаде го на Кустоу.

— Хубаво — срещна очите на куриера, а цялото му поведение изведнъж бе станало по-твърдо, по-достойно. — Кажете ми, че приемам думите му и му благодаря за щедростта.

— Това ли е всичко? — мъжът му върна погледа.

— Можеш да си вървиш — Майкъл не позволи на нито едно от чувствата си да се отрази в гласа му. — Свършил си си работата, за която те бяха изпратили.

Когато куриерът си тръгна, Майкъл се обърна с лице към Кустоу и внезапно се прегърби. Очите му бяха станали нещастни, престореното достойно пренебрежение бе изчезнало.

— Значи това е. Краят на всичко...

За момент Кустоу изучаваше бележката, после пак го погледна.

— Това ли искаш?

— Не. Но какви възможности имаме? В тези четири сметки имаше седемнайсет милиона. Без тях...

— Без тях ще започнем отначало. Ще подредим нещата. Ще преразгледаме приоритетите си. Ще разработим каквото можем. Все още имаме моите пари.

— Два милиона. Докъде ще ни стигнат?

— Ще можем да започнем, това е. А що се отнася до другото, ще предложим нещо. Може би ще вземем заем и от източноазиатските пазари. Или от основните му конкуренти.

— Но ти казваше, че не искаш да вземаме заем. Казваше, че това ще ни направи уязвими.

Кустоу се усмихна.

— Вярно е. Но го казвах, преди баща ти да започне да ни досажда — върна на Майкъл бележката, после го прегърна през раменете. — Погледни го по този начин, Майкъл, Парите ти щяха да ни дадат сигурност — можеха да направят пътя ни по-малко неравен, но това никога не е било част от стратегията ни. Талант, способности, новаторски идеи — на това щеше да се основава тази компания и все още може да се основава. Но аз не мога да го направя сам, Майкъл. Имам нужда от тебе. И ти имаш нужда от мене.

— Но нашите планове...?

— Както казах. Ще степенуваме нещата. За известно време ще обуздаем амбициите си — той сви рамене. — Виж, това ще ни върне назад, не го отричам, но не е задължително да сложи край на всичко — освен ако не го искаш. Значи какво, Майкъл? Смяташ ли да изпълизиш обратно при него с подвита между краката опашка след всичко, което сме направили и казали, или искаш да плюеш в лицето му и да продължиш напред?

Майкъл погледна към Емили, след това се извърна, загледа се в Кустоу отблизо, в очите му се четеше споменът за всичко, през което бяха минали последните няколко години. Твърдо стисна ръката на Кустоу и кимна.

— Добре — тихо се обади той. — Ще го направим по твоя начин. Ако се провалим, няма да станем по-лоши, нали?

— Ни най-малко...

Майкъл пак кимна, усмивката бавно се връщаше на устните му.

— Дадено. Тогава да го направим. Да се изплюем в лицето му.

* * *

Мястото беше слабо осветено, опърпано, вонеше на евтини парфюми и прокиснал алкохол. Килимът на пода беше износен, стените — покрити с евтини еротични картини. Момичетата, строени в редица до една от стените, му подхождаха: и те бяха евтини и изхабени, лицата им — прекалено силно гримирани, телата им — пародия на страстта.

— Е? — Киан се обърна към Леман, усмивка разцепи широкото му лице. — Какво искаш? Това е моят начин. Винаги вода момчетата тук — веднъж месечно. Давам им почивка. Малко забавление.

Леман се огледа наоколо си, без лицето му ни най-малко да издава отвращението, което изпитваше.

— Не — просто отговори той.

— Хайде де... — Киан посегна да го хване за ръката, после се сети как оня се отнася към това и се отдръпна. — Сигурен ли си? Искам да кажа, може да не си падаш. Ако...

Изражението на лицето на Леман го предупреди да не казва какво мисли. Киан сви рамене и се обърна към останалите.

— Ще взема онази, дебелията — обади се Лин Во, главният съветник на Киан.

— Коя? — попита мадам, приближи се до него и намигна. Самата тя беше твърде дебела и като момичетата не носеше почти нищо около слабините си, сякаш тази груба показност би могла да я направи по-желана. Лин Во се остави да го помилва и се наведе, за да зашепне в ухото ѝ.

— Вземи ги и двете! — разсмя се тя дрезгаво и го тупна по рамото. — *Ши* Киан ще плаща тук, нали, скъпи?

Киан се разсмя високо.

— Естествено. Вземи и двете, Лин Во! — но очите му говореха нещо друго и Лин Во избра едно от момичетата.

Леман видя как мадам местеше поглед от мъж на мъж, после се обърна към момичетата си и направи физиономия.

Един след друг останалите направиха избор — първи бяха тримата съветници на Киан, след това Пек, новият южняк, присъединил се към тях само преди седмица.

Пек беше стар познат на Сучек и преди години беше работил за Киан А-йин. Сега се бе върнал, след известни проблеми със сигурността. Беше дошъл като лейтенант, за да подсили *тон*. Или поне така гласеше историята. Но Леман беше наясно с друго. Пек беше доведен, за да му противодейства. За да обърне заровете отново в полза на Киан. Не че имаше значение.

После дойде редът на Сучек.

— Този път ще пропусна, *ши* Киан.

Киан се разсмя.

— Какво искаш да кажеш, че ще пропуснеш? Откога изобщо пропусках? Вече не си падаш по момичета или какво?

Сучек вдигна голямата си издължена глава и срещна погледа на Киан.

— Ще пропусна, това е.

Киан млъкна. Премести очи от Сучек на Леман, после се втренчи надолу в пода. Когато пак вдигна поглед, се усмихваше, но очите му бяха студени както винаги.

— Не ти харесва начина, по който се отнасям с тебе, Иржи, така ли е?

Сучек поклати глава.

— Отнасяте се добре с мене, Киан А-йин, но този път просто не искам. Следващия път да. Но сега... — лицето му беше твърдо, безизразно.

Киан погледна към останалите момичета, включително към онова, което винаги той избираше — най-доброто, макар че това едва ли говореше нещо за него — после се усмихна.

— Добре. Ще си седите тук с Леман и ще си приказвате, а? — и се разсмя. Обърна се към Леман: — Да ти кажа, Шефан, по-добре е да си изпилиш мозъка от чукане, отколкото да се опитваш да проведеш смислен разговор с Иржи.

После със смях последва останалите вътре, прегърнал с една ръка мадам, а с другата — момичето.

Леман почака малко и се обърна, за да погледне към Сучек.

— Защо не влезе?

Сучек срещна погледа на Леман.

— Наблюдавах те. Видях как гледаш.

— И?

— Не ти харесва всичко това, нали?

— Какво значение има какво ми харесва? Ти си човек на Киан.

— Не е вечно.

— Нищо не е вечно. Но не това искаше да кажеш, нали?

Сучек тъкмо щеше да отговори, когато мадам пак се втурна при тях.

— Вие, момчета, искате ли нещо? По едно питие?

Леман я погледна празно.

— Да. Вино ще е най-добре.

Любопитният Сучек полупритвори очи. Никога преди не беше виждал Леман да се докосва до алкохол. Мадам излезе от стаята, после се върна с две чаши и ги остави на малка масичка в далечния край на помещението.

— Ето. Там ще ви е удобно.

Леман пак я погледна, с такава враждебност зад празния си поглед, че усмивката на мадам изчезна моментално, след това се върна още по-широка, сякаш да прикрие несигурността, която изпитваше в негово присъствие.

— Ако има още нещо, което ви трябва, просто се обадете.

Почакаха, докато тя излезе, и седнаха — Леман с гръб към стената, Сучек — с лице към него. Двете питиета си оставаха на ниската масичка между тях.

— Разкажи ми за Пек — обади се Леман.

— Пек? — Сучек се разсмя студено. — Пек е *ин цу*.

Леман леко сведе глава. Беше чувал за *ин цу* — сенките — и за техните услуги. Бяха обучени специалисти, сключващи договори с местните босове. Както и *чан ши* бяха ценени от тукашния подземен свят, но се срещаха много по-рядко.

— Това си струва.

Сучек кимна и посегна към чашата си, но Леман протегна ръка да го спре.

— Защо ми го казваш?

Леман се взря в него внимателно, проникновено.

— Просто така?

Сучек пак се усмихна, устата му с тънки устни бе грозна, безжизнена.

— Не — поколеба се и сведе поглед. — Защото си силен.

— А Киан не е?

Сучек вдигна поглед.

— Силен е. В някои отношения. Но ти... — поклати глава.

Леман дълго мълча. След това вдигна чашата си и я помириса.

— Сега съм човек на Киан.

Сучек го гледаше; видя как остави чашата недокосната.

— Сега?

Погледът на Леман сякаш леко омекна — като че ли беше доволен, че Сучек го е разбрал, но все още не се усмихваше. Сучек погледна надолу към чашата си и си кимна. Отсега нататък в това, както и във всичко друго щеше да подражава на Леман. Ако Леман отбягваше жените, и той щеше да отбягва жените. Ако Леман не докосваше питие, и той щеше да прави същото. Защото във всичко това имаше тайна, виждаше го. Някаква сила. Macht^[2], както му викаха на стария език по тези места. *Сила*.

— Какво искаш?

Въпросът на Леман го изненада. *Да съм като тебе* — помисли си той, но каза нещо друго:

— Не искам да оставам тук завинаги: Аз...

Спря и се завъртя на стола си. Шестима мъже влязоха в стаята. Двама от тях си говореха нещо на влизане, но като видяха Леман и Сучек вътре, млъкнаха. Докато Сучек наблюдаваше, мадам излезе и след като погледна към Леман и него самия, се наведе близо до един от новодошлите и му прошепна нещо. После пак се приближи с широка фалшива усмивка.

— Е, тази вечер сме заети! — каза го прекалено весело и това се стори твърде странно на Сучек. След това погледна към чашите им и усмивката ѝ отново се разшири. — Искате ли по още едно?

Сучек се обърна и погледна чашите. Бяха празни. Вдигна изненадан поглед към Леман, но лицето на албиноса беше безизразно.

— Защо не? — безразлично отговори Леман, вдигна чашите и ѝ ги подаде.

Сучек се загледа малко по-дълго в Леман, после се обърна навреме, за да види как мадам превежда мъжете през врата, която досега не беше използвала. Тя мина последна и преди да затвори вратата, се обърна и им хвърли, почти лукав поглед.

След като вече я нямаше, Леман се изправи на крака и се отправи към изхода.

— Какво става? — скочи и Сучек.

Изведнъж Леман се обърна — като акробат с идеален баланс.

— Просто стой там — меко изрече той. — Преструвай се, че няма нищо. Ако те попита, кажи й, че съм отишъл да пикая. И каквото и да правиш, не докосвай питието. В него има дрога.

* * *

Леман спря на вратата и я плъзна настрани, докато се отвори. Никой. Мина бързо през нея, спря до далечната стена на коридора, обърна се, измъкна оръжието си и след като се огледа, се отпусна. Коридорът беше празен.

Наведе се, остави на пода оръжието, после свали гривната си и я обърна от вътрешната страна. Бързо набра кода за свръзка. Малкият екран се освети веднага в кървавочервено. Имаше момент на колеблива активност, след което екранът промени цвета си и миниатюрното лице на Халер се взря в него.

— Кое време е, по дяволите...? — започна Халер, после видя, че отсреща не е Бекер. Поведението му веднага се промени. — Какво има?

Леман описа ситуацията, даде координатите и му каза какво му трябва.

— Имаш максимум осем минути. Доведи Бекер. Излезте отпред. И помни, без шум.

Прекъсна контакта, оправи гривната и вдигна оръжието. Спря само колкото да погледне по коридора и започна да тича. Трябваше да има заден вход. Може би запечатан. Вероятно охраняван. Но той щеше да види какво има там.

Беше тесен страничен проход с три лампи на тавана. Изправи се, отчасти в сянка, сведе поглед. Един мъж с гръб към него още не очакваше нищо. Без колебание Леман се придвижи бързо между отделните петна светлина и тихо се промъкна зад мъжа, за да увие тънка, твърда тел около врата му с широко движение на ръцете. Викът на човека, пълен с изненада и болка, бе прекъснат почти още преди да

бъде нададен. Леман усети безжизненото тяло да пада, телта беше потънала дълбоко в плътта.

Провери рамката на вратата за сигнализация, бутна я, отпусна се с цялата си тежест отгоре ѝ. Отдръпна се, пое си дъх и ритна два пъти на две различни места. Вратата падна навътре, грубите резета се отвориха.

Мина бързо през облака прах — знаеше какъв звук е предизвикал. Почти веднага се озова лице в лице с едно от момичетата на мадам, което бе излязло от стаята си да види какво става. Беше сама. С бързо, силно движение пречупи врата ѝ и я пусна на пода. После затвори вратата зад себе си и се върна при мъртвия.

Досега имаше късмет. Никой друг не беше чул, никой не бе видял трупа там, в сенките до вратата. Бързо го завлече вътре, като пръхтеше от усилие, и постави вратата на мястото ѝ зад себе си.

Разбрали ли бяха вече, че го няма? Дали вече подозираха нещо? Бяха минали почти пет минути, откакто бе отишъл да пикае. Сучек добре ли беше?

Остави тялото на мъртвия до трупа на курвата и излезе отново. За момент остана там, заслушан. Всичко изглеждаше наред. Пое си дъх, после продължи, полузатичан по дългия тъмен проход, следващ извивката му. Вляво имаше врата. Спря и погледна през шпионката. Пек беше вътре — гол, по гръб, яростно обяздван от огромна блондинка. Леман тихо върна шпионката и продължи.

На вратата на приемната спря отново, пак се заслуша. Можеше да чуе гласовете на Сучек и на мадам. Нямахше проблеми. Влезе.

Видя как лицето на мадам се отпусна и веднага разбра какво си е мислила.

— Промених си мнението — каза го, преди тя да успее да произнесе каквото и да е. — Имаше едно момиче в края на редицата и аз...

Видя как усмивката ѝ се разшири и пак успя да прочете мислите ѝ. *Обичаш да гледаш.* Извърна поглед, сякаш го бяха хванали, и се отдръпна, щом тя се втурна покрай него. Сучек се беше изправил. Леман му кимна да идва.

Когато тя отвори вратата, Леман изникна иззад нея и закри устата ѝ с ръка, за да не може да извика. Усети напрежението ѝ,

внезапния страх във всеки мускул по тялото. С широко отворени очи тя се взираше в двата трупа.

— Можеш да се присъединиш към тях или да ми помогнеш — тихо изрече Леман. Тя кимна и той поотпусна хватката. Жената дишаше тежко, опитваше се да се овладее.

— Просто направи каквото трябва. Дай ни три минути, после ги прати вътре.

Тя се извърна изненадана. Устните ѝ се движеха безгласно, силното ѝ червило очертаваше грубостта им; след това кимна. Опита се да направи крачка покрай него, но той се протегна и я задържа.

— Помни — дръпна я с една ръка, докато лицето ѝ се озова почти под неговото. — Кажеш ли нещо, си мъртва. Онези двамата вече са умрели. Хората ми сега идват тук. Но ти... можеш да оживееш. Ако правиш каквото ти се каже.

Тя преглътна, после най-сетне си върна гласа:

— Добре. Ще направя каквото кажете.

Той я блъсна встрани, отвратен от зловонния ѝ дъх, от боядисаната разруха на лицето ѝ. Щеше да я убие, когато всичко свърши.

Щом тя изчезна, Сучек се обърна към него.

— Какво искаш да сторя аз? — попита тихо. Беше измъкнал оръжието си.

Леман се протегна и го взе.

— Без шум. Използвай ножа. Или това — подаде на Сучек гарота с къси, матовочерни дръжки. — Но е най-добре да използваш ръцете си.

Сучек се втренчи в него.

— Сериозно ли?

— Да. Сега без шум. Ясно?

— Защо?

Леман го загледа настоятелно.

— Просто го направи. Разбрано?

Сучек кимна, изтръпнал от погледа на Леман.

Излязоха и тръгнаха надолу по прохода. На завоя Леман спря и махна надясно.

— Там — прошепна. — През онази врата. Няма да те видят, когато заобиколят — обърна се и посочи малко назад. — Ще съм там,

пред тях. Когато преминат, изскочи им отзад. Трябва да успееш да се справиш поне с двама.

Очите на Сучек се разшириха, след това си спомни какво беше казал информаторът му Мейсън за жестокостта на Леман, и зае мястото си до вратата. Трябваше само да изчака няколко мига.

Един от тях дойде сам и остана там. Сега от няколко отделни стаи се чуваха различни звуци на сексуално удоволствие. От скривалището си Сучек видя мъжа да се колебае, после пак да се обръща към вратата, за да повика и останалите.

Влязоха бързо, сякаш всичко беше планирано и упражнявано. Но докато завиваха зад ъгъла, насреща им изскочи Леман. Един падна веднага с нож в гърлото. След миг го последва и втори — след като Леман ритна високо и му разби носа. Зад тях бързо се придвижи Сучек, замахна с ножа си, вдигна нагоре острието и уцели един в гърдите още докато онзи се обръщаше към него.

От един мъж се чу едва доловимо хъркане, но иначе борбата беше странно тиха — принудителен, отчаян конфликт, воден в дълбоките сенки на прохода като в най-черния от черните кошмари. Свърши за по-малко от минута.

Сучек стоеше задъхан, ръцете му трепереха, учудено гледаше към Леман.

— Неми — сякаш с това Леман обясни всичко.

Сучек меко се изсмя.

— Но те говореха. Чух ги...

— Онзи там — Леман посочи към един паднал мъж с голям нож, забит дълбоко в гърлото му. — И оня другия — мъжът лежеше с лице на пода, а около врата му плътно бе увита гарота. — Останалите са били оперирани.

Сучек се наведе и погледна. Вярно беше. Четирима от мъртвите бяха с хирургично отстранени ларинкси.

— Защо? — попита, като вдигна поглед.

— Стар номер. Видях го веднъж.

От най-близката стая звуците на удоволствието за кратко се усилиха, после замряха. След това от последната врата пристъпиха още две фигури. Сучек се напрегна, посегна към ножа си, но това бяха Халер и Бекер.

— Съвсем навреме, както виждам — ухили се Халер.

— Говори тихо — свирепо прошепна Леман. — Донесохте ли торбите?

Халер се полуобърна.

— У Бекер са.

— Добре. Тогава да приберем тези тела в крайната стая и да разчистим.

Действаха бързо, извлякоха трупове и ги натрупаха на леглото до курвата и охраната на дома. Докато Халер разчистваше коридора, Бекер се захвана за работа.

Сучек извърна поглед от страховитото му занимание и се втренчи в Леман.

— Не разбирам. Какво става?

За момент Леман наблюдаваше Бекер, после се обърна с лице към Сучек.

— Какво мислиш, кой го направи? Кой би се отнесъл с Киан така?

Сучек се размисли за миг.

— Ло Хан?

— Точно така. Трябва да е Ло Хан. Киан А-йин не заплашва никого другото. А Ло Хан сигурно е чул, че и аз, и Пек сме се присъединили към него. И се е притеснил. Помислил си е, че има повод.

— Може би. Но защо е всичко останало? Тишината? Тайнствеността?

Леман пак сведе, поглед към Бекер.

— Можеш да кажеш, че не искам да затруднявам *ши* Киан или да прекъсвам удоволствието му, но истината е, че искам да се срещна с Ло Хан. Да науча малко повече за него.

Сучек понечи да заговори, но се спря. Леман се обърна да погледне. Беше мадам. Стоеше на вратата с уста, отворена от ужас, и наблюдаваше Бекер.

— Колко ти плати той? — Леман я гледаше студено.

За момент тя изглеждаше, сякаш не го е чула, но след това очите ѝ се отместиха от заниманието на Бекер и се върнаха на Леман.

— Какво?

— Какво ти даде Ло Хан, за да уредиш всичко това?

— Аз... Аз... — заекна тя, после се извърна и завъздиша.

Леман отмести поглед отворен.

— Няма значение. Можеш да кажеш на *ши* Сучек тук — и пак погледна към Сучек. — За малко ще изчезнем. Кажи на Киан, че съм се уморил да чакам. Кажи му, че съм отишъл да си потърся друго удоволствие.

— А ако той попита какво?

— Кажи му дрога. Кажи му, че съм отишъл да взема малко наркотици.

* * *

Ресторантът беше празен, на всеки вход имаше охрана. Под широките плочести стълби, зад ниски, самоделни бариери лежах елитни маскирани войници с мощни оръжия, покриващи излизащите насам коридори, докато в оживените кухни личният дегустатор на Ву Ши опитваше всяко предложено му ястие и позволяваше то да бъде сервирано само ако беше съвсем доволен.

В средата на мрачната зала с плочест под, маршал Толонен седеше с лице към Ким на маса, препълнена от сребърни подноси с деликатеси. Старецът се обърна за кратко, поговори тихо с ординареца си, след това пак се извърна с лице към Ким.

— Извинявай за всичко това, Ким, но Ву Ши държи нищо да не ми се случи, докато съм в неговия Град. Може да изглежда малко прекалено, но днес подобни мерки са необходими. Живеем в трудни времена.

— Трудни, но интересни, нали?

Толонен се засмя.

— И така може да се каже. Самият аз бих предпочел всичко да е малко по-еднообразно, но пък малко по-безопасно.

— Затова ли сте тук, маршал Толонен? Да направите нещата малко по-безопасни?

— Викай ми Кнут, момче — маршалът се наведе напред и започна да пълни чинията си с различни хапки и резенчета. — Но да, можеш да кажеш, че съм тук, за да направя нещата по-безопасни. Между нас да си остане, не съм съвсем сигурен какво търся, но

познавам миризмата на гнило, когато я подуша, а по тези нива е погребано нещо гнило, можеш да си сигурен.

— Мога ли по някакъв начин да помогна? — и Ким също посегна към чинията си.

Толонен го погледна.

— Мило е, че ме питаш, но докато не разбере какво точно става тук, е трудно да се каже какво ще ми потрябва. Обаче е по-добре да го запазя за себе си, момче. Все пак много мило от твоя страна. О, между другото... — старецът бръкна в джоба на якето си с пръстите на златната си ръка, после през масата му подаде запечатана бележка. — Ли Юан ме помоли да ти я предам лично.

Ким взе писмото и след като остави чинията, го завъртя между пръстите си, зараглежда големия печат. Вдигна поглед и забеляза как маршалът усърдно се занимава с чинията си, след което сведе поглед и отвори плика с нокът.

Вътре имаше малък лист, написан на мандарин на ръка; посланието беше кратко и фамилиарно.

Скъпи Ким,

Напоследък мисля много за тебе. Докато работя над предложените промени в Едикта, често спирам и преценявам колко полезно щеше да е да си до мене като мой съветник. Но преди да ме разбереш погрешно, ще кажа, че това не е вик за помощ, а сърдечна благодарност за всичко, което си сторил досега. Просто искам да знаеш, че ако някога ти потрябва помощ за каквото и да е, трябва само да я поискаш. Надявам се всичко при тебе да е наред.

С уважение, Ли Юан

Ким вдигна поглед. Толонен го наблюдаваше с лека усмивка.

— И така... как върви всичко?

— Наред е, макар наистина да няма какво толкова да разказвам. Поддържах огъня на бизнес фронта, докато работех над няколко нови патента.

— Патенти, а? — Толонен присви очи, сякаш цялата работа му се стори малко съмнителна.

Ким се засмя.

— Нищо незаконно, уверявам ви. Всъщност, за да съм честен с вас, бях изненадан да науча какво наистина може да се направи в рамките на съществуващите предписания. Напоследък прекарах много време да проверявам какво вече е регистрирано...

Толонен го прекъсна:

— Извинявай, момче, не разбирам...

— В Централната патентна служба — бързо обясни Ким. — Беше досадно да седиш сред всички онези разработки, но си струваше. На практика исках само да проверя какви съществуващи патенти са били регистрирани във всяка една от областите, в които работех.

— И?

— Един или два, но нищо дори отдалеч напомнящо на онова, което предлагам. Обаче докато търсех из регистъра, забелязах, че има цели области — области, разрешени от Едикта, в които не е било развито нищо съществено през тези последни сто и двамайсет години.

Толонен го погледна любопитно.

— Цели области? Искаш да кажеш, цели изследователски полета?

Ким поклати глава.

— От гледна точка на онова, което е налице — говорим за няколко милиарда регистрирани патенти, вероятно можете да приемете тези „дупки“ за съвсем малки, но откъм изследователски възможности те са огромни. Можех да прекарам там и месеци, само за да си отбележа такива „дупки“.

— Ясно — Толонен си взе хапка крехко свинско и задъвка, докато обмисляше. — Мислил ли си някога да ускориш процеса?

— Какво имате предвид?

Толонен леко завъртя глава, за да посочи входа за достъп точно под дясното му ухо.

— Нещо такова. Мислех си, че това изцяло ще улесни работата ти.

— Жица? — изведнъж Ким се почувства неудобно и отмести поглед. — Не знам...

Старецът се наведе към Ким.

— Като гледам тези неща отвън, ми хрумва, че повече от половината ти работа включва това, което грубо можеш да наречеш

„процесуална“ информация. И ако откриеш начин да ускориш точно това, със сигурност ще свършиш много повече, нали?

— Може би.

Толонен се изсмя невесело.

— Единственото, което ме изненадва, е, че не си се досетил сам. Обикновено си далеч преди мене. Много далеч!

Ким сведе поглед, зает да си пълни чинията. Когато пак вдигна очи, Толонен все още го наблюдаваше.

— Та какво има, момче? Страх ли те е? Това ли е?

— Аз... — Ким се поколеба — не искаше да си признае. Колко често беше обмислял това. Колко често, докато седеше там, в Патентната служба, бе жадувал за по-бърз начин да се правят нещата и бе стигал до същия извод. И въпреки всякаква логика, дълбоко в него беше вкоренен страхът да бъде свързан — да бъде контролиран по някакъв начин.

— Операцията е проста — продължаваше Толонен. — Сигурен съм, че ако искаш, ще я направи личният хирург на Ли Юан. Хирург Хун е най-добрият. И такъв трябва да е. Усвоил е уменията си от баща си, който направи моята. Имам го от петдесет години. Петдесет години! И го чувствам като изпратено от Бога — особено през последните шест месеца, откакто се започна цялата тази история с „ДженСин“.

— Не знам — повтори Ким и пак срещна погледа му. — Това ще улесни нещата. Няма съмнение. Просто се чудя...

— Какво? Че може да увреди някоя друга твоя част? — изсмя се Толонен и се пресегна, леко стисна рамото на Ким с истинската си ръка. — Никога не съм имал твоя талант, така че може би не съм този, който трябва да коментира нещата, но за всичките тези години от собствената си жица не съм получил друго освен помощ. Единственото, което знам, е, че не бих се справил без нея. Сериозно.

Ким кимна едва-едва.

— Може би — но все още не изглеждаше убеден.

— Е — Толонен пак се облегна назад; перленобелите клечки за хранене проблясваха в златната му ръка. — Помисли си, момче. И ако го поискаш, ще ти уредя всичко. Поне това мога да направя.

* * *

По-късно, останал сам в офиса си, Ким седеше на бюрото, играеше си с графичния дисплей на комсата и мислеше за това, което бе казал Толонен. Може би трябваше да позволи да му сложат жицата. Може би просто не беше достатъчно умен в това отношение. В края на краищата нямаше да му навреди да бъде в състояние да работи малко по-бързо. Нито пък имаше никакви доказателства, че процедурата уврежда творческата мисъл. Даже наопаки, ако докладите бяха верни. Всъщност нямаше никаква причина да не бъде „свързан“ — нищо освен собствения му ирационален страх. Но дори и така, пак се дърпаше, неспособен по никой начин да убеди себе си.

От какво се страхуваше в действителност?

Контрол — помисли си; не желаше дори съвсем тихичко да произнесе думата. — *Страхувам се пак да не загубя контрол.*

Може би бе параноя, но не беше съвсем сигурен. В края на краищата, не го ли беше извикал Ли Юан навремето, за да търси възможност да се свърже цялото население? Не беше ли видял сам колко лесно би било да се направи тази първа проста крачка?

А ако сам направеше първата крачка?

Не е същото — каза си за стотен път; — *двете неща са съвсем различни.* И така си и беше. Начинът на „свързване“, за който мислеше Толонен, не приличаше на процеса, който търсеше Ли Юан, но все пак умът му отказваше да приеме разликата, предпочиташе да ги свързва, и двете. Жици в главата. Средство за контрол. И ако той направеше първата крачка, кой можеше да каже, че някой друг няма да направи следващата и да го превърне в свой звяр?

Глупости — отговори част от него. — *Сега говориш ужасни глупости, Ким Уард.*

Дали? Или така сочеше инстинктът му?

Ядоса се, отчаян от себе си, после се обърна, втренчи се, чул съвсем лекото шумолене на коприната зад себе си.

Млад хан стоеше там с наведена глава, с малък поднос пред себе си.

— Простете ми, господарю. Донесох ча.

Ким се отпусна. Беше деловодителят му, Нон Ян.

— Извинявай, Ян. Помислих си, че само аз съм тук.

Нон остави подноса до него и се обърна с усмивка.

— Така е, господарю. Дойдох преди половин час и видях, че работите, затова реших, че е най-добре да не ви безпокоя.

— А... — Ким кимна, но все пак беше изненадан. Толкова ли дълбоко беше потънал в мислите си, че не бе чул вратата? Остави комсата и се пресегна, вдигна чун и сипа две чаши изпускащ пара ча. Вдигна поглед и предложи едната на младия деловодител.

— И как са финансите ни, Ян? Стигна ли сме вече до отчаяно положение?

Нон взе чашата с напрегнато кимване, после седна на края на бюрото, до комсата.

— Знаете как стоят нещата, господарю Ким. Всички сметки са платени, всички разходи — посрещнати. Но дори и така, големият проблем си остава като преди. Нямаме необходимия капитал. Ако ще се разширяваме...

— ... трябва да намерим нови средства — довърши Ким вместо него, докато изучаваше подробностите на диаграмата, изработена от него на екрана на комсата. — Слушам какво ми говориш, Ян, но докато не се чуя с младия *ши* Левър, трябва да се борим от тази позиция. — Отпи от чашата си и пак вдигна поглед към младия мъж. — Да приема ли, че си доволен, Ян?

— Доволен, господарю? — Нон Ян се засмя, мекото му кръгло лице за кратко се проясни. — Имам хубава жена и добър господар. Защо да не съм доволен?

Ким се усмихна.

— Добре. Тогава бъде търпелив с мене, Ян, и ще станем богати — почука по повърхността на екрана на комсата с нокът, за да посочи леката, като от димни кръгчета, паяжина там. — Веднъж да регистрирам патента и нещата ще тръгнат сериозно. Дотогава ще поддържахме огъня. Знаеш как е в този бизнес, Ян. Колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

— Така е, господарю.

— Хубаво — Ким се пресегна, изчисти екрана и пак погледна към Нон Ян. За няколкото мига, докато младият деловодител му бе отвлякъл вниманието, той бе взел решение. Извади от портфейла си

картичката на Толонен, разгледа я, запомни номера за връзка и я върна в горния джоб на якето си.

Остави чашата ча, наведе се напред и набра номера на комсата, после се обърна да погледне Нон Ян.

— Благодаря ти, Ян. Ако обичаш, сега да ме оставиш...

Когато лицето на ординареца се появи на екрана, Ким се обърна към него и с увереност, която далеч не изпитваше, поиска да го свържат с маршала.

Съмненията останаха. Но дори и така, щеше да го направи. Наред с останалото, щеше да е хубаво да посети Толонен; да седи и дълго да разговаря с него. Да, и да види дъщеря му, Джелка, още веднъж.

Имаше момент на изчакване, след това се появи лицето на Толонен.

— Ким! Хубаво е да те видя по-рано. Наистина много хубаво!

Ким се поклони леко.

— Усетих, че трябва да ви благодаря за храната, маршале. Беше направо отлична.

Старият се разсмя сърдечно.

— Така беше, нали?

— А що се отнася до другото...

— Да приема, че си го обмислил?

Ким кимна.

— И? — Толонен попита заинтересовано.

— И бих искал да приема милата ви покана, ако може.

Толонен се отпусна назад доволен.

— Значи смяташ да го направиш, а? Добре! Отлично! Ще уредя всичко. Само кажи на Хаузер кога искаш да пристигнеш и ще организираме всичко. Няма да съжаляваш, Ким, вярвай ми, наистина няма!

— Не — той се усмихна, по някакъв начин станал по-уверен от истинското задоволство на стареца. Но когато екранът пак замря, почувства как сковаността му се връща и за малко се зачуди дали е действал за добро.

Твърде късно е — помисли си. И дори и да не беше съвсем вярно, знаеше, че е направил жизненоважна крачка напред.

Десет дни. Щеше да го направи след десет дни. Щом мисълта се оформи, появи се и образът: образът на млада жена, висока, стройна и елегантна, с коса с цвета на слънцето и очи с дълбокото синьо на лятното небе.

Ким се намръщи — чудеше се дали тя ще си го спомни. През дългите месеци, изминали от срещата им, тя едва ли и веднъж си бе помислила за него. Той се наведе напред, набра личния си код, пак извика диаграмата, но вече не можеше да мисли за патента.

Дали ме помни? — питаше се той, внезапно закопнял да види лицето ѝ пред себе си. — *Дали?*

Ами ако да? Тогава какво?

Погледна надолу към ръцете си, които почиваха в скута му — тънки, детски ръце, покрити с белези от времето му в Глината — и се зачуди какво си е помислила за него онзи път, спомни си как очите ѝ бяха срещнали неговите. Грешеше ли или нещо бе преминало между тях за онзи кратък миг?

За момент поседя нерешително, после се ядоса на себе си заради съмненията, които постоянно го измъчваха, и се изправи, още веднъж изчисти екрана, забърза и извика „довиждане“ на Нон Ян, докато излизаше.

* * *

Белият копринен плик лежеше отворен и празен на бюрото. Столът зад огромното писалище беше пуст, портретът на Ли Ку-лун, прадядо на Ли Юан, величествено гледаше надолу към стаята, където не помръдваше нищо. Орнаментирана драконова лампа хвърляше кръг от жълта светлина върху бюрото и оставяше тежки сенки по покрития с плочки мозаечен под. От писалището до лампата все още се виеше лека ивичка пара от недокоснатата повърхност на плитка купа със супа, дългата, права сребърна дръжка на лъжицата лежеше отгоре ѝ хоризонтално, а тъмната линия на сянката ѝ разсичаше жълтеникавобялата коприна.

Ли Юан стоеше в тъмнината до басейна с шараните, държеше писмото на Вей Фен хлабаво в лявата си ръка и се взираше навън, в сенките. Беше освободил слугите и заповядал никой да не го безпокои,

без значение колко е спешно. И сега стоеше там неподвижен, потънал дълбоко в мисли, опитваше се да види в тази пълна, необезпокоявана тъмнина, да намери път към яснотата: да формулира решение, носещо сигурност във внезапния хаос на мислите му.

Веднъж вече бе стоял там, където стоеше сега — и буквално, и фигуративно казано, с лице към същия проблем. Гневът и недоумението — и чувството за предателство — бяха оформили мисълта в главата му: „Защо Седмината?“, а после — като сега — бе минал през гнева до усещането за покой и осъзнаването, че е надживял най-лошото, на което могат да го подложат враговете му. Сега беше различно, но пък той вече разбираше, че онзи покой, онази отсрочка са временни. Каквото и да стореше, както и да действаше, враговете му щяха да се множат. Отрежи една глава и на нейно място ще израснат две — като драконовите зъби от преданието. Но сега с писмото на Вей Фен в сметките на властта беше влязло нещо ново. Сега онази мисъл — „Защо Седмината?“ — имаше повече от временен смисъл.

Ли Юан въздъхна. Старецът бе видял как стоят нещата; бе видял разделението, което предстоеше, ако нещата останат такива, каквито са, и му го бе казал направо, недвусмислено:

— Поеми властта, Ли Юан. Направи го сега, преди всичките Седем да потънат надолу в мрака.

Тези му думи се бяха отразили на лицето на сина му, Чан Ин. Сега разбираше; знаеше какво означаваше онзи поглед, изразяващ различие и унижение. И думите на Чан:

— Аз съм син на баща си.

И те носеха ново значение.

Отначало не бе повярвал какво четеше. Бавно, с пръст, който следеше думите, си ги бе произнасял, после седна назад, забравил за слугата, донесъл му вечерната супа; опитваше се да възприеме дълбокото значение на последното послание на Вей Фен до него. Как би се държал той в положението на Чан Ин? Щеше ли да се подчини на желанията на баща си като Чан?

Намръщи се, след като осъзна, че не се познава чак толкова добре. Да се откаже от рожденото си право. Да се поклони пред друг, когато не е необходимо. Поклати глава. Не, даже и синовният дълг отстъпваше пред подобни изисквания. Чан Ин щеше да е в правото си да пренебрегне последното желание на баща си; да не му обърне

внимание като на побърканото бръщолевене на стар и разочарован човек. Но той не го бе направил.

Зад този въпрос за дълга и рожденото право стоеше друг, сложен: възможността да се действа против желанията на Вей Фен и вероятните политически контрамерки. Пренебрегнал морала им за момент, не можеше — дори просто на думи — да приеме онова, което му бе предложил Вей Фен. Не можеше да *бъде* новият танг на Източна Азия на мястото на Чан Ин. Въпреки че писмото го потвърждаваше като желание на Вей Фен, а Чан Ин и братята му може би бяха съгласни и приемаха посланието на този документ — два фактора, които сигурно щяха да направят наследството му неоспоримо в съда, нямаше и най-малка възможност останалите петима тангове да го позволят. Дори и Цу Ма щеше да е против, когато научи. Не, само да споменеше тази възможност и това щеше да доведе до изолацията му в Съвета и веднага да постигне онова, което от толкова време искаше да стори Ван Со-леян.

Чан Ин щеше да наследи баща си. Веригата щеше да остане непрекъсната. Но от мрака към младия танг на Европа идваше нещо друго. Някаква по-дълбока схема, която можеше да се изгради над онова, което Вей Фен го бе освободил да осъществи. Схема, по която действията на Седмината можеха да станат и по-прости, и по-ефикасни. Можеха да станат — позволи си да го прошепне на глас:

— Само ние тримата. Цу Ма. Ву Ши. И аз...

Веднъж родена, идеята тръгна към съзнанието му, превърна се в растящо семе, което той можеше да започне да храни с водата на мисълта и слънчевата светлина на действието.

Върна се в кабинета си, изправи се на вратата и погледна към портрета на прадядо си — човек, когото никога не бе познавал, и се зачуди как той би погледнал на тези неща и дали при подобни обстоятелства би мислил и постъпвал различно. Можеше да го попита, естествено, да се консултира с холограмата на стареца, но усещаше, че ползата ще е никаква. Отговорите на Ли Ку-лун бяха програмирани в друга епоха — епоха на солидна сигурност, когато дори мисълта за подобни неща би била преценена като знак за предателство. Въздъхна дълбоко, прекоси стаята и дръпна шнура на звънеца, за да извика Чан Ши-сен, секретаря си.

Стоеше там, чакаше, взираше се надолу към плитката купа, после се протегна и прокара пръст по студената, замръзнала повърхност, докато си мислеше: *Тримата. Само Тримата*, преди да вдигне пръста към устата си.

Ли Юан се обърна от бюрото си, когато Чан Ши-сен влезе и се изправи пред него.

— Свържи се с Вей Чан Ин от мое име — сега цялата му умора беше изчезнала, заменена от странна възбуда. — Помоли го да дойде тук. Веднага. Той очаква съобщението ми.

Чан Ши-сен се поклони и тръгна да излиза, но Ли Юан се пресегна и за миг го задържа за рамото.

— И, Ши-сен... помоли го да доведе Цен-ли, най-младия. Трябва ми. После си почини. За известно време няма да имам нужда от тебе.

[1] Бъдещо изкуство, изкуство на бъдещето (от нем.) — Бел.пр. ↑

[2] Сила, власт (нем.) — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 5

ВЕРИГАТА НА СЪЩЕСТВОВАНИЕТО

В парадната градина на огромната Камара във Ваймар, в короните на кипарисите пееха птички и поздравяваха зората. Самата Камара беше празна от осем години насам, откакто Ван Хсиен, бащата на сегашния танг на Африка, прочете Декрета на Седмината за разпускането ѝ, но в павилиона източно от огромната, подобна на зикурат сграда се провеждаше конференция. Там, в сянката на близкия Град, четиринайсет мъже — седмината канцлери на Седмината и седмина белобради старци, бивши Представители в Камарата — насядали около огромна кръгла маса, обсъждаха бъдещето на Чун Куо. На тавана точно над главите им беше нарисувана огромна карта на Чун Куо — границите на новите хсиен, административните райони, бяха отбелязани с червено на белия фон като капиляр по повърхността на око с перде. Говореха вече от единайсет часа само с две кратки прекъсвания, за да се подкрепят, и почти бяха приключили.

Нан Хо, седнал зад масата, вдигна очи от подвързаната с коприна папка пред себе си и се усмихна, щом срещна погледа на стария хан със сплетената на тънка плитчица коса отсреща си.

— Инат си ти, Пин Хсиян, ала не си неразумен. Онова, което искаш, е далече от желанието на моите господари. Но както повторих тази вечер нееднократно, ние не сме тук, за да се налагаме. Не. Трябва да стигнем до една нова връзка между Седмината и Горните нива. Заради всички нас.

Около масата замърмориха одобрително; Пин Хсиян се усмихна напрегнато и кимна веднъж.

— Добре. Значи да се договорим по тази последна точка. Нека забавим прилагането на пакета от мерки, за които се разбрахме по-рано, докато минат десет месеца от момента, когато Камарата ще прокара предложението. По този начин никой не би могъл да каже, че не действваме честно и открито.

— А черновата на тези предложения? — попита Пин Хсиян и се огледа.

— Подготвя се документ — сега, докато говорим — който ще е готов да бъде подписан от всички ни, преди да си тръгнем. На всички ще бъдат раздадени копия, които, разбира се, ще вземете със себе си.

Нан Хо забеляза доволните усмивки при тази новина и вътрешно се разсмя. Беше ги отвел далече тази вечер — от откритата враждебност и недоверие към Седмината и техните мотиви до едно ново уважение, а може би и промъкващо се възхищение към онези, които ги управляваха. По пътя натам бе спечелил всичко, което му бяха доверили господарите му като говорител на техния комитет за преговори да спечели, и не бе дал повече — всъщност беше дал по-малко от онова, което му бяха позволили да даде. Значи в крайна сметка това бе успешен кръг от преговорите, а иронията беше, че сега, след като всичко бе свършило, мъжете насреща му определено сияеха от задоволство, сякаш бяха успели да му се наложат.

Но пък тогава какво ли беше умението да се преговаря? От простия сергиен пазарлък до деликатното изкуство на държавното управление принципът зад всичко беше един и същ: човек трябва да забрави стойността на онова, което иска, и да започне преговорите от по-нататъшна точка. Да надценяваш или да подценяваш — това беше в основата на всичко; едничката, единствената тайна. Но за да го можеш, трябваше и да знаеш с абсолютна точност дали онова, което искаш, наистина си струва. Така беше и днес. Бе прекарал дълги месеци, докато подреди съвсем ясно в ума си какво точно искат и двете страни от тази среща.

А сега всичко беше приключено.

Нан Хо се изправи, огледа се, после плесна рязко с ръце и призова прислужниците от павилиона. Веднага нахлуха две дузини младежи с бръснати глави, сведени почтително, с подноси с храна и вино. Гледаше ги как обикалят около масата и предлагат на мъжете да се подкрепят, после се обърна и приближи до големия сводест прозорец.

Навън започваше нов ден — слънчевите лъчи блестяха по най-горните прозорци на Камарата и се простираха по гладките перлени страни на огромната сграда към дълбоките сенки в подножието ѝ. Вчера преди срещата Нан Хо бе наредил да отключат огромната порта и бе влязъл в Камарата. Крачеше по празните коридори и зали, докато най-накрая навлезе в отекващото огромно пространство на главната

пленарна зала. Там, заобиколен от амфитеатралните празни редове, си я бе представил след година, пълна с избраните Представители на Горните нива — десет хиляди гласа, които отекват, за да бъдат чути в шумотевицата, и усети, че го измъчват съмнения. Все пак знаеше, че връщане няма, няма истинска алтернатива на този тесен съюз между Седмината и Горните нива. Беше точно, както го бе казал Ли Юан — *това* и нищо друго. И така, той прогони съмненията си и седна на масата за преговори с ясен, твърд ум; смекчаваше позицията си само когато на онези срещу него им ставаше ясно, че се пазари от позиция на силата, а не поради слабост. Едва тогава се отпускате, огъваше се като тръстика от вятъра и правеше неочаквани отстъпки. Искането на Седмината за максимум две деца в семейство бе смекчено до три деца. За провокативната клауза за „ретроспективни действия“, която от самото начало не бе предвидена да влезе в окончателния пакет, отначало се застъпваше, а после я заряза. За предложението да се разшири обсегът на гласоподавателите от горните петдесет до горните сто нива — мярка, която на Седмината им беше също толкова противна, колкото и на седмината беловласи старци, седнали срещу Нан Хо — настояваше, след това се отказа. И така и продължи — с фалшиви пазарлъци, а същевременно печелеше истински отстъпки от тяхна страна.

Чу стъпки зад гърба си. Извърна се, после чертите му се изопнаха в учтива усмивка. Беше Хун Миен-ло, канцлер на Град Африка, човекът на Ван Со-леян.

— Е, канцлер Нан? — обади се меко той; гласът му не стигаше по-далече от тях двамата. — Постигнахме онова, което искахме, нали?

Нан Хо погледна зад Хун Миен-ло — беловласите се бяха скупчили от другата страна на масата.

— Така изглежда — отговори той. Нямаше доверие на този човек. — Но ме тревожи не властта, която им даваме — тя е достатъчно незначителна — а онова, което биха могли да си помислят за себе си. Оттук няма връщане назад. Да затворим Камарата за втори път... Е, това е немислимо, нали?

Хун Миен-ло се усмихна.

— Може би. Но и по-странни неща са ставали.

Нан Хо поклати глава — тази мисъл го беше разтревожила.

— Не. Да се затвори отново Камарата е немислимо. Ето защо нашата задача е проста. Трябва да намерим начин да обуздаем тази сила.

— Като „чувалите“ ли?

Нан Хо присви очи — опита се да отгатне за какво намеква онзи. „Чувалите“ — *тай* — бяха Представители, купени от Седмината, които в миналото имаха значително влияние в Камарата. През времето, довело до Войната, която не беше война, Седмината се бяха опитали да наводнят Камарата с „чували“ и институцията бе изпаднала в немилост. Дискредитирането и арестът на *тай* през пролетта на 2201 г. всъщност бе декларацията, с която Камарата обяви независимостта си от Седмината и доведе направо до Войната.

Нан Хо сви рамене.

— В това, както и във всичко друго в миналото, ни сочи пътя към бъдещето.

— Миналото... — Хун Миен-ло се разсмя тихо и се наведе към него. — А когато бъдещето най-сетне дойде? Тогава какво, майстор Нан? Как да спрем бъдещето? Как да го обуздаем? Защото то *идва*. Ние с тебе го знаем, макар и господарите ни да не го знаят.

Нан Хо се втренчи в Хун Миен-ло с безизразно лице, после забеляза, че са приключили с подписите и документите са готови; тогава мина покрай колегата си канцлер и остави въпросите без отговор.

* * *

Двамата телохранители се огледаха нервно, щом оставиха носилката — не бяха свикнали да слизат толкова надолу по нивата, но когато слезе, Майкъл Левър сякаш не забеляза колко са изнервени. Огледа се, забеляза аскетичната подредба на обстановката и прекоси тесния коридор.

Нямаше нито антре, нито покои, нито офиси, които да изолират вътрешните тайни на компанията от външния свят — само голяма двойна врата, украсена като сградите на много фирми с емблемата на компанията. Левър се усмихна — простотата на всичко го забавляваше. Протегна ръка да докосне крехката сияеща паяжина, после рязко

отдръпна ръка — за негова изненада нишките бяха топли, а от фона лъхаше смъртен хлад.

Отстъпи назад и разгледа емблемата. В средата на паяжината имаше мъничко усмихнато паяче, а над него беше изписано на английски и на мандарин името на компанията — *Чи чу*, „Паяк“.

За първи път посещаваше Ким тук, в собствената му сграда, и въпреки онова, което Ким бе казал, се изненада, когато видя колко скромно е всичко. На входа нямаше дори и камера!

Вратата трепна, а после неочаквано се стопи и остана само емблемата, увиснала сред празния мрак. Единият от телохранителите понечи да мине пред него, но Майкъл го спря с жест; след което пристъпи напред с лека усмивка.

Чу се леко прашене на статично електричество — сякаш бе преминал през някаква съвсем тънка стена — и той се озова вътре. Висок, леко оплешивяващ *хан* се изправи пред него със сведена глава, събрал почитателно длани пред себе си.

— Добре дошли, *ши* Левър. Очаквахме ви.

Майкъл се разсмя.

— Забелязах — обърна се и видя как вратата бавно изникна отново на мястото си.

— Две холограми — обясни мъжът хан и изправи гръб. — Една — за вратата, една — за емблемата. А зад тях — силово поле. Идеята е на Ким.

Майкъл кимна.

— Хитро. Но предпочитам по-солидни неща.

— Може би. Солидността обаче е нещо относително, *ши* Левър. Ако полето беше включено, щеше да ви е доста трудничко да влезете — със или без холограма. Но простете, нека да ви се представя. Казвам се Тай Чо.

Майкъл наведе глава.

— Тай Чо... Много се радвам да се запознаем. Ким често ми е говорил за вас. Той е късметлия, че има такъв добър приятел и попечител.

Мъжът *хан* се поклони, но лицето му си остана безизразно.

— Късметът си е само мой, *ши* Левър. Честта да служат на такъв прекрасен, талантлив млад човек като Ким се пада на малцина в този

живот. Ако не бях срещнал *ши* Уард, щях да смятам живота си за почти безсмислен.

Майкъл кимна — думите на възрастния хан го бяха впечатлили. Ала ако онова, което му беше казал Ким, беше вярно, то той дължеше на Тай Чо не само шанса в живота си, но и самия си живот. Когато Ким излязъл от Глината, точно Тай Чо — възпитател в Проекта за възстановяване — не просто забелязал и поощрил таланта на Ким, но се и намесил в решителен момент и предотвратил смъртта му.

— Но хайде, стига сме стояли и приказвали тук, *ши* Левър. Нека да ви въведа вътре. В момента Ким работи — довършва нещо, което започна снощи, но няма да се бави много. Може би бихте искали да го погледате? Ако дойдете с мене...

— Благодаря, Тай Чо. За мене ще е истинско удоволствие.

Майкъл последва Тай Чо. Вляво по коридора имаше две малки канцеларии, но основното работно помещение бе една голяма L-образна стая в дъното. Там намери Ким, седнал с гръб към вратата, приведен напред, вторачил поглед в експериментална среда — запечатан вакуумен прозрачен куб със страна дълга пет *чи*. Горната половина на главата му беше скрита под обемист шлем, свързан с дузина или повече жици с контролното табло отстрани, а ръцете му бяха вътре в куба, напъхани в тесни, прилепнали „ръкавици“; той оперираше с „уолдосите“ с точност до нанометър. Двама техници в лабораторно облекло бяха приседнали на края на близкото бюро и така се бяха задълбочили в онова, което Ким правеше, че дори и не погледнаха към Майкъл.

Майкъл се приближи и застана зад тях. Доколкото виждаше, там не ставаше нищо. Или — мисълта му се стори странно забавна — Ким може би само се преструваше, че върши нещо. Деликатните „продължения“ като че ли режеха и мачкаха въздуха, очертаваха фини линии в нищото, върховете на „уолдосите“ трепкаха и искряха, но всичко това като че ли нямаше ясна цел. Усети как го бодна леко разочарование. Онова, което Ким вършеше, сякаш нямаше смисъл; нямаше никакъв очевиден резултат. Майкъл присви очи — опитваше се да забележи дали не пропуска нещо, но нямаше нужда. Там като че ли наистина нямаше нищо.

Обърна се и се огледа. Имаше пейки, шкафчета, най-различни машини, повечето — скъпи, стари модели, всичките — толкова

неочаквано очукани, че той усети как неволно е започнал да сравнява това тук с изпитаната докрай супертехника в лабораториите на баща му. Но всичко изглеждаше някак си нередно — твърде малко, твърде сбутано. Как при подобни условия би могло да се създаде нещо стойностно?

За миг се учуди дали не се е объркал, като е решил да работи с Уард, но после си спомни колко заинтересован беше баща му и онова, което бе научил от европейските си агенти. А пък и другото, което самият той знаеше за способностите на момчето.

Момчето... Обърна се и изгледа Уард в профил, след което извърна поглед — усети как мисълта му го предава. *Външният вид.* При Уард бе невъзможно да съдиш по външния вид, защото той не беше онова, което изглеждаше. На деветнайсет години Уард все още си приличаше на дете — дванайсет, най-много тринайсетгодишен хлапак. Дребният му ръст се дължеше на прекараното в Глината детство. Животът там, в мрака под основите на Града, го бе оформил и вътрешно, и външно и го бе направил такъв, та още от пръв поглед си личеше, че е по-различен от околните. Майкъл се усмихна. В сравнение с високите охранени граждани от Първо ниво Ким беше безпльтен намек за човек — връщане към по-ранен еволюционен стадий. Физически Ким беше съвсем дребен и незабележим. Но външният вид мамеше, защото в очите му гореше огън, дори в най-дребното му движение — сила, която подкопаваше това първо впечатление. И още нещо. Ким имаше славата на най-големия учен теоретик в цяло Чун Куо.

Погледна го пак. Ким го гледаше любопитно с тъмните си очи.

— Майкъл... — поздрави го тихо. — Само след секунда свършвам.

Гледаше го. Там, където допреди малко нямаше нищо, разцъфна малка чисто бяла светлинка, а от нея се простря фина паяжина от нишки, като спици от синкава главина, които после се завиха навътре и оформиха мъничка сферична мрежа, която ставаше все по-наситена и по-сложна и накрая сякаш засия интензивно. Тя започна да се върти — отначало бавно, след това — все по-бързо. Светлината ту помръкваше, ту засияваше отново, докато най-сетне започна да пулсира ритмично.

Майкъл смаяно поклати глава. Беше прекрасно. Погледна към Ким и забележа как се е привел напред, леко зяпнал, и диша учестено.

Майкъл трепна и въртящата се светлинна спирала отново привлече погледа му.

Въртеше се все по-бързо и по-бързо и както се въртеше, от сияйното ѝ сърце започнаха да се отделят малки пулсиращи светлинки и всяка от тях уцелваше мъничките, подобни на нитове мишени, осеяли вътрешните стени на куба. Светлината бавно набираше сила и накрая му се наложи да притвори очи, а след това и да ги стисне, да закрие лицето си с ръка и да се извърне настрани. Но дори и тогава все още го виждаше през спуснатите си клепачи — как се върти в средата на кухнята като мъничка горяща звезда и как сияе величествено.

Задържа се в идеално равновесие сред вакуума още миг, а после със силно прашене светлинката рязко угасна.

Майкъл се обърна, като примигваше, и се втренчи в мрака, изпълнил куба, след това отмести поглед. За миг Ким остана абсолютно неподвижен, после трепна съвсем леко, облегна се назад и отдръпна ръце от „уолдосите“.

— *Куан Ин!* — прошепна Майкъл и поклати глава.

Ким се обърна и го погледна със слаба, почти извинителна усмивка; свали си шлема, приближи се към Майкъл и го хвана за ръцете.

— Майкъл... Радвам се да те видя. Как си?

Майкъл се усмихна.

— Добре съм. Но *това* какво беше?

Ким леко стрелна поглед към празния куб и сви рамене.

— Нещо, над което работя отдавна. Задача, която сам съм си поставил. Мислех си, че съм намерил решение, но... да кажем просто, че не е стабилно.

Майкъл се разсмя.

— Да... но какво беше? Изглеждаше красиво.

Ким мина покрай него, а после се върна с груба скица в ръка.

— Общо взето е приспособление за превключване. Предназначено е за преобразуване на енергия на молекулярно равнище. Проблемът е, че трябва да може да поддържа формата си и да се върти с феноменална скорост — със скоростта на самите молекулярни реакции, ако трябва да бъдем точни. В момента обаче все още е много нестабилно. И най-малката молекулярна намеса отвън го разрушава. Както видя. Добави и факта, че е твърде голямо, за да може

да се използва практически, и ще разбереш колко далече съм от разрешаването на проблема.

Майкъл погледна листа, който му подаде Ким, но за него уравненията не означаваха нищо. Можеха със същия успех да са написани на мандарин от времето на династията Шан.

— Може би, но без съмнение е впечатляващо.

Ким се разсмя.

— Така ли мислиш? Е, сигурно, но понякога ми се струва, че се мъча да уловя самото нещо. Протягам ръка, свивам юмрук и... там няма нищо. И се питам: ами ако греша? Колкото и да съм добър, ако греша? Ами ако целият ми талант просто не стига? Ако вселената е *по-различна* от моята представа за нея? Ако не иска да съвпадне с модела в ума ми?

— Ами тогава, естествено, ще смениш модела?

Ким се загледа в Майкъл, след това извърна поглед.

— А ако аз съм моделът? — за миг Ким замря неподвижен, втренчен в празния куб, после сякаш изведнъж се сети къде се намира, погледна го и му се усмихна.

— Да оставим това. Как мина? Върви ли още?

Беше ред на Майкъл да извърне поглед.

— Съжалявам, Ким. Старецът не поддава. А без тези пари...

Ким го докосна по рамото.

— Разбирам. Всичко е наред. Можем да я караме така още малко. Но ти... ти имаше нужда от пари, нали?

Майкъл срещна погледа му и кимна.

— Е? Какво ще правиш?

Майкъл се усмихна стоически.

— Имам някои планове. Старият няма толкова лесно да ме прегази.

Ким кимна, но виждаше колко разочарован — а освен това и разгневен — е Майкъл от това, че баща му му е замразил сметките.

— Много малка сума беше — обади се тихо Майкъл. — По-малка от парите, които пръска за разни стари вещи. Но това е положението. Трябва да го преживеем, нали? — бръкна във вътрешния си джоб и извади писмо. — Ето. Помислих си, че ще ти помогне.

Ким взе писмото, без да го погледне.

— Какво е това?

— Препоръчително писмо до кредитна агенция „Хан Су“.

— Кредити? — Ким се разсмя. Спомни си какви трудности бе срещнал в кредитните агенции, когато се захвана с *Чи чу*. Навсякъде му казваха едно и също. Да си намери някой по-крупен спонсор или да зареже тази работа. Така стояха нещата. Едри риби, дребни риби. Ала той бе решил да остане независим. Продължаваше да се бори, като бавно харчеше дадените му от Ли Юан средства, правеше икономии, оправяше се някак си и беше уверен, че с таланта си все пак ще изплува. Но сега моментът беше такъв, че или трябваше да успее, или да се откаже. Трябваше да продаде някоя от идеите си — и да спечели достатъчно пари, за да се задържи *Чи чу* още година-две.

Сви рамене.

— Не че имам нещо против, но кой ли би ми дал кредит, ако е с всичкия си?

Майкъл се усмихна.

— Не се безпокой. Направих някои дискретни запитвания и като че ли братя Хан са склонни да се договорят с тебе. Уредих ти среща за утре в два.

Ким се разсмя — беше искрено изненадан.

— Добре. Но какво да правя с гаранциите? Вложил съм в това тук всичките си средства. А пък сега, когато баща ти стегна юздите...

Майкъл продължаваше да се усмихва.

— Ами патентите? Те струват нещо, нали?

— Може би. След като приключа с разработването им.

— Тогава ги използвай. Мислиш да ги регистрираш утре, нали? Добре. После върви право при братята. Нека патентите да ти бъдат гаранция. Утре в шест вечерта ще си получиш парите, гарантирам ти.

Ким огледа плика, след това погледна към Майкъл и се усмихна.

— Хубаво. Ще постъпя както кажеш. И... благодаря ти, Майкъл. Благодаря ти за всичко.

— И още нещо. Много ли си зает?

Ким се разсмя.

— Аз съм вечно зает. За какво намекваш?

— Искам да кажа, тази вечер. Можеш ли да отделиш малко време?

— Предполагам. Всичко за утре вече е готово. Защо?

Майкъл се усмихна — широка, топла, радостна усмивка, незасенчена от неприятностите, които имаше с баща си.

— Има бал, Ким. Бал по случай пълнолетието на една моя добра приятелка — бръкна в джоба си, извади карта и му я подаде. — Заповядай. Това е поканата ти. Балът е маскен.

— Маскен бал?

Левър се разсмя и тръгна да си върви.

— Питай Тай Чо. А ако имаш някакви проблеми с намирането на костюм, обади се на секретарката ми Мери. Тя ще ти уреди нещо.

Ким огледа златните букви на поканата и кимна. Спомни си кога за последен път е ходил на бал — онази вечер, когато арестуваха Младите синове — и изведнъж усети как по гръбнака му преминава лека тръпка на очакване.

* * *

— Скъпа?

Джелка стоеше пред огромния образ на широко усмихнатото лице на баща си.

— Татко! Как си? Кога се връщаш вкъщи?

На гигантската стена лицето на маршала се реструктурира само, мускулите на устата и бузите се саморазместиха, широката усмивка се превърна в строго примирение.

— Нещо става тук, боя се. В случая с „ДженСин“. Важно е и трябва да го проследя лично — така че може да остана тук още три или четири дена. Всичко наред ли е?

Тя се усмихна решително.

— Естествено, татко. Прави каквото трябва. Аз ще се оправя.

— Добре — за момент я загледа гордо, очите му бяха като огромни стоманени ябълки сред неравната каменна фасада на чертите му.

— И как мина обядът?

— Обядът? — той се намръщи, после разбра какво има предвид тя и се усмихна широко. — Обядът беше прекрасен. Младият Уард ти изпраща поздрав. Май ще идва в Европа съвсем скоро, за да бъде „свързан“.

— „Свързан“? — тя несигурно се загледа в лицето на баща си.

— Знаеш... — той неуверено докосна входа за достъп под дясното си ухо; знаеше какво е отношението ѝ към това. — Стандартната процедура. Директна процесорна връзка. Той казва, че ще му бъде от помощ за работата. Ще улесни нещата. Все пак... — прочисти гърло и изражението му стана решително-радостно, — за това можеш да разговаряш направо с него, като дойде. Поканих го на вечеря.

Тя кимна — демонстрираше учтив интерес, но вътрешно усети как сърцето ѝ се свива, а пулсът ѝ се учестява.

— Хубаво. Ще ми е приятно да го видя отново.

За момент лицето на стареца засия срещу дъщеря му — той се опиваше от вида ѝ; после подсмръкна силно и леко се отпусна назад с изражение, изведнъж станало по-делово.

— Е, момичето ми. Трябва да тръгвам. Тук има много работа, а аз искам да я свърша колкото е възможно по-скоро.

— Разбира се. И се пази, моля те!

Той кимна, движението се усили от екрана.

— И ти, любов моя — и после вече го нямаше, екранът блестеше празен.

Тя прекоси стаята и седна зад бюрото на баща си, люлееше се в големия стол напред и назад и гледаше замислено насреща си. *Значи момчето идва тук...*

Намръщи се, след това се изсмя кратко, странно. Момчето вече не беше дете. Всъщност, ако тя си спомняше правилно, Ким беше с почти година по-голям от нея. Просто тя все още мислеше за него по този начин. В края на краищата той беше толкова дребничък. Толкова мъничък и грациозен. С толкова деликатни черти...

Тя потръпна, после стана, изведнъж объркана от мисълта, че той идва тук. Защо трябваше да идва? Все пак е само момче. Приятел и колега на баща ѝ. Не беше така, сякаш...

Поклати глава, обърна се още веднъж с лице към екрана, втренчена в идеалната белота. Сигурно заради очите му, които горяха толкова ярко онзи път. Сякаш по различен начин виждаха нещата.

За съвсем кратък миг пак видя малката лисица там, в пещерата на острова, взряла се в нея с тъмните си животински очи; споменът беше толкова жив, сякаш Джелка беше там и пак я наблюдаваше. И

после всичко изчезна — остана само плосък бял екран и мисълта за нещо диво и тъмно, което не принадлежеше към света на нивата.

* * *

Нан Хо летеше на юг, над сърцето на Азия, слънцето вече остана зад гърба му, под него беше Алтай. Отпред лежеше великата пустиня, зад нея — древен Китай, а в сенките на Та Па Шан в провинция Съчуан — имението Тонджиян. Предварително бе изпратил съобщение, че пристига, но след смъртта на Вей Фен — медиите ще съобщят за нея час след полета му — не беше сигурен как ще стоят нещата.

Вей Фен беше най-възрастният, последният от онова поколение. Дори и Ву Ши, сега най-старият от тях, в сравнение с него беше млад мъж.

Тази мисъл обезпокои Нан Хо, докато седеше в тапицирания стол и сортиреше документите си. Новият танг. Вей Чан Ин, беше добър човек и ставаше за администратор, който вече се бе доказал като регент по време на заболяването на баща си, но смъртта на Вей Фен бе лишила Съвета от последния му истински натрупан опит. Без стареца изглеждаха по-малко достойни, някак си останали без авторитет. Нямаше да го говорят — не и открито, но със сигурност щяха да го мислят, да го шепнат от ухо на ухо. И въпреки че нямаше да проличи външно, Седмината щяха да са по-слаби. Защото властта беше нещо, което се извява не само чрез упражняването си, но и по начина, по който хората възприемат онези, които ги управляват.

Трети път за няколко години Седмината намаляваха: първо с убийството на Ван Хсиен, после — с внезапната кончина на Ли Шай Тун, а сега и това. Може би беше случайно, че бяха сключили „делката“ си с Горе, преди да се разчуе новината. Или може би не. Може би новината — тя ще стане известна точно тази вечер — ще изглежда като поредната им слабост. Като по-нататъшна ерозия на властта.

А когато властта се провали изцяло?

Нан Хо потръпна, бутна документите настрана, ядосан на себе си, наясно, че думите на Хун Миен-ло го бяха засегнали. Още преди да

седне на стола, в него се бе оформила нова решителност. Каквото и да се случеше отсега нататък, той щеше да е подготвен. Защото вече беше предупреден. Нямаше да е чужда вината — само негова — ако се препънат през следващите години. И той, Нан Хо, син на Нан Хо-це, щеше да направи всичко възможно това да не стане. Щеше да го превърне в грижа на душата си, в дело на живота си.

Дори и смъртта да е единствената награда за мъките му.

* * *

Когато Нан Хо пристигна, Ли Юан го чакаше в кабинета си; младият танг беше облечен в традиционните траурни дрехи, сякаш онзи, който току-що бе починал бе собственият му баща. Огромното бюро пред него беше необичайно чисто — от едната страна имаше само малък бял плик. Нан Хо го погледна, докато се кланяше, и после пак, изненадан да открие характерния печат на Вей Фен върху кървавочервения восък.

— Добре се справи, майстор Нан — Ли Юан започна без предисловия. — Говорих с Ву Ши и Цу Ма и те са доволни от сроковете, които си уговорил. Мислех си, че може да се наложи да отстъпим много повече.

Нан Хо сведе отново глава, но загадката на плика го разсейваше. Какво съобщение бе оставил мъртвият танг? И само за Ли Юан ли беше или всеки от Седмината имаше подобен плик?

— Сега, след като това е уредено, има още нещо, което бих искал да поемеш, майстор Нан.

Нан Хо срещна погледа на младия танг, защото подобни кратки мигове хвърляха мостове над огромната и явна пропаст, която лелееше помежду им.

— *Чие хсия?*

— Получих новини от Толонен, от Америка. Изглежда, че там се е натъкнал на нещо.

— Какво каза той, *чие хсия?*

Ли Юан поклати глава.

— Не ти ли се струва странно, майстор Нан? Искам да кажа, съвсем непривично е за маршала да пази нещата за себе си. Ако има

подозрения, той обикновено ни държи много повече в течение.

Нан Хо се засмя.

— Така е, *чие хсия*. Но това е бизнесът на стария му приятел Клаус Еберт. За Толонен този мъж беше като брат и той се отнася към случая, както би се отнесъл един брат.

— Съвсем вярно — замисли се Ли Юан. — Вече съм го забелязал. Вижда в това дълг на честта, а?

— Така е, *чие хсия*. Обаче на мене ми каза нещо. В Нант, преди да излети.

— Да? И какво ти каза?

— Спомена някакви аномалии в архивите на „ДженСин“ за северноамериканските им операции. Когато го попитах, той посочи нередности в счетоводството, измислени товарителници, липсващи документи — такива работи. Отговорът му беше учтив, уклончив. *Сигурен* отговор. Но когато погледите ни се срещнаха, разбрах, че има предвид нещо друго. Нещо липсва, *чие хсия*, и Толонен смята да го открие.

Ли Юан въздъхна.

— Не ми харесва това, майстор Нан, но с него трябва да се оправя веднъж завинаги. Маршалът е упорит старец, но е честен. Ще го научим, когато е готов да ни каже, предполагам. Но междувременно искам ти да откриеш каквото можеш. Не желая да ни хванат съвсем неподготвени.

Нан Хо се поклони ниско. Както винаги, вече беше вътре в нещата.

— Както наредите, *чие хсия*.

След като канцлерът си тръгна, Ли Юан се наведе напред и придърпа плика пред себе си. След пет часа Вей Чан Ин щеше да е тук.

Вдигна писмото към носа си и го подуши, след това пак го остави на бюрото и поклати глава. Какво беше очаквал? Мирис на смърт? На страх и мрак? Както и да е, нямаше нищо. Нищо освен неутралните миризми на восък, мастило и хартия. Но дори и така усети някакъв страх — почти първичен ужас — от онова, което лежеше вътре в тънкото бяло пликче. Беше съдбата, написана от тъмна, паякоподобна ръка на мъртвец. Ли Юан потръпна при тази мисъл и я отблъсна от себе си.

След пет часа...

* * *

Старият Левър стоеше на подиума в средата на тълпата с пълна чаша уиски в голямата си, с квадратни кокалчета ръка и облечена в червена, бяла и синя коприна папка в другата. Зад него, в далечния край на вестибюла висеше огромно знаме на звезди и ивици и закриваше входа на палубата. Левър се усмихна и като се огледа наоколо си, вдигна чашата за поздрав. Днес всички се бяха събрали тук — всички от първоначалните инвеститори — петдесет от най-влиятелните мъже в северноамериканското Горе, всеки от тях — мултимилиардер. Но идеята беше негова и неговият порив бе довел до съществуването на всичко това. А сега на церемонията по откриването пак той, Чарлз Левър, щеше да получи лъвския пай от славата.

— Джентълмени... *Приятели...* Добре дошли — Левър отметна къдрица стоманеносива коса от очите си и засия, показвайки силните си, леко пожълтели зъби. — Всички знаете защо сме тук и за какво сме тук, така че да пропуснем формалностите и да вървим право напред. Сигурен съм, че всички сте любопитни, както съм и аз, да видите как са били изразходвани парите...

Разнесе се одобрителен шум и докато Левър слизаше от подиума и си пробиваше път напред, малката тълпа го последва; хората разговаряха помежду си.

Не се срещаха често и на всички им изглеждаше донякъде добър знак това, че са се събрали в деня, когато пристигнаха едновременно новините за смъртта на Вей Фен и за триумфа във Ваймар. Обикновено мълчаливите старци направо бръмчаха за новините. Всичко е свързано, казваха те; част от новия прилив, завъртането в тяхна полза. Бяха се възстановили след крайния отлив и унижението си от стъпалата на Мемориала на Линкълн. Сега идваше тяхното време. Връзките с Ваймар бяха първата крачка; изборите — следващата. И всяка стъпка щеше да ги довежда все по-близо до целта им — силна и независима Америка, освободена от управлението на Седмината, още веднъж заела действително полагащото ѝ се в света място. Може би не империя, но нация. А кой знае какво можеше да произлезе? Може би щяха да възстановят онова, което бяха

изоставили, и да протегнат ръце към звездите, орелът да разпери крилата си...

Левър се обърна под огромното знаме на звезди и ивици и ги погледна в лицата.

— Знам, джентълмени, че бяхте малко нетърпеливи, като искахте да знаете какво става тук, но когато видите какво е било постигнато през последните десет месеца, сигурен съм, ще се съгласите, че парите са добре похарчени.

Той вдигна ръка. При сигнала знамето се отдръпна бавно настрани и разкри огромен входен тунел, чиито стени и таван бяха направени така, че да изглеждат като от мрамор. Над входа имаше масивен мемориален камък с гравирани на него надпис с едър класически шрифт:

ФОНДАЦИЯ ЗА ГЕНЕТИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ
„РИЧАРД КЪТЛЪР“

Открита на седемнадесетия ден от март, две хиляди двеста и девета година от н.е., от Чарлз Александър Левър, глава на корпорацията „ИмВак“ — Северна Америка

Под арката можеше да се види светло пространство, оформено като огромен парк, а в средата му — нещо като постамент на гигантска статуя.

Минаха оттам и се озоваха на дървена веранда, откъдето можеше да се види истинската големина на Фондацията, целият ѝ район.

Левър бе накарал да „съберат в една“ най-горните три палуби, така че таванът — чудовищно голям екран, програмиран да изглежда като лятно небе — да е на приличното разстояние от двеста *чи* над главата. Но не това привличаше най-напред окото. В средата на добре оформените градини се извисяваше необятно здание — архитектура, позната на старците, събрани там, толкова добре, колкото и звездите и ивиците на Шейсет и деветте щата. Емпайър стейтс билдинг.

За момент се възцари удивена тишина, а после — рев, докато възрастните мъже пляскаха с ръце и викаха одобрително.

— Чудесно е, Чарлз — обади се приятелят му, финансистът Джеймс Фишър, докато ентусиазирано тупаше Левър по рамото. — Архитектът трябва да бъде поздравен. Прекрасно е уловил духа на старата сграда.

Левър засия, доволен от поздравленията от всички страни.

— Да, така е, нали? Дадох му основната идея, а той свърши останалото. Трябваше да го модифицира, естествено, но главният ефект е точно което исках. Лабораториите и повечето от изследователската апаратура е под този под, разбира се — всичко се простира надолу на още пет палуби; а това е за показност. Рецепцията, главните съоръжения и лекционните зали — всички са вътре в главното здание — усмихна се и отново се огледа наоколо си. — Както ще видите.

Пред огромните, покрити с глави на пирони входни врати Левър се обърна и вдигна ръце.

— Джентълмени! Едно последно нещо, преди да влезем. Горд съм да съобщя, че едва вчера ми доставиха последния шедьовър на най-великия художник на нашето време, Ернст Хайдемайер.

Чу се тихо изненадано мърморене. Левър се огледа наоколо, за да се наслади на момента, после добави:

— Още нещо. Позволете ми да добавя, че подарих тази специално поръчана картина на Института за спомен от церемонията по откриването. Бихте ли ме последвали...

Щом Левър се обърна, вратите бавно започнаха да се отдръпват и да откриват фасадния стенен екран и картината на Хайдемайер. Всички изненадано си поеа дъх; докато се разкриваше все по-голяма и по-голяма част от гигантското платно, започнаха все по-силни аплодисменти.

В средата на картината гигантската фигура на младеж с голи мускулести гърди стоеше на върха на груб планински хребет и гледаше на запад, здраво стиснал в едната си ръка пръта на огромно знаме. Стегнатите му изваяни и красиви черти пламтяха. Зад младежа и развятото от вятъра знаме група от млади хора — изглеждаха като млади богове — се катереше към върха с блеснали лица, с погледи, вперени в слънцето, което къпеше цялата картина с разкошната си златна светлина.

— Богове... — промърмори един от мъжете, взрян в огромното платно; устата му остана отворена. И не само неговата. Всички старци около Левър бяха замлъкнали, щом видяха цялата величина на гигантската картина. За момент се поколебаха, след което бавно, с

растящо усещане за благоговение, започнаха да се приближават към нея.

Старият Левър стоеше там, оглеждаше се около себе си, знаеше какво чувстват в този момент. И той го бе почувствал още вчера, като за първи път видя картината. Беше удивителна. Още веднъж Хайдемайер бе приел негова идея и я бе трансформирал. Сега, след като сам го бе видял, се убеди. Това беше Мечтата. Онази, която го бе водила през последните няколко години. Онова видение за съвършенство, под златната светлина на новата зора.

Потръпна. Можеше да го осъществи, щеше да го направи тук. А този шедьовър на визуалното изкуство беше идеалното потвърждение за намеренията му. Да си бог и да живееш вечно — какво лошо имаше да искаш това?

— Удивително — обади се някой наблизко с истинско благоговение в гласа.

— Прав си, Чарлз — меко добави друг. — Това е шедьовър. Никога не съм виждал нещо подобно!

Левър погледна към него, с усмивка приемаше хвалебствените слова, които идваха от всички страни. После пак повиши глас и ги подкани:

— Хайде, джентълмени. Да не стоим тук и да зяпаме. Да влизаме. Вътре има достатъчно чудеса.

* * *

След два часа седяха в централната лекционна зала под огромната репродукция на забележителната „Космография универсалис“ на Мартин Валдзеемюлер — антична карта на света, датирана 1507 г., която изпълваше цял един край на театъра. Оригиналната дървена гравюра, първата карта, дала на новия свят името Америка, висеше в кабинета на стария Левър във Филадельфия.

Сега бяха видели всичко и бяха силно впечатлени. Нямаше съмнение, че ако може да се открие решение на проблема с остаряването, то ще се открие тук. Защото бяха купили съвършеното, последната дума на техниката оборудване и наели най-добрите специалисти във всяка област. Експерт след експерт ги посрещаха,

докато обикаляха съоръжението, и накратко им обясняваха, преди да продължат; всяка от тези речи ги впечатли по свой начин, всяка се основаваше върху общото впечатление за компетентност. Всичко изглеждаше добре. Наистина много добре. И имаше нужда още само от време и пари... и малко късмет. Или поне така бе обявил Левър. Изследванията вече бяха започнали; всеки от осемте отдела дълбаеше в собствената си, тясно специализирана област. Всичко предварително бе обмислено внимателно, всяка точка — покрита. Или поне така изглеждаше.

След завършването на обиколката Левър тръгна сред старците, разговаряше с тях, преценяваше отговорите им, скромно приемаше похвалите. Но през цялото време нещо го гложеше. Изглеждаше добре. Наистина беше добре — най-доброто, което може да се купи с пари. Но не беше „най-доброто“. Нито пък щеше да стане, докато не успееше да накара Уард да работи за него.

Беше се оглеждал наоколо си, докато обикаляха творението, опитваше се да види всичко така, както го виждат те, с нови очи, но през цялото време знаеше, че то е просто черупка — прекрасно дело на технологичните трикове, екипирано не с гении, а с трудолюбиви хора, обучени по старите и строги пътища на мисълта. Знаеше — защото му беше работа да знае, че това не означава нищо, съвсем нищо, без последното мъничко парченце; без онази искра, която ще вкара живота в тази огромна, превъзходна изследователска машина.

Всичко опираше до Уард. Трябваше да има Уард. Ако човек не можеше да бъде купен, имаше начини да успее да го убеди да заработи. Спънки, заплахи и накрая неизбежната *принуда* да приеме задачата. Защото, ако съветниците му бяха прави, нямаше кой друг да я реши. Никой не беше достатъчно готов да види през очевидното и да излезе с изцяло ново разрешение на проблема.

Левър взе нова чаша уиски и я пресуши на екс. Не, ако Уард не дойдеше доброволно, щеше да дойде насила: защото нямаше да има къде другаде да отиде, към кого другико да се обърне. И това щеше да се случи. Той щеше да го уреди да се случи. Защото алтернативата...

Левър стоеше там, взираше се в античната карта, изведнъж осъзнал колко милиарда мъже и жени са живели и умрели, откакто тази карта е била нарисувана. Колко безброй души са станали на прах, на нищо. После, докато си поемаше дълъг треперлив дъх, се обърна,

усмихна се и пак тръгна сред тълпата старци, без да позволи на безпокойството да се изпише по повърхността на силно изразителното му лице.

* * *

Майкъл помълча известно време, след като Кустоу си тръгна. Разглеждаше документите, които Мери бе оставила пред него; след това се завъртя на стола си и погледна към нея.

Когато я бе назначил преди три седмици, не беше сигурен как ще потръгнат нещата. Досието ѝ от работата в средния мениджмънт на „МемСис“, най-голямата от компаниите му, беше добро — всъщност първокласно — но тя имаше малко опит като личен асистент. Нито пък щеше да я назначи, ако някой от четиримата мъже, които искаше, се беше противопоставил. Но те не го сториха. Дали баща му ги беше заплашил или просто ги бе купил, нямаше значение. Той беше оставен без избор. Или Мери Дженингс, или никой. А може би имаше само нея на разположение, защото баща му бе решил, че е под достойнството му да купува някаква си жена. Но Мери беше по-добра, много по-добра, отколкото той или баща му бяха предполагали. Имаше остър ум, възможности, енергия. Нещо повече, работеше добре под напрежение — безценно качество сега, когато напрежението се засилваше. В много отношения тя беше най-добрият асистент, с когото изобщо беше работил.

Отпусна се назад и склочи пръсти.

— Ем...?

Тя изненадано вдигна поглед.

— Аз... — тогава видя изненаданото изражение на лицето му и извърна очи.

— Защо ме нарекохте така?

— Нарекъл съм те как...? О. Искаш да кажеш, Ем? — той вдигна един от докладите ѝ. — Така се подписваш. Буквата м, ем. Предполагам, толкова често съм я виждал, че съм започнал да мисля за тебе просто като за Ем.

Тя сведе поглед, умът ѝ още се рееше. Естествено. М от Мери. Мери Дженингс. Колкото и силно да бе започнала да се усеща свързана

с това име през тези последни двайсет и един месеца, само при най-лекия намек истинското ѝ име се върна: Ем от Емили. *Емили Ашър...*

Потръпна, докато ясното произнасяше наум. Емили Ашър от Град Европа, член на Съвета на Петимата на сега измрелите *Пин Тяо* — небезизвестните „изравнители“ — довели до Хаос по нивата и после глупаво, както тя смяташе, бомбардирани Бремен и избили над единайсет хиляди невинни граждани. Бяха изминали двайсет и един месеца, откакто Де Вор ѝ бе дал фалшивите документи и я бе изстрелял на борда на междуконтиненталната ракета към нов живот. Месеци, през които тя едва поддържаше форма, държеше се изолирано, създаваше солидна основа на живота си — и през цялото време чакаше, губеше си времето.

Но то щеше да дойде. И когато дойдеше...

— Знаеш ли, мисля, че си права.

Тя погледна към него; видя как я наблюдава.

— Моля?

Той почука по доклада.

— За Дън. Не мисля, че трябва да му вярваме. Може дълго време да е бил враг на баща ми, но това не го прави непременно мой приятел — той се усмихна. — Знам по какъв начин мисли баща ми. Как действа. Той е богат, няма проблеми да купи онова, от което има нужда. А парите могат да накарат човека — дори и Дън — да приеме в леглото си по-странни птици от доживотния враг, а, Ем?

На езика ѝ беше да го поправи, да го помоли да не я нарича пак така, но нещо в начина, по който го каза, я развълнува. Беше като онзи ден, когато я помоли да му стане асистент. Тя можеше да каже „не“. Всъщност разумното щеше да бъде да каже „не“. Но имаше нещо в начина, по който я помоли — може би намек за онази уязвимост, която бе видяла в него — което я накара да се съгласи. И сега пак.

Тя се усмихна.

— Знам от личен опит, че човек малко може да вярва на онзи, който сключва съюз с него само на базата на споделена омраза. Той винаги се проваля.

Така си беше. Бе видяла *Пин Тяо* унищожени точно по тази причина, когато Гезел се съюзи с омразния Де Вор. Но никога вече. Като се стигнеше до създаване на съюзи, за в бъдеще, тя щеше да поставя собствените си условия.

Майкъл я гледаше странно.

— Между другото, какво ще правиш тази вечер?

Тя се засмя — въпросът я завари абсолютно неподготвена.

— Извинете...

Той извърна очи, обърка се, сякаш беше престъпил някаква граница; след това се отпусна назад със смях.

— Виж, ако си си помислила нещо, забрави го, но аз реших, че ако нямаш... е, може би ще поискаш да ме придружиш на бал.

— *Бал!* Искате да кажете, като по тривизията?

Той поклати глава.

— Не. Този е истински. На стара моя приятелка. Тя празнува двайсет и петата си годишнина, пълнолетието си. Родителите ѝ починаха преди няколко години и през това време имението ѝ беше под попечителство, но сега си е изцяло нейно и тя прави голям купон в семейната къща. Просто си помислих...

Тя се отпусна назад и се втренчи в него.

— Защо аз? — попита след малко. — Сигурна съм, че откън трябва да има дузина красиви жени, които биха...

— Реших, че може да е забавно — прекъсна я той. — Работиш много за мене и... е, помислих си, че може да ти хареса. Бях... — той се засмя. — Е, не бях сигурен как ще реагираш. Можеше да сбъркаш мотивите ми. Знаеш как е, шефът и асистентът му...

— Особено когато асистентът е жена...

Той присви очи, загледан в нея, след това кимна с лека, доволна усмивка на устните.

— Е? Би ли поискала да видиш как Върховните си режат кожата?

Искаше ли ѝ се? Наистина ли смяташе да се забърка с това ниво? Малко по-дълго се колеба, после се усмихна — хубава, излъчваща усмивка.

— Бих искала, *ши* Левър. Много бих искала.

— Добре. Но да е Майкъл — той ѝ върна усмивката. — Тази вечер трябва да ми викаш Майкъл.

* * *

— Това ли е?

Вей Чан Ин вдигна поглед от мястото си към стола на Ли Юан и срещна погледа на младия танг. Лицето му не изразяваше нищо от онова, което чувстваше, нито пък изобщо се поколеба при изработването на документа. Беше седял там, писа под диктовката на Ли Юан, без да вдига очи, нито да поглежда встрани към брат си, Цен-ли. По-скоро слуга, отколкото равен. Но Ли Юан познаваше по-добре от всеки друг силата и качествата на този мъж. Често бе разговарял с него, докато и двамата бяха принцове, и когато, към края на бащиното му заболяване, Чан Ин бе действал като регент на баща си в Съвета.

— Подпиши отдолу — обади се Ли Юан. — После Цен-ли ще сложи името си като свидетел. Аз ще се подпиша последен.

Чан Ин се усмихна и кимна. Ръката му се придвижи по дебелия пергамент и изписа името му с едно движение на четката. След това Цен-ли мина покрай него и, наведен над бюрото, натопи четката си в мастилото и се подписа до името на брат си.

Чан Ин вдигна поглед, обърна документа и го предложи на Ли Юан. Цен-ли му подаде четката. Ли Юан я взе и подписа, а докато се изправяше, изпусна дълбока въздишка.

— Разбираш ли какво означава това? — усмихна се тъжно на Чан Ин.

Чан Ин спря, после поклати глава.

— Още не, Юан. Може би никога няма да разбере. Но то беше последното желание на баща ми — устните му оформиха слаба усмивка. — Ти нали разбираш?

Ли Юан се засмя.

— Може би. А може би не. Но съм благодарен, братовчеде.

Чан Ин се поклони леко. Цен-ли до него гледаше надолу към поголемия си брат. Същото самообладание — резултат от добротата, която носеха всички те — оформяше чертите му. Погледнал така към двамата мъже, Ли Юан усети дълбоко вълнение в себе си. Да има синове като тези. Човек може да умре доволен, след като знае, че ги е възпитал толкова принципни и верни. Въздъхна и в главата му се оформи решението да използва този документ само ако се наложи.

— Цен-ли — меко изрече той, — има още нещо, което искам от тебе.

Най-младият вдигна поглед, тъмните му очи гледаха от хубавото му лице толкова директно и открито. Ли Юан бе срещал рядко такива

очи.

— Какво е то, *чие хсия*?

Ли Юан се усмихна при споменаването на титлата.

— Бих приел услугите ти, Цен-ли — спря за малко, после продължи: — Искам да заместиш Чан Ши-сен и да му станеш секретар.

Чан Ин вдигна очи към него; за първи път на лицето му се изписа изненада. Но Цен-ли само кимна.

— Както желаете, *чие хсия*.

— Добре — Ли Юан се усмихна — вече по-спокоен сега, когато всичко беше уредено. — Тогава можем да насрочим деня за коронацията ти, Вей Чан Ин. Време е ти също да станеш танг.

ГЛАВА 6

В ПРАЗНОТО

Ким слезе от наетата носилка и се огледа смаяно. Боядисана в червено стена, висока десет *чи*, заобикаляше имението на Първо ниво. Порта, над която се извисяваше древна камбанария, беше единственият вход. Огромните двойни врати бяха от патинирал бронз, осеяни с железни копчета. От двете им страни се извисяваха масивни колони с дракони, боядисани в ярко смарагдовозелено. Гледката беше ужасна. Като от петнайсети век. Гранична крепост от времето на династията *Мин* — с всичките стражеви кули. Последното, което човек би очаквал да намери тук, на върха на Града.

Навсякъде около него спираха носилки, от тях слизаха хора и се отправяха към портата по нещо, подобно на писта за конни надбягвания. Разнообразието и богатството на костюмите им беше смайващо. Бяха се облекли като богове и богини, императори и наложници, прочути злодеи и почитани мъдреци. Цялата история се бе събрала тук тази вечер. В сравнение с техните, собственият му костюм на паяк беше банален и издаваше липса на въображение. Чак сега осъзна колко време и усилия влагат тези хора в нещо толкова... незначително.

Приближи се, после спря и се втренчи в огромния каменен трегер, крепящ камбанарията. В средата му, в камъка бе издялан единствен йероглиф *хан*: йероглифът *чун*, съдникът — името на фамилията, собственик на това огромно имение.

Намръщи се — усещаше, че очакванията му отново са на път да не се осъществят. Беше си представял, че ще е като онази вечер в имението на Левър, когато арестуваха Младите синове. Честно да си признае, изобщо не бе очаквал да присъстват никакви *хан*. Обърна се и се огледа — хората се изнизваха покрай него. Редяха се на опашки пред камбанарията, за да влязат, протегнали поканите си за проверка към двама едри, гологърди *хан*, които бяха застанали пред вратите и преграждаха входа.

Ким се нареди на опашката — долавяше вълнението, което цареше навсякъде. Стигна до входа. Очакваше стражът да вземе поканата и да го пусне вътре като всички преди него, но мъжът му прегради пътя и положи длан върху гърдите му.

— Почакай тук — изръмжа той, след което се извърна. — Чан! — той извика другия страж. — Я викни капитана. Оная покана, дето беше изчезнала... Май я намерихме.

Ким сведе поглед, като потискаше гнева си. И друг път му се беше случвало. Не много често, но достатъчно, за да знае какво става. За тях не беше просто човешко същество — беше от Глината — най-низш от низшите. Огромните му очи и дребничкото му телце го издаваха веднага. А имаше хора като този страж, които мразеха Глината и всички оттам с яростна, съвсем безпричинна омраза.

Чакаше, свел поглед, и слушаше как стражът и капитанът си говорят на мандарин; явно предполагаша, че някой си от Глината няма как да разбира езика им.

— Ей, ти! Вдигни си главата!

Кресливата заповед на капитана стресна Ким. Той рязко вдигна глава и срещна погледа му. Капитанът го огледа изпитателно, после изхриптя нещо на мандарин. Стражите зад него се разхилиха.

— Е? — попита той и бутна поканата в лицето на момчето. — Това откъде го взе? В списъка на гостите те няма, а ни съобщиха, че една покана липсва. И можем да предположим, че само...

— *Какво?*

Гласът дойде иззад стражите. Те отстъпиха и зад тях се видя високата фигура на Майкъл Левър, облечен в костюм на американски генерал от края на XVIII век в яркосиньо и бяло.

— Ши Левър... — капитанът се поклони ниско, сякаш признаваше както истинското, така и въображаемото му превъзходство по чин. — Простете, но този тук се опитваше да проникне вътре. Днес следобед ни докладваха, че една от поканите липсва и...

— Млъкни, имбецил такъв! *Ши Уард* е мой почетен гост. Той е велик човек. *Чун цу*. Сега ще му се поклониш ниско и ще му се извиниш...

Ким се обади неловко:

— Майкъл, моля те — наистина няма нужда. Капитанът се е объркал, това е. Пък и е прав да внимава. Времената са неспокойни, а

тази къща е голяма. Входят ѝ трябва да се варди.

Майкъл се вгледа в Ким и сви рамене.

— Щом искаш. Но мисля, че грешиш. Според мене това лайно тук съвсем точно е знаело какво прави.

Не ще и дума — помисли си Ким, — *но аз не искам да участвам в подобни дребнавости. Не и докато имам избор.*

Минаха през портите и влязоха в огромно открито пространство — градина, оформена в стил хан. В дъното ѝ, зад два белокаменни моста, издигащи се в леки дъги, сред дърветата и скалите се бе скъталo огромно двуетажно имение в южняшки стил. Къщата, както му се стори, вече беше толкова пълна, че чак преливаше. Гостите се тълпяха на верандата, разговаряха, пиеха, а отвътре се носеше приглушеният звук на флейти и струнни инструменти.

Ким се обърна и погледна приятеля си.

— Смятах, че ще е по-различно. Мислех си, че...

— Че ще е като миналия път, така ли? И сега си объркан, защото това тук е хан. Е, нека да ти обясня, преди да сме се срещнали с домакинята.

Дръпна Ким настрана към една тиха беседка. Седнаха един срещу друг до ниската масичка от дялан камък. Майкъл остави тризъбеца си отстрана.

— Навремето, когато Камарата все още е била отворена, бащата на Глория е бил Старши представител — важен човек, говорител на своя *тон* Он леон.

Ким набърчи чело. Петте най-големи *тон* на Град Америка бяха от едно коляно с триадите в Европа и Азия, но най-новата им история беше съвсем различна. Когато тук започнала разрухата след убийството на президента Грифин, точно петте *тон* помогнали да се удържат нещата по Източното крайбрежие и в отделни анклави в Калифорния и Средния запад. И когато Градът бил построен върху континента, те изиграли основна роля в програмата за социална реконструкция. За награда получили узаконяването на организациите си. Превърнали се в политически партии.

— Ясно — обади се Ким. — Но все пак не го проумявам. Мислех, че *тон* трябва да са естествените ти политически противници.

Майкъл се облегна назад и се усмихна.

— Точно така. Но Глория е нещо много по-различно от баща си. Тя иска онова, което искаме и ние — независима Америка, отворена към света. И не само тя. Има много *хан*, които мислят като нея. И повечето от тях — т.е. онези, които имат влияние — тази вечер са тук.

Ким сведе очи.

— А пък аз си мислех...

— Че мразя *хан*? — Майкъл поклати глава. — Не. Мразя само господарите ни. Онези, които се опитват да пречат на естественото ни развитие. Останалите... е, има и добри, има и лоши, нали? Какво общо има с това расата?

* * *

— Брин? Може ли да разменим две думи?

Брин Кустоу се извини на компанията си и последва Майкъл по широкия коридор в една от празните странични стаи.

— Е, Майкъл? Какво има?

Майкъл стисна рамото му.

— Току-що получих новини. Банкерите са отказали заема.

— А... — Кустоу се замисли, след това сви рамене. — Ами значи беше дотук. За момчетата играта свърши.

— Това ли искаш?

Кустоу вдигна поглед.

— Не. Но какво ни остава? Вече инвестирахме по-голямата част от моя капитал, а твоят е замразен.

Майкъл се поколеба.

— Ами ако успея да намеря пари от другаде?

Кустоу се разсмя.

— Откъде? Баща ти е стегнал валутния пазар по-здраво и от гъза на мушица!

— Така си мисли той. Но аз проверих това-онова.

— И?

— И утре в два следобед имаме среща с Кредитна агенция „Чисто сърце“ от Кливлънд.

— И те ще ни дадат нужното?

Майкъл се поколеба.

— Не знам. Но както вървят нещата напоследък, ще трябва много да внимаваме. Да изчислим какво ще ни трябва, за да си върнем заема и да осигурим средства за по-нататък. Лихвите са високи, но това е положението — иначе потъваме.

— Разбрах — Кустоу се извърна за миг, после пак го погледна — на устните му се бе изписала бледа усмивка. — Има една възможност. Искам да кажа, ако ще трябва да търсим алтернатива, има една сфера, в която можем да навлезем.

Майкъл се разсмя.

— Нещо не схващам, Брин. Накъде биеш?

— И аз бях зает напоследък, Майкъл. Обадох се на този-онзи. И уредих среща. Само ние с тебе и един наш стар училищен приятел. След два дена у тях.

— Стар училищен приятел ли?

Кустоу положи длан на рамото на Майкъл.

— Имай ми доверие. А сега да се забавляваме, а? И се усмихни, да му се не види. Вечерта едва започва, а там отвън те чака една хубавица!

* * *

Под перлената светлина пърхаше ветрило. Носеше се аромат на тежки парфюми, шумолене на старинни бални тоалети, на коприна и сатен, приглушено бърборене, прекъсвано от взривове на пиянски смях. Емили Ашър стоеше на горната площадка на стълбището и оглеждаше Залата на върховната благосклонност, поразена от онова, което се разкриваше пред очите ѝ. Огромната зала бе пищно декорирана в червено, бяло и синьо — във всички стилове „американа“. Избелели флагове и старинни знамена висяха от балконите наоколо и под огромния таван в ноктите на чудовищни дървени орли. В дъното, на издигнатата платформа почиваше огромна пукната камбана — Камбаната на свободата. Цялата стена зад нея беше покрита с карта на Американската империя от времето на най-големия ѝ разцвет; по-значителната част от Южна Америка беше оцветена в синьо, а всеки от шейсет и деветте щата бе отбелязан с

бляскава златна звезда. Долу в залата две-три хиляди млади мъже и жени в крещящи дрехи обикаляха насам-натам, разговаряха и пиеха.

Емили погледна придружителя си с разширени очи. Майкъл я наблюдаваше с усмивка.

— Впечатлена ли си?

Тя кимна.

— Не очаквах... — но какво ли всъщност беше очаквала? Разсмя се тихичко. — Винаги ли е така в такива случаи?

— Не винаги. Но пък и повечето домакини не са като Глория. Тя е наша гордост, не си ли съгласна?

— Наша?

— На „Синове“...

— Но аз си мислех, че тържеството е по случай пълнолетието ѝ.

— Точно така — той се усмихна загадъчно, после ѝ предложи ръката си. — Хайде да слизаме. Искам да те запозная с някои мои приятели.

След няколко часа тя стоеше сред група младежи в дъното на залата около Камбаната на свободата. Бяха всичко девет души: Майкъл Левър, трима негови близки приятели и още петима от „Синове“, споделяли с тях дългите месеци затворничество в ръцете на Ву Ши. Също като Левър и те бяха облечени в стила на ранната република — в автентични синьо-бели униформи, купени срещу луди пари. С ниско подстриганите си руси глави и ботуши до коленете те внасяха в празненството странно мрачна нотка — поразителен контраст с останалите купонджии.

Отначало приказваха за най-различни неща и на всевъзможни теми: от планираното отваряне на Камарата и новите изследвания в космическите технологии до развитието на случая с наследството на „ДженСин“ и последния ход на търговските вътрешноградски съглашения. Но с напредването на вечерта настроението им ставаше все по-мрачно, разговорите им се фокусираха върху тиранията на Седмината и на свързания с нея провал на бащите им.

Близкият приятел на Левър Карл Стивънс възбудено ръкомахаше:

— Бащите ни говорят за промени, за връщане към империята. Всички ние бихме искали да ги видим, но като се замисли човек, между тях и Седмината няма особена разлика. Който и да управлява.

Седмината или нашите бащи, ние ще си останем все така. Изтикани. Също толкова безпомощни, колкото сме и сега.

Брин Кустоу кимна до него.

— Карл е прав. Ако не друго, то положението ни ще е много по-лошо от сегашното. Ако Седмината паднат и бащите ни дойдат на власт — какво ще стане? Биха ли ни прегърнали като естествени съюзници в сделката? Не. И дума не може да става. Познаваме начина им на мислене. През последните години всички сме им сърбали попарата. Те виждат в нас заплаха. Потенциални узурпатори. Тъжно ми е да го казвам, но в крайна сметка ние сме се превърнали във врагове на бащите си.

Разнесе се мърморене — неохотно съгласие, наситено с неловкост.

— Но какво можем да направим? — попита друг, Мичъл. — У тях е цялата власт — *истинската власт*. А ние получаваме само трохите от масата им. И какво можем да направим с тези трохи?

Огорчението в гласа на Мичъл се отразяваше в лицата на всички. Кустоу погледна към Майкъл, после сведе поглед и сви рамене.

— Нищо... — отговори тихо той. Но нещо в държанието му намекваше за друго.

Застанала до Майкъл, Емили последователно плъзна поглед по лицата им — усети внезапното напрежение, обхванало кръга. Въпреки онова, което се говореше, нещо в цялата тази сложна шарада за „империята“ я караше вътрешно да ги отхвърля. Те си говореха как щели да променят баланса на силите — говореха за „освобождение“, а всъщност единственото, което искаха, беше да заграбят властта за себе си. В това не бяха по-добри от бащите си. Не. Дори и след прекараното в затвора време не бяха разбрали. За тях това все още си беше преди всичко игра. Нещо, с което да си запълват часовете и да прогонват призрака на досадата.

Въпреки това беше хубаво, че ги вижда — и разбира как мислят и действат — защото по някакъв странен начин това я правеше по-силна и по-решителна.

За момент се откъсна от разговора им и се вгълби в себе си, съсредоточи се върху идеала, за който работеше през всичките тези години. Идеалът на *Промяната* — истинската промяна, освободена от старите структури на властта. Нещо съвсем чисто и съвсем-съвсем

ново. Точно за това се беше борила през всичкото време в *Пин Тяо*. За нов свят, освободен от йерархии, в който мъжете и жените ще дишат нов въздух и ще живеят с нови мечти. Да, и тъкмо това бяха предали Мах и Гезел, когато бяха избрали да работят с Де Вор.

Потръпна и се огледа. Майкъл я наблюдаваше загрижено.

— Какво има, Ем?

Тя се втренчи в него — в първия миг не го разпозна, изненада се, че се намира тук, сред цялото това сбирнище, сред онези, които би унищожила, без изобщо да се замисли. И след това, щом се осъзна, се разсмя. А той, вперил поглед в нея, се усмихна, усмихваше се все по-широко — не разбираше нищо, ала онова, което виждаше по изпитото й изваяно лице, му харесваше. И докато я гледаше, в него сякаш отникъде се надигна странна, нова решителност и нервните му окончания пламнаха.

* * *

— Е, Майкъл? Забавляваш ли се?

Майкъл Левър се обърна, прегърна домакинята, притисна я към себе си, целуна я по бузата и чак тогава се дръпна. Глория Чун беше висока и поразително елегантна млада жена с класическите черти на аристократка *хан*. Говореше се, че предците й били свързани с великата династия Мин; като я гледаше, на човек не му беше трудно да повярва. Тази вечер беше облечена като прочутата императрица Ву — дълги одежди, сини като нощното небе и избродирани с хиляди мънички златни слънца.

Бяха сами на големия горен балкон. Последните гости се клатушкаха под тях по криволичещите пътеки обратно към носилките. Тя го заобиколи, застана до парапета и се загледа в тъмната, осветена от лампи градина.

— Прекарах си добре — обади се тихо той, застана до нея и се облегна на парапета. — Беше ми приятно да си мисля за неща, различни от неприятностите с баща ми.

— Ами момичето?

— Момиче ли? — той я погледна неразбиращо, после се разсмя.
— О, Мери ли?

Тя извърна глава и впери поглед, сякаш виждаше през него, след това се усмихна.

— Наблюдавах те, Майкъл. Наблюдавах ви двамата заедно...
Беше ми... интересно.

Той се обърна към нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Убедена съм, че вече си наполовина влюбен в нея.

— Глупости — възрази той, шокиран от предположението; но още щом го изрече, разбра, че има известна доза истина. Остана така, загледан в нея, след което се оттласна от парапета и прикри неловкостта си със смях. — Е, и ако бях влюбен, какво?

Тя обхвана раменете му, наведе се и го целуна.

— Не ме разбирай погрешно. Не че не одобрявам. Щом те кара да се чувстваш щастлив... — отдръпна се леко и впери изпитателния си поглед в очите му. — Добра е за тебе, Майкъл. Виждам го. Силна е.

— Да, но... — той въздъхна. Не, беше невъзможно. Баща му никога не би одобрил.

— Направи първата крачка. Защо не и следващата?

— Какво искаш да кажеш?

— Излез завинаги от сянката на баща си. Покажи му, че си самостоятелен човек. Ожени се за нея.

Той се разсмя смаяно.

— *Да се ожения за нея?* — разтревожено сведе поглед, после се извърна. — Не. Не мога. Той ще ме отреже...

— Няма да посмее. Но и да посмее — могат ли нещата да се влошат повече от това? Какво друго може да направи?

— Не...

— Не? Я си помисли, Майкъл. Старият те е набутал в ъгъла. Отрязал е финансите ти и по всякакъв начин се стреми да ти пречи да опиташ сам. Така, както стоят нещата, ще ти се наложи да направиш избор — и то скоро: или да се върнеш при него и да молиш за прошка, да паднеш на колене пред стария и да приемеш условията му, или да отстояваш себе си. Защо не го направиш още сега? Сега, веднага — когато той най-малко го очаква.

Той отново извърна лице към нея.

— Не. Не и докато все още има и други възможности.

Тя потръпна.

— Искаш да кажеш, например кредитна къща „Чисто сърце“?

Той втренчи поглед в нея.

— Как така знаеш?

— Работата ми е да знам. А щом аз знам, можеш да бъдеш сигурен, че и баща ти знае. Всъщност съм абсолютно убедена.

— Защо?

— Защото той е собственик на кредитна къща „Чисто сърце“. От тази сутрин.

Той затвори очи.

— И какво ще правиш? — продължи Глория.

— Да правя? Че какво бих могъл да направя?

— Онова, което ти казах. Ожени се за нея. Стани самостоятелен. Що се отнася до парите, аз ще ти ги дам. Трябваша ти два милиона, нали? Хубаво. Чека ще го имаш сутринта. Подаръкът ми за сватбата.

Той се втренчи слисан в нея, след това поклати глава.

— Но защо? Не те разбирам, Глория Чун. Защо искаш да направиш това за мене?

Тя се усмихна, наведе се и отново го целуна.

— Защото вярвам в тебе, Майкъл Левър. И защото искам да те видя силен. Силен и независим. Заради всички нас.

* * *

Дванайсет мънички хомункулуса — холограми, високи не повече от шест цун — бяха събрани в полукръг на бюрото, мигаха и трептяха на бледата светлина, идваща от близкото плаващо кълбо. Срещу тях, на стол с висока облегалка, седеше старият Левър. Погледна шефовете си на отдели и изръмжа:

— Е, и какъв и проблемът? Защо да не можем да използваме някой друг? Някой по-евтин от „ПроФакс“? И по-надежден?

Няколко от фигурките затрепкаха, сякаш се готвеха да кажат нещо, но отговори една от централните холограми — мъничкото изображение на началника на вътрешната дистрибуция. Образът му се втвърди, стана по-силен отпреди, изпъкна на фона на изображенията и от двете му страни.

Фигурката наведе глава.

— Простете, господарю, но имаме отдавнашни традиции в сделките с „ПроФакс“. Връзките ни с тях датират от двайсет години. Според нашия опит *няма* по-надеждни партньори.

Левър изпухтя раздражено.

— Ако това беше вярно, сега нямаше да говорим за него, нали? — наведе се напред и надвисна над тях. — Та ви питам още веднъж: какъв е проблемът? Разбирам „ПроФакс“ да притежаваха патента за този процес, обаче не е така. И със сигурност не са монополисти на пазара. Защо да не можем да се пазарим за цената? На мене ми се струва, че точно това е най-добрата възможност.

Облегна се назад и преплете пръсти.

— Добре. Ето какво ще направим. Хващаме юристчетата да драснат на „ПроФакс“ писъмце, с което ги уведомяваме, че нарушават договора, после задържахме всички плащания за вече изпратени ни продукти и след това изпращаме молба за оферти до всички главни конкуренти на „ПроФакс“. И го правим сега, веднага, разбрахте ли ме, господа? Веднага!

Щом произнесе последните думи, Левър тресна с десница бутона „изключване“ и скочи от стола, докато изображенията се стопяваха във въздуха.

Точно в този миг в другия край на града шефовете на главните му отдели щяха да бъдат събудени и да им съобщят решението му. *Да, и без съмнение има да ме псуват под мустак* — помисли си Левър, усмихнат дивашки. Да, но така стояха нещата в този свят: не бива да се оглеждаш, а да вървиш напред. Ако нещо имаше смисъл, нямаше никаква основателна причина да се бавят. Нито пък имаше място за сантименталности. И двете бяха слабости. Фатални слабости, ако се допуснат.

Отиде до барчето в дъното на кабинета, измъкна бутилка с любимото си малцово уиски, наля си голяма чаша, обърна се и се огледа.

Голям кабинет в ранчерски стил: тежки, ниски дървени прегради го разделяха на „ясли“. Вляво имаше механичен кон — зад една от преградите, под собствения му портрет като двайсетгодишен, гол до кръста, с кожени панталони и лъскави кожени ботуши.

Доста време беше минало — месеци, ако не и години, откакто се бе опитал да обяди коня. Не че изобщо му беше минавало през ума,

но сега кой знае защо се приближи до него, мина под релсата, застана до коня, отпусна ръка върху гладката, хладна кожа на седлото и вдъхна тежката, животинска миризма.

До отсрещната стена зад бюрото стоеше голям шкаф със стъклена витрина, пълен със спортни трофеи: спомени за една атлетична младост. До него, осветен с мека светлина отгоре, висеше портрет на жена му — беше нарисувана до раменете; красивата ѝ златна коса обрамчваше като ореол мекото ѝ ангелско лице.

По-рано бе седял в личната си прожекционна зала, обгърнат от мрака, втренчен в холограмата на сина си Майкъл, който се боричкаше с него край басейна, а младата му съпруга Маргарет ги гледаше. Филмът беше стар, заснет малко преди смъртта на Маргарет. Тогава Майкъл беше на осем, а той — на петдесет и четири години.

Потръпна, щом се замисли за изминалите оттогава години. Тази есен ставаха двайсет. Дълги години, през които упорито се бе мъчил да забрави; да стане твърд като стомана и да устоява на цялата болка и несправедливост, които бе почувствал при смъртта ѝ. Всичко стана толкова внезапно. Загуби се в работата си, хвърли всичко да направи компанията си „ИмВак“ номер едно в Северна Америка. Но това му струваше много. Никога не успя да я оплаче както трябва и вътре в него още болеше. Дори и сега, след всичките тези години, не можеше да я погледне, без стомахът му да се свие и устата му да пресъхне. Беше му трудно да отгледа момчето без нея, но бе успял. И за известно време всичко беше наред. За известно време...

Левър извърна глава. Внезапна горчилка го накара да се намръщи. След всичко, през което бе минал — след всичко, което беше направил за момчето — как може Майкъл така да се обърне срещу него? И то пред хора! Какво нахалство! Каква неблагодарност...

Мина под релсата, приближи се до масата към вратата, взе плика и го разкъса гневно. Вътре беше писмото, което бе написал по-рано — кратката бележка за помирение, в която прощаваше на Майкъл и го молеше да се върне. Постоя така за миг, скъса листа на две, после — още на две с лице, изкривено от болка и гняв.

— Не — прошепна тихо и се огледа объркано, внезапно уплашен от силата и яростта на чувствата си. — Не сега, а може би никога. Не. Не и докато не се върнеш с пълзене и не помолиш за прошка.

А щеше ли да е достатъчно? Щеше ли да поправи онова, което се бе скъсало между тях? Не. И все пак без него нямаше нищо. Това огорчение, този гняв го гризяха ден след ден, час след час, не го оставяха да си почине. Също като смъртта, помисли си той и пак потръпна, учуден как е свързано всичко. Като смъртта.

* * *

За три дена Леман доведе местния бос на *тон*, Ло Хан, на масата за преговори. Четиринайсет от хората му бяха мъртви, а още шестима се бяха присъединили към Киан А-йин под ръководството на Леман. Сега Ло Хан седеше с трима от своите главорези срещу Киан и се договаряше с него.

— Много е висока. Твърде висока — Ло Хан изплю фаса от пура, който предъвкваше.

— Петнайсет процента от сделката вече са извършени — отговори Киан и се обърна, за да се усмихне на Леман, сякаш за да му каже: „Ти можеш да се биеш, ама като става дума за сделки, гледай сега експерта.“

Леман не каза нищо — знаеше, че онова, което иска Киан, беше абсурдно малко. Цифрите, които Ло Хан показваше в тефтерите си, бяха орязани. Дори и при повърхностна оценка, той прибираще четири-пет пъти по толкова. И една шеста от двайсет процента не беше много, като се има предвид, че вече го бяха тупали здраво в четири случая. Но нямаше значение. На каквото и да се съгласеше Киан, той, Леман, щеше да скъса съглашението, когато му дойдеше времето, защото искаше всичките сто процента от наркотърговията на Ло Хан.

За шест седмици тук долу Леман бе научил много за Долните нива. Внимателно бе наблюдавал и бе слушал нащрек думите на Сучек. Знаеше ги как мислят и какво искат. Познаваше силата и слабостите им — особено последните — и сега бе дошъл да провери как да използва и двете, за да постигне целите си.

А какви бяха тези цели?

Когато от планината се беше върнал в Града, искаше ни повече, ни по-малко от това, докрай да си отмъсти на Седмината. Беше се виждал като самотна фигура, която се плъзга между нивата като сянка

и носи смърт на Фамилиите и на всички, които ги подкрепят. Но това беше само мечта. Сам-самичък не можеше да се надява да промени каквото и да е, а и по природа си беше самотник: не можеше да изразява мислите си, омразите си и да ги споделя. Ала въпреки това имаше и среден път.

Можеше и да е самотник, но не беше задължително да е сам. Вече формираше около себе си солиден корпус от мъже — сред тях на първо място беше Сучек. Не се съветваше с никого, не допускаше никого до мислите си — гледаше си работата и печелеше съюзници с активността на действията си, с еднопосочността, присъща на природата му. Не му се налагаше да се моли — мъжете го следваха, след като разпознаваха в него нещо, за което бяха копнели, може би и мечтали. Мъжете му се доверяваха и не искаха нищо в замяна. Имаха вяра в него. Искаха той да ги използва. *Желаеха* го.

Уважение и страх. Вярност и дълбоко вкоренена неувереност. Точно тези смесени чувства към него — у всички, които го опознаваха — бяха начинът, по който щеше да постигне невъзможната като сън цел, самият източник, самият извор на привлекателното у него.

Щеше да използва уважението и страха им, за да насочва верността и несигурността им — знаеше, че и двата аспекта са необходими и в комбинация са могъщи. Но в сърцето на всичко беше собственото му лично желание, смъртоносно и безкомпромисно, което оформяше всичко, оформяше онези, които бяха привлечени и отвратени от него, като оръжие, с което да осъществи волята си.

Задържа тази мисъл в ума си още миг, после се намръщи. Дребосъците на масата продължаваха да се дърлят и пазарят за нищо — грубата наглост на Ло Хан си беше лика-прилика с дребнавата алчност на Киан. Погледна зад тях и видя как главорезите на Ло Хан са приковали погледи в него, разтревожени от промененото му изражение. Извърна се, приближи се до вратата и я отвори, без да обръща внимание на въпросителните погледи на Киан и Ло Хан. Отвърн кимна на Сучек и продължи нататък, като забеляза, че и той го гледа въпросително.

— Какво има, Щефан? — прошепна той угрижено.

Леман се обърна с лице към високия, блед като мъртвец мъж и го хвана за ръцете, но отначало не каза нищо.

Знаеше, че има правила и ограничения дори и тук, където сякаш нямаше никакви правила, а всичко беше подчинено само на грубата сила. Целият човешки живот поставяше граници вътре в себе си. Винаги имаше някаква степен, отвъд която не отиваха. Но той, за когото нямаше нищо ценно, не признаваше такива правила и ограничения. Беше отвъд доброто и злото. За него нямаше значение нищо освен осъществяването на волята му — изпълнението на единственото му желание.

Но ако беше така — какво чака? Защо не беше действал веднага, без да се страхува от последствията? При това като знае, че последствията вероятно ще са благоприятни за него. Точно за това си мислеше, докато стоеше там, зад Киан — точно това го бе накарало да се намръщи. Стисна ръцете на Сучек и се втренчи в бледозелените му очи.

— С мене ли си, Иржи?

Сучек кимна — сякаш отведнъж беше схванал какво става.

— Веднага ли? — попита той.

— Защо не? Дватама заедно. Те могат да се подозират взаимно в предателство, но нас няма да заподозрат. Сигурно си мислят, че се страхуваме от война докрай между отделните *тон*. Но ако и двамата са мъртви...

Пусна ръцете на Сучек.

Високият се усмихна. Беше ясно, че идеята много му харесва. Мисълта да убие Киан го бе почесала точно там, където отдавна го сърби. Извади пистолета.

— Добре. Главорезите на Ло Хан са мои.

Беше и уверено, и самопожертвователно от негова страна. Но думите му всъщност означаваха: „Ти, Леман, си водачът. На тебе се пада честта да убиеш Киан и Ло Хан.“

Леман кимна бавно и извади големия перленобял пистолет от кобура.

— Да — гласът му беше студен и крехък като лед. — Да вървим.

* * *

Леман стоеше на вратата на Фурнаджията — висока, неестествено мършава фигура в бяло. В краката му лежаха трупове на тримата бегачи, които го бяха нападнали. Още двама мъртви имаше вътре в стаята. Останалите бяха избягали, захвърлили брадвичките си, сякаш срещу тях се беше изправил самият Ян Вен, богът на ада.

Убийството на Ло Хан и Киан А-йин шокира местните босове на *тон*. Но шокът бързо бе довел до прозрението, че във властта се е създал вакуум. Вакуум, който трябваше да бъде запълнен — и то бързо. Само за час двама от тях се срещнаха и решиха да действат. При Леман бе изпратен вестonosец да уреди среща, за да се договори примирие, но тази среща беше просто претекст. Босовете бяха решили да се разправят с Леман, преди той да се е превърнал в проблем.

Леман го знаеше. Всъщност разчиташе точно на това. Беше се появил с трима души, невъоръжен — знаеше как ще се опитат да го изиграят босовете на *тон*. Петнайсет бегачи, въоръжени със сребърни брадвички. И трябваше да го застигне „смърт от хиляда насичания“ — предупреждение за всички потенциални узурпатори.

Но Леман нямаше никакво намерение да умира. Беше си наумил да им даде още няколко урока.

Час преди срещата бе разположил малки групи мъже по коридорите, които водеха насам, като се бе погрижил да разберат, че когато бегачите на *тон* започнат да отстъпват, не трябва да се намесват по никакъв начин, а само да се покажат. И после, когато се бяха появили бегачите — намръщени, нагли малки лайнарчета с прекалено голямо самочувствие, вече опасно за тях — Леман нареди хората си зад себе си и ги посрещна сам. Предизвикваше ги, унижаваше ги и най-накрая те един по един започнаха да го нападат.

Сега Сучек се беше втренчил в него и си припомняше.

Леман бе фраснал един юмрук на първия бегач още преди човекът да разбере, че е замахнал към него, и силата на удара го запрати назад, залитащ. Когато се строполи, вече беше мъртъв.

Вторият бегач беше по-предпазлив, но Леман му отне брадвичките, все едно беше дете, после го вдигна с една ръка и му строши врата. След това стъпи върху трупа и помами следващия с ръка.

Хайде, ела...

Още трима се опитаха, последният — с някакво съдбовно примирение, като хипнотизиран от силата на изправения срещу му мъж. Ако той изобщо беше човек. А после се предадоха като един и побягнаха от фигурата в бяло, чиито тънки, мършави крайници бяха по-бледи от лед и чиито очи приличаха на малки прозорчета към ада.

Беше чул подвикванията на мъжете в коридорите; дюдюканията и подигравателния смях, докато гонеха бегачите. А след това ги бе наблюдавал как се връщат, за да намерят Леман точно в тази поза — в рамката на вратата на стаята на Фурнаджията.

Сучек се огледа — страхопочитанието, което изпитваше самият той, беше изписано на всяко лице, четеше се в широко отворените от възхищение очи на всеки. Отново се обърна с лице към Леман, после коленичи и унижено положи шията си пред мъжа — не разбираше много защо го прави, но знаеше, че трябва да е точно така. И навсякъде около него останалите направиха същото и оставиха Леман да обикаля между тях и да притиска със стъпало всеки оголен врат. Бележеше ги. Вече бяха негови. *Негови* докрай. Дори и в смъртта. Също като Ли Юан в деня на коронацията му.

И когато Сучек отново се изправи, беше изпълнен с чувство за справедливост, абсолютно уверен. Нямаше връщане назад. Оттук нататък нямаше да има полумерки. Или Леман, или нищо. И заедно с това чувство за справедливост дойде и едно друго — за съдбовност. За начало. Беше сякаш насън. Оттук нататък поемаха по една особена пътека. И където и да ги отведеше тя — в рая или вдън самите глъбини на ада — той щеше да върви след този човек. Защото така щеше да бъде оттук нататък — за всички, събрани тук.

Беше се започнало.

* * *

Когато Емили се прибра, вече минаваше четири. Изрита обувките си и се отправи към банята, като тихичко си тананикаше. Протегна ръка и положи длан върху плочката на душа. Добре. Беше гореща. Това означаваше, че прислугата се е сетила да дойде по-рано. Съблече роклята си през глава и я пусна на стола отстрани, после се измъкна и от корсажа.

Беше паметна вечер — и неочаквано приятна. Пристъпи под душа и отново взе да си припомня събитията от вечерта, докато се сапунисваше под непресекващата водна струя.

Всъщност Майкъл Левър не се оказа чак толкова лош, след като го поопозна. Не че винаги го беше мразила. Когато започна работа за „МемСис“, се отнасяше към семейство Левър с омраза от разстояние, като не правеше особена разлика между сина и бащата, а виждаше само хищния нрав на компанията майка „ИмВак“. Е, през последните няколко седмици бе научила много. Системата си беше система и човек трябваше да ѝ се противопоставя, но с хората не беше чак толкова лесно. Трябва да приемаш всекиго такъв, какъвто е. А в много отношения Майкъл Левър беше свестен човек — честен, надежден, способен да се отнася с яростна загриженост и вяност към хората наоколо си. Виновен ли беше, че се е родил наследник на „ИмВак“?

Досега не беше сигурна. Бе се чудила дали наистина има разлика между бащата и сина, но тази вечер, докато го слушаше как говори за намеренията си, го бе видяла и от друга страна — и то от страна, която никога не бе предполагала, че съществува. Желанието за промяна — тази изгаряща го отвътре нужда да направи нещо за обикновените хора в Америка... истинско ли беше или просто реторика? Въпреки че водата бе топла, тя потрепери само при мисълта за това. Страстта му — този яростен, безкомпромисен огън, който бе съзряла тогава, когато той за миг се бе обърнал към нея — ѝ се бе сторила достатъчно истинска. Но докъде би стигнал той по този път? Дотам, докъдето искаше да стигне тя, или куражът щеше да го напусне пред лицето на истинската промяна? Щеше ли да се отдръпне плахо преди крайната стъпка?

Спря водата, излезе изпод душа, изстиска косата си и я уви в кърпа. Известно време стоя така, втренчила невиждащ поглед в замъгленото огледало, докато се сушеше, после се обърна и излезе от банята.

В спалнята беше тъмно. Единствената светлина идваше от отворената врата на банята. И въпреки това го видя още преди да прекрачи прага.

Седеше на леглото ѝ с насочен право към нея пистолет. Висок, безбрад хан с ниско подстригана тъмна коса. Никога преди не беше виждала това лице.

Понечи да отстъпи назад, но той леко вдигна пистолета и щракна затвора. Тя нямаше как да сбърка този сигнал. Застина на място и отпусна ръце с разтворени пръсти — жест, с който искаше да го увери, че не е въоръжена. Беше гола, светлината идваше иззад гърба ѝ.

— Какво искаш?

Изрече го спокойно, без да издава страха си. Оня можеше да я убие за секунда. Два куршума в сърцето. Точно това бе очаквала още от деня, когато пристигна от Европа. И сега най-накрая я бяха открили.

Той се изправи и прекоси стаята, без да я изпуска от мерника си и без да откъсва очи от нея. Вдигна нещо от тоалетната масичка и ѝ го метна. Халатът. Тя кимна едва-едва за благодарност и го навлече.

— Кой те изпраща? — пробва отново.

Усмивката му беше странна, почти позната. Телосложението му — също. Тя набърчи чело — опитваше се да си припомни. И тогава той заговори:

— Как вървят работите, Емили?

Тя присви очи — не беше съвсем сигурна; след това се разсмаяно.

— Ян...? Ти ли си?

Усмивката му стана още по-широка. Дулото бавно се отпусна надолу. Беше Мах. Ян Мах — сега вече го виждаше, въпреки промененото лице. Имаше нещо в стойката — в начина, по който се движеха мускулите на лицето му — което не можеше да се скрие.

— Какво се е случило?

Той си пое дъх.

— Бяха по петите ми. Нападнаха ни — преди единайсет дни, при третия звънец. Убиха повече от двацет агенти и взеха в плен сигурно още трийсет, сред тях — и шестима от нашите ръководители на клетки, другари, които ме познават лично. И които биха могли да ме разпознаят.

— Кар?

Той кимна.

— Сигурно. Носят се слухове, че създавал нови отряди, но си мислех, че още не са готови — сви рамене; чертите му за миг се изкривиха в гримаса, докато си спомняше за случилото се. — Това... — леко докосна лицето си. — Направих си го преди осем дни. Още ме боли. Трябваше да си почивам — да остана още известно време с

бинтовете — но в Европа положението стана твърде напечено. Трябваше да се измъквам.

— Искаш ли да останеш тук?

Мах впери поглед в нея, после кимна.

— Няма да е задълго. Най-много за два дена.

— Ами после?

Той погледна пистолета, който държеше, след това го метна на леглото.

— Трябва да се връщам. Има разни неща за довършване. Стари сметки за уреждане. Всичко съм подготвил, но трябва да съм там, за да съм сигурен, че ще мине гладко — Мах отново й се усмихна. — Ами ти? Какви ги вършиш тук?

Точно щеше да отговори, когато на вратата се почука. Извърна се нервно, после отново го погледна.

— В банята. Скрий се в душ кабината. Вземи и пистолета. Ще се опитам да ги разкарам — които и да са.

Той кимна и тръгна към банята. Чак когато влезе и затвори вратата, тя се отправи към коридора.

— Кой е?

— Доставка за *ну ши* Дженингс.

Тя допря върха на езика си до предните си зъби. Доставка? В 4:17 ч. сутринта? Протегна се, въртна ключа, дръпна лекичко вратата и надникна през тесния процепа. Отвън стоеше дребничък *хан* с наведена глава, наполовина закрит от огромната кошница с цветя, която носеше.

Тя се засмя — все още имаше подозрения. После видя картичката и веднага разпозна прилежния, закръглен почерк на Майкъл Левър. Дръпна вратата.

— Богове...

Мъжът й подаде кошницата и отстъпи с дълбок поклон. Тя се обърна, дръпна вратата зад себе си, прочете картичката и се върна обратно в стаята.

— Е... — започна Мах, щом излезе от банята, но млъкна, като видя цветята. — Някой приятел? — полюбопитства той.

— Да — поколеба се тя и прикри картичката с ръка. Кой знае защо, не искаше той да види какво пише там. — Много близък приятел.

Бяха орхидеи. Съвършени екзотични орхидеи, по хиляда юана бройката, а тук имаше... колко? Трийсет, че и повече. Тя се намръщи — този подарък я притесняваше. После дръпна кошницата към лицето си, помириса ги, вдъхна деликатния им, прекрасен аромат.

— Любовник? — Мах беше пряк както винаги.

— Не — отговори тя. Но още докато го изричаше, пак видя усмивката му, видя как се готви да я разсмее с някоя шега, а после — тъмните му очи, които пламтяха, докато говореше за предстоящите велики промени.

— Не — повтори тя. — Само приятел. Много добър приятел.

ГЛАВА 7

КРЪГЧЕТА ДИМ И ПАЯЖИНИ

— Всичко ли провери?

Сучек кимна — хищна усмивка разсече тясното му лице.

— И хлебарка не може да се измъкне оттам, освен ако ние не я пуснем.

— Добре — Леман си пое дълбоко въздух, после кимна на свой ред. — Добре. Да вървим при тях.

Преминаха през кордона — някои от мъжете им бяха познати, други — непознати; всичките — нащрек, нервни, но имаха строгата заповед да не предприемат нищо. Ако днес нещата тръгнаха накриво, щеше да избухне такава война, каквато Долните нива не бяха виждали от десетилетия. Война, в която триадите със сигурност щяха да се окажат въввлечени.

Палубата беше разчистена за срещата, присъстваха само *тон*. Големите клечки — всичките деветима тартори на банди, негови съперници на територията на *Куй Чуан* — чакаха Леман на главната, застанали сред ширналото се открито пространство. Бяха се разделили на две групи — едната от четирима души, другата — от петима. Леман се спря, огледа внимателно всяка подробност, след това продължи напред. Сучек вървеше до него.

По лицата им се виждаше, че славата му го е изпреварила. Високият му ръст, смъртната му бледност, белотата на одеждите му, пистолетът му в кобура. Някои от тях се правеха на безразлични, но очите им говореха и той нямаше как да сбърка. Страхуваха се от него. Днес бяха дошли тук само защото се страхуваха. Също като Киан и Ло Хан преди тях, и тези се бяха опитали да се разправят с него по друг начин. Но сега бяха принудени да преговарят. Или да рискуват с продължителна партизанска война, която щеше да унищожи ресурсите им и да ги откъсне от печеленето на пари.

Той вдигна празните си ръце, сякаш държеше голяма купа, с неестествено широко разтворени пръсти като дълги, изящни ледени игли. Жестът като че подчерта колко бе различен от тях — дългите му

тънки ръце в странна поза, цялото му тяло, леко приведено като на боец. Това беше наполовина предизвикателство, наполовина поздрав. То го отличаваше от отпуснатите, почти небрежни стойки на мъжете отсреща.

— Джентълмени?

Остави архаичната дума да увисне във въздуха между тях, необяснимо иронична, и забеляза как взеха да се мръщят и да се споглеждат. И въпреки че му стана забавно, не позволи нищо да се изпише на лицето му, освен почти механичната напрегната бдителност.

— Какво искаш? — попита един от тях.

Това беше първият въпрос, *основният* въпрос, който един човек задава на друг открито или не. Леман се извърна леко, за да застане лице в лице с мъжа, и от пръв поглед разбра, че бяха избрали за свой говорител онзи, който изглеждаше по-силен и по-агресивен от останалите: брадат мъж със свиреп поглед и осанка на бик. За разлика от другите, той беше облечен просто, пръстите му не бяха накичени с тежки пръстени, които като че ли тук долу бяха белег на статута. Леман леко вирна брадичка и отговори:

— Каквото и вие. Мир. Примирие. Отстъпки.

Брадатият се усмихна — имаше здрави бели зъби. Казваше се Ни Юе и Леман знаеше всичко, което трябваше да знае за него. Всичко, което *би могло* да се знае, без да се четат мислите му. Но това, че бяха избрали Ни Юе, наистина го изненада. Очакваше да си има работа с Ян Ян или Ман Хси — някой по-приказлив. Това го накара да прецени нещата отново и да промени тактиката си. Ни Юе беше грубиян. Усмирител. Ясно беше: мислят си, че това е начинът да се справят с него. Е, щеше да им покаже, че грешат. Още преди Ни Юе да е казал нещо, Леман се извърна, промени стойката си, отпусна мускулите на лицето, пристъпи към Ян Ян и му подаде ръка.

— Имаше недоразумения — изрече той. — Зла мътва. Трябва да прочистим въздуха.

Неохотно, като първо погледна към Ни Юе, а после — отново към Леман, Ян Ян пое предложената му ръка.

Леман се усмихна. С очарователна, почти невинна усмивка. Обезоръжаваща усмивка. Устните на Ян Ян бавно започнаха да оформят нейното отражение, но в очите му все още се четеше

неувереност. Леман постави и другата си длан върху ръката на Ян Ян — топло ръкостискане без никаква заплаха.

— Няма нужда да враждуваме — увери го той. — Има достатъчно за всички ни, нали така? И повече от достатъчно.

Ян Ян погледна удължените бледи длани, които държаха неговата, след това — пак лицето на Леман. Беше озадачен. Но заговори Ни Юе:

— Казваш го, но трябва ли да ти вярваме? Какво би те спряло да направиш с нас същото, което направи с Киан А-йин и Ло Хан?

Леман сведе леко глава. Изразът на лицето му сякаш казваше: „Олеле, пак ли...?“ Пусна ръката на Ян Ян и се полуизвърна към Ни Юе.

— Чувал съм какво се говори. Чувал съм какво си разказват хората шепнешком, но да ви уверя — това просто не е вярно — в тона му имаше толкова искреност, че успя наполовина да ги убеди. Молба да му повярват. Самата накърнена справедливост. В очите му сякаш се четеше болка, предизвикана от недоразумението. И жал.

— Не съм искал да убивам Киан А-йин. Той ми беше приятел. Благодетел. Но той се договори с Ло Хан и моята смърт беше част от сделката. Ето, Сучек може да го потвърди. Нали, Иржи?

Сучек кимна, пристъпи напред и изрече думите, които Леман го бе накарал да репетира:

— Беше някъде към средата на срещата. Ние с Леман бяхме излезли да проверим дали коридорите са надеждно охранявани. Когато се върнахме, Киан се бе преместил до стената в дъното, а Ло Хан седеше с голямата си рязана пушка в ръце и се смееше. Явно Киан му бе разрешил да убие Леман. Нареди ми да напусна стаята. Рече ми, че било просто бизнес. Но аз останах.

— Каква вярност — обади се Ни Юе. Тонът му издаваше, че не вярва на нито една дума. Но Сучек гневно се обърна към него:

— Може би. Но аз така го виждах. Един бос се грижи за хората си. Продаде ли един, ще продаде всичките, нали така? И аз направих своя избор.

Другите големи клечки закимаха. Избухването на Сучек ги беше впечатлило. Ако е било така, както го разказва Сучек, то Ло Хан и Киан явно бяха нарушили правилата. Не можеш току-така да предадеш някого от своите, ако ще да е и в името на мира.

— И така — обади се Ни Юе, пристъпи между двамата и застана лице в лице с Леман. — Значи Ло Хан е седял зад бюрото с пушка в ръце. И как така не те е убил?

Леман се втренчи в очите на Ни Юе.

— Защото бях по-добър от него. По-бърз. И сега той е мъртъв, а аз съм жив. Всъщност е много просто.

— Прекалено просто, ебати! — Ни Юе се извърна към останалите. — Не вярвам и на думица от всичко това. Вярвам на копелето горе-долу толкова, колкото бих повярвал и че лайната са много вкусни.

Разнесе се смях, но той бързо утихна. Леман беше успял да ги раздели. Тримата, които бяха в една групичка с Ни Юе, продължаваха да гледат на кръв, но другите — сред тях и Ян Ян и Ман Хси — не се зарадваха много на думите на Ни Юе. Ман Хси заговори:

— Не виждам с какви доказателства разполагаш, Ни Юе. Всички знаем как се изкривяват нещата. Аз казвам, че трябва да забравим миналото и за в бъдеще да правим добри неща. Та нали затова сме дошли тук? Не да се караме и да се бием. Това вече сме го правили достатъчно и то не ни е довело до никъде. Не. Трябва да се договорим. Да закърпим нещата. Заради всички нас.

Ни Юе се беше озъбил. Отначало като че ли се гласеше да каже нещо, после рязко разтърси глава и се извърна, сякаш да си измие ръцете. Ман Хси се обърна към Леман и пак заговори, но с по-мек, помирителен тон:

— Та какво сте ни приготвили, *ши* Леман? Какво можете да ни предложите, за да сключим мир?

Леман погледна останалите зад Ман Хси — беше разбрал как стоят нещата. Ако искаха — ако *наистина* искаха — те можеха да го затрият. Щеше да им струва скъпо, ала *можеха* да го направят. Но как? Вътрешно — дълбоко в себе си — се разсмя. Вече беше твърде късно. Само като се бяха съгласили да дойдат тук и да се срещнат с него, вече бяха направили най-голямата отстъпка. Бяха признали пред него липсата си на воля. Дори и Ни Юе — въпреки цялата му враждебност.

Обърна се към Сучек и кимна, после изчака лейтенантите му да донесат документите. Както беше договорено, другите донесоха дълга маса с шест крака и столове, а след това ги поставиха близо до

големите клечки. После, с документите в ръка, Леман с жест ги покани да седнат.

Имаше десет копия от договора — за всеки един от подписващите. Наблюдаваше как първо взеха да се мръщят, след което с все по-нарастващ интерес се зачетеха в петнайсетте условия, които щяха да донесат мир на Долните нива на Северна и Централна Европа. Договор, който разделяше територията на *Куей Чуан* на десет равни части. Който осигуряваше подробно разработени условия, според които да уреждат нещата помежду си. Леман го бе изработил по модела на търговските договори, които бе намерил сред документите на мъртвия си баща, но използваните понятия бяха специфични за *тон*. Ман Хси вдигна очи, срещна погледа на Ян Ян и се усмихна. Както и очакваше Леман, бяха се впечатлили. Никога преди не бяха виждали нещо подобно и това много им харесваше. То придаваше на действията им отпечатък на законност. Караше ги да се чувстват като бизнесмени. Като служители на компания. Леман ги гледаше как един по един се изправят, след като са прочели всичко, и като че ли се надуват, сякаш са станали нещо по-голямо от онова, което представляваха само преди малко. Царе. Макар и само на Долните нива.

— Е? — той погледна към Ман Хси.

Ман Хси вдигна очи към Ни Юе, който троснато кимна, без да поглежда към Леман. По-нататък си беше чиста формалност. Сучек раздаде четките и те подписаха — Ян Ян с такъв размах, че подписът му се разпротря върху три подписа на негови колеги босове. Документите бавно обикаляха масата, докато всичките копия до едно не се сдобиха с по десет подписа. След като приключиха с това, Леман се изправи и с жест помоли за тишина.

— С този документ, копие от който ще притежава всеки от нас, ние имаме мир в нашата част на големия Град — усмихна се любезно и кимна. — Да, мир и благоденствие. Но... — изражението му се промени и цялото му дружелюбие го напусна, — ако *който и да е* наруши този договор, тогава всички останали страни са длъжни и *ще* се обединят, за да го накарат да отговаря за това — направи драматична пауза и изгледа всички подред. Когато заговори отново, тонът му беше яростен и настоятелен: — Само ако всеки от нас *знае* това и *се бои* от него, съглашението ще има смисъл. Разбрахте ли?

Последва миг на колебание, после кимане и одобрително мърморене.

— Разбрахме — обади се Ни Юе с глас, натезал от сарказъм. Но очите му вече издаваха нещо друго. Договорът го бе засегнал; беше го накарал да постави под въпрос онова, в което вярваше преди. И въпреки че продължаваше да говори със свадливия си тон, дълбоко в себе си вече далеч не беше толкова уверен. Въпреки всичко Леман бе успял да го впечатли.

— Добре — и Леман отмести поглед от Ни Юе. — Значи тук приключихме.

* * *

Коридорът беше претъпкан. През последния половин час пред офисите на корпорация „Чи Чу“ се трупаха хора, любопитни да видят кой ли е поръчал такава натруфена носилка. Старци, и деца, млади жени и младежи безделници — и хан, и хун мао — всички се тълпяха там, зяпаха и бърбореха. Някои си запълваха времето да разглеждат носилката — проверяваха на пипане плътността и качеството на перденцата от зелена коприна или надничаха вътре да разгледат огромното, покрито с луксозна тапицерия кресло. Майтапеха се колко ли е едър онзи, за когото е това кресло, а после изведнъж се разнесе смях — едно от младите момчета беше започнало да разиграва пантомима, като се преструваше на тлъст чиновник — колкото надут, толкова и дебел — който с клатушкане се настанява на стола. Други пък се бяха струпали около приклепналите носачи и се опитваха да ги заговорят, но дългогодишната им работа не ги беше направила приказливи. Четиримата мъже търпеливо чакаха и мълчаха със сведен поглед — знаеха, че наблизко са застанали „бегачите“.

Щом Ким се появи, облечен в прости дрехи и с тънка папка под мишница, разнесе се изненадано мърморене. Мнозина се вторачиха зад него — чакаха да видят кой още ще излезе; но там нямаше никого освен служителите на „Чи Чу“, които се изсипаха от сградата и застанаха под входната арка.

Мнозина сред тълпата бяха виждали момчето — или в чайната, или късно нощем по коридорите. Малцина обаче знаеха кой е той и

каква е ролята му в тази корпорация с такова странно име — „Чи Чу“. Мислеха го просто за някакво си момченце. Може би куриер или пък племенник на някой богаташ. Но сега го гледаха с нови очи, преценяваха го наново. Или поне се опитваха.

Ким се спря и се огледа неуверено, после се обърна назад и по лицето му се изписа усмивка. Над портата на компанията бяха драпирани алени знамена — за късмет. Под тях се беше наредил целият персонал — шестима души — за да си вземе довиждане с него и да му пожелае късмет.

— Ето — Тай-Чо се приближи до него и му подаде малка запечатана кутийка. — Ще ти потрябва.

— Какво е това?

— Обяд — широко се усмихна Тай Чо. — Както чувам, докато обработят патента, ще минат доста часове, а пък тебе си те познавам. Ще забравиш да ядеш.

— *Благодаря* — прошепна Ким и за миг докосна ръката му, после погледна към другите. Двамата Тай на средна възраст, които беше наел като изследователи, сега се усмихваха широко и махаха, развълнувани като деца. До тях, вдясно, асистентът му — млад *хан* със свежо лице, на име Хон Чи — се оглеждаше с опулени очи и всичко това явно му харесваше. Щом усети, че Ким го гледа, Хон се усмихна, наведе глава и се изчерви.

Охраната на Ким, млад, набит *хун мао* на име Ричардс, гордо срещна погледа му и изгрухтя:

— Късмет!

А Нон Ян, счетоводителят му, извика:

— Тръгвай! Отивай да ни правиш всичките богаташи! — което предизвика бурен пристъп на смях.

— Ще ви направя — тихо рече Ким, стоплен от усмивките, които го заобикаляха от всички страни. — Бъдете сигурни.

След това се поклони на всички, обърна се и се качи в носилката. Щом носачите вдигнаха тежкото кресло, той се наведе навън и започна да маха. Виковете на тълпата и крясъците на двамата бегачи, които разчистваха пътя отпред, заглушиха гласа му.

Ким се облегна назад и усети как очакването го заля. Значи това било. Погледна папката в скута си и се разсмя учудено. Имаше дни, когато просто си седеше, втренчил поглед в дланите си, смаян, че е

успял да оцелее сред мрака на Глината, за да стигне дотук. И се смяташе за благословен — въпреки всичко, което междувременно му се бе случило. Ала въпреки това днешният ден беше особен — днес най-после всичко си идваше на мястото.

— Кръгчета дим... — прошепна, след което отново се разсмя, усетил как носилката подскача и се клатушка под него. — Кръгчета дим и паяжини.

* * *

Емили се обърна бързо. Тънкият лъч светлина, идващ отгоре, освети фалшивия образ в огледалото, после тя подскочи обратно, пренебрегнала холограмата, която изведнъж се появи вдясно, и застана с лице към тъмната фигура на вратата, насочила ножа напред. Острието проблесна и потъна дълбоко в гръдния кош, след това отскочи назад. Тя отстъпи крачка назад, докато дишаше дълбоко, после доволно прибра ножа в ножницата.

— Край — произнесе тихо. Светлините веднага угаснаха — компютърът на апартамента беше регистрирал командата ѝ.

Пронизвана от тръпки, Емили прокара опакото на дланта си по челото. Тренировката беше тежка. За първи път от много време насам се бе напредила докрай.

Огледа се из стаята — окървавената фигура на манекена, прикованите към стената мишени, монтираните на тавана прожектори, черджетата, капаните, опънатите телове — и осъзна, че вълнението от всичко това го няма. Беше време да направи нещо. Да започне отново да се организира.

Бързо се захвана да подрежда стаята — прибра апаратурата в сандъка в дъното и я покри с купчина чаршафи и стари дрехи. После се отправи към душа и стоя под струята чак докато всичката вода изтече, защото обмисляше какво ще прави по-нататък. Мах беше излязъл да се среща със свързки и да урежда сделки — правеше онова, за което го биваше. Откакто бе пристигнал онази нощ, надали го беше виждала за повече от дваайсет минути. Що се отнася до нея, от два дена не се беше вясвала в офиса.

Беше се обадила, че е болна. Кратко съобщение на личния комсет на Майкъл Левър. Той се обади след няма и минута да я пита има ли нужда от нещо; каза, че може да намине, ако тя иска. Но тя му отговори, че ѝ няма нищо, просто някакъв вирус. Нищо сериозно. Някой от онези вируси с четирийсет и осемчасово действие, които напоследък върлуват по нивата. Щяла да пази леглото и да дойде, щом се почувства по-добре. Второто му съобщение беше кратко, почти делово — само дето го беше подписал „с любов, Майкъл“.

И така: какво става? Тя обикаляше из апартамента, загърната в хавлия, и си спомняше как я гледаше Майкъл онази вечер, на бала, и как се чувстваше самата тя, докато го наблюдаваше да говори, и осъзнаваше, че все повече му се възхищава. В антрето спря пред кошницата с цветя, които ѝ беше изпратил, и поднесе една съвършена розово-бяла орхидея към носа си. Цветовете бяха още свежи, ароматът им — наситен. Трепна леко, извърна лице и се върна в спалнята. Застана пред гардероба и се зачуди какво да облече. Щеше да слиза надолу по нивата, значи трябваше да е нещо съвсем семпло. Онзи вид облекло, което би носило другото ѝ „аз“, Рейчъл де Валериан.

Огледа се. Фалшивата карта за самоличност беше на леглото, където я бе оставила по-рано. Пропуск. Подробности за службата. Фалшива ретина. Всичко необходимо, ако охраната я спре и започне да я разпитва. Де Вор го беше обмислил добре. Но защо? Защото знаеше, че тя все някога ще започне отново — ще агитира, ще създава неприятности на Седмината? Само това ли беше? Или имаше и нещо друго? Нямах ли и някаква друга цел, все още скрита за нея?

Както и да е — време беше да рискува. Да изпълни обещанията, които беше дала сама на себе си.

Когато на вратата се почука, вече се беше облякла и изсушила косата си. Три почуквания — пауза — едно и после — пак три. Мах. Беше се върнал.

Тя се разгледа в огледалото, стегна се, после отиде до вратата, дръпна резето и натисна ключалката. Щом вратата се плъзна назад, Мах се вмъкна вътре, едва я погледна и тръгна право към банята.

— Ей! — подвикна тя подире му. — Какво си се разбързал?

Последва го и застана на вратата. Наблюдаваше го как разкопчава якето си, изважда отвътре три мощни автомата като тези на

охраната — всеки увит в лист лед — и ги прибира в изпразнения бойлер над душа.

Щом приключи с това, се обърна и ѝ се ухили — тя все още изпадаше в шок всеки път, когато видеше лицето му.

— Бива, бива — той веднага забеляза как е облечена; бдителният му поглед не пропусна променения цвят на очите ѝ — отбеляза го, като посочи с пръст собственото си око. — Това кой ти го уреди? Де Вор?

Тя се втренчи в него — усети как някаква част от старата ѝ враждебност се завръща.

— Е, не си ти, нали, Ян? Ти искаше да умра.

Мах се разсмя учудено.

— Той ли ти го каза? — сви рамене. — На мене ми каза, че си му се изплъзнала. Че се опитал да те хване, но си била твърде добра за него.

Тя потръпна при спомена. Не, не беше така. Де Вор я беше открил достатъчно лесно и само да бе поискал, можеше да я убие. Но не я уби. И ето я тук след две години, готова да започне отново.

— Нали знаеш, него го убиха — Мах мина покрай нея и тръгна към спалнята. — Аз се опитах на космодрума в Нант, но неговият човек — онова червенооко копеле Леман, албиносът — ми оплеска работата. Уби трима от най-добрите ми хора. Обаче човекът на танга — онзи едрият от Мрежата, Кар — най-послед го гепи. Разбил му черепа с приклад, така чух.

Тя отново го последва. Той взе да си прибира нещата от дъното на гардероба и да ги пъха в голям сак.

— Не го знаех — обади се тя. — Ама ти какво правиш?

Той се обърна, все още полуприклеknал, и я погледна.

— Местя се, Ем. Нови полета. Нови начинания. Знаеш как е...

Тя поклати глава.

— Изненадваш ме, Ян. Винаги си ме изненадвал. Толкова си изобретателен. Толкова гъвкав.

Той се изправи, след това тихичко се разсмя.

— Наистина ли улових нотка на неодобрение в тази последна забележка, Емили Ашър?

Тя го погледна право в очите — опитваше се да проникне зад маската от нова плът; после кимна.

— Ние с тебе искаме различни неща. Винаги е било така, но ми отне доста време да го разбера.

Той се вгледа в нея, след това извърна глава, затвори сака си и го метна на рамо.

— Не, Ем. Не е онова, което искаме, а на какво сме готови, за да го получим. Точно това ни прави различни. Но сега вече всеки може да върви по собствения си път, нали? Сега имаме възможност да видим чий път е най-добър — Мах отново срещна погледа ѝ. — Няма да те лъжа, Ем. Ако ти се беше изпречила на пътя ми, нямаше да се поколебая да наредя да те убият. Но ти не ми се изпречи. И, мисля, никога няма и да го направиш. Ако си го мислех, никога нямаше да ти цъфна на вратата преди два дена. Та независимо дали ми вярваш или не, нека ти го кажа: онова, което ти е казал Де Вор, просто не е вярно. Не съм искал да умреш. Нито пък сега го искам. И ако имаш нужда от нещо, ако мога с нещо да ти помогна, просто ми се обади. Дължа ти го, нали?

Тя го изгледа продължително, после поклати глава.

— И къде отиваш сега? Обратно в Европа? Или смяташ да действаш тук, на по-долните нива?

Усмивката му разтегна новата кожа покрай устата толкова силно, че заприлича на пародия на усмивка.

— Нито едното, нито другото, миличка ми Ем. Ще гостувам. Точно натам съм тръгнал. На гости на стария Левър в Ричмънд.

* * *

Старият Левър стоеше до басейна и се сушеше, когато въведоха двамата мъже. Обърна се небрежно и ги загледа как се приближават покрай бордюра на басейна, после хвърли кърпата на пода и протегна ръка за поздрав.

— Милн... Рос... Радвам се да ви видя отново. Надявам се, ще пийнете по едно питие?

Двамата мъже се спогледаха колебливо и кимнаха.

— Добре — Левър се обърна и щракна с пръсти. Стюардът веднага се завтече да приготви напитките. Левър вдигна от облегалката

на стола един лек копринен халат и го метна на раменете си, след това отново се обърна с лице към тях.

— Е? Какво ми носите?

— Боя се, че не е много — Рос посегна да прилепи рехав кичур сламеноруса коса към олисяващото си теме. — От онова, което успяхме да разберем, тя си е най-обикновено добро момиче. Чисто досие от колежа. За съд изобщо не се споменава — дори не е свидетелствала. Накратко: обществените данни съвпадат с досието на компанията. *Ну ши* Дженингс е точно това, което твърди, че е. Всичко си е на мястото освен...

Той се поколеба и сведе поглед.

— Освен какво?

— Освен дето нещо не ми се връзва — завърши Милн по своя бърз, нервен маниер. — Всичко това е твърде гладичко. Прекалено изпипано. Сякаш някой го е измислил. Все едно... — размърда се, разкърши рамене, сякаш имаше нещо на гърба. — Ами няма нищичко, което да я отличава. Нали знаете, от онези неща, които изграждат живота. Които му придават аромат.

— Хммм... — старият Левър кимна. — Но всичко съвпада, така ли?

— На повърхността — да — Рос вдига леко ръка, за да предупреди Милн да не се обажда. — Но можем да задълбаем малко повече, ако искате. Можем да се върнем в Кантон Атланта. Да поприказваме с някои хора, които са я познавали, преди да се премести на изток. Да открием какво всъщност представлява.

Известно време Левър не каза нищо. После отпи продължителна глътка от чашата си и поклати глава.

— Каква причина може да има тези данни да са неверни? Рос погледна спътника си, след това сви рамене.

— Никаква. Просто тук има нещо. Вече близо двацет години се занимаваме с подобни неща. И това... ами това *смърди* на нещо скалъпено.

Милн закима ентусиазирано.

— Добре — Левър остави чашата си. — Да приемем, че някой е бърникал в данните. Да кажем, че някой е направил нещо с официалното й досие. Но нека ви задам само два въпроса. Кой? И защо?

— Не знам — Рос срещна пронизителния поглед на стареца. — Просто знам, че някой е пипал там. Както казва Милн, всичко е прекалено гладко.

Но Левър клатеше глава.

— Не. Няма смисъл. Да променяш тия досиета е голяма играчка. Голяма — разсмя се, след това се наведе по-наблизо и тихичко добави: — А кой да го знае по-добре от мен, а?

Застана между тях.

— Не, господа. Благодаря, но нека оставим всичко така. Надявах се да изровите нещо, което бих могъл да използвам срещу тази жена — например цяла серия бивши любовници — но май ще трябва просто да си измисля нещо — разсмя се отново. — Е, може би просто трябваше да го направя веднага!

— Ами нашия файл? — напрегнато попита Рос.

— Ще го задържа — Левър отново го погледна в очите. — Ще ви се плати добре, *ши* Рос. Много-много добре. Но с това приключихме, разбрахте ли ме? Край.

* * *

Когато си отидоха, Левър се обърна и вдигна очи към балкона над басейна. Иззад преплетените лозови стъбла се показа мъж, наведе се над парапета и го погледна.

— Е, Мах? Какво ще кажеш? — подвикна Левър.

Мах се усмихна.

— Точно така е, както казахте, господин Левър. Няма смисъл. Ако тая Дженингс беше някоя курва, внедрена от някой ваш съперник, тя щеше да остане там, където би причинила най-много вреда, а не да ходи при Майкъл.

Левър кимна. И той си мислеше точно това. Ала въпреки всичко убедеността на Рос го беше потресла. През последните десет години често бе използвал Рос и Милн и тяхната интуиция общо взето не ги лъжеше. Така че какво щеше да стане, ако...?

За момент се позабавлява с тази идея, като се опитваше да измисли някаква причина — каквато и да било причина — досиетата

да са подправени, после отново отхвърли тази мисъл и поклати глава. Не. Нямаше смисъл. Никакъв смисъл.

* * *

— Е, значи това беше — Милн обгърна с длани купичката си с ча и присви очи срещу партньора си на масата в една чайна на долните нива. — Затворихме още едно досие.

— Може би да — Рос проследи с поглед една сервитьорка, — а може би не.

Милн се вторачи очаквателно в лицето му — знаеше, че в момента Рос предъвква нещо.

— Мислех си — Рос запровлачва лениво думите, след като отново насочи вниманието си към Милн, — мислех си, че можем да си пуснем отпуска. И с парите, дето ще ни ги плати господин Левър, може да си прекараме чудничко в Атланта.

— Атланта...? — Милн втренчи в него неразбиращ поглед, после му просветна и той се разсмя. — *Атланта!* Да бе, ясно, че ще е Атланта.

— Добре — Рос се облегна назад и кимна. Доволна усмивка запълзя по лицето му. — И докато сме там, може и да се поразровим тук-таме. Така де... лошо няма, нали?

* * *

Ли Юан стоеше в далечния край на галерията, застанал под един от петте огромни портрета, изпълващи боядисаните в среднощно синьо стени. Щом огромните врати се отвориха, младият танг се обърна нататък, после се усмихна и махна на Толонен да влезе.

— Кнут — протегна му пръстена си за целувка. — Надявам се, че си добре.

Толонен застана мирно, с наведена глава с ниско подстригана стоманеносива коса.

— Добре съм, *чие хсия*. Аз...

Млъкна — усетил бе нещо странно в държанието на Ли Юан. Странна вгълбеност в това младо, голобрадо лице, неестествена скованост в осанката, която изведнъж му напомни за бащата на момчето, Ли Шай Тун. Такъв ставаше старецът от време на време — сякаш нещо беше заседнало в мислите му, като камък напред ручей.

Толонен се обърна, погледна портрета, който Ли Юан бе съзерцавал, позна го и леко се усмихна. Това беше Чин Ши Хуан Ти, Първият император. Обединителят на древен Китай. Така нареченият тиранин. На портрета беше изобразен на брега на Шан-дон, загледан на изток — към Пен Лай, Острова на безсмъртните. Висок, брадат и нагъл, стиснал в лявата си ръка прасковата на безсмъртието.

— Мислех — Ли Юан заобиколи Толонен и пак застана под портрета. — Опитвах се да открия някаква закономерност в потока на времето.

— Закономерност ли, *чие хсия*?

— Какви са хората, какво правят и защо никога не си вземат поука.

Толонен сведе поглед.

— Наистина ли мислите така, господарю?

Ли Юан кимна.

— Наистина, Кнут. Ето например нашият приятел тук. В много отношения той е велик човек. Военен гений и администратор с въображение, чиито действия са оформили земята ни за две хиляди години напред. И все пак като човек е бил съвсем покварен, защото е искал повече, отколкото е можел да му даде животът. Искал е да живее вечно и това го е унищожило. И всичкото добро, което е направил, е рухнало заради това. Великата му империя е устояла горе-долу година след смъртта му — само толкова.

Младият танг се отдалечи и тракането на ботушите му отекна по покрития с плочки под. Застана под втория портрет. От всичките пет този беше най-известен — негови репродукции висяха на всяка палуба, на всяко ниво в огромния, обгърнал цялата Земя Град.

— Вен Ти... — Ли Юан се извърна и погледна към Толонен със странна, тъжна усмивка на уста. — Колко пъти си чувал старци и ученици да славят неговата добродетел? Колко пъти името му е било използвано като заклинание, за да бъде наказано някое сбъркало дете или некадърен чиновник? В историческите книги го рисуват като

скала, като мъж планина — колкото справедлив, толкова и състрадателен, колкото нежен, толкова и строг — и все пак под управлението му Средното царство едва е устояло. Нахлуването на варварите от север, *хсиун ну*, на два пъти го е принуждавало да прави отстъпки — да дава земи и да изплаща огромни откупи. Че неговата столица Чан-Ан едва не се е предала пред тях! И също както при Чин Ши Хуан Ти има-няма година след смъртта му в империята настъпва хаос и в провинцията пламват бунтове.

— Направил е всичко, което е било по силите му, *чие хсия...*

— Може би, Кнут, но това кара човек да се позамисли, нали? Чин Ши Хуан Ти е бил тиранин, ала при него империята е процъфтявала. Вен Ти е бил добър човек, ала при него империята страда. Кого тогава да взема за пример?

— Толкова прост ли е изборът, *чие хсия!*

Ли Юан се усмихна, после мина към следващата картина и се загледа в изображението на елегантен мъж на средна възраст, облечен в златна коприна.

— Не, Кнут. Никога не е толкова просто. Ето, вземи Мин Хуан, шестия от великите тангове императори. Бил е велик. Мъдър управник и могъщ воин. Царуването му е било златен век, така казват. Великите поети и художници в нашата история — Ли Бо, Ту Фу, Ван Вей — хора като тях са процъфтявали под управлението му. Било е време на висока култура, на благоденствие и мир, ала всичко това е унищожено, бунтове са разтресли империята — и защо? Заради това, че е бил слаб. Заради увлечението му по една жена.

Толонен сведе поглед — този внезапен обрат го накара да се чувства неловко.

— Така е било, *чие хсия*. Или поне така твърди историята. Но вие какво искате да кажете?

Младият танг се извърна.

— Аз ли? Ами това, че императорите са хора, а не някакви фигури или абстрактни сили и човешките им качества оформят съдбите на техните поданици. Те протягат ръка — и сянката пада над цял континент. Така е. И така е било винаги. И аз, Кнут... с какво се различавам?

Той отново се обърна към картината, загледа се още за миг в красивите черти на Мин Хуан, после леко поклати глава и се приближи

към четвъртия портрет.

— Мао Цзе-дун — тихо изрече той, докато оглеждаше познатата икона. — Първият от великите императори *ко мин*. Самият Велик кормчия. Също като Чин Ши Хуан Ти, неговия идол, и Мао е можел да бъде безмилостен и тираничен. Под негово управление Средното царство отново се е обединило, всички нашественици са били отблъснати. И все пак, също като Вен Ти, чиито ценности той се е опитал да отхвърли, в началото на управлението си Мао се е мъчил да осигури на народа си мир и благоденствие, да пресече корупцията и да реформира бюрокрацията. Да направи Средното царство силно и здраво след десетилетия страдания и пренебрежение. В много отношения той сякаш е съвършеното равновесие между двамата. И все пак и той е бил покварен. Покварен от вярата в собствената си непогрешимост. При неговия Голям скок напред са умрели десетки милиони хора. И защо? Само за да докажат, че е сгрешил.

Толонен сведе поглед и се намръщи.

— Но вие не сте нито един от тези хора, *чие хсия*. Вие сте си вие. Без съмнение можете да се поучите от техните грешки и да не сте като тях?

Ли Юан погледна въпросително стареца, след това се обърна и се отправи към последното от петте огромни платна. Известно време се взира в могъщия образ на мъжа, когото собствените му предци бяха свалили от трона. Цао Чун. Тиранинът. Основателят на Града. На самото Чун Куо.

— Когато идвам тук и виждам тези мъже и техните лица, това ме кара да се чудя. Мога ли да се поуча от грешките им? Или съм обречен да следвам същата пътека? Да остана в историята като слаб глупак? Или като тиранин?

Толонен се приближи и застана до него.

— Това тревожи ли те, Юан?

— Да ме тревожи ли? — Юан се разсмя, после отново се обърна с лице към генерала на баща си. — Да, Кнут. Тревожи ме. Но не така, както може би си мислят другите. Тревожи ме това, че една моя слабост би могла да означава смъртта на милиони. Или прекалената страст, гордост, наглост, коравосърдечие биха могли да обърнат лицето ми към тиранията. Гледам тези лица, тези гигантски фигури от нашето минало и се питам: достатъчно ли съм силен? Достатъчно ли съм

мъдър? Ти току-що каза за Вен Ти: „Направил е всичко, което е било по силите му.“ А моите сили дали ще бъдат достатъчни? Нося ли в себе си онова, което е необходимо, за да може човек да моделира целия свят и всички хора в него? Или невежеството и страстта ще ме унищожат, както са унищожили мнозина в миналото? Да, аз съм решен. Но ако моята решителност се провали, Кнут? Тогава какво?

Старецът шумно си пое въздух, след това сви рамене — личеше си, че думите на младия танг го бяха разтревожили.

— Карай... — Ли Юан сведе поглед, отпусна юмруци и се взря в дланите си, сякаш се мъчеше да ги проумее. После, като че ли отново се бе сетил за нещо, пак погледна стареца — тъмните му лешникови очи вече не бяха толкова напрегнати, колкото преди миг.

— Кажи ми, Кнут. Какво откри в Града на братовчед ми?

— Нещо странно — гласът на Толонен изведнъж стана ясен и отчетлив. — Нещо странно и ужасно.

* * *

Сучек стоеше отпуснато в бившата канцелария на Киан А-йин и чакаше да му обърнат внимание. След смъртта на Киан обстановката тук беше съвсем различна — евтиният блясък на Киан бе заменен от семпла елегантност. Леман най-последно вдигна поглед от екрана на бюрото, погледна двамата мъже, които лейтенантът му бе довел със себе си, и кимна.

— Добре. Добре ли мина?

Сучек изсумтя.

— Май не ни харесват много-много. Но що се отнася до парите ни... е, това е нещо друго, нали? Парите са си пари. И Горе, и Долу.

Леман изключи екрана и стана иззад бюрото. Без да поглежда лейтенанта си, огледа внимателно двамата новодошли, протегна ръка и докосна стегнатата, трепкаща лента на врата на всеки от тях. Отстъпи назад доволен.

— Добре дошли — каза просто. — Казвам се Шефан Леман и вие ще работите за мене.

Сучек забеляза страха и несигурността в очите им, също както преди бе забелязал и явното отвращение от обстановката, в която бяха

попаднали. Леман също трябваше да е забелязал, защото побърза да ги увери:

— Разбирам как се чувствате в момента. Не сте очаквали да слезете тук долу, нали?

Те кимнаха.

— Не. Е, знам, че онова, което сте видели досега, изглежда доста зле, но за вас съм приготвил специални квартири. Те повече приличат на онова, с което сте свикнали.

Сучек присви очи — още едно парченце в мозайката. Леман още не им беше съобщил какво си е наумил. За първи път Сучек го разбра, когато Леман му даде специален пропуск и го изпрати на ниво 180 да се срещне с някакъв брокер на компания. Всички документи и сертификати за плащане бяха в запечатан пакет. Сучек трябваше да се погрижи само брокерът да му предаде двамата мъже; останалото Леман можеше да свърши на току-що инсталираното на бюрото му табло. Но Сучек беше мярнал цифрата, която брокерът набра на своя комсет, и бе подсвирнал. Че те бяха заплатили за едногодишния договор на всеки от тия двамата повече от двумесечната печалба!

— Тук има много работа — обясняваше Леман. — Но искам да се запознаете отблизо с подробностите по нашата операция, преди да се захванете. И искам съдействие, ясно? Ако виждате, че нещо може да се направи и по-добре, искам да знам как, разбрахме ли се?

Непознатите, на които погледът на високия албинос вдъхваше повече страх, отколкото увереност, закимаха припряно.

— И разберете... добавих допълнителна клауза в договорите ви — Леман млъкна и погледна първо единия, после и другия. — Много е просто. Вие си вършите добре работата — аз се грижа за вас. Помагате ми да увелича печалбите — получавате дял. Малък, но важен. И не влиза в онова, което получавате по договор.

Сучек забеляза как това промени нещата. Двамата мъже се спогледаха, след това отново се втренчиха в Леман и се усмигнаха.

— Добре — Леман се обърна и се върна зад бюрото си. — А сега вървете да си почивате. Започваме утре. Моят лейтенант ще ви покаже квартирите. Ако искате нещо, той има грижата.

Леман седна, наведе се, докосна екрана и той оживя. Аудиенцията беше приключила. Сучек изведе двамата мъже.

Докато вървяха към специалния район, единият от тях, русоляв младеж на двайсет, двайсет и пет години, се обърна към Сучек и попита кой е Леман.

Сучек сви рамене.

— Той дърпа конците тук.

— Искате да кажете, магистрат на палубата?

— Не. Съдиите може да ги купува с дузини.

Забеляза как двамата се умислиха. Как първоначалното им отвращение бе преминало в озадачаване и в някакво ново уважение.

Да — помисли си Сучек. — *В края на краищата, стискаше му да ви доведе тук долу. Защо, все още не знам. Но скоро ще науча.*

— А вие какви сте, чун цу?

Сега беше техен ред да се засмеят.

— Ама вие не знаете, така ли? — спря се русият. — Мислех си, че сте разбрали. Ние сме един вид имущество, роби — и докосна трепкащата лента на врата си. — Точно това означават тези ленти. Вашият шеф е откупил услугите ни за една година.

Сучек си пое дъх. Не обичаше да го мислят за невежа.

— Знам — заяви нахално. — Исках да кажа, с какво ще се занимавате?

— С каквото той поиска. Но сме специалисти по компютри и синтезиране на наркотици. Аз съм компютърджията.

А — помисли си Сучек, — *значи това било. Но за какво му са специалисти? Какво ли е намислил?*

Продължиха до специалния район. Стражите ги пропуснаха в коридорите, застлани с нови килими — много пари бяха отишли за тях. Стените бяха прясно боядисани, двата апартамента — обзаведени с мебели, доставени Отгоре. Всичко беше в явен контраст с коридорите и стаите, през които бяха минали. Тук беше хладно и тихо. Нямаше блъскащи се тълпи от хора. Никакви малки дрипльовци, които да те дърпат, с мръсни личица, молеци за някой грош или нещо за ядене. Сега, когато го бе видял с очите си, Сучек знаеше как е Горе. Подредено. Елегантно в простотата си. И Леман го знаеше. Знаеше онова, за което Киан само се бе досещал. Сякаш бе живял там.

По-късно, вече сам в стаята си, изпънат на дивана, отново премисли всичко. Познаваше Леман само от седмици, но за това кратко време бе имал възможността да го изучи по-добре, отколкото когото и

да било преди. Ала въпреки това Леман си оставаше някаква загадка, вечно скрита зад стъклените розови очи. От време на време му се искаше да го попита направо: „За какво си мислиш?“, но знаеше какво ще стане. Леман щеше да се обърне и да го изгледа, а после да отмести поглед, без да казва нищо. Сякаш за да му отговори: „На тебе какво ти влиза в работата?“ И все пак, въпреки всичко уважаваше Леман повече, отколкото някога бе уважавал когото и да било. Може би дори по някакъв странен начин го обичаше. Но що за човек беше Леман? Кой беше той?

Не го бе прозрял веднага. Бавно, постепенно бе започнал да забелязва всичко онова, което отличаваше Леман. Не което се виждаше от пръв поглед — ръстът, мършавостта, цветът на кожата му, очите — а други, не толкова очебийни неща. Неща, които ставаха ясни само в контраст с други. Презрението му към лукса. Вроденият му аскетизъм. Неща, които бяха в рязък контраст с другите босове на *тон*. За разлика от тях, той никога не бе мислил да се изкачва нагоре по нивата. Когато Сучек му го бе предложил, той се бе разсмял презрително.

— Ще си платят за мекушавостта — само това бе казал. Но Сучек мисли дълго и упорито какво означават тези думи и го проумя. Също като Леман се отказа от алкохола, наркотиците и месото и започна да прекарва повече време в гимнастическите салони, за да усъвършенства бойните си умения.

След срещата с другите деветима босове Леман го изпрати да се види с Ни Юе на четири очи. Занесе му дарове и писма в знак на приятелство. Спомни си как седеше в натруфения офис на Ни Юе, гледаше всичко през очите на Леман — и забелязваше празното разточителство, „гльстините“, както го наричаше Леман. И погледна Ни Юе с нови очи — може би точно така, както го виждаше и Леман, и не видя само сила и грубост, а и дребни признаци на слабост.

— Желанието е верига — казваше Леман. — Само дисциплината може да я разкъса.

Е, сега той бе погледнал Ни Юе и бе видял човек, в когото желанието е по-силно от волята. И не бе казал нищо. Това също бе научил от Леман. Слабият избърборва всичко, което мисли, на всеки, който би го изслушал. Силният запазва мълчание.

Ни Юе хареса даровете и писмата и той, Сучек, също се върна с дарове и писмени обещания. Но Леман, презрял подаръците, ги бутна

настри — повече го интересуваше онова, което бе видял Сучек. Изслуша го внимателно, после изведнъж се извърна рязко и кимна на себе си.

— Ще го подмамим — бе казал той. — Ще налага вџдичката и ще го придърпаме.

И въпреки че Сучек не разбра точното значение на думите, схвана смисъла.

— Доколко можеш да му се довериш? — попита той и забеляза как Леман се извърна и се вторачи в него.

— Да му се доверя ли?! — възкликна той. — Аз не се доверявам на никого, Иржи. Дори и на тебе. Ако беше въпрос на живот и смърт, ако трябваше да се избира — моят живот или твоят — бих ли могъл да ти се доверя? Бих ли могъл *наистина* да ти се доверя?

Искаше му се да каже „да“, но под погледа на Леман не желаше да отговаря лекомислено и неискрено. Поколеба се, след това сведе глава.

— Не знам... Аз...

Но Леман само поклати глава и го хвана за рамото, сякаш за да го утеши.

— Не храни илюзии, Иржи. Оголи чувствата си. Вгледай се внимателно в себе си. Другото няма значение.

Тогава се бе приближил най-много до Леман и този миг се бе запечатал в паметта му. Но това беше близост между двама души, напълно чужди един на друг. Дори и в този миг бе усетил абсолютния студ на вакуума, който обгръщаше Леман и ги разделяше. Там, където нямаше илюзии, нямаше и топлина. И любовта — дори любовта се превръщаше в нещо ледено.

* * *

Лицето на Лу Бакенбарда изпълни големия екран; лявото му око безизразно се взираше надолу сред розовата, изровена повърхност на размякнатото му лице. На тънката му уста без устни беше изписана свирепа усмивка.

— Вон И-сун! Добре дошъл! Влизай! Всички вече сме тук.

Дебелия Вон се поколеба, после кимна на телохранителите си, мина под големия перваз на Дома на деветия екстаз и навлезе в територията на Лу Мин Шао. Вътре се огледа, изненадан от скромната елегантност на подредбата. Когато за първи път научи, че събранието на Съвета ще се проведе в публичен дом, беше скандализиран — чудеше се дали това не е някоя тънка обида от страна на Лу Бакенбарда, но неговите съветници го бяха уверили, че в последно време Лу Мин Шао ръководи бизнеса си най-вече оттам, и той прие поканата. Сега, когато го видя с очите си, разбра. На такова място свръзките на Лу от Първо ниво щяха да се чувстват като у дома си. Мястото беше добро за бизнес. Въпреки всичко Лу Мин Шао си го биваше — да ръководи триадата „Черното куче“ от бардак!

Отляво се дочу леко шумолене на завеса. Дебелия Вон се обърна с ръка на дръжката на ножа, после се отпусна. Там стоеше оскъдно облечена млада жена с наведена глава.

— Мога ли да ви взема наметалото, Вон И-сун?

Дебелия Вон огледа момичето — забеляза изящното ѝ телосложение и за миг се зачуди дали това изящество е продукт на случайността или на човешките ръце. След това кимна и ѝ позволи да свали копrienеното наметало от раменете му. Щом се обърна, в дъното на стаята се появи Лу Бакенбарда и се приближи към него с протегнати ръце.

— И-сун... — той прегърна Дебелия Вон, сякаш не го беше виждал от много отдавна. После с широк замах го покани да влезе.

Вон отново се поколеба — беше подозрителен по навик; след това се остави да го въведат. В една стая в средата на дома чакаха останалите четирима босове, настанени в огромни, удобни кресла. На ниските масички помежду им имаше питиета и мезета. Щом влезе, го поздравиха шумно, сякаш бяха стари приятели и се бяха събрали тук да ядат, да пият и да си приказват за жени и за отминалите времена; но истината беше, че днес щяха да обсъждат нещо от върховна важност — да определят новия етап в отношенията си с Горе.

Дебелия Вон се усмихна и си позволи да влезе в ролята си. Пое чашата с вино, което му подаде Лу Бакенбарда — знаеше, че имплантът в стомаха му ще неутрализира ефекта ѝ. Седна, огледа се и отново се впечатли от изискания декор. Беше накарал съветниците си да се разровят в историята на това място и бе разбрал какво се е

случило тук със старата мадам, Му Чуа, и с принца от Низшите фамилии Хсиян Кай Фан. Му Чуа беше тази, която бе създала дома и изградила репутацията му — беше го управлявала повече от трийсет години. Смъртта ѝ — Хсиян Кай Фан ѝ прерязал гърлото, докато я чукал — съвсем лесно би могла да се превърне в огромно нещастие за Лу Бакенбарда, но намесата на генерала на Ли Юан — Ханс Еберт — му бе отгървала кожата. Чрез тайна сделка, уредена от Еберт, фамилията Хсиян се бе съгласила да плати на Лу Мин Шао двайсет и пет милиона юана за компенсация, ако той обещае да не отмъщава. С тези пари Лу Бакенбарда бе реставрирал Дома на деветия екстаз и бе назначил нова мадам. Освен това беше внесъл и един-два „куриоза“ — неща, които бе приел от фамилията Хсиян вместо пари в брой. Сред тези куриози бяха един от хората волове на „Джен Син“ и пет бройки от знаменития модел на „Джен Син“ „Имперска куртизанка“ — с две допълнителни отворстия. Тези „съкровища“ бяха спечелили на Дома нова клиентела и всичко си беше почти като едно време.

Лу Бакенбарда се приближи, наведе се над Вон и зашепна:

— Ако има нещо, което би искал да опиташ, И-сун, не се стеснявай.

Дебелия Вон се усмихна, сякаш доволен от предложението, но това си беше още един пример за лошото възпитание на Лу Мин Шао. И за неговата наивност. Огледа Лу Бакенбарда и забеляза промените, настъпили през последната година. Нямахме я рошовата коса по раменете му от едно време; вече не приличаше на див варварин. Напоследък носеше косата си пригладена назад, а мустака си подстригваше и мажеше с помада. Лу си мислеше, че така изглежда по-изискан, но истината беше друга: сега приличното му на маска лице изглеждаше още по-изкуствено и по-глупаво. Вон се усмихна вътрешно, после отмести поглед от Лу. Там, в ъгъла на стаята, имаше дъска за *уей чи*, сякаш някой бе изоставил играта по средата. Беше чул, че напоследък Лу Мин Шао се е захванал с тази игра и това като че ли го потвърждаваше. Ала слухът твърдеше и че Лу Бакенбарда бил много лош играч и в пристъп на яд убил двама свои противници. Ако беше така, това беше поредната черна точка за него. Моментът, когато Лу Мин Шао щеше да се окаже твърде голям позор за Хун Мун, идваше бързо и щом този ден дойдеше, той, Вон И-сун, щеше да действа пръв.

Докато стигнат до деловите въпроси, мина още час. Дотогава се проведеха обичайните разговори — проучването на позициите — преди да се започне големият пазарлък. Този път обаче имаха малко за обсъждане и бързо стигнаха до съгласие. Въпросът беше прост. След година Камарата във Ваймар щеше отново да бъде отворена. Дотогава трябваше да се посочат кандидати, да се проведат избори. Това беше идеална възможност Хун Мун да си купят места вътре. Носеха се слухове, че новата Камара щяла да притежава истинска власт, истинско влияние. Ако беше така, то за всички щеше да е от полза да спечелят позиции там. Единственият въпрос беше: колко големи позиции и колко ще струва това.

Ли без клепачите прочете специален доклад, изготвен от съветниците му.

— ... Освен това смятаме, че всеки опит да разширим твърде много мрежата си ще доведе не само до напрежение на сегашните ресурси, но също така може да доведе и до намаляване на ефективното влияние. Ето защо се предлага всяко от шестте братства да се съсредоточи върху това, да спечели приятелството на петима Представители. Получената в резултат група за натиск вътре в Камарата — финансирана централно и с възможност да „разширява“ влиянието си върху определени проблеми в Камарата, т.е. да купува гласовете на отговорните членове — трябва да осигури солидна основа за по-нататъшното ни разширяване нагоре по нивата.

Ли Чин се облегна назад и огледа кръга на своите равни 489.

— Дълги години чакахме долу в мрака. Сега дойде нашето време. Трябва да се изкачим. Нагоре, на светло.

Дебелия Вон се наведе напред — усещаше как думите на Ли бяха създали определено настроение.

— Значи се договорихме? Трийсет Представители, контролирани директно от този Съвет. Политика и финансиране — както се посочва в доклада на Ли Чин.

Огледа кръга и забеляза колко ентусиазирано кимаха; с какво желание прегръщаха следващата стъпка. Този път потенциалното благодетелстване на всички бе натежало над дребните свади между отделните триади. Но колко ли щеше да трае това? Колко ли време щеше да мине, преди някой от тях да се опита да спечели по-голям дял влияние от колегите си? Веднъж вече му се беше наложило да си има

работа е такива разцепления, когато бе поискал помощ от Ли Юан, за да смаже съперника си — Железния Му. Но следващия път щеше да е по-трудно. Следващия път може би щеше да му се наложи да се бори с всички тях. Точно затова беше важно сега да ги усмири, привидно да работи с тях в тесен съюз, ръка за ръка, така че да събере сили.

Защото в крайна сметка той не искаше онова, което искаше Ли Чин. Не. Искаше всичко.

Дебелия Вон се обърна, отново погледна Лу Бакенбарда, усмихна се и с измамно небрежен тон изрече онова, което през цялото време му се въртеше в ума:

— Чувам, че сред твоите *тон* имало някакви неприятности, Лу Мин Шао. Разправят, че се е внедрил някакъв нов. Чудех се...

Забеляза как здравото око на Лу нервно затрепка, как под стъклената маска на лицето му забушува буря и разбра, че го е докоснал по болното място. Но когато Лу Бакенбарда заговори, беше с почти свадливия тон, който използваше винаги:

— Така е, Вон И-сун, но кога ли не е имало неприятности сред низшите чинове? Освен това всичко вече е уредено, намерено е ново равновесие. Човек трябва да оставя дребосъците да се боричкат помежду си, нали така?

Отговорът беше добър и Дебелия Вон наведе глава в знак на признание, но всички тук бяха разбрали значението на този разговор, защото докато останалите бяха работили за своето издигане по нивата на съответните си братства, Лу Бакенбарда беше единственият, който бе завоювал поста си. Той не бе влязъл в братството като дете, нито беше преминал през древните ритуали на Хун Мун. Не. Също като „новия“, когото Вон бе споменал, Лу Бакенбарда беше външен човек, узурпатор и се бе издигнал до положението си с груба сила. И затова не му беше приятно да му го напомнят.

— Е, братя — изправи се Лу Бакенбарда; цялото му поведение внушаваше, че вече е забравил току-що казаното, — след като вече се договорихме, нека се оттеглим в съседната стая. Подготвил съм ви забавление. Нещо много специално. Нещо... *различно*.

Устата му без устни се ухили широко, но щом се извърна, Вон забеляза лявата му длан, свита в юмрук, сухожилията, изпъкнали на китката, сякаш целият му гняв — гняв, който маскоподобната празнота

на лицето му не можеше да изрази — се бе стекъл в тази твърда, стегната буца кост и плът. И щом го видя, Дебелия Вон се усмихна.

Да. Стъпка по стъпка щеше да ги подкопае, макар и привидно да работеше с тях. Стъпка по стъпка, докато се подготви. И тогава щеше да избухне война. Такава война, каквато Долните нива не бяха виждали.

* * *

След като си тръгна и последният гост, Лу Бакенбарда затвори вратата и се обърна. Усмивката му беше изчезнала. Хвърли унищожителен поглед към останалите в стаята трима мъже.

— Как *смее* тая гад да говори за личните ми работи в моя дом?!

Лу Мин Шао изрита една масичка и тя хвъркна във въздуха. Чаши и купички с храна се изсипаха на килима.

— Жаба гнусна! Гадна буболечка! На какво си мисли, че си играе тоя, да му го начукам?

Тримата се спогледаха, ала не казаха нищо. Когато Лу Бакенбарда ставаше такъв, беше най-добре да наведеш глава и да чакаш бурята да отmine.

Лу Мин Шао потръпна. Здравото му око пламтеше сред стъкленото му лице.

— Ако беше някой друг, щях да му прережа шибаното гърло! Но ще види той. Само гледайте!

Извърна се — гневът правеше движенията му резки, изострени.

— По Лао... защо никой не ми е казал какво става? Какво сте намислили, вашта мама, та ме държите в неведение?

По Лао, „Червеният стълб“ на Лу Бакенбарда и негов заместник, сведе глава в знак, че приема критиката, но вътрешно кипеше. На Лу Мин Шао му бяха докладвали за новия — и то не веднъж, а на няколко пъти — но той беше твърде зает да се подготвя за срещата на Съвета, за да обърне изобщо внимание — разговаряше само с дизайнерите и танцьорките.

— Не става така, да го еба — продължи Лу, приближи се до По Лао и навря розовото си, изровено, смачкано лице в неговото. — Искам *лично* да слезеш долу и да се погрижиш за всичко. И да

поставиш всичко на мястото му веднъж завинаги, защото повече не искам неприятности, ясно? А особено много настоявам нито думица за онова, което става на наша територия, да не стига до оная пътка, Дебелия Вон!

По Лао усети как лицето му пламва под скованото изражение. Потиснатият гняв бушуваше в него. После се поклони отсечено, врътна се и тръгна към вратата. Но щом я стигна, Лу Бакенбарда отново го извика:

— Ей, По Лао! И без издънки. Искам всичко да се уреди. Ясно?

По Лао се обърна и срещна погледа на здравето око на Лу. Не позволи на онова, което изпитваше в момента, да проличи.

— Разбрах, господарю Лу.

— Добре. А сега върви. Довечера искам да ми докладваш.

* * *

— *Ши Уард?*

Ким вдигна очи и се усмихна леко, но след това се стегна — не беше младият чиновник, с когото бе преговарял преди, а началникът на отдела. Зад прегърбения старец с побелялата брада стояха двама от охраната на отдела с оръжия на гърдите.

— Какво има? — изправи се той, озадачен от суровия гняв, изписан на лицето на възрастния хан.

В отговор онзи му бутна една папка — същата папка, която Ким бе предал само преди четири часа на гишето в другия край на чакалнята.

— Значи готово? — той се втренчи в папката. За миг се зачуди къде ли е готовият сертификат за патента.

— Това вашите документи ли са, *ши Уард?* — попита началникът, без да обърне внимание на думите на Ким.

Ким пак погледна към папката.

— Да. Разбира се. Защо? Проблем ли има?

Усмивката на стареца беше студена, иронична.

— И така може да се каже. Но първо нека се уверя в две неща — той протегна ръка, отвори папката и извади дебелията само няколко

микрона официална молба. — Това вашият подпис ли е — тук долу, под тази молба за патент?

— Да.

— И разбирате, че тази молба се използва само за нови патенти, чийто автор е долуподписаният?

Ким кимна, вече притеснен; не разбираше защо този човек трябва да го пита за такива неща, нито защо е довел охрана.

— Тогава се боя, че тази молба е невалидна, тъй като нарушава параграф 761 (Д) от Закона за защита на патентите. Нещо повече, *ши Уард* — мой дълг е да ви арестувам за отправяне на фалшива молба, засягаща патент, вече регистриран в това бюро.

Ким се разсмя — но това не беше весел смях, а смях от невяра.

— Не е възможно. Проверих. Преди седмица. Тук, в това бюро. Нямаше нищо. Нищо, което дори смътно да напомня за нещо подобно!

Чиновникът се усмихна — очевидно се забавляваше. После извади копие от формуляр за защита на патент. Остави Ким да го разгледа. Забеляза как младежът пребледня, след това прибра формуляра.

Ръцете на Ким трепереха.

— Някой го е откраднал — прошепна той. — Няма друг начин.

Чиновникът се извърна, подаде папката на единия от охраната, после отново се обърна към Ким и изпъчи гърди, сякаш за да му покаже голямата, квадратна значка на бюрото.

— Коментарът ви беше записан, *ши Уард*, и заедно със записа на това интервю ще бъде предоставен на Изслушването след два дена. Дотогава се боя, че се налага да бъдете задържан.

— Задържан...? — Ким поклати глава. Да не би да полудяваше. Гадеше му се, виеше му се свят и почти не чуваше какво му говорят. После изведнъж извиха ръцете му назад. Усети как белезниците щракнаха около китките му и как го задърпаха извън стаята.

— Трябва да се обадите! — извика Ким, опитвайки се да накара чиновника да го чуе. — Трябва да кажете на Тай Чо!

Ала чиновникът вече му беше обърнал гръб и говореше с другия от охраната. След това вратата се затръшна пред него и изведнъж върху тила му се стовари рязък удар. И после нищо.

ГЛАВА 8

ДИНАСТИИ

Момичето спеше. Дългата ѝ коса с меден оттенък беше разпиляна по целия ѝ гръб, тънкият чаршаф бе надиплен като саван около хълбоците ѝ. Стариат Левър се загледа в нея — съзнаваше контраста помежду им. Плътта ѝ беше толкова гладка, толкова нова — като коприна над стегнатата рамка от кости и мускули — възрастта не беше опетнила съвършенството ѝ. Той въздъхна, надигна се тежко и се протегна, за да прогони умората от костите си. Изведнъж се почувства стар. Много стар. Огледа семплия лукс на стаята, лукс, за който беше роден — и поклати глава, сякаш не разбираше откъде е дошло всичко това. После отново се погледна — изтънелите крака, изпъкналото шкембе, отпуснатите гърди — всички белези и изкривявания, които времето бе нанесло върху пейзажа на плътта му. През всичките тези години той беше поддържал форма, водеше борба със самото Време, бягаше от него като плувец в опасни води, но Времето, търпеливо като акула, чакаше в дълбините, втренчило в него студени, безстрастни очи — чакаше и знаеше, че няма как да му избяга.

Потръпна; след това отиде до креслото в другия ъгъл на стаята и наметна тъмносиния копринен халат, който беше зарязал там. Момичето си го биваше — много си го биваше даже — накрая тя го бе довела до върха, но изкачването на хълма беше дълго и мъчително и по едно време той за малко не я бе отпратил, засрамен от провала си.

И преди се беше случвало, разбира се — беше обвинявал умората и прекалено многото изпито вино, — но сега знаеше, че не е било нито едното, нито другото. Просто остаряваше.

Стегна колана около кръста си, след това застана пред огледалото и заоглежда ясното си отражение в светлината на лампата отгоре. След месец щеше да навърши седемдесет и четири. Една година по-млад от Толонен. Старец. Притежаващ сила и власт — така беше със старците. Но въпреки всичко старец.

Извърна се, ядосан на себе си. Само преди час беше преизпълнен с жизненост, след като получи новината от Бюрото по патентите беше

се изправил на крака и крещеше. Да, само преди час му се струваше, че може да пробяга десет *ли* и после да обладае две прислужници една след друга, както правеше на младини. Но сега беше разбрал. Беше само от прилива на адреналин. Само разпокъсан прилив на чувства в главата на един старец.

Приближи се до комсата и раздражено набра някакъв код.

— Свържете ме с Кървал — нареди още преди картината да се е избистрила. — И то *веднага* — с каквото и да се занимава в момента.

Отново погледна към момичето. Беше се преобърнала и сега лежеше на една страна — гърдата ѝ се бе показала над чаршафа. Левър потрепери. Не, не тя беше виновна. Беше се постарала. Беше се постарала с всички сили да бъде мила е него. Пък и освен това беше няма. Може би щеше да я задържи. Можеше да я назначи тук, в личните си покои.

Щом чу гласа на Кървал, отново се обърна към екрана.

— Кървал... искам веднага да дойдеш тук. Имам работа за тебе. Искам да отидеш до Бостън и да видиш пак момчето. Като пристигнеш, ще ти обясня.

Кървал понечи да отговори, но Левър вече бе прекъснал връзката. Обърна се, прекоси стаята, надвеси се над момичето и я разтърси, докато се събуди.

— Бързо — дръпна я той. — Трябва да ми помогнеш да се облека. Имам работа.

Щом тя се засуети около него, му стана по-добре. Лошото настроение взе да му минава. Не, да се вкисва така просто нямаше смисъл. Човек трябваше да *предприеме* нещо. Първо ще нахвърля писмото — отговор на танга на Африка, че приема предложението му, и ще го изпрати по Мах. После ще уреди среща на притежателите на най-големи дялове акции в Института и ще ги принуди да се съгласят да увеличат финансирането. И последно по ред, но не по значение — щеше да се види с Кървал и да го информира. Защото Кървал щеше да е неговата ключова фигура.

Усмихна се и остави момичето да се суети около него. Зачуди се как досега не се беше сетил. В момента Кървал беше шеф на Института и репутацията му на най-големия експериментатор-генетик на този век беше безупречна. Но Кървал, колкото и голям да беше, не беше достатъчно добър — не и когато ставаше дума за борба до смърт.

Беше си признал пред Левър, че според него проблемът е неразрешим. Но въпреки това той би могъл да бъде средството, с помощта на което Уард да бъде примамен обратно в гнездото. Да, парите и заплахите не бяха свършили работа — но може би ако се заиграеше с природното научно любопитство на Уард, щеше да успее. Ако Кървал съумееше да му покаже какво прекрасно предизвикателство е това. Ако успееше да го запали с нов ентузиазъм.

Особено сега, когато момчето беше покрусено и уязвимо.

Левър погледна надолу. Момичето беше спряло и се бе втренчило в силната му ерекция. Той се разсмя, после я придърпа и побутна главата ѝ надолу.

Да, той щеше да е отново млад. *Щеше.*

* * *

На двеста ли на север оттам, в заседателната зала на малка компания, около дългата дъбова маса седяха четирима души и си говореха.

Майкъл Левър бе мълчал известно време и слушал, но сега се наведе напред и прекъсна потока на разговора.

— Прощавай, Брин, но въпросът не е в това, дали е *възможно*, а дали е *редно*. За тебе не знам, но аз не искам да живея вечно. Като се сетя, че ще стана на петдесет години, ми прилява, пък да не говорим да си вечно на петдесет.

Брин Кустоу се беше прегърбил над отсрещния край на масата срещу Майкъл, притиснал лакти към полираната ѝ повърхност и протегнал дългите си ръце със склучени длани напред. Пепеляворусата му коса беше подстригана агресивно ниско, но прическата му отиваше. Приличаше на войник.

— На петдесет не. Но ако можеше вечно да останеш на двайсет и пет? Това не би ли те изкушило?

Майкъл поклати глава.

— Знам какво мисля. Освен това и аз искам да имам синове и искам тези синове да ме обичат и почитат. Не искам да съм пречка по пътя им.

Кустоу кимна и се облегна назад в креслото. Между него и Майкъл, от двете страни на масата, седяха отдавнашните им приятели Джак Паркър и Карл Стивънс. Бяха облечени семпло и имаха същите агресивни прически като Кустоу. Това им придаваше нещо като казармен вид. Един поглед беше достатъчен, за да ги разбере човек какви са. *Синове* — това бяха те. Част от новото движение.

— Говориш така, все едно го мразиш — Стивънс се наведе към него. — Наистина ли вече е толкова зле?

— Не. Не е толкова просто. Въпреки всичко, което ми стори през последните седмици, аз все пак не съм го намразил. Но тази негова мания за безсмъртие! Е, много прекали. Като че ли е насочил цялата си енергия в търсене на нов серум или нов начин за прекратяване на процеса на стареене — погледна към Кустоу. Лицето му беше изпълнено с болка. — Наблюдавах как това се трупа в него през последните няколко години като болест. Не искам и аз да стана такъв. Никога. Не искам да остарявам така, както остарява той. Да моли като просяк. Това е недостойно.

— Баща ми е същият — Паркър огледа приятелите си. — Напоследък няма време за нищо друго. Претрупва бизнеса криво-ляво ден за ден и после отива да преживя тия работи със старите си дружки — млъкна и поклати глава. — И знаете ли за какво си приказват? Как щели да похарчат още петнайсет милиарда за Института. Петнайсет милиарда! И кой губи?

— Много ясно кой. Та какво ще правим?

Втрениха погледи в Кустоу, сякаш той беше казал нещо, което им беше трудно да схванат.

— Да правим ли? — попита Стивънс, разтърси тъмнокосата си, ниско подстригана глава и се разсмя. — Че какво ли *можем* да направим? Точно така е, както го каза онази вечер Мичъл у Глория. У тях са парите, у тях е истинската власт. А ние разполагаме само със смътното обещание за наследство.

— Което с всеки изминал ден става все по-смътно — сръга го Паркър в ребрата и се разсмя.

Но Кустоу и Левър не се засмяха. Спогледаха се. Кустоу присви въпросително очи и Майкъл кимна.

— Добре... сега ще си кажем всичко — Кустоу стана, заобиколи масата и застана зад Майкъл. — Всички тези документи преди... това

беше прикритие. Ние с Майкъл ви извикахме днес по една специална причина. Не да правим сделки или нещо подобно, а да порботим над онова, което дразни всички ни. Да видим не можем ли да *направим* нещо.

— Слушаме — Паркър се облегна назад и си придаде делови вид. Срецу него Стивънс кимна.

Заговори Майкъл:

— В общи линии ти си прав, Карл. Цялата реална власт е у тях. Но нека не подценяваме себе си. Какво имаме *ние*? Да погледнем. Нека видим ние пък какво можем да скалъпим.

Той отлепи длани, облегна се назад и започна да брои на пръстите на лявата си ръка.

— Първо, имаме лични средства. Далеч не незначителни. За много от малките компании такъв оборот би бил добре дошъл. Не се обиждайте, но ние с Брин проверихме. Четиримата заедно тежим около милион и три четвърти *юана*.

Паркър се разсмя.

— И докъде ще ни докара това? Твоите сметки са замразени, Майкъл — или го забрави?

Майкъл се усмихна. Хубавото му лице излъчваше търпение и решителност.

— Второ, можем да отклоним средства от онези фондове, които контролираме в компаниите на бащите си.

Паркър се намръщи.

— Звучи ми леко криминално.

— То си е. Но нека се изправим лице в лице с това, щом се налага. От подобни фондове бихме могли да отклоним до двайсет милиона *юана*.

Стивънс подсвирна. Лично той отговаряше за три малки производствени компании, обслужващи бащината му корпорация за разработване на близкия космос, но те бяха дребосъци — цвъчки, които баща му му бе пробутал, за да не реве; по-скоро хоби, отколкото работа. Той беше завършил инженерство и беше най-възрастният от всички, на двайсет и осем години, но сам все още се чувстваше момченце и вместо да действа, продължаваше да си играе.

— Трето, има тръстове, от които можем да вземем заеми. Дори при най-песимистичната лихва бихме могли да съберем към петнайсет

милиона юана.

Паркър го прекъсна:

— Те ще научат — изсмя се отсечено и поклати глава. — Не разбираш ли? Ако тръгнем да реализираме всичко това, те веднага ще разберат, че нещо сме си наумили.

Левър се усмихна.

— Добре. Значи се замисляш сериозно?

Младежът се облегна назад, запредъвква някаква въображаема сламка, след което кимна. Но в онова, което каза, се долавяше колебание:

— Май разбирам накъде биеш. Имаме парите — значи не е това. Това не е ключът, нали? Защото не можем да използваме парите срещу тях. Що се отнася до парите, те са го запушили яко.

Кустоу се дръпна напред и се наведе над масата.

— Точно така. Но самият факт, че *има*ме пари, ни дава нещо. Фактът, че ако поискаме, можем да съберем към четирийсет-петдесет милиона — *това* ни дава сила.

Стивънс свали длан от устата си.

— Нещо не разбирам, Брин. Как? Щом не можем да използваме парите си, с какво ще ни помогнат те?

Кустоу се извърна леко и погледна към Левър. Левър отново кимна. Кустоу бавно се изправи и без да каже и дума, излезе от стаята.

— Какво става? — разсмя се колебливо Паркър. — Какво е това, Майкъл? Да не сформираме тука някакво революционно ядро?

Левър го погледна спокойно и кимна.

— Точно така, Джак. Само че не го сформираме, а се присъединяваме.

Стивънс беше отметнал глава назад и се чешеше по врата. Известно време не каза нищо, после бавно се разсмя. Смехът му ставаше все по-силен.

— Е, проклет да съм, ако...

Кустоу пак стоеше на вратата.

— Господа, позволете ми да ви представя един мой стар приятел от училище. Човек, който, надявам се, един ден пак ще направи Америка велика.

Отстъпи встрани и даде път на висок тъмнокос мъж.

Стивънс беше престанал да се смее. До него Паркър ахна и се надигна от стола си.

— Здравейте — поздрави Джоузеф Кенеди, усмихна се и протегна ръка. — Радвам се да се запознаем. Брин ми е разказвал много за вас двамата.

* * *

Кенеди се облегна на стола си, протегна се, прозя се и се разсмя — всичко това едновременно. Масата пред него беше осеяна с полупразни чаши и празни бутилки от вино. Младежите около масата също се разсмяха, като от време на време млъкваха, за да дръпнат от пурите си или да пресушат някоя чаша. Въздухът беше изпълнен с плътен тютюнев дим.

Всички познаваха Кенеди, разбира се. Не можеш да израснеш Горе в Северна Америка и да не знаеш кои са Кенеди. Дори и след падането на империята периодът с преходното правителство беше ръководен от един Кенеди и чрез неговото влияние и умения бе предотвратена голямата трагедия на всепомитащата катастрофа. Този тук беше негов праправнук — фигура, позната от елитните канали на „МедФак“. Когато баща му почина преди осем години, той бе наследил една от най-големите адвокатски кантори на Източното крайбрежие и изобщо не се бе поколебал моментално да заеме мястото на баща си. Сега обаче като че ли беше уморен от игрите със закона и искаше да се захване с нещо по-голямо.

И точно затова беше тук и им говореше.

Джоузеф Кенеди беше едър веселяк, красив по начина, по който всички от рода Кенеди бяха красиви, но зад привлекателната му външност се криеше и още нещо — нещо, което караше хората да го гледат с уважение, дори донякъде и със страхопочитание. Той беше силна, очарователна личност. С нещо напомняше на животно, но в същото време беше невероятно интелигентен. Умът му не пропускаше нищо, а очите му сякаш възприемаха повече от онова, което виждат.

Макар че беше с цели шест години по-възрастен от хората, при които беше дошъл, в него имаше нещо младежко, което го караше да изглежда като техен връстник. Беше ги предразположил бързо и с

умение, също толкова наследено, колкото и личното му състояние. Но той не разчиташе само на чара си. Всъщност беше обратното. Когато им обясняваше какво иска от тях, трябваше да се увери, че разбират какво ще им струва това. Трудно ще е, им каза. По всяка вероятност щяха да бъдат лишени от наследство още преди да изтече годината и прокудени от семействата си. В най-лошия случай имаше вероятност и да загинат. Залозите бяха високи и само глупак би се набутал сляпо в подобна игра.

След това обаче им бе напомнил откъде идват и какво биха могли да спечелят.

— Свобода — рече той. — Не само лично за вас — за всички. Свобода за старците, които ви държат на верига, но и свобода за Седмината.

— Ще се договаряме — добави той. — Отначало нашите врагове ще мислят, че сме техни приятели или — в най-лошия случай — съучастници. Но с времето ще разберат кои сме всъщност. И тогава ще осъзнаят, че сме по-лоши и от най-мрачния им кошмар.

Щом каза това, той млъкна и ги изгледа един по един — преценяваше погледа на всеки от тях и после кимна, останал сякаш доволен.

Имаше още, много повече, но те знаеха какво най-вече се иска от тях. Вярност. Послушание, когато му дойде времето. Подкрепа — отначало прикрита, но след това, щом им я поиска — и съвсем явна. Когато дойдеше моментът, щяха да мобилизират всичките си ресурси — тези четиримата, също като стотици по целия континент, които щяха да встанат и да променят за вечни времена лицето на северноамериканската политика.

Зад гърба им бяха дискусиите за Едикта, за неморалното отношение и за последните нападения на терористите в Европа. Сега, когато вечерта беше към края си, говореха за други неща. За жени, мачове и общи приятели. Кенеди им разказваше анекдот за някакъв Представител и дъщерята на някаква Низша фамилия. Анекдотът беше скандален и неприличен, но в смеха им не се долавяше никакъв страх. Сега всички те бяха едно — венчани за каузата. И когато най-накрая Кенеди си тръгна, подред се ръкуваха с него и наведоха глави в шеговит тържествен жест — като войници, но и като приятели.

— Винаги ли е бил такъв? — Стивънс попита Кустоу, щом Кенеди си отиде. — Искам да кажа, и в колежа ли беше такъв?

Кустоу загаси пурата си и кимна.

— Винаги. Ако имахме някакъв проблем, отивахме при него, а не при някой преподавател или при директора. И той винаги оправяше всичко — усмихна се на спомена. — Той беше наш идол. Но после, когато бях във втори курс, той напусна и всичко се промени.

Последва мълчание. Спогледаха се.

— Има ли гладни? — наруши го Паркър. — За вас не знам, ама аз умирам от глад.

— Естествено — Кустоу погледна към Стивънс и той кимна. — Ами ти, Майкъл?

Майкъл се поколеба, след това поклати глава.

— Може би друг път. Точно сега трябва да уредя една работа.

— Мери ли?

Той погледна Кустоу — чудеше се как ли е познал; после се разсмя.

— Говорих с нея по-рано. Казах ѝ, че ще се отбия по някое време следобед. Аз...

По външната врата се заблъска.

— Какво, по дяволите...? — Кустоу се обърна нататък.

— Мислиш ли...? — Стивънс погледна Майкъл.

— Не — тихо отговори Майкъл, щом думкането се разнесе отново. — Но които и да са, много бързат да се видят с някого, ясно е като две и две.

Прекося бързо стаята и отвори вратата, след това пристъпи на широкия скъп килим в антрето. Другите трима го последваха и застанаха на вратата. Видяха как той махна резето, отстъпи назад и отвори входната врата.

Отвън, в сумрачния коридор, стоеше някакъв хан. Висок хан в прости зелени копринени дрехи, рошав и притеснен.

— Тай Чо! — изненадано възкликна Майкъл. — Какво, в името на всички богове, търсиш тук?

— Ким! — задъхано отговори Тай Чо и се вкопчи в ръката на Майкъл. — Арестуваха го!

— Арестували са го?! За какво?

— В Патентното бюро! Казаха, че е откраднал патента, който се опитваше да регистрира! Трябва да направите нещо, *ши* Левър! Длъжен сте!

— Какво става, Майкъл? — попита Паркър, но Кустоу докосна ръката му и го погледна така, сякаш искаше да му каже: „Остави това.“

— Ще дойда — и Майкъл се обърна към Кустоу. — Брин, би ли се обадил на Мери? Кажете, че се налага да се забавя. Аз... — и отново се обърна. — Тай Чо... Ким получил ли е помощ от закона?

— Не... не, той...

— Добре — потупа Тай Чо по рамото, сякаш за да му вдъхне увереност, после отново погледна към Кустоу. — Знаеш ли накъде тръгна Кенеди, Брин?

— Мисля, че към къщи.

— Добре. Свържи се тогава с него. Кажете му, че ми е нужен. Кажете му... кажете му, че мой добър приятел е загазила и бих оценила съвета и помощта му.

Кустоу се усмихна и кимна.

— И, Брин... кажете на Мери, че ще се видя с нея, когато успея.

* * *

— И какво стана?

Ким стоеше в дъното на големия арест, с гръб към седналия на тясната пейка Майкъл, но при тези думи се обърна, приближи се и коленичи до високия мъж.

— Счетоводителят ми, Нон Ян, той е бил — погледна Майкъл в очите. — Няма кой друг.

— Откъде знаеш?

Ким сви рамене.

— Никой друг не го е виждал. Никой друг нямаше и най-смътна представа над какво работя. И въпреки това не знам как точно го е направил. Той само го е мярнал за кратко. Аз...

Погледът му отново се унесе — вече за втори-трети път; сякаш това беше научна загадка, която трябваше да се анализира и разреши. Не че вече имаше някакво значение.

За по-малко от три часа всичко се беше разпаднало. Патентът беше изчезнал — откраднат — а с него и всякакъв шанс за подсигуряване на условията на кредитна агенция „Хан Ю“. Новината наистина бързо бе стигнала до банкерите, защото преди час пристигна бележка за Ким, написана на ръка, в която братя Хан изразяваха съжаленията и извиненията си. Сегашните банкери на Ким бяха реагирали на новината, като си спомниха за дадения заем и бяха предприели незабавни действия да си възстановят сумата, задействайки цялата машина. В същото време дойде и новината, че трето лице е откупило всички сгради наоколо, които Ким бе предложил да наеме само преди дни — на цена четири пъти по-висока от номиналната, и по този начин бе попретило ефективно на всякакво разширение от страна на Ким. Не че сега имаше значение.

— Трябваше да разбере... — обади се той след малко. — Да разбере срещу кого съм тръгнал.

— Искаш да кажеш, срещу баща ми?

Ким кимна.

— Той си поигра и с двама ни, нали? И защо? В моя случай — за да ме използва за преследването на тъпоумната си идея да отложи неизбежното. Нищо, че аз не мога да постигна това.

— Той си мисли, че можеш. Според него ти можеш да намериш начин за удължаване на живота. За удължаването му до триста-четиристотин години. Може би и за неопределен срок.

Ким си пое продължително въздух, после отново вдигна поглед — изразът му беше напрегнат, очите му пламтяха.

— Технически погледнато, може би. Но не това искам да кажа. Не мога, защото аз не мога така. Не бих си го позволил. Последствията биха били немислими. Веднъж в живота си вече се забърках в неща, които би трябвало да бъдат оставени на мира, но този път имам избор. Тогава нямах. Мечтата за вечен живот трябва да си остане само мечта. Така де. Я си помисли! Да разкъсаме великата верига на съществуването — и какво ще последва? Това ще е проклятие, Майкъл. Проклятие — нищо друго!

Майкъл сви рамене, след това извърна поглед, разтревожен от този внезапен проблясък на сила у младежа — от тъмната, напрегната сила, заключена в дребното му жилаво тяло.

— И сега какво ще правиш?

Ким се усмихна.

— Зависи какво ще уреди твоят приятел Кенеди. Смятах да ходя в Европа идната седмица, но какъв е смисълът? Каквото и да правя, баща ти ми блокира пътя. Направо е пощурял.

— Трябва да заминеш — обади се тихо Майкъл. — Наистина, Ким. Не се оставяй да те победи. Това... — той потръпна, после се изправи и закрачи из стаята. — Цял живот е бил такъв. Искан ли нещо, получава го — без значение на каква цена. Ако някой му застане на пътя, смачква го. Без всякаква мисъл за последствията. Някога... всъщност не много отдавна... и аз си мислех, че така стоят нещата. Че е нормално да се държиш по този начин. Но сега...

Млъкна, обърна се и погледна към Ким.

— Виж, Ким. Ако можеш да ти помогна, щях да ти помогна. Знаеш го. С всичко, от което имаш нужда. Но той и мене прецака. Отрязва ме. Той действа така. Разрушавай и владей. При него няма деликатност. Компромис също. Но не е наложително да спечели. Не и ако не му позволим.

Ким се усмихна.

— Добре, ще замина за Европа. Само веднъж да се разчисти всичко това. Но тук е свършено с мене. Виж...

Той извади от джоба си четирите написани на ръка писма и ги подаде на Майкъл. Майкъл ги разгледа, след това вдигна очи — бяха изпълнени с болка. Отпечатаното върху отказите време на получаване показваше, че бяха дошли час след ареста на Ким. Ким си ги взе обратно, втренчи се в тях, сякаш те бяха някаква мистерия, която не можеше да разгадае, и пак ги набуца в джоба си.

— Все се опитвам да си набия в главата, че това е обяснимо. Че и аз бих направил същото. Обаче това не е вярно. Аз... — той извърна поглед; изведнъж аха-аха да рухне. — Какво става, Майкъл? Какво става, в името на всички богове?

— В този свят е така — тихо отговори Майкъл. — Точно затова трябва да го променим. Ти — по твоя начин, аз — по моя. Трябва да се борим със старите, които искат да запазят всичко такова, каквото е. Стъпка по стъпка. Защото ако не го направим...

На вратата се почука. След миг ключалката изщрака и вратата се отвори. Беше Кенеди. Зад него двама души застанаха мирно като почетна стража.

— Майкъл... Ким... — Кенеди пристъпи в стаята висок и властен и протегна ръка на Ким. — Готово. Всичко е точно. Платих гаранция от петдесет хиляди юана, така че можеш да си тръгнеш. Ала са преместили заседанието за утре сутринта в единайсет часа. Кое то значи, че и ние трябва да действваме бързо.

— И какво ще правим?

Кенеди се усмихна широко.

— Ще извадим файлове. Бележки от опитите, такива работи. Неща, които без всякакво съмнение ще докажат, че патентът е твоя разработка.

Ким поклати глава.

— Няма такива. Всичко е в главата ми.

— Всичко... — Кенеди се засмя, след което погледна към Майкъл. — Май че излезе прав, Майкъл. Той е различен.

— Въпреки това — рече Ким, щом Кенеди пак върна вниманието си към него, — съмнявам се, че те разполагат с нещо. Всъщност гарантирам, че те дори още не разбират какво точно е то, да не говорим как действа.

— Разбирам. Но как да го използваме? Бремето на доказването носим ние, а не те. Те са го регистрирали първи. Ние сме в неизгодната позиция.

— Ами ако излезем с контраобвинение? Ако ги осъдим за фалшива регистрация?

Кенеди се усмихна. Усмивката му ставаше все по-широка.

— Ей, ама това е добра идея. Много-много добра идея.

Но Майкъл клатеше глава.

— Не става, Джо. Искам да кажа, Ким няма пукната пара. Как да ги съди, като няма пукната пара?

— Той може и да няма — отвърна Кенеди, — но аз имам. И съм сигурен, че този път няма да оставя баща ти да надвие, по дяволите. Освен ако ти нямаш някакви лични възражения.

Майкъл сведе очи, после изгледа двамата мъже и се усмихна.

— Не. Никакви, както излиза.

— Добре. Тогава да идем да намерим нещо за ядене и да обсъдим всичко това. Някъде, където баща ти няма да успее да го подслуша. Например в „Кухнята“.

Ким се втрени в Кенеди, след това кимна.

— Да — рече тихо. Беше си спомнил първия път, когато бе посетил „Кухнята на Архимед“, и шегата на стария Левър за акуловото месо, което ядоха. Е, сега знаеше. Най-накрая беше разбрал какво е искал да каже старият онази вечер. Бяха го съблекли гол. Чак до костите. И въпреки това не беше загубил нищо. Или поне нищо съществено. Така че може би това, което ставаше, беше за добро. Да му послужи за урок. Да тръгне оттук и да изгради всичко отново. И може би този имплант... може би и това му беше за урок. Може и това да беше *предопределено*.

Трепна. Засега беше победен. Тук нещата за него бяха приключили. Но нямаше вечно да е така. Обърна се, огледа голата стая, спомни си колко пъти досега го бяха затваряли, после се усмихна, протегна ръка и докосна Майкъл по рамото.

— Добре. Да вървим да ни видят.

* * *

Сучек стоеше на входа на пещерата и гледаше как Леман се движи сред дълбокия мрак вътре и събира нещата си. Тук, отвън, тук беше страх — може би се страхуваше повече от всякога, но не се издаваше, тъй като съзнаваше, че Леман го наблюдава. Зад гърба му беше склонът, тази ужасна неравна повърхност, обвита в предателска белота, която на места се продънваше на цели хиляда *чи* към скалите и ледената вода долу. Не можеше да погледне нататък, не и сега — куражът му щеше да го предаде. Не, повече му харесваше топлият мрак на пещерата — така беше свикнал да живее. Допреди два часа не беше и стъпвал извън стените на Града. Не беше и подозирал, че има подобни места. Но сега знаеше. Леман идваше оттук. От това студено, ледено и страховито открито място.

Леман се движеше бързо, почти без усилие вътре в пещерата — прибираще нещата си от первазите и нишите, изрязани в лицето на скалата. Оръжие, дрехи, сечива и храна и най-голямата изненада — сложна система за свързка, каквато Сучек не беше виждал никога. Работеше при всякакво време; в долния десен ъгъл върху твърдата пластмаса беше отпечатан знакът на „СимФик“.

— Това беше — обади се Леман, щом отново излезе на светло. — Ще унищожа останалото и можем да се махаме.

Сучек тръгна обратно, като внимаваше къде стъпва — спомни си колко неприятно беше да паднеш — след това загледа как Леман нагласи таймера на някакво малко устройство и внимателно го търкулна в пещерата. Веднага се извърна, сякаш не го беше грижа, и задрапа нагоре по склона, по разпокъсаната диря от дълбоки отпечатъци в снега, която бяха оставили на слизане. Сучек го последва, като се огледа назад — веднъж, втори път. Бяха изкачили трийсет *чи* нагоре по склона, когато избухна взривът — звукът го стресна със силата си, и отекна сред огромните върхове; скални късове се пръснаха далеч в долината. Сучек спря и се огледа нервно — за миг страхът му надделя. Срещу него, на половин *ли* нагоре по склона, голяма снежна пряспа, прилична на лъжица, се плъзна бавно надолу, сякаш я буташе невидима гигантска ръка, после спря в красив бял облак; снегът се очерта на фона на дърветата.

Сучек се обърна и погледна нагоре по склона към Леман. Албиносът стоеше съвсем спокоен и се оглеждаше. Изразът на благоговение — нещо, което Сучек никога не бе очаквал да види на това тясно, неспособно да се усмихва лице — бе преобразил чертите му и сега той беше почти красив. Щом Сучек го забеляза, разбра. Тук беше домът на Леман. Това беше неговата стихия. Да, това тук, тази страховита празнота го беше създала; това се отразяваше в леденото огледало на съществуването му. Оттук той черпеше сила и точно това място, създадено от камък, лед и небе го правеше изключителен; правеше го съвсем различен от останалите.

Сучек се обърна назад и се насили да се огледа, потиснал страха, който заплашваше да го погълне; опита се — *принуди се* с воля — да види всичко така, както го виждаше Леман. И за миг, за един кратък, мимолетен миг видя красотата, нечовешката красота на всичко тук.

— Виж! — обади се Леман със странно развълнуван глас. — Там, Иржи! Там, над онзи връх, далече вляво.

Сучек се обърна и погледна нататък, закрил очи — небето го ослепяваше. Известно време не видя нищо — нищо освен празните върхове и бледосиньото небе — и после я забеляза — черната точка, която кръжеше горе над остриите скали.

— Това е орел, Иржи. Танг сред птиците! Виж колко е величествен.

Но Сучек се беше извърнал и гледаше Леман — виждаше единствено него; колко силен и властен изглежда този човек тук, сред естествената си стихия.

— Да — повтори той. — Величествен.

* * *

„Червеният стълб“ на Лу Бакенбарда, По Лао, си беше тръгнал преди десет минути, като кажи-речи цял час бе крещял на Леман. Сега Леман седеше зад бюрото си мълчалив, втрещен в дланите си. Сучек, застанал на вратата, усещаше витаещото в стаята напрежение. Всички бяха там — всичките му лейтенанти станаха свидетели на конското, което му прочете По Лао. Очакваше Леман да направи нещо — да отвърне на По Лао може би с нож или пистолет — но той не бе направил нищо; просто се бе втрещил безстрастно в мъжа, докато онзи крещеше, и го бе оставил да си излее гнева в думи.

А пък нямаше съмнение, че По Лао е бесен.

Когато се върнаха, той вече ги чакаше — беше седнал на стола на Леман, вдигнал крака на бюрото на Леман, а бегачите му се бяха пръснали из коридорите, за да не може Леман да предприеме нищо срещу него. И този път легендарното търпение на По Лао беше отстъпило пред темперамента — гневното му избухване беше ясен знак, че Лу Бакенбарда здравата му се е ядосал.

Леман не бе възразил на нищо, казано от По Лао, ала в него имаше толкова спокойствие, такава каменна невъзмутимост, която в края на краищата впечатли дори и По Лао. Сучек го бе видял с очите си. Бе забелязал как погледът на Червения стълб час по час се насочва към лицето на Леман и как след известно време се усеща, че има насреща си човек, когото не може да сплаши. И щом осъзна това, той понижи глас и заговори по-разумно и примирително и накрая като че ли с Леман бяха стигнали до някаква странна негласна договореност помежду си.

Леман седя така още известно време, дълбоко потънал в мисли, после с някакво странно, почти лениво движение придърпа един

напечатан лист, извади четката от мастилницата и нахвърли на гърба му схематичните очертания на бягащо куче — отчетлива черна фигура на белия фон. Вдигна поглед и огледа лицата им едно по едно, сякаш ги преценяваше, след това извади ножа от пояса си и поряза върха на десния си показалец. Появи се капка кръв. Бавно, като съвсем внимателно натискаше, прилепи пръст към хартията и очерта ален кръг около кучето.

Сучек, който го наблюдаваше, се огледа и забеляза, че всички разбраха. По лицата на всички се изписа внезапна възбуда и сърцето започна да тупти оглушително в гърдите му.

* * *

Старият Левър се извърна от екрана, онемял от ярост, и метна чашата си в старата каменна камина.

Щом прислужникът притича да събере стъклата, старецът взе да кръстосва стаята като ранен котарак. Псуваше, очите му горяха и сякаш изобщо не забелязваше застаналите в сенките и от двете му страни мъже, които го гледаха.

— Как можа?! — Левър отново се спря пред екрана. — Как е *посмял!* — сви юмрук, вдигна го във въздуха и се огледа, сякаш търсеше какво да удари. — И Кенеди... Какво търси пък там Кенеди?

Срещнаха го неразбиращи погледи, свити рамене и извинителни поклони. Ала никой не знаеше. Това беше изненада за всички.

Левър повиши глас:

— Никой *нищичко* ли не знае?

— Носят се слухове, че Кенеди смята да се захване с политика — Кървал пристъпи иззад една колона.

Левър го фиксира с едно око.

— Политика?

— Казват, че искал да сформира собствена партия. Да предизвика старата гвардия, когато отново отворят Камарата.

Левър се вгледа в генетика и започна да се смее — презрителен, унищожителен смях, приличен на рева на див звяр. След миг огромната зала кънтеше от смях — хората на Левър също се смееха на

шегата. Но зад смеха се криеше облекчение, че гневът на стареца се е разсеял, яростта му се е уталожила. Засега.

— Политика! — възкликна старецът и изцвили от възторг. — Кой да ти повярва? Ами синът ми? — отново се извърна към Кървал; очите му изведнъж бяха станали много по-студени. — Синът ми замесен ли е в това?

Кървал сви рамене.

— Не бих казал, че е работа на Майкъл. Но щом Кенеди е платил гаранцията на Уард, може би тук има нещо. Искам да кажа, защо иначе ще се замесва?

Левър го гледа втренчено още миг, след това се отправи към бюрото си и седна зад него. Известно време просто седя така, дълбоко замислен, после вдигна поглед и се захвана за работа.

— Добре. Харисън... искам да разузнаеш всичко за младия Кенеди и за плановете му. Джеймс... искам да следите какво прави синът ми. Искам да знам къде е и какво прави през всеки час от денонощието оттук нататък, разбрахте ли ме? Робинс... искам да съставиш списък на връзките на Кенеди — делови и лични — заедно с техните финансови възможности и слабости. Спенс... ти се заеми с ликвидирането на бизнеса на Уард. И без никакви издънки в последния момент, ясно? Добре. А ти, Кук — искам ти да разузнаеш повечко за това пътуване до Европа, което очевидно се кани да предприеме младият ни приятел. Искам да знам дали има планове да се установи там. Ако има такива, искам да знам с кого се среща и какво са се договорили.

Кървал пристъпи напред и улови погледа на Левър.

— Ами моята среща с момчето? Важи ли още?

Левър поклати глава.

— Засега не. Може би по-късно. Когато нещата се изяснят. Сега тя може да се окаже и с обратен ефект. Уард оцеля. Точно сега има приятели, които го подкрепят и му вдъхват кураж. Но няма да е задълго. Освен това сега той няма къде да отиде. Няма към кого да се обърне след случилото се. Трябва просто отново да го изолираме. Да го погнем като куче по петите и да го гоним, докато рухне от умора. И после... — Левър се усмихна широко, дивашки, като звяр, надушващ победа. — И тогава е наш.

Сучек се беше навел над люлката, люлееше я нежно и гукаше на заспалото дете. Срещу него Леман подреждаше стаята. Жената лежеше по корем на леглото, сякаш спеше — дългата ѝ черна коса скриваше единствената рана от кама на тила.

Леман не му беше обяснил нищо — просто му бе наредил да дойде. Както и последния път, когато излизаха, Леман го беше вкарал в сервизните шахти; този път се бяха изкачили по тръбите петдесет, може би и сто нива нагоре и най-накрая Сучек започна да се чуди дали пък не се качват на самия покрив. Но точно тогава Леман зави, като следваше картата в ума си, и лесно и уверено намери отвора. Бяха излезли на трийсет *чи* отгук, в някакъв сервизен коридор. Леман извади една униформа от раницата си и му я даде, после също облече оранжевата униформа на работниците по поддръжката. С карта за самоличност в ръка се отправи право към тази врата, като че ли и преди го беше правил неведнъж, и почука. Чу се бебешки плач, после — въпросителен женски глас, а след това влязоха вътре. Леман започна да убеждава жената в нещо. След миг вече беше мъртва.

Сучек наблюдаваше как Леман преобърна жената. Извади от джоба си тънък лист — разпечатка с нейната снимка — и го забодде върху нея. После доволен я вдигна и я нагласи по корем на леглото. Когато бебето плахо започна да плаче, Леман се обърна, погледна Сучек в лицето и направи жест с ръка, все едно люлее люлка.

Какво правим тук? — зачуди се Сучек и се огледа. Обикновен апартамент от Средните нива, мебелиран скромно. И жената. Някаква съпруга и майка. Какво тогава, майната му, бе намислил Леман? Какво търсеше тук?

Отговорът дойде след малко. По коридора се разнесоха стъпки, после на вратата се почука бодро и се разнесе весел глас:

— Миличка! Аз съм! Прибрах се!

Леман махна на Сучек да отиде в кухнята и тръгна към вратата. Дръпна се встрани и натисна ключалката. Щом вратата изсъска и мъжът влезе, Леман застана между него и вратата с изваден нож.

Беше висок, почти мъртвешки мършав човек с тъмна, късо подстригана коса — горе-долу също толкова висок, колкото и Леман, и

със същото телосложение като неговото.

— Беки? — повика той объркано, щом видя жената на леглото — очевидно спеше. Тогава разбра, че явно някой друг е отключил, и рязко се обърна назад.

Сучек, който наблюдаваше от кухнята, видя в огледалото в дъното на стаята ужасения поглед на мъжа; видя как Леман поглежда втория лист. После пушна листа и се наведе към мъжа, сякаш се готвеше да го прегърне. След миг мъжът извика леко от изненада и се строполи по гръб.

Щом Леман коленичи над тялото, Сучек се върна в стаята.

— Кой е той?

— Виж там — подхвърли Леман, съсредоточен върху онова, което правеше. — Листът на пода.

Сучек се приближи и го вдигна. Разпечатката накратко описваше личните данни на мъжа. Томас Хенти. Хун мао. Женен. С едно дете. Възраст: трийсет години. Техник. Сучек се обърна, погледна и се намръщи. Сега Леман беше хванал тънък скалпел и внимателно изрязваше очите на мъжа. Докато Сучек го наблюдаваше, преряза оптичния нерв и внимателно пушна очната ябълка в специалния, подобен на тръба контейнер, който бе извадил от раницата си. Щом мекото око се плъзна в студената вътрешност, се чу слабо съскане, след което капачето изщрака. Само след секунди и другото око беше там.

Очи. Той крадеше очите на мъжа.

— Ами детето?

Леман се изправи и погледна към Сучек.

— Зарежи го детето. Мъртво е. Всичките вече са мъртви — и вместо обяснение извади от раницата си малко запалително устройство, нагласи таймера на шейсет секунди и го постави между двата трупа на леглото.

— Хайде, живо — подкани го той и тръгна към вратата. — Трябва да се обадим на още едно място, а имаме само четирийсет минути да стигнем дотам.

Но Сучек спря на вратата и погледна стаята. Мъртвата двойка на леглото и тихото подсмърчане на спящото дете го покъртиха. За част от секундата остана като парализиран — чудеше се какви ли специални мъчения ще му приготвят демоните на ада, след като

свърши животът му над Жълтите извори. После трепна едва забележимо, извърна се и последва Леман по коридора.

* * *

Тази нощ сънят дойде отново.

Отново, също като преди, тя беше сама сред онази наклонена, изровена земя, захлупена от ниско, непроницаемо стоманено небе. Беше тъмно — потискащ стихийен мрак, тук-там пронизван от внезапни проблясъци. Навсякъде около нея бурята бушуваше яростно, разрастваше се и крещеше с гласа на първичното зло. Преди изпитваше страх — страх, който преобръщаше червата ѝ и който я вцепеняваше, сякаш бе пуснала корени. Този път обаче не беше страх, а вълнение.

Вълнение и някакво очакване.

Под нея кулата бавно изкачваше хълма; дървените ѝ паякоподобни крайници неумолимо се сгъваха и разгъваха, тъмната ѝ уста сумтеше и хъхреше, докато се приближаваше. С всяка пронизваща светкавица се приближаваше все повече, строшените ѝ стъклени очи проблясваха злокобно; от изкривената ѝ беззъба уста стърчаха отломки от кости.

Приближаваше се все повече и повече и щом зловонният ѝ дъх я лъхна, тя изпищя — гласът ѝ, висок и ясен, надвика трясъка на бурята. Последва кратка тишина, миг на пълен покой и после, също както и преди, земята между нея и кулата изпука и се разцепи.

При тази гледка тя потръпна — знаеше какво ще последва. Знаеше, ала се страхуваше — този път можеше и да е по-различно.

Бавно като сянка, която се оформяше в мрачната паст на земята, се появи той — прегърбено дребно създание с къси силни крайници и очи, горящи като въглени. Обърна се и я погледна — мократа му тъмна кожа сияеше с вътрешна светлина.

Тя му се усмихна за поздрав — позна го за първи път. Беше Ким.

Известно време той я гледа неподвижен; тъмните му, ала горящи очи сякаш я пронизваха до кости. След това устните му се разделиха бавно в усмивка — като джоб, който се разтваря сред чернотата на

лицето. Светлина, бляскава светлина се изля навън като разтопено злато от устата на пещ.

Той се усмихна, а после — толкова чевръсто, че тя се изненада — се извъртя с лице към кулата и протегна ръце напред, сякаш да я отпъди.

— Avodya! — ясно произнесе той. — Avodya!

Кулата бавно се издигна нагоре, скърцаща под собственото си тегло; от ужасната ѝ паст се разнесе яростен шепот и мърморене. И тя се втурна нагоре по склона към него — строшените ѝ очи проблясваха, тънките ѝ крака се напрягаха. Докато тичаше, издаде нисък стон, който премина в пронизителен писък.

— Avodya

Тя идваше и идваше към него в полумрака, идваше като огромна машина, която никой не може да спре, и най-накрая със страховит вик се хвърли към него.

И щом тя се строполи, мракът сякаш избухна. Там, където беше застанало дребното, тъмно същество, възникна паяжина от бляскава, искряща светлина, която пулсираше между пръстите на протегнатите му ръце.

Кулата падна бавно, толкова бавно, и с писък се строполи в яростния, чист огън на нишките. И там, където ги докосна, проблеснаха искри и тя изчезна, трепна и се стопи в нищото.

Писъците отекваха още миг над изровената земя, пърхаха като прилепи под небесния таван. Щом заглъхнаха, се разнесе чист, висок звън, който се усилваше, докато изпълни внезапния покой.

Тя примигна и го погледна, ала него го нямаше. Приблужи се бавно, страхливо. Земята, от която бе изскочил, вече не зееше — беше гладка, без нито една пукнатина. А отвъд нея, там, където стоеше той преди, там, където кулата се бе строполила с писък в огнената паяжина — там нямаше нищо. Нищо освен огромен кръг от пепел.

Джелка потръпна и се събуди — и си спомни. „Калевала“ и бурята. И сутринта — черният кръг сред гората и седемте овъглени ствола. И Ким. Всичко беше някак си свързано. Всичко беше свързано в бъдещето. Но как или защо, тя не знаеше. Още не.

ГЛАВА 9

ИЗТРЪГНАТИ ОЧИ, ОТСЕЧЕНИ ГЛАВИ

Толонен, гол до кръста, правеше гимнастика, когато в стаята влезе Ким. Той се обърна, кимна му и продължи с упражнението — навеждаше се да докосне пръстите си, после изхвърляше ръце над главата, въртеше торса си ту наляво, ту надясно и отново се навеждаше надолу. Упражнението беше впечатляващо жизнено и би се сторило трудно дори и на по-млади мъже, но на седемдесет и пет години старецът го изпълняваше така, че изглеждаше лесно. Беше в прекрасна физическа форма и въпреки яркия златист блясък на изкуствената ръка, изглеждаше в чудесно здраве.

Ким изчака — гледаше мълчаливо, с уважение. Едва когато старецът привърши и започна да се бърше с кърпа, той прекоси стаята и застана до масивното дъбово бюро, което сякаш заемаше целия кабинет.

— Здравсти — приближи се Толонен. — Как си, момчето ми?

Протегна здравата си ръка, стисна дланта на Ким и срещна погледа му откровено, предизвикателно — както винаги.

— Добре съм — Ким седна на предложението му от маршала стол. — Не бях сигурен, че ще имате време да ме видите.

Толонен се усмихна и мина зад бюрото.

— Глупости. Тук си винаги добре дошъл.

Ким се поклони.

— Благодаря. Но не бих си и помислил да преча на работата ви.

Старецът се разсмя.

— Никакъв шанс, момчето ми. След двайсет минути трябва да тръгвам. Самият Ли Юан ме вика. Преди това трябва да си взема душ и да се преоблека, но имаме време да си побърбим, нали?

Толонен се обърна, смъкна туниката си от гърба на големия стол с кожена облегалка и бързо я наметна. За Ким, който го гледаше с широко отворени очи, той приличаше на бог — толкова много сила и власт имаше във всяко негово движение.

Обърна се отново, седна и се наведе към Ким през широкото бюро.

— Е, как върви бизнесът? Успя ли най-после да регистрираш ония патенти?

Ким се поколеба — не му се искаше да товари стареца с проблемите си.

— Имах трудности — обади се той след малко. — Усложнения с патента...

— Усложнения ли? — Толонен леко се облегна назад. — Искаш да кажеш, че в края на краищата твоето нещо не го е бивало? Но ти беше толкова сигурен.

— Не... — Ким отново се запъна; противно му беше да говорят за това. Но Толонен се беше втренчил любопитно в него.

— Устройството работи. Не е там проблемът. Проблемът е, че някой ме изпревари. Бяха го регистрирали предния ден.

— Не подозирах, че и някой друг работи над същото това нещо. Ти нали каза...? — Толонен млъкна; лицето му изведнъж се промени — беше проумял какво се опитва да му каже Ким. — Но това е възмутително! Ли Юан знае ли?

— Още не.

— Значи може би трябва да научи. Трябва да *направим* нещо...

Ким сведе поглед и поклати глава.

— Простете, маршале, но бих предпочел тангът да не научава нищо. И без това си има достатъчно грижи. Освен това проблемът си е мой, а не негов и аз ще намеря начини и средства да го разреша.

Толонен се втренчи в младежа — премисляше думите му — след това рязко кимна.

— Добре. Но ако се повтори...

— Ще ви се обадя... — усмихна се Ким. — Но стига с моите проблеми. Как върви вашето разследване?

Толонен въздъхна леко и сплете пръсти — преплетоха се плът и метал.

— Казват, че онзи, който търси, намира, нали? Боя се, че сега мога да кажа твърде малко. Аз... — млъкна, вгледа се в лицето на Ким, после бръкна в чекмеджето отляво, извади тъничка папка и я остави на бюрото помежду им.

— Мога ли да разчитам на твоята дискретност, Ким?

Ким присви очи.

— Има ли нещо общо с онова, което сте открили?

— Да. В момента само трима души знаят какво има в тази папка. С тебе и танга стават петима. И засега толкова и трябва да си останат. Разбираш ли ме?

— Разбирам.

— Добре. Тогава вземи папката и я прочети. И после ми кажи какво мислиш. В замяна ще изпратя специален отряд да разследва онази история с патента — вдигна ръка, за да прекъсне възраженията на Ким. — Чух те какво каза, момчето ми, и те уважавам за това, но понякога от малко външна помощ не боли, нали? От тебе искам само да пазиш информацията в онази папка и да ми я върнеш, след като намериш време да помислиш над нея.

Ким се наведе към стареца. Точно се готвеше да го попита за папката, когато вратата вдясно се отвори и в стаята се втурна Джелка. Вече беше направила три-четири крачки и бе започнала да говори нещо, когато спря и млъкна — забеляза, че баща ѝ не е сам.

Сведе глава.

— Извинявай, татко. Не знаех, че имаш гости.

Джелка се обърна и погледна Ким. Той седеше на стола с високата облегалка, опулил очи като малко дете — толкова беше дребничък, че тя неволно се намръщи. После отново погледна баща си.

Ким се усмихна — не се чувстваше обиден от реакцията ѝ — напротив, беше му забавно. Срещу него Толонен се изправи и се обърна към дъщеря си с добра, всеопрощаваща усмивка.

— Това е Ким — представи го той. — Ким Уард. Много ценен слуга на Ли Юан. Ким, това е дъщеря ми Джелка.

Ким се изправи, протегна ръка и забеляза как тя се наведе лекичко, преди да я поеме. Ръката ѝ беше топла, ръкостискането ѝ, когато обхвана дланта му — твърдо, очите ѝ — радостни и дружелюбни.

— Знаем кой е Ким, татко — и тя пусна ръката му. — Той работеше по Проекта.

Ким се облеци, учуден, че тя си спомня. Но Толонен просто се разсмя.

— Разбира се! Забравям, а? — излезе иззад бюрото и обгърна с ръка раменете на дъщеря си. — Може да се каже, че точно тя те

намери след нападението, Ким. Вече се бяхме отказали от всякаква надежда да открием някой оцелял, но Джелка настояваше, че ти си успял да се измъкнеш. Накара ни да претърсим шахтите за някакви следи, че си минал оттам. И знаеш ли какво? Излезе права!

Ким се блещеше със зяпнала уста. Това не го знаеше.

Сведе поглед, засрамен изведнъж. Онзи, първия път, когато я беше видял — когато тя бе дошла с баща си на посещение на проекта „Жица в главата“ — той я беше гледал с благоговение, като богиня. Никога, дори и в най-лудите си мечти, не бе предполагал, че тя го е запомнила. Но тя го беше запомнила. Нещо повече — беше ги накарала да го търсят.

Ким погледна ръката си. Все още усещаше нежната топлина, здравия, ала същевременно и приятен натиск на дланта ѝ върху неговата и потръпна, отново изненадан от силата, която бе почувствал. И когато вдигна поглед, забеляза, че тя продължава да го гледа със странно напрежение в яркосините си очи.

Папката лежеше на бюрото до него. За миг и двамата я бяха забравили, но сега Толонен му я посочи.

— Вземи я със себе си, Ким. И я прегледай внимателно. Не е задължително да отговаряш веднага. Към края на седмицата...

Ким се вгледа в папката, после импулсивно отговори на стареца:

— Не ми трябва чак толкова много време. Утре ще ви отговоря — усмихна се. — Каквото и да иска Ли Юан, ще го направя. Ако мога...

При тези думи Толонен се разсмя и сякаш за да включи и дъщеря си в шегата, обясни:

— Нашият Ким е физик. Експертите ни твърдят, че е най-добрият — нищо, че е толкова млад. Може би най-добрият, който някога сме имали.

Сега Ким забеляза как тя го погледна, после пак погледна към баща си, сякаш ѝ беше трудно да възприеме думите. И наистина, на Ким, който сега седеше там и я гледаше, нищо не му се струваше по-необяснимо от факта, че хора като Толонен и Ли Юан имат нужда от него, виждат в него нещо, което не могат да намерят другаде, и използват думи като „най-добрият“. На онази негова част, която принадлежеше на Глината — която се бе издигнала дотук от мрака под Града — това ѝ се струваше абсурдно. И когато това момиче, толкова

красиво, че изглеждаше някак нереално, присви очи и го попита вярно ли е, че *бил* най-добрият, той можа само да се засмее, да кимне и да гледа как лицето ѝ бавно се променя и как накрая отразява собствената му веселост, породена от това, колко абсурдно е всичко.

— „Ако мога“... — промърмори си Толонен, след това пак се разсмя. Но Ким не го чу. Продължаваше втренчено да гледа момичето — забеляза как тя отмести поглед от него, после пак го погледна. Нещо странно ставаше с лицето ѝ.

Погледна към папката и кимна. Но жестът му нямаше нищо общо с онова, което се намиреше в нея. Нямаше нищо общо нито с физиката, нито с проектите, нито с нуждите на Ли Юан. Беше заради момичето. Само за миг той бе решил нещо — окончателно и без никакво съмнение. За него нямаше да има покой, докато не се оженеше за нея.

* * *

В императорската баня на Тонджиян прислужничките от вътрешното домакинство Ароматен Лотос и Ясна Луна се готвеха да измият косата на младия танг. Извадиха меките вълнени кърпи от големите шкафове над мивката, поставиха ги до гледжосаните купички с мазила и шампоани, сребърните гребени и четки, подносителите с яркоцветни мъниста и копринени нишки, после се върнаха при мивките, отвориха големите драконови уста на крановете и пръснаха фин тъмнокафяв ароматен пращец във вдигащия пара кристален поток.

Докато се занимаваха с това, Ли Юан ги гледаше от стола си в средата на обширния, постлан с плочки под и се наслаждаваше на гледката на двете млади жени, на звука на древната песен, която си тананикаха, докато се суетяха около него, на сладкия аромат на обгърнатите им с меки воали тела, когато притичваха покрай него.

Въздъхна — за първи път от много време насам се чувстваше не просто доволен, а щастлив. Дълго се бе лишавал от подобни неща в опит да се закали срещу света, но сега беше разбрал — те са част от него. Без такива мигове на удоволствие и лукс, в които да се предаде на сетивата си, в живота нямаше равновесие, нямаше радост. А без радост

не би могъл наистина да разбере движението на нещата. Без радост нямаше и мъдрост.

Дълго бе се борил да стане такъв, какъвто не беше. Да стане едно по-чисто и по-fino същество. Ала напразно. От деня, когато се бе сгодил за Фей Йен, равновесието в живота му беше загубено. Бе отхвърлил прислужничките си, но не беше отхвърлил онази част от себе си, на която ѝ бяха нужни топлина и покой, майчина ласка. Опитал се беше да оформи сам себе си така, както шивачът крои плата за дреха, ала дрехата, която бе скроил, беше твърде тясна. Задушаваше го и го мачкаше.

Сведе поглед и си припомни онези времена. Да има една-единствена, свършена любов — това беше мечтата му. Да има жена, която да е всичко за него, също както и той е всичко за нея — като ин и ян, като деня и нощта — това беше мечтата му. Но светът не беше за мечти. Светът беше суров и верен само на себе си. В него имаше фалш и предателство, болести и омраза, жестокост и загуба. Загуба, по-голяма от силата на сърцето да я понесе.

Но го имаше и това. Простата светлина на радостта срещу мрака на времето. Радостта от докосването на жена, от прегръдката на дете, от смеха на обичан приятел. Тези прости неща, макар и да изглеждаха толкова леки на Големите везни, уравнивяваха стотици смърти, хиляди жестоки удари. Пера и желязо. Радост и скръб. Равновесие.

Ли Юан се засмя тихо, после вдигна поглед — изведнъж бе забелязал, че прислужничките са приключили и сега стоят срещу него и го чакат.

— *Чиe хсия...* — казаха в един глас и му се поклониха ниско. Усмивките им издаваха колко се радват и те на тези мигове насаме с него.

— Елате — той се изправи и протегна ръце към тях. — Хсиян Хе. Юе Хуи. Елате, мои малки цветчета. Елате и се погрижете за мене.

* * *

Толонен го очакваше в кабинета му на вратата към източната градина. Докато се обръщаше към господаря си, златната му ръка проблесна на слънцето.

— *Чие хсия* — старецът се поклони ниско. — Простете, ако съм подранил.

Ли Юан поклати глава и се засмя.

— Съвсем не си подранил, стари приятелю. Вината е моя. Твърде много се забавих в банята тази сутрин и сега всичко закъснява.

— Тогава ще бъда кратък, *чие хсия*, и ще говоря направо по същество. Помолихте ме да подложа откритието си на проверка и анализ. Е, вече разполагам с предварителните данни и те са много обезпокоителни. Наистина много обезпокоителни.

Ли Юан погледна и видя папката на бюрото си.

— Това ли са, Кнут?

— Да, *чие хсия*.

Ли Юан се загледа в маршала, след това мина зад бюрото си и седна. Придърпа папката към себе си и я отвори. Най-отгоре имаше снимка на онова, което бе видял при последното посещение на Толонен. Онова, което той бе докарал от Северна Америка. На снимката изглеждаше като гигантски лешник, колкото детско юмруче. Щом го погледна, Ли Юан си спомни мириса му, сухата му пикантна сладост.

Това беше мозък. Изкуствен мозък. По-малък и не толкова сложен като човешкия, но въпреки всичко чудо. В много отношения приличаше на мозъците, произведени от „ДженСин“ за най-висшите им модели, ала беше по-различен. Мозъците на „ДженСин“ бяха ограничени, създадени на базата на съществуващ генетичен материал, отглеждани години наред с много усилия във вани с хранителен разтвор. Но този мозък тук беше произведен. Проектиран и направен като машина. Жива машина.

Когато го бе видял за първи път преди седмица, изобщо не се бе впечатлил. Това нещо беше отдавна мъртво — единственият от петте броя, оцелял в контейнера. Но записките от експеримента — малка библиотека от компютърни файлове — се бяха запазили недокоснати. Въз основа на тях през последната седмица Толонен възстановяваше част по част станалото. И сега, докато четеше доклада му, Ли Юан усети, че го полазват студени тръпки.

— *Куан Ин!* — възкликна и погледна към Толонен. — Какво те наведе на тези мисли?

Старецът се поклони вдървено.

— Пропуски в досието, *чие хсия*. Разни неща, които нямаха смисъл. Прекален преразход на основни материали например. Процентът беше много по-висок от предните години, затова се поразрових малко, открих къде изпращат „отпадъците“ и проследих нишката. Както и подозирах, продаваха ги евтино, а с парите финансираха малък научноизследователски център в далечния юг. И там го намерих. Недокоснат. Стаята беше запечатана.

— Грешка, не смяташ ли?

Толонен поклати глава.

— Просто извадихме късмет. Мисля, че каквото и да е било, то е било почти готово да тръгне. И не е тръгнало само защото ги изпреварихме и ударихме първи.

Ли Юан се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Погледнете датите на последните изследователски записи. Всичките са от късната есен на 2007 година. Това е важното. Означава, че това нещо се е готвело да даде плод по същото време, когато се разправяхме с Ханс Еберт и Де Вор. Ако съм прав, озаптили сме ги, преди да успеят да *използват* някое от тези неща.

— Разбрах. Мислиш, че това е дело на Ханс Еберт?

Толонен изсумтя.

— Сигурен съм. Не само че редица документи носят инициалите му, но и цялата работа напомня на извратените му планове. И като казах това — смятам, че той е правил тези неща за Де Вор. Може би дори по инструкции на Де Вор. От документите, които открихме, се вижда, че са се готвели да ги изпратят на Марс.

— На Марс ли? — Ли Юан се изправи и бавно се приближи до прозореца. — Защо точно на Марс?

Толонен се извърна и погледна младия танг.

— Не съм много сигурен, *чие хсия*, но съм убеден, че това има нещо общо с онези „копия“, които пристигнаха от Марс по онова време.

— Разследването на баща ми не стигна доникъде.

— Може би. Но вероятно трябва да проверим отново. Този път по-внимателно. Може би трябва да изпратим Кар.

Ли Юан го погледна, после отново се загледа в огряната от слънцето градина.

— Може би.

Толонен се поколеба за миг, след това пак заговори:

— Има и нещо друго, *чие хсия*. Нещо, което го няма в доклада. Нещо, по което все още работим.

— И какво е то?

— Мозъкът. Не прилича на нищо, произвеждано някога от „ДженСин“. Като начало не е бил свързан с нищо подобно на гръбнак. Нито пък е трябвало да се помещава в череп. Нещо повече: много компактен е от нормалния човешки мозък, все едно е бил проектиран за нещо друго. Това ме навежда на мисълта, че е бил просто отделен компонент, а останалото са го правили другаде — може би на различни места из цяло Чун Куо.

— И според тебе са изпращали частите на Марс за сглобяване?

— Може би — старецът се намръщи и поклати глава. — Може би просто ме гони параноя, *чие хсия*. Може би всичко вече е мъртво като самия мозък. Може би сме го убили тогава, когато убихме Де Вор. Но не съм толкова сигурен. Фактът, че това е могло да бъде изработено, страшно ме тревожи. Например, ако пусне човек само няколко такива *хей*, може да причини много вреда. Никой няма да е в безопасност. Не и ако данните за това, как действат, са верни.

— И какво предлагаш?

— Да се срещнете с Ву Ши и Цу Ма и веднага да ги осведомите за това.

— Ами другите от Съвета?

Толонен поклати глава.

— Този път смятам, че трябва да знаят колкото се може по-малко хора. Без съмнение ще трябва да научи и майстор Нан. Но ако го научи и Ван Со-леян, кой го знае какво ще направи? Щом това е било направено някога, може да бъде създадено отново. И кой може да каже какво зло може да причини то в ръцете на братовчед ви?

— Така е — тихо отговори Ли Юан. — Ала тогава защо просто не унищожим цялата документация? Така без съмнение би било най-сигурно.

— Може би, *чие хсия*. Но можем ли да рискуваме? Можем ли да бъдем сигурни, че това са единствените записи на експериментите или има и други копия? Например на Марс? Или скрити на някое друго място?

Ли Юан сведе поглед.

— Значи трябва да живеем с това?

— Така излиза, *чие хсия*. Поне докато не бъдем сигурни.

— Сигурни? — Ли Юан се разсмя мрачно, припомнил си с изненада по-раншното си радостно настроение. Можеха ли някога да бъдат сигурни?

* * *

Старият Левър се обърна, обхванал здраво тъмнокосата къдрава глава с широките си длани с квадратни пръсти, и се усмихна.

— Е, какво ще кажеш?

Левър протегна отрязаната глава, сякаш я поднасяше на тримата мъже, застанали пред него, но те просто се намръщиха и нервно започнаха да си вейт с ветрилата.

— Ама, Чарлз — обади се единият — висок, мрачен мъж на име Марли. — Това е гротескно! Какво е? „ДженСин“?

Левър поклати глава, но очите му продължаваха да се усмихват. Наслаждаваше се на безпокойството им.

— Изобщо не е. Истинска е. Или поне беше. Доколкото знам, има само три подобни глави, но тази е най-добрата. Погледнете я, колко добре е запазена.

Той я протегна към тях и те рязко се дръпнаха назад; отвращението, изписано на лицата им, беше толкова голямо, че изглеждаше почти комично.

Левър сви рамене, после завъртя главата в ръце и се втренчи в тъмните широки черти. Повдигна я леко и подуши черната гладка кожа.

— Красива е, нали? Това са роби. Наричали ги негри. Преди четири-пет века били доведени от Африка в Америка. Нашите праотци твърдят, че са наброявали хиляди. Разбира се, по-добро качество човеци. Веднага си личи. Но все пак човеци. Сами са се размножавали, не са били правени.

Марли потръпна, извърна глава и се заоглежда. Стаята беше претърпкана с пакети от цяла дузина различни тържни зали, повечето — неотворени. Но отворените съдържаха съкровища, надхвърлящи

всякакво въображение. Дрехи и мебели, машини и книги, статуи, картини, сребърни прибори. Вещи от старите времена, за които никой от тях не бе и мечтал, че още съществуват.

Обърна се. Старият Левър пак го гледаше, сякаш го преценяваше как реагира на всичко това.

— Мислех си, че можем да уредим специална изложбена зала в Института, Джордж. Какво ще кажеш? Нещо, което да повдига морала. Да ни дава ново чувство за наследственост. Като американци.

Марли стрелна с тревожен поглед спътниците си, след това отново погледна Левър. Гласът му леко трепереше:

— *Изложба!* Да изложим всичко това?

Левър кимна.

— Но няма ли да бъде... опасно? Искам да кажа... — ветрилото на Марли нервно затрепка. — Ще плъзнат слухове. Седмината ще чуят. И без съмнение ще го сметнат за предизвикателство...

Левър се изсмя презрително.

— Не по-голямо от картата на Валдзеємюлер, която вече виси там. Не, със сигурност няма да е по-голямо предизвикателство от „Кухнята“. Освен това, какво ли ще направи нашият приятел Ву Ши, като разбере? Какво ли *би могъл* да направи?

Яростният, предизвикателен поглед на събеседника му накара Марли да извърне очи, но си личеше, че се притеснява. Може би Левър ги беше поканил точно заради това тази сутрин — не да се изфука с последните си придобивки, а да провери как ще реагират на плана му. Древната карта на света, която висеше в голямата зала на Института, беше едно, а „Кухнята на Архимед“ и нейните ексцесии срещу *хан* — съвсем друго. Но този план за изложба, за музей на древната Америка — това си беше нещо съвсем различно. Акт на дързост, толкова груб, че пренебрегването му би било равносилно на опрощение.

А Ву Ши не можеше да си позволи да им го опрости.

Ала защо? Защо Левър искаше да предизвика това? Защо искаше сблъсък с Ву Ши? Дали все още изгаряше от унижението, което бе преживял на стъпалата на древния Мемориал на Линкълн, или беше нещо друго? С уреждането на тази изложба той може би се опитваше да предизвика някакъв пазарлък. Нещо, чрез което би могъл да спечели някаква по-ценна отстъпка?

Или подобен прочит беше твърде изискан? Дали пък старият глупак просто не знаеше какъв би могъл да бъде вероятният резултат от това, което предлага? Марли се втренчи в отрязаната негърска глава в ръцете на стария Левър и вътрешно потръпна. Не вървеше да обижда Левър, но алтернативата този път изглеждаше също толкова лоша.

Твърдо срещна погледа на Левър, стегна се и зададе въпроса:

— Какво искаш, Чарлз? Какво *всъщност* искаш?

Левър погледна главата, после — отново Марли.

— Искам пак да имаме гордост, това е всичко, Джордж. Гордост. Цял живот се кланяме на тези гадове. Ние сме *техни*. Правим каквото *те* кажат. Но времената се променят. Навлизаме в нова фаза. И после... — той понижи глас и се усмихна. — Е, може пък на тях да им се удаде случай да преклонят глави пред нас, а?

Да — помисли си Марли, — *или пък да отрежат нашите...*

Понечи отново да попита нещо стареца, но точно тогава по вратата в дъното на стаята се задумка. Левър внимателно остави главата, после с напрегната усмивка, по която си личеше колко му е противно, че го прекъсват, се отдалечи.

Докато Левър говореше с първия си стюард на вратата, Марли погледна към двамата си спътници — като него самия, и те бяха сред основните спонсори на Института — и видя на лицата им отразена собствената му дълбока неохота. Но как да го изрази? Как да изразят чувствата си, без да отблъснат Левър?

Обърна се, пак погледна към Левър и дъхът му секна, щом забеляза необуздания гняв, изписан на лицето на стареца.

— Прати ми го! — кресна Левър и махна отсечено на прислужника. После се овладя, доколкото можа, и отново се обърна с лице към тях.

— Простете, *чун цу*, но явно синът ми е дошъл. Забраних му да идва без мое позволение, но въпреки всичко той е тук.

— А... — Марли разбиращо сведе поглед. Всички знаеха за търканията между стария Левър и сина му, но досега не бе и подозирал колко дълбока е бездната помежду им. Положението е наистина лошо, щом Левър е забранил на сина си да идва в семейния им дом.

— Дали да не тръгваме, Чарлз? Това с изложбата... можем да го обсъдим и друг път. Например на вечеря?

Беше се надявал, че това ще е достатъчно, за да ги измъкне от неудобната ситуация и да спечели малко време, та да могат да обсъдят нещата помежду си, но Левър клатеше глава.

— Не, Джордж. Ако момчето е имало нахалството да ме безпокои, докато се съвещавам с приятелите си, надали заслужава частна аудиенция, нали?

Марли леко сведе глава; ядът и решителността в гласа на Левър го предупредиха да не настоява повече. След миг сам синът се появи на вратата — висок, атлетичен младеж, който толкова приличаше на баща си, че лесно можеха да минат за братя.

— Татко? — младежът сведе послушно глава и зачака да го поканят да влезе. Но старият Левър мълчеше. Не направи и никакъв жест. Просто стоеше с каменно лице, непреклонен.

— Помолих те да не идваш. Защо си дошъл, Майкъл? Какво искаш?

Майкъл Левър погледна тримата мъже, после — пак баща си, сякаш очакваше нещо от него. След това разбра как стоят нещата и отново сведе глава.

— Трябваше да те видя, татко. Да поговоря с тебе. Това между нас... — поколеба се. Беше му трудно да произнесе думите. После вдигна глава и погледна баща си в очите. — Искам да се помирим, татко.

За миг старият Левър остана неподвижен, мълчалив като издялан от гранит, след това се извърна рязко и напрегнато се изсмя. Презрителен, унизителен смях.

— Значи в края на краищата ще се ожениш за Луиза Джонстън?

— Да се женя за нея...?! — младежът съвсем се обърка. Погледна колебливо останалите, после пристъпи към баща си. — Но това без съмнение вече е зад нас, татко? Аз ти говоря за бъдещето. За това пак да съм твой син, твоя десница...

— *Моя десница!* — старият Левър се въртна на място. Лицето му погрозня. Само един негов гневен поглед беше достатъчен синът му отново да се дръпне зад прага. — Как пък не... Върви си играй с приятелчетата си мечтатели, момченце. Върви да чукаш курвите си от долните нива. Аз нямам нищо общо с тебе, момченце. Съвсем нищо!

Отначало младежът не каза нищо. След това се оттегли с отмерен поклон — поклон, който свидетелстваше за невероятен самоконтрол.

— Така да е тогава — изрече тихо и се обърна. — Така да е.

Но Марли беше забелязал гнева и объркването по лицето на младежа в първия миг и разбра, че е бил свидетел на окончателното скъсване. Който и да беше прав или неправ — а Левър със сигурност беше прав да настоява синът му да му се подчинява, — нямаше никакво съмнение, че старецът бе унижил сина си нарочно, като му бе говорил по този начин пред хора, които не принадлежаха към рода им. Обърна се и погледна към Левър — очакваше чертите му да са запазили онзи същия суров, безмилостен израз, но за свое учудване забеляза там не гняв, а съжаление и под всичко това — болка, толкова дълбока, толкова всеобхватна, че в един момент заплашваше да погълне стареца.

Така беше само за кратък миг, в който той не бе успял да се скрие, а после сякаш се затръшна стоманена врата и всичко изчезна.

— Е, чун цу — и Левър прочисти гърло. — Както казвах...

* * *

Докато Милн разпитваше чиновника на гишето, Рос оглеждаше стените и мебелировката на архива, сякаш те биха могли да му подскажат нещо.

Мястото беше мръсно и опърпано; по пода целия в петна от плюнки, се въргалияха празни чаши и смачкани хартии, а по стените бяха окачени скъсани, избелели плакати, целите изподраскани с лозунги и графити, като доминираше един символ — прост черен отпечатък на ръка.

— Кои са тия? — Рос се наведе над седналия на пейката възрастен хан. — Популярни ли са тук, в Атланта? — но старецът продължи да гледа през него, като че ли той не беше там.

— Сигурно са терористи — измърмори Рос, изправи се и се огледа отново. Не че имаше кой знае какво за гледане на подобно място. И без това напоследък ги имаше под път и над път.

Върна се и застана до Милн на гишето. Младият чиновник хан говореше въодушевено на Милн на мандарин и с пръст следеше отворената страница на една от големите официални книги с данни.

— Е, какво? — прошепна Рос. — Има ли нещо?

Чиновникът погледна към Рос, дръпна пръста си и затвори книгата с трясък.

— Това е — рече на английски със запъване. — Друго няма.

— Майната му — тихо изруга Милн. — Голям късмет.

— Какъв е проблемът?

Милн нервно извърна поглед.

— Преди три години на палубата избухнал пожар. Всички местни досиета били унищожени. Копията също — при друг пожар. Самата палуба е била разчистена. И заселена наново, с нови хора. Оттогава възстановяват данните, но не разполагат кой знае с какво. Само с онова, което вече видяхме.

Рос сведе поглед.

— Хммм... Съвпадение, а? Искам да кажа, кога за последен път си чул за нещо подобно? За два пожара?

— Не е невъзможно. Пожари стават.

— Може би. Но тая работа е твърде чистичка, не мислиш ли? Така де, ако искаш да вкараш агент — какъв по-добър начин?

— И според тебе е станало точно това? Смяташ, че Мери Дженингс е агент на някой от враговете на Левър?

— А ти не смяташ ли така?

Милн се поколеба, после неохотно кимна.

— Прав си. Значи ето какво правим. Откриваме къде са преместили оцелелите от пожара, след това отиваме там и си говорим с някой от тях. Да разберем какво си спомнят за нашата приятелка Мери Дженингс. Ако изобщо си спомнят нещо, де — Рос отново се обърна към гишето, стиснал между палеца и показалеца си банкнота от петдесет юана.

— И после?

Рос погледна партньора си и се усмихна.

— После ще направим онова, което трябваше да направим още в самото начало. Правим проверка на лицето на нашата приятелка. Не само тук, в Северна Америка, но и във всичките седем Града — разсмя се. — Крайно време е да разберем коя всъщност е тази Мери Дженингс.

* * *

Емили седеше пред огледалото и решише дългите черни коси на перуката си. Прилепваше към главата ѝ, но това беше добре. За разлика от другата, която си бе купила, тази изглеждаше естествено. И освен това напомняше как изглеждаше тя някога, преди дванайсет години, когато беше на седемнайсет.

На седемнайсет. Не беше минало много време според мерките на този свят, ала на нея ѝ се струваше, че е било в някой друг живот. Тогава всичко изглеждаше толкова просто. Черно-бяло. Тогава знаеше мястото си в света, знаеше и какво иска. Беше срещнала Бент Гезел, бе станала неговата жена, вярна само на него, споделяща идеалите му — онези мечти за един по-добър и по-чист свят. Свят без нива, свободен от омраза и корупция. Това видение я крепеше осем години. Но после Гезел бе съблазнен — спечелен от идеята, която Де Вор беше посял в главата му.

Видението бе умряло. И все пак Де Вор я беше спасил. След провала в Бремен точно Де Вор дойде при нея и ѝ предложи нова самоличност и паспорт за нов живот — същия този живот, който тя водеше през последните двайсет и един месеца.

Да, но какво беше направила през това време? Какво бе постигнала? *Нищо* — това беше отговорът. Вече почти две години си седеше така, служеше на естествените си врагове и не правеше нищо за каузата, в която някога беше вярвала.

Значи може би беше време да започне отново. Да слезе надолу по нивата и отново да започне организацията.

Изправи се и огледа малката стаичка. Бе стегнала багажа си, якето праметнато прилежно отгоре. До него на леглото лежеше втората карта за самоличност, която ѝ беше дал Де Вор. Наведе се, взе я и разгледа мъничката снимка вътре. „*Рейчъл де Валериан — пишеше там. — Инженер по поддръжката.*“

Усмихна се. Дори и Мах не знаеше нищо за това. Само Де Вор. А той, ако можеше да се вярва на Мах, беше мъртъв, а черепът му — разбит на парченца от човека на танга, от Кар.

Само че тя не вярваше. Доколкото го познаваше, той нямаше да се остави да го хванат толкова лесно. Не. Той беше някъде там, отвън. Чакаше. Протакаше.

Ами Майкъл?

Въздъхна. Беше изпратила бележката по куриера преди повече от три часа. Със сигурност вече я беше прочел. Всъщност през последните няколко часа тя го чакаше да се обади. Но нищо. Беше точно както тя си го мислеше — както го бе написала в писмото: той е твърде притеснен за други неща, за да разбере какво ѝ е причинил. Твърде обвързан с бизнеса на баща си. Известно време си бе мислила, че се е излекувал, променил се е и е свободен да следва собствения си път в живота, но бе сгрешила. Посещението на Кенеди ѝ бе отворило очите.

Да, а новината, че е отишъл при баща си — да моли за прошка и пак да стане негов „син“ — беше голям удар за нея. Той я бе пробудил за реалността. Беше се забавила твърде много. Бе се оставила любовта да я заслепи. Е, сега беше разбрала. Нямаше смисъл да чака Майкъл Левър. Не си струваше да разчита на който и да било мъж. Не беше ли вече минала веднъж този урок в живота си — с Гезел?

Въпреки това някакъв инстинкт я задържаше тук и я караше да го чака да се обади, да почука на вратата ѝ и да ѝ каже, че онова е било грешка. Че ѝ е казал истината. Че той *наистина* се е променил.

Че я обича.

— Десет минути — прошепна тя и погледна таймера на китката си. Още десет минути и тръгва.

Мушна картата във вътрешния джоб на якето си, после пак застана пред огледалото, внимателно свали перуката и я прибра в контейнера.

Вече беше потвърдила полета си под името Мери Дженингс — щеше да вземе ракета до Западния бряг и после — бързата линия на юг. Там, сред гъмжилото по Долните нива на бившето Мексико, щеше да смени самоличността си. Да започне отново. Като Рейчъл де Валериан.

Огледа се нервно и си припомни всичко, което бе свършила през последните няколко часа. Беше платила всички сметки за три месеца напред, бе уредила всичко. Щеше да липсва само на Майкъл. А може би нямаше.

Затвори очи — искаше, надяваше се въпреки разума си той да се обади в този късен час и да оправи нещата помежду им. Просто да влезе през вратата, да я прегърне и...

Някой захлопа по външната врата — така изведнъж, че тя подскочи.

Майкъл...

Приближи се и застана до вратата — опитваше се да се успокои, но пулсът ѝ беше трескав, сърцето бумтеше в гърдите ѝ. Щом хлопането се чу отново, тя извика със слаб глас — едва се владееше:

— Кой е?

— Аз съм! Брин!

Брин? И тогава разбра. Беше Брин Кустоу, партньорът на Майкъл.

Врътна ключалката и го пусна да влезе.

— Трябва да ми помогнеш — задъхано рече той. — Майкъл изчезна. Отиде да се види със стареца си и се сдърпали яката. Някакъв тип ми се обади. Не знам кой беше. Някое приятелче на дъртия, подозирам. Може би Марли. Майкъл като че ли е бил много разстроен. Старият наистина го е побъркал. Поставял условия. Настоявал да се ожени за оная Джонстън. Унизил го пред непознати. Пробвах да се обадя у тях, но го нямаше. Никой не го е виждал от часове!

Тя го хвана за ръката и го накара да приседне на леглото, после се изправи. Умът ѝ трескаво се опитваше да възприеме станалото.

— Добре. Задръж. Чакай да помислим. Казваш, че си ходил в апартамента му. Той бил ли е там?

— Мисля, че да. Искам да кажа, ходил е. Да, да, ходил е. Прислужникът рече, че се е отбил. Не приличал на себе си. Много бил разтревожен.

— Получил ли е бележката?

— Бележка ли?

— Аз му изпратих бележка. Важна е. Би могла да обясни нещата. Кустоу сви рамене.

— Не знам. Аз... Да. Чакай малко. Мъжът спомена нещо за... някакъв специален куриер.

— Мамка му — тя потрепери; беше осъзнала, че е разбрала всичко накриво. Каквото и да е имал предвид Майкъл, като е отишъл при баща си, то нямаше нищо общо с нея. И това беше по вина на Кенеди. Той я беше подвел.

— Виж — каза тя. — Няма как да е отишъл далече. Знам го него. Не е искал да среща никакви познати. Не и сега. Мисля, че е слязъл

надолу. В Долните нива. На твое място щях да проверя в местните вертепи. На някое тъмно, анонимно място, където не е много вероятно да го познават. Там ще го намериш.

— Майкъл? Там долу? — Кустоу се разсмя, но после забеляза как го гледа тя и смехът му замря. — Така ли мислиш?

Тя кимна.

— Да. И като го намериш, ето какво ще му кажеш: че онази бележка е била грешка. Не съм разбрала правилно. Мислех си, че... — тя сви рамене. — Виж, просто му кажи, че ще го чакам. Ако му трябва, знае къде да ме намери. И, Брин...

— Да?

— Кажи му, че го обичам. И че аз имам нужда от него, въпреки че баща му няма. Ще му го кажеш, нали?

* * *

Когато тя влезе в стаята, Ким седеше с гръб към нея. Тъмнокосата му глава беше приведена, сякаш гледаше нещо в ръцете си. Тя остави подноса, после тихичко — беше се сетила, че той не я е чул — се приближи, застана зад него леко встрани и погледна предмета в шепите му.

Кълбо от пожълтяла слонова кост, изрязано с преплетени кули и живописни мостове, с цяла тълпа фигурки по него — и все пак достатъчно малко, че той да го обгърне с мъничката си, детинска шепа. Тя наблюдаваше как го оставя внимателно, после се извърна леко и изведнъж я забеляза.

— Съжалявам, аз...

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не, не се извинявай. Щом искаш, разглеждай.

Той я погледна изумено, с леко разтворени устни. Зениците му се превърнаха в огромни тъмни кръгове, толкова напрегнати, че тя се учуди. В него имаше нещо диво и неукротимо, което едновременно я плашеше и привличаше. Очите му сякаш я фиксираха и задържаха със сила, която тя не разбираше напълно, ала когато отново доби дар-слово, успя само да каже:

— Имаш хубави очи. Толкова са черни...

— Зелени са — разсмя се той.

— Не... Не ти говорех за цвета им...

Тя се поколеба. На езика ѝ беше да каже, че са като повърхността на северното море; че зеленината им сякаш скрива бездънна черна бездна, ала той не знаеше нищо за морето и затова тя замълча и само го гледаше, осъзнала, че никога досега не е срещала друг като него. Тъмната му коса беше подстригана ниско, главата му беше голяма, но това не изглеждаше грозно, а кожата му беше бледа и гладка като на дете. Беше облечен просто, толкова просто, че дори само в това отношение се отличаваше от всички нейни познати. Даже и младите войници на баща ѝ носеха украшения и се гримираха. Да, дори и аскетът Аксел Хаавикко. Но Ким не носеше нищо особено, не добавяше нищо към естественото си „аз“.

Той погледна към подноса.

— Това ча ли е?

— Да — тя се разсмя; изведнъж топлина заля бузите ѝ. Беше забравила. За миг беше забравила всичко. — Има и сандвичи. Но, се надявам, че ще останеш за вечеря. Баща ми ще се върне...

Той кимна, заобиколи я и се наведе да си вземе сандвич.

Тя се обърна към него. Беше красив по някакъв неопределен начин. Много красив. Не с онази красота, с която беше свикнала. Той не беше висок, нито пък широкоплещест; изобщо не беше хубав в класическия, Горен смисъл на думата. Въпреки това излъчваше някаква вътрешна светлина. Нещо, което повече се усещаше, отколкото се виждаше. Нещо силно и безкомпромисно, което просто го нямаше в другите хора. Тя чувстваше, че той е... *свързан*. Това ли беше? *Свързан*. Но свързан с какво? Поклати глава; гледаше го как отново се навежда да си вземе хапка — и най-лекото му движение беше различно, *свързано*. Гледаше го напрегнато, набърчила чело, но нищо повече не можеше да каже.

Той се обърна към нея и се усмихна.

— Ти няма ли да си вземеш?

— Аз... — тя се разсмя засрамено; усети колко неловко и глупаво изглежда в този момент, но той като че ли не го забелязваше. Просто си стоеше и се усмихваше, подканваше я с ръка и чакаше тя да отиде при него.

Тя се приближи и го хвана за ръката — движението беше толкова леко, толкова естествено, че сякаш цял живот го беше правила. Но допирът на дланта му я развълнува толкова дълбоко, че тя потрепери и погледна надолу, към сплетените им пръсти. Вдигна очи — той я гледаше.

Тя се намръщи — изведнъж забеляза колко крехък и дребен е до нея, как ръката ѝ обгръща неговата; силните ѝ, изящни пръсти бяха подебели от неговите. Като майка с дете.

Лицето му сега беше сериозно, не се усмихваше, продължаваше да я гледа въпросително. После неочаквано вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна — докосна я лекичко с устни и я пусна. Тя отново трепна, след това бързо се извърна; изпълни я някакво сладко, ала болезнено чувство, толкова силно, че го усещаше физически. И щом се обърна, си спомни съня. Виждаше го ясно онова дребно, тъмно същество с очи като въглени, чиято мокра, тъмна кожа блестеше с вътрешна светлина. Виждаше го как излиза от мрака на напуканата, покрита с белези земя и вдига огледалото към кулата. Видя го и нададе тихичък вик, сякаш я заболя. Но всъщност извика, защото го беше разпознала.

Пак се обърна към него. Той я гледаше угрижено.

— Добре ли си?

Тя се опита да каже нещо, но точно тогава в коридора се разнесе шум. Ким продължаваше да я гледа объркано — не разбираше откъде се е появила изведнъж тази болка, това напрежение в погледа ѝ.

— Аз... — започна тя, но не можа да каже нищо друго. Това беше *той*. Сега, когато сънят се бе върнал, беше разбрала. Видя как очите му пронизваха и нея до кости, и мрака отвъд. Видя го и разбра — точно когато прислужницата влезе в стаята — че това е нейната съдба. Този мъж, който приличаше на дете. Това свирепо, нежно същество.

— Джелка? — той я гледаше неразбиращо. — Добре ли си?

Тя си пое въздух и кимна.

— Аз... Добре съм — но ѝ се виеше свят, усещаше едновременно и леден студ, и огнен пек, сякаш изведнъж я беше връхлетяла треска. Насили се да се успокои, погледна прислужницата си и се усмихна, сякаш да ѝ вдъхне увереност.

— Ще останете ли за вечеря, *ши* Уард?

— Ако вие желаете.

Тя кимна.

— Аз... трябва да вървя — беше забила поглед в земята. — Но моля ви, чувствайте се като у дома си. Прислужницата ми... прислужницата ми ще се погрижи за вас — след това го погледна отново, обърна се и излезе.

И после, докато лежеше в леглото и си мислеше за станалото, го видя в друга светлина: не мъжа и не онова създание от съня, а двамата преплетени, слети един с друг. И изведнъж — толкова ясно, че се изненада — осъзна, че го желае.

* * *

След три часа Ким седеше в кабинета на маршала и я слушаше. Джелка стоеше в другия край на стаята, до огромния прозорец-стена, втречена в изкуствените дълбини на страната Калевала, възсъздадена от миналото. Копнежът, изписан на лицето ѝ, сякаш отразяваше светлината в онази, другата страна. Тя говореше, а той я слушаше приведен, като изпаднал в транс, и попиваше всяка нейна дума.

— Не можеш да си помогнеш сам и това е най-лошото. Все едно постоянно предаваш сам себе си. Не чувстваш нищо, ала продължаваш да се усмихваш, да приказваш, да се смееш, само за да запълниш вакуума, да скриеш празнотата в себе си — погледна го. — Или поне така беше преди — разсмя се с леко вирната брадичка и оголи идеалните си зъби.

На Ким му секна дъхът от красотата на това дребно движение. Тя беше излязла сякаш от някой сън — такава висока, стройна и хубава.

— А пък другите като че ли изобщо не забелязват какво става. Сякаш са мъртви за всичко. Искам да кажа, може би те наистина не правят разлика между това и истинския живот. Не знам... — тя сви рамене и очите ѝ изведнъж се изпълниха с болка. — Но на мене ми се струва, че в тях има някакъв фалш, някакъв неотстраним *недъг*. Като че ли Градът ги е погълнал. Изял ги е заедно с душите им. И въпреки това те май са щастливи. Сякаш наистина не им е необходимо нищо повече.

Обърна се с лице към него. Погледът ѝ беше изпълнен с яростна решителност.

— Тук е така, Ким. Жив си, а все едно си мъртъв. Ала щом те видях, веднага разбрах, че ти си различен — тя потрепери; лицето ѝ се сгърчи от болка. — Разбираш ли какво ти казвам? Не е заради ръста ти. Не е дори това, с което се занимаваш — талантът, който баща ми цени толкова високо. Просто... *ти* самият. Ти си по-различен от всички останали. И аз го искам. Толкова много го искам, че ме боли при мисълта, че може и да не го получа...

Тя се извърна и го освободи от погледа си. Но думите ѝ го бяха пронизали. Той се взря в треперещите си ръце.

— Имаш го — погледна я в очите. — Всичко е твое — и се разсмя притеснено. — Мисля, че те искам от първия миг, в който те видях. Очите ти...

Тя се извърна изненадана.

— Значи не съм била само аз? И ти си го почувствал?

— Да... — той се умълча; след това добави тихо: — Обичам те, Джелка Толонен. От първия миг.

— Обичаш ме? — тя се разсмя смаяно. — Знаеш ли, аз си мислех, че всичко е свършило. Че вече нищичко не може да ме трогне. Мислех си...

Той отново потрепери, но този път тя отиде до него, коленичи и го хвана за ръцете.

— Виждаш ли, не очаквах нищичко. Мислех си, че вече нищо не може да се случи с мене. Бях сгодена за Ханс Еберт, разбира се, но... ами сякаш живееш вътре в някаква черупка, в магически театър, където всичко се случва само привидно и никога не става нищо истинско. Мислех си, че друго не ме и очаква. И тогава те видях...

Той се извърна към нея и срещна погледа ѝ. Все едно гледаше в небето. Усещаше мрачните дълбини отвъд синьото и изведнъж си спомни видението — онази огромна паяжина от ярка светлина, която се разстилаше през повърхността на очите ѝ в мрака отвъд.

— Ами баща ти?

Тя се извърна, после отново го погледна.

— Татко ли...? — поклати глава; зад това едва забележимо движение се криеше истинска мъка. — Той всъщност е много сладък. Не мога да ти опиша колко...

Той кимна. Сам беше видял колко безумно Толонен обичаше дъщеря си.

— И все пак?

— Ами той просто не може да види разликата. За него всичко е политика. Сделки. Кой важи и кой не важи. И зад всичко — смърт. Обичам го, но...

Той разбра колко много ѝ струва това „но“ и докосна устните ѝ с пръст, за да не говори повече. Тя му се усмихна благодарно и леко, нежно целуна пръстите му. Това беше прелюдия към истинската целувка. Първата им целувка. Той се отдръпна смаян, с разширени очи и забеляза, че смайването му се отразява в свършените ѝ синьо-черни зеници.

— Красив си — пръстите ѝ докоснаха бузата му. — Толкова тъмен и свършен.

Той тихичко се разсмя.

— А ти си луда. Абсолютно луда.

Тя кимна, но очите ѝ бяха изпълнени със същата онази яростна решителност, която беше забелязал и преди.

— Може би. Но ще се боря с всички Отгоре, за да те имам.

* * *

Двамата мъже стояха пред вратата и чакаха да ги приемат. Сучек се обърна и прочете табелата на стената: „Ниво 186 — пишеше там. — Район Север 2, кантон Дюселдорф“. Огледа се — опитваше се да схване какво правят в момента, защо са дошли тук, ала нямаше как. Толкова високо по нивата Седмината все още здраво контролираха всичко. Всичко беше чистичко и спретнато. Сякаш хаосът на Долните нива беше само сън и не съществуваше нищо друго освен това.

За известно време Сучек се загледа в краката си — опитваше се да си представи нивата под него, пласт след пласт; да си представи всички онези хора — млади и стари, *хан* и *хун мао* — които я бутаха някак си в претъпканите, израждащи се пластове на Града. Притиснат, разбит, отчаян живот. Досега не се беше замислял — не и преди да започне да пътува между нивата по работите на Леман — но сега това не му излизаше от ума. Беше видял Града отвън; бе се изкачил по нивата, бе разбрал какво има на Горните нива и знаеше — убеден както

никога досега — че това не трябва да е така. Трябваше да има и подобър порядък.

Погледна Леман и забеляза колко търпеливо чака; как небрежно държи манерката, сякаш вътре няма нищо ценно. И все пак трима души бяха умрели — без да броят жената с детето — за да се сдобият със съдържанието ѝ.

Споменът го накара да трепне. Но точно тогава вратата се отвори и на прага се показа дребничък хан с момчешки вид, облечен в черно *пау* от коприна. Усмихна се и протегна за поздрав двете си ръце към Леман. Мънички златни ръце, като ръцете на механична играчка. Главата му беше обръсната, точно зад лявото му ухо имаше едва забележим белег като кесия — явно имаше жици в главата. Парфюмът му бе сладък, но под него се долавяше силен мирис на химикали.

— Фен Лу-ма — обърна се към него Леман, без да обърне внимание на протегнатите ръце.

Мъжът хан сви рамене, после мина зад тях, огледа коридора и чак тогава ги въведе вътре.

— Подранил си — Фен нервно се заигра с мъничките лещи, които висяха като колие от фини стъклени висулки по врата и раменете му. — Не ви очаквахме преди четири.

Поведе го по тесен, неосветен коридор, който ги изведе в ярко осветена, претъпкана работилница. Стените бяха покрити с цели редове малки прозрачни кутии, а най-близките маси бяха отрупани с инструменти за дисекция, блюда с култури, купове тънки, подвързани с тел папки и странни, прилични на паяци машини. Четирима *хан* — младежи с изпити лица и недохранен вид — вдигнаха очи иззад високите бюра в дъното на залата, после бързо се върнаха към работата си; фините посребрени инструменти проблясваха в ръцете им. Въздухът беше изпълнен с остър, почти тръпчив мирис на химикали — същият, който се долавяше под парфюма на Фен. Нещо повече — беше студено, изненадващо студено след топлите външни коридори, ала това трябваше да се очаква. Сучек внимателно се огледа — беше учуден, че намира подобно нещо тук. Преди само беше правил догадки, но сега знаеше със сигурност. Това беше работилница за лещи.

Обърна се и погледна Леман. Търсеше още нещо — последното парче от мозайката. На пръв поглед нямаше смисъл да се качват чак

тук горе заради някаква си работилница за лещи. Не, ако на Леман му трябваше работилница за лещи, под Мрежата ги имаше много; щяха да му свършат същата работа и да му поискат само една десета от цената тук, на това ниво — така че защо ли бяха дошли дотук? Но щом се замисли, започна да схваща. Беше свързано с убийството. Леман беше навлязъл в прекалено големи подробности при подбора на жертвите. Сучек беше чел досиетата, които му бе дал Леман. Освен физическото съответствие, Леман се бе престарал да се увери, че всички те, дори жененият техник, нямат разклонени фамилии. Това, разбира се, означаваше, че няма кой да жали за тях. Никой няма да задава странни въпроси. След това да подкупиш чиновник и да фалшифицираш официалното досие беше най-простата работа — и официално тези хора уж бяха още живи.

Което, естествено, беше нужно, щом Леман смяташе да използва очите им. Защото колкото и добро копие да направеха на ретината им, никой, дори и пазач от Плантациите, не би пуснал мъртвец да мине през пункта.

Анонимност, това търсеше Леман. Точно затова беше подбирал жертвите си толкова внимателно; затова бе предпочел да дойде тук, вместо да се довери на съмнителната „гаранция“ на някоя работилница в Мрежата. Да, беше чувал историите как разни босове на *тон* купуват информация за съперниците си, после ги проследяват и излавят.

Но Леман беше твърде хитър, за да го допусне. Точно затова покъсно бяха прерязали гърлото на чиновника в архива; точно затова бе усмирил колегите си с анонимни „подаръци“.

Гледаше как Леман се пазари с мъжа, а след това му подаде четири големи кредитни чипа с тлъсти цифри на тях, и контейнера. Мъжът *хан* отнесе контейнера до най-близката маса, седна, отвинти капака и изсипа замразените очи в стерилизирано студено блюдо. Заопипва ги леко с мъничките си златни пръстчета, като вдигаше всяко подред и го оглеждаше на светлината. После погледна към Леман доволен.

— Хубави са. Уврежданията са към два, най-много три процента. Със сигурност нищо, което не бих могъл да поправа. Случайно да разполагаш с оригиналните отпечатъци на ретината?

Леман извади папките с копията от вътрешния джоб на туниката си и му ги подаде. Всичко, свързано с имена и адреси, беше изтрито.

Леман отново се бе постарал онзи да не разбере повече, отколкото трябва.

Сучек забеляза как мъжът присви очи, докато преглеждаше папките, щом забеляза изтритото. След това ги върна на Леман.

— Трябваше да ти взема повече.

Леман го погледна равнодушно.

— Мога да ги отнеса и другаде, щом така искаш, Фен Лу-ма. Например на Жълтия. Или на твоя приятел Май Ли-вен. Може би трябва да...

Мъжът хан се втренчи в Леман, после сведе очи.

— За кога ти трябва?

— За утре.

Последва мълчание.

— Добре. Сам ли ще дойдеш?

— Не. Ще дойде моят човек.

— Но ти трябва...

Леман се надвеси заплашително над масата.

— Знам какво трябва, *ши* Фен, но аз съм човек зает. Освен това и преди съм носил лещи. Не ми трябва помощта ти да си ги сложа. Просто си свърши работата и всичко е тип-топ, става ли?

Мъжът хан го изгледа замислено, след което кимна.

— Значи утре. След десет.

Но Сучек усети какво огромно любопитство се крие зад тези думи и разбра, без да има нужда някой да му го казва, че ще трябва да убие този човек.

* * *

Брин Кустоу стоеше на прага на претъпкания клуб и се оглеждаше нервно, докато клиентите се бутаха с лакти наоколо. Тук, толкова ниско надолу по нивата, беше опасно и той не би дошъл сам, но точно сега нещата не бяха нормални. Майкъл беше някъде тук, долу.

Кустоу присви очи — опитваше се да различи лицата в дългата, лошо осветена стая, но беше трудно. Тази вечер „Сляпото око“ бе претъпкано, а от големите тонколони по ъглите се разнасяше

оглушителен шум. Това беше *та* — „бийт“; музиката на низините. Кустоу смръщи лице и огледа претъпканите маси за някоя позната физиономия, но тук посетителите бяха главно *хан*. Грозни ситни копеленца. Бегачи на *тон* и дребни престъпници, без съмнение. Той изпружи врат и един едър *хан* с нос като картоф директно се тропоса пред него.

— К'во търсиш бе, мутро?

— Един приятел — кресна Брин, като се опитваше да говори с що-годе нормален тон. — Търся един приятел. Един такъв едър. С къса руса коса.

Мъжът го изгледа кръвнишки, после се извърна и посочи навътре. Една лампичка в дъното на бара мъждукаше на пресекулки. Под нея на претъпкана игрална маса се беше плъоснал по лице висок *хун мао*. И от двете му страни *хан* нервно следяха преобръщащите се зарове, без да им пука за него.

Кустоу усети как стомахът му се сви. Майкъл ли беше? И ако беше той, добре ли беше? Бръкна в джоба си, извади чип от десет *юана* и го бутна в ръката на бияча — не беше сигурен дали тук долу се прави така. Но май се правеше. Мъжът погледна чипа и му направи път.

— Ей там — повтори той, сякаш Кустоу не беше схванал отведнъж. — Води си го вкъщи тоя лъохман! Преди некой да му е резнал гърленцето.

Кустоу се поклони леко, след това си запробива път през тълпата. Щом стигна до масата, друг *хан*, по-дребен, ала с още по-зловещ вид, му прегради пътя.

— К'во искаш? — надвика той адския шум.

Играта отзад беше спряла. Дузина *хан* бяха вперили студени погледи в Кустоу.

— Приятелят ми — Кустоу посочи просналия се на масата Майкъл Левър. — Дойдох да го прибера.

Мъжът *хан* поклати глава.

— Приятелят ти дължи пари. Петстотин *юана*. Или ще платиш, или той остава тук.

Кустоу се огледа — опитваше се да прецени ситуацията. Вярно ли беше? Толкова много ли беше загубил Майкъл? Или оня *хан* просто пробваше?

— Имаш ли документ? — той погледна дребния *хан* в очите. Оня се изкиска.

— К'ви документи, бе? Тоя ми дължи пари. Или плащай, или върви на майната си!

Кустоу си пое дълбоко дъх. Петстотин. Имаше ги. Всъщност имаше два пъти повече. Но нямаше да им позволи да разберат. Бръкна в джоба си и отдели три петдесетачки и три десетачки.

— Мога да ти дам сто и осемдесет. Толкова имам. Но мога да ти напиша чек за останалите, става ли?

Мъжът *хан* се поколеба, огледа го подозрително и кимна.

— Става. Обаче го разкарай веднага. И не се връщай. Освен ако не искаш да си докараш някоя беля!

* * *

Четири минути по-късно и сто нива по-нагоре Кустоу държеше Майкъл Левър над мивката, а той повръщаше. Косата на Майкъл беше мокра — Кустоу му натика главата под крана. Двете хапчета, които му набути в устата, очевидно бяха започнали да действат.

Майкъл извърна леко глава и погледна приятеля си.

— Съжалявам, Брин. Аз...

Кустоу поклати глава.

— Няма значение. Наистина няма. Но какво търсеше там долу, майната ти? Можеха да те пречукат!

Майкъл отново се извърна и се вторачи в мивката.

— Можеше пък и да е за добро.

— Не говори така. Не е вярно.

— Нима? — устните на Майкъл трепнаха странно и цялото му лице се изкриви от болка. — С мене е свършено, Брин! Всичко отиде, мамка му!

— Не, Майкъл. Не е. Движението — помниш ли? И Мери...

Майкъл поклати глава.

— Нея вече я няма. Получих бележката й.

— Не, Майкъл. Грешиш. Тя те иска. Така ми каза. Бележката... била е грешка. Тя не е разбрала какво се е случило.

Майкъл изсумтя.

— Много добре го е разбрала! Край с мене! Провалих се! И баща ми ме мрази! — той се разтресе. — Нямам *нищо*, Брин! Нищо!

Кустоу стисна здраво раменете му.

— Грещиш, Майкъл. Не знаеш колко грещиш. Старецът може и да няма нужда от тебе, но тя има. И аз също имам нужда от тебе, тъпо копеле. Не разбираш ли?

Майкъл се обърна и го погледна несигурно.

— Тя *има* нужда от мене? Сигурен ли си? Какво ти каза?

— Тя те обича, Майкъл. Не го ли разбираш? Обича те. Така че престани да хленчиш и тичай при нея. Тичай, мамицата ти, преди да си се гътнал в някоя шибана мизерна гадна кръчма!

Майкъл се облещи насреща му.

— Какво, какво?

Кустоу се втрени в него, после се разсмя, изненадан от това, колко е наивен Майкъл.

— Как какво? Ожени се за нея, разбира се! Ожени се за нея. Още сега, преди да е станало късно.

— Да *се ожени* за нея? — Майкъл се разсмя кисело и заклати глава. След това трепна, изправи се и се оттласна от мивката. Кустоу се опита да го спре, но Майкъл се изтръгна и се запрепъва към вратата. Постоя там за миг, притиснал чело към бравата, после се обърна, залитна несигурно и срещна погледа на Кустоу.

— Виж какво, знам, че ми мислиш доброто, но просто ме остави на мира — разбра ли, Брин? Просто ме остави на мира, майната ти!

ГЛАВА 10

ЧУДОВИЩА ОТ ДЪЛБИНИТЕ

Метачът спря, облегна се на метлата и се загледа към Златния търговски център на Хсиян Тян. Накъдето и да погледнеше, висяха знамената с черни кучета. Копринените триъгълници се вееха тихо на изкуствения ветреца, произвеждан от огромни вентилатори от двете страни на входа. Когато бегачите на Триадата изтикваха тълпата назад, се чуваше ниско жужене и хората отстъпваха от магазина. След блъсканицата тълпата се укротяваше и се вторачваше в Лу Бакенбарда, който излизаше бавно, загърнат в модно скроена черна копринена мантия, лъщяща под светлините.

Лу Мин Шао беше едър, прекомерно грозен, с безформено уродливо лице, излъчващ примитивна жестокост. Изхрани се, после се обърна и извика Хсиян Тян да излезе отвътре. Хсиян се появи с наведена глава — подмазваше се и все пак се чувстваше неудобно.

— Изнесете ги — нареди Лу Мин Шао с оживление в грубия глас. — Четирите, които най-много харесах. Искам да ги видя на светло.

Хсиян се обърна и щракна с пръсти. Вътре припряно зашумяха. След миг оттам се появи първата носилка — дълга и лъскава, с изящно покривало от сатен, с дърворезби, с фенери като драконови глави и „дървен“ стол с висока облегалка, предназначен за двама — *тиен фен*, или „Небесен вятър“. Носеха го шестима от бегачите на Търговския център, на чиито тъмни морави нагръдници и гърбове искреше блестяща червена пиктограма, „кутия в кутия“, „Хсиян“ и знака на ранга им. Оставиха носилката до Лу Бакенбарда, коленичиха и наведоха глави, изчакаха го да се качи на стола и да намести огромното си туловище на двойната седалка. След това по знак на Хсиян се изправиха бавно и направиха с носилката бавен плавен кръг.

Подканяна от бегачите на Триадата, тълпата крещеше и го приветстваше, искрено зарадвана от гледката. Но Лу Бакенбарда слезе от носилката и рязко тръсна глава.

— Следващата! — изръмжа той с гръб към Хсиян.

Вътре отново се засуетиха и оттам излезе втора носилка, по-голяма, явно по-солидна, осемместна ю-ко, наричана „Нефритов шлеп“. Беше по-широка и по-ниска от предишната и Лу Мин Шао не изглеждаше така притеснен в огромното кресло, подобно на трон, а широкият балдахин от кървавочервена коприна ѝ придаваше кралски вид — напомняше за официалните екипажи от времето на Низшите фамилии. Но въпреки това Лу Мин Шао слезе и от нея с израз на недоволство.

Като го видя, Хсиян бързо се обърна и извика следващата носилка. Щом тя се появи под блясъка на външното осветление, метачът се приближи, проправи си път към предната част на тълпата и застана в челото ѝ, близо до редицата на бегачите, за да наблюдава качването на Лу Мин Шао в носилката.

Чувал беше какво ли не за Лу Бакенбарда, за легендарната му неустрашимост и твърдост, за безпричинната му жестокост, но очите му видяха нещо друго. Какъвто и да е бил едно време, Лу Бакенбарда вече не беше такъв. Самоугаждането бе заело мястото на решителността, скотската жестокост бе отстъпила на нещо като инстинктивен хедонизъм. Без съмнение Лу Мин Шао оставаше огромно, застрашително на вид чудовище, с което никой не иска да враждува, но въпреки това качествата му, които го направиха 489, които му дадоха право да изтръгва мощта на смъртните си врагове, сега бяха само призрак. Той видя, че Лу Бакенбарда се оглежда наоколо, разтревожен не от възможната заплаха на тълпата — той постоянно се страхуваше от покушение — а любопитен какво впечатление прави. Метачът забеляза дебелия скъпи пръстени, които носеше, елегантните одежди от Първо ниво, и разбра: трите години на неоспорвано лидерство бяха променили Лу Мин Шао. Бяха го пречупили. По-лошо, бяха го направили суетен.

В това време Лу Бакенбарда се качи на широката, потънала във възглавници седалка и се отпусна на ватираната коприна. Да, само глупак може да се перчи по такъв начин пред хсяо джен, „низшите“. Само глупак ще се излежава със затворени очи, когато куршумът на убиеца е на секунда от сърцето му.

Леман се обърна и доволен премина обратно през навалищата. Беше видял достатъчно. Лесно ще издебнат Лу Бакенбарда. По-лесно,

отколкото предполагаше. Но да не става прекалено уверен. Най-добре е да подготви всичко и да се убеди, че съдбата ще е на негова страна.

Върнал се при двуколката си, Леман сгъна дръжката на метлата и я закачи на двете странични скоби. След миг — обикновен метач в очите на случайния наблюдател, който отива по работа — той направи с двуколката остър полукръг и бавно се понесе към страничния коридор, на път към транзитния асансьор надолу.

* * *

Сестрата върна пропуска на Джелка и заобиколи пулта. Зад нея в остъклената кабина, от която се виждаше просторната площ на рецепцията, охраната на клиниката се отпусна и се върна към партията шах.

— Очаква ли ви? — попита сестрата.

Джелка се усмихна и каза:

— Не, но мисля, че ще ми се зарадва.

— Добре. Последвайте ме. Буден е, но може би работи.

— Работи?

Сестрата се засмя.

— Не спира нито за миг. Още първата сутрин след операцията вече седеше в леглото и преглеждаше папки. Но все още не позволяваме да използва присадката. Дори и с най-новите лекарства е необходимо време, докато имплантът се прихване.

Джелка кимна неопределено и се намръщи. Звучеше ужасно. Зад нея телохранителят ѝ Зденек се озърташе. Чувстваше се неловко без оръжието си. Склони да дойде тук само заради настойчивите молби на Джелка.

— Имаше ли проблеми при операцията?

— Не. В наше време това вече е рутинна операция. Миналата година бяха повече от три милиона. Но трябва да почива. Иначе ще се наложи отново да го оперираме, от емболия. Това наистина е опасно.

— А-ха — отговорът не беше удовлетворил Джелка.

— Ваш приятел ли е?

Това не беше нейна работа, но Джелка отговори, без да се притеснява, че Зденек я слуша и навярно това, което е чул, ще бъде

съобщено на баща й.

— Той работи за баща ми. И за Ли Юан.

Сестрата я гледаше с широко отворени очи, после кимна.

— Значи затова е тук — засмя се тя. — Стори ми се странно.

Стигнаха до края на коридора и завиха наляво. Сестрата спря пред втората врата и набра кода на пулта до вратата. Веднага светна екран и показа образа на пациента, легнал в леглото. Беше Ким. Наведена леко напред, сестрата заговори в домофона:

— Имате посетител, *ши* Уард. Джелка Толонен. Желаете ли да влезе?

Ким се усмихна широко към камерата.

— Разбира се. Моля... поканете я.

Вратата се откряна, сестрата застана отстрани, за да пропусне Джелка вътре. Зденек понечи да я последва, но Джелка се обърна и го погледна.

— Зденек, моля те, остани тук. Ще изляза след десет минути.

Той се поколеба и тръсна глава.

— Извинете, *ну ши* Толонен, но в противен случай баща ви ще ме изправи пред Военния трибунал. Имам заповед да не ви оставям сама нито за миг — той замълча, явно притеснен от неловкостта си. — Знаете защо...

За момент тя остана безмълвна, после отново се обърна към сестрата:

— Тук има ли аудио? Поне слушалки?

След миг колебание сестрата кимна.

— Желаете един комплект?

Джелка също кимна и се обърна сияеща към Ким:

— Извини ме. Още секунда.

Той се усмихна, прехласнат от образа й.

— Не се тревожи. Чудесно е, че отново мога да те видя. Как научи, че съм тук?

Тя хвърли поглед към Зденек и се усмихна широко.

— След малко ще ти разкажа.

Сестрата се върна и подаде на Джелка слушалки, малка звукозаписна машина и жак за под ухото. Джелка ги връчи на Зденек.

— Ще ги сложиш ли заради мен?

Огромният мъж погледна към слушалките и се засмя поомекнал.

— Така да е. Но ако баща ви ме разпитва, трябва да му отговоря. Нали разбирате?

Тя се засмя, наведе се напред и леко го целуна по бузата.

— Ще се опитам да ти се отблагодаря.

Зденек кимна и седна в далечния ъгъл на стаята. Слушалките се полюляваха несръчно на широката му, гладко обръсната глава. Доволна, Джелка влезе. Придърпа стол и седна близо до леглото, с гръб към пазача си.

Ким седеше в леглото си. Комсетът, на който бе работил досега, бе отместен настрани върху чаршафите. Той се наведе напред с намерение да я целуне, но тя леко поклати глава.

— Какво има? — тихо я попита той и погледна към пазача зад нея. — Баща ти ли измисли това?

— Смята, че е необходимо, когато пътувам.

— А ти?

Тя кимна.

— Досега направиха три опита да ме убият. Едва ли ще се откажат. Могат да се доберат до него само чрез мен. По-добре е да не им дадем такава възможност.

— Разбирам.

Явно преди не беше съзнавал колко е тежък животът ѝ.

Тя се усмихна. Развесели се.

— Както и да е. Ти как си?

Погледът му блуждаеше. После отново срещна очите ѝ и се усмихна.

— Сега съм добре. Още ме боли, болките в главата са мъчителни — особено нощем — но казват, че се оправям бързо.

Тя се приближи към него, загледана в металическата плочка, изпъкнала от плътта над ухото му. Кожата наоколо беше зачервена и ожулена, но тънкият като конец белег отгоре изглеждаше добре. Въпреки това от мисълта за имплантацията ѝ се повдигна. Не ѝ беше леко да приеме присадката на баща си, макар тя да е направена много преди раждането ѝ. Продължаваше да ѝ се струва нещо неестествено. Повече от изкуствената му ръка.

— Е? — меко я подкани той.

Тя отдръпна назад глава и го погледна. Ясно долавяше несигурността в гласа му. Безпокоеше се как ще го възприеме. Дори не

я беше уведомил, че смята да си направи операция.

— *Нужно* ли ти е това?

Той вторачи поглед в нея, след което кимна.

— Ще работя по-лесно.

Тя отново погледна сребристата плочка.

— Добре е направено.

— Отлично. От личния хирург на Ли Юан.

— Това ми стига. Доволна съм — тя се подвоуми и погледна надолу. — Работа... тя е всичко за теб, така ли?

Той я наблюдаваше безмълвен.

— Не, няма значение... Всъщност аз зная, че е така. Каза ми го баща ми. Но мога да го видя с очите си. Такъв си. Не можеш да се отделиш от работата си.

Той въздъхна продължително.

— И ти не възразяваш?

Тя вдигна очи и срещна погледа му.

— Не. Защо да възразявам? Ти си такъв. Това те прави такъв, какъвто си. И аз те разбирам.

— Наистина ли? — той задържа поглед върху нея и кимна. — Да, наистина ме разбираш.

Тя помълчаха. Тя се протегна и хвана ръката му.

— Разбирам те... — леко повдигна рамене, взряна зад него, и след миг отново срещна погледа му. — Така, както и баща си: той ме обича ненаситно и егоистично, но за него има и по-важни неща. Той *трябва* да ги изпълни. Когато беше заточен — и вече не можеше да бъде генерал — сякаш беше умрял. Беше като скелет, кожа и кости, по-скоро подобие на човек. Споменът за него ми позволява да те разбера. Като теб, и той е това, което върши. Двете неща са неотделими. Без работата... ако не друго, той нямаше да е това, което е. Може би тогава щях да го обичам по-малко.

— Може би — отвърна той. Гледаше я внимателно, съзрял непозната нежност дълбоко в очите й. — А ти?

Тя се засмя и се облегна назад. Стискаше ръката му и я люлееше.

— Аз?

— Да, *ти*. Какво искаш да правиш? Може би една част от тебе иска нещо повече?

Тя бавно поклати глава. Стискаше ръката му. Внезапно лицето ѝ стана сериозно.

— Не, няма нищо, което да искам.

— Съвсем нищо?

Тя се засмя.

— Не. Вече намерих това, което ми трябва.

* * *

От мястото си в ъгъла Зденек следеше всичко. Джелка седеше с гръб към него и той не виждаше какво изразява лицето ѝ, но наблюдаваше момчето от Глината, Уард. Видя усмивката му, сведения му поглед. Безпокоеше се, че трябва да разкаже какво се е случило.

Какво ще стане тогава?

Съжаляваше за Джелка. Това щеше да я нарани. Навярно болезнено. Но се налагаше. Баща ѝ трябва да сложи край на това. Беше невъзможно да се омъжи за Уард и ако допусне грешка, ще провали възможността да се омъжи за другиго. Уард беше от Глината, а Глината си е Глина — никога няма да се издигне.

А Джелка? Той гледаше тила ѝ. Светлината от тавана се отразяваше в златните нишки на косата ѝ. За миг това го разсея и, усмихнат, той сведе поглед към огромните си грозни длани. Джелка Толонен беше необикновена. Толкова възвишена, изящна и... е, във всеки случай стоеше високо над Уард. Твърде високо над него.

* * *

— И така. Какво да правим?

Цу Ма се обърна към братовчедите си. Широкото му мъжествено лице се очертаваше в осветената от лунна светлина врата. Зад тази врата, извън широкия кръг на входа, слънцето осветяваше западната градина.

— Честно казано, Юан, трябва да се поровим по-дълбоко. Да разберем откъде произхожда този разум, кой го ръководи. Думите на Толонен са верни. Трябва отново да изпратим Кар на Марс. Да прерови

колонията, докато разбере какво става там. Това... — той поклати глава, — това ме плаши, Юан. Призраците, които изникнаха, за да убият брат ти, бяха отвратителни, но тези са още по-лоши!

— Съгласен съм — обади се Ву Ши. — Заключениета на Толонен са най-значителното, което можем да отбележим за последните дванайсет месеца. Фактът, че те са били близо до усъвършенстването и използването на тези неща. Потвърждение колко прави са били предците ни да сложат край на изследванията в тази област. Наистина, това ме заставя да помисля и за преразглеждане на плановете ни. Трябва да сме внимателни при промяната на Декрета. Да внимаваме какво ще позволим в Градовете си.

Ли Юан обходи с поглед всички подред и кимна.

— Дадено. Ще запазим всичко в тайна. Що се отнася до Кар, ще премисля нещата внимателно. Сега той изпълнява важно поръчение, следи отблизо ставащото долу. Но тази работа може да почака. Както изтъкна, братовчедо Ма, трябва да установим произхода на тези неща и ще е добре Кар сам да ни го даде.

Излязоха бавно и поеха по пътеката към езерото.

— Какво ще стане тази вечер? — попита тихо Ву Ши. — Ще действат ли по предварителния план?

Цу Ма вдигна глава и срещна погледа му.

— Пътят ни е начертан. Ще направим съобщението. Дори това не може да го промени.

— Така да е — навъсено каза Ли Юан. — Откакто научих за тези неща, спя лошо. Сякаш ни предупреждават — даде знак, спря и се обърна с лице към приятеля си танг; зад него се бе ширнало огромното езеро. — Нашите предшественици доказаха, че компромис с Промяната не може да има. Така ни учеха да вярваме от люлката. А сега се опитваме да направим сделка с Промяната. Да я оставим да плува като риба, уловена на въдица. Но какво ще стане, ако въдицата се счупи? Ако загубим контрол?

— Това няма да стане — направо заяви Цу Ма, — и ти много добре го знаеш, Юан. Ако сега се уплашим, загубени сме. Трябва да има сделка. Да дадеш нещо и да получиш друго. Никой не е смятал, че ще е просто. Затова сме тангове, за да вземаме съдбоносни решения и да ги изпълняваме. Да посрещаме лице в лице проблемите веднага

щом изникнат. Това е призиванието ни и за себе си казвам, че няма да бягам от него.

Бу Ши протегна ръка и го докосна.

— Ние не те обвиняваме, че отстъпваш, братовчедо. Просто мислех, че навярно трябва да го отложим за известно време, да научим повече по другия въпрос, преди да обявим новото откриване на Камарата.

— Какво ще стане, ако постъпим така? — Цу Ма тръсна глава. — Не, братовчедо. Твърде много са хората, които го научиха. Министрите и помощниците им. Депутатите и водещите бизнесмени. С отлагането ще се усъмнят в последователността ни. Ще предизвикаме повече проблеми, отколкото ще решим. Не. Пътят ни е определен. Трябва да стиснем зъби я да устоим на живот и смърт.

— Така е — потвърди Ли Юан, признал справедливостта в думите на Цу Ма. През последните дни той все по-ясно и определено се противеше. Стана така, както казваше. Стъпките, които предстоеше да предприемат — промените в Едикта и отварянето на Камарата — бяха неминуеми. И докато те си мислеха, че знаят какво ще се случи, нищо от досегашния опит не показваше със сигурност какво предстои: Бъдещето отгук насетне беше неведомо като страница от непрочетена книга.

Веднъж светът вече бе владян от хаоса. Само веднъж...

Потрепери и се извърна, загледан в овощната градина отвъд древното езеро. И докато се взираше, от дълбините на паметта му изплува образът на клонче с бели цветове, което се понесе и се завъртя, завъртя се с вятъра.

* * *

— Значи това е всичко, което чу?

Зденек потвърди и Толонен се облегна с лявата си ръка на пулта. С дясната потърка врата си — метал по плът. Без съмнение отчетът на Зденек го обезпокои, но отговорът на стареца не съвпаднаше с очакваното от телохранителя. Той просто приседна, каменното му лице помръкна, изглеждаше неуверен. После подсмръкна дълбоко и поклати глава.

— Не зная. Просто не зная.

Беше нещо като прецедент. Но и друг път Толонен се бе месил пряко в живота на дъщеря си. Когато се опита да я омъжи против волята ѝ за сина на Клаус Еберт, предателя Ханс. Тогава старият направи грешка и го знаеше, но това ли го беше развълнувало сега? Все пак явно младежът му се нравеше, бил той от Глината или не. Възхищаваше му се — поне дотолкова, доколкото може да изпита подобно чувство към цивилен. Нима това може да има значение, щом става въпрос за женитбата на дъщеря му?

— Ще запазиш в тайна всичко чуто, нали?

Това не беше въпрос, а заповед. Зденек рязко се поклони и застана мирно.

— Да продължа ли да я следя, господарю?

Толонен отново изглеждаше раздвоен. В тези неспокойни времена телохранителят беше необходим, но не бе предвидил, че ще трябва да го превръща и в компаньонка. Зденек имаше свое мнение по въпроса, но го запази за себе си. Щеше да е нахално от негова страна да прибави нещо към думите си.

Толонен се мръщеше и подръпваше с предни зъби долната си устна. Стана, сякаш неяснотата му тежеше твърде много, заобиколи пулта и спря на една ръка разстояние от Зденек. Гледаше го настойчиво.

— Ще продължиш да правиш това, което вършеше преди, и нищо повече. Разбрано?

Зденек отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, и кимна отсечено. За момент Толонен помълча. Когато заговори отново, гласът му беше омекнал:

— Признавам, че се почувствах... притеснен от това, което ми каза. Ако леля ѝ беше още жива...

Гласът на Толонен трепна. Той се завъртя отсечено и се върна зад пулта. Когато отново седна, вдигна поглед към Зденек.

— Добре. Това е всичко. Зденек... благодаря.

* * *

Останал отново сам, Толонен стана и замислен се изправи до стъклената врата. Известно време съзерцаваше изкуствения пейзаж с дървета и планини, после, взел решение, се обърна и се върна до пулта. Този път ще действа по-изкусно. Да, ще остави времето да излекува всичко.

Облегна се напред, извика по интеркома личния си секретар. Младият офицер пристигна в стаята след миг и застана мирно до вратата с наведена глава.

— На вашите заповеди, генерале.

— Заповядай, момко. Затвори вратата и се приближи насам. Искам да те помоля нещо.

Младият войник се поколеба, но направи каквото му бе наредено, изненадан от непривично интимния тон.

— Слушам.

Толонен се разсмя и му посочи с ръка да си вземе стол.

— Настани се като у дома си, момко. Имам нужда от ума ти.

Офицерът придърпа стол и седна. За пръв път през осемте месеца, откакто бе на служба при Толонен, му предлагаша да седне, затова седеше изправен, сякаш бе застанал мирно, с вирната глава.

— Произхождаш от добро семейство, Хаузер — започна Толонен, топло усмихнат на младия войник. — Чичо ти е бил майор, ако не греша?

Офицерът кимна и потвърди:

— В колониите, сър, и на рудодобивите спътници.

— Където сега е по-големият ти брат, нали така?

— Да, сър. Изпълнява петгодишно дежурство.

— Харесва ли му там?

Младият войник се усмихна за първи път и си отдъхна.

— Много, сър. Казва, че там е чудесно.

Толонен седна назад, като грижливо оглеждаше офицера си. Младият момък застана още по-сковано на стола, усетил върху себе си погледа на маршала.

— Мислил ли си да започнеш работа в колониите? Офицерът сведе поглед. Езикът му докосна предните зъби за момент. Толонен бе забелязал и преди този негов жест.

— Е, момко, слушам? — гласът му беше още по-благ.

Погледът на младия офицер се кръстоса с неговия.

— Готов съм да изпълня заповедите. Но... е, добре, ще приветствам такова назначение, ако изникне подобна възможност.

— А ако сега е налице такава възможност?

Младият мъж си позволи усмивка.

— Сега?

Толонен се разсмя:

— Нека да ти обясня...

* * *

В Дисекционната зала беше по-студено, отколкото е в Мериленд през януари. Въпреки това Стария Левър остана гологлав и без палто, с поглед, вперен в редицата трупове на дългата операционна маса. Наблизо стоеше Кървал, главният генетик, и го гледаше. Отпратиха изследователския екип и двамата мъже останаха сами в стаята. Старият искаше лично да се увери.

— Какво не е наред? — попита той и срещна погледа на Кървал.

— Още не знаем със сигурност — Кървал се взираше в единайсетте тела с голи глави зад Левър. — Прилича на някакъв вирус, но още не сме го установили.

Левър облиза пресъхналите си устни.

— Защо?

Кървал се обърна тромаво.

— Възможно е да грешим. Във всички трупове открихме следи от това нещо, но вирусът изглежда безвреден. По мое лично мнение, това е дълготраен страничен ефект от лекарственото лечение. Но ще се уверим, когато тестваме неколцина живи безсмъртни.

Безсмъртните... Старият Левър потръпна и се извърна, втренчен в безизразното лице на един от мъртъвците. И преди се е случвало някои да загиват — най-вече при катастрофи — но не и в такъв мащаб. Никога. Веднъж да се разчуе...

— Знае ли някой за това? Някой извън персонала?

Кървал кимна.

— Страхувам се, че да. Договорите ни позволяват да върнем тук всички тела за тестване, но възникнаха проблеми с някои от

роднините. Незабавно изпратих екип да ги следи, но изглежда една част от тях ще направят изявление довечера към десет.

Със свито сърце Кървал очакваше, че старият ще избухне гневно, но нищо не стана. Левър стоеше неподвижно, като в шок, с очи, вторачени в най-близкия труп.

— Тогава няма друга възможност — каза той след миг. — Трябва да направим изявление преди тях.

— Дали е разумно? Питам се какво ще кажем.

— Че това лечение е несполучливо. И че работим по ново, по-добро. Вложили сме в него още десет милиарда юана.

Кървал примигна.

— Намерили сме нови спонсори?

Левър поклати глава.

— Не. Ще получим парите директно от „ИмВак“. В същото време ще изплатим солидни възнаграждения на всички, лекувани по сегашната програма, за да ги обезпечим да получат най-доброто медицинско обслужване за в бъдеще.

Кървал сведе глава.

— Разбирам.

Значи слуховете бяха верни: някои от основните спонсори са се отдръпнали. Ако тези новини гръмнат едновременно с другото, то с Проекта е свършено. Дори да оцелее, ще е обект на масово обществено негодувание. Изправен пред подобна възможност, старият Левър беше готов да удвои мизите и да заложи всичко при следващото хвърляне на зара. Да се изправи, безстрашно и да се измъкне от бурята с надеждата да намали загубите.

И кой знае, може и да успее.

Кървал отново вдигна очи и потърси погледа на стария.

— Какво искате да направя?

— Да получа някои научноизследователски насоки. Нещо, което да звучи внушително. Също и няколко снимки на най-добрите специалисти, които работят в лабораториите. Разбираш за какво става дума.

Кървал кимна.

— Какво ще правим с момчето? С Уард?

Левър го погледна с присвити очи.

— Предложи му каквото иска. *Каквото и да е*. Но трябва да го доведеш.

* * *

След като Кървал си тръгна, Левър се разходи бавно по редицата нагоре и надолу и спря до последния труп — на петдесет и седемгодишна жена.

Остана дълго време взрян в нея, в студеното ѝ бледо тяло, неспособен да осъзнае какво е станало. Казваше се Лийна Спенс. Една от първите „безсмъртни“. Бяха се любили един или два пъти, преди да започне лечението. По-късно, зает с работата по Института, рядко се сещаше за нея.

Сега беше твърде късно.

Потръпна. Студът го беше победил. Значи това е смъртта. *Това*. Преглътна и се наведе по-близо, изучаваше фината синя плетеница от линии върху бледата гладка плът на черепа ѝ като пиктограми, нарисувани на ръка, в старите тетрадки на хан.

Прокара пръсти по смътните сини линии, сякаш да улови мистерията. Лицето беше като неразгадаема карта на страна, която не познаваше. Гърбът на Куикег, го нарече веднъж Кървал, спомни си Левър и смръщи вежди, после поклати глава, сякаш да отхвърли случилото се тук. Въпреки всичко те бяха мъртви. Неговите безсмъртни бяха умрели. Осмина вчера, петима днес — като машини, изключвани една след друга.

Кървал каза, че е някакъв вирус. Какъв вирус? Безвреден. Безвреден и все пак смъртоносен. Ако в *това* е причината.

Старият Левър отдръпна ръка разтреперан, обърна се и бързо излезе. Зае се веднага с неотложната задача, като си повтаряше наум познати думи и фрази.

* * *

Рос лежеше на ниското легло и четеше. Навсякъде около него се виждаха разпилени папки. Наблизо Милн, прегърбен над своя комсет,

се опитваше да се оправи сред записите на интервютата, които направиха сутринта.

Бяха отседнали в малка, спартански обзаведена стая. Струваше им десет юана на седмица. Не възнамеряваха да остават тук през цялото време. С това, което събраха сутринта, навярно ще могат да си стегнат багажа до довечера.

Бяха издирили над трийсет от предишните обитатели на родната палуба на Мери Дженингс, включително и една акушерка, която бе работила тук повече от четиридесет години. Никой нищо не знаеше за момичето. Това само по себе си не означаваше нищо. Средно на палуба имаше около пет или десет хиляди души. Беше възможно — но не повече — показанията им да са недостатъчни. Но резултатите от проверката за идентификация на лицето потвърдиха подозренията им. Мери Дженингс беше имитация. В действителност това беше Емили Ашър, европейка.

— Чуй — извика Рос и се изправи с лице към партньора си. — Явно баща ѝ е бил замесен в някакъв скандал. Бил е чиновник в Ху Пу, Финансовото министерство. Объркал е нещо с лихвените проценти. Имало следствие и после го изритали оттам. Семейството пропада сто и двацет нива надолу. След шест месеца бащата умира. Майката е трябвало сама да се грижи за детето.

Милн сведе поглед.

— На колко години е била тогава?

— На девет, струва ми се.

— Навярно затова.

Рос се намръщи.

— За какво говориш? Не мога да следвам мисълта ти.

— Затова е станала терористка.

Рос се усмихна.

— Сериозно ли говориш, Майк? Какви доказателства имаме?

— Инстинкт — вторачен в него, отговори Майк. — Мислих доста за това. Тя не е обикновен „сънливец“. Тя е жена само в началото. Индустиалният шпионаж обикновено е краткосрочен. Веднъж влязъл, сънливецът свършва работата си и излиза колкото е възможно по-бързо. Остава най-много година. Досега не знам някой да се е задържал толкова дълго, колкото нея. Освен това квалификацията ѝ: поддръжка и икономика. Подобна комбинация съответства на

биографичния ѝ профил. Спомни си доклада, който четохме за дегизировката в *Пин Тяо*. Смятам, че тя е била от тях. *Пин Тяо*. Съвпада и по време. Изчезва само седмици след Бремен. Появява се тук, на служба при Левър. Трябва да има някаква причина.

— Случайно съвпадение — отбеляза Рос и спусна крака на пода.
— Най-напред, *Пин Тяо* нямат база тук. Между другото трябва да имаш реално политическо влияние, за да унищожих цяла палуба със записите.

Милн поклати глава.

— Смятам, че пожарът е бил истински. Станало е произшествие. Но някой се е възползвал от него. Навярно това е човек с опит в сигурността и с голямо влияние.

Очите на Рос бавно се разширяваха.

— Де Вор? Имаш предвид Де Вор?

Милн кимна с глава.

— Казват, че е работил с тях към края. Защо не и това? Той се справяше добре с такива неща.

— И все пак защо? Какви мотиви би имал?

— Не зная. Просто всичко съвпада: квалификацията ѝ, подобреният момент, същността на измамата. Обяснява и защо е нужна неизползваната идентификация на Рейчъл де Валериан. Мисля, че тя е внедрен терорист сънливец, който чака търпеливо да укрепят положението си, докато настъпи часът.

Рос остана безмълвен за миг — обмисляше чутото — и кимна.

— Това със сигурност обяснява защо е напуснала стария Левър и е отишла при сина. То ме смуцаваше. Но ако е внедрена тук от Де Вор...

Той се разсмя.

— Виж ти. Май се добрахме до нещо.

— Ще е по-добре да запишем всичко и незабавно да се върнем в Ричмънд.

Рос сведе поглед.

— Смяташ, че трябва да уведомим Левър?

— Защо? Кого имаш предвид?

— Може би Ву Ши.

Притеснен, Милн се засмя, но преди да има време да отвърне, на вратата се почука тихо.

Рос погледна Милн напрегнато и стана. Измъкна пистолета си и отиде до вратата.

— Кой е?

— Обслужване по стаите!

Рос хвърли поглед към партньора си и беззвучно го попита само с устни:

— *Поръчвал ли си нещо?*

Милн поклати глава и извади оръжието си, докато се изправяше.

— *Готови?* — промърмори Рос.

Милн отново кимна. Рос отстъпи встрани, протегна ръка и докосна ключалката с палец. Вратата се отвори назад и в стаята влезе висок хан с отрупан поднос, покрит с кърпа.

— Почитания от управата — каза той, докато оставяше таблата на масичката до леглото. Обърна се и очите му се изпълниха с изненада и недоумение при вида на извадените оръжия.

— *Чун цу?*

Рос хвърли поглед към Милн, после пак срещна погледа на хана. След това наведе оръжието си и със слаб, смутен смях прекоси стаята и отметна кърпата от подноса. Отдолу имаше шест купи с димяща храна.

— Извинявам се — той се обърна назад да погледне към мъжа хан. — Изключително сте внимателни. Помислих, че...

Движението на ръката на хана се оказа отчайващо бързо. Рос усети, че го вдигат високо и го преобръщат, а нещо твърдо и разяждащо разрязва дълбоко гърба му. Шумът от изстрела след миг бе последван от парещата болка от куршума, изпратен в ключицата. Падаше към Милн и тъмнината го заливаше като приливна вълна.

* * *

Мах огледа стаята, задейства детонатора и отстъпи назад. За това беше дошъл. Останалото можеше да изгори.

За момент спря, усмихнат и доволен от себе си. Инстинктът му все още беше силен, въпреки случилото се в Европа. Ако не беше проследил тези двамата, Емили щеше да загуби играта. Навярно и той самият. Сега знаеше какво е станало с Де Вор.

Да. Милн имаше право. Умен мъж, но не много ловък в стрелбата. Що се отнася до Емили, откритото днес навярно ще стане безценно някой ден.

— Рейчъл де Валериан — промълви той и отбеляза близостта с името на самия Де Вор. Засмя се и затвори папката пред себе си, после се извърна, отвори вратата и излезе в коридора. Ричмънд беше на два часа път.

* * *

Смърдеше. Но не с обичайното зловоние на Долните нива. Сякаш силната животинска миризма изпълваше и сгъстяваше спарения топъл въздух и запушваше устата и ноздрите като мръсен парцал. Сучек първо стисна нос и се обърна с питащ поглед към Леман. Албиносът не реагира по никакъв начин.

— Божичко, що за място е това?

Леман плъзна поглед към него.

— Някога беше кошара — посочи килиите, сребристите наконечници на хранителните тръби, сега прибрани в стените. — Моите приятели го изпразниха набързо.

Сучек кимна разбиращо. Никога не бе виждал на живо някое от големите животни за месо — *джу тун ву*, както ги наричаха — само на картинка. Огледа се наоколо, представи си едрите безмозъчни същества, по едно от всяка страна на централната пътека, разплутите им розови туловища, уловени в правоъгълните мрежи, мъничките безоки глави, наврени в коритата. Изсумтя от погнуса. Нищо чудно, че мястото вонеше.

Канеше се да каже още нещо, когато в далечния край на залата видя три силуета. И тримата притискаха длани към устата си. Той почти се разсмя, но внезапно се спря сам, без да позволи нищо да се изпише на лицето му. Въздържаността му показваше колко много се е променил, откакто се запозна с Леман. *Не се издавай* — помисли, припомнил си думите на Леман. — *Този, който показва мислите си, е слаб. Дава преимущество на противника си.* Това беше още по-важно днес, когато залогът беше толкова висок.

Когато тримата ги видяха, се поколебаха за миг, преди да пристъпят напред. Бяха едри, със силни мускули, които играеха по голите им ръце. Един до друг, сякаш представляваха един човек, но никой не знаеше по-добре от Сучек колко са различни помежду си.

Тримата спряха на един бой разстояние от мястото, където бяха застанали Сучек и Леман. Бяха предпазливи. Злепоставяха се със самото си идване тук. Ако Лу Бакенбарда разбере, ще загинат. Но това не означаваше, че са ги спечелили. Нищо подобно.

— Избрали сте чудесно местенце за среща, *ши* Леман.

Говореше Хуан Джен — лейтенант на По Лао, Червен стълб на *Куй Чуан*, най-висшестоящ от тримата. Не беше чудно, че го бяха избрали за свой говорител. Волският му вид подвеждаше, защото беше умен и фин човек. Но не чак дотам. Говореше се, че е садист. От лявата му страна бе застанал Мен Те, едър хан с широка избръсната глава, дошъл в *Куй Чуан* от един северен *тон* преди година. Последният от тримата беше вечно начумереният *хун мао* на име Визак.

— Забележително — отвърна Леман и пристъпи напред, за да се ръкува с всеки един поотделно. — Като това, заради което дойдохме, нали?

Докато го казваше, Леман стискаше ръцете на Визак. Сучек видя как се разшириха очите му до краен предел, за да схване накъде бие албиносът. Визак бе най-интересен от тримата. Беше рядкост, ако не и уникален случай един *хун мао* да се издигне в йерархията на Триадата и това говореше красноречиво за безскрупулността и ума му. Макар по ранг да стоеше под Хуан Джен и Мен Те, без съмнение той беше най-опасният от тримата. Преди Леман да поиска да го проучи, Сучек го смяташе за най-лоялния от главорезите на Лу Бакенбарда. Лоялен до ожесточение. Но ето, че дойде тук.

Обучен от сигурността, Визак показваше майсторство в саморъчния бой, станало легендарно из Долните нива. На ръст беше един от малцината, които Сучек бе виждал, високи колкото Леман. Когато двамата застанаха един до друг, можеше да се забележи колко як е Визак. Пред широчината на гръдния кош и раменете му, албиносът изглеждаше крехък. Но Леман не трепна. Срецна вперените погледи безизразно.

— Наясно сте с необходимостта от секретност?

Хуан Джен вдигна надменно брадичка.

— Твоите хора даваха щедри обещания, ако въобще нещо можеше да се разбере от мъглявите им намеци. Ще ги повториш ли по-ясно?

Сучек с притеснение се вгледа в Леман. Не беше ли капан? А ако Лу Бакенбарда е уведомен за срещата им? Това ще означава война, въпреки казаното от Леман за мекушавостта на Лу. Но Леман явно беше далеч от подобни опасения.

— Аз съм силата на бъдещето — заговори той, докато местеше поглед от един на друг. — Фактът, че вие дойдохте тук, говори, че осъзнавате това. Че знаете кому принадлежи бъдещето.

Той стоеше пред тях като властелин, отпуснат, но заповядващ, сякаш всяка негова дума беше неопровержим факт. Макар Сучек да беше виждал и преди тази му страна, усети изтръпването на нервните си окончания и странно вълнение. В такъв момент сякаш чуваше гласа на някаква тъмна свръхестествена сила. И това едновременно го ужасяваше и го изпълваше със страхопочитание.

— В скоро време всичко ще ми принадлежи. На север и на изток. И последният коридор ще бъде мой. Вие го знаете. Чули сте какво си шепнат хората. Още сега те разбират по-ясно. Леман, мълвят те. Леман е единственият. Прави са и вие го знаете.

Визак погледна към другите и се засмя. Но Сучек виждаше, че дори той е изпълнен с благоговение.

— Искам да ми дадеш доказателства — настоя Визак, — нещо повече от голи думи.

Прозвуча странно, като заучено. Сучек наведе подозрителен поглед. Не стоеше ли Лу Бакенбарда зад всичко това?

Леман само поклати бавно глава.

— Не, Визак. Тук няма да правим представление, нито ще си играем. Каквото и да вършим, то е изключително сериозно. Ти си тук, защото вече си направил избора си. Децата искат доказателства — децата и старците. Но мъжете като теб и мен... ние действаме, след като сме се уверили, нали?

Визак вдигна брадичка предизвикателно, но омекна и неохотно кимна. Хуан Джен, който не сваляше очи от него, се обърна към Леман:

— Прав сте, *ши* Леман. Носят се слухове. Но още не съм получил отговор на въпроса си. Какво ще получим *ние*! Какво искате

от нас?

Леман помълча за миг, докато розовите му очи се взираха и преценяваха всеки един от тях. Остана доволен и отговори:

— Искам да ми се закълнете във вярност. Тук и сега. Искам всеки от вас да стане един от моите хора. Когато наближи времето, да прави това, което му наредя.

— Какво ще получим в замяна?

— Ще живеете. Ще управлявате заедно с мене.

Хуан Джен се усмихна.

— Само това?

Но усмивката бързо се стопи от лицето му.

— Изборът е прост — отсеке с леден глас Леман. — Всичко или нищо. Какво ще изберете?

За момент се възцари мълчание. С колебливи стъпки Мен Те коленичи и сведе глава в поклон. Бавно, с незададен въпрос в погледа, отправен към албиноса, коленичи и Хуан Джен.

Като че ли Визак щеше да откаже, но ненадейно той също се отпусна на колене и сведе глава. Леман мина по пътеката и подаде всекиму крака си за целувка, като същевременно произнасяше клетвата, която трябваше да повторят след него в знак за преданост.

Отстъпи назад и им нареди да станат.

— Заповядвам да се пригответе, да съберете около себе си предани хора и да отстраните тези, които ще се окажат нерешителни. Щом сме готови, ще ви изпратя съобщение как да действате.

Сучек потрепери — даваше си сметка как се чувстват в този момент. Той също бе коленичил и се бе закълел във вярност. *Да* — мислеше, докато те се кланяха, извърнали погледи — *сега по-добре разбирам какво означава това.*

Те не просто се подчиняваха пред силата или хитруваха, заставяше ги нещо по-мощно и по-дълбоко, различно от всичко, с което бяха свикнали досега; нещо в тях се преобрази изведнъж, така както той, Иржи Сучек, се почувства променен. В присъствието на Леман сваляш всички маски, освобождаваш се от всички илюзии. Виждаш изконната същност на нещата. Беше сякаш... пронизва плътта и докосва костта.

Всичко... или нищо. Толкова обещаващо предложение, че за мъже като тях ставаше невъзможно да откажат. Дори и така, той се

чудеше дали изкушението е достатъчно. Дали те са обвързани с Леман, както се е обрекъл той?

Обърна се и погледна Леман. Албиносът се бе вторачил в отвора на тунела, вгълбен, с неподвижни черти, сякаш бе с маска. Извърна се и също погледна към Сучек.

— Лу Бакенбарда ще се позамисли, а? Гарантирам, че ще се опита да ме убие.

Това беше толкова неочаквано за Сучек, че той се разсмя.

— Значи Визак играеше?

Леман поклати глава.

— Но не през цялото време — смръкна шумно и прочисти гърлото си. — Все пак времената са тъжни, щом такива хсяо джен стават легенда. Ще го следиш, нали?

Сучек кимна, но премисляше станалото, опитваше се отново да види всяка подробност.

Леман се, извърна и тръгна към дъното на тунела.

— Да вървим, Иржи, тук смърди ужасно.

Сучек вдигна поглед с разширени от учудване очи, изненадан, че Леман най-после е забелязал.

* * *

Под звуците на военната музика златната завеса се вдигна и разкри драконовия трон, издигнат на платформа, седем стъпала висока. От двете страни се извисяваха широки колони, потънали в дълбините на тъмнината. Във величествения стол се настани самият Ву Ши, танг на Северна Америка и говорител на Седмината, наметнал копринена мантия в императорско жълто. Лицето му нарасна, докато изпълни целия екран и стовари суровата си сила върху милиардите зрители.

— Народе на Чун Куо — започна той с ясен и уверен поглед в тъмните си очи, — нося ви важни новини, изявление от висша важност за всеки жител на седемте Града. За първи път, откакто тъмният облак на Войната се просна над великата ни цивилизация, се възцари мир на всяко ниво. И горните, и долните могат да се надяват на сигурно и проспериращо бъдеще, на растеж и стабилност. Но трябва да вземем някои мерки, за да обезпечим постигнатата стабилност.

Ву Ши направи пауза. Сбръчканото брадато лице излъчваше впечатляваща сила и спокойствие. Непроницаемо като скала и въпреки това открито. За миг той заприлича на баща на своя народ.

— Първо, извънредното положение, установено през последните девет години, се отменя незабавно. От този ден нататък се възстановява законът такъв, какъвто беше, преди да започнат смутовете. Освен това делата на всички политически престъпници ще се преразгледат от граждански съд, който ще ги приключи не по-късно от шест месеца, считано от този момент.

По чертите на лицето му премина незрима благодост, недоловим намек за усмивка.

— Второ, след една година, от днес нататък, ще се открие Камарата на представителите във Ваймар, като шест месеца преди това ще се произведат избори в три фази. В близките дни в Градовете ще се поставят съобщения за датите на изборите и за избирателните права.

Той отново направи пауза, за да стигнат думите му до всички, и продължи, завладял вниманието на скупчените пред екраните маси, принудени да сведат поглед пред невъзмутимостта му.

— Трето, навярно най-важното, взехме решение за пакет от промени в настоящия Едикт за технологичен контрол. Ще позволим нововъведения в пет важни области. Еволюция, която смятаме, ще бъде от полза за всеки жител на нашето велико общество. Промяна.

Из Чун Куо се понесе удивен шум. *Промяна*. Никога не са предполагали, че ще чуят тази дума от устата на един танг. Но Ву Ши още не беше свършил:

— И последно, има още един значим въпрос, който нашият народ трябва да посрещне открито. Предизвикателство, което трябва да ни обедини през предстоящите години. Дълго предпочитахме да го премълчаваме, да го пренебрегваме, сякаш ще се разреши от само себе си. Но той няма да изчезне. И тъй, трябва да поговорим откровено по най-големия въпрос на времето. Да си отговорим дали сме свободен, сигурен и проспериращ народ? Или ще се окажем разцепени, великите ни Градове ще бъдат разрушени, институциите ни ще потънат в анархия и хаос?

Главата на танга леко се повдигна. Сега в очите му пламтеше яростно предизвикателство.

— Не можем да допуснем това. Да допуснем децата ни да страдат. И затова трябва да се противопоставим на факта, който от толкова време стои пред нас. Броят ни е прекалено голям. Чун Куо пъшка под това бреме. Ето защо във времето, което е пред нас, ние, Народът и Седмината, трябва да действваме заедно. Това е шансът ни отново да станем силни, да обезпечим стабилността и общото благоденствие.

Докато последните думи отекваха по света на нивата, камерата се изтегли назад и отново показа драконовия трон, колоните, стълбището. Златната завеса бавно падна.

Ву Ши стана от мястото си и заслиза бавно по стъпалата, премина покрай кланящите се техници и влезе в стаята за гости в задния край на студиото. Стражите с ниско наведени глави отвориха вратите пред него. Вътре, в далечната страна на стаята седяха събратята му тангове Цу Ма и Ли Юан с погледи, вперени в гигантския екран. Когато влезе, те се обърнаха и станаха на крака, за да го поздравят.

— Добре беше — Цу Ма прекоси стаята и бързо му стисна ръката.

— Да — добави усмихнатият Ли Юан, — научил какво го чака, народът ще прекара неспокойна нощ.

— Дори така да е — Ву Ши седна сред останалите, — думите звучаха неубедително, докато ги изричах. Всички тези приказки за нова ера, за мир и стабилност, за съвместна дейност на Народа и Седмината. Горещо желая да е така, да може един призив към тях да е достатъчен, ала се боя, че предстоят мрачни времена, преди нещата да се пооправят.

Цу Ма гледаше надолу замислено.

— Може би. Но ако кажем повече, ще ускорим идването им. Не, тази вечер ти говори добре. Остава да се молим думите ни да се сбъднат, дори когато се подготвяме за най-лошото.

— За молитви ли говориш, братовчедо Ма? — Ли Юан се смееше тихо. — Дотам ли стигнахме вече?

Цу Ма мрачно го погледна.

— Може би така трябва да кажем, Юан. Молитви и песнопения, камбани и икони, тамян... както в добрите стари времена.

Ву Ши го погледна и се намръщи.

— Сериозно ли говориш, Цу Ма?

Цу Ма се обърна с нерадостна усмивка.

— Не, скъпи приятелю. По-скоро ще се оставя братовчедът Ван да ми пререже гърлото, отколкото да поискам да се връщаме в онези ужасни времена. Но както съобщават последните доклади, подобно мислене е широко разпространено и то толкова нагоре, че вече е стигнало до Средните нива. Те изпитват нужда от нещо, което Градът не може да им даде.

Ли Юан кимна.

— Аз също дочух нещо подобно. Говори се за нови култове и движения по Долните нива. Моите сили правят всичко, за да изкоренят израстъците, но градината е занемарена от дълго време, бурените са много. Опасявам се, че приближава денят, в който ще трябва да предадем тези райони на тъмнината.

Ву Ши въздъхна.

— Признавам, че така мисля и аз. Казвам, че *трябва* да надделеem, но дълбоко в себе си не съм сигурен.

Цу Ма кимна.

— Да приемем смело истината, братовчеди. Така говореше Ван в Астрахан, когато за пръв път видяхме, че това вече е и сред нас. Живеем в нови времена. Сега по нов начин се мисли и действа. Разправят, че по времето на прапрадядо ми всичко под небесата, дори *ван ву*, десетте хиляди, се кланяли при звука на гласа му, пред тържествения блясък на погледа му. А сега? — той се засмя кисело. — Сега очите ни загубиха гневния си плам, гласовете ни — смразяващата си власт. Или поне така изглежда. А Градовете ни... Градовете ни са населени със сенки на страх, невежество и ненавист. Как би могъл да се пребори човек с такива сенки?

— Въпреки това трябва да го направим.

— Да, братовчеди Юан. Трябва да се пазим и от вътрешните сенки — сенките на страха и отчаянието. Защото ние, които управляваме, не сме като останалите хора. Ако паднем, кой ще застане на мястото ни? Ако се предадем, всичко е загубено.

Настъпи мъчителна мрачна тишина. Ненадейно в този миг екранът отново светна.

— Братовчеди...

Говореше Ван Со-леян. Кръглото му лице изпълни огромния екран. Усмихна се, щом ги видя.

— Ву Ши... ти говори добре тази вечер. Наистина, когато каза, че идва ново начало, нов шанс да поправим нещата, говореше за всички ни. Така е, братовчеде, така е. Само времето ще покаже колко важен момент беше този. Това е радостен, наистина величав миг за Седмината и за народа на Чун Куо. Нека оттук насетне вървим все напред и осъществим мечтата си за нова епоха. Аз самият без капка колебание ще се устремя към тази цел. Бъдете уверени в продължаващата ми подкрепа за всички мерки на Съвета, насочени към постигане на тази цел.

За миг усмивката му се разтегли и заприлича на резка върху преbledнялата, разлята по целия екран плът. Неочаквано Ван наведе глава.

— И така, желая ти лека нощ, братовчеде Ву. Както и на братовчедите Цу Ма и Ли Юан. Нека боговете ви закрилят.

Образът изчезна от екрана. Тримата тангове останаха зашеметени и безмълвни, взрени един в друг. Най-сетне Цу Ма развали магията:

— Какво беше пък това нещо, в името на боговете? Какво крои този хитър мръсник?

— Каквото и да е, бъди сигурен само в едно — нито една от думите на нашия братовчед не беше случайна — каза Ву Ши с раздразнение в гласа.

— Може и така да е — съгласи се замислен Ли Юан. — Сега поне сме предупредени.

— Правилно — и Цу Ма се облегна на стола си. За миг нещо блесна в очите му. — Има поне един, който хвърля сянка, достатъчно дълга, за да се бием с нея.

* * *

Някой яростно удряше по вратата. Емили се събуди и посегна към оръжието, което винаги държеше на нощната си масичка, а сърцето ѝ туптеше като чук. За миг ѝ се бе сторило, че е в мъничкия си

апартамент в хиен Мюнхен, и когато осъзна, че сега е в Америка, седна разтревожена.

До леглото нямаше оръжие, само часовник. Минаваше четири през нощта и апартаментът бе потънал в мрак. За момент остана седнала, дишаше леко, послушваше се. Докато се чудеше дали не си е въобразила, отново се потропа.

Трябва да е Мах. От охраната няма да се затрудняват първо да чукаат.

Тя се разгневи, после бързо стана и наметна робата си. Трябваше да има сериозно извинение да я буди в този час. Адски сериозно извинение.

Ядосана, натисна бутона за камерата, хвърли кратък поглед в дългото колкото цялата стена огледало до вратата и погледна към екрана.

— Майкъл...

Майкъл се бе облегал на стената до вратата. Ниско подстриганата му глава бе наведена, тялото — отпуснато напред, сякаш е болен. Гърбът му се олюля леко и той погледна към камерата с потъмнели очи.

Не, не беше болен. Пиян.

Докато изучаваше лицето си в огледалото, се чудеше какво може да иска от нея. После с леко потрепване тресна резето.

Той едва се държеше на краката си и я гледаше. Тя понечи да го скастри, но се спря бездиханна:

— Майкъл... — видът му я нараняваше. — Какво се е случило?

Той извърна поглед, след това отново впери в нея очи, пълни със сълзи. Никога не го беше виждала такъв. Винаги е бил толкова силен, умен, уверен — дори, когато нещата са изглеждали безнадеждни. Погледът в очите му я ужасяваше. Никога не бе виждала събрано в нечий поглед толкова страдание, толкова безкрайно, безнадеждно чувство за загуба.

— Влез — покани го тя меко и подложи рамо под ръката му, за да го подкрепи. Въведе го вътре и затвори вратата. — Ще направя ча, докато ми разкажеш какво е станало.

— Всичко свърши — той трепереше, лицето му беше изкривено от внезапно страдание. — За мен няма път назад. Всичко между нас свърши.

Тя го погледна от страни в лицето. Питаше се за какво говори.

— Кой?... — започна, но се досети.

— Той ме наруга, Ем. Старият задник ме наруга.

Думите бяха гневни и обвинителни. Но под ожесточението се криеше прясна рана, което я изуми.

Тя го настани на един от големите столове в кухнята и започна да приготвя ча. Умът ѝ работеше бързо.

— Кенеди — Майкъл каза това, което тя вече беше разбрала. — Беше негова идея. Мислеше си, че с това ще помогне и ще разреши напрежението, ще отвори нови възможности да увеличим капиталите и да разгърнем кампанията. Добра идея и точно навреме. Но аз не...

Гласът му пак секна предателски. Той затвори очи и силно стисна клепачи, но сълзите победиха усилията да ги задържи.

— Не знаех — пророни тя меко, съчувствено, — мислех, че го ненавиждаш.

— Да го ненавиждам? — той се засмя и отново отвори очи, за да се втренчи в нея с мрачен поглед. — Не бих могъл да изпитвам такива чувства, той ми е баща. Той е...

И отново гласът му секна.

— Какво е станало? — подкани го тя меко с въпроса си. — Какво ти е казал!

Той си пое дълбоко дъх и тръсна глава.

— Не е важно какво ми е казал, а как го каза. Старите му приятелчета се бяха събрали у нас. Знаеш ги, онази пасмина, дето я впрегна да финансира проекта му за безсмъртието. Искан да говоря с него насаме, но той отказа. Дори не ме пусна в стаята. И тогава... — той облиза устни и продължи: — Безнадеждно е. Но той не пожела да го разбере — вдигна към нея поглед, изпълнен с отчаяние. — Искан да му се подчинявам като роб — да изпълнявам всичко, което ми нареди. Не мога да бъда такъв, Ем, не мога! Искан твърде много от мен. Винаги е искал.

— Разбирам... — но тя не можеше да го разбере, все още не. Беше станало нещо особено. И той го криеше от нея.

Тя се извърна, заета за момент със запарването на ча. Когато отново го погледна, той се беше навел напред и я наблюдаваше със странен поглед.

— Какво има? — попита тя, докато поставяше чаша на масата пред него. — Какво криеш?

Той се опита да се засмее, но се чу странен отчаян звук.

— Ти си прекрасна жена, Ем. В работата си нещо повече от добра. Около теб витае нещо. Някаква сила... — той сви рамене и леко се отпусна назад. Движенията му бяха непохватни, малко пресилени, сякаш се контролираше с усилие. — Усетих го още от началото, още преди да започнеш да работиш за мен. Аз те бях забелязал. Досещаше ли се? Свикнах да те търся в офисите на баща си. Аз...

Погледна към ръцете си, сякаш изведнъж му бе станало трудно да каже това, което възнамеряваше. Отново хвърли поглед към нея и видя промяната.

— Глория Чун... спомняш ли си я, Ем? Домакинята на партито, на което бяхме. Онази вечер тя ми каза нещо, което трябваше да съм разбрал вече, но не го бях осъзнал до този момент. Е, добре, тази вечер, изправен лице в лице с баща си, си спомних думите ѝ. Разбери ме, трябваше да направя избор. Не мисля, че стария някога го е било грижа за това. Каквото и да беше ми заповядал, щях да го изпълня. Каквото и да е. Но не и *това*...

Емили поклати глава и в този миг загуби търпение.

— Какво, по дяволите? За какво говориш, Майкъл?

— За теб — погледът му внезапно я прониза. — Това беше всичко. Поиска от мен да се ожения за дъщерята на Джонстънови, а аз му отказах. Както и преди, само че тогава не знаех защо. Но тази вечер бях напълно уверен. Бих се съгласил да направя каквото и да е, каквото и да е. Но да те загубя, Ем... Не, не мога да го сторя, само не и това.

Той се изправи неуверено и я хвана за ръцете.

— Още ли не можеш да разбереш? Искам да се ожения за тебе, Ем, искам да бъда цял живот с тебе.

Признанието му я стъписа, завари я съвсем неподготвена. За миг остана безмълвна, но когато се съвзе, поклати глава.

— Какво ще каже баща ти? Ти го обичаш, Майкъл, нуждаеш се от него. Ако се ожениш за мене, той ще те лиши от всичко.

Майкъл сви рамене и тежестта на загубата проблесна в очите му.

— Може да е така, но всичко свърши, Ем. Ние скъсахме. Няма път назад. Сега сме само ти и аз. Ако ти пожелаеш. Ако чувстваш нищожна част от това, което изпитвам към теб.

Тя се разсмя, но смехът ѝ прикриваше вцепеняващата изненада — почти страхопочитание — че той е направил такава жертва заради нея.

— Искам те, Майкъл Левър — промълви тя, учудена от силата на чувствата си към него в този миг. — Ще бъдем само ти и аз. За цял живот. Без да се обръщаме назад, нали? Без да се обръщаме.

ГЛАВА 11

ИЗГУБЕНА

Не бяха давали прием от много време и Джелка се чувстваше непохватна и неопитна в ролята на домакиня. Гости им бяха семейство Хаузер, приятели на баща ѝ от години. Съпругът беше бивш служител от сигурността и бивш губернатор на колониите, а съпругата му — съпруга на войник — мълчаливо му се подчиняваше. Синът им Густав бе дошъл да работи при маршала като офицер и наскоро бе преназначен. Джелка често го виждаше около дома си, макар той да не се показваше много. Изглеждаше приличен младеж, въпреки че също носеше нещо надменно, като родителите си.

На масата тя се извърщаше и даваше нареждания на прислугата, за да се увери, че всичко върви гладко, после отново се обръщаше към гостите, за да е спокойна, че разговорът продължава. Не че имаше някакъв проблем, тъй като двамата мъже обсебиха разговора. Започнаха със спомени; след като си доляха чашите с вино и приключиха с десерта, прескочиха от старата към постоянната тема: колко се е променил светът.

— Едно време беше много по-просто — започна Хаузер, кимна и погледна към жена си. — Ценностите бяха по-силни, чиновете — ясно определени, а не като днес — той сръбна, облегна се назад и удостои Джелка с поглед. — Не се поставяше въпросът за раздвоената вяроност. Мъжът беше това, което казваше, че е.

Джелка искаше да изрази съмнение по този въпрос. Помисли си, че войниците винаги са били такива, каквито са и сега — сбъркан елит. Някои по-сбъркани от останалите. Но запази мълчание и се усмихна, сякаш се съгласяваше с него.

Хаузер ѝ отговори с усмивка, доволен от мълчаливото ѝ съгласие.

— Тогава и работата ни беше по-проста: да арестуваме шепа недоволстващи, да обезпечим гладкото функциониране на нивата. Никакви такива: „Кой ми е приятел? Кой — враг?“

Толонен въздъхна и прокара салфетка по устните.

— Така беше, Свен. Ако можех да ти отговоря защо... — той поклати глава с тъжно изражение на лицето и се пресегна към чашата си. — Честта не може да се купи с пари. Трябва да се възпита. Трябва да я имаш по рождение, да е част от човека. Ако не е... — той надигна чашата, отпи голяма глътка и я остави на масата с присвити устни.

Докато го гледаше, Джелка си помисли за Ким. Истина ли беше това, което твърдеше баща ѝ? Наистина ли честта се получава по рождение? Не може ли човек да притежава чест и достойнство по природа?

— За нещастие живеем във времена, когато високите стандарти изчезват бързо — продължаваше баща ѝ. — Рядкост са младежите като сина ти, Свен.

Джелка отново сведе поглед, без да сваля усмивката от лицето си. Старият губернатор изпъчи брадичка при забележката на баща ѝ и кимна сурово. Заприлича ѝ на герой от исторически филм по тривизията и на устните ѝ се оформи подходяща шега. Но трябваше да се подчинява на установените правила, дори да не ѝ харесват. Не отрони и дума, само премести поглед от губернатора и съпругата му към сервитьора и посочи с ръка да напълни чашата на дамата.

— Изглеждаш развълнувана.

Погледът на Джелка се върна към бившия губернатор и тя осъзна, че той се обръща към нея.

— Моля, майор Хаузер?

— Заради пътешествието. Сигурно ще е чудесно да видиш всичко това толкова млада. Аз бях в края на четирийсетте, когато за първи път попаднах там.

Джелка все още не можеше да го разбере. С притеснен вид потърси погледа на баща си за обяснение, но маршалът се бе вторачил в масата, сякаш бе потънал в мисли.

— Да — продължи губернаторът, — спомням си ясно, сякаш беше вчера. Луните на Юпитер, видени за първи път...

Тя се засмя.

— Извинете ме, но се боя, че грешите.

Сега старецът се притесни и се обърна към баща ѝ:

— Какво означава това, Кнут? Мислех, че си уредил всичко?

Бузите на Толонен се обагриха леко. Той срещна погледа на стария си приятел твърдо, но гласът му прозвуча по-тихо от

обикновено:

— Още не съм й съобщил, Свен. Моля те...

— О... — за миг старецът явно се обърка, но после се обърна и погледна отново към Джелка. — Е, добре, след като го издадох, мисля, че трябва да научиш всичко. Предполагам, че баща ти е искал да те изненада, така ли?

Джелка изстина. Продължително се взря в баща си. Какво е направил пък сега?

— Пътешествие? — попита, забравила за миг присъствието на гостите.

— Щях да ти кажа тази вечер — Толонен все още избягваше да я гледа. — Когато нашите приятели си тръгнат.

Леко натърти на думата „приятели“, с което искаше да й припомни задълженията ѝ на домакиня, но тя го пренебрегна.

— Отново го правиш, така ли?

Тя усети как гостите се вдървиха на столовете си. Най-сетне баща ѝ се обърна с лице към нея.

— Какво правя?

— Месиш се... — произнесе го меко, но въздействието на думите ѝ не можеше да се смекчи. Имаше предвид Ханс Еберт и натиска на баща си да се омъжи за него. Тогава той сбърка, грешеше и сега. Тя обичаше Ким. Нямахте да се раздели с него. Не и заради някакъв войник!

Джелка потрепери, осъзнала колко далеч са я отвели мислите ѝ. Нима наистина мрази тези приказки за дълга и за потеклото? Мрази цялата тази военщина?

— Джелка... — извика баща ѝ, — трябва да ме послушаш. Това аз най-добре мога да го преценя. Наистина...

Тя сгъна салфетката си и я запрати на масата, след което се изправи. Обърна се към губернатора и съпругата му, поклони се леко с бегла извинителна усмивка.

— Съжалявам. Не се чувствам добре. Ако ме извините...

Тя понечи да се обърне, но баща ѝ я спря.

— Къде възнамеряваш да отидеш, момиче?

Тя си пое дълбоко въздух, след това се обърна и се изправи пред него. Беше го разсърдила. Той беше побеснял. Никога не го бе виждала такъв. Видът му я изпълни с твърдост да направи това, което бе

решила. С лице към него, тя му се противопоставяше открито за първи път в живота си.

— Какво става? — попита Джелка.

Той махна с ръка, за да ѝ посочи мястото, което трябва да заеме. Тя остана, както си беше, далеч от масата, пред отместения назад стол. Баща ѝ видя това и сведе поглед.

— Ще седнеш и ще се извиниш на гостите ни за поведението си.

Тя отвори уста от изумление. С бавно движение поклати глава.

— Не, няма да го направя.

— Седни!

Този път в гласа му имаше истинска заплаха. Тя седна, леко отдалечена от масата, без да си даде труда да приближи стола си.

— Няма да го направя — повтори Джелка, сякаш той не я бе чул.

Хаузер мълчаливо гледаше ту баща ѝ, ту нея и лицето му като огледало повтаряше израза на бащиното ѝ лице.

— Ще направиш каквото ти кажа аз. Разбра ли ме?

Тя остана безмълвна. Но като вдигна очи към него, поклати глава.

Този път той скочи на крака и изкрещя:

— Ще го направиш, дявол да го вземе! Дори ако трябва слугите ми да те вържат и да те качат на кораба. *Разбра ли ме?* Все още си моя дъщеря и докато не станеш пълнолетна, ще изпълняваш каквото ти наредя!

Тя потръпна и отклони поглед. Така изглеждаше толкова грозен. Толкова...

Без да иска, тя се засмя.

Възцари се тишина. Тя усети ледения студ в атмосферата наоколо. Погледна го отново — гледаше я странно, сякаш не я познаваше.

— От какво се страхуваш? — попита го тя.

— Какво? — сякаш не разбра той. — Да се страхувам?

— От Ким — отговори вместо него тя. — Защо се плашиш? Толкова ли е лошо да се омъжа за него?

Тя не беше споменавала нищо досега, но това беше сърцевината на въпроса. Причината за целия скандал.

Баща ѝ се изсмя особено.

— Никога няма да се омъжиш за него. Не и за *него*.

Тя улови погледа му и видя неговата непоколебимост. Но той не си бе направил сметка за съпротивата ѝ. Както и предишния път, трябва да си е мислел, че тя ще преклони покорно глава пред желанието му.

— В мен тече същата кръв като твоята — промълви тя, — и ако трябва, ще воювам с теб.

— Ти ще заминеш — повтори той с тон, в който се четеше окончателно решение.

Джелка се подвоуми още миг, но кимна.

— Ще замина, защото ти ме принуждаваш — съгласи се тя. — Но това нищо няма да промени. Аз ще се омъжа за него и ще видим дали ще ме спреш.

Очите му се разшириха и устата му се отвори, сякаш се канеше да продължи спора, но само кимна и седна. Беше получил съгласието ѝ. Поне засега то му стигаше. Останалото ще се нареди само. Защо да водят битки, преди да е дошло времето им?

— Сега мога ли да се оттегля? — попита тя, но продължаваше да седи.

Той отново спря погледа си върху нея, после погледна към гостите. Губернаторът стегнато кимна и сякаш се усмихна. До него съпругата му седеше вцепенена, без да откъсва поглед от ръцете си, като че ли беше изпаднала в шок.

— Върви тогава — меко проговори Толонен и се изправи да я изпрати, сякаш нищо не се е случило. Но докато гледаше как излиза, разбра, че нещо между тях се бе пречупило. Последната нишка на детската доверчивост. Потрепери и се обърна към гостите си:

— Извини ме, Свен — изрече той, — трябваше да те предупредя...

* * *

Над заседателната зала тегнеше напрегната тишина, докато старият Левър четеше параграфите на договора за отпускане на заема. От лявата му страна, на широката дъбова маса седяха финансистите, общо осмина на брой, отдясно — екипът съветници. Всички очи бяха

приковани в стареца, докато разгръщаше страниците, поглеждаше нагоре и подреждаше документа пред себе си.

— Лихвата е много висока. Мисля, че се разбрахме за две цяло и шест.

— Две цяло и осем, господин Левър — отвърна тихо Бонер, главният посредник. — Така го протоколирахме.

За миг Левър спря поглед върху него, без да го вижда, но взе четката с мастило и зачерта последния параграф; под него изписа нов, отразяващ промените.

Отляво си размениха погледи, а Бонер сви рамене в знак на одобрение. Въпросът бе решен. Както винаги, Левър беше постигнал своето.

— За какво се отнася включената дългосрочна застраховка? — небрежно подхвърли Левър. — Мислех, че ще делим печалбата по равно, петдесет на петдесет. Какво смятате по този въпрос?

Бонер сведе поглед.

— Необичайно е, господин Левър. Може би искате, както обикновено, заемодателят да поеме пълната застраховка на заема — той отново вдигна поглед към Левър и се усмихна. — Впрочем аз съм сигурен, че проектът ще се осъществи навреме.

Левър също се усмихна и протегна ръка на Бонер.

— Добре тогава, ще го подпишем и потвърдим пред свидетели, нали така?

Бонер въздъхна и изпусна вътрешното си напрежение. Двата пункта на лихвата ще им струват повече от петдесет хиляди, а осигуровката може да ги качи с още сто и петдесет, но в рамките на сделката това беше нищо.

Осем милиарда юана! Съзнанието на Бонер се замая от самата мисъл. Най-големият заем, който някога е отпускала неговата финансова къща. Макар Левър да бе спечелил в дребните сметки, заемът щеше да донесе внушителна печалба. Личният му дял като главен посредник възлизаше на четвърт пункт, но една четвърт от осем милиарда не е за подценяване.

И последният *фен* ще е гарантиран с основния дял на „ИмВак“, най-добрите на пазара. Бонер се изправи и се поклони на стария. В редица зад гърба му всички от екипа му направиха същото. Те не вдигнаха глави, докато Бонер заобиколи масата, за да постави подписа

си под споразумението. По-късно същия ден щяха да подсигурят документа и ретинално, но работата им засега приключи. Сделката беше сключена.

Старият Левър се обърна, потърси с поглед главния иконом и щракна с пръсти, при което икономът веднага отвори широко вратите. В коридора чакаха шестима слуги с подноси с вино и деликатеси. Те бързо се насочиха към масата.

— Заповядайте — покани ги старият Левър, усмихнат широко, — да празнуваме! От днес целият Институт за генетични изследвания „Кътлър“ е мой. Заклучи, зареди и наливай, както обичаше да казва дядо ми.

Той се разсмя и кимна на себе си. После взе чаша вино от най-близкия слуга и я вдигна.

— Това е велик миг и нищо... *нищо* не може да го развали!

Всички се скупчиха около масата, вземаха чаши, гласовете се повишиха за традиционния тост:

— Кан пей!

— Господин Левър...

Икономът се беше навел плътно до рамото на Левър и говореше с настоятелен шепот.

Левър се извърна.

— Да?

— Новини, господарю. Само отпреди миг. За Майкъл, господин Левър. Оженил се е. Оженил се е за оная Дженингс.

* * *

Мах и Кървал стояха в преддверието, когато Левър излетя от стаята със святкащи от гняв очи. Двамата чуха шума от счупването на подноса и ядния вик на Левър, но се изумиха от вида му — лицето, преобразено от страховита гримаса, размаханите пестници.

— Какво е станало? — попита Мах и хвана стария. — Какво, по дяволите, се е случило?

Левър спря рязко и се обърна към Мах.

— Майкъл. Предаде ме.

— Предал те е?

Левър потрепери.

— Оженил се е за нея. Подлецът е избягал и се е оженил за нея!

Мах го гледаше шокиран. Говореше за Емили. Майкъл се беше оженил за Емили Ашър.

— Не е възможно — отрони се от устата му след миг, — тя не може да го направи. Искам да кажа... — и разтърси глава, неспособен да го обясни. — Сигурен ли си?

— Не просто сигурен, абсолютно сигурен. Накарах да го следят. Аз... — Левър отново потрепери. — Той ме предаде, Ян. Подигра се с мене! Първо с момчето Уард, сега — и това!

— Може би са сбъркали нещо, може...

— О, не, този път той наистина го е направил. Само напук. За да ме ядоса. Моят син...

— Чарлз...

— Не. Аз сам съм виновен, трябваше да го очаквам. Трябваше да се досетя, че ще го направи — Левър потрепна и понижи глас. — Трябваше да наредя да я ликвидират.

Мах хвърли поглед към Кървал и поклати глава.

— Не, Чарлз. Нямах да бъде решение. Трябва да се примириш и да му покажеш, че това не означава нищо за тебе.

— *Нищо!* — Левър затвори очи и на лицето му се изписа внезапна болка, сякаш е видял нещо ужасно. — Момчето беше всичко за мене. *Всичко.* А сега...

— Трябва да му покажеш, че не държиш на него — този път Мах настояваше. — Това е единственият отговор, Чарлз. Единственият отговор.

* * *

Лу Бакенбарда, босът на *Куй Чуан*, скочи на крака със силен рев. Бележката от Дебелия Вон, надраскана на ръка, лежеше на бюрото пред него и съдържаше само шест думички, които предизвикаха гнева му.

— Как се *осмелява* този никакъв шибаняк да ми нарежда какво да правя! Как се *осмелява* да ме нарича така, сякаш съм един от бегачите му!

Хората на Лу стояха с наведени глави, извърнали поглед. Те тъкмо се бяха задълбочили в един план за Долните нива, обсъждаха скорошното нахлуване на 14 К в източните палуби и движението нагоре по нивата на Червената бригада по северните им граници, опитваха се да изготвят контрамерки, но всичко това изчезна от съзнанието на Лу Бакенбарда. От десет минути той беснееше и бе подложил на изпитание въображението си, за да измисля нови и нови имена, с които да нарече 489 на „Обединени бамбуци“. Въпреки това всички знаеха, че Лу Бакенбарда ще отиде. Трябва да отиде. Защото сега Дебелия Вон беше силен, съюзът му със Съвета — стабилен, а пък през последната година късметът бе напуснал *Куй Чуан*, разпаднали се бяха някогашните здрави връзки със съседните Триади.

Да, и това без съмнение също беше дело на Дебелия Вон. Лу Бакенбарда не разполагаше с доказателства, но как иначе можеше да стане? Как иначе 14 К биха посмели да навлязат незаконно в територията на *Куй Чуан*, ако Дебелия Вон не беше дал мълчаливото си съгласие? А сега и това.

— Защо не го убием? — предложи ненадейно Визак в настъпилата след поредното избухване на Лу тишина.

Устните на Лу Бакенбарда се разтеглиха в усмивка, но не му беше до смях и той спря върху Визак единственото си здраво око.

— Да го премахнем? Да убием Дебелия Вон? — той отново се засмя, сякаш този път отказваше да повярва, че е възможно. — Как?

— С наемен убиец — Визак отвърна на свирепия поглед на Лу. — Познавам такъв. Той е специалист.

— Специалист? — Лу Бакенбарда се наведе, хвана се за ръба на масата и се засмя. — За да може да пипне Дебелия Вон, трябва да е призрак и да преминава през стени.

Визак наведе глава.

— Моля за извинение, господарю Лу, но този човек е специален. Той ще стигне до Вон И-сун. До Вон и до най-добрите му хора.

Лу Бакенбарда дишаше на пресекулки и стискаше конвулсивно масата. Зачервеното му като маска лице трепереше трескаво. После се отпусна, облегна се назад, съвзе се и се загърна плътно в плаща си. Обърна се и демонстративно започна да разглежда стъклените витрини на стената зад бюрото си — където се намираха главите на трима мощни негови съперници: след това кимна.

Лу Мин Шао свали едната от главите и докато се взираше в нея, през прозрачните като стъкло черти на лицето му премина кратка усмивка, сякаш си припомняше времето, когато го беше убил — безмълвното недоумение в очите на мъртвия, преди да изпусне последен дъх, и приливът на удовлетворението, изпитано после. Без да съзнава, Лу Бакенбарда поглади с върха на палеца нейното слепоочие и се протегна, за да остави главата на място.

— Добре. Но трябва да стане довечера. Ясно? Да ме вземат дяволите, ако оставя този мръсник да живее още един ден! Не и след обидата, която ми нанесе. Веднага се обади на твоя човек. Дай му каквото му трябва и го доведи тука, ясно ли е? Искам да видя що за призрак е. Ако е възможно, още след час, но трябва във всеки случай да е довечера, преди срещата.

Той се обърна и улови погледа на лейтенанта си.

— И да не забравя, Визак. Ще провериш дали приятелят ти е надежден, нали? Напълно надежден.

Визак кимна и с поклон се обърна назад. Лу Бакенбарда не откъсваше поглед от него, докато онзи излезе, след което седна. Ядът му бе отминал, сега мислеше. Известно време мълча и се взира в бележката, драсната на ръка, после се протегна към нея, смачка я на малка топчица, сложи я в устата си и я преглътна.

В първия момент не стана нищо. Но като че ли напрежението в стаята ненадейно се разнесе и Лу Бакенбарда избухна в смях, който ехото връщаше обратно към него.

* * *

Без да се церемони, Лу Мин Шао бутна момичето настрана и измъкна огромното си туловище от леглото. Навлече робата, която слугата му държеше, и стегна здраво пояса около кръста си, взрян в лейтенанта.

— Значи вече е пристигнал, а?

Визак наведе глава.

— В приемната е, господарю.

— Без оръжие, надявам се.

— Да, господарю. И под стража.

— А задачата, която искам да изпълни? Той разбра ли с какво е свързана?

— Да, господарю.

— Добре. Как реагира?

Визак се поколеба и хвърли поглед към момичето хан, което продължаваше да лежи в леглото голо и с любопитство следеше размяната на реплики. После отново се обърна към Лу Мин Шао и се взря в здравето му око.

— Нашият приятел е безчувствен като студена риба. Не е от тези, които... *реагират*.

Погледът на Лу Бакенбарда за миг остана втренчен във Визак, след което се усмихна възхитен.

— Добре. Сега ще ида да го позагрея.

Излязоха. Пътя сочеше Визак. При приближаването им бегачите на Лу Бакенбарда коленичиха и се кланяха. Вратата пред приемната бе препречена от най-добрите му воители — Мен Те и Хуан Джен.

— Добре — Лу се огледа наоколо усмихнат. — Нека приветстваме специалния ни приятел.

Вътре ги чакаше нещо необикновено. Висок мъж, облечен изцяло в бяло, обърнат с гръб към тях, с леко приведена глава, загледан надолу, сякаш в ръцете си държеше нещо. Той се обърна и те видяха какво беше. Бебе.

Лу Бакенбарда зяпна Визак ядосан, че не е бил предупреден.

— Какво е това?

Високият мъж отново сведе поглед към бебето и когато пак стрелна Лу Бакенбарда с очи, го хвърли към него.

Хванат напълно неподготвен, Лу Мин Шао вдигна инстинктивно ръце и улови бебето. В този миг високият извади оръжието си и стреля два пъти. Лу Мин Шао чу ужасени викове. Усети, че подът потрепери, встрани от него сякаш падаха хора, но той оставаше недокоснат.

Непознатият отмести оръжието.

— Неочакваността е мощно средство, не мислите ли така, Лу Мин Шао?

Лу Мин Шао преглътна, гневът му охладня и той се окопоти.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, *приятелю*!

— Тия двамата бяха предатели — спокойно произнесе високият. — Бяха сключили сделка зад гърба ти. Продадоха те на други.

Лу Мин Шао се обърна и погледна към падналите тела на Мен Те и Хуан Джен. Нима беше възможно? Но още докато си задаваше въпроса, прецени, че е напълно възможно. Въпреки всичко тук той беше аутсайдер. Нямаше като другите 489 кръвни връзки с хората си. Служеха му, заставени със сила, не от преданост.

Той погледна към детето в ръцете му, което оставаше странно мълчаливо. Беше хун мао, грозно мъниче, само на няколко седмици. Леко го повдигна, сякаш да изпробва тежината му, но го хвърли обратно към непознатия.

Високият отстъпи назад и детето падна на пода с пронизителен писък. Сега в ръцете си той стискаше нож. Огромен, заплашителен, с бяла перлена ръкохватка.

Лу Бакенбарда извади собствения си нож и с глух рев се нахвърли върху другия мъж, разбрал, че е хванат в капан. Но успя да направи само две крачки и се свлече на колене. Дъхът му изхвъркна със свистене от гърлото, беше съборен от тежестта на Визак, чийто нож потъна до дръжката в горната част на гърба му.

Бебето мълчеше. Лежеше под Лу Мин Шао, смазано под тежестта на двамата мъже.

Визак се изправи и се отмести, оставил ножа си в тялото на предишния си господар, и с очи, обърнати към високия.

Чужденецът се приближи до Лу Бакенбарда, заслушан в мъчителното хриптене на последното му издихание, в кроткото бълбукане на кръвта в прободените дробове. После натисна грубо главата на Лу към пода с подметката на левия си ботуш, завъртя крак, токът потъна в приличното на маска лице на умиращия и разтроши крехката шарена пластмаса на плътта му, сякаш размазваше насекомо.

Леман вдигна поглед от умиращия и срещна очите на Визак.

— Извикай Червения стълб, По Лао. Доведи го веднага тук. Ако попита нещо, кажи му само, че нещата са се променили, и има нов господар.

* * *

Главната беше опустяла. Обезглавените тела на онези, които се противопоставиха на Леман, лежаха в редица под часовниковата кула,

общо над триста на брой, а наблизно, на огромна купчина, бяха струпани отсечените им глави.

С изпито лице, но с властен вид до тях стоеше Леман и оглеждаше централната част на новата си територия. Лицето му не издаваше нищо в мига на триумф. На двайсет *чи* разстояние, под сянката на кулата, стояха Сучек и Визак. През последните часове двамата воюваха ожесточено, за да потушат последните гнезда на съпротива и да се убедят, че няма да се чуят новини за нови, преди да им е дошло времето. Бяха победили, властта на Леман стана непоклатима. По сигнал, даден от албиноса, Визак се поклони и тръгна да събере мъжете от главния коридор.

Бегачите прекосиха бавно голямата палуба като приливна вълна и боязливо се приближиха към кулата с разширени очи, вторачени в редицата обезглавени трупове и страховитата пирамида от окървавени черепи до нея. По команда, дадена от Визак, те коленичиха и наведоха чела към пода. Бяха повече от четири хиляди. Всички до един — от *Куй Чуан*.

Леман постоя за миг, загледан в приведените им гърбове и тръгна между тях, повдигаше брадичката на някого, взираше се в лицето му, после — на друг, не спираше да крачи между тях с безстрашен и господарски вид, като танг; с всяко движение подчертаваше властта си.

Дълго време цареше безмълвие, а те сякаш не смееха да си поемат дъх. Леман излезе измежду тях, приближи се към пирамидата с черепите и взе по един във всяка ръка; тогава се обърна с лице към виращата се в него маса.

— Те бяха мои врагове — изрече той със спокоен, леденостуден, отмерен глас. — Такава съдба чака всичките ми противници от днес нататък. Но вие... вие имате щастието да сте мои приятели. Мои бойци.

Пусна главите на земята и пристъпи крачка напред.

— За нелоялността трябва да се плаща. Това е цената. Винаги е било така сред себеподобните ни. Но лоялността... какво заслужава? Каква е *нейната* цена? — Леман бавно извъртя глава, за да обгърне всички с погледа на бледорозовите си очи. — Разбирам, че още сте шокирани и объркани от станалото. Но знам, че мнозина сред вас не бяха доволни от положението при Лу Мин Шао. Знам, че мнозина ще приветстват промяната. Що се отнася до мен... е, още не ме познавате.

Може би само по име. Разбирам и това. Сега се страхувате от мен, но не ми дължите лоялност. Още не. През месеците, които идват, ще искам много от вас. Повече, отколкото Лу Бакенбарда е мечтал някога да иска. А в замяна?

Леман направи пауза и кимна бавно, замислено, сякаш унесен в сън. Но когато отново заговори, гласът му внезапно се извиси и отекна в огромното открито пространство:

— В замяна ще ви дам всичко. Всичко, за което сте мечтали.

* * *

Ким измъкна жака от предната част на терминала и върна проводника в металическата плочка под ухото си, после се отпусна на стола; дишаше на пресекулки.

— Добре е, много добре. И е лесно за използване. Мислех, че ще трябва време, докато свикна с него.

Хирургът отговори с усмивка:

— Всички мислят така. Има известна доза истина. Ти изпробва само началото. Виж, когато използваш вече придобитите умения — защото не можеш да забавиш скоростта на движение на съобщенията в нервната система — ти забавяш процеса на мислене до скоростта, с която четеш или говориш. Щом като отпадне това ограничение, мозъкът обработва постъпващите данни с феноменална бързина. Някъде около хиляда пъти по-бързо, отколкото без помощта на присадката. Но е необходимо време да се адаптираш.

Ким кимна. Беше вгълбен в себе си. Припомняше си какво бе усетил: *моцта* на преживяването. Информацията просветваше в главата му с почти заплашителна скорост. Испита вътрешно ликуване, напрежение — и абсолютна яснота. Моментът го накара да почувства, че е пораснал, че е постигнал степен на острота, непозната досега. Искрите на чистата интуиция проблясваха в съзнанието му от една точка към друга като електрически разряди, той се опитваше да ги задържи, но нови и нови изпълваха главата му.

Отново обърна поглед към хирурга.

— Вие сам трябва да опитате. Сигурно ще ви е от полза.

Хирургът се разсмя.

— Всички казват така. Наричаме го „синдром на конверсията“. Тези, които още нямат присадка, се страхуват, а другите, които имат, с прозелитичен порив убеждават останалите да си направят операция. Но не мога да се подложя на нея, защото не ми е възможно.

— Защо? — Ким несъзнателно очертаваше с пръсти формата на пластината. Движението му издаваше, че за него имплантът е нов.

Хирургът го видя и се усмихна.

— За теб няма пречки — ти си теоретик, а не практик. Но опитите установиха, че операцията води до леко отклонение от моторния контрол. Губи се остротата в тази област. Сякаш увеличеното използване на паметта увлича други части от мозъка и отслабва функционирането му. Като хирург не бива да поемам подобен риск. Работя с ръцете си толкова, колкото и със знанията си. Не мога да си позволя да накърня моторните си реакции. Между впрочем, няма и да ми позволят.

След като го обмисли, Ким кимна.

— Ще има и други затруднения, нали?

В отговор хирургът се усмихна.

— Наричаме го интерфейс — обясни бързо. — От компютърния жаргон едно време. Интерфейс е затруднението при преминаване от едно състояние в друго. Защото през първите няколко секунди не можеш да кажеш и дума. Съзнанието е привикнало да отговаря на естествената за него скорост. Промяната на скоростта пречи, приспособяването е много трудно. Ефектът трае между пет и десет секунди, но ще е съвсем омаломощаващ за хирурга. Този ефект се получава само когато преминаваш на друго ниво и явно няма начин да се предотврати. Щом се включиш, съзнанието постепенно се ускорява. Нужни са почти две секунди, за да достигне пълна работеща бързина. При превключването липсва постепенна асимилация. Промяната на състоянието е мигновена и, в известен смисъл, шокираща.

— Опасно ли е?

Хирургът поклати глава.

— Съзнанието е жилава машина. Само се защитава от повреждане. Това представлява и ефектът на интерфейса — защитен механизъм. Без него би се развалило.

На вратата се почука. Влезе дежурният и след като се поклонил на хирурга, връчи на Ким „запечатана“ карта със съобщение. Тъничката

ивица от пластмаса мигаше безизразно под изкуственото осветление.

— Извинете ме за момент — Ким стана от стола и се отдалечи от терминала.

— Разбира се — отвърна хирургът. — Ще направя останалите посещения и ще се върна по-късно, ако желаш.

Останал сам, Ким постави палец върху печата и задейства включването. Върху бялата пластмасова карта се появи съобщение. Той го прочете бавно, като с устни изговаряше всяка дума. Когато съдържанието проникна в съзнанието му, почувства колко мъчително бавен е нормалният път на действие. После го забрави. Препрочете бележката с изумление, а умът му се опитваше да разбере какво се е случило.

— Не би могъл... — промълви Ким с лице към вратата; позата му изведнъж се бе променила. Тялото му се стегна и се приведе като на борец. — *Не...*

Съобщението беше кратко и подписано с личния код на Толонен:

Ши Уард,

Не можете да виждате дъщеря ми, не се и опитвайте. За двама ви няма бъдеще и със сигурност не си подходите. Стойте далече от жилището ми и в бъдеще се свързвайте с мене само в офиса. Накрая ви предупреждавам. Ако упорствате, ще направя всичко, което е във властта ми, за да ви унищожа.

Кнут Толонен

Косата на врата му настръхна, докато четеше бележката още един път. Хвърли я и се върна към терминала. Седна и набра кода за достъп, който му беше дала Джелка. Частният ѝ код, известен само на нея и на него. Изчака гневен и ужасен. Нещо — познаваше го, но не можеше да му даде определение — го бодеше в ключицата. Нищо не се появи дълго време. Екранът оставаше празен, само пулсирането на сигнала за изчакване показваше, че машината се опитва да ги свърже. Изведнъж, почти неусетно, екранът се промени, но не показа лицето ѝ, както се надяваше, а съобщение. По-кратко от бележката на Толонен и по-малко лично, но все пак знак за него, че тя няма нищо общо с това:

„Нанкин. Южен порт 3. *Меридиан*.“

В Нанкин беше големият космодром, който обслужваше колониите. Южен порт 3 е сигурно мястото на отлитане, а „*Меридиан*“ — името на кораба. Но защо му е оставила тези подробности? Освен ако...

Замръзна. Бързо изключи, после извика данните за полетите от Южен порт 3 в Нанкин и намери името на „*Меридиан*“ на втора страница. Потръпна. Имаше седем часа. Всъщност по-малко от седем часа. Само толкова време, за да стигне дотам и...

И какво? Той седна. Сърцето му туптеше до пръсване, ръцете му трепереха. Нищо не можеше да направи. Толонен е бил сигурен в това. Дори в този миг може би го следят. Но трябва да се опита. Никога няма да си прости, ако не опита.

Изправи се бавно, чувстваше слабост. Обърна се и хвърли поглед към тъничката ивица на картата, останала на пода в другата страна на стаята; сега успя да разпознае усещането, което не може да назове. Беше тъмно, огромно и празно като шахта; ужасно и обезсилващо, то го смазваше даже докато беше още тук; караше го да се чувства изпразнен, близо до смъртта. Всичко беше загубено. Беше я изгубил.

Макар усещането да го обгърна, в него се пробудиха гняв и решителност. Не. Той ще опита. Ще отиде при нея, напук на заплахите на Толонен. Трябва да опита. Защото няма нищо по-важно за него от Джелка. Нищо в цялата безкрайна вселена.

* * *

Сучек вървеше до носилката. По Лао и Визак бяха на няколко стъпки пред него в челото на процесията. Приближаваха края на коридора и мястото на срещата. Леман грижливо подбра малобройния отряд, който маршируваше под знамената с черни кучета — само две дузини, включително и знаменосците. Затова Сучек се чувстваше неспокоен, отвратително беззащитен тук, на територията на Червената бригада.

Срещата бе препотвърдена от кратка бележка. Изпратеното до Дебелия Вон съобщение безцеремонно заявяваше, че босът на Куей Чуан ще се срещне с него само на територията на Червената бригада и

никъде другаде. Уточняваше времето и мястото и информираше Вон И-сун, че копия от съобщението са изпратени и на всеки един от останалите четирима босове. Последното беше елементарна предпазна мярка, защото ако Дебелия Вон замисляше нещо срещу Куей Чуан, мястото изглеждаше също толкова добро, колкото всяко друго. Ако казаното от Визак беше истина, през последните шест месеца Триадата „Обединени бамбуци“, ръководена от Дебелия Вон, беше се разпростряла до Червената бригада на Юн Мъртвеца. В такъв случай на Сучек му изглеждаше странно да постъпват така — беше равносилно да си сложат ръката в устата на тигъра. Но Леман заповяда.

Забавиха ход. Не само Сучек броеше стражите на бариерата отпред и виждаше гъстия боен ред от знамена. Всички бяха дошли — 14 К и Жълтите знамена. Обединени бамбуци, Червената бригада и Во Ши Во — и всички с еднакви сили. Двете рехави дузини бойци от Куей Чуан явно пристигаха последни.

При мисълта за противника отпред пулсът му се ускори, гърдите му се изпънаха. За кратко изпита неувереност в действията на Леман. Сега класата беше съвсем различна. Едно беше да убиеш боса, друго — да се утвърдиш на мястото му. По Лао и Визак се поклониха на Леман, приели неизбежното. Може би тогава...

На бариерата се появи фигура. Дребничък, спретнат хан с наметало в кремаво и лилаво. Зад него чакаха четирима други хан на средна възраст и наблюдаваха приближаването на носилката.

— Отпред е застанал Дебелия Вон — прошепна Визак с гълчето на устата си. — Плешивият от лявата му страна е Юн Мъртвеца, домакинът ни. Този с изпъкналите очи до него е Ли Чин, господарят на Во Ши Во — Ли без клепачите, както му викат. Скованият старец е генерал Фен, господар на 14 К. До него — високият със сакатата ръка — е Трипръстият Хо, бос на Жълтите знамена.

Сучек сведе поглед, попил всичко. Никога не беше си представял, че ще види тези мъже, събрани по собствена воля, извикани от господаря му. Страхът притискаше ключицата му. Част от него питаше дали ще доживее до другата сутрин, но мисълта, че ще изневери на Леман, го охлади, накара го да се огледа наоколо със студени, бистри очи.

Нямаше съмнение, че те бяха силни мъже. Виждаше го в стойката им, докато чакаха, в спокойната аура на превъзходство около тях; в студената безстрастна дълбина на погледа им. Враговете умираха при най-малката им прищявка, при най-лекия им жест. Но въпреки това и те бяха хора. Хора, които могат да бъдат убити. Както беше убит Лу Мин Шао.

А Леман? Той също може да бъде убит — ако се стигне до този момент, той ще е само човек. Но самата мисъл, че някой може да превъзхожда Леман му се стори погрешна, дори невъзможна, и осъзнал това Сучек отново възвърна сигурността си, защото по природа той вярваше на Леман.

Спряха на десетина крачки от чакащите. Носилката бе спусната бавно. Сучек се стегна при вида на скръстените ръце на Дебелия Вон и суровия му студен поглед. Контрапоканата на Леман — краткото неподписано съобщение — сигурно бе разгневила Вон И-сун. Идването му тук беше за него своего рода унижение. И въпреки това той бе дошъл.

Тежката коприна зашумоля, когато двама знаменосци повдигнаха гладката черна завеса, и Леман пристъпи напред от мрака на носилката — пристъпи бавно. Високата му съсухрена фигура приличаше на привидение под блясъка на горното осветление. Както винаги, от горе до долу беше облечен в бяло.

В бяло, цвета на смъртта.

Мъжете, застанали до бариерата, ахнаха. Ахнаха повече от страх, отколкото от изненада. Дебелия Вон бавно разтърси глава с широко отворена уста — не вярваше на очите си. За миг се забрави, но се обърна и потърси погледа на Червения стълб на *Куй Чуан* за обяснение.

— Какво, в името на боговете, става, По Лао? Къде е господарят ти? И кой въобще е този?

Но По Лао запази мълчание. Само се обърна с ниско наведена глава към новия си господар с раболепен вид.

— Нашият добър приятел Лу Мин Шао е мъртъв — произнесе Леман, пристъпил крачка напред, сякаш без да забелязва злостната забележка на Вон. — Така че позволете ми да се представя сам. Името ми е Шефан Леман и от два часа съм новият бос на братството на *Куй Чуан* — обърна се бавно и срещна погледа на Дебелия Вон, от когото

го делеше една ръка разстояние. Гласът му беше мек, лицето — спокойно. — Радвам се най-сетне да се срещнем... Дебели Вон — очите му се задържаха върху него за миг, после огледа насъбралите се. — И с вас, *чун цу*. Радвам се да се срещна с всички. Слушал съм много за вас...

Леман мина покрай Вон И-сун и застана в кръга на 489. Със студено-властен поглед, готов да се бори, ако те се противопоставят на волята му за власт. Без да откъсва очи от тях, Сучек видя как се възряха в него, впечатлени въпреки волята си, може би дори изпълнени със страхопочитание — дори великият Вон И-сун. За миг ги беше завладял с откритата си дързост; никога не би успял със силата на оръжието да спечели уважението им.

Сучек потрепери. Свърши се. Леман, *хун мао*, узурпаторът, беше станал един от Шестимата. Бос. Един от 489. Един от великите господари на подземния свят.

След време той ще се издигне още. Да, Сучек усети абсолютна увереност в това. След време той ще бъде много повече.

* * *

Барьерата беше спусната, корабът — запечатан. Когато осъзна, че е твърде късно, Ким остана неподвижен, вторачен в таблото за полети и в цифрите на часовника; стомахът му се беше свил. С мъка се принуди да тръгне, за да доведе нещата докрай, прекоси бавно голямата зала и се насочи към пулта на охраната в ъгъла.

Младият страж го изгледа и се намръщи.

— Какво обичате?

Ким извади пропускателна карта за всички нива.

— Трябва да предам важно съобщение — обясни задъхано. — Жизненоважно.

— За кой кораб? — попита стражът, внимателно разгледа пропуската и му го върна, но продължи да го изучава с любопитен поглед, след като ясно видя, че е роден в Глината.

— *Меридиан*. Южен порт 3.

Пазачът се засмя и тъжно поклати глава.

— Съжалявам, *ши Уард*, идвате твърде късно. *Меридиан* вече излетя.

— Знам — нетърпеливо го прекъсна Ким, — но на всяка цена трябва да изпратя съобщението. Ужасно важно е.

— Съжалявам — отново започна пазачът — беше самата учтивост, — просто не е възможно. Не и преди корабът да застане на орбита.

Ким се огледа, зачуди се какво да направи, какво да каже, за да убеди пазача да му помогне. Обърна се и се облегна на бариерата, решен да довери всичко на младия офицер.

— Всъщност истината е, че момичето, което обичам, е на борда на *Меридиан*. Баща ѝ не иска да се оженим и я изпраща в колониите. Научих го едва преди няколко часа и трябва да говоря с нея, преди да е заминала. Просто трябва.

Младият пазач се отпусна леко назад. Нашивките показваха, че е лейтенант, но по държането му Ким се досети, че наскоро е излязъл от училището за кадети.

— Бих искал да ви помогна, *ши Уард*, наистина искам, но няма как. По време на предстартовото броене с *Меридиан* няма връзка. Дори великият танг в този миг не би могъл да се свърже с кораба — не и ако не нареди да се отмени броенето.

— Разбирам — Ким се извърна. Завладя го усещането, че всичко е празно, тъмно и безкрайно като бездънна шахта. Толкова ужасно и унищожавашо, че се усети изпразнен, близо до смъртта.

Беше загубил. Беше я изгубил.

— *Ши Уард*...

Ким отново се обърна и втренчи невиждащ поглед в него.

— Да?

Младежът заобиколи бариерата. Очите му изглеждаха по-меки отпреди, изпълнени със съчувствие.

— След пет минути ще приключи дежурството си тук. Ако желаете, може да отидем в наблюдателната кула и ще видите заминаващия кораб. А за съобщението... е, може да успее да направя нещо заради вас. Чрез техническия персонал. Максимум петдесет думи, имайте предвид, не мога да гарантирам, че ще пристигне, но толкова мога да направя.

Ким потрепери и сведе глава, усетил прилив на огромна благодарност.

— Благодаря ви — промълви той. — От все сърце ви благодаря.

След двацет минути, докато гледаше към пламтящата точица, която изчезваше в небето, Ким потръпна и замислено докосна с език горните си зъби. Седем години. Трябва да чака седем години, докато тя стане негова. Още докато си го помисли, знаеше, че ще я дочака. Ще бъде тежко, но той ще издържи. И тогава тя ще стане негова — със или без съгласието на стария. Негова.

ЧАСТ II: ЛЯТОТО НА 2209 ГОДИНА ИНТЕРПРЕТИРАНИЯТ СВЯТ

*„Кой, ако плачех, би ме чул сред
ангелските редици? И ако някой
от тях изведнъж
ме притисне към сърцето си, аз
ще изчезна в
мощта на
по-силното му съществуване.
Защото Красотата е нищо,
а началото на Терора все още
сме способни да понесем
и го обожаваме толкова,
защото сериозно
му се иска да ни унищожи.
Всеки ангел е ужасен.
И затова се само принуждавам
и преглъщам вика
в дълбоко мрачно хлипане.
Тогава кой е там,
пък и да можем да го
използваме? Нито ангели, нито хора;
дори и виждащите зверове са
наясно,
че не се чувстваме достатъчно
сигурни у дома си
в този интерпретиран свят.“*

Райнер
Мария Рилке,
Duino Elegies,
Първа елегия

ГЛАВА 12

НАЧАЛОТО НА ТЕРОРА

Две групи мъже стоят пред странноприемницата „Слепият дракон“ до кея на стария град, пият и се смеят. Намират се на разстояние двайсетина *чи* и гласовете им се носят в безмълвния въздух на ранната вечер. Отвън, в центъра на широкото устие, стоят на котва три големи джонки с прибрани ватирани платна. Познатите закръглени форми се полюляват от силното течение на прилива. Надолу по реката, на двеста *чи* от затворения кръг на рибарското пристанище, почива тримачтовият търговски кораб на *хун мао*, натоварен тежко, с корпус, потънал ниско във водата.

За миг морският бриз стихва и се възцарява идеална тишина — тишина, преизпълнена с топлината на късното слънце. Когато вятърът отново се появява, високите досадни крясъци на морските птици завладяват въздуха, отекват в старите каменни къщи на стария град.

В края на едната група млад *хан* се обръща, закрива очи с ръка и се заглежда към празненството на моряците *хун мао*, тълпящи се на близкия кей. Втренченият му поглед блуждае от калдъръмения площад към катерещите се нагоре по хълма улици и търси бледокремавата фасада на една къща: малка виличка с тераса и градина, в която лунната светлина танцува в паметта му и ухае силно на жасмин.

— Какво си се заяпал, жълтур?

Хун мао е огромен мъж с широки като бъчва гърди, а мускулите на ръцете му са като двойно преплетените въжета на корабната котва.

Застава заплашително до Тон Йе. Брадатото му лице е подигравателно и враждебно.

Зад Тон Йе се чува глухо мърморене. Чашите с вино се оставят бързо. Дрехите и евтината коприна зашумоляват, докато се вади скритото оръжие. Всички досегашни разговори са забравени. Във въздуха витае напрежение, както в мига преди бурята да връхлети. В центъра на тази буря е Тон Йе, който продължава да се взира с неразбиране в едрия мъж, а съзнанието му е още отнесено.

— Моля?

Морякът — с редки зъби и грозен като бияч, с вързана на опашка на немития тил червена коса — се навежда и сурово поставя загрубяла ръка на рамото на младия хан.

— Дяволски добре разбираш за какво говоря, измет с дръпнати очи. Видяхме те, промъкнахме се подир тебе в тъмното. И знаем кого викаше. Обаче ще сложиш край, ясно ли е, момче? Отсега нататък ще си стоиш на шибания кораб или ще си загубиш това, с което пикаеш на обущата си.

Младият хан преглъща и отстъпва крачка назад, за да отблъсне ръката. Той е уплашен — разтърсен от разкритието, че посещенията му при любовницата са проследени; но дори да е така, той не се срамува от постъпката си и поглежда непоколебимо мъжа в очите.

— Простете, чун цу, но няма закон, който да забранява, нали? А младото момиче... ако не възразява на моите посещения...?

Морякът обръща глава и изплюва хрчка на калдъръма. Главата му се завърта, очите му са полузатворени, тялото се напруга. Едната ръка вече е свита в юмрук, другата опипва ватираната материя на сакото за скритото острие.

— Може би не, но аз имам нещо против. Само мисълта, че докосваш някоя от нашите..._ жжжи-вот-но_.

Думата едва е произнесена със съсъка на „ж“-то, натежала с трупаната цял живот обида, увиснала във въздуха, и морякът хан се нахвърля върху едрия. Дебело бамбуково стебло се извива към главата му. И след миг се стоварва целият ад.

На калдъръма пред странноприемницата остават мъже, вкопчени в битка. Гневните им гласове отекват във вечерната тишина. Зяпачите по джонките в устието са спрели да палят бреговете лампи и възбудено се взират оттатък водата. На търговския кораб започва неистово движение, сякаш корабът потъва. На носа застава за кратко висока, тъмна фигура с шапка, подвита от трите страни, и вдига към очите си телескоп, после се обръща и бързо се насочва към кораба.

На брега младият хан е повален с железен шип, пронизал дълбоко червата му. До него лелей червенокосият моряк. Черепът му е разтрошен като черупка на яйце. На калдъръма са паднали и други, но битката продължава с неотслабваща ярост. Вековната злоба дава сила на всеки удар. С пронизителен писък един хан пада от кея и бавно се прекатурва в равната като стъкло вода.

Дрънкат оръжия, пръстите се вкопчват или отпускат; ушите долавят тежко сумтене и стенания при нанасяни или получавани удари. После — миг безмълвие, хан отстъпват и един след друг се прехвърлят през високата каменна стена на кея във водата. Докато с мъка се катерят по корабите, те се обръщат към противниците си с широко отворени от изненада и възбуда очи, омразата им се примесва с някакъв необясним копнеж.

Настава миг тишина. И още миг, докато андроидите, куцукайки си тръгват след края на програмите. Тогава зад бариерата се чуват ръкопляскания.

От мястото си, полускрит от редицата монитори на покрива на хана, Бен Шепърд се обърна в тремавата ВР-екипировка с едва забележима усмивка на устните и се поклони в знак на признателност на седналите надалеч четирима войници. Това бяха най-добрите снимки. С последните уточнения — леката смяна на акцента и решението за фокусиране само върху червенокосия моряк — се получи съвсем различно.

Сестра му Мег вдигна поглед от мониторите.

— Е? — попита той. — Успяхме ли да снимаме всичко?

Тя кимна, но той виждаше, че още не е доволна. Искаше Тон Йе да оживее. Искаше хепиенд, в който влюбените да се съберат. Докато той...

— Ако тя го излекува... — предложи Мег тихо.

Той тръсна глава и отсече:

— Не. Трябва да се изживее цялата натрупаната злоба и обида. Да го почувстваме в собствената си кръв и да разберем какво означава — и до какво води. Ако Тон Йе остане жив, няма да усетим трагедията. Както е...

— Да, така, както е, усещам озлобление. Усещам, че нещо ми е отказано.

Той се вгледа в нея за миг и кимна.

— Добре. Ще го завършим така. Ще подхранваме мъждукащата искрица, докато стане буен пламък. Ще започнем довечера, след като мръкне, когато сме в настроение.

Тя го гледеше, докато се освобождаваше от сребрилата екипировка. През последната година Бен беше напълнял, наддал на ширина, съответстваща на ръста му, отърсил се бе от последните следи

от детството. Сега беше един почернял от слънце висок мъж с уверени движения. Но дори и така нещо му липсваше. Дали мъртвият му баща не беше нещо повече от него? В какво беше основното им различие?

Бен окачи екзоскелета на стойката и се обърна назад. Дневникът му беше тук, в дълга подсилена метална подвързия — трийсет големи Квадратни тетрадки с кожени корици, които наричаше „планове“. С релефни шипчета, а в средата на всяка корица със старинен готически шрифт бе изписана думата Heimlich^[1] и пореден номер. С безпогрешно движение той взе тетрадката с номер 14 и я вдигна от лавицата, макар изкуствената му ръка да се справяше с усилие с тежестта ѝ.

Последните шест седмици бяха работили усилено, възползваха се от дългите дни и идеалната светлина. Повечето „промеждутъци“ — сензорните матрици, които съставляваха по-голямата част от изживяването на Бен Шепърд — бяха завършени отдавна. „Външните детайли“ — кратки, хореографски изпипани сцени, които идваха от старото киноизкуство — бяха заключителният етап, като екран за богатия сензорен поток. Когато двете се съберат, работата ще бъде завършена. Но само ако Бен е доволен.

Наистина имаше голямо „ако“.

— Тук — той постави тетрадката до сценарното табло, където бе работил досега, и я отвори, — мисля, трябва да опростим нещата.

Мег се приближи и се наведе зад него да погледне.

Отворените страници на плана бяха покрити с плетеница от блестящо оцветени линии и символи, а ясният дребен почерк на Бен изпълваше местата, където бе направил незначителни поправки в схемата.

Тя се усмихна, осъзнала колко близко ѝ е станало това. Преди година той не ѝ позволяваше да знае нищо, но сега тя му беше постоянен помощник, до рамото му на всеки етап от работата. Мег погледна. Осемдесет и една линии пресичаха страницата, всяка от тях представляваше един от осемдесетте и един възела, включени в мозъка и тялото на крайния получател на „изживяването“ на изкуствената реалност.

— Гледната точка на изживяването е предопределена — той почука по страницата. — Не можем да променим нищо, без да реструктурираме целия „промеждутък“ в секцията. Но можем да изрежем много неща, ако са от „детайлите“. Не трима, а един да пали

огъня. Както и да намалим броя на стражите. Така ще спестим време при поставянето. В програмата ще имаме само седем морфа, а не дванайсет.

Тя кимна.

— Съгласна съм. Ще стане по-стегнато и по-непосредствено. Защо да не фокусираме върху приятеля на Тон Йе, подпалвача?

Бен вдигна поглед.

— Да, това ми харесва. Може би ще можем да прибавим нещо и в предишните. Малък епизод с двамата, който подчертава близостта им.

— Ами момичето?

Бен поклати глава.

— Знам какво си мислиш, Мег, но това, което става с нея, *трябва* да се случи. Без него... — той сви рамене и впери поглед в полуосветеното устие, като докосваше черната перла на златната верижка около врата си. После отново се обърна към нея с тъмни, замислени зелени очи: — Почакай, любов моя. Ще разбереш. Обещавам ти. Сама ще разбереш защо го направих така. Защо *трябваше* да стане така.

* * *

Безмълвна тишина. Лунна светлина сред кадифения мрак. Изведнъж повърхността се разчупва. Изплува глава с хубава черна коса. Отразеният образ от пламъка в блестящото, с черна зеница око. Отминава. Повърхността е тъмна, неподвижна. Стъпки по калдъръма. Движение на обути крака, светлина и сянка по кожените гънки, злато и среднощен мрак. Проблясването на пламъка в метален мангал. Танц на сенките, разкриващ спираловидната извивка на древния дъб. Тишина, после плисък и проскърцването на отваряща се тежка врата. Внезапно разплискване на светлина, злато и топлина. Смях. Напукана и подута ръка с бледа плът, на петна, с гладък сребърен пръстен на показалеца, се отрива в лекоосана с бира престилка. Ухание на жасмин. Мрак. Вижда се глава, задъхва се с отворени като на риба уста. Плисъкът на водата срещу каменните стъпала на кея. Подкованите крака се

обръщат. Кратко проблясване на светлината от лампата върху купчина мускети. Отново смях. Гузен, виновен смях.

Окото на камерата се отдръпва назад.

Стопанинът застава за миг с ръце на широкия си кръст, наполовина в мрака, и гледа отминаването на жената, шумоленето на широките поли в тишината на ранната утрин. Обръща се към далечните хълмове отвъд водата. В центъра на устието джонките стоят мълчаливо, само сигналните лампи по тях се отразяват върху тъмната вода. Търговският кораб надолу по реката е тих, силуетът на стража се откроява от фенера на носа.

Прозява се и протяга ръце. Светлината във вратата зад него е затъмнена от нечие присъствие. Полицаят отпуснато се опира на здравата дъбова гредка на вратата и сочи към джонките, говори с неразличим шепот, намекващ нещо. Стопанинът се смее тихо и кима, после се обръща, влиза вътре, затваря плътно вратата зад себе си. Тъмнина, щракването на спуснатото резе, отново тишина. След миг — шум от стъпки по калдъръма. Луната се е издигнала високо. Остава час до смяната на стражата.

Тъгълът на камерата се сменя, дава поглед към мрака. Тъмнината се разнася. Млад *хан* лежи върху гладките изтъркани камъни на Стъпалата на поклонника. Крехката му фигура се крие от стражата на каменната козирка на кея. Зад него — неподвижната черна повърхност на водата. За миг изглежда замръзнал, очертан от тъмнината, но докато стъпките се отдалечават, той сваля мушамената чанта от врата си и разгръща торбичката. Нещо малко и блестящо просветва за кратко на лунната светлина и отново потъва в просмуканата му от влага риза.

Камерата бавно се отдръпва назад, показва стъпалата, близката странноприемница, крачещия страж. Петно от четвъртитата светлина разкрива незатворения прозорец в тясната уличка до странноприемницата. Всичко тъне в безмълвие, когато от дясната страна на кадъра, на каменната козирка на кея се промъква сянка и се разтваря в тъмнината. Стражът е спрял и стои на ръба на кея, взрян в джонките оттатък водата.

Фокусът бавно се свива. По пирамидата с мускети блещука светлина, погледи на широко отворени любопитни очи, гладко избръснати бузи. После всички отминават, заобикалят дървената варосана фасада на странноприемницата.

Уличката изглежда пуста: тясна бяла ивица, очертаваща правоъгълник, осветен в жълто. Но тъмнината се сгъстява, сменя формата си. Късо подрязани перчеми в светлината под перваза. Бегъл поглед към тъмна мокра дреха, полегати рамене и закръглената извивка на гръб.

Окото на камерата се вмъква вътре, прокарва линия в тъмнината, след което се обръща назад към легналата фигура в осветеното от лампата пространство.

Шест бледи, съблечени тела лежат на маса на магарета. Полицаят с гръб към прозореца пие на големи глътки бира от каната. До него седи собственикът и говори. Охранената му пепелявосива ръка лежи върху бедрото на мъртвия Тон Йе.

Време е.

Щракване, кратко припламване на прахан. Вътре полицаят се обръща, разтревожен от шума. Откъм кея идва вик.

Собственикът подскача уплашено, разлива бирата си.

— Какво, за Бога, беше това?

— Дявол знае! Най-добре да идем да видим, а? — полицаят оставя халбата си и последва стопанина през отворената врата.

Стаята опустява. От перваза на прозореца идва тихо пукащо съскане, сякаш мушамената материя се възпламенява. После звънтенето на счупено стъкло, ненадейният пламък на маслото от разтрошената върху каменните плочи в стаята бутилка. Стига до подпорите на масата. Пламъкът лизва орфаните краища, изпръсканите с масло завеси, гладно оглозгва сухото дърво на рамката на вратата. След миг стаята лумва в пламъци, бледата кожа на телата блещука с ярка неестествена светлина. При приближаването на камерата плътта на най-близкия се поти и пуска мехури.

Камерата се оттегля назад, показва побелялото стъпало, изкачва се по външната стена нагоре към тъмнината. Тук, в горните стаи, спят повече от четиридесет мъже; половината от екипажа на търговския кораб прекарват последната си нощ на брега.

Камерата излиза и показва горящата странноприемница. Надолу по кея стражът се е обърнал с лице към ханджията и полицая.

— Джонките! — вика той. — Джонките бягат!

В центъра на устието трите морски съда на хан са угасили сигналните светлини и се плъзгат бавно към устието на реката. Чува се

плясъкът на греблата и пеещият звук от гласовете на хан, които окуражават гребците.

За момент тримата остават на брега, загледани в тях, после като един се обръщат, усетили ярката светлина зад гърба си, остроото съскане, пукане и пращане на огъня. Горещината. Внезапният мирис...

Собственикът с широко зинала уста прави стъпка към все по-силната светлина. В това време край него прелита фигура с блещукащи златни коси и се втурва вътре.

— Не! — вика той. — За Бога, жено, не! Той е мъртъв...

Прави две колебливи крачки към огъня, но спира. Твърде късно. За миг черната ѝ пелерина се мярва в блясъка на отвора и изчезва.

Над водата се носи гъст дим. Цялата странноприемница гори; пламъците изскачат от гредите на покрива, пронизват мирната тъмнина над града. Отекват викове — високи, агонизирани викове; после — тишина. Нищо друго — само въздухът и огънят, пукащите греди и трошенето на стъклото.

В тясната уличка през мъглата се носи бавно висока сребриста фигура като привидение. Гладката, висока като купол глава блещука като шарено яйце, торсът е равен, безполов, набразден с жилки като полиран мрамор. А лицето... лицето изглежда без черти, само с две мънички изпъкнали очи, искрящи сред световъртежа от дим и светлина.

Спира пред овъгления прозорец и се навежда през перваза да зърне слоя дебел задушлив дим в оголената от огъня стая, после се вмъква вътре. Голите му крака цвъртят при допира с нагорещените до червено стъпала. След миг се връща, носи отпуснато тъмно тяло.

Пред странноприемницата се събира тълпа. При появяването на фигурата се разнася шумно ахване. От изненада, неверие и благоговение. Това е сакатият. Момчето на Джон Нюскот. Саможивецът. Гледат как върви, препъва се, сякаш ще припадне. Дрехите му димят, безсилното женско тяло се люлее в ръцете му.

С приближаването му към тълпата двамина мъже излизат напред и поемат товара му.

Окото на камерата се премества. Набразденото брадясало лице на мъжа трепва, страдащо от гледката. Вдига пълни със сълзи очи, среща погледа на момъка и поклаща глава. Камерата се обръща и поглежда към обгореното лице на жената. Бавно се приближава към

него, докато овъглената изприщана повърхност на плътта ѝ изпълни екрана.

И после — мрак.

* * *

В далечната страна на устието, под дълбоката сянка на дърветата лежеше самотна фигура, взираща се в ставащото отгатък водата. За известно време остана неподвижна, скрита сред листата и високата трева, после с решително движение се спусна по стръмния скат и закрачи между дърветата по брега.

За момент спря и отново се възря. Широките тъмни очи блестяха със светлината на далечния пожар. С незабележимо потреперване той слезе долу, развърза въжето на лодката и се качи в издълбания дънер, отгласна го от брега с бързо тренирано движение.

Първо не направи нищо, а остави лодката да се плъзга по течението, главата и очите му бяха обърнати към далечния блясък. Страхът и изумлението го накараха да се просне като уплашено животно, притиснал късото дървено гребло към гърдите си. После се пребори със себе си, потопи греблото във водата и обърна лодката, за да я насочи по курс, успореден на брега.

Това промени всичко. Пред него, извън тъмнината в средата на реката, отплаваха джонките. Нещо повече, търговският кораб не направи никакъв опит да ги преследва. Стоеше си още тук, закотвен, с недокоснат товар.

Мъжът се ухили уродливо, докосна врата си с белязаните си ръце и отметна дългата провиснала коса назад от лицето си. Доволен, гребна надълбоко във водата веднъж, после пак, като се привеждаше на едната и на другата страна, ускоряваше ход със съзнанието, че трябва да бърза.

* * *

Беше късно. Бен стоеше до ръба на водата, загледан в залива отсреща. Чувстваше удовлетворението от успешната работа през деня

като приятно пулсиране на вените. Затвори очи, отдъхна си. За момент отпускането беше пълно. За един кратък и все пак безкраен миг избяга от себе си, сля се с вечната тъмнина на нощта. С леко потрепване се съвзе, усетил някаква загуба. Нещо, което му бе отказано.

Извърна се назад и погледна към ниската позната вила на хълма. Светеше на горния етаж, в стаята на Мег. От мястото си можеше да види движенията ѝ, докато решише тъмната си дълга коса, после започна да се оглежда в огледалото. Той се усмихна и плъзна поглед към сламения покрив на къщурката, последва тесния път нагоре по хълма. Над линията на тъмните сега вили по-скоро почувства, отколкото видя стръмното издигане на земята. На билото със силует, очертан на фона на бледнеещата далечина, се виждаше църквата „Свети Георги“. Още по-нататък, на по-малко от половин *ли*, Градът продължаваше като огромна бяла, обширна и величествена стена. Бен потръпна и се завъртя в пълен кръг, осъзнал присъствието му — тук, във всичко наоколо, обградил и включил в себе си долината — включил и *него самия* — като гигантска кутия.

Умалил вилата, града и дърветата, пътищата, стените и човешките фигури. Умалил всичко като играчки. Играчки в гигантска кутия.

Луната се подаде иззад стената. За момент очите му се плъзнаха по сребърната линия, която осветената стена хвърляше върху тъмното небе, и отново се обърна с лице към залива.

Надолу реката беше тъмна, повърхността ѝ — гладка като огледало, като огромна леща, отразяваща безкрая на звездната нощ.

Тази неимоверност — на какво приличаше? Как я *усещаше*? Не беше ли просто небитие, отсъствие? Или нещо по-голямо от краткия миг, който току-що бе изпитал? Изживяване на нещо *по-голямо*?

Извърна се от водата и тръгна нагоре по хълма, проправяше си път през ниската ливада, далеч от вилата, към дъбовата фиданка на гроба на баща си.

Днес усети, че е близо. На моменти имаше чувството, че може да се протегне и да го докосне. Застанал сред фигурите пред водата, в яростния огън на сърцето си улови неговия краткотраен, мимолетен поглед. За миг това неназовимо нещо беше при него, на устните му, почти ясно, като мирис. Но когато отвори уста, за да го произнесе, то

отлетя — неизказано, както винаги, — изплъзна се от всички опити да го върне обратно.

Бен седна с гръб към младото дърво и погледна към реката отвъд залива. Днес си отиде. За първи път от седмици насам вътрешните му съмнения замлъкнаха, въображението му остана в плен на играта на образите. Работеше над Черупката вече десет месеца, двеста деветдесет и седем дни се бореше с материала и най-сетне почувства, че е близо да улови това, което от месеци наред предвкусваше.

Усмихна се, спомни си как започна всичко — няколко месеца преди смъртта на баща му. Хал искаше да създаде нещо за жена си, което да ѝ напомня за него. Бен бе предложил да направят „сензодневник“ — от типа на „под кожата“ — но Хал искаше повече.

— Не. Тя ще трябва да ме вижда. Отвън. Ще има нужда от това, Бен. Ще я утешава.

Затова скъса с обичайното и превключи от интензивните сензорни образи — моментите, улавящи изживяването да си Хал Шепърд — на по-студени, емоционално дистанцирани детайли, като използваше по-стари и по-конвенционални техники.

Бе очаквал да го отегчат или поне разочароват, но още с първия се получи различно и неочаквано предизвикателно. Вълнуващо.

Три месеца работи с баща си по Черупката — през тези месеци видя Хал променен, издълбан от рака, присаден му при убийството на Бердичев — и научи повече за този занаят от предишните три години.

Трябваше да прави компромиси, разбира се. Да следва неговото виждане всичко да се прави от реално по-реално. Кадрите между промеждутъците и детайлите, например — разтърсващите съзнанието скокове на възприятието, наречени от него „ефект на дисконтинуитета“ — дотогава винаги са били тромави. Преди винаги бе твърдял, че като се привлече вниманието на зрителя към изкуствения характер на медиума, може да се разруши силата на илюзията. Принуден от баща си да се сблъска с този проблем, откри нещо друго; разгърна цялото си майсторство да даде находчиви и недоловими начини за използването на същата тази изкуственост, за да направи илюзията по-силна отпреди.

Беше изненадан. Винаги бе смятал, че скокът — моментът на излизане от тялото и връщането в него вече с поглед назад — е разрушителен. И наистина е такъв, ако се мисли в чисти понятия. Но

ако го извъртиш — ако накараш измислицата да работи за теб. Ако преминеш отвъд реалното...

Усмихна се меко при спомена за онези дни, представи си как смаяно ще го погледне баща му, с изгарящо живи очи на опустошеното лице. Неговият баща-брат. От семето на Еймъс.

— Бен?

Остави мигът да отлети — да отмие напрежението — и се обърна да погледне към сумрачната фигура на сестра си.

— Мислех, че си уморена?

Седна до него и се отпусна назад, подпряна на ръце.

— Бях уморена — промълви тихо тя, — но те видях тук отвън и си помислих, че...

Той се обърна и я погледна. Беше тъмно, лицето ѝ тънеше в дълбоката сянка, но нямаше нужда от светлина, за да я види. Достатъчно беше да затвори очи и я виждаше — като дете, като момиче, сега — от последните няколко години — и като жена.

— Уморен си, Бен. Всичко това... е твърде много. Имаш нужда от помощ повече, отколкото ти оказвам аз. От техници, помощник за мизансцена. Някой, който да поеме част от основната работа по програмирането — тя направи пауза, но продължи, отчаяна от мълчанието му: — Мислиш, че можеш да свършиш всичко, Бен, но не е така! Работата те съсипва и го виждам с всеки изминал ден.

Той се разсмя, но както винаги беше трогнат от загрижеността ѝ.

— Добре съм, Мег. Наистина.

Бен вдигна лице към нощта. От мястото си можеше да я подуши, почти вкусваше солено-сладкия аромат на кожата ѝ, усещаше копринено гладката ѝ топлина под меката памучна материя на роклята.

Обърна се, застана на колене с лице към нея, доволен за миг просто от това, че е тук с нея, в тъмното. После нежно я събори по гръб на земята, свали с една ръка роклята ѝ, прокара пръсти по гладката дължина между бедрата, докато срещна меката топлина на пола, тихият ѝ вик, потрепването на крайниците, което го възпламени, ослепи сетивата му, накара го да подскочи като кукла на конци и да се втурне в нея мигновено, да се нахвърли още докато тя се бореше да го разкопчае.

И после тъмнината. Жарка, изсушаваща тъмнина.

* * *

Събуди се от слабата светлина на зазоряването. Къщата беше спокойна и притихнала, но той лежеше вцепенен, сякаш разтревожен, без да знае защо.

Излезе в коридора и остана в дълбоката сянка, загледан в далечния край на помещението под ниския таван. Вратата към стаята на майка му беше затворена. Светлината от прозоречната рамка падаше върху стената вдясно от нея и осветяваше портрета.

Приблужи се бавно към него.

Всеки ден минаваше оттам. Всеки ден го зърваше, без да се замисли за него повече, отколкото за стръкчето трева или за листото, паднало на пътеката. Но сега стоеше и го изучаваше напрегнато, опитваше се да проникне отвъд познатите форми и цветове в усещането, което ги създаваше — което е вдълбано в лененото платно, в маслените бои и в четката. Затвори очи и остави върха на пръстите си да опипат повърхността на платното, после отстъпи назад, погледна косо, сякаш за да го види отново.

Беше той самият. Или по-скоро представата на Катрин за него. Взираше се в тъмното, неясно лице, в изпъстрената с точки и неравности плът и кимна меко. Тя беше видяла двойствеността му, и прекрасно я бе пресъздавала. За миг остави образа да изчезне, възхитен от абстрактната игра на червеното, зеленото и черното, извлякъл естетически трепет от композицията. После съсредоточи поглед и отново го видя като цяло. Не. Дори Мег не го познава така добре. Дори Мег.

Катрин... Бяха състуденти в Оксфорд. Бяха приятели и, в крайна сметка, любовници. От известно време не беше мислил за нея; не го допускаше, предпочиташе да не си я припомня. Но сега всичко отново се върна. Начинът, по който тя почиваше в креслото — като котка, с крака, свити под нея. Начинът, по който падаше косата ѝ — златисточервен водопад, а всяка нишка — изящно, ярко огнено влакно. Докосването ѝ, вкусът, ароматът ѝ. Той затвори очи, припомни си всичко съвсем ясно, непреодолимо, след това потръпна обърна се и слезе по тесните извити стълби.

Долу завесите бяха плътно притворени, тъмнината — гъста. Слепешком стигна до вратата и дръпна резето, за да излезе навън в свежестта на новия ден и с боси крака да нагази в мократа от росата трева.

Чу се птича песен от дърветата отгатък залива, после — мълчание. Прекоси ниско окосената морава и се обърна да погледне към прозореца на майка си. Четвъртитото пространство беше тъмно, със спуснати завеси като клепач над окото.

Остана известно време замислен. През последните няколко дена тя изглеждаше по-щастлива, сякаш най-сетне се бе примирила със смъртта на Хал. Вече не се будеше от плача ѝ през нощта. А на закуската вчера се изненада, като я чу да пее тихо в градината.

Внезапно се извърна. Чуваше шум. Висок, пронизителен шум, който долиташе в тъмнината откъм далечната страна на залива. Приличаше на животно, но не беше. Нищо в Имението не издаваше подобен шум.

Потрепери, изпълнен със странна възбуда. Осъзна, че този шум го е събудил. Странен, неземеен шум.

— Натрапници... — прошепна с лице, осветено от почти невидима усмивка. В долината имаше натрапници.

[1] Heimlich (нем.) — тайно, секретно — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 13

НАТРАПНИЦИ

Седеше зад бюрото на баща си с клавиатурата на прапращадо Еймъс в странен полукръгъл дизайн. Завесите бяха спуснати, вратата — заключена. От другата страна огромният плосък екран, свален пред претъпканите пращни шкафове за книги, показваше долната част на долината, покрития с дървета хълм и осветената от слънце водна шир.

Бен беше изпратил камерите преди час; дузината мънички насекомообразни „очи“, които дори в момента претърсваха долината, от извора далеч на север до замъка в устието, и търсеха следи от нахлуване. На единия от двата малки екрана на бюрото от лявата страна на Бен камерите се появяваха като следи от карфички по картата на Имението според предварително програмираните схеми на търсене. Бен седеше търпеливо, превключваше от картина на картина, очакващ нещо необичайно, но още нямаше нищо.

Сякаш беше чул звука насън. Но не беше сънувал. Това означаваше едно от двете: или имаше безпрецедентно нарушение на периметъра, или някой високопоставен чин от сигурността беше пуснал натрапниците.

Редното беше да се обади на Ли Юан и да поиска да изпрати някого. Може би Кар. Но това беше последното, което искаше. Щеше да се срамува, ако не намереше начин да използва натрапниците в произведението си.

Зад него месинговата брава се превъртя, после изтрака.

— Бен? Тук ли си?

Беше сестра му Мег. Той хвърли поглед към таймера. Шест и четирийсет. Беше станала рано. Много рано, като се има предвид, че бяха работили до късно.

— Работа — извика, но още докато го произнасяше, знаеше, че този отговор няма да я удовлетвори. — Направи закуска. След малко слизам.

Усещаше как се колебае, почти чувстваше любопитството ѝ зад дървената врата. Чу скърцането на дъските — тя слизаше по стълбите.

Отпусна се назад, за да обмисли възможностите. Ако Мег е узнала какво става, ще поиска да извикат войска. Ще се уплаши и разтревожи за безопасността им. Нямаше нужда. Щеше сам да се справи.

Взира се в картата известно време, после пак обърна поглед към таблото, започна да програмира отдалечените си мънички „очи“, изпращаше ги едно по едно на юг, далеч от града и пристанището му, оттатък Залив на военната флотилия и древния замък и след това към морето.

Трябваше да са там. Някъде нататък. При Черната скала може би, при Рифа на замъка или подслонени от Скалата на чайката...

Не. Пропъди тази мисъл. Там нямаше убежище дори за семейство мишки, камо ли да се скрият хора. Нямаше нито един остров или оголена скала отвъд кот Старт на юг до устието на Екс на север — само гладките бели стени на Града, който се извисяваше над земята и се спускаше право в морето. Разбира се, там бяха необикновените скали, издадени на около десетина метра над бурно развълнуваната вода, но нямаше начин да са се установили на една от тях. Първият прилив щеше да ги отнесе. Все пак, трябваше да се увери — натрапниците трябваше да идват отнякъде.

Отново погледна към екрана, наблюдаваше как камерата отскача от надиплената от вятъра вода. Бавно като мержелееща се в дъното сянка изникна Скалата на чайката — остро очертан изпъкнал скелет върху сутрешното небе.

За миг остана поразен от красотата на пейзажа, от играта на светлина и тъмнина, от свежестта на самото движение. Може би ще може да го използва, да го включи някъде.

Слънцето примигна веднъж, втори път и целият екран се обля със светлина. После — мрак. Внезапен, пълен мрак, когато камерата отиде отвъд скалата, издигнала се на четирийсет метра над водата.

Забави „окото“ и разшири отвърстието, за да вкара в него колкото може повече светлина, застави компютъра да увеличи образа, но нямаше нищо. Само море и скали.

Превключи нетърпеливо една от камерите, които бе изпратил на юг, отвъд Танцуващите просяци. Видя го веднага, на около двестастриета метра, леко вляво. Кораб. Странен, невероятен кораб.

Палубата беше широк тромав сал от привързани здраво железопътни траверси, тежестта на корпуса — приличаше повече на абстрактна скулптура, отколкото на корпус — потапяше опасно ниско плавателния съд във водата.

Приблужи камерата, за да сканира дължината. Счупени телевизионни апарати и брони от коли, врати от хладилници, капаци и радиоапарати с изкормени чаркове бяха свързани с електрически кабел. Компютърни клавиатури и лампи, маркучи за вакуумно почистване, видео — и кафемашини, останки от сателитни антени, автомобилни гуми и електрически тостери — всичко заварено така, че да образува ниска стена над сала.

Приличаше на колаж, огромен колаж от отпадъци. Предмети от великия, всеобхватен, динамичен технологичен свят отпреди Града.

Бен се разсмя удовлетворен. Сетне, като сумтеше от задоволство, зададе пълна мощност на „окото“, плъзна го бързо напред и назад по сала.

Идваше оттам. Някъде оттам. Какво ли беше? Остров, направен от човек? Древен мореплавателен съд? Или нещо друго?

Отдясно Градът господстваше над хоризонта с гладката си бяла стена по протежение на брега, лъкатушещ на зигзаг с неестествени урви, извисени на две ли над разбиващите се вълни. От лявата страна осветеното от слънцето море беше спокойно и пусто. С минаването на секундите възбудата му премина в несигурност. А ако това не е нищо друго освен сал?

Тогава го видя: ниско вляво, с проблясващи очертания под слънчевата светлина и струйката дим, издигаща се в сиянието. Забави камерата и смени посоката, като я насочи по траектория, обикаляща съда от юг.

Пак усети ускоряването на пулса си. Устата му изсъхна от предчувствие. Сал, беше сал! Но по-голям, много по-голям от другия. Толкова голям, че той се облегна назад с изненадана усмивка. Не един, а няколко. Огромни, по-големи от всичко, което досега е виждал или си е представял, че може да съществува. Бавно издигна камерата нагоре в небето, докато тя започна да кръжи над странната армада отдолу.

Бяха пет: масивни, идеални шестоъгълници, като кръпки от гигантски юрган с дължина една *ли* от всяка страна, хлабаво завързани заедно с въжени мостове на дванайсет места. Тук-таме към различните

ръбове бяха закотвени по-малки салове като онзи, който видя в устието.

Бен втренчи смаяно поглед към най-близкия сал и го разгледа в детайли. Върху него беше натрупана пръст, покрила донякъде повърхността му — тонове, хиляди тонове пръст. Тъмна, плодоносна пръст, сега на места скрита от сочна зелена трева, на други — от лехи със зеленчуци. В центъра имаше мъничко селище от трийсетина колиби, струпани в кръг около средищния дом. От селището излизаха пътеки: пътеки, тук-таме осеяни с магазинчета и водонапорни кули.

Наклони камерата и погледна. Всеки от петте сала беше организиран на същия дъвен принцип. Единственото, по което се различаваха, беше размерът на централния сал.

Тук — мислеше си той, — *тук ще намеря отговорите*. Плъзна нежно и внимателно ръка на контролния пункт, и спусна камерата надолу по дълга, ленива спирала към широкия нисък покрив на средищната къща.

* * *

Мег стоеше на долната ливада с поглед, вперен оттатък залива. Ядосваше се. Бяха минали два часа, откакто й каза, че идва, а още нямаше следа от него.

Прилив. Под краката й в края на малката стълба, опряна на самия бряг, мъничката гребна лодка се люлееше леко. Изкушаваше се да се качи в нея, а него да прати по дяволите, но зад гнева й се криеше изгарящо любопитство. Вече почти година той я включваше във всеки етап и всяко решение, но сега — без видима причина — отново я бе заключил отвън: вратата *физически* преграждаше участието й.

Тя огледа гористите склонове, вилите, Стената отвъд тях. Понякога се чувстваше толкова самотна тук, някак изолирана, сякаш никога не бе докосвала Бен. Никога. Той като че ли се радваше на пустите улици, на безжизнените изображения, които — освен тях тримата и стражите — бяха единствените обитатели на Имението. Като че ли това му стигаше. Но тя отдавна беше осъзнала, че нещо й липсва.

Докосна горните си зъби е език и тръсна глава. Дори не смееше да мисли за това, тъй като да мисли ще означава да го изкаже, а признаването му ще е предателство към Бен. Все пак мисълта оставаше.

Искаше да поговори с някого. Някой не толкова рязък и неприветлив като брат ѝ. Някой, с когото да споделя.

През нея премина лека тръпка. *Някой, с когото да споделя.* Цял живот споделяше всичко с Бен. Беше се научила да вижда света с неговите очи. Изведнъж това се оказа недостатъчно. Не че беше нещастна така. Радваше се на общуването с Бен и обичаше да го гледа как работи. Беше просто като...

Разсмя се, осъзнала, че отново е стигнала до края — и буквално, и метафорично. Под голите ѝ крака земята рязко изчезна, водата се оказа на десет стъпки от мястото, където тя балансираше. Още една стъпка и щеше да падне.

Мисълта за това ѝ припомни деня, когато той спаси живота ѝ; беше се гмурнал в студения настъпващ прилив, беше я извлякъл, изпаднала в безсъзнание, от вълните и отново ѝ бе вдъхнал живот. Без него, съзнаваше тя, е нищо. Но дори и така, пак се стремеше към нещо повече от него. Към нещо различно.

Обърна се и бавно тръгна към вилата, като се наслаждаваше на слънцето по гърба си, на незабележимия разхлаждащ бриз по врата и ръцете. В кухнята разчисти масата, остърга закуската на Бен в кофата за боклук, после се зае да разтреби. Започна да приготвя обяда и да бели картофи, като тихо си припяваше, когато Бен най-сетне се появи.

Тя не го чу. Усети го, когато я обгърна с ръка и я обърна с лице към себе си.

— Извини ме — той я целуна по челото. — Просто исках да изпробвам нещо ново, това е всичко. Една нова идея...

Тя се усмихна, спокойна, че отново са заедно. В същото време разбра, че крие нещо от нея.

— А следващата сцена? Мислех, че ще я започнем по-рано.

— Ами... — той гледаше покрай нея през решетката на прозореца към залива. — Реших, че за известно време можем да я оставим. Новото... — премести поглед върху нея и я целуна по носа. — Да излезем навън, а? До реката? Мина доста време, откакто не сме използвали лодката.

— Би ми харесало — тя се изненада, че той винаги сякаш предугажда настроението ѝ, че я разбира по-добре, отколкото тя разбира себе си.

— Добре тогава. Остави това. Ще ти помогна по-късно. Нека приготвим храна за пикник. Можем да идем до старата къща.

Тя го погледна изненадано.

— Защо там, Бен? Това е противно място. Сега там няма нищо. Дори основите...

Млъкна, осъзнала, че той не я слуша, а погледът му пак се рее и мислите му са другаде.

— Защо там? — повтори тя, този път — по-меко.

— Така — отвърна тихо той и се засмя. — Просто така.

* * *

Бен стоеше под ослепителната слънчева светлина, с крака върху тъмната и гладка като стъкло повърхност, където някога беше старата къща, и се оглеждаше наоколо. Природата беше напъпила навсякъде, но тук зеленината бе неудържима. Той се наведе да поглади повърхността, изтри слоя от мръсотия и прах. Беше загубил ръката си преди повече от осем години тук, на това място. Под него разтопената скала изглеждаше като гладко огледало. Взря се в лъскавата тъмнина, опита да зърне лицето си и се обърна, потърсил с поглед Мег.

Тя беше оставила дрехите долу, близо до реката, под наведените клони. Движеше се между слънчевата светлина и дълбоката сянка. Тъмнината падеше върху косата ѝ и играта на сенките от листата по ръцете ѝ напомняше на Бен детските приказки за горските нимфи и дриади. След като я съзерцава известно време, тръгна към нея.

Тя го погледна и се усмихна.

— Спомних си последния път, когато дойдохме тук... преди произшествието.

— Библиотеката — той я изпревари, — и тайната стаичка под нея.

— Да — тя се огледа намръщена, сякаш се изненада, че не е заобиколена от всичко това.

— Къде отидоха, Бен? Къде отиде всичко?

Той се канеше да ѝ отвърне „там горе“ и да посочи главата си, но нещо в държанието ѝ го възпря. Това не беше риторичен въпрос. Тя искаше да разбере.

— Не знам — отвърна той.

Може би в тъмнината.

Тя продължаваше да го гледа с разширени от недоумение очи.

— Нима всичко е само атоми, Бен? Атоми, които нескончаемо се съчетават и съчетават? Нима всичко опира до тях?

— Може би — докато произнасяше думите, той си даде сметка, че всъщност не го вярва. *Имаше* нещо повече. Нещо, което усети сам през последната нощ сред пламъците и след това в тъмнината край водата. Нещо извън обсега му.

Бен потръпна и отново се огледа, осъзнал силата на спомена за старата къща в паметта си. Трябваше само да затвори очи и тя отново беше тук, както през пролетта преди осем години — стаята с книгите; тайната стая на Огъстъс, четенето на дневника му, след това — стените около градината, гробът на Огъстъс.

Брат му, починал преди осемдесет и осем години. Част от експеримента на Еймъс. Семето на Еймъс, *неговият* син — като всички тях.

— „Order jener sribt und ist.“

Мег го погледна любопитно и попита:

— Какво беше това?

— Стих от Рилке. От Осма елегия. Беше издълбан на гроба на Огъстъс. „Или някой умира и това е“ — кимна, разбрал най-сетне, че Огъстъс също го е съзнавал. И той търсеше *нещо* — ужасния ангел на красотата.

Бен седна с лице към сестра си, пресегна се и взе лъскава зелена ябълка от купчината. Отхапа и отново се замисли над видяното тази сутрин, припомни си тъмните, обрулени от вятъра лица на обитателите на сала. Диви, варварски лица с черни или изпадали зъби, с чорлави коси, в дрипави, омазнени и кърпени кожени дрехи. Някои носеха очукани древни значки с изтрити надписи като имена на древните племена.

Беше изчислил скоростта на армадата салове и сметна, че ще пристигнат най-рано след единадесет часа до носа при Комб. Ще се

появят общо взето към залез-слънце. Дотогава можеше да се отпусне и да се наслаждава на деня.

Изяде ябълката, сърцевината и всичко останало и се пресегна да вземе друга.

— Бен...

Мег го гледаше увещаващо — като майка му — това го накара да отдръпне ръка. Замълча за кратко, без да откъсва очи от нея, но се засмя.

— Реших да направя промени — поде той. — Струва ми се, че имаш право. Може би този хан трябва да остане жив.

Лицето ѝ засия от радост.

— Така ли? Наистина ли мислиш така?

Той кимна и се наведе по-близо, съзаклятничейки — отново я беше включил.

— Мислех за съвсем нов сценарий. В него Тон Йе остава в странноприемницата като затворник след пожара. Той е тежко ранен, на смъртно легло, но момичето го лекува. И след това...

* * *

Сенките в долината се удължаваха, когато Бен отново се настани зад бюрото на баща си, дръпна завесите и плътно заключи вратата след себе си. Движеше бързо пръстите си по клавиатурата, без да гледа. Двойните екрани от края на бюрото веднага се издигнаха плавно и меко заблещукаха.

Извика картата на Имението, насочи четирите квадратни грида към устието на делтата. Както предполагаше, армадата салове беше пуснала котва оттатък Танцуващите просяци, извън обсега на стражата при кот Блэкстоун.

Обърна се с лице към големия екран, който бе съживил. Екранът бляскаше, после се преобрази в матово червеникавокафяво, изпъстрено с малки, неправилно оформени кръпки тъмнина. Окото на камерата се вираше право в портала на средищната къща, но във вечерния здрач беше трудно да се разбере какво става, ако въобще имаше нещо.

Превключи бързо трите камери и се обърна към първия образ, разшири блендата, за да го увеличи, докато матовата оранжева мъгла

вдясно от центъра се изясни в дъвен железен мангал, пълен с каменни въглища, а дългата тъмна и остра форма зад него — в наклонените подпори и яките прътове на средицето. Осветявани от последните отблясъци на дневната светлина, дузина възрастни мъже стояха край тъмнеещата врата и говореха оживено. Пред тях се събираше много народ, насядал в очакване с кръстосани крака по турски на тъмната гладка земя.

Бен се отпусна назад, дишаше на пресекулки, попиваше с очи всичко. Беше свършено. Просто свършено. Пръстите му се плъзгаха по повърхността на клавиатурата. С леко щракване лентата тръгна. В горния ляв ъгъл на екрана сигналът за запис започна да мига в червено.

Слънцето беше ниско на запад над хълмовете на кот Комб. От час на час светлината чезнеше, докато по знак на един от възрастните донесоха факли — стари, натопени в масло парцали на прътове — и ги запалиха от мангала. Сцената веднага доби друг вид.

Под трепкащото мъждукане на факлите лицата от тълпата внезапно станаха странни, почти демонични. Докато бавно въртеше камерата, той премина през морето от лица и отбеляза колко изтощено и съсухрено изглежда всяко едно от тях. Тънките устни, отворени като рани, изпънатите вратни мускули. Око, което шари в хлътналите очни орбити, с трепкащи в тъмно зеници, като насекомо върху бледо яйце. Под тях — склучени челюсти, които откриват почернели кучешки зъби, първо озъбени, после засмени. Бен се взираше смаян. Сякаш полумракът откриваше истината за тези лица. Свеждаше ги до цифра, която трябва да бъде изброена. Отново осъзнаваше колко различни са тези лица от обитателите на Града. Вътре лицето беше маска, стена, изградена да скрива. А в тези диви, простовати лица всичко бе открито пред погледа. Трябваше само да знаеш езика.

Докато отново прекосяваше тълпата, картината бясно се завъртя. След миг екранът стана бял. Бен веднага превключи на втората камера, обърна я да хване във фокус нефункциониращото „око“. След като безплодно търси, го видя в ръката на един от стражите. Мъжът го беше измъкнал от подпорите на колибата, където Бен го бе разположил; смачка чупливата обвивка на машинката така, както се мачка насекомо. По дивашкото брадато лице просветваше разбирането, че не държи живо същество.

Като ругаеше тихо, Бен набра командата за саморазрушение. Пред погледа му камерата се нажежи в ръцете на стража. Мъжът я изпусна с вик и я стъпка. Но камерата пак гореше и разпръскваше искри като падаща сгурия.

За миг настана объркване. Около мъничката размазана фигурка се насъбра тълпа, гласовете рязко се извисиха, но един от възрастните върна хората обратно по местата им.

Бен се отпусна назад с облекчение. Ако дори за миг заподозрат, че ги наблюдава, всичко ще пропадне. Целият му план зависеше от преимуществото, което му даваха „очите“.

Превключи на двете оставащи камери, пробва ги една по една, усилил образа и звука почти до изкривяване. Беше късно да ги размества. Трябваше да се надява, че каквото и да стане след това, ще е пред погледа му, което означаваше навън, пред средищната къща. Не се осмеляваше да рискува втори път.

Едва свършил, във въздуха се разнесе недоловимо бръмчене, нарастващо на моменти. Беше самолет, крузър на сигурността, ако се съди по шума. Наклони първата камера, за да изследва тъмнината над кот Комб.

Видя го незабавно. Идваше от изток и летеше ниско, чертаеше блестяща пътека по тъмната вода с прожекторите на носа си. Проряза изправената сега тълпа и възрастните, събрани около портала, след което се наклони. Крузърът приближаваше шумно и демонстративно, показваше се достатъчно, за да бъде ясно видян от стражата.

Бен плъзна поглед към празния екран вляво и набра кода за достъп на баща си. Сега всичко беше готово. Оставаше само да види кои са. Да открие какво искат и защо. След това щеше да действа.

Крузърът намали ход и премина над армадата салове два пъти. Трасиращите му светлини танцуваха по тълпата долу, към която надничаха лица от вътрешността на самолета. После бавно се спусна.

Щом се сниши, тълпата се отдръпна назад, далеч от лъскавата черна машина, която се приземи в средата ѝ. Оръдейната кула се завъртя, после всичко утихна. Просъска отварянето на шлюза към небето, сякаш се разтваряше крило. След миг шестима маскирани плещести стражи слязоха по рампата, притиснали към гърдите си тежки автоматични оръжия.

Каквото и да беше това, не им даваше шанс. Познаваше ги добре и не вярваше на тази паплач. Мъжете се разгърнаха като ветрило, заеха отбранителни позиции около рампата, предпазливо дебнеха тълпата, сякаш очакваха нападение. Не след дълго командирът им се появи на върха на рампата. Докато се оглеждаше, Бен го фокусира. Главата на мъжа изпълни екрана с толкова едри черти, че картината почти се разпадаше.

Бен щракна, за да копира изображението, и с второ щракване го прехвърли. Пренесеното от широкия екран лице се разположи на екрана вляво от Бен, в горния десен ъгъл на монитора, докато второ изображение — официално копие от файла, датиран само отпреди единадесет седмици — покриваше екрана. Под него беше отпечатано името на офицера на английски и на мандарин.

Майор Пер Виртанен.

Виртанен. Бен кимна с разбиране. Лицето не означаваше нищо за него, но името...

Бен пак върна вниманието си към големия екран, наблюдаваше как мъжът слиза по рампата, как се обръща и се оглежда, защото, съзнава впечатлението, което прави. Беше висок офицер с посребрена коса на около петдесет и пет години, със силни решителни черти и пронизващо сини очи. Великолепната му светлосиня униформа беше елегантно скроена и носеше на гърдите копринената бродерия на офицер трети ранг — леопард, сграбчил във въздуха птица. Изглеждаше, сякаш е съвършеният представител на властта на танга, но Бен знаеше по-добре.

Преди осем години, когато Виртанен за първи път се яви пред Комисията по назначаването, за да получи чин майор, само един се възпротиви на повишението му — бащата на Бен, Хал. При нормални обстоятелства Виртанен щеше да получи назначението, защото за вземане на решение в Комисията не се изискваше пълно единодушие. Но Хал Шепърд отиде направо при Ли Шай Тун, бащата на сегашния танг, и успя да анулира назначаването.

Бен си го спомняше живо. Спомняше си колко ядосан беше баща му, докато го разказваше на майка му. Стоеше наред кухнята със стиснати юмруци и пламтящи очи.

Не беше необичайно някой офицер да си „купува“ назначението — по-скоро беше правило, отколкото изключение — нито се гледаше

неодобрително на използването на семейните връзки. Но случаят с Виртанен беше изключителен, защото за да си купи влияние, той използвал връзките си с Триадата и незаконните печалби от наркотици. Подозираха, че е организирал и убийството на съперника си за поста, съсечен на парчета в носилката си от взвод наемни убийци на *тон*. Нямаше никакви доказателства, разбира се, но очевидните улики срещу Виртанен бяха значителни. Както казва старата поговорка на *хан*, Виртанен беше крастава жаба, предрешена като принц. Мъж, неподходящ за дълга си да пази закона на танга.

Ли Шай Тун прие мнението на Хал, подкрепи възражението и отхвърли назначението, без да изтъква причини. За Виртанен, уверен в повишението, това беше сериозна загуба на престиж — без да се броят разходите — и се чуваха слухове, че дни наред беснял, проклинайки Хал Шепърд пред всеки, който би го изслушал.

Сега, шест години по-късно, Виртанен най-сетне беше произведен майор. Преди единадесет седмици, да бъдем точни, в резултат на сделката на Ли Юан с Дебелия Вон, боса на Триадата.

Бен бързо отвори файла, за да сканира заповедите на Виртанен от последните единадесет седмици. Под претекст, че реструктурира командването, беше отстранил всички близки с управата на Имението офицери и ги беше заменил със свои хора, като бе оставил пехотинците — настоящата охрана на Имението — до последния. В същото време Виртанен бе изровил всички доклади на сигурността за Западния остров, наричан някога Великобритания, и ги бе събрал в кабинета си.

Бен бавно издиша, докато наблюдаваше пристигането на старците, наведените им в поклон глави, смъкнатите пред великия мъж погледи.

Разбираше всичко. Освен едно. Ако Виртанен успееше, без съмнение щеше да започне следствие под прекия контрол на Ли Юан. И така, както стоят нещата, пръстът ще сочи право към Виртанен.

А това не можеше да се разбере. Човек като Виртанен, свикнал да се справя със скрити врагове — да прави сделки като си пази задника — трябва да си бе оставил някаква вратичка, за да се измъкне.

Бен се отпусна назад да обмисли проблема; преценяваше какво би направил на мястото на Виртанен. Мъжът изглеждаше толкова уверен и спокоен. Трябваше да има план. Не беше от тези, които ще се

жертват просто заради отмъщението. Не и след като изчака така търпеливо да стигне дотук. Имал е десет години да измъти отговора на въпроса. С какво ли е пристигнал? Каква ли интрижка замисляше?

Бен чакаше. Най-напред не се случи нищо, но...

Разбира се, помисли си той, разширил очи, докато горе на екрана старците коленичиха пред Виртанен.

Двама от стражите се приближиха и застанаха между Виртанен и старците със заплашително вдигнати оръжия. Момент на сърдит шепот — и старците се отдръпнаха назад. През това време зад тях, от вратата на средищната къща се появи мъж, полускрит от мрака; висок мъж, може би с цяла глава над Виртанен, с широки рамене. Беше облечен в тъмна мантия и косата му беше сплетена. В ръка държеше тънък сребърен жезъл.

Бен се разсмя, когато разпозна какво държи той. Бутало. Бутало от стар двигател с вътрешно горене.

Мъжът слезе долу и от тълпата се разнесе песнопение. Нисък, почти животински звук, който изпълваше трепкация мрак.

— Тюл... Тюл... Тюл...

Бен превключи камерите и разположи едната така, че да държи на фокус лицето на Виртанен, а другата — лицето на новодошлия. Разполовил екрана, гледаше приближаването и на двамата. Те спряха един срещу друг на не повече от една ръка разстояние.

Песнопението заглъхна.

Отблизо Тюл беше противен. Счупеният му нос изглеждаше въздълъг, докато парализираната му лява страна бе изкривена в постоянна усмивка. Очите му обаче бяха строги и погледът му към Виртанен напомняше студено пресметливо втренчване на хищник от океанските дълбини.

Виртанен, явно непривикнал на такова ожесточение, за миг извърна поглед, после се застави да отговори на непоколебимия взор.

— Тюл...

Кривата усмивка се разшири, Тюл се приближи и прегърна Виртанен.

— Ти пристигна — и Тюл отстъпи назад.

Бен, който ги гледаше от тъмнината от километри разстояние, имитира звука, създаден от положението на устните.

Усмивката на Виртанен беше пресилена.

— Готов ли е народът ти, Тюл? Знаят ли какво трябва да правят? Тюл плъзна поглед към тълпата и кимна.

— Знаем какво трябва да правим. А ти? Ще удържиш ли обещанието си към нас? Ще имаме ли още неприятности със силите ти?

Виртанен леко повдигна брадичка, явно затруднен.

— Изпълни своята част от сделката, Тюл, и аз ти давам дума. Никой няма да ви тревожи. Долината ще е ваша.

Бен кимна. Да, и щом Тюл и хората му завладеят Имението, Виртанен ще изпрати в него войските си. Ще бъде, разбира се, твърде късно да се спаси семейство Шепърд, но натрапниците ще бъдат наказани. Унищожени до последния мъж, жена и дете, както е прието.

Сред редиците на служещите в Имението ще има „самоубийства“, също и сериозен пожар в централния архив. Ще липсват особено важни части от информацията. Сред персонала от сигурността ще се намери виновник, но досието му ще се окаже прочистено. И него ще намерят, погълнал цианид, за да не се яви на разпит.

В края на краищата разследването на танга ще покаже, че Виртанен е действал бързо и правилно. Че е направил всичко възможно, за да се опита да спаси семейство Шепърд. Ще остане някоя искрица подозрение, но няма да е достатъчна да накара танга да действа. Поне не сега, когато връзките на Виртанен с Триадите са толкова важни.

Бен изучаваше мъжа. Виждаше слаба следа от напрежение, но не повече, отколкото е естествено в подобна ситуация. Можеш да приемеш Виртанен за чиста монета. Ако не го познаваш по-добре, дори можеш да повярваш, че думата му струва нещо.

Ако не го познаваш по-добре.

Остави първата камера фокусирана върху Виртанен и превключи на втора, като я въртеше бавно, за да хване тълпата, стражите, старците. Канеше се да погледне и назад, когато вниманието му бе привлечено от някакво движение в камерата от далечната страна — във вратата на една от околните колиби. Придвижи се натам.

Момичето стоеше съвсем близо до вратата. Бледата му деликатна ръка висеше надолу. За миг той се поколеба дали не е игра на

светлината, но когато тя се появи отново, видя, че не се е заблудил. Същата огненочервена коса. Същите зелени като на котка очи.

Дъхът му секна, той беше стъписан от приликата. Беше по-слаба и с няколко сантиметра по-ниска, но дори и така можеше лесно да мине за нейна сестра.

— Катрин... — прошепна той, втренчил се в лицето ѝ, сякаш стоеше пред нея.

Тя сякаш се взираше покрай него. Гледаше над рамото му към ставащото в далечната страна на екрана. После, може би отърсила го от съзнанието си, се извърна.

Известно време Бен остана втренчен в празния екран, после се облегна назад и раздвижи камерата, издигна я високо и я застопори горе вдясно на рамката на вратата, където преди миг лежеше ръката ѝ.

В освободеното пространство двамата мъже продължаваха да говорят. Докато мъничката, прилична на насекомо камера пълзеше бавно из тъмната вътрешност на колибата, Бен включи звука на другото „око“.

Гласът на Виртанен звучеше спокойно, но зад думите му се криеше едва сдържан гняв.

— Трябваше да си го направил, Тюл. Изпращането на сала... Може да е опасно. Ако те бяха видели...

— Трябваше да видя — отговори дрезгаво Тюл. — Трябваше да съм сигурен. Впрочем хората ми внимаваха.

— Не се съмнявам, но за в бъдеще трябва да правиш каквото ти казвам. Една погрешна стъпка — и всичко пропада. Разбираш ли ме, Тюл?

Тъмнината отвън беше гъста. Бен усили изображението. Мракът бавно придоби зърнеста червеникава форма. Момичето седеше в ъгъла на ниското походно легло с ръка на врата. Без да откъсва очи от нея, видя как тя разтърси коса, изпъна глава напред и започна да се реши.

Тишина. Прокарваше гребена през огнената си коса, а Бен седеше в работния кабинет на баща си и я гледаше. Миналото в него беше ослепително живо.

После избухна мракът. Жарък, изгарящ мрак.

* * *

Силното тропане го събуди. Бен обърна глава и потръпна, почувствал силна болка точно над лявото си ухо. Бавно се надигна, изчака зрението му да се приспособи към тъмнината. Наблизо стоеше столът, а клавиатурата бе увиснала на ръката му. Стана с усилие, усети киселия мирис на болнаво в стаята и съсъка от статичното електричество на забравените екрани.

Като време, къвящо от тъмнината.

Беше късно. След единайсет. Този път продължи над два часа. Бяха минали вече две седмици от последния пристъп, когато съзнанието му се затъмни само за две-три минути. Сега беше съвсем различно.

Бен потрепери и постави внимателно пръст на раната. Разрезът беше дълбок, дълъг почти два и половина сантиметра, но не личеше да е сериозен. Кръвта се бе съсирила. Усещаше раната по-скоро нежна, отколкото болезнена.

Отново се потропа.

— Бен! Отвори! Моля те!

— Идвам...

Изпъна се на стола и отново положи клавиатурата на бюрото, след което изчисти екраните. Нямаше представа дали камерите още функционират и дали се е записало нещо след припадъка му, но то трябваше да почака. Първо да разбере какво иска Мег.

Отключи вратата и я откряна. Мег стоеше с разтревожено лице.

— Бен! Майка! Не знам... — тя спря, забелязала кръвта по косата му. — Боже всемогъщи, Бен... какво е станало?

— Имах припадък — отговори той, излезе във вестибюла и затвори вратата зад себе си. — Загубих съзнание за малко, това е всичко. Какво казваш за майка?

— Не мога да я намеря, Бен. Навсякъде я търсих. Ходих дори долу на ливадите и я виках, но няма никаква следа от нея. Това не ѝ е присъщо, нали, Бен? Искам да кажа, тя винаги предупреждава къде отива.

— Добре... — той я обвини с ръце и я привлече към себе си, за да я успокои с прегръдка. — Добре. Кажи ми кога я видя за последно? Тя беше тук, когато се върнахме от старата къща, нали?

Мег го погледна.

— Да, в розовата градина.

— Така. Тогава беше малко след седем. Значи не може да е отишла далече, нали? Каза, че навсякъде си я търсила.

— Поне три пъти. Дори претърсих с фенерче долу при залива.

— Добре — той разтриваше раменете ѝ, — вероятно има съвсем ясно обяснение. Виж, защо не слезеш в кухнята и не приготвиш нещо за вечеря, докато аз отново проверя в къщата. Не се притеснявай, Мег. Всичко ще се оправи.

Тя кимна и се обърна щастлива, че има с какво да се заеме, но докато Бен гледаше оттеглянето ѝ, усети присвиване под лъжичката. Ами ако е сгрешил за Виртанен? Ако той я е заловил? Ако сега я държи в плен?

Започна търсенето от горните стаи. Остана дълго в стаята на майка си, разгледа гардероба, опитваше се да разбере какво липсва оттам. Робата. Червената копринена роба за баня с дължина до глезените, която често носеше преди смъртта на баща му. Всичко друго си беше на място. Всички рокли, палта и дълги сака.

Той се извърна и огледа гладката бяла повърхност на кувертюрата, бурканчетата с кремове и флаконите с парфюми по тоалетната масичка, изненада се, че стаята е толкова подредена и спретната. Ако Виртанен я е отвлякъл, трябваше да има следи от борба. Освен ако не я е връхлетял на ливадата. Тогава защо е трябвало да облича робата за баня, като отива на ливадата?

Бен тръгна надолу, покрай стария скрин във вестибюла и наляво. Приведе се под ниския трегер към салона, където двамата с баща му бяха разговаряли с Ли Шай Тун онази пролетна вечер преди осем години.

В далечната страна на дългата дъбова маса имаше малка боядисана в черно врата във варосаната стена. Бен отиде към нея и прилепи ухо, после я бутна леко.

Тя шумно се отвори назад и откри ред стъпала, които водеха надолу. Трябваше да е заключена. Всъщност е била заключена. Самият той я затвори вчера.

Извърна се, за да се послуша. Чу, че Мег е заета в кухнята, и се обърна отново. Слезе пет стъпала надолу и се протегна назад да затвори плътно вратата зад себе си. Пред него се виждаше слаба светлинна, като в мараня сред черното.

В долния край на стъпалата спря с ускорен пулс. Знаеше го. Да, дори когато се занимаваше с абсурдните идеи, че Виртанен я е отвлякъл знаеше, че тя трябва да е тук.

Огледа тъмните редици от шкафове, които изпълваха избата, натрупаните рафтове и изхабените машини, които стърчаха навсякъде, изоставени и занемарени.

Тя беше тук. Мирисът ѝ струеше във въздуха. Той вървеше бавно и мълчаливо, напредваше между шкафовете към светлината в далечния край на избата. Зави на ъгъла, спря, за да обхване с поглед сцената. На десет крачки оттук морфът се беше свлякъл в металната си рамка, както Бен го остави вчера. Но сега около раменете му бе наметната червена копринена роба.

Бен се приближи — сега по-бавно, неохотно, защото вече знаеше какво ще види. Знаеше още преди очите му да потвърдят защо, майка му беше весела през последните дни. Защо вече не плачеше нощем.

Спря и остави пръстите си разсеяно да се плъзнат по гладко лакираната повърхност на Черупката. След смъртта на баща си бе направил промени по нея, но тя още изглеждаше като гигантски скарабей с тъмен среднощно син, не съвсем матов похлупак. Ако надникнеше отблизо, можеше да отгатне формата ѝ вътре в ковчегата като негово съдържание; от вдигането и спадането на гърдите ѝ, както и от проблясването върху контролното табло точно под мъничкото резе можеше да разбере, че тя преживява съня.

Погледна към таблото. Имаше още много до средата на тричасовия цикъл. Тя ще се върне отново при тях след час и нещо.

Бен се обърна и отиде до бюрото си. Седна на него и взе от чекмеджето бележник, откъсна от него два листа. Първата бележка беше за майка му: „Съжалявам — написа той, — не разбирах. Надявам се да те утеши. С обич, Бен.“

Сгъна я и я остави настрана, след което започна втората. От едната страна на бележката написа „За Бен и Мег“ с дребен и ясен, различен от неговия почерк. На другата страна набързо съчини бележка от името на майка си, с която им съобщаваше, че ще посети стар приятел и ще се прибере след полунощ. Подписа я със заврънкулки, после сгъна листа по дължина, както майка му сгъваше бележките си до тях.

Доволен от направеното, стана и като прибра изфабрикуваната бележка в джоба си, плъзна другата в джоба на робата, за да е сигурен, че ще бъде намерена.

Никога не беше казвал на майка си за Черупката, която двамата с баща му направиха за нея. На бдението за смъртта на Хал реши, че е по-добре да го скрие от нея, за да не я разстройва повече. Беше сбъркал. Като я гледаше в тъмнината под стъклото, виждаше колко щастлива и спокойна изглежда.

Бен остана втрещен в Черупката, осъзнал може би за пръв път колко силна е тя. Черупката лекуваше. Превръщаше мъката в песен, затваряше раната от смъртта. Беше мощно средство — най-мощното, което светът някога е виждал — и на него му беше поверено да го задейства.

Докосна с език горните си зъби по начина, по който го правеше сестра му Мег, и с тънка усмивка се върна, като придърпа вратата след себе си. В столовата извика на сестра си:

— Мег! Мег! Разреших загадката!

Тя се приближи към вратата на кухнята с полузасмяно-полутревожно лице и взе бележката от ръката му.

— Слава Богу! — въздъхна и го погледна. — Знаех си, че ще излезе нещо такова. Но дори и така е странно, не мислиш ли? Не излиза, без да ни се обади.

— Може би си е хванала любовник, — дяволито каза Бен, — тъмноок войник с лъскав мустак.

Мег го изгледа учудена.

— Бен!

Той се разсмя.

— Не, говоря сериозно, Мег. Не си ли забелязала каква е станала напоследък? Не си ли я чувала да си пее в градината?

Мег остана за момент мълчалива, със замислени очи.

— Да, но...

Бен я вдигна на ръце и я пренесе през четирите стъпала, после я завъртя.

— Освен това докато я няма, можем да правим любов. На горния етаж. В леглото ѝ. И тя никога няма да разбере. Никога няма да ѝ дойде наум.

ГЛАВА 14

ДУПКАТА В МРАКА

Бен стана рано сутринта и отиде в стаята на баща си да прегледа записите. Срещата беше интересна, но това, което бе станало, след като Виртанен си бе тръгнал, изправи Бен на нокти.

Старците, останали безмълвни по време на разговора между Тюл и майора, се събраха около главатаря, като жестикулираха яростно с освирепели лица. Но го смая не толкова оживлението им, колкото езика, който използваша: недодялан, чуждоземен език, какъвто никога по-рано не беше чувал. Известно време седя, оставил чудноватата музика да играе в главата му и да изпраца тръпки по гръбнака му. После извика Универсалния лексикон на Еймъс и поиска аурална следа на четири думи, които се появяваха често в разговора им: „отта“, „gwayteea“, „nans“ и „golow“.

Веднага под всяка дума се появи списък на близките сходства в над петдесет езика, с разнообразен правопис, както и изброените значения, но само в осем от примерите четирите се появиха в единна езикова схема. Изчисти всичко освен последното и даде пета: думата, която напяваше тълпата; думата, гравирана на увисналата от врата на главатаря табела.

Тюл.

Бен се усмихна. *Разбира се...*

През следващия час търпеливо поработи по файла; усвояваше основите на езика, за да поеме достатъчна част от речника и да се върне към лентата, за да я прослуша — този път с ухо, настроено към това, което казваха старците.

Днес. Искаха да нападнат днес. Следобед. Да тръгнат оттук — *отта* — към долината — *nans* — докато още е светло — *golow*. Но други искаха да чакат — *gwaytua* — докато стане тъмно — *tewl*.

А Тюл, какво искаше мъжът на мрака?

Бен наблюдаваше главатаря, който преценяваше казаното — гледаше го за втори път, разбра през това време защо очите му са наведени, защо се смръщва по-силно. И после малкото колебливо

кимване. Ще тръгнат рано, преди хората на Виртанен, и ще укрепят позициите си, защото Тюл като мнозина други нямаше доверие на майора.

И защото бяха войници, непокорени от никого под небето; засрамени да кръшкат като плъхове под покрива на тъмнината.

Мег го докосна по ръката и го събуди от унеса.

— А Черупката, Бен? Ще работим ли по нея днес или няма?

Той вдигна поглед към нея, докато образът на високия, облечен в тъмно главатар беше още жив пред погледа му, и кимна:

— Да — отговори с устни, извити в усмивка, — но трябва първо да свърша някои неща. Някои приготовления.

— Приготовления? — тя отвори загрижено очи.

— Имай ми доверие — натърти той с усмивката на Чешърския котарак, тъмна и загадъчна. — Просто ми се довери.

* * *

Мег седна на извивката на стълбището, за да изяде една ябълка, докато бавно отгръщаше страниците на книгата. До нея малкото прозорче беше отворено и слънчевата светлина на късната утрин нахлуваше през покритите с олово рамки и поръсваше тъмния водопад на косата ѝ със злато. Беше топъл, спокоен ден, въздухът — пълен с птичи песни и с тихото жужене на насекомите. Тогава отдолу се чу движението на Бен от стая в стая.

Беше съвършен ден. Ден за безсмислено фантазиране. В този миг Мег не го забелязваше. За кратко беше тук, извън съзнанието си, времето беше студено и сурово, хълмът — пуст, изложен на жестоките стихии. За кратко съгледа ясно лицата на селяните, бездиханни в буйната светлина на големия огън като дървени маски, пристъпващи от светлината към мрака.

Затаила дъх, погледна нагоре, докато прокара ръка по стегнато сплетената си коса, после го извика:

— Бен?

Чуха се стъпки и лицето му се появи долу на стълбите.

— Какво?

— Каква книга намерих. Чудесна е. Слушай!

Тя погледна към страницата и започна да чете, като следеше думите с пръст.

— „Плуг никога не е смутил и буца от тази непреклонна почва. Гола пустош за стопанина, в туй се крие плодородието ѝ за историка. Нищо не е унищожено, защото никога нищо не е отгледано.“

Гласът ѝ, нисък, но еквив, секна.

— „Сякаш подпалвачите на огъня пребивават в някакъв жизнерадостен висок ъгъл на света, откъснати и освободени от тъмните напрегнати нерви там долу, където пирените са просторна пропаст, а не продължение на това, на което стоят; защото очите им, приспособени към блясъка, не могат да видят нищо от дълбината извън тоя блясък.“

Тя се вторачи в него, после кимна.

— Значи си чел книгата.

— И останалото — продължи той с усмивка. — Но това ми дава идея. Може би ще успеем да включим и сцената на Харди, като я преработим и я използваме за контрапункт на пожара в странноприемницата.

Тя сведе поглед. Нещо ставаше. Неяснотата на предложението му ѝ говореше толкова много. Защо иначе ще иска толкова да я разсее?

— Приготовленията... направи ли ги?

Бен ѝ отговори със смях:

— Не. Не всичките.

— А за какво са? Какво става?

Видя, че устните му се опитват да кажат нещо, че се двоуми и извърща поглед, и разбра, че е права. Нямаше *нищо*, той не се канеше да произнесе нищо, но очи в очи с нея беше неспособен да я излъже. Тя сведе поглед усмихната.

— Нещо като... — започна той. Но още докато го изричаше, въздухът се разцепи от експлозия; ниският кълтящ звук разтърси къщата и изтрещя в прозорчето.

Тя скочи на крака и изпусна книгата.

— Какво, за Бога...?

Но Бен се усмихваше, почти се хилеше доволен.

— Започна се — той се извърна от нея. — Най-сетне се започна.

* * *

Бен стоеше на осветената от слънцето ливада с бинокъл на очите. Далече вляво, където долината завършваше с остър ъгъл, на фона на перлената белота на стените на Града бавно се издигаше тъмна струйка дим.

— Какво е това? — Мег нежно се облегна на гърба му.

— Печатът — отвърна той. — Взривиха печата.

— Кой?

Бен поклати глава и се засмя.

— Не съм сигурен. Но ще разбера.

Тя видя как той се обърна и закрачи обратно към къщата и се досети, че крие нещо. Защо? Изви очи към бавно виещата се спирала от дим и се намръщи. Като знаеше, че няма избор, се обърна и се затича по стръмния скат след него.

Бен беше горе в старата стая на баща им, вторачен в екрана, с пръсти, прехвърчащи по командното табло.

Тя остана неподвижна за миг, загледана в него, усетила странната, почти трескава възбуда, с която се беше навел над клавиатурата, и пристъпи напред.

— Какво става, Бен? Хайде, трябва да ми кажеш.

Той се извърна и отговори:

— Вече стана, Меги. След толкова години най-сетне се случи. Някой е дошъл да ни унищожи.

— Дошъл... Какво искаш да кажеш с това „дошъл“?

— Нападнати сме, Мег, ето какво. Линиите за свързка със стражевите кули са прекъснати, печатът е взривен, в устието на реката има натрапници.

Тя застина с поглед, вперен в него, пребледняла.

— Трябва да го съобщиш на генерала. Незабавно трябва да изпрати някого.

— Не — ясно и твърдо произнесе той и отново се обърна към екрана, за да започне да набира нова последователност от клавиши. — Искам сам да се справя с тях.

Тя само слабо изстена.

— За Бога, Бен, какво искаш да кажеш? В долината има натрапници. Трябва да бъдат унищожени. Ние не можем да го направим. Не знаем как!

— Не казах „ние“. Искам да се заключиш в избата.

— Ти искаш... — внезапно млъкна, докато нова мисъл замести онова, което се канеше да каже. — Къде е майка, Бен? Къде, за Бога, е тя?

— Изпратих я — промълви той, съсредоточен върху съобщението, което изписваше на екрана. — Помолих я да ми донесе нещо от града и тя тръгна преди два часа. Няма за какво да се безпокоиш...

— Не трябва да се безпокоя? — тя се изсмя остро и нервно, ужасена от думите му. — Не разбираш ли какво става, Бен? *Атакуват ни!* Имението е нападнато!

— Зная — спокойно отвърна Бен, — и ти обещавам да бъда внимателен. Но не трябва да се тревожиш. Ще се оправя с тях.

Тя потрепери и го погледна така, сякаш не можеше да го познае, после тръсна глава изненадана, за първи път истински изненадана от него.

— И какво мислиш да правиш?

Той леко се извърна, като през това време натисна клавиша за изпращане, и повтори:

— Ще се бия с тях. Мег. Ето какво ще правя.

— Ще се биеш с тях? Как?

Той отмести поглед, блеснал от възбуда.

— Такова нещо не се случва всеки ден. Трябва да се възползвам от него.

Тя се втренчи в него внезапно прозряла. Той ще заснеме всичко на филм. Ще направи от всичко страхотно приключение. Тръсна глава.

— Не. Бен. Няма да го правиш!

— Не? — Бен изчисти екрана и се извърна към нея. Енергията в погледа му я пронизваше. — Виж ме само!

За миг тя помисли да се опълчи, да съобщи на генерала зад гърба му, но като стоеше тук и го гледаше, разбра, че не би могла.

— Хубаво — тихо промълви Мег. — Воювай с тях, щом искаш. Но трябва да ми позволиш да ти помогна, Бен. *Трябва.*

— Добре — съгласи се той и нежно стисна ръката ѝ, сякаш това бе искал през цялото време. — Тогава ела бързо. Имаме много работа.

* * *

Лежаха сред високата трева, на твърдата земя, на стотина *чи* от отвора в стената. На мястото на печата сега се виждаше идеален тъмен кръг колкото пет човешки боя, около който перленобялата стена бе одимена и почерняла. Самият печат беше разрушен. Лежеше на тревата под огромната дупка, съвършеният му овал беше разкривен като счупено огледало и дълги късове от чист бял лед се разперваха като ветрило по зеленото.

Беше тихо и топло. От горите в далечната страна на извора се разнесе песен на кос и писукането му отекна в отвореното пространство. Но от стената не идваше нито шум, нито знак за движение.

Военният бинокъл лежеше на земята до лакътя на Бен. Той не отрони дума през последните няколко минути — беше зает със слушалката, прилепена към дясното му ухо.

Мег задържа погледа си върху него, после се наведе по-близо и прошепна:

— Какво правят сега, Бен? Защо не се показват?

— Твърде светло е за тях — шепнешком отвърна той. — Тюл иска да излязат, но светлината наранява очите им, така че ще чакат да се стъмни.

Озадачена, тя отново впери поглед в него.

— *Кои*, Бен? Какви са те?

— Глината — той произнесе думата така, сякаш в нея се криеше някакво тайнствено значение. — Хората от Глината!

Тя сведе поглед. Глината. Бяха диви, безжалостни хора. Зли, противни малки зверчета. И сега се приближаваха към тях!

— Как разбра?

Той ѝ подаде малката черна чашка на слушалката. Тя я огледа неохотно — не искаше да я допре до ухото си заради тъничкия ръмжащ звук, който жужеше като насекомо в тъмното.

— Говориха си — тихо обясни Бен, — предаваха си съобщения напред-назад. Тюл... водачът на хората от саловете... иска да нападнат веднага. Те отказват. А без тях той не може да изпрати собствените си сили. Което е добре. Дава ни време. Още дванайсет часа. Трябва да ни стигнат.

— Да, но какво става, Бен? Имам предвид, защо въобще са дошли? Ако е само заради нас...

Той се усмихна.

— Ние никак не ги интересуваме. Ние сме дребна плячка. Не. Те искат да превземат Града.

— Града? — тя почти се разсмя. — Но в Града няма нищо.

— Ти знаеш. И аз знам. Но не и те. Не разбираш ли, Мег? Те си мислят, че е истинско.

Истинско. Тя потрепери. Никога нищо не е изглеждало по-нереално, колкото в този момент.

— Мег... — той я побутна с лакът, посочи печата и ѝ подаде бинокъла. — Погледни!

Тя впери поглед. Сега можеха да се видят две от тези създания, облепени на ръба на печата с тъмни безформени лица, съзрени сякаш в нощен кошмар. Тя потръпна и върна бинокъла на Бен.

— Какво ще правим сега? Как ще се бием с тях?

Бен вдигна бинокъла към очите си и го фокусира върху прегърбените голи фигури, засенчили очи, неохотно заничащи към блясъка на долината. В сравнение с хората от саловете тези бяха помалки и по-жилави, с тела, нашарени от белези, с широки изпъкнали очи на кокалестите глави. Сякаш беше виждал подобни и преди, сплескани и облечени в изящни мантии от Горе, но никога така, никога в естественото им състояние.

Но не това го развълнува, докато ги гледаше. Нещо друго. Бен потръпна и кимна на себе си, разбрал, че е чувал истината. Запечатана в тъмнината, Глината беше се върнала в диво състояние. Обитателите ѝ бяха регресирали с хиляда — две хиляди години, до времето преди Градовете и книгите. При хората от Глината нямаше нито изящество, нито култура — освен ако чистият инстинкт не е крайната степен на изящество.

Бяха като животни. Мислещи животни. Или като някакъв странен генетичен атавизъм. Бен се захили, когато старите стихове му

дойдоха на езика:

*Човече... обичан си от Бога, щом в него си повярвал,
и си обичал на Творението крайната задачка —
Природата ти — с нокти и зъби, от плячка
червени — тя крещи си срещу своята вяра.*

— Какво е това? — попита Мег и го събори долу, уплашена, че ще го видят.

— Тенисън. Като си помислиш какво е направил от това старият мръсник... — гласът му поддаде. — Виж. Те се връщат вътре. Добре. За малко да си помисля, че Тюл е успял да ги убеди, но в крайна сметка ще си изчакат времето.

Той завъртя глава към нея, усмихна ѝ се и стана.

— Да вървим, Мег. Нямаме време за губене. Имаме дванайсет часа. Дванайсет часа да свършим всичко!

* * *

Пред стария хамбар беше израсла висока трева. Огромна коприва и диви цветя затваряха входа, като образуваха широка метър и половина преграда пред него. Бен хвърли долу чувала и коленичи, за да измъкне отвътре старата коса, чието острие опита върху близкия стрък трева. Гол до кръста, започна работа.

Като го гледаше, Мег ясно си спомняше баща си. Колко често го бе наблюдавала, застанала на това място, точно такъв — с неподвижно от бедрата нагоре тяло, като син на Адам в ранната утрин на света.

Тя изучаваше движенията му като някакъв безмозъчен, свършен автомат. Виждаше падащата зеленина пред среброто и се мръщеше.

Той се извърна назад и хвърли косата долу, след като бе изчистил широка пътека пред голямата двойна врата.

— Не разбирам — промълви тя, загледана в разнебитената стара постройка, — ако имаме само дванайсет часа...

— Илюзии — отвърна той и срещна очите ѝ. — Сигурно от всички хора ти най-добре знаеш колко обичаше стария Еймъс илюзиите. Тази... — той се обърна и посочи хамбара, — е само една от тях. Хайде...

Бен се изкачи на пръсти и допря око към тъмната спираловидна шпионка в една от дървените дъски, сякаш се опитваше да надзърне вътре. Чуваше се неуловим звук, като шушнене на вятъра в тревата. Той отстъпи назад, вдигна ръждясалото резе и откря една от огромните врати.

Вътре беше светло, чисто. Мег пристъпи след Бен с широко отворени от изумление очи. Това беше склад, огромен склад, натъпкан с всякакви неща. Шест широки шкафа се редяха на противоположната стена, а в далечния край, от лявата ѝ страна, множество обемисти машини клечаха на пода, покрит с бели плочки.

Тя прекоси стаята с високия таван, в която се усещаше силен мирис на машинно масло и антисептик. Под ослепително яркото горно осветление бутна една от плоските бели таблички от втория шкаф. Върху нея имаше дванайсет гранати за минохвъргачка, запечатани в прозрачна пластмаса и надписани ясно. Хвърли поглед към един етикет и забеляза фамилното лого с дъбово дърво и датата, а като се наведе, с изненада откри върху надписа почерка на Бен.

На Бен? Не. Забеляза инициалите — „ЕС.“ — и разбра. Еймъс. Прапраотецът Еймъс.

Бързо огледа табличка след табличка. Въжени стълби, парашути и брони, земни мини, мортири и амуниции, пистолети и пушки, ракетни установки, бомби и ловджийски ножове, защитни облекла, противокуршумни жилетки и газови маски. И още. Много-много повече. Оръжия, всичките внимателно увити в прозрачни пликкове, надписани с ясения почерк на Еймъс.

Обърна се. Бен стоеше до вратата и гледаше към нещо, плътно покрито и надписано „Колектор“.

— Какво е това, Бен?

Той отново закачи колектора на куката край вратата и обърна поглед към нея.

— Това? Това са червата на звяра.

Той закрачи със скърцащи по чистия под обувки, измъкна две шейни от мястото им на последната стена и ги донесе.

— Вземи — и ѝ подаде по-малката. — Искам ракетна установка, дузина снаряди, два пистолета, пушка с патрони — най-добре да са двеста пачки — два леки противогаза, дузина бомби и две от тези жилетки.

Тя го гледаше невярващо.

— Какво вършим в момента, Бен? Какво, в името на Христа, вършим?

— Ние сме Шепърд, Мег, това е всичко. Подготвяме се. Хайде ела. Каза, че ще ми помогнеш.

Тя го следеше с поглед, докато издърпа огромната шейна и започна да я товари, като смъкваше различни вещи от шкафовете, сякаш знаеше кое къде е.

— Ти си бил и по-рано тук, така ли?

— Не.

— Тогава откъде знаеш за всичко това?

Той се пресегна и взе от шкафа дълъг тъмен вързоп, остави го на шейната и се обърна към нея:

— Това място има защита, която никой друг освен нас не познава. Ние, семейство Шепърд, се готвехме за този момент близо двеста години.

Не бяха думите, а начинът, по който ги произнесе. Това „ние“ сякаш я изключваше. Сякаш беше единствено мъжко. *Ние, семейство Шепърд...*

Тя се отвърна от него и пак застана с лице към шкафовете. Изпълни молбата му и започна да пълни шейната с оръжия и бомби, но съзнанието ѝ оставаше странно отчуждено от това, което правеше. Беше чела откъси от дневника на Еймъс; беше чела за приготовленията му за Голямата трета война, която той вярвал, че приближава, но никога, нито за миг не бе и помисляла, че всичко това го има.

„*Червата на звяра...*“

Тя потръпна и отново сведе поглед. Провери написаните на ръка табели, за да се увери, че е взела амуниции за пушка.

* * *

Изрязаният чим лежеше обърнат наопаки до тъмния квадрат пръст. Наблизо — зигзагообразна линия през долната градина — по зеленото се чернееха други пет петна.

Мег стоеше край Бен и не откъсваше очи от него, докато той вадеше два неголеми апарата от чантата, и отбеляза колко внимателно ги закрепил в земята. Преди това ѝ беше показал как действат бомбите — два пъти ѝ повтори начина на взривяване, за да е сигурен, че е разбрала.

— Да се надяваме, че няма да ги използваме — той здраво закопаваше чима на мястото му, после вдигна поглед към нея. — Високоговорителите ще имитират взрива. Но ако се наложи, не се колебай. И не забравяй, че целта е да заловим малките престъпници живи. Използваме сила само в краен случай.

Тя отново погледна към вилата. Сега беше късен следобед, но повечето работа бе свършена. Използваха специални табла от склада и запечатаха кухнята и столовата, блокираха стълбището, оставиха свободен само входа към всекидневната и само вратата към избата — отворена. Докато помагаше на Бен да фиксира екрана над вратите, тя за първи път осъзна за какво служеха всичките тези сглобки по рамките. Както беше казал Бен, Еймъс изцяло се бе подготвил за този ден.

Ние, семейство Шепърд...

Той ѝ подаде чантата.

— Заповядай. Ще свършиш останалото. Аз трябва да приключа и с избата.

Тя кимна, за известно време остана неподвижна, докато го гледаше как се връща вътре, след това се обърна и застана с лице към водата. Оставаха още три часа до залез-слънце. При тази мисъл страхът я стисна за гърлото, мускулите на стомаха ѝ се стегнаха. Не че и това щеше да има някакво значение.

— Добре, майната ти, Бен Шепърд — тихо просъска тя, отправи се към следващите срязани квадрати и приклепна, а неудобната форма на пистолета я притискаше отстриани. — Майната ти на теб, на Тюл и на цялото ви твърдоглаво семе.

* * *

— Бен?

Той се извърна и погледна към нея от седалката на стария зелен велосипед.

— Какво има?

— Какво да правя, ако те дойдат, докато те няма?

— Няма да дойдат — той се пресегна назад да провери буксирното въже. — Впрочем ще се върна, преди да се мръкне. Но ако ще се чувстваш по-спокойна, защо не се качиш до старата църква и не седнеш на стената? Оттам ще имаш добър изглед към ставащото. Ако те *наистина* дойдат, можеш да се скриеш в кулата, докато се върна. Разбрано?

Тя неохотно кимна и загледа как той превърта педала назад и се готви да тръгне.

— Бен...?

Той се разсмя.

— Сега пък какво има?

— Пази се.

Той се засмя, силните му крака въртяха нагоре по стръмния склон покрай живия плет, а отзад трополеше плътно натоварената шейна.

След десет минути беше стигнал над равнището на фериботния път. Остави колелото до стената край старата пощенска кутия, отвърза шейната и като я плъзгаше по релсите, се насочи към кея.

Лодката с греблата беше там, където я бе оставил преди десет дни. След като натовари шейната в средата на дългата тясна лодка, я тласна към плитката вода, скочи на борда, взе греблата и отплава през тесния пролив.

Пътят към старата железопътна линия беше труден, каменните стъпала — хлъзгави, на места обрасли. Шейната като че ли ставаше по-тежка с качването, по-тромава, но най-сетне достигна петнайсетина метра над реката, където старата линия се виеше сред дърветата.

Остави шейната долу, като намести жлеба в основата на релсата, после приклезна, извади тъничката кутия на комсета и го отвори. Включи екрана и бързо прегледа камерите. Пред взривения печат нямаше никакво движение. По-нататък беше оживената армада от салове. Пет от по-малките салове се подготвяха, на борда се трупаха

запаси от скъпоценното гориво заедно с големи пирамиди оръжие — в основната си част недодялани копия, брадви и криваци.

Удовлетворен от видяното, той изключи комсата и го закрепил здраво на гърба си. Привърза кълчищното въже към колана си и отново потегли, затича се между линиите на юг към стражевата кула, а шейната се плъзгаше гладко зад него.

* * *

Шейната лежеше вляво от него, скрита в гъстия шубрак. Под него, само на около седем-осем метра над дигата, беше бетонният бункер с ярко осветени прозорци. От мястото, където лежеше с притисната към гърдите заредена пушка, Бен можеше да види, че единият прозорец е отворен. Във въздуха се носеше музика. Чуваше се *Юе Ер Као*, „Луната е високо“.

За момент се разсея, чудеше се какво означава да си страж — да си *хан* — тук, в тази странна земя, да слушаш една от най-китайските мелодии и да мислиш за дома. За Китай през половината свят. На какво ли прилича това усещане?

Слушаше, макар да знаеше, че губи време, но беше неспособен да помръдне. Музиката го бе трогнала както никога досега. Беше се разнежил. Вдигна поглед и намери бледата луна, увиснала като привидение в небето на ранната привечер.

Луната. Затвори очи и я видя кръгла и блестяща като дупка в тъмнината и в същия миг видя в далечния край на долината нейния негатив и хората от Глината, струпани от другата му страна в очакване да нахлуят.

Луната...

Отвори очи и почувства през него да преминава болезнен копнеж. Копнеж да е нещо друго, някой друг. Да е *хан*, речен пират, човек от Глината. Да е...

Да бъде някой друг, а не който е... Това беше. Това го подтикваше.

Бен се обърна към долината, за кратко пленен от красотата на гледката. В топящата се светлина ято птици сякаш блуждаеше над реката, а мъничките крилца на телата им отново и отново се сгъваха и

разгъваха като воал, развяван от бриза. Колко пъти е виждал това? Колко пъти е съзерцавал красотата му?

Музиката свършваше. Той се обърна и започна да се изкачва. Във внезапната тишина можеше да долови безмълвието на долината около себе си. Чувстваше я как очаква тъмнината като любовница.

Отгоре се чу шепот. Гласове на хан. После през английската долина отекна музика — струнни инструменти и флейти — *пи, па, юе чин, ти цу* и *ерху* — и върна Бен в мига, когато преди осем години Ли Шай Тун седеше на масата с тях. Изваяното му лице — като слонова кост, рязко контрастираше с английската простота на заобикалящото го.

Светът, който ние изградихме — мислеше си, докато се промъкваше към отворения прозорец.

Бавно и внимателно го тласна, застанал неподвижно, с гръб прилепен към стената, вдясно от прозореца. Отново заслуша и изчака песента да свърши. В последвалата тишина се приближи по-плътно и косо погледна вътре през отворения прозорец.

Гласовете отново долетяха, но чак сега разбра. На неподредената маса до прозореца имаше радио. Зад него стаята беше празна.

Бавно провря глава и погледна вътре, претърси огромната стая с очи, готов, с насочено оръжие.

Не, не беше празна. На пода в далечния ъгъл на бункера намери отговора. Пред главната врата беше разпъната походна масичка. В средата ѝ имаше кана с вино, по пода наоколо се търкаляха столове и счупени винени чаши.

Единият страж беше легнал малко по-надолу, близо до дигата, по гръб, със зейнала от почуда уста. Другият седеше на стола си с отчетлива дупка на темето. Наблизо, до самата врата, третият се бе свлякъл по стената.

Бен пристъпи напред, като поглъщаше всичко с очи. Познаваше тези мъже. Вчера седяха зад бариерата и го поздравиха. А сега бяха мъртви.

Застана пред мъжа на стола и сведе поглед. Казваше се Брок и беше застрелян от упор. Бен свали пушката и приклепна да разгледа раната. После мина зад мъртвия, за да огледа поражението от излизането на куршума, и мушна пръсти в раздробения череп. Плътта беше студена, кръвта — съсирена.

Продължи да изследва телата в бункера и после пак застана пред този труп. Гледаше го и го рисуваше в съзнанието си. Дежурният страж. Кук, е бил удушен на бюрото си; другият, Ту Май — промушен с нож в гърба. Един човек ли го е направил? Може би офицер? Някой, когото не е имало причини да подозират? Който и да е бил, трябва първо бавно и безшумно да е убил дежурния, след това — Ту Май, като е запушил устата на младия хан с ръка, докато го е събарял надолу.

Бен се обърна. Да, и е трябвало вратата да остане затворена, докато го е правел, иначе е щял да бъде видян от мъжете около масата.

Затвори очи, видял всичко ясно. Офицерът се е оттеглял, когато се е обърнал с лице към Брок, извадил е оръжието си, без да даде на Брок време да стане от стола. Стрелял е веднъж и се е обърнал да убие втория страж, Коутс. Последният страж, Мо Ю, беше паднал по гръб, изненадан на дигата. Бил е убит на мястото, където е паднал.

Бен се намръщи. Зачуди се защо не е чул изстрелите, но разбра, че сигурно трябва да са били с Мег в избата. Което означаваше, че е станало най-много преди два-три часа.

Но защо? Освен ако Виртанен може би е знаел, че Тюл планира да атакува по-рано. Знаел е и това е трябвало да потвърди алибито му. Бен направи проверка. Тези петимата бяха последните останали от старата стража. Всички други в постовете из града и в устието на реката бяха хора на Виртанен.

Да, всичко е ясно. Това беше комуникационният пост на долината: основната, ако не и единствената връзка на Имението с външния свят. Когато следствието разпита Виртанен, той ще твърди, че хората на Тюл са го нападнали и опустошили. Кое от своя страна по всяка вероятност ще означава, че Виртанен възнамерява да го поотложи толкова, колкото ще е достатъчно хората на Тюл да успеят, преди да контраатакува, за да помете натрапниците от долината и да подсили фактите в своя полза. Всичко това принуждаваше Бен да действа по-бързо. Въпросът беше колко ще се забави Виртанен. Час? Два?

Бен отново влезе. Дневникът на дежурствата беше на бюрото за свръзка в ъгъла, включен, но последното регистриране беше вписано без инициали. Намръщен, Бен бързо сканира записа. Както и предполагаше, трябваше да се обаждат на всеки четири часа.

На всеки четири часа... А последното съобщение беше изпратено само преди трийсет минути.

Виртанен? Дали самият Виртанен е бил тук? Едва ли. Най-вероятно точно сега Виртанен е на някаква официална вечеря в компанията на видни личности — чун цу от Първо ниво. Някъде, където могат да го намерят „по спешност“ и да го извикат да се оправи с тази работа. Където ще направи голямо представление със своята загриженост и „безпокойство“ за семейство Шепърд.

Не. Не е бил Виртанен, а някой от слугите му. Навярно някой капитан. Някой, който е могъл да стои два часа на това място с мъжете, които е убил жестоко в очакване те да изпратят сигнала.

Бен затвори дневника и се захвана за работа, за да свърши това, за което бе дошъл. Сновеше напред-назад от шейната, разположи дузината големи бомби покрай залива под бункера и набра комбинацията за дистанционно взривяване. После се покатери на покрива на бункера и нагласи двете камери с широк обхват, фокусира едната към кея, другата — към устието на реката, с поглед към закотвените джонки.

Щом свърши, вдигна нагоре очи и забеляза колко високо се е изкачила луната, откакто за последно я беше погледнал, колко ярка е станала. Светлината чезнеше. След трийсет минути щеше да е тъмно.

Обърна се и отново се взря в смълчаните фигури на терасата извън бункера. Странно колко слабо се бе развълнувал. Обичаше тези мъже, радваше се на компанията им, но сега, когато бяха мъртви, не изпитваше нито тъга, нито чувство на загуба. Беше сякаш... е, сякаш са станали просто машини, подобни на използваните от него морфи или на автоматите на Еймъс, които населяваха града отвъд реката. Това, което ги бе движило, си беше отишло. Беше отлетяло като уплашена птица.

Не, той не изпитваше нито тъга, нито жал, а изумление от промененото им състояние. Любопитство, което беше по-силно, защото беше ново.

Какво означава да си мъртъв? Беше ли просто недействителност? Или беше нещо повече? Поставил пръсти върху разцепения череп на стража, усети в него нещо будно; нещо тъмно и вечно младо.

Засмя се странно, колебливо и се наведе да хване въжето. *Тъмнини* — мислеше той, докато пак потегляше по пътя надолу към

линията. — В края на краищата няма нищо друго освен тъмнината.

* * *

Луната светеше високо в небето. Бен стоеше сред гробовете в двора на църквата и гледаше покрай сестра си към широката дъга на долината. Под тях по стръмната извивка на пътя се спускаха къщите от селото — бъркотия от сламени покриви и комини, бледи бели стени, просветващи под луната. Оттатък лежеше реката, като пречупен лист сребриста белота, заобиколена от меката заобленост на хълмовете, засенчени от празното ледено присъствие на Града.

Мег бе седнала на старата каменна стена и краката ѝ висяха отвисоко, а тъмната ѝ коса лъщеше под лунната светлина. От почти петдесет минути беше тъмно, но в долината нямаше и следа нито от Тюл, нито от натрапниците.

— На какво мислиш, че прилича тук?

— Не знам — отвърна тихо той. — Предполагам, на ада.

Тя се обърна и го погледна.

— Питам се какво ли ядат. Тук нищо не расте. Как ли преживяват?

— С насекоми — разсмя се той. — Също с голи охлюви и други малки животинки, които допълзват отвън.

Ядат се и един друг — мина му през ума, но не го изрече.

— Сигурно е ужасно — извърна се тя. — Това е най-ужасното място. Да те хванат в капан тук. Да знаеш само това.

— Може би — забележката ѝ го накара да осъзнае колко много приличаше Глината на неговите Черупки. И при тях човекът беше ограничен, откъснат от нормалния живот. При такива обстоятелства сетивата огладняват за сладката вода на съня или илюзията. Съзнанието се обръща навътре. Изоставено, то се храни от самото себе си като чудовищата от дълбините.

Той положи здравата си ръка върху камъка до него. Висок, светъл, набразден камък, чиято заострена повърхност бе покрита с петна плесен.

— Мисля си какво ли сънуват.

Той кимна, докато пръстите му проследяваха потъмнелия надпис на древния камък.

— Сигурен съм, че мракът трябва да бъде изпълнен със сънища. Живи, потресавачи сънища. Представи си, Мег. Вечна нощ. Вечна тъмнина. Събуждат се и виждат сънищата си. Изживяват ги.

— Бих полудяла — отвърна тихо тя.

— Да...

Има много видове лудост. Нима Градът бе толкова различен? В известен смисъл хората от Глината бяха по-здрави. Поне сънуваха. Високо, Горе, под блясъка на вечната изкуствена светлина, бяха забравили как се сънува. Или когато го правеха, сънищата им бяха бледи и немощни; свити до призрачна безплътност, износени от безпощадната яростна атака на хиляди евтини илюзии, на десет хиляди лъскави крушения.

Човекът се нуждае от мрака. Човекът се нуждае от отмората на съня. Другият живот е само механизъм.

Бен потръпна, спомнил си изведнъж думите на Шекспир: *Ако трябва да умра, ще срещна тъмнината като годеница и ще я прегърна.*

Мег се извърна към него, внезапно загубила търпение.

— Защо не идват? Какво чакат? Нали каза, че ще дойдат, когато мръкне?

— Скоро — с успокояващ глас ѝ отвърна той и се пресегна със здравата си ръка да докосне и помилва бузата ѝ. — Скоро ще дойдат.

Още докато произнасяше думите, чу жужене на гласове в телефонната слушалка и пресипналия глас на Тюл, който даваше нареждания.

— Почакай — възкликна той. Ръката му се плъзна по рамото ѝ и го стисна. — Най-сетне. Идват.

Мина покрай нея, скочи на стената, разпери ръце, после се хвърли в тъмнината, сякаш я прегръщаше, и се приземи във високата трева на двайсетина стъпки по-долу.

— Ела! — извика я той. Лицето му, осветено от лунната светлина, беше оживено от някаква странна възбуда. — Бързо!

Обърна ѝ гръб и с все сили се затича надолу по стръмния склон на ливадата, към печата.

ГЛАВА 15

„ПРИРОДАТА ТИ — С НОКТИ И ЗЪБИ, ОТ ПЛЯЧКА ЧЕРВЕНИ“

Той ги гледаше как излизат от тъмнината — дузина мънички прегърбени фигури, притичващи през късата трева към заливчето, с посребрени от лунната светлина голи тела и с две примитивно направени дълги лодки в ръцете.

Докато тичаха, с боязън се взираха в блестящия кръг на луната, стъписани да я открият на небето. После скърцаха със зъби и бързаха да се измъкнат от всевиждащото ѝ ослепително око.

Поставиха лодките в края на водата и се наведоха, плътно струпани в пространството между канутата, отново зяпнали дупката. Измина минута и се появи втора, по-широка вълна хора от Глината, които бавно и колебливо се оглеждаха към сребрилата тъмнина на долината. Някои се обърнаха и се опитаха да побегнат, но един от тях застана пред дупката с кама в едната ръка и с камшик в другата.

— Там — промълви меко Бен и го показа на Мег, която се бе сгушила зад ниската каменна стена е бинокъл пред очите. — Онзи там. Трябва да е главатарят им. Виж как ги събира. И виж колана му. Използва ръчен комсет.

— Всички са толкова грозни — прошепна Мег и свали бинокъла. — Имаше един, на когото половината лице беше изядено. Можеш да видиш формата на черепа му. А друг имаше вместо ръка чуканче.

Гласът ѝ секна. В сребрилата тъмнина долу мъжете от Глината се движеха бавно през откритата площ между стената и заливчето и дебнещите им фигури приличаха на частици от мрака.

За миг тишината беше пълна. Изведнъж от центъра на призрачната войска се чу отривистото цвърчене на ръчния комсет. Застанал към края на множеството, главатарят замръзна, стъписан от гласа от колана си. Помръдна уши, огледа се наоколо, вдигна ръчния комсет до ухото си, като го държеше така, сякаш всеки момент щеше да го ухапе. Всички около него бяха спрели, бяха се стълпили на едно

място и почти се притискаха към земята. За миг се възцари тишина, след което главатарят отговори с нисък гърлен глас.

— Това е Тюл — Бен се наведе към сестра си, за да ѝ превежда това, което успяваше да чуе от разговора. — Казва на мъжете от Глината да вървят напред. Обаче главатарят не помръдва. Казва, че не са знаели за луната. Тя е като призрак. Мислели са си, че ще е тъмно, както е вътре. Казва на Тюл, че хората му се нуждаят от време, за да свикнат с нея.

— Какво ще стане сега, Бен? Ще атакуват ли?

— Да. Но луната усложнява нещата. Изглежда корабите на Тюл вече са отплавали. За щастие приливът е срещу тях. Дори и така, ако не се оправим бързо, няма да стигнем до пристанището навреме.

— Навреме за какво? — сега тя го попита с любопитен поглед.

— За представлението — отговори ѝ той и извърна поглед. Блестящият кръг на луната се отразяваше ясно във влажната тъмнина на зениците му.

— Представлението?

— Аз... — Бен замълча. Там долу главатарят беше спрял да говори и мушна ръчния комсет в колана си. Огледа се наоколо, избра шестима от хората си и посочи хълма към вилата.

— *A-warthq!* — изрева свирепо, простирайки отново ръка, сякаш да натърти думите си. — *An chy. Kherdes! Tenna dhe an chu!*

— Какво е това? — подпитваше Мег, която усещаше преминаването на вълна от страх по гръбнака ѝ при звука на този ужасяващ животински език, при скритата заплаха в движещата се ръка. — Какво казва?

Но Бен сякаш не я чу.

— Хайде — подвикна той, обърна се и тръгна обратно към вилата с приведено тяло и почти крадливи движения, като имитираше поведението на водача дори когато Мег погледна назад, отвратена от основната група от Глината, и се закатери нагоре по склона пред себе си.

* * *

Вървяха бавно, душеха въздуха като кучета. Докато се приближаваха към вилата, дребните им жилави тела бяха свити и конвулсивно напрегнати. Спряха в тъмнината на долната градина, събраха се накуп и ниското им ръмжене се донесе до Мег, която лежеше и наблюдаваше от поста в скрития заслон.

Като глутница — помисли си тя, когато единият — по-скоро бултериер, отколкото човек — се отпусна върху друг и леко извъртя глава, сякаш за да впие зъби във врата му. Застанали наблизко, останалите гледаха и правеха раболепни жестове на подчинение като младите вълци, които видя във филма, показан ѝ от Бен.

Потрепери. Ръцете ѝ играеха, докато увеличаваше ъгъла на стрелба. Беше чудо, че още използваша думи; жестовете им бяха толкова красноречиви. Точно както беше казал Бен. Телата им говореха.

Направи каквото казвам — сякаш изричаше водачът. — *И да не ти хрумне да вършиш нещо сам.*

Тя наблюдаваше как другите се прегърбват и сервилно лижат ръката на изчадието, как се изправят с патетична пламенност на лицата.

— *Епа...* — изрече мъжът териер и посочи към вилата. — *Епа ha епа!*

Настъпи миг колебание и те отново тръгнаха. С приближаването на земния насип се пръснаха около розовата градина. *Още две крачки* — помисли си тя, припомнила си думите на Бен. *Още две крачки...*

Шепотът започна.

Първо приличаше на вятър, шумолящ в листата на старата есенна гора — сух, полуартикулиран шепнещ шум. Въпреки това, ако сред звука имаше думи, бяха по-скоро въображаеми, отколкото различни. След това с лекото нарастване на шума от неразличимостта се образува ясната твърда форма на думите, падащи като семена на земята.

— *Of ancow...*

Мъжете от Глината замръзнаха полуизвърнати към шума с разширени от внезапен страх очи.

— *Of ancow...*

Нисък стон се надигна от мрака, виждаха се скупчени на склона фигури. Със скимтене се хвърлиха на земята и се заровиха в пръстта,

сякаш за да се слоят с тъмнината, но лунната светлина беше безпощадна; тя ги шибаше безмилостно, безжалостно, принуждаваше ги да обърнат глави и отново да я погледнат.

— *Gwelaf why gans ow onen lagas...* — шушнеше гласът сякаш от самия въздух. — *Ow goglow lagas dewana why!*

Чу се уплашен лай и хленч, ужасяващо слуха, ниско стенание, като рев на ранено животно.

— *Ow enawu a-vyn podrethes adas askern...*

Скимтенето стана неистово. Мъжете от Глината виеха проточено от ужас, толкова силен, че Мег можа да усети чувствата им от мястото, където лежеше; можа да подуши формата му, отчетливия мирис във въздуха. Тумбестите им противни лица се бяха разплули като лицето на лудия, което бе зърнала в албумите на брат си. Страхът бе отстъпил място на нещо друго — на някаква тъмна първобитна сила.

За секунда тя се поколеба, изпълнена с ненадейно неочаквано съчувствие към тези същества, и с леко потреперване, но и със знанието какво ще последва, натисна спусъка.

Въздухът над мъжете от Глината заблещука. Сякаш изплували от самия въздух, се появиха четири масивни фигури, очертани бледо на фона на тъмнината. Четири древни привидения на войници с проблясващи на лунната светлина бронирани ризници, с дълги, извити саби в стиснатите юмруци. А лицата им...

Мег потрепери, щом ги позна. Вол и лъв, мъж и орел, със сурови непрощаващи черти. *Ангелите* — помисли си тя, като погледна към големите криле — общо шест — израснали от широките им мускулести гърбове. — *Бен е призовал ангелите...*

Стояха могъщи и отмъстителни и като един пристъпиха напред, вдигнали мечове.

— *Dyesk-ynna!* — изрече ангелът с лице на вол с жест към мъжете от Глината. Гласът му отекваше в тишината като гръм: — *Dyesk-ynna!*

До този миг мъжете от Глината се бяха привели, парализирани от гледката, но изведнъж, лишени от хладнокръвие, те се обърнаха и побягнаха с писъци към безопасната вила.

Без да откъсва поглед от тях, Мег също се затича. Гръбнакът ѝ изтръпна от страх, какъвто никога досега не бе чувствала, нито пък бе мислила, че ще изпита.

— Знам какво правиш — промълви тя боязливо. — Носиш име на жив, но си мъртъв.

* * *

Мег седеше в подножието на стълбите на избата и гледаше през плътно прилепналата маска как брат ѝ връзва последния от изпадналите в безсъзнание родени в Глината. Край него стоеше сега бездействащият морф и дюзата на празния му газов цилиндър хлабаво се поклащаше от лъскавата му ръка.

Бен се обърна и ѝ се усмихна през маската.

— Готово — думите глъхнеха, докато ги произнасяше. — Сега ни остава само да ги качим горе във външната постройка и след това да слезем в града.

— Горе? — тя потрепери. Ужасяваше се само при мисълта да докосне едно от тези гротескни, прилични на деца същества, камо ли да вдигне и да носи някое. — Не може ли да ги оставим тук?

Той тръсна глава.

— Не бих могъл да поема такъв риск, Мег. Помисли си какви бели ще направят долу, ако само един се измъкне. Горе това няма значение. Малкият хамбар е добре затворен, а и там няма нищо, което, да развалят.

— Няма ли нещо, което ще ги задържи още малко в безсъзнание? Нали разбираш... някакъв наркотик или...?

— Ами ако ги убие? Не, Мег, не мога да рискувам. Искам тези... тези мъже. Трябват ми за работата. Затова си дадох този труд, за да не им навреди нищо.

Тя извърна поглед — не можеше да намери думи да обясни отвращението си.

Той се засмя.

— Виж, ще ги сложа в чували, ако предпочиташ. Ако ще ти е полесно. Но трябва да го направим. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще ми помогнеш ли или сам да се оправям с всички?

— Ще ти помогна — отговори най-сетне тя и отново срещна очите му, — но само не това, Бен. Не мога. Просто не мога.

Той я погледна за миг и с незабележимо леко кимване се обърна настрани. Наведе се над отпуснатото тяло на един от родените в Глината, вдигна го и го закрепил на лявото си рамо. После се наведе, за да вземе друг, и метна жилестия скелет върху другото си рамо. Едва тогава обърна отново лице към нея.

— Ключовете висят на вратата. Върви напред и отвори, вземи си късото кафяво палто и колелото от сайванта. Чакай ме при пощенската кутия над железопътната линия. Ще дойда колкото може по-бързо.

Тя кимна; разбираше, че го е разочаровала, но този път нищо не можеше да направи. Нищо на земята или небето нямаше да я накара да докосне някой от тях. Нищо. Дори и неодобрението на Бен.

— Добре — отвърна тя, — но не се бави, Бен. Моля те. Не мога да понеса да ме нападнат. Просто не мога.

— Не — утеши я той с поомекнало лице, — нито пък аз.

* * *

Мег стоеше на верандата на стария морски колеж и гледаше към реката. В подножието на хълма водата стигаше до другата страна като широк грапав лист, осветен от луната тъмнина, чийто отразен блясък бе ограден от хълмове. Вляво, отвъд поточето Олд мил, тъмната изпъкнала земя скриваше всеки знак от селото и вилата там. На далечния бряг беше най-тъмно — там, където черното на горите се притискаше заплашително към края на водата. На юг — пак вляво, ако се извиеше да го погледне по протежението му — в тъмнината блещукаха лампите на стария град като отделни светли точки. Над него строго и непреклонно върху скалните си основи стоеше замъкът и пазеше устието на реката. Рибарските кораби с мачти като зимни фиданки бяха наредени в старото пристанище. Наблизо покрай калдъръмения кей почиваше закотвен големият търговски кораб с прибрани платна и маслени лампи, подредени по такелажата му под формата на огърлица.

Всичко изглеждаше наред. Всичко изглеждаше... *познато*. И все пак над мястото ѝ от далечната страна на реката чакаха онези от Глината с измъкнати на брега канута под надвесените дървета.

Тя се обърна назад, за да види как се оправя Бен. Той стоеше между три големи контролни табла, облечен в преносима броня и заради нея не приличаше на човек: изглеждаше повече като машина, отколкото като живо същество. От дясната му страна, скрита от реката от стената на верандата, имаше поле от екрани — четири на дължина, три на ширина — с различни гледни точки към долината.

В много отношения беше както преди. Камерите стояха на място, лентите се въртяха. По таблата примигваха и просветваха светлини. Наблизо, върху плоския капак на записващото устройство, беше отворен един от големите дневници, а четливият почерк на Бен изпълваше страниците. Но имаше и малка разлика. По-различно беше това, което тя чувстваше.

Защо ставаше това? Защо мисълта да се *използва* тази ситуация толкова я тревожеше? Дали беше само вътрешният ѝ страх или имаше и нещо по-дълбоко? Нещо, което едва ли можеше да посрещне очи в очи, без да оспори това, което правеше Бен, това, което той *беше*.

Изучаваше брат си сякаш за да забележи нещо по-различно при него — нещо, което не е откривала досега. Винаги е бил такъв: камера, която поглъща всичко в себе си. Асимилира го и го преобразява. Събираше пресътворяването на света в собствения си мрачен образ.

Както сега.

— Готово — приближи се той. — Сега трябва само да разположим камерите правилно и сме готови.

Тя кимна, макар отново да усещаше, че е далеч от него, че не желае да бъде съучастник в работата му. Всичко преди беше игра: безкрайна магия, но все пак игра. Сега беше истинско. Щяха да бъдат ранявани истински хора. Щеше да се лее истинска кръв. А Бен се държеше така, сякаш играта продължаваше. Сякаш наистина, *нямаше* разлика.

— Вземи номер три — дори не я погледна; очите му бяха фиксирани върху ставащото по екраните. — Искам близък план на кея пред странноприемницата.

Тя се приближи и оправи камерата, докато той измърмори в знак на задоволство:

— Добре. Сега втората.

— Бен?

Погледна я разсеяно.

— Какво?

— Какво правим, Бен? Защо ти е нужно?

Очите му срещнаха нейните и бързо се извърнаха. Пресякоха погледи съвсем за кратко, но достатъчно тя да разбере. Той не знаеше. Не знаеше защо. Причината беше в самия него.

Тя потрепери и отново го погледна. За първи път забеляза ракетната установка в тревата до велосипедите им. Грубата ѝ сила бе подчертана от тънката кожена лента.

— Втората — повтори той. — Моля те, Мег. Нямаме много време.

Тя изпълни нареждането му и я фокусира върху неголямата тълпа, която стоеше пред стария хан на замъка и пиеше.

Пиеха... Или се преструваха, че пият, дишат и говорят. Всичко беше само празна преструвка. И зад всичко това — Бен, движещ мъртвите си кукли — единственото, което за него си заслужаваше.

Мъртво — помисли си тя. — *Всичко е мъртво. Може би затова той има нужда от нещо различно. Да го направи живо. Да му даде дъх и плътност.* Но обяснението не я задоволяваше. Объркването ѝ оставаше и с него нарастваше и усещането, че е трябвало да се противопостави на Бен и да извика Толонен. Сега беше твърде късно.

— Погледни — Бен посочи към горния екран вляво. — Ето там, над джонките.

Тя се приближи и застана зад него. В обсега на камерата влезе първият парен сал, който напредваше по водата с палуба, натоварена с тъмни заплашителни фигури. При вида ѝ страхът на Мег се върна; сякаш нещо остро, студено изсмукваше волята ѝ. Как могат да се преборят с тези същества? Как да надвият такива странници?

— Я да чуем какво си говорят — подхвърли Бен и се протегна към едно копче на таблото под екраните. Веднага се разнесе мек гърлен брътвеж. Като го чу, Мег се разтрепери и обърна глава към луната. *Ами ако всичко свърши дотук?* — мислеше си тя. — *Ако всичко е погрешно?*

Но Бен явно не хранеше никакви съмнения.

— Добре — обърна се той към нея. — Точно така, както си го мислех. Готвят се за фронтална атака срещу града. Казали са на родените в Глината да слязат до реката над търговския кораб, а на хората от саловете — по-надолу, край стъпалата на старата митница.

Тюл планира маневра клеци. Иска да събере всички хора от града на едно място и там да се разправи с тях.

— И какво ще стане? Какво ще правят после?

Бен се смееше.

— Морфите ми ще се бият с тях.

— Ще се бият? Но как? Не са програмирани да водят битки.

— Разбира се, че са. Хореографски сме отработили повече от осемдесет различни движения.

Тя се вторачи в него, удивена, че той не може да разбере.

— Да, но... другите нали не са програмирани? Могат да направят нещо... неочаквано.

— Така е.

— Ама ще ги нарежат на ленти!

— Може би. Във всеки случай поне един-двама. Но не всичките. Ще командвам някои от тях чрез оборудването тук. Например едрият моряк или този хан с куцането. А и други. Ще се превключвам от тяло в тяло. Ще удрям там, където най-малко ме очакват.

Мег се намръщи, опита се да го разбере, да схване какво иска той от това безумие, но нямаше време. Бен се бе обърнал и легнал върху централното табло — завършваше дребни уточнения по мизансцена — когато отвъд реката, от дълбоката сянка под надвесените дървета, две канута се оттласнаха от брега и, посребрели от бързане, прекосиха водната тъмнина.

* * *

В долината се носеха викове. Ужасяващи, неземни звуци. На калдъръма пред древната странноприемница тълпата замълча и се загледа в пристанището. Там, в сянката на тримачтовия търговски кораб, под лампата се бореха две фигури; сякаш се бяха прегърнали. За миг бяха само двама, но после като демони, изпълзели от процеп в самия ад, върху речната стена се появиха дузина родени в Глината, като крещяха и пищяха пронизително; тъмните им изгърбени фигури се насочиха към града.

Чуха се викове, първи възгласи на паника и тълпата се разпръсна. Някои побягнаха към търговския кораб, но повечето тръгнаха наляво

към сигурността на митницата. Последните не бяха успели да стигнат далече, когато група от диви на вид създания — може би общо половин дузина — изскочи от тъмнината на една от близките до морето къщи и се сблъска с тях. Едри мъже с първобитни брони, с назъбени брадви и заплашителни криваци в ръцете.

— Назад! — извика някой. — Поискайте помощ от странноприемницата! Там има оръжие!

Но дори след като се чу викът, страховитите нападатели се втурнаха към челото на тълпата. Писъците изпълниха въздуха. Ужасяващи, жалостиви писъци, сякаш умираха истински хора.

Най-напред тълпата беше изтласкана назад от злостната яростна атака. Неколцина паднаха под дъжд от удари, с отсечени от телата крайници или размазани с чук черепи, но останалите, окуражени от усилията на младия страж на замъка, пак започнаха да се бият. Като използваха каквото оръжие им попадне под ръка, изтласкаха хората от саловете стъпка по стъпка назад към митницата. Още по това време ония от саловете се присъединиха към нападателния отряд, струпаха се на стълбите и навън по осветения от лампи кей.

От сигурната си и удобна позиция над града Мег свали бинокъла и се обърна с лице към брат си.

Гледаше как Бен рита и се клати, после се залюля и рязко замахна, нанесе злостен удар във въздуха, без да откъсва очи от екрана пред себе си. Тя знаеше, че долу на калдъръма пред митницата морфът на караула рита и се клати, после се залюлява и замахва рязко, нанася злостен удар — движенията му са съвършено повторение на тези на Бен.

Тя потрепери, изплашена от чистата физическа сила, от неразбираемата ярост на всяко движение.

— Те са толкова много — промълви тя тихо. — Планът ти никога няма да проработи, Бен. Бързо ще смажат морфите.

— Почакай — той леко се отмести назад, без да изпуска от очи екрана дори когато ръцете му доуточняваха нещо върху контролното табло до него. — Далеч сме от края.

Тя го видя да вдига ръка, сякаш да предотврати удар, след което се олюля и извъртя като че изрисува фигура във въздуха. Долу от града виковете и писъците продължаваха.

Екраните се бяха оживили. Близки кадри на премазани ръце и агонизиращи лица стояха редом с обемни планове на мънички фигури, воюващи под лампите на пристанището. Металът се бе врязал дълбоко в плътта, едната — истинска, другата — *направена*, а кръвта се лееше като струя на тъмен водоскок.

Приблужи се и дай панорама — мислеше си тя и преглътна, като си припомни колко пъти са правили такива неща с морфите. Но този път беше различно. Истинско. Или поне полуистинско.

Мег разглеждаше различните образи на битката. Родените в Глината бяха задържани на кея до търговския кораб. В решителните моменти на битката, когато Бен беше накарал екипажа да се разтича по дървените рампи и да се хвърли срещу нападателите, морфите размахваха крайници френетично. За първи път имаха успех и неколцина от Глината паднаха тежко ранени. Но всичко се обръщаше бързо. Сега над трийсет морфа лежах на кея, неподвижни или силно повредени, докато още дваветина се люлееха, захлупили лице във водата отдолу. Оставаха по-малко от половината. За една-две минути щяха да ги смажат, нямаше да удържат левия фланг.

Мег се извърна назад и вдигна бинокъла към очите си да разбере какво става на другите места. Един от странните парни салове бе спрял до стъпалата на митницата. Надолу по реката още четири сала образуваха зигзагообразна линия по водата и тъмните им туловища бавно завиваха към залива. Вторият беше на не повече от петдесетина метра и ако първият сал се движеше, хората от саловете щяха да дебаркират трудно.

Освен ако не използват желязната рампа.

Тя леко се обърна и фокусира сала. На борда му кипеше трескава дейност; размахваха ръце, викаха. Докато гледаше, един от войниците — може би щурманът — зашлеви един от хората си и го събори, след което, посочил с пръст към рампата, накара двамата кормчии да изнесат мъчноподвижния кораб силно напред. Тя не откъсваше поглед от сала, който бавно се завъртя, избягна закотвения наблизко кораб и се насочи към пролуката в стената.

За миг се плъзна навътре с нос, точно прицелен към рампата, но внезапно се разнесе огромна експлозия.

Мег усети как гръдният ѝ кош се свива. В последвалата отекваща тишина тя чуваше плисъка на падащи във водата тела. Можеше да

види мъничките отломъци от камъни и метал, плът и натрошени кости, премятащи се във взривената тъмнина.

На кея до митницата битката беше стихнала. Нападателите криволичеха назад и ужасени се взираха в останките от корабокрушението.

— Какво става? — питаше се Мег и за миг си помисли, че е избухнал парният котел на сала. Но щом се извърна и видя усмивката на Бен, разбра. Беше минирал желязната рампа.

Съчувствие. Това му липсваше. Нещо, което баща ѝ, Хал, притежаваше, но не и Бен. Това бе търсила у него, но не го бе открила, докато го наблюдаваше пред стария хамбар, докато размахваше косата. Простичко човешко съчувствие.

Бен изви китка, прекъсна за миг веригата, която го свързваше с караула, и отстъпи три крачки назад. Когато се изключи, нададе смразяващ кръвта вик и полуизтича, полупадна към екраните.

От града долу тя чу същия отекващ вик на караула, смразяващия писък на смъртно ранен човек, и се обърна да погледне. Един мъж от саловете беше паднал на колене и брадвата на караула се бе врязала до дръжката в гръдния му кош.

— Бен — прошепна тя, усетила през тялото ѝ да преминава болезнена тръпка, — какво, за Бога, правиш, Бен?

Но той не ѝ обърна внимание. Тя продължаваше да гледа, когато небето отново се обля в светлина. Закотвените в средата на реката джонки пламнаха и се завъртяха в дирята на последния сал. До нея достигнаха паникьосани викове и плясък, сякаш някои от хората по саловете се хвърляха зад борда, но за повечето беше вече твърде късно. Когато първата джонка се прилепи към сала, върху него се изсипа дъжд от въглени и горящи дрехи и превърна морския съд в огромна завеса от буен пламък.

Мег пребледня и простена.

От всички страни морфите се надигаха от местата, където бяха паднали, пълзяха и куцукаха, подскачаха на един крак или просто се влачеха към противниците си, забравили получените удари, после се хвърлиха към нападателите си в опит да ги изтласкат.

Пред митницата младият страж беше паднал на колене, с отсечена от раменете глава. Още докато залиташе напред, друг от хората в града зае мястото му — едър, набит момък, в когото Мег

веднага разпозна ханджията. С рев той замагна с брадвата високо над главата си и яростно я запрати надолу с нечовешка сила, с която разцепваше изумените хора от саловете от темето до кръста.

Разнесе се ужасен рев. Докато допреди миг изглеждаше, че за нападащите всичко върви добре, сега два от саловете им бяха унищожени и вместо на свитите хорица от града те се натъкнаха на демони. Хора, които не оставаха да лежат, както лежат неподвижно мъртвите, ами ставаха и отново влизаха в битката, без да обръщат внимание на страховитите рани, от които трябваше да са умрели.

Надолу по реката саловете се обърнаха и се насочиха обратно към устието и към безопасното море. Бяха видели със собствените си очи как вървят нещата. Дори Тюл, който наблюдаваше от носа на третия сал, потрепери и се извърна.

— *Nag-us genus* — чува го да казва. — *Ny harth o mlath nagus genus*

Неродените... Не можем да се бием с неродените...

— Стига — изведнъж му се ядоса Мег. — За Бога, Бен, *стига!*

Но Бен не я чуваше. Той скочи, зарита, завъртя се; биеше се с въздуха с вторачен поглед, прикован към образите на екраните.

* * *

Свърши се. Около шейсетина пленници бяха скупчени в пространството пред странноприемницата в неправилен кръг. Докато се приближаваше към тях, Мег потрепери. Миризмата им беше силна, почти непоносима. Стара животинска миризма. Вперила поглед в тъмните нашарени лица на хората от саловете и наведените глави на родените в Глината, тя си припомняше колко упорито и злостно се бяха били. Но в този миг бяха уплашени и сломени, особено тези от Глината. Видът на ранените и осакатени мъртви тела, които лежах по земята, ги беше обезкуражил. Привиденията, срещу които се бяха борили — още повече. Да, пък и онзи тъмен, безформен дух, който се втурваше всеки път, когато се бяха опитвали да го отрежат, и отново се връщаше, обновен и два пъти по-смъртоносен.

В този миг духът беше застанал пред тях и човешката му фигура се открояваше в блещукация сребрист отвор. Всесилният магьосник,

който заповядваше на неродените и говореше езика им с вещина, която не притежаваше нито един от тях.

Бен се наклони към тях с мек глас, който сега, след извоюването, звучеше успокоително. В устата му страният им противен език се преобразяваше, беше почти хубав. Над главата му блуждаеха две-три камери, чиито очи-лещи запечатваха всеки детайл от сцената, всяко помръдване или крадлив жест на пленниците му.

Запис — помисли си тя. — *Да имаш всичко на запис, нали така, Бен?* Раздразнението, което бе почувствала преди, я бе напуснало. Сега изпитваше някаква умора, ужасна слабост чак до костите. Трябваше да се махне оттук. Да избяга далече от всичко това.

Започна да вали. По реката се разнесе глухо съскане, сякаш от тлеещите джонки се вдигна мъглица от пара. Сред родените в Глината се разнесе нисък боязлив стон, те се притиснаха още по-плътно един към друг и се разтрепериха, докато хората от саловете само вдигнаха поглед, сякаш поздравяваха стар близък познайник.

И тогава, щом погледнаха нагоре, с лица, обърнати към нощното небе, а обрулените им от времето черти се осветиха от лампата, тя го забеляза за първи път — между тях имаше жени. Не просто една-две, а повече, навярно общо десетина. Мег сведе очи от дълбокия шок.

Брат ѝ беше воювал с жени. Бе убивал и осакатявал жени. Чудеше се дали го е знаел.

Ако го е знаел?

Тя погледна надолу, внезапно уплашена от мислите и чувствата си в този миг.

Чу се шум. Изненадано сумтене. Вдигна поглед и видя, че Бен е помръднал, отишъл е право при пленниците и се е навел, за да вдигне брадичката на един и да го обърне с лице към себе си.

— Господи! — извика той, щом дръпна ремъка и смъкна смачкания шлем от главата на войника.

Дългата червена коса се разпиля изпод шлема. Зелените очи плъзнаха покрай него и срещнаха очите на Мег. Зелени очи на хубаво славянско лице.

Мег затаи дъх. Катрин! Това беше Катрин! Или някоя, която ѝ приличаше като близначка.

Бен се изправи, поклати глава и се обърна да погледне към Мег.

— Аз я видях — намръщи се той, докато се опитваше да си събере мислите. — Забелязах я в една от далечните камери. В селото на големия сал. Никога не съм и помислял...

Той се извърна към нея и я загледа. После подаде ръка, сякаш жената щеше да я поеме. Но тя се отдръпна назад, а в страха ѝ се примесваше естественото отвращение.

— *Dos benen!* — нареди ѝ той. Но едва произнесъл думите, небето на юг светна и за миг силуетът на стария замък се очерта в блясъка. След миг-два мощни взрива разцепиха въздуха.

— Саловете — промълви Бен с лице към отслабващия блясък. — Виртанен унищожи саловете.

Откъде знаеш? — искаше да го попита Мег, но беше уверена, че той е прав. Сега и тя можеше да чуе двигателя на крайцера, да усети леката вибрация на въздуха.

— Ей там! — Бен изведнъж ѝ посочи стъпалата. — В пролуката... железната рампа! — и без да изчака да провери дали тя ще се подчини, тръгна натам, след като смъкна ракетната установка от мястото до стената, където я бе оставил, и я плъзна на рамото си.

Бен се обърна назад с лице към пленниците. Някои стояха прави. Други нервно се взираха в небето, сякаш се досещаха какво ще стане. Изглеждаха така, сякаш всеки миг щяха да побегнат.

— *Tryga!* — нареди Бен с властен глас. — *Tryga onna!*

Още докато изричаше думите, върху луната падна сянка и тъмният силует на крайцера премина през небето над реката с отекнал във внезапното безмълвие машинен шум.

Сред пленниците се разнесе уплашен шепот. Крайцерът не беше осветен и прекосяваше небето като гигантски бръмбар. Тъмен, коварен заплашителен.

— Тичай! — Бен пак се извърна към нея, за да я пропъди. — За Бога, разкарай се оттук! Ще се върне всеки момент!

Този път, след като се провря през нащърбените стени, тя стигна на половината път към калдъръмената рампа, само на няколко метра над тъмния край на реката. Какво ставаше с Бен? Какво се опитваше да направи? Да се пазари с Виртанен? Да го накара да си признае какво е направил?

Лудост — не за първи път през този ден си помисли тя. — *Всичко това е лудост. Животът ни е в опасност и то само защото*

брат ми иска емоции!

Това не беше съвсем истина, Виртанен го беше започнал. Но Бен го бе усложнил много по-бързо, отколкото на онзи му се искаше. Ако подозренията ѝ бяха верни, той е получил доказателства срещу Виртанен много отдавна. Всичко това беше просто заяждане.

Жуженето от двигателите, на крайцера затихна. Сега се връщаше още по-силно и по вълнението на водата под него се отгатваше, че корабът кръжи из реката.

Мег пак лазеше бавно към рампата, докато успя да мушне глава през тухлената зидария и се огледа.

Пленниците си оставаха на мястото, още по-плътно скупчени, всички глави бяха обърнати към заплахата от крайцера. Край тях моряците морфи безстрастно стояха с вдигнати оръжия и безизразни лица.

От Бен нямаше и следа.

Тя обърна глава, опита се да открие крайцера. Най-напред не го видя, но с ненадейна бързина, която я стресна, той запали всичките си лампи и сноповете светлина я ослепиха и предизвикаха викове на страх у пленниците.

Известно време всичко изглеждаше свръхреално, изрязано върху бездиханния релеф, натегнало от сянка.

— Шепърд! — разнесе се глас. — Бен Шепърд! Там ли си?

Не отговаряй — мълчаливо се молеше Мег, вторачена в крайцера като хипнотизирана. — *За Бога, Бен, не отговаряй.*

— Тук съм, майор Виртанен! — чу се глас от далечната страна на реката. — Тук, на брега на реката!

Тя видя с разтуптяно до пръсване сърце, че крайцерът зави бавно и лампите му минаха през нея, докато опипваха далечния бряг. През това време забеляза малко петънце — една от дистанционните камери на Бен? — да се рее над прохода до митницата и бързо да се издига към кръжация крайцер.

Той бавно обърна назад и блясъкът от прожекторите му преброди кея.

— Защо си играеш? — долетя глас от светлината. — Дойдохме да ти помогнем, Шепърд. Да те спасим от салджиите.

Настана тишина, пълна тишина и внезапно — смях. Смях, който се усилваше, докато сякаш изпълни Имението и отекваше между

хълмовете. Смахът на Бен.

Детонацията беше неочаквана. Отхвърли Мег назад и тя се затъркала надолу по склона, докато не докосна студената вода. Горещина... въздухът се изпълни с горещина. И светлина. За кратко светлината беше станала ярка като...

Ушите ѝ пищяха. Тя седна до кръста във водата и разбра. Виртанен беше взривил ракетен снаряд.

А Бен? Къде беше Бен?

Тя изскочи и се затича по склона. През дима видя, че кеят е разрушен така, сякаш от камъка е отхапано огромно парче. Над него, там, където бяха пленниците, нямаше нищо. Само овъглена вдлъбнатина. Вгледа се в нея вцепенена и с омекнали колене се свлече долу.

— Господ да ни е на помощ...

Димът се въртеше под снопа светлина от прожекторите на крайцера. От мрака под широкия кръг светлина изникна една фигура и бавно тръгна през пушека, докато застана в средата на одимената и овъглена падина с проблясващи в сребро ръце, крака, гърди и глава. Това беше Бен, хлабаво хванал ракетната установка в изкуствената си ръка, сякаш тежеше по-малко от старчески бастун.

Не! — искаше ѝ се да изкреци, но устата ѝ беше пресъхнала, гърлото ѝ се беше схванало от страх. — *Не!* Едва можеше да го гледа — толкова се страхуваше от него.

— Виртанен! — извика Бен със студен глас, какъвто тя не беше чувала по-рано. — Защо не слезеш и не застанеш очи в очи с мене? Или се страхуваш? Или предпочиташ да убиваш хората без предупреждение?

В тишината звучеше дълбоко скрито бръмчене, което бързо секна.

— Май ракетите не работят? — Бен пристъпи напред и вдигна ракетната установка. — Чудно ми е какво ли е станало.

На крайцера беше тихо. Тежка, мрачна тишина.

Бен гледаше надолу, сякаш разглеждаше хвъргачката. Бавно, почти любовно я вдигна на рамо и погледна през мерника.

— Малка шегичка от моя страна. Или трябва да кажа — ваша. Разбираш ли, ние, семейство Шепърд, от години чакахме този ден. Подготвихме се, ако някое злонамерено копеле като тебе дойде насам.

Мег разбираше какво се кани да стори той; разбираше, че дори да е оправдано, не трябва да се действа така. Опита се да запази спокойствие и тръгна към него.

— Бен! Няма да го направиш!

— Стой там — той вдигна ръка да я спре. — Нямахте да го направя. Но копелето я уби. Без да се замисли. Просто дойде и я уби.

Тя стоеше в мрака и го гледаше, изненадана от силата на чувството в гласа му. Сякаш Виртанен беше убил истинската Катрин. Сякаш...

Тя облиза устни и заговори, като се стараеше да не издаде страха в гласа си, за да го измъкне от мрака, в който внезапно бе пропаднал.

— Дори така да е, Бен, не е редно. Нека Ли Юан реши. Нека *той* реши.

Той я изгледа дълго, ясно, но обърна лявото си око към мерника и насочи дулото на хвъргачката към крайцера.

— *Бе-енн!!*

Взривът я събори и я отхвърли към ниската стена до желязната рампа. Тя не спираше да мисли, докато лежеше. Не, не това беше начинът. Но в краткото кръстосване на погледи беше разбрала. Той беше луд. Нейният брат Бен беше луд.

ЧАСТ III: ЛЯТОТО НА 2210 ГОДИНА БРЕГЪТ НА МРАКА

„... Той поема път нататък
без страх, за да се срещне там
с неведомата сила
или духа от дъното на
пропастта, заселен
в такъв невероятен грохот, и
да го попита
къде най-близо е брегът на този
мрак, зад който
е светлината, и — поглеж,
открива се престолът
на Хаоса и тъмният му шатър,
разпрострян
широко над бездънната
пустиня; редом с него
Ноцта със черния си плащ —
най-древната от всичко —
е седнала като царица; а край
тях стоят
Аид и Орк и още онзи с името
зловецо
Демогоргон, а по-нататък —
Случаят, Мълвата,
Метежът и обърканият,
непокоен Смут,
а и Раздорът с хиляди уста
разноезични.“

Джон
Милтън,

„Изгубеният
рай“ Книга II,
стихове 954-
967^[1]

ГЛАВА 16

КРЪГОВЕ ОТ СВЕТЛИНА

Над Карнак се зазоряваше и Ван Со-леян, танг на Град Африка, стоеше на големия сенчест балкон с гръб към събеседниците си, загледан над широката, мързелива река към Долината на царете.

Ранните слънчеви лъчи лежаха като петна по върховете на скалите отсреща — ивица от червеникаво злато върху тъмните грамади. На юг беше Луксор, древната Тива. Там Градът започваше отново, стените му, гладки бели ледени скали, се издигаха на две ли в утринното небе. Ниско над реката кръжеше птица, черна над черните води, след това се спусна без звук към реката.

Ван Со-леян се обърна, облегна се мързеливо на перилото. Чи Хсин, танг на Австралиите, беше вдясно от него и гледаше надолу по реката към Града. Ху Тун-по, танг на Южна Америка, стоеше до сводестата врата и се взираше в него с усмивка. Бяха говорили цяла нощ, но това вече бе приключено; бяха стигнали до съгласие. На следващия ден щяха да започнат да действат.

Ван се усмихна в отговор на Ху и наклони назад главата си, за да се наслади на свежото утро. Наистина беше просто. Ли Юан бе започнал процеса преди година, когато представи на Съвета пакета от промени. Сега той, Ван Со-леян, щеше да придвижи нещата напред, като даде на своите приятели Отгоре да разберат, че подкрепя техните искания за нови, по-сурови промени в Едикта. По същото време с Чи Хсин Ху Тун-по щяха да финансират една групировка в наскоро отворената наново Камара, за да окажат натиск за тези промени: промени, които Ли Юан не можеше да си позволи да допусне.

— Какво ще направи той? — Ху излезе на балкона.

Чи Хсин се обърна и погледна към тях. Всички бяха равни и все пак гледаха на Ван Со-леян като водач.

Ван бе обърнал подобното си на луна лице встрани, когато проговори:

— Ли Юан ще се противопостави — след което, вече с лице към тях, добави: — Той и приятелите му Цу Ма и Ву Ши.

— И тогава? — попита Чи Хсин обезпокоено. Те бяха обсъждали това вече три пъти, но той искаше да е сигурен. — Вей Чан Ин със сигурност ще ги подкрепи в Съвета, те просто ще се наложат над нас с четири на три.

— Може би. Но смятам, че нашите братовчеди ще мислят два пъти и няма да действат прибързано. Много се е говорило за автономията на новата Камара — за това, че тя не е инструмент на Седмината. Е, ние можем да го използваме, нали? През първите няколко седмици хората ще наблюдават нещата отблизо, ще искат да видят дали Големите обещания ще бъдат изпълнени, дали сделката между народа и Седмината е сключена както трябва. Последното нещо, което нашите братовчеди желаят, е думите им да изглеждат празни. Едно искане за по-дълбоки промени, поставено публично — по конституция — в Камарата, би ги объркало много. Те, разбира се, ще трябва да му се противопоставят — нямат друг избор освен да се противопоставят — но ще сметнат това противопоставяне за неудобно.

Ван се усмихна, погледна към единия, после — към другия.

— Нашата цел е не толкова да се противопоставим на Ли Юан, колкото да го накараме да изложи действията си публично. Да го принудим да се намеси. Колкото до нас, ние трябва да се държим разумно и да приемем, че промените са трудни, но осъзнаваме необходимостта им. По този начин можем първоначално мълчаливо да поддържаме идеята, без да се обвързваме с нея.

Той замълча за момент, след което се отблъсна от перилата.

— А за Ли Юан трябва да намерим други начини да го изолираме от съюзниците му в Съвета. Трябва да направим така, че да звучи неразумно, плановете му да изглеждат лекомислени и с разрушителни последици. Може би Цу Ма ще остане с него, но Ву Ши разсъждава самостоятелно и може да му се повлияе. Що се отнася до Вей Чан Ин, той е син на баща си и като баща си ще гласува за запазване на статуквото. През годината нещата ще са се променили. Вече няма да сме четирима срещу трима, а двама срещу петима. И тогава ще използваме Съвета, за да обуздаем нашия млад братовчед.

Ху кимна възторжено, но Чи Хсин още се колебаеше. Въпреки страховете си той харесваше и уважаваше младия танг на Град Европа и се бе почувствал удовлетворен, когато Ли Юан беше действал решително срещу непокорните синове Отгоре. И все пак повече от

всичко той искаше мир. Мир, за да могат синовете му да растат и да станат мъже. А Ли Юан, при цялото му уважение към него, заплашваше този мир. Чи Хсин срещна погледа на Ван и кимна.

— Така да бъде — съгласи се той.

Ван се усмихна.

— Добре. Тогава аз ще започна веднага да увещавам Вей. Носят се слухове, че нещо го тревожи. Някаква скрита печал, свързана с Ли Юан. Може би една частна среща с него ще разкрие мъката, която той таи в себе си.

— А Ву Ши? — Чи Хсин вирна брадичка, докато говореше. Това беше почти войнствен жест, непознат за самия Чи Хсин, но напълно забележим за Ван Со-леян. Той знаеше, че Чи Хсин не одобрява начина му на живот — в частност наложниците *хун мао*, които той държеше — но корените на това се криеха другаде. Този жест му подсказа, че не може да вярва напълно на Чи Хсин. Ако се стигнеше до съдбоносен избор, Чи Хсин можеше да застане на страната на Ли Юан.

Усмихна се отново.

— Както казах, Ву Ши разсъждава самостоятелно. Той ще гласува както преди. За традицията. И за да запази функциите на Седмината — сви рамене. — Колкото до Цу Ма, той е сянка на Ли Юан. Но двама срещу петима не могат да провеждат никаква политика. Ли Юан ще разбере това и в безсилието си ще се опита да ни изиграе.

Ван Со-леян премести поглед от единия си събеседник към другия и се усмихна, обзет от силно чувство на удовлетворение. Всеки имаше своята роля. Ху Тун-по щеше да предразположи към себе си Нисшите фамилии, като ги придума с нови отстъпки — отстъпки, които Ван Со-леян можеше да подготви и да представи на Съвета на Седмината като проекти, като на първо място им се гарантират постове във всички основни Министерства — постове, които практически им бяха отказвани през последния половин век.

А Чи Хсин? Той трябваше да проникне в най-висшите кръгове на администрацията на Ли Юан — да подкупи и да шантажира най-близкостоящите до младия танг. Защото те със сигурност знаеха мислите и плановете му за месеци напред.

Чи Хсин се съгласи неохотно. Но се съгласи, а неговото съгласие го обвърза със заговора. С течение на времето обстоятелствата щяха да го обвързват все по-тясно с каузата. Той щеше да се оформя от

действията си, докато накрая се срасне с ролята си. А неговите действия винаги щяха да са насочени срещу Ли Юан.

— Влезте вътре — Ван прегърна двамата мъже. — Нека да пием за мира. И за един свят, по-свободен и по-щастлив от този.

Чи Хсин се усмихна и кимна, но преди да влезе, се обърна и погледна замислено тъмната река.

* * *

Ли Юан се наведе напред, разпери ръце върху студената дървена балюстрада и погледна към далечните хълмове отвъд езерото. Беше си мислил, че никога няма да се върне, но сега, преди да са минали и три години от последното му пребиваване, беше тук и сърцето му биеше силно в гърдите при мисълта за предстоящата среща.

Денят беше неестествено горещ и спокоен дори за този южен климат, но там, на северния балкон в летния дворец на Ин Цу, беше донякъде сенчесто. Двама слуги стояха зад него с наведени глави, ветрилата с дълги дръжки се вееха бавно и лениво в ръцете им.

Ли Юан дишаше дълбоко, да се подготви, но за този момент не можеше да има никаква подготовка. Той чу как леките й стъпки се приближават по извитите стъпала зад него и се обърна, внезапно объркан, като премина между слугите си, за да я посрещне. Фей Йен беше спряла на шест стъпки от края на стълбата с наведена глава.

— *Чиe хсия*, аз...

Колебанието й беше нещо ново. Когато му беше съпруга, в нея имаше някаква естествена надменност, която му внушаваше страхопочитание. Тогава той винаги се беше чувствал по-низш от нея, но годините промениха всичко това. Сега той беше по-стар, беше танг. А тя бе една отхвърлена съпруга, прокудена от двора. Два пъти прокудена, мислеше си той, спомнил си двете години траур за брат си.

Пристъпи напред, протегнал дясната си ръка към нея. Тя премина последните стъпала и коленичи, хвана ръката му и допря устни към пръстена *Юе Лун*. Малката й тъмна глава бе сведена пред погледа му. Той я накара да стане, след което погледна мълчаливо към нея.

Тя все още беше красива както винаги. Същата порцеланова деликатност, за която той понякога мечтаеше, беше все още там, непокътната.

— Как си?

Тя гледаше надолу през цялото време, извърнала очи. Сега го погледна.

— Аз съм добре, *чие хсия*.

— Ах... — Но той чу нещо друго. Мъжът, който беше тук в деня, когато пристигна, беше просто поредният от многото любовници, които бе имала. Като че ли нещо ѝ липсваше, че тя не можеше да задържи никого задълго.

— А Хан?

— Той порасна, *чие хсия* — тя замълча за момент. — Сега е с бавачките си.

Ли Юан въздъхна. Той беше чул и това. Като че ли майката избягваше сина, заради когото бе тръгнала по кривия път. Последния път, когато бе видял детето, Хан беше едва на девет месеца. А сега — почти на три години. За миг в него се пробудиха стари чувства. Загледан във Фей Йен, се намръщи, зачуди се къде е сгрешил с нея. Много пъти беше мислил за това. Вината не беше нейна. Не биваше да се жени за жената на мъртвия си брат. Всичко произлезе от там.

Той беше дошъл без намерението да я вижда, с мисълта, че тя е в Хей Шуи, на север, но само часове преди да се приземи, беше дошла тук с любовника си и планове му да види момчето без нея се проваляха.

— Мога ли да го видя?

Тя се напрегна, безмълвна за момент, след което му отговори:

— По-добре не, *чие хсия*...

Беше казано меко, почитателно, но с твърда нотка, която издаваше до голяма степен чувствата ѝ. Беше точно така, както бе очаквал. Въпреки че външно не се бе променила, през последните две години бе станала по-твърда. Второто изгнание ѝ се беше отразило по-зле, отколкото предишното. За нея това беше подобно на смърт и тя обвиняваше него.

Той погледна встрани.

— Нося му подарък.

— Тогава го оставете. Аз ще се погрижа да го получи.

Той забеляза неучтивостта и се обърна към нея, обзет от внезапен гняв.

— Ще го доведеш тук веднага. Желая да видя момчето и ще го видя — пое си дъх, след което продължи по-спокойно: — Бих искал да го видя, Фей Йен, да се срещна с него.

Тя погледна нагоре, очите ѝ горяха, роднинството им бе моментално забравено.

— Защо? Ти си имаш свой син, Ли Юан. Какво е моето дете за тебе?

Той задържа думите, които му дойдоха наум, като рязко се обърна настрани, със стиснати от гняв и безсилие ръце. Накрая погледна пак към нея с властно вирната брадичка.

— Просто го доведи. Долу, край езерото. Ще се срещнем там.

— Както повелява моят танг.

Думите се отрониха с горчива ирония. Тя се обърна и изтича нагоре по стъпалата, във всяко нейно движение прозираше гневът ѝ.

Той я наблюдаваше как си тръгва, странно засегнат от този познат гняв, след което слезе долу и зачака на брега на езерото, загледан в старата овощна градина. Не след дълго детето дойде. Беше пораснало и много спретнато. Една бавачка го придружи надолу по стълбите, след което го остави там, в края на обраслия с трева склон, който водеше от летния дворец към езерото.

Ли Юан се обърна, взря се в момчето и вдигна ръка, за да го повика. Детето дойде бавно, но без да се колебае. Въпреки възрастта си, то държеше главата си гордо и ходеше като малък принц. Хубавата му черна коса беше грижливо подстригана и сресана, беше облечено във фина коприна в сиво, синьо и черно. На две *чи* от Ли Юан спря и се поклони ниско, след което отново се изправи, без да знае какво друго се иска от него.

Тъмните очи на момчето бяха горди, но любопитни. То срещна решително погледа на Ли Юан и когато тангът се усмихна, устните му образуваха само бледо подобие на усмивка, като че ли това, да остане сериозно, беше най-великото изкуство. Урок.

— Аз съм Ли Юан, Хан. Твоят танг.

— Да — ясно каза момчето — Мама ми каза.

— Знаеш ли, че скоро имаш рожден ден?

Момчето кимна, след което зачака, нетърпеливо да си тръгне.

— Добре. А майка ти каза ли ти, че ти нося подарък?

Отново кимване; силно, отчетливо движение на спретнатата, съвършена глава. При тази гледка Ли Юан потрепери и стисна зъби. Беше по-трудно, отколкото си мислеше. Беше болезнено дори просто да види момчето. Толкова сполучливо име. Такава прилика с убития му брат.

Той кимна на себе си, след което извади от вътрешния джоб на дрехата кесия. Издърпа коженото ремъче и изсипа съдържанието ѝ в дланта си, коленичи и с жест прикани Хан да се приближи.

Момчето застана по-близо. Ли Юан можеше да почувства дъха му върху челото си, докато вземаше ръката му и нанизваше пръстена на показалеца. Отдръпна се назад и забеляза как момчето недоумяващо се вира в пръстена.

— Какво значи това? — Хан го гледаше право в очите и беше само на една ръка разстояние.

За момент Ли Юан се чувства съкрушен от дълбочината на детския поглед, от близостта му, от топлината на малката ръка, която беше в неговата. Искаше да прегърне момчето и да го целуне. За дълъг, почти непоносим миг искаше да го вдигне и да го отнесе от това място. Да го вземе със себе си.

Моментът премина. Момчето стоеше там, гледаше го и очакваше отговора му.

Той въздъхна, с очи, вперени в пръстена.

— Това е един вид обещание, Хан. Обещание, което дадох на себе си. Всяка година ще ти нося такъв пръстен. Докато накрая, когато вече си съвсем пораснал, когато вече си мъж, ще получиш един последен пръстен. Един последен знак за това обещание.

Вдигна очи и забеляза, че момчето не схвана нищо от думите му. Ли Юан се усмихна и леко го потупа по главата.

— Няма значение. Един ден ще ти го обясня по-добре.

Пусна малката ръка и загледа зад езерото.

— Странно е — каза го колкото на себе си, толкова и на детето. — Напомня ми за овощната градина в Тонджиян. Като деца си играехме там с брат ми, Хан.

В първия момент момчето погледна нагоре към него и се усмихна.

— Хан? Искаш да кажеш, като мене?

Ли Юан сведе поглед и кимна, оставил лявата си ръка да лежи леко върху детската глава, с пръсти, заровени в хубавата, тъмна коса.
— Да, Хан. Като тебе. Съвсем като тебе.

* * *

Двамата гостуващи тангове бяха на път да си тръгнат, когато канцлерът на Ван Со-леян, Хун Миен-ло, се появи на вратата, а на две стъпки зад него стоеше капитанът на елитната гвардия на Чи Хсин.

— Какво има, канцлер Хун? — обърна се към него Ван.

— Простете, *чие хсия* — Хун сведе глава първо пред своя танг, а после и пред останалите, — но изглежда има проблеми с кораба на великия танг Чи Хсин. Предстартовите проверки показаха неизправности в архивиращите компютърни системи. Смятам, че би било неразумно великият танг да лети, преди неизправностите да бъдат отстранени.

Ван се обърна да погледне към Чи Хсин.

— Е, братовчеде, какво би искал да направиш? Добре дошъл си да останеш тук, докато повредата бъде отстранена.

Чи Хсин поглади врата си с една ръка, размисли, след което поклати глава.

— Не, Со-леян. Би ми било приятно, наистина много приятно, но трябва да се връщам.

— Тогава защо не използваш някой от моите кораби?

Чи Хсин се усмихна широко, очарован от предложението на Ван.

— За мене би било голяма чест, братовчеде. Но какво ще стане с моя собствен кораб?

Ван се обърна и плъзна поглед покрай Хун Миен-ло към капитана.

— Ще предоставя екип от най-добрите ми техници на разположение на твоя екипаж, братовчеде. Що се отнася до сигурността, твоят човек може би може да остане тук, за да наглежда работата?

Чи Хсин се засмя.

— Отлично. Но сигурен ли си, че можеш да отделиш кораб, Со-леян? Аз винаги мога да повикам резервния.

Ван протегна ръка и докосна рамото му.

— И да загубиш толкова часове? Не, скъпи братовчедо. Прав си. Аз вече те отклоних прекалено дълго от делата ти. Синовете ти липсват, нали?

Чи Хсин се засмя пак и кимна.

— Понякога дори само една нощ без тях ми се струва прекалено дълго време.

— Тогава да се разделяме. Елате, братовчеди, ще ви изпратя до кораба...

* * *

Той се сбогуваше с бившия си тъст, Ин Цу, когато Фей Йен нахлу от далечния край на хангара.

— Ли Юан! — извика тя ядосано. — Какво означава това?

Ин Цу се обърна втрещен и се опита едновременно да се извини на своя танг и да сгълчи дъщеря си, но тя мина покрай него надменно, застана на една ръка разстояние от Ли Юан, с ръце на хълбоците и го погледна гневно.

— Хайде, Ли Юан, *искам* обяснение!

Той се засмя студено, слисан от избухването й. От години никой не му беше говорил така.

— Обяснение? За какво?

— За какво ли? — тя се засмя презрително. — Заради стражите, Ли Юан. Трябва ли да съм затворник в дома на собствения ми баща? Трябва ли да ме преследват и да ме дебнат всяка секунда?

Ли Юан погледна Ин Цу, после — пак нея.

— Аз вече обясних на баща ти защо стражите са тук, Ин Фей Йен — каза той търпеливо, но тя не пожела да уважи благоразумието му. Приблужи се и почти изкрещя в лицето му:

— Не бях ли унижена достатъчно, Ли Юан? Не ме ли накара да страдам достатъчно за грешката си? Трябва ли да продължаваш да ме преследваш и да се бъркаш в живота ми?

Думата беше неподходящо избрана, но Ли Юан все още беше търпелив. Той нямаше да се остави в този последен момент да бъде победен.

— Ти ме разбираш погрешно, Фей Йен — той се наклони близо, така, че гласът му да стига само до нея: — Знам всичко за твоите любовници. Но не това е причината да го правя. Живеем в смутни времена. Стражите са тук по една-единствена причина — да осигурят безопасност на Хан. Колкото до тебе, моята бивша жена, нямам никакво намерение да се бъркам в живота ти. И много грешиш, ако си мислиш, че искам да страдаш. Не. Желая ти само щастие.

Тя постоя така за миг, тъмните ѝ очи го наблюдаваха. После се обърна с леко прошумоляване на фината коприна, премина бързо през хангара и излезе навън, под слънчевата светлина на ранния следобед.

Докато я гледаше как си отива, Ли Юан почувства част от него да се опъва като фина, невидима нишка и разбра — сякаш не го знаеше отпреди — че се е освободил окончателно от нея.

* * *

Капитанът седеше на една маса, пред него имаше отворена бутилка от най-доброто вино на Ван Со-леян. Зад него стоеше прислужничка, пръстите ѝ нежно масажираха мускулите на рамото му, докато той наблюдаваше работата на хората в отдалечения край на хангара. От мястото, където седеше, двата кораба изглеждаха съвсем еднакви и той не за първи път усети, че мислите му трескаво се въртят около въпроса защо тангът на Африка иска да има точно копие на кораба на Чи Хсин.

Докато прислужниците сервираха ястията, капитанът се обърна и погледна към мястото, където Ван Со-леян водеше задълбочен разговор с висок, странен на вид хан. Ханът, изглежда, беше много важна, фигура. Техниците се обръщаха към него със своите заявки и му се подчиняваха, когато не виждаха великия танг. Това го заинтригува — такава липса и на най-малко уважение към Ван Со-леян. Когато го видя за първи път, беше шокиран, защото това противоречеше на всякакъв инстинкт. Но сега мислеше, че разбира.

Той погледна отново към хората, заети с работа около кораба вдясно, истинския кораб на Чи Хсин. Работеха вече повече от три часа с най-голямо усърдие. Екип от шестима техници беше разглобил контролните табла и сега старателно ги сглобяваше отново.

Междувременно двама техни колеги бяха разшифровали кодовете за достъп до записите в корабния компютър и бяха свалили данните, изкопирали бяха всичко — секретните кодове, информацията, предавана от пилотите, моделите на изкривяване на полетата и всичко останало. Той беше слушал напрегнатия им разговор и бе почувствал как безпокойството му расте. Новият кораб нямаше просто да изглежда като кораба на Чи Хсин, а фактически щеше да е неговият кораб. А самият Чи Хсин нямаше да знае нищо за съществуването му.

Освен ако...

Почувства как напрежението се връща в мускулите му и се опита да се отпусне, да остави пръстите на младото момиче да ваят магичните си заклинания, но беше трудно. Твърде много неща се случваха вътре в него самия. Той погледна блюдата с деликатеси, разположени пред него, осъзнал, че по друго време би се нахвърлил върху тези редки кулинарни удоволствия, но точно сега нямаше апетит. Когато агентът на Ван го беше купил, той не бе очаквал нищо такова; наистина, прие уверенията, но не беше се запитал защо Ван Со-леян би искал да забави кораба на братовчед си. Но това...

Той потрепери, после посегна да си вземе малко от патицата с джинджифил — насили се да яде, да се държи така, сякаш нямаше нищо нередно. Но под повърхностното спокойствие усещаше паническа тръпка, знаеше, че губи почва под краката си. Защо му трябваше на Ван Со-леян да стигне дотам, да направи точно копие на кораба на братовчед си, освен ако не смяташе да го използва? И за какво?

Освен това присъствието на тези хора — терористи, беше уверен в това дори само от начина, по който отказваха да се поклонят на великия танг — придаваше съвсем нови измерения на нещата. Да видиш такива хора тук, в сърцето на двореца на танга — какво трябваше да означава това?

Отсреща Ван Со-леян се изправи, изрази задоволството си с кимане, след това се обърна и отиде при капитана. Капитанът скочи изведнъж и се поклонил ниско със сведени очи.

— Имате ли всичко, от което се нуждаете, капитан Густавсон?

Той се постара гласът му да е тих, свободен от страха, който чувстваше отвътре.

— Всичко е наред, *чие хсия*. За мене е чест да ви служа.

Не това искаше да каже, но то свърши работа. Още повече, че донякъде вярно отразяваше ситуацията. Не беше го разбрал преди, но след като взе парите на Ван Со-леян, той бе станал негов човек. И нямаше връщане назад. Нямаше никакво извинение пред себе си. Без да се усети, се беше забъркал в това, което се вършеше тук.

Ако знаех...

Но сега беше вече твърде късно за такива мисли. И когато Ван протегна ръката си, той я пое и целуна великия пръстен на властта със знанието, че алтернатива е само смъртта, а трябваше да мисли за семейството си — синовете, невръстната дъщеря, жена му Уте и парализираната му майка. Ван го знаеше. При всички положения го знаеше. А дори беше възможно агентите на Ван да стоят в дъното на проблемите му с парите. Разбира се, той никога не бе имал толкова лоша вечер както преди шест седмици в Чоу, когато загуби осем хиляди юана на едно залагане. Дори да е така, това си беше негово решение и сега трябваше да се примири.

— Дали мога да ви бъда полезен и с нещо друго, *чие хсия*?

Ван се усмихна, пълното му, подобно на луна лице придоби благосклонно изражение.

— Може би има още нещо. Както и да е, досега имате моята признателност, Капитане. И моята защита.

Капитанът вдигна очи с изненада, след което бързо сведе глава още веднъж.

— Оказвате ми голяма чест, *чие хсия*.

— Е... да не ви задържам повече. Насладете се на храната, докато е гореща, капитане. Тези удоволствия в живота са редки, нали?

Наистина са редки — помисли си той, загледан изпод мигли в гърба на отдалечаващия се танг. Седеше, кожата му бе странно студена, чувстваше нова напрегнатост в стомаха. *Яж* — каза си той. — *Наслаждавай се на угощението пред себе си*. Но въпреки че имаше блюда, каквито никога не бе и сънувал, че ще вкуси, лакомства, които само един танг може да си позволи, той ги опитваше унило, дъвчеше апатично ароматната храна, като че ли беше само безвкусна имитация на това, което представляваше.

Той се огледа както при събуждане, видя хората, работещи по кораба, странния хан, който стоеше наблизо и ги надзираваше, и кимна на себе си с разбиране. Вдигна едната си ръка и леко допря пръсти до

устата си, почувствал още веднъж студения, твърд натиск на *Юе Лун* — Драконовото колело — върху топлата мекота на устните си, след това ги отдръпна, сякаш плътта му беше наранена.

* * *

Ван Со-леян стоеше до перилата над тъмното спокойствие на Нил и гледаше пълния сияещ диск на луната. Толкова дълго се беше сдържал, бе обуздавал естествения си импулс да се противопоставя и да разрушава. Но сега — най-последно — търпението му щеше да бъде възнаградено.

Поглади с ръце големия си корем и широко се усмихна. Странно беше колко далече бе стигнал през последните няколко години. Още по-странно беше, че не бе усетил това още от началото. Но то винаги си е било там — още от първите му съзнателни мигове.

Никога не го разбраха. Никой от тях. Баща му още отначало не го харесваше; малкото топчесто създание, което се беше пръкнало, го отблъскваше. Майка му упорстваше известно време, но го смяташе за инатливо, своенравно дете. Ужасена от поведението му и неспособна да го контролира, освен с най-строги мерки, тя го отхвърли от себе си, преди той да навърши три години, след което нямаше нищо общо с него. Когато той беше седемгодишен, внезапната ѝ смърт съвсем не го засегна, беше неспособен да сподели общата скръб, но това му даде странно, недетско разбиране за собствената му природа. От този момент нататък той знаеше, че съдбата му е да стои встрани от яркия кръг на човешките взаимоотношения; да бъде само зрител, странящ от близките и роднините си. Да бъде *хан, син*, но всъщност никой; по-скоро някакво чуждо създание, преродено в плът и кръв. И от това моментно прозрение дойде подтикът да се противопоставя, импулсът да унищожава всичко, до което се докосне.

Никой никога, дори и Мах, не разбра колко дълбоко в него се корени този импулс; колко силно го тегли подтикът да разрушава, увлича го като гладко бяло камъче, уловено от океанския прибой. Не власт искаше той, а възможностите, които дава властта: възможността да пречи и да покварява, да разгромява и да надделява. Да унищожи...

дори и целия свят, ако пожелае. Целия свят... Не, дори и Мах не искаше това. Дори той би се спрял пред някои неща.

Кислородните генератори, например. Огромните помпени станции, които проникваха дълбоко в земната мантия, за да източват енергийните резервоари и да превръщат основните градивни тухли на живота в най-скъпоценното нещо от всичко — въздух. Мах знаеше за тях, въпреки че бяха секретни. Той знаеше, че без тях животът в Чун Куо би бил невъзможен — непоносим като ледените води на Марс. Но никога — дори за миг — не би помислил да направи нещо, с което да им навреди. Да ги унищожи. Беше немислимо. Не, това, което искаше Мах, беше краят на старото — на Седмината, на Градовете и на задушния свят, разделен на нива. А след това? Е, честно казано, Мах не го беше обмислил. Неговата представа за новия ред беше доста мъглява; фина тъкан от идеали, които не бяха по-материални от въздуха, който дишаше. Неизбежно беше. Защото ако той си беше представил какво би станало — какво *наистина* би станало — когато Градовете паднеха, би потръпнал от страх при мисълта за мизерията и разорението, които щяха да настъпят.

Но той — Ван Со-леян, танг на Африка — беше мислил дълго й упорито по този проблем. Беше си представял дългите, пълзящи колони от скелетоподобни фигури, нижещи се по голата, безкрайна пустиня. Беше ги виждал в ялната, сива светлина на утрото, кретащи по пътя отникъде за никъде, черните езици в съсухрените уста, празни очи, втречени право напред, докато навред мъртвите бяха натрупани на гниеци купчини; всяка следа от човешка топлина, всичко човешко постепенно чезнеше от залинялата плът. В такива моменти ноздрите му трепваха в погнуса, като че ли усещаха натрапчивата воня на гниеци тела. И той се усмихваше.

Да. Той ясно виждаше това. Един умиращ свят, противният му, нерегенериран въздух, изпълнен с мрака на разрухата. И след това — нищо. Нищо освен скали, вятър и солени океани. Нищо за милион години.

Той сведе очи, загледан над тъмната повърхност на реката към Долината на царете. Тук смъртта беше на една крачка. Тя беше мрачната му компания, винаги присъстваща, по-интимна от любовница. Можеше да почувства дъха й върху лицето си, ръцете й,

милващи меката му закръглена плът; потрепери от това докосване — не от страх, а от някакво странно неумолимо удоволствие.

Не. Никой от тях не го познаваше. Нито един. Хун Миен-ло, Ли Юан, Ян Мах — всеки виждаше само повърхността му, меко закръглената маска от плът. Но под нея — под тъканта на физическата същност — имаше нещо твърдо и неподатливо; нещо напълно враждебно на живота.

Той се обърна, заслуша се във воя на ветровете над главата си и се засмя възторжено. Изведнъж въздухът се изпълни с птици, завръщащи се към гнездата си от отвъдната страна на реката, дългите им, тъмни тела, които се спускаха и кръжаха високо над лунната тъма на Нил. И тогава те се гмурнаха една по една в тъмната вода, като образуваха внезапни кръгове от светлина.

Като вестители — помисли си той и почувства как през него премина неземна тръпка. — *Вестители.*

* * *

Това беше място, пълно с вирове, пътеки и древни камъни, с приятни беседки и нежно ромолящи потоци. Птици пееха в огрените от слънчева светлина клони на превитите от времето смрики, а под тях сред избуялата зелена покривка излети от бронз статуи на отдавна изчезнали животни — с гравирани на хълбоците им яркочервени пиктограми — се излягаха мирно, като че ли се криеха от безмилостните лъчи на късното следобедно слънце. Това беше сцена на абсолютно спокойствие, на дълго ваяна, почти неподвижна хармония. Но днес Градината на умствения покой не даваше на Ли Юан усещането за вътрешен мир, докато той ходеше по нейните пътеки. Очите му оглеждаха повърхността на нещата, не забелязваха нищо от финия баланс между форма, цвят и тъкан, създаден с толкова труд и усилия от градинарите. Беше съсредоточен само върху твърдия зародиш на безпокойство, скрит дълбоко в него.

На връщане от дома на Тай Юе Шан беше яздил — пришпорваше лудо коня, като че ли искаше да се пречисти от онова, което чувстваше в кръвта си, но беше невъзможно. При разрушения

храм се беше обърнал и огледал наоколо и накъдето и да погледнеше, виждаше нейния образ.

Ами детето?

Той спря, внезапно разбрал къде се намира. Беше се отклонил от пътеката и се бе озовал сред цветните лехи. Земята полепваше, тъмна и тежка, към светлите му обувки от козя кожа, докато ръката му се сключваше около някое цвете, мачкаше го и разпръскваше кървавочервените венчелистчета. Погледна надолу ужасен, след това си тръгна, бързите му стъпки къртаха по плочите, докато тичаше към Южния дворец.

Ли Юан прескачаше по три стъпала, след това изтича по тревата към отворените врати на Голямата библиотека. Старият, Чу Ши-че, се сепна, вдигна поглед и понечи да стане.

— Седни, майстор Чу — каза Ли Юан запъхтяно, докато пресичаше широката стая с висок таван. Зад Чу помощникът му, с двадесет години по-млад от него, погледна с широко отворени очи, докато младият танг дърпаше стълбата по шината, след което започна да се изкачва.

— *Чие хсия...* — Чу излезе иззад писалището. — Нека момчето да го направи...

— Признателен съм за вашата загриженост, майстор Чу, но привилегия на танга е да прави това, което пожелае.

— Може да е така, *чие хсия* — отвърна старият човек, подръпвайки дългата си брада, — но каква е ползата от слугата, комуто не се позволява да служи?

Ли Юан се обърна на стълбата да погледне към *пи-шу чиен*. Чу Ши-че беше назначен за Инспектор на имперската библиотека от дядо му, Ли Чин, преди повече от шейсет години и през цялото това време не бе пропускал поради болест нито един ден. Дори се говореше, че Чу Ши-че притежава енциклопедични познания за архива. Движенията му бяха станали по-бавни, но умът му си беше пъргав както винаги. Ли Юан се поколеба за момент, след което отстъпи и слезе, като остави помощника на Чу — „момчето“, прегърбен мъж на около шейсет и пет години — да се покатери вместо него.

— Какво търсехте, *чие хсия!* — Чу пристъпи към него, приведената му глава беше колкото белег за възраст, толкова и знак на почит към неговия танг.

Ли Юан си пое дълбоко дъх.

— Веднъж преди години видях един запис. Беше на брат ми Хан, като дете. Много малко дете. В овощната градина с майка ми, Лин Юа.

Чу се вгледа в него за момент, очите му се присвиха, след това се обърна встрани и изстреля няколко фрази на мандарин на помощника си. В следващия момент „момчето“ вече слизаше обратно, а в едната си ръка държеше дълга, тясна кутия със златен капак.

Тази кутия беше част от официалните архиви — хрониката на фамилията Ли, датираща от преди повече от двеста години. Тук, подредени от пода до тавана, бяха пълните холографски записи на фамилията, всяка кутия бе щампована с *Юе Лун*, лунния дракон, символ на Седмината.

Ли Юан гледаше как помощникът подава кутията на Чу Ши-че, след което се оттегля с дълбок поклон. Чу отвори кутията, за да провери съдържанието, затвори я с щракване и я подаде на Ли Юан.

— Мисля, че е това, което ви трябва, *чие хсия* — очите на стария човек отново като че ли го пронизаха, проникнаха в най-съкровените му дълбини. И може би затова никой от придворните на фамилията не знаеше за господарите си и наполовина колкото Чу Ши-че. Старият човек се усмихна хладно. — Простете, *чие хсия*, ние ще ви оставим да гледате записа.

— Благодаря, майстор Чу — каза Ли Юан признателно. — Ще ви повикам, когато свърша.

Той ги наблюдаваше, докато излизаха, след което се обърна, загледан в черната лакирана платформа в центъра на стаята — голям, кръгъл постамент, широк шест *чи*, на чиято повърхност беше гравирен голям *Юе Лун*; цялото това нещо лежеше върху седем златни драконови глави. Той беше идвал тук преди много години, седеше в краката на баща си. И докато баща му разказваше за старото, достойно наследство, призрачните изображения на неговите предци отново ходеха по земята, а думите им бяха също така силни и отекваха като по времето, през което бяха изречени. Винаги изглеждаше като магия — много повече от умело създадените с компютър фамилни изображения в Залата на вечния мир и покой, защото беше истинско. Или е било истинско. Все пак беше минало време, откакто той бе дошъл тук. Откакто се бе оставил да бъде въвлечен в миналото.

Това беше слабост — като историята с Фей Йен — но все пак поне веднъж можеше да си я позволи. И тогава може би безпокойството би го напуснало, мъртвата уста на миналото в главата му би млъкнала.

Той погледна кутията в ръцете си, огледа датата, щампована върху твърдата пластмаса под *Юе Лун*, след това щракна ключалката, отвори я и извади твърдия зелен пластмасов диск, който съдържаше образите, записани през съответния ден. За един миг само гледаше, спомняше си онзи момент в гробницата преди дванайсет години, когато беше носил първия от ритуалните предмети на баща си. *Пи*, символ на небесата — голям диск от зелен нефрит с малка дупка, пробита в центъра. Това тук беше като едно по-малко пи, по-леко, по-топло на пипане, но в същото време някак същото, имаше я дори и малката дупка в центъра.

Ли Юан огледа редовете обковани със злато кутии, подредени по стените, и усети едва доловима тръпка при мисълта за цялото това време, за всички спомени, съхранени тук, след което отиде при вратите, водещи към градината, затвори ги, дръпна дебелия копринен нишка, която висеше от тавана, и издърпа надолу големите щори, за да скрие дневната светлина.

Той прекоси помещението, наведе се над платформата, за да постави диска върху шпиндела в центъра на големия кръг от дракони, и отстъпи назад; Изведнъж лампите в стаята угаснаха, а пространството над платформата се изпълни с бледо сияние.

— Аз съм Ли Юан — каза той отчетливо, за да може машината да разпознае гласа му, — велик съветник и танг на *Чен У Чу*.

— Добре дошъл, *чие хсия* — отговори машината с мек мелодичен глас. — Какво бихте искали да видите?

— Овощната градина — гласът му слабо потрепваше. — Късно сутринта. Лин Юа с брат ми, принца Хан Чин.

— *Чие хсия...*

Светлината във въздуха затрептя и придоби очертания. Ли Юан задържа дъха си. Образът беше с ясни контури, почти действителен. Той можеше да види пъстрите сенки на листата по тъмната земя, танцуващите във въздуха пращинки, но ако протегнеше ръка, тя щеше да премине през празно пространство. Обикаляше бавно, придържаше се към тъмнината и гледаше майка си през дърветата, полите ѝ, които

се стелеха около нея, лицето ѝ, изпълнено със слънчева светлина и смях. Деветмесечният му брат Хан пълзеше по тревата до нея. Докато ги гледаше, тя се наведе напред, хвана малките крачета на Хан и със смях го издърпа отново към себе си. Тя позволи на Хан да се отдалечи на няколко чи от нея и пак го дръпна назад. Хан се кикотеше — обикновено бебешко гукане, бликащ смях, който предизвика усмивка на лицето на Ли Юан, при все че болката стягаше гърдите му. Не, той не грешеше. Точно това си бе припомнял по-рано, дълбоко и подсъзнателно. Този момент, откъснат от времето преди настоящето, и едно дете — брат му — което толкова приличаше на неговото собствено, че да ги смята за различни хора изглеждаше някак нередно.

Той погледна във вълшебния кръг от светлина, омагьосан от видението на този отдавна отминал ден, и почувства някаква боязън. Не можеше ли да стане така? Не можеше ли човек да се прероди — нова топка плът, оформена за следващия етап от пътя? Не вярваха ли древните будисти точно в това? Затвори очи, замислен за руините по хълмовете над имението, след което се обърна настрани.

Слабост, слабост...

Разтърси глава смутен. Какво беше това? Какво, в името на боговете, правеше той? Когато се обърна пак с намерението да изключи образа и да излезе, замръзна, загледан в светлината, пленен от видението на майка си, люлееща брат му, от израза на любов, на пълно преклонение, изписано на лицето ѝ.

Простена, болката на копнежа беше толкова ужасна, толкова съкрушителна, че за момент не можеше да диша. Тогава се измъкна от заклинанието, хвърли се в кръга от светлина и свали диска от шпиндела.

Когато помещението отново се изпълни със светлина, той трепереше, потресен от лекотата, с която беше омаян. Това бяха, както можеше да прецени, онези последни моменти преди идването на Бен Шепърд. Копнежът по миналото беше като тежка верига, която се увиваше здраво около него и го поваляше. Да се поддаде на това желание беше по-лошо от самото желание. Слабост, която не биваше да се допуска. Не, не можеше да бъде танг и да чувства всичко това. Трябва да се върви напред, не назад.

Той остави диска да се плъзне от пръстите му, след което се обърна и тръгна към вратата. Имаше работа, която трябваше да

свърши, имаше срещи с министри. Неясното бъдеще го привличаше. Трябваше ли той, неговият архитект, да бъде нерешителен? Трябваше ли да види как всичко пропада?

Разтвори широко вратите и излезе. Крачеше бързо по коридора, слугите бързаха да коленичат, допрели глави към пода, докато той преминаваше. Вече в работния си кабинет, седна зад голямото бюро, докато слугите му се щураха насам-натам, за да съберат висшите чиновници. След няколко секунди на вратата се появи не Нан Хо, нито секретарят му, Чан Ши-сен, а първата му съпруга, Миен Шан.

Той вдигна изненадан поглед.

— Миен Шан... Какво има?

Тя пристъпи две крачки в стаята, сведе глава сдържано, нерешително.

— Прости ми, съпруже, но мога ли да поговоря с тебе за момент?

Той се намръщи.

— Нещо случило ли се е, Миен Шан?

— Аз... — тя вдигна поглед към него, после пак сведе глава и кимна леко. Страните ѝ бяха леко поруменели. Тя преглътна и започна отново: — *Чие хсия*, аз... не за себе си, разбирате ли...

— Не — каза той нежно. — Кажете ми, жено, какво има?

— Става дума за Лай Ши, съпруже. Това горещо време...

Той се облегна назад загрижен. Лай Ши, втората му съпруга, беше бременна в четвъртия месец.

— Тя добре ли е?

— Тя... — Миен Шан се поколеба, след това заговори отново: — Хирургът Ву каза, че няма нищо лошо. Тя беше в безсъзнание за съвсем кратко. Детето е невредимо.

— В безсъзнание? — обзе го внезапен гняв, че никой не му е съобщил това при завръщането му и се изправи.

Миен Шан го погледна отново — с боязливо, уплашено изражение, след което пак наведе глава.

— Тя... припадна. В градината. Играехме на топка. Аз... — тя се поколеба отново, но този път се овладя и се застави да каже всичко, вдигнала глава и загледана в очите му. — Помолих майстор Нан да не ти казва. Ти си толкова зает, съпруже, а това е такава дреболия. Не исках да се безпокоиш. Лай Ши изглеждаше отлично. Беше само моментно пренатоварване. Но сега тя си легна...

Ли Юан заобиколи бюрото и се извиси над малката фигура на първата си съпруга.

— Извикала си хирурга Ву?

Тя сведе глава, почти разплакана; страхуваше се от гнева на съпруга си.

— Той каза, че е треска, *чие хсия*, от въздуха и от топлината. Прости ми, съпруже. Не знаех...

— Виждам. И тази треска — тя сериозна ли е?

— Хирургът Ву казва, че ще премине. Но аз се тревожа, *чие хсия*. Дните са толкова горещи, а въздухът е толкова сух, така неблагоприятен.

Ли Юан кимна. Той самият го беше забелязал. Вгледа се в нея за момент, съзерцаваше смирената ѝ стойка; колко се различаваше от Фей Йен. Тогава, трогнат от нейната загриженост, я притисна към себе си, загледан меко в закръгленото ѝ лице.

— Иди си сега, Миен Шан, и седни при Лай Ши. Щом свърша тук, ще дойда колкото може по-бързо. Между другото, ще дам нареждания на Нан Хо да премести целия Двор в плаващия дворец. Не мога да оставя жените си да се мъчат в тази жега.

Миен Шан широко се усмихна, доволна от чутото. И все пак усмивката ѝ, която трябваше да го е стоплила, просто го накара да се почувства виновен, че не може да ѝ отвърне със същата топлина.

Той въздъхна, изведнъж почувствал умора от всичко.

— Прости ми, Миен Шан, но трябва да се свършат толкова много неща.

Тя се отдръпна, свела поглед.

— Съпруже...

Той я гледаше как си тръгва, след което се обърна и заклати глава, ядосан на себе си. Защо беше толкова студен с тях? Не бяха ли те все пак най-добрите жени — нежни и любещи, загрижени за здравето му? Защо тогава трябваше да проявява такава липса на уважение? Такова безразличие?

Или беше по-просто? Не беше ли така, както Бен му беше казал тогава? Не беше ли той все още влюбен във Фей Йен?

Той постоя за момент, дишаше дълбоко, осъзнаваше, че го разбира — за пръв път, откакто я беше отпратил. Той я обичаше, да, но това сега нямаше значение. Беше обвързан с новите си жени. Досега не се бе сблъсквал сериозно с това. Беше оставял нещата да се изплъзнат

с надеждата времето да ги излекува, сами да се оправят, но това не стана. Беше толкова просто — да не правиш нищо. Беше му липсвала воля. Но сега...

Кимна решително. Отсега нататък щеше да бъде различен. От този момент щеше да действа, да влияе на нещата. Щеше отново да ги поправи. Щеше да започне още тази вечер с Лай Ши. И с времето... с времето тези чувства щяха да утихнат и тъмният, твърд камък на болката би могъл да се отмие.

Отпусна юмруците си, остави миналото да се оттече, да падне от пръстите му, след което се върна зад бюрото, зае се с купчината документи; подбираше само тези, на които спешно трябваше да се обърне внимание.

* * *

Фей Йен стоеше сама на терасата до езерото с боси крака. Вече беше късно и дневната жега бе утихнала, но въздухът още бе топъл и задушен и докато крачеше по хладните лакирани дъски, тя леко си вееше с ветрило.

Посещението му я бе смутило дълбоко. Първо мислеше, че това е просто гняв, че я дразни намесата му, но всъщност беше нещо повече. Дори след като се успокои — след като се изкъпа и прислужничките разтриха гърба и краката ѝ с ароматни масла, за да се отпусне, тя чувстваше същото странно напрежение в корема и знаеше, че е свързано с него. Беше си мислила, че всичко е свършило, но още не беше; сега го осъзна.

Тя обърна глава. Отдясно, от другата страна на езерото, хангарът светеше. Тихи шумове се носеха над тъмната спокойна вода; чуваха се слугите на баща ѝ, които приготвяха кораба за тръгване на сутринта.

Тя въздъхна, оттласна се от перилата, слезе по тесните стъпала, които водеха към брега. Там, под брилянтния кръг на луната, се спря, загледана в тъмното огледало на езерото. Под краката ѝ на лунната светлина блестеше голям, полиран бял камък и караше отражението ѝ — по-тъмно, по-слабо доловимо от камъка — да изглежда почти въображаемо.

Гасна — помисли си тя. — Бавно гасна като гладен дух.

Тя потръпна и се обърна, сякаш да се освободи от тая мисъл, но мисълта беше упорита, натрапваше ѝ се, докато накрая трябваше да се изправи с лице срещу нея. Все пак беше истина. Животът, който тя трябваше да има — „истинският“ ѝ живот, като жена на Ли Юан и майка на синовете му — беше свършил преди години. Тя го беше убила толкова сигурно, както ако си беше прерязала гърлото с нож. А животът, който водеше сега — тази поредица от празни дни, запълвани със случайни любовници и безцелни занимания — беше един вид живот след смъртта, без никаква цел и смисъл.

При тази мисъл почувства силна горчивина — чиста и неподправена. Всичко беше по нейна вина. И въпреки това какво можеше да промени? Ако имаше избор, какво би направила другояче? Тя си пое дълбоко дъх, после се обърна, изправи се още веднъж пред отражението си, наведе се напред, за да го разгледа отблизо.

Много се беше променила през последните няколко години. Навиците от преди ги нямаше. Сега не носеше никакви бижута. Дрехите ѝ бяха по-прости — скромното *чи пао* беше единственото, което носеше тези дни. Косата ѝ бе строго вчесана назад, здраво сплетена и навита на малки кокчета от двете страни на главата ѝ.

Изглеждам като селско момиче — мислеше си тя. Да. И точно така се бе облякла онази сутрин преди три години, когато му съобщи лошата новина.

Тя остана неподвижна за миг, погълната от спомена.

— *Какво би направил, ако ти кажа, че съм пропаднала?* — беше го попитала тя, защото мислеше, че той ще разбере. Но той я погледна с празен поглед, озадачен от думите ѝ. И тя трябваше да му обясни. Дете. Син. И за известно време бяха щастливи. Но това време бе кратко. Кратко като поемане на дъх.

Сега знаеше, че не е трябвало да приема Цу Ма за любовник. Но по онова време беше много трудно да си сам; трудно бе да си жена и да те пренебрегват. Във всеки случай тя беше обезумяла. Цу Ма... само мисълта за него я побъркваше. Тези следобеди, когато лежеше под него гола на одеялото му сред руините на древния храм... това беше самото блаженство. Това беше вкусът на рая.

Да, и въпреки че беше грешно, не беше нищо в сравнение с това, което направи Юан. Да убие конете... Тя потрепери, споменът бе още

пресен. Как можа да го направи? Как можа да убие тези чудни, чувствителни животни? Не можеше да го разбере.

И сега се беше завърнал; по-зрял и по-внушителен отпреди. Танг във всяка своя дума и действие. Да, така беше. Детето, което познаваше, вече го нямаше; сякаш никога не е било. А на негово място стоеше един непознат. Някой, когото тя би трябвало да познава, но не познаваше.

Тя се обърна, загледана назад към терасата. Там стоеше една фигура — малка, прегърбена фигура. В следващия момент разпозна баща си.

— Фей Йен? — тихо извика той. — Ти ли си там долу?

Той слезе по стъпалата и отиде при нея до водата.

— Татко — тя го прегърна нежно. — Мислех, че си си легнал.

— Така и трябва да направя, но не преди тебе, момичето ми. Какво правиш тук? Късно е. Мислех, че тръгваш рано сутринта?

— Да. Но трябваше да остана сама за малко. Да помисля.

— Ах... — за миг очите му срещнаха нейните, след това той погледна встрани. — И аз мислех. Хан има нужда от баща. Този живот не е добър за него, Фей Йен. Нужна му е силна ръка. За равновесие в живота му.

Това беше старо семейно наставление и тя се усмихваше както винаги, защото знаеше, че баща ѝ не я съди, а само иска най-доброто за детето. Тя го разгледа за момент на лунната светлина. Сега той бе стар, сивата му коса оредяваше, мъжката му сила вехнеше и все пак, когато беше при Хан, годините му като че ли се стопяваха. Не, тя никога не го беше виждала да се смее толкова много както през последните няколко седмици.

Тя се наклони и го целуна нежно по челото. Никой на този свят не я обичаше така, както баща ѝ. И никой не ѝ прощаваше така, каквото и да направеше.

— Той има вуйчовци — тя като че ли отговаряше, но Ин Цу изсумтя, отпъдил мисълта.

— При това чудесни — той се засмя — къс, остър звук, пълен с разочарование. — Аз хранех такива надежди, Фей Йен. Такива планове за тях. И какво станаха? Пияници и пройдохи. Прахосници на семейните пари. Всички до един.

Беше грубо и до известна степен несправедливо, но тя не му обърна внимание. Братята ѝ можеха да водят свои собствени битки. Сега трябваше да мисли за Хан. За Хан и за нея самата.

— А тези стражи? Мислиш ли, че Ли Юан беше прав?

Ин Цу помисли за момент и сви рамене.

— Не знам, *ну ер*. Това е... необикновено. Но Ли Юан си има причини, сигурен съм, и ако това му помага да успокои ума си, значи е хубаво, нали? Този младеж носи тежко бреме и го носи добре — очите му заблестяха с възхищение. — Ако беше мой син... — след това, разбрал думите си, погледна отново встрани, но не преди тя да забележи разкаянието, краткия проблясък на горчивина, които преминаха през лицето му.

Тя погледна нагоре. Далече над хълмовете две гъски се носеха бавно по небето, крилете им шумоляха тихо, докато летяха на юг към морето. Гледката я накара да свие юмруци, припомнила си езерото в Тонджиян с Ли Юан, Цу Ма и братовчедка ѝ Ву Цай, на малкия остров, под цветните лампиони. Нощта, когато тя свиреше на *пи па* и пееше припева на „Две бели гъски“.

А сега беше сама. Като тревата на самотен хълм, която знае, че трябва да увехне и да умре. Думите я накараха да потрепери, тя се обърна пак с лице към баща си.

— Ела — хвана нежно ръката му. — Нека влезем вътре.

След като му пожела лека нощ, тя се върна в покоите си — към лекото, омайващо блещукане на ароматичните свещи и прислужничките, които се суетяха и приключваха подреждането на нещата, необходими за утре. След като ги отпрати с жест, отиде при спящия Хан, и се загледа в детското креватче.

Само в моменти като този, когато Хан лежеше там, с разперени ръце и крака в съня си, а тъмната му коса бе разрошена, само тогава тя разбираше колко много го обича. Не кротко, не радушно, а с дива майчина любов, покровителствена като на майка вълчица към нейните вълчета.

Посегна и нежно приглади косата му назад от очите, след което придърпа одеялото и зави гърдите му. Тя беше себелюбива, знаеше това. Мъжете, които я ухажваха — до един кухи клоуни и контета — отнемаха прекалено много от времето ѝ. Отнемаха я от него. Но това щеше да се промени. Тя щеше да прекарва повече време с него.

Прибра ръката си бавно, неохотно, след което му изпрати тиха въздушна целувка. *Нека спи* — помисли си тя. — *Нека да сънува приятните си детски сънища*. Защото утрешният ден ще бъде дълъг. Дълъг, дълъг ден.

[1] Прев. Александър Шурбанов. С, 1981 ↑

ГЛАВА 17

ДАЛЕЧЕН ГРЪМ

Ким посегна и взе четчицата за писане от поставката. Потопи я в мастилницата, придърпа документа към себе си и написа името си в края на последния лист.

— Ето — той седна отново. Това беше последният щрих, последната формалност. Сега беше техен.

Вдигна очи и видя Райе да се усмихва. Изпълнителният директор на „СимФик“ го искаше повече от всички събрани тук. Да вдигне отново репутацията на компанията и пак да я нареди сред челните десет на Хан Сен. Да, той беше платил над два пъти повече от това, което според брокера му щеше да върне Ким обратно.

И ето го отново тук. В стария офис на Бердичев, девет години по-късно и с деветдесет и девет години по-мъдър. Или поне така се чувстваше.

— Добре дошъл пак в „СимФик“, *ши* Уард — каза Райе, наведе глава и протегна на Ким двете си ръце. — Аз съм доволен, че ви наехме.

Ким се напъваше да се усмихне и да поеме ръцете на мъжа. *Две години* — мислеше си той — *това ли беше всичко?* И все пак усещането не беше както преди. Тогава той нямаше изгледи да бъде свободен, докато сега най-после имаше договор. Пет години — шест, ако избереше допълнителната възможност — и щеше отново да е свободен. И богат.

Той се обърна назад, гледаше как един от хората на Райе посипа с пясък подписа му, след което премести документите в специална папка. Документът беше дълъг, общо двадесет и четири страници, и той го бе прегледал внимателно заедно с брокера си предния ден, но това бяха формалности. Просто беше техен роб. През следващите пет години щеше да прави онова, което му кажат и когато му кажат. Доколкото не представлява заплаха за живота му или не застрашава сериозно здравето му. И при условие че е законно. Не че имаха

намерение да го излагат на опасности; не и след като бяха платили, за да го наемат.

Той замислено допря долните си зъби с език. Двадесет и пет милиона юана вече бяха преведени по сметката му. Щеше да има и още. Много повече. Петнайсет милиона годишно за пет години плюс още двадесет и пет, ако останеше допълнително още една година. Освен това се полагаха премии, два процента от всяко изобретение, което впоследствие се внедри по оригиналния патент, и различни възнаграждения за довеждане на съществуващите патенти до „производствени стандарти“.

Общо взето щеше да е изключително добре. Достатъчно богат, за да заработи отново, ако нещата потръгнеха; по-зрял, по-мъдър. Щеше да има достатъчно пари, за да започне самостоятелно. Вероятно дори достатъчно, за да се ожени за дъщерята на маршала.

Погледна към Райе и се усмихна с по-приятна, спокойна усмивка.

— Доволен съм да бъда с вас, *ши* Райе — беше забелязал десетината старши служители, наредени в далечния край на офиса, чакащи края на разговора. — Надявам се съвместната ни работа да е плодотворна.

Тези думи, които бяха казани от Райе по-рано същия ден, разтеглиха в усмивка устните на изпълнителния директор.

— И аз се надявам, Ким. Наистина. Сега ела да продължим. Време е.

Ким кимна, след това си позволи да се обърне със слабо усещане за тежест в крайниците. В съседната стая техникът чакаше до машината си. Ким влезе в стаята, огледа го с хладен интерес, изпитал внезапно чувство за празнота — може би дори белег за страх — в стомаха си. Машината представляваше някаква конструкция, свързана чрез кабели с малък терминал. Отвън изглеждаше доста безобидна, но щеше да им даде възможност да го контролират през следващите пет години.

Роб — мислеше си той. — Отново ще съм роб. Мислеца вещь. Машина за решаване на задачи. Не личност, а машина. Средство, което ще бъде използвано, както компанията пожелае.

Той потрепери, след което пристъпи напред и позволи на техника да му помогне да си постави скобата.

Отне само секунди. След това отстъпи назад, яката леко пулсираше около врата му. Усещаше топлината ѝ, нейната енергия, тя беше почти като жива и въпреки желанието му ръката му се вдигна незабелязано, за да я докосне и подръпне леко.

— Няма да ти причини нищо лошо — каза Райе, сякаш за да му вдъхне увереност. — Ние не предпочитаме да я използваме, но законните формалности... — гласът му някак си се загуби. — Приеми я като един вид защита. Животът в компанията е труден и много напрегнат, както знаеш — засмя се неловко. — Е... тя ще ни помогне да се грижим добре за тебе. Така всички ще бъдем доволни, нали?

Ким кимна и се усмихна на Райе с най-добрата усмивка, на която беше способен; но внезапно действителността го връхлетя. Това щеше да бъде животът му през следващите хиляда седемстотин седемдесет и един дена. Това...

Райе се обърна, взе някаква папка от помощниците си, след което се обърна отново към Ким и му я подаде.

— Това са подробностите по първото ти назначение. Решихме за начало да ти възложим нещо познато. Нещо, с което ще можеш да се заемеш веднага.

Ким взе папката и я отвори. Вътре имаше четири тънки листа хартия. На първия — четири уравнения, написани на ръка. На втория — малка, прегледно начертана диаграма, бележките по нея бяха написани с почерк, различен от първия. Третият лист беше изпълнен с бележки, някои бяха от автора на уравненията, но повечето бяха с почерка на този, който беше направил диаграмата.

— Молекулярни преходи — Ким почувства как през него преминава вълна от възбуда. — Работил съм по това.

— Знам — каза Райе тихо. — Ние работим от известно време в същата насока. И това е резултатът, до който сме стигнали. Те са нестабилни...

— Да — Ким погледна отново уравненията за миг, после погледна последния лист. Най-отгоре беше изобразена емблемата на „СимФик“. Под нея с четлив почерк бяха отпечатани подробностите по назначението му.

— Бездната Зом — каза той, втренчен в Райе с широко отворени очи. — Вие ме изпращате в бездната Зом!

* * *

Нощният клуб „Филадельфия“ бе почти празен. Беше малко след седем сутринта и четирима млади мъже седяха около една от централните маси. Горните копчета на техните *пау* бяха разкопчани, а саката им — метнати по облегалките на столовете. Нощта беше дълга, но успешна и те бяха спечелили повече от един милион *юана*. Достатъчно поне засега, за да предпазят движението от банкрут. Кенеди прекара над два часа, уморен повече от обикновено, плътно обграден от новите телохранители, които беше наел. Това беше само една от промените, които бяха забелязали. Дребни наглед неща, които ги накараха да се замислят какво им бе казал Кенеди първия път и да преценят наново. Изглежда, за една нощ положението се беше променило.

Оставаха четири дена до първия кръг от гласуването и нещата изглеждаха добре. Майкъл Левър водеше дори в по-несигурните избирателни секции, а се говореше, че Едуард Гратън, човекът на баща му, би бил щастлив, ако събере и една трета от гласовете. През цялата нощ при Майкъл идваха хора и го тупаха по гърба, поздравяваха го, като че ли преброяването беше само формалност. Това го правеше неспокоен. Изглеждаше като капан.

— Твърде много се безпокоиш, Майкъл — казваше Кустоу. — Какво може да направи Гратън за четири дена? Те хвърлиха по тебе всяко парченце кал, до което можах да се доберам, и пак не беше достатъчно. Времето е наше и никой не може да го промени. Нещата се обръщат срещу старите. Хората искат промяна. И ще я получат, за Бога!

Паркър и Фишер се смееха, но Майкъл беше тих и мрачен. Неговото място определено изглеждаше сигурно, но нещата на информационното табло не вървяха особено добре. Ако не се оправеха, щеше да бъде късмет да вземат поне четири от трийсетте места. Но той си мислеше и за друго казано от Кенеди — нещо, което му беше прошепнал по-рано същата вечер — за възможността за сделка. Той бе предупредил Майкъл да бъде внимателен. Да бъде много внимателен.

— Все пак много зависи от този — каза Фишер. Той се обърна на стола си, за да повика сервитьора за още *ча*, след което се обърна

отново. — Знаеш, има цял куп места, които са уязвими на втория кръг. Четирийсет или повече. И всяко едно от тях направо плаче да бъде заето.

— Това при положение, че съберем достатъчно гласове в първия кръг — добави Кустоу предпазливо.

— Естествено... — Фишер се наведе напред и се загледа ту в единия, ту в другия. — Мисля, че ще успеем. Мисля, че ще се справим по-добре, отколкото показва таблото. Много по-добре. Ето защо попитах Кенеди дали мога да се кандидатирам за някое от тези места.

Майкъл вдигна поглед.

— Това е добре, Карл. Какво каза той?

Фишер се засмя.

— Той каза „да“.

И тримата го поздравиха.

— По дяволите *ча* — Кустоу стана олюлявайки се от стола си. — Това трябва да се полее с още една бутилка специално вино!

— Къде смяташ да пробваш? — попита Майкъл, докато го издърпваше обратно.

— В *хсиен* Маями. Срещу Карвър.

В Маями Фишер си беше у дома. Там бе регистрирана фирмата на баща му. Също като Майкъл и той щеше да застане срещу човека на своя старец.

Майкъл погледна надолу.

— Разумно ли е?

Сега Паркър и Кустоу наблюдаваха Фишер отблизо. И двамата знаеха какво има предвид Левър. На следващия ден, след като Кенеди се беше кандидатираше за Бостън, бащата на Фишер лиши сина си от наследство: беше замразил авоарите и на трите му фирми. Фишер се принуди да уволни работниците си. Някои успяха да си намерят друга работа, но повече от сто семейства бяха „слезли надолу“. Медиите се занимаваха непрекъснато с него, а Представителят Карвър прекрати служебното си пътуване в Град Европа и долетя обратно, за да бъде интервюиран в дома на едно от онези семейства, които бяха пострадали, както той се изразяваше, „от безотговорното управление на един млад и неопитен човек“. Да слезеш надолу — с целия обществен позор — беше нещото, от което всички избиратели се

страхуваха и в очите на гласоподавателите от Маями стореното от Фишер беше непростимо.

— Искам да получа шанс да докажа правотата си — каза Фишер.
— Да се срещна с Карвър и да му кажа в лицето, че е лъжец и мошеник. Че от осемнайсет години баща ми го купува.

Кустоу подсвирна.

— Искаш да му кажеш това в лицето?

— Ще те съди — каза Паркър.

Фишер се усмихна.

— Кенеди се надява точно на това. Той иска сам да се заеме с делото. Аз съм му предоставил всичко. Счетоводните книги, номерата на папките, записи на разговори.

За първи път откакто тълпата беше напуснала клуба, Майкъл погледна напред и се усмихна.

— Готов си да направиш това?

Фишер кимна.

— Готов съм преди всичко останало. След тази първа среща с Кенеди. Въпреки че може би ми трябва някаква застраховка.

Бавно, но като постепенно набираше сила, Майкъл започна да се смее. В следващия момент вече всички се смееха. Сервитьорът, който донесе ча, ги огледа, след което вдигна рамене и си отиде, запазил мислите си за себе си.

* * *

Емили се обърна, огледа се, опита се да прецени сериозността на проблема с един поглед, но беше трудно да възприеме всичко наведнъж. Окото беше нарисувано до най-малки подробности — изкривеното от мъка лице на някой старец или празното, безнадеждно виране на тихо, търпеливо дете; воплите на млад сляп просяк или тихото страдание на лицето на майката, която още люлее отдавна мъртвото си дете. Пред лицето на цялото това лично нещастие общата картина просто се изплъзваше. Такова голямо страдание беше буквално невъобразимо. Тя смяташе Европа за лошо място, но чак толкова...

Тя бе слязла ниско долу, на ниво единадесет, точно над Мрежата, в самите основи на *ксиен* Вашингтон, за да рекламира наскоро откритата „Кампания за социална справедливост“. Планът ѝ беше да финансира и построи петдесет „Центъра за грижи“ из целия Град, за да опита да реши проблема с ограничаването на правата на долните нива, но от момента, в който беше стъпила тук, в Мейн, беше разбрала колко патетична, колко печално неадекватна е тази мисъл. Само за да се започне беше необходимо сто пъти повече от това, което предлагаша. Само на тази палуба имаше повече от петдесет хиляди души — петдесет хиляди на палуба, проектирана за не повече от осемнайсет хиляди!

Когато беше избрана за председател на Комитета на младите съпруги, тя мислеше, че това би било начин да се свърши нещо полезно. През следващите шест месеца хвърли всички сили за организиране на срещи и събиране на средства. Но сега, като погледна това отстрани, разбра. Тя се залъгваше. Имаше само един начин всичко да се промени. От върха. Да бъдат унищожени ония, които допускаха това да продължава.

Ходеше сред тълпите, чувстваше как хиляди ръце допират или подръпваха леко коприната ѝ, хиляди очи се обръщаха към нея, умоляваха я негласно: *Помогни ми! Нахрани ме! Освободи ме от този ад!*

Над нея се надвесваха камерите на медиите, улавяха сцената, фокусираха се върху изражението на лицето ѝ. И когато тя се завръщаше на голямата платформа със знамената и видните гости, до нея се лепваше репортер, който на висок глас настояваше за изявление.

— Просто покажете това — казваше тя. — Покажете на средните нива, че така живеят хората тук. Всеки ден. И... — и тя се насилваше да изрече лъжата, — и че те могат да помогнат. Ако дадат само по един *юан* за кампанията, ще помогнат да се преборим с цялото това страдание.

Тя се обръщаше бързо, за да не би гневът и горчивината да я накарат да каже повече. Не. На никого нямаше да помогне, че тя говори пред хората. Най-малко пред тези хора. Нужни бяха действия. Действия като тези, които беше предприемала преди.

Беше време да се организира наново. Да приеме фалшивата самоличност, която Де Вор бе приготвил за нея преди толкова години,

и да стане Рейчъл де Валериан. Терорист. Анархист. Изравнител.
Да. Беше време *Пин Тяо* да се преродят.

* * *

От мястото, където стоеше Ким — от високата наблюдателна галерия, на две ли над повърхността на великия океан — събитията в големия свят изглеждаха отдалечени като звука от далечна гръмотевица. Нощта беше спокойна, безмерна, мракът се стелеше във всички посоки. Без край. Буквално без край. Можеше да се движи вечно в този мрак, без никога да достигне границата му.

Мрак — помисли си той. — *Накрая няма нищо друго освен мрак.* А през целия си млад живот беше търсил светлината. Бореше се за нея, както гмурецът се бори да изплува от голямата дълбочина.

Някъде в далечината вълните се разбиваха в неравна бяла ивица по протежение на обкръжаващия ги вълнолом. От мястото, където стоеше, тази линия изглеждаше крехка и непостоянна и все пак той беше прелетял над нея и беше видял надигащите се водни грамади; вълни, високи по петдесет *чи*, да връхлитат свирепо върху ръбестия вълнолом, и при тези гледки се боеше повече, отколкото при гледката на големия средокеански Град, който бяха построили тук, над бездната Зом.

Той се обърна. Високо над него, над големия пилон на върха на централния блок, нощното небе бе обсипано със звезди — милиони звезди, които горяха с нажежен блясък — картина, която той трудно можеше да си представи. Тази картина, толкова различна от симулациите, го изпълваше със страхопочитание. Бяха истински! До този момент всичко беше в главата му като някаква сложна триизмерна графика. Но сега, когато го виждаше със собствените си очи, знаеше какво му е липсвало. Тази широта, тази необятност, бъдеща боязън. Това беше нещо, за което знаеше и до което никога не се беше докосвал. Никога до този момент.

Той се обърна назад, забелязал едва доловимото движение на наблюдателната платформа. Долу, по нивата, не чувстваше нищо, като че ли беше на сушата, но тук приливът на великия океан можеше да се

усети въпреки вълноломите и големите ледени вериги, които държаха Града закотвен за дъното на океана, на десет *ли* дълбочина.

Погледна замислено надолу. Нещо в него съответстваше на тези огромни, непрогледни дълбини под сътворената от човешка ръка крехка плаваща платформа на Град Океан; на цялото това тегло и налягане. Нещо тъмно и противно на мислещата му същност, което понякога го поглеждаше като огледално отражение, озъбено и ръмжащо.

Положи ръце срещу тънкия пласт лед, който го отделяше от необятността, и потрепери. Мрак и светлина. Колко често се срещаше това — най-простата от всички противоположности. Мрак и светлина. Както във великото *дао*. И все пак, строго погледнато, той не вярваше в *дао*. Не вярваше, че тъмнината и светлината са едно и също нещо. Не. По-скоро му изглеждаше, че тъмнината и светлината са заключени в една извънвременна, безспирна борба за надмощие — борба на постоянно редуване между ослепителното, изгарящо проблясване на светлината и потопяването в абсолютното нищо.

И после?

Той отстъпи назад, беше му забавно. Какво *е* съществувало преди вселената? И какво ще има, когато всичко свърши? Изглеждаше логично да се пита за тези неща и в същото време подобни въпроси бяха безсмислени. Опит да хване въздуха. Какво значение имаха те тук и сега, в обикновения живот? Каква беше ползата от тях?

Абсолютно никаква полза. И все пак той чувстваше нужда да ги задава.

— *Ши Уард?*

Ким се обърна. Един *хан* стоеше в сенките до отворената врата на обслужващия асансьор, обръснатата му глава беше леко приведена. Върху зелената униформена дреха на „СимФик“ бе изобразена цифрата четири, което означаваше статута му в йерархията в „СимФик“ на бездната Зом.

— Време ли е? — попита Ким, изпитал внезапна неохота да напусне сигурността на мрака.

Прислужникът вдигна глава и го погледна в очите.

— Те чакат долу, *ши Уард*. Трябва да слезете.

Ким се поклони и закрачи. И все пак при защитния люк спря и погледна надолу към ярко осветеното сърце на Град Океан. Бездната

Зом беше типичен средноатлантически Град. Дебелата външна стена образуваше огромен шестоъгълник, свързан чрез гъвкави пешеходни коридори с централната шестоъгълна кула, на чийто връх имаше тънка радиомачта. Отгоре би изглеждала като крещящо ярка брошка, изпусната сред морето, но от мястото, където беше той, приличаше повече на огромна плетеница, сребристите коридори бяха като нишки на гигантска паяжина...

— *Ши Уард!*

Леката острота в гласа на прислужника му напомни за станалото тази сутрин. Нищо особено, всъщност. Една отметка в счетоводните документи на корпорация „СимФик“. Обърна се, поклони се за извинение и пристъпи в тясната клетка. Послушен. Техен слуга.

И все пак, докато люкът се затваряше, той изведнъж разбра, че всъщност те бяха получили част от него и че същият този непознат, неизследван мрак, който лежеше под това дело на човешките ръце, беше едновременно и огромен, и малък.

Да, що се отнася до съзнанието, какво беше то, ако не един ярко осветен сал, плуващ по тъмните води на подсъзнанието? Малката, крехка постройка на човешкия разум.

Когато асансьорът тръгна надолу, Ким се обърна и разгледа гладкия овал на обръснатата глава на прислужника, гънките на зелената тъкан, покриваща гърба му, и през главата му мина мисълта дали и този човек се безпокои с подобни мисли или единствената му мярка за нещата са статутът и материалното положение.

Ако е така, какво ли е да си такъв? Да се примиряваш, че нещата са такива, каквито изглеждат, и да не питаш какви са в действителност? Какъв беше този извор на вътрешно спокойствие, от който трябваше да черпи човек, за да свикне с големите тайнства? Как можеш да спреш да мислиш и просто да *бъдеш*? И беше ли възможно наистина? Нямах ли твърде много „пускане по течението“, вместо наистина да се хванеш здраво?

За миг се захвана с проблема като маймуна, която ровичка мравуняк с клонка, след това отстъпи.

Проклятие или благословия. Той беше онова, за което му плащаше „СимФик“. Въпросите бяха безсмислени. Не, това, което трябваше да прави през следващите пет години, беше да намери начин да използва, а не да бъде използван. Да внимава да не се превърне в

нещото, което те си мислеха, че е — обикновено средство за решаване на задачи, генератор на идеи. Той щеше да им дава каквото искат, но в същото време трябваше да задържи и нещо за себе си. Може би едно нещо. Едно-единствено чисто откритие.

Асансьорът забави и спря. Когато вратата се отвори и пропусна бълбукането на разговорите от стаята зад него, Ким си припомни мълчаливия, осеян със звезди мрак горе и се усмихна — знаеше, че е прав.

* * *

Кустоу се връщаше с Майкъл към апартамента, който Левър бе наел в южния край на палубата, с изглед към модерния площад. По пътя говореха за много неща — за телохранителите на Кенеди и за важността на новия пакет от промени в Едикта — но главно за това, дали Кустоу също щеше да издържи.

— Това ли искаш, Брин?

— Така мисля — отговори Кустоу. — Все пак не ми се струва, че имам кой знае колко други възможности. И двамата сме в немилост, щом се намеси пазарът, а и не можем да живеем без лунна светлина.

Майкъл се обърна към него.

— Не това те питах, Брин. Истински ли го искаш?

Кустоу наведе глава; мислеше.

— Ако не бях поискал да се включа, нямаше да направя първата крачка, нали? — погледна унило към Майкъл. — Мисля, че и двамата знаехме докъде ще доведе всичко това. А Джоузеф Кенеди не дърпаше лостове, нито говореше лъжи, нали?

— Мисля, че не.

— И това ми дава две възможности. И двете са политически. Мога да остана зад кулисите, като дърпам конците, или да изляза отпред.

— И ти искаш да бъдеш отпред?

Кустоу си пое дълбоко дъх.

— Не съм сигурен. Винаги съм харесвал това, което правя. Искам да кажа, за мене беше удоволствие да работя с теб, Карл и Джак.

Ние сме добър екип. Но да започна сам, с нов екип... — той вдигна рамене. — Просто не знам.

Майкъл замълча за момент.

— Хората очакват от тебе да издържиш. С разрастването на партията ти ще загубиш своите позиции, освен ако не си Представител. Ще загубиш всичко, което казваш, че имаш сега. Не, ако не издържиш, ще се окажеш изблъскан, Брин. Поне аз така виждам нещата.

Кустоу клюмна, след което кимна. Той се мръщеше, гледаше в краката си. Когато отново вдигна очи, на лицето му беше изписана болезнена нерешителност.

— Нали знаеш как е, Майкъл. Страх ме е.

Майкъл се засмя кратко, след което се намръщи. Кустоу беше най-големият от тях. Най-силният. Най-контактният. Не беше възможно да се страхува.

— От какво те е страх?

— От всичко това. От властта и политиката. Не искам да стана следващия Карвър, Гратън или Хартман.

Майкъл поклати глава.

— Няма да станеш! По дяволите, Брин, нали точно за това говорим — да се отървем от старата гвардия и да прокараме нови пътища — по-добри пътища?

Кустоу потрепери.

— Може би. Не знам. Просто тази нощ гледах на нещата отвън, това е всичко. Гледах всичкото това тупане по гърба, събирането на средства, телохранителите, сговора между приятели и се чудех дали наистина ние ще бъдем по-различни от другите.

За миг между тях се възцари тишина, след това Майкъл хвана ръката на стария си приятел.

— Ела. Апартаментът ми е тук нагоре по коридора. Нека поспим няколко часа, след това ще говорим пак.

Кустоу се усмихна спокойно и кимна.

— Добре, води.

Пред своята врата Майкъл се обърна и отново погледна към Кустоу. Може би Брин беше прав. Може би щеше да стане точно това, от което се страхуваше. Но ако не опитаха, ако просто се откажеха, не би ли било също толкова лошо?

Майкъл натисна ключалката и набра комбинацията с другата си ръка. Когато вратата се отвори, Кустоу се усмихна пиянски и се затътри навътре.

Експлозията беше оглушителна. Майкъл полетя назад по коридора и падна в безсъзнание. Когато се свести, може би след секунди, наоколо беше пълно с охрана и двама лекари, наведени над него, правеха нещо на краката му. Краката му бяха неподвижни.

— Къде е Брин? — попита той и се опита да седне. Но не можа, а думите му прозвучаха като суха кашлица. Чак тогава разбра, че гърдите го болят. Единият от лекарите се наведе над него и му каза да се успокои, всичко ще е наред. Той пак изпадна в небитието. Всеки път, когато се свестяваше, усещаше, че е минало време. Започна малко по малко да сглобява нещата. Той беше привързан към количка, главата му беше подпряна с възглавници. Вдясно от него едър човек с грубо лице говореше нещо в някаква слушалка и слушаше отговорите. Мърмореше за някаква бомба. Някой беше убит.

Едва по-късно тези думи го удариха. Някой беше убит. Брин. А по това време той лежеше в болнично легло под въоръжена охрана и не можеше да направи нищо. Постоянно виждаше как Брин усмихнат се олюлява след него, замаян от изпитото вино. Искаше да протегне ръка и да го спре. Някак да го предупреди. Но не можеше да направи нищо. Брин Кустоу беше мъртъв.

* * *

Ким стоеше на най-горното стъпало, втренчен в другия край на приемната зала, изненадан от гледката пред очите си. Въздухът беше хладен, леко синкавата светлина като че ли изпълваше голямото помещение с висок таван с подвижни, течни сенки.

Той се усмихна, ефектът го забавляваше. Като че ли беше на дъното на басейн. Голям басейн, пълен с меки, леко отекващи гласове. Там долу имаше триста или може би четиристотин души, събрани на групи между колоните. На две стъпала по-долу от Ким прислужникът се обърна и го погледна нетърпеливо, след което продължи да слиза. Миг по-късно Ким го последва.

Една група от около трийсет души — хората в главните роли — се беше събрала край нещо като голяма стъклена маса, вградена в пода. Прислужникът се отправи към тях, след което отстъпи и прикани Ким да продължи напред.

В центъра на групата стоеше едър, около шейсетгодишен мъж, подобен на мечка, с демодирана козя брадичка, грижливо подстригана бяла коса и елегантен копринен костюм. Това беше Уилям Кембъл, регионалният ревизор на „СимФик“ за североатлантическите Градове. След като поздрави Ким, той се наведе напред към младия мъж.

— Прости ми за фамилиарността, Ким, но това е начинът, по който правя нещата. Виждаш ли, от всичките единайсет регионални ревизори на „СимФик“ аз имам най-голямата административна територия и най-малко служители. Като планктона аз съм много нещо, но трябва да го разпределям тънко!

Ким се усмихна, след което пое протегнатите ръце на Кембъл и здраво ги раздруса. Той отстъпи назад и го огледа — осъзнаваше колко много очи го наблюдават в момента.

— Много се радвам да се запозная с вас, ревизоре. А вашите приятели, тези чун чу... те всички ли са служители на „СимФик“?

Кембъл се огледа, нехайното му спокойствие контрастираше рязко с напрегнатостта на хората около него.

— Съвсем не. Ние правим тези вечери веднъж седмично. Идва всеки, който е някой в бездната Зом. Но много от тях са служители на „СимФик“. Сега ще те разведа и ще ти представя хората.

— Благодаря — усмихна се Ким. Държането на Кембъл го беше стоплило. И в същото време усещаше странно напрежение във въздуха около него, като че ли нещата не бяха съвсем такива, каквито изглеждаха. Отхвърли тази мисъл и реши да бъде любезен. — Досега бях горе на наблюдателната галерия. Много красиво място. Не знам защо не правят повече такива океански Градове.

Кембъл се засмя.

— Икономика. Ким. Чиста икономика. Цената на самия Град е нищожна, но да разположиш тази чудесия тук — да проведеш всички необходими изследвания и да осигуриш седемте привързващи въжета — това струва майка си и баща си. Днес просто не можем да си го позволим.

Ким кимна замислено.

— И все пак е направено.

— О, разбира се. Но доколкото засяга „СимФик“, сега имаме друга стратегия. Искам да кажа, защо да строим тези неща наново, като можем просто да получим старите? Вземи например бездната Зом. В момента притежаваме двайсет и пет процента от съоръжението. Това е максималното, което *можем* да притежаваме при сега действащото законодателство. Но нещата се променят — Кембъл се огледа. — Би било чудесно да развеем знамето на „СимФик“ над един от тези Градове, как мислиш?

Около тях закимаха глави, чу се одобрително мърморене.

— Но стига за това — Кембъл посегна и постави огромната си, подобна на меч лапа ръка на рамото на Ким. — Нека те разведа. Ще те представя на хората, с които ще работиш.

Ким се обърна; поведоха го.

— Кой бяха те? — погледна назад към групата, която бяха напуснали.

— Хора от компанията — Кембъл замислено гладеше козята си брадичка. — Главно администратори. Между другото, искаш ли нещо за пиене?

Ким се поколеба.

— Аз...

Кембъл спря един от сервитьорите и взе от подноса винена чаша.

— О, чудесно. Не пиеш. Това е хубаво. Някои от тези тук пият прекалено много. Пък правят и други работи. Мислят си, че не знам какво става, Ким, но аз имам свои източници. Вземи например човека в сиво.

Ким се обърна, погледна назад и видя висок мъж със слабо лице, облечен в сива коприна.

— Видя го. Добре. Това е Бонот. Алекс Бонот. Той е научен ръководител тук. Твоят пряк началник. Според документите е добър. Надежден. Честен. Но си имам съмнения. Вземи го понаглеждай, а? И ме уведоми, ако пристъпи границата.

Ким стрелна поглед към лицето на Кембъл и веднага го отмести встрани, без да разбира съвсем какво означава това. Но цялата тази работа беше странна. Защо, например, трябваше Кембъл да го представя на всички?

— Нещо не ми е ясно — каза той след малко. — Мислех, че вие сте шефът тук.

Кембъл се усмихна.

— Всъщност да. Но бездната Зом е на Бонот. Поне научната страна на нещата. Рибовъдството, замразяването и звездобройството, както обичаме да се изразяваме. Административната част се ръководи от човека до него, Шрам. Дитер Шрам. И той се смята за учен, но не може да се мери с тебе, Ким. Освен това за съжаление е глупав. Кое то вероятно е причината да заеме този пост. Колкото до мене, аз прекарвам по-голямата част от времето си в пътуване между Градовете. В моя регион има девет, но всъщност седалището ми е на нос Верде.

— Значи аз ще получавам нареждания от Бонот?

— И от Шрам. Но те получават нареждания от мене — Кембъл се обърна бавно, спокойно, дръпна Ким през тълпата, без да забелязва лицата, вперили погледи в тях; движеше се към група хора, които също стояха до една от колоните.

— О, знам какво става на такива места. Знам също така какво ти се е случило в миналото, Ким. Проучил съм живота ти внимателно. Но можеш да бъдеш сигурен, че нищо подобно не може да ти се случи тук. Всъщност имаш думата ми — той забави ход и се загледа в Ким. — Добре ще те експлоатирам, Ким Уард, но ще бъда честен. И ако има добри резултати, ще бъда щедър към тебе. Извън клаузите на договора, разбираш ли?

Ким не беше съвсем сигурен, че разбира, но кимна и изкриви лицето си в усмивка в отговор на широката, великодушна усмивка на Кембъл.

— Доколкото виждам — продължи Кембъл, — ако направя така, че ти да си щастлив, твоята работа ще дава резултати. Ако работата ти дава резултати, „СимФик“ ще реализира печалби. А ако „СимФик“ реализира печалби, ние всички ще забогатеем. Така че в мой най-голям интерес е да направя така, че да си щастлив, нали?

— Мисля, че да.

Стояха точно пред групата. Петимата мъже се бяха обърнали, за да поздравят Кембъл, и сега с леко наведени глави очакваха да бъдат представени.

— Това тук е Хилбърт, Едуард Хилбърт. Той е ръководител на секцията по криобиология и е експерт по биостазни процедури... поправяне на клетки и такива работи. Експериментите ни са в начален етап, но имаме надежди, нали, Едуард?

Хилбърт кимна. Той беше слаб, чернокос мъж, прехвърлил трийсетте, с леко измъчения вид на човек, който предпочита лабораторията пред обществените събирания. Ким му подаде ръка.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Аз също — Хилбърт отмести поглед, объркан, но леката му усмивка беше достатъчно приятелска. Още повече, че при обръщането се беше разкрила пулсиращата яка около врата му. И той беше роб.

— А това — продължи Кембъл пред млад хан на двайсетина години, — е Фен Во-шен. Специалността му е конструиране на протеини, но той ще работи с тебе, Ким, като един от твоите помощници.

Фен учтиво наведе ниско глава. Изправи се, срещна погледа на Ким и в неговия собствен се разгоря някакъв естествен ентузиазъм.

— За мене е удоволствие да работя с вас, *ши* Уард. Предстоящата работа е много интересна.

Ким отвърна на поклона му, след това погледна към Кембъл.

— Помощници?

Едрият мъж се усмихна.

— Разбира се. От тебе не се очаква да извършваш сам цялата експериментална работа. Затова ще ти трябват помощници. Като за начало съм ти назначил четирима. Ако ти трябват повече...

Ким се засмя.

— Не, не... четирима са достатъчно. Само... е, не очаквах да се отнасят толкова добре с мене.

Кембъл го погледна с искрена изненада.

— Защо не, по дяволите? Виж, Ким, ние сме инвестирали много в теб. Би било направо глупаво, ако не вземем най-доброто, което може да се вземе. Ти си теоретик, нали така? Точно затова те купихме. Е, тогава е разумно да те оставим свободен да правиш това, в което си най-добър. Да използваме таланта ти колкото се може повече.

През ума на Ким мина някаква мисъл за гъски и златни яйца, но той само се усмихна и кимна.

— Разбирам ви, ревизоре. И все пак се налага голяма част от работата ми да бъде експериментална. Фен Во-шен и другите... биха ми били от полза, но трябва да разберете...

Кембъл вдигна ръка.

— Каквото искаш. И по какъвто искаш начин. Само ми дай резултати! Резултати — той се обърна, за да посочи с ръка следващия. — А това тук е...

През следващия половин час Ким се движеше през приемната зала, запознаваше се с хората, с които щеше да работи, докато накрая стигна до групата край покритата със стъкло маса — забеляза, че всъщност не беше никаква маса, а голям остъклен контейнер, а обитателят му, ако му беше обитател, се криеше зад преграда от зеленина и едри камъни. Докато Кембъл продължаваше с формалното му представяне на Бонот и Шрам, Ким си мислеше за предстоящите задачи. Най-после щеше да му се даде всичко, което му беше отказвано преди: добро оборудване, обучен персонал и всичко необходимо, за да разработва и произвежда продаваема продукция. Единствената разлика беше в начина, по който се разпределяше печалбата.

Вътрешно се усмихна. Това, което Кембъл беше казал, беше вярно. Ако на него му е добре, всички те биха били щастливи. А и кой знае, работата дори би могла да му доставя удоволствие. Но все пак не беше чак толкова просто. Можеше да види това по начина, по който го гледаха Бонот и Шрам — с ревнива враждебност и дълбоко вкоренено презрение към дребното му тяло. Е, добре, можеше да го преживее. Освен това имаше обещанието, че Кембъл ще му осигури защита.

Скоро, доколкото учтивостта позволяваше, той се премести от едната страна на групата, наведе се над стъкления контейнер и се вгледа в дълбините му с леко допрени до стъклото пръсти. Повърхността на контейнера бе студена, ледът беше дебел, подсилен, като че ли водата отвътре беше под налягане, различно от това в стаята.

Известно време не видя нищо, след това, сякаш беше чакало именно него, то се появи — първо едно пипало се увиваше бавно като змия около скалата, сляпо търсецо с малките си смукала, след това, бавно като насън, с омагьосващи движения то се изтегли нагоре през скриващите го пластове от водорасли, докато огромното му туловище почти запълни контейнера.

Той го гледаше очарован. Беше като паяк. Гигантски воден паяк, дългите му пипала се бяха навили около предпазните стени на контейнера. Докато го наблюдаваше, пъстрата куполообразна глава се обърна, погледна го, големите му очи мигаха бавно и гледаха неговите със студен, безразличен поглед, който го измерваше и след това го изхвърляше.

Ким се отдръпна назад разтреперан. За пореден път загуби реална представа за нещата, защото да бъдеш в присъствието на такова създание — едно от древните чудовища на дълбините — означаваше да изпиташ първичен страх. Да, само да погледнеш тези очи беше като да погледнеш нещо огромно и тъмно и безкрайно чуждо, безкрайно древно.

Това създание беше от дълбините на океана. Как ли са го хванали? Как са го донесли дотук? Как го държат? Докато се обръщаше и плъзгаше под скриващите го пластове от камъни и водорасли, той се опита да определи дължината му. Беше може би петдесет или шестдесет *чи*. Твърде голямо дори за такава приблизителна оценка.

Ким се обърна, усетил нечие присъствие зад себе си. Кембъл. Той стоеше и замислено подръпваше брадичката си с една ръка.

Ревизорът погледна изчезващото чудовище, след което погледна Ким.

— Е? Какво мислиш за нашия любимец? Впечатляващо, а? Откри го една от дълбоководните ни лодки преди повече от година на дълбочина от около шест ли под центъра на бездната. Те го зашеметиха и го поставиха във временна капсула с малко мръвка, докато решат какво да го правят. Накрая трябваше да построим специална камера под налягане. Дори тогава ни отне цели две седмици, за да го качим дотук — изглеждаше, че всеки път напредваме с едно *чи*. Но ето го при нас. Нашата гордост и нашата радост — Кембъл се обърна пак към Ким. — Ти си голям късметлия, Ким. Той не благоволява да се показва толкова често. По-голямата част от камерата е под повърхността на Града. Големичък е. Понякога можеш да идваш да го виждаш, ако искаш.

Ким кимна едва забележимо, след което обърна поглед встрани. Шест *ли*... Това означаваше, че налягането в контейнера е чудовищно.

— Има ли си име?

Кембъл кимна.

— Наричаме го Старият мрак. Наред с други имена. Но виж, хайде да поговорим за това по-късно, а? Има още един човек, на когото искам да те представя. Тя трябваше да е тук по-рано, но полетът ѝ се забави. Ела, тя чака ей там.

Ким задържа за малко поглед върху контейнера, след което последва Кембъл, като едва забележимо изрази уважението си към Шрам и Бонот, докато минаваше покрай тях.

— Тук — Кембъл го въведе сред кръг от хора. — С Барат и Симънс се запозна преди, но бих искал да те представя на новия ни търговски съветник. Доколкото знам, вие се познавате...

Но Ким вече не слушаше. Когато за първи път съзря ниската, тъмнокоса жена, той мина покрай Кембъл и я прегърна, притисна я силно към себе си, а очите му се напълниха със сълзи.

— Ребека... — каза удивен, отдръпна лице назад, за да я погледне, като че ли беше отдавна изчезналата му сестра. — Боговете да ми простят, мислех, че си мъртва...

* * *

Нещата се развиха бързо. Час след атаката Гратън се беше появил по всички канали от бряг до бряг, за да изрази ужаса и тъгата си. Образът беше прекъсван от кадри, показващи операционната маса, където хирурзите се опитваха да оправят Майкъл Левър. Само ходатайството на Кенеди изгони натрапниците, заплашени от юридически санкции, които щяха да струват много пари. След това, преди да минат и три часа, самият Кенеди говори пред репортерите, като свика пресконференция в преддверието на болницата, а докато говореше, зад него стоеше преbledнял Карл Фишер.

Различни терористични организации побързаха да се разграничат от инцидента. „Черната ръка“ отиде дори толкова далеч, че порица деянието. Предварителното проучване на „МедФак“, направено половин час след изказването на Кенеди, изрази общото мнение: Гратън губи... ако Левър оживее.

Кенеди не беше обвинил никого. Той стоеше там с кървясали очи, разтърсен из основи от случилото се, и осъди насилието като

политическо средство. Красноречиво бе описал какво се е случило на тези млади хора, които бяха отстоявали своите убеждения. Говори за двойните игри, закостенялостта, консерватизма на старите. Изрази се достатъчно ловко, така че никой не можеше да го обвини, че прави пряка връзка между нападението и старите, които бяха срещу тях, но съпоставянето придаде на думите му сила, която накара слушателите му да се замислят дали това деяние не е извършено от същите ръце, които са забъркали всичко останало.

Съдебният иск на Чарлз Левър срещу Кенеди беше внесен час по-късно. Подвижните камери, които го следяха навсякъде, уловиха този момент и го излъчиха заедно с тъжната, изпълнена със съжаление усмивка на Кенеди и думите му:

— Кажете на господин Левър, че съжалявам за дето е по-загрижен за политическата си кариера, отколкото за живота на сина си.

Каналите, които нямаха камери там, купиха заснетия материал и го показваха периодично през останалата част от нощта и през целия следващ ден. Но дотогава вече имаха по-пресен материал, над който да работят.

Службата за сигурност, осъзнала колко чувствителен е проблемът, натовари със случая две специални подразделения и резултатите вече идваха. Представителят Хартман бе повикан в централата във Вашингтон за разпит, а трима души от политическия му антураж — все бивши служители на сигурността — правиха изявления през целия следобед. Хартман се усмихваше пред камерите, скупчени над главата му, но усмивката му беше измъчена — усмивка на човек, който знае, че капанът е щракнал. Скоро се разбра, че е бил свален от междупланетната совалка в Денвър.

След реакцията на Кенеди към съдебния иск, Чарлз Левър се скри от медиите. В института „Кътлър“ отказаха да коментират ситуацията. Междувременно някакъв югозападен телевизионен канал беше разнищил случая Брин Кустоу и показваше едночасов документален филм за живота му заедно с интервю със скърбящата му майка. Баща му се беше затворил и отказваше коментари.

В осем и тридесет, три часа след като беше излязъл от операционната, Майкъл Левър отвори очи. Емили седеше отстрани, наведена над него. В далечния край на стаята, на болнични столове

чакаха Кенеди, Фишер и Паркър. Над тях една камера ги записваше, за да излъчи всичко интересно по-късно.

В началото по лицето на Майкъл нямаше нищо — само обърканост. След това, когато дойде споменът, той захлипа. Емили се наведе по-близо, зашепна утешителни думи, държеше ръката му. Зад нея стояха тримата мъже, сълзи се стичаха по лицата им. Вторият обектив на камерата улови и това.

След малко Кенеди се приближи и застана до Емили, загледан в превързаното лице на Майкъл. Той избърса очите и страните си с хирургическа превръзка и се отдръпна леко назад, за да осигури по-добър изглед на камерата.

Майкъл потрепери.

— Кой го направи, Джо? Знаят ли кой го направи?

Кенеди поклати глава.

— Още не. — Не каза нищо за Хартман. Нищо за подадения от баща му съдебен иск.

Майкъл затвори очи и преглътна. Когато отново отвори очи, те бяха пълни със сълзи.

— Чувствам се парализиран, Джо. От кръста надолу.

Кенеди погледна Емили, след което извърна поглед. Отгоре изглеждаше така, сякаш му е трудно да каже истината. Той се изви настрани, раменете му потръпнаха, след това се стегна и отново се обърна към Майкъл:

— Казват, че нищо не може да се направи, Майкъл. Парчета от взривното устройство са преминали през гърдите ти и са заседнали в основата на гръбначния стълб. Ти си парализиран, Майкъл. От кръста надолу.

Лицето на Майкъл пребледня за момент, след това той кимна. Ясно беше, че все още е в шок.

— Казват, че си излязъл късметлия — продължи Кенеди. — Ако си бил сам, щеше да си мъртъв.

Майкъл кимна отново, но този път вълна от болка премина по лицето му.

— Аз го обичах... — каза той тихо, гласът му премина в неясен звук, който разкъсваше слушащия като бодлива тел. След това обърна лице встрани. Една-единствена сълза се стече по бузата му и обективът на камерата промени фокуса си, за да я заснеме в близък план.

Брин Кустоу бе поел целия удар на експлозията. Това буквално го беше разкъсало на части. Но тялото му бе предпазило Майкъл. Въпреки това експлозията беше счупила двата крака на Майкъл, черепът му бе пукнат, а имаше и множество вътрешни наранявания. Парченца горещ метал, както и кости от дясната ръка на Кустоу бяха заседнали в тялото на Майкъл, засегнали кръвоносни съдове, мускули и нерви. Но най-сериозното му нараняване беше на гръбначния стълб. Не бе изключено да проходи отново — биопростетиката можеше да се погрижи за всичко освен за смъртта — но щеше да мине време, преди да се изправи на крака. А изборите бяха само след три дена.

Една забавна телевизионна програма, показала диаграма на относителните позиции на Кустоу и Левър, холографски реконструира за зрителите си експлозията. Милиарди гледаха как компютърните изображения на двамата красиви млади мъже биват разкъсани от взрива. Малко по-късно я показа отново под друг ъгъл, забавено.

Друга програма, възмутена от тази проява на лош вкус или може би съжаляваща, че не се е сетила за това първа, откри сметка за дарения за биопростетичното лечение на Майкъл Левър и използва възможността да спомене, че Чарлз Левър би трябвало да оглави списъка на дарителите. Там също получиха съдебна призовка след по-малко от час.

На сутринта в изборния ден Хартман бе обвинен в заговор с цел убийство. Предната нощ Гратън се оттегли. Когато избирателните секции затвориха, Майкъл Левър беше избран почти без конкуренция, събрал деветдесет и седем процента от гласовете. Нещо повече, Новата американска партия, изплувала благодарение на вота на съчувствие, спечели двадесет и шест от общо тридесетте места, за които се съревноваваха.

Камерите бяха допуснати за кратко в болничната стая на Майкъл Левър, за да предадат реакцията му. От леглото си той мрачно се усмихваше на тълпата от натрапници и държа кратка благодарствена реч. След това явно се умори, една медицинска сестра му помогна да легне отново и въпреки че камерите работеха, затвори очи и заспа. Представителят Джоузеф Кенеди трябваше да прочете подготвената реч от името на Левър.

* * *

На хиляда *ли* от мястото, където спеше Майкъл Левър, Чарлз Левър стоеше в една тъмна стая, загледан в образа на сина си. Седмицата беше лоша за него — дори и на пазарите. Но сега, втрещен в сина, който лежеше там толкова уязвим, тежко наранен, старият човек омекна.

— Аз не мислех... — прошепна той. Най-малкото не беше искал да докара нещата чак дотам.

Посегна да докосне и проследи образа на големия екран, пръстите му следваха строгата линия на бузата на Майкъл също както някога бе докосвал спящото дете.

Нещата се променят, мислеше си той, извърнал се настрани. И може би си имаше причини за това. Важни причини. Потрепери и застана там, без да поглежда към екрана, след което се обърна, защото чу говорителят да споменава името му.

— ... чието мълчание се приема за по-красноречиво от всички думи, които би изрекъл.

Той почувства отново стягане в гърдите; гневът се завръщаше. Никой от тях нямаше куража, на никого не му стискаше да излезе и да го каже открито. Но инсинуацията беше достатъчно ясна. Левър се изплю от отвращение и пристъпи по-близо до екрана. В този момент картината се смени и вместо спящото лице на сина му се появи неговото собствено: твърдо, безкомпромисно, лицето на стар човек. Пое си рязко дъх като ужилен, след което се втурна през стаята към телефона. Сумтеше от яд, когато набираше номера на адвокатата си. След това, докато чакаше връзка, се обърна и отново се заслуша в коментара.

— ... и докато в признанието на Хартман няма явни твърдения, много водещи фигури в Индекса са изненадани, че разследванията на службата за сигурност са спрели до Хартман и неговите близки сподвижници. Отмъщение ли е мотивът, както твърди Хартман? Или има нещо по-дълбоко и по-тъмно зад цялата тази работа?

Точно когато говорителят завърши, го свързаха.

— Дан? Ти ли си? Добре... Виж, искам да уредиш едно-единствено интервю с „ЕдуВок“. Обикновените условия. Имаме право

на вето... — слуша известно време, след което изпухтя раздражено. — Мислиш, че това е разумно? — Заслуша се пак. — Не. Разбира се, че не! Няма никаква връзка! — пое си дълбоко дъх и заговори по-спокойно: — Виж, Дан, всичко, което знам, е, че ми е дошло до гуша от тази свинщина... тези инсинуации. Искам това да свърши, ясно? Ако не можеш да наложиш вето, ще караме без него и ще съдим тези копелета; щом ни играят номера.

Сега на екрана стоеше лицето на Кенеди, в изражението му се четеше някакво тъжно достойнство, докато четеше речта на Майкъл Левър. Но старият човек видя само надутата му самоувереност, фалша му. *Ти* — мислеше си той. — *Ти си копелето, което направи всичко това!* Да... Колкото повече мислеше, толкова по-добре разбираше какво се бе случило. И може би... е, може би дори самият Кенеди е организирал този номер. За да спечели подкрепа. За да превърне младите си хора в мъченици, а губещата си позиция — в печеливша.

В момента, в който тази мисъл се появи в главата му, той вече беше убеден в нея. В края на краищата имаше безупречна логика. Смъртта на Майкъл — както и на Кустоу — би послужила именно на Кенеди.

След като приключи разговора, Чарлз Левър остави слушалката и се засмя кисело. Още не можеше да докаже нищо, но с времето обвинението щеше да си дойде само. Все пак първо трябваше да изчисти собственото си име и да обърне мненията. И дори ако това означаваше да изпитва чувство за предателство, той би го направил. Щеше да играе роля. И с времето може би дори щеше да си върне сина. Не сина, който беше имал. Не, сега нищо не можеше да го върне. Но щеше да си върне Майкъл Левър, който е негов син. Щеше да си го върне.

* * *

Ким се събуди внезапно, изрита завивката от себе си, голото му тяло блестеше от пот. Беше сънувал престоая си в Рехабилитацията.

Той се намираше пак там, в Единицата, в нощта, когато Люк бе умрял, чувстваше същото стягане в гърдите, същото ужасно, опустошително чувство за загуба.

Седна, постави краката си на топлия, незастлан под и си пое дълбоко дъх; трепереше. Споменът беше толкова силен, толкова жив, че трябваше да си напомня къде се намира в момента. Ребека. Това, че пак срещна Ребека, бе върнало всичко. Тя беше там онази нощ заедно с Уил и Дейо. И птицата. Мъртвата птица...

Петима, толкова бяха. Родени в Глината. Бегълци от големия, неизследван мрак под дъното на Града. Всеки от тях — продукт на Програмата; аргумент против старата поговорка, че Глината си е Глина и не може да бъде съживена.

Да, той можеше да ги види дори сега, като че ли бяха край него в мрака. Отляво Дейо, тъмноок и къдрав, едрият северноевропейски младеж Уил, облегнат до него, пръстите на едната му ръка вчесваха късата му руса коса. Срещу тях седеше Люк. Със силно изразения си римски профил напомняше древен император *Та Цин*, със сдържана, почти лъвска сила във всяко свое движение. И накрая Ребека, тиха, замислена. Овалното ѝ лице бе сгъшено между ръцете ѝ, докато гледаше Ким.

Дишането му постепенно се успокои. Духовете избледняха от стаята и той остана сам. Пресегна се да включи нощната лампа, след което стана и се огледа из малката стая. Трябваше да живее „тук“ и „сега“.

Много време изтече, откакто за последен път беше сънувал толкова жив сън. Откакто беше изпитвал такъв страх, такава загуба, такъв копнеж. Преди четири години напусна Единицата, и през всичкото това време нито веднъж не бе поглеждал назад. Не че беше забравил тези времена. Не, изглежда не можеше да забравя. По-скоро беше построил стена около тях. Стена, която съзнанието му отказваше да прескочи.

Досега.

Той отиде до малката баня, влезе във ваната и пусна душа, остави студената вода да облее лицето, гърдите и ръцете му. И пак погледна назад, в миналото.

Ребека. Какво си спомняше за Ребека?

Най-вече нейната енергичност и начина, по който го гледаше, тъмните очи се вираха неумолимо, цялото ѝ лице се оформяше като въпрос. Имаше толкова силно, енергично лице. Лице, напълно

подходящо за аскетизъм и страдание. Тя винаги последна разбираше шегите на Дейо; винаги последна се усмихваше или засмиваше.

Човек би помислил, че общите им преживявания ги свързват здраво, но тя винаги беше аутсайдерът сред тях — дори след всичко, което се случи. И въпреки това тя го привличаше още тогава — привличаше го уязвимостта, която се долавяше зад фасадата ѝ на невъзмутимост. Не можеше да забрави думите ѝ, като че ли ги беше изрекла едва вчера. Спомни си колко се беше ядосала, когато се почувства „измамена“:

— Всичко е, както казва Люк. Търговия. Обикновена сделка. Нашият живот срещу това, което можем да им дадем. А цялата тази игра на загриженост не е нищо друго освен празни думи и празни жестове.

Наистина ли вярваше в това? Или беше забравила какво се беше случило тогава? Предната нощ, при разговора с нея, беше трудно да се определи. Тогава изглеждаше толкова различна; открита и самоуверена. Но не беше ли това просто друга маска?

След Рехабилитацията тя бе наета за три години от гигантската компания „КосВак“ като роб, работеше като консултант по техническо проектиране, но беше откупила договора си шест месеца по-рано, за да приеме предложението на „СимФик“. Беше работила петнадесет месеца в източноазиатския им клон, след което се бе преместила тук преди три месеца; представи се направо на Кембъл.

Тя се беше уредила добре. Самостоятелна във всичките си намерения и планове; свободна жена, определяща сама целите си, прокарваща сама пътя си през нивата. И все пак докато седеше тук, слушаше я, гледаше смеха ѝ, усмивките ѝ, Ким чувстваше, че на фона на всичко това нещо му липсва. Или може би паметта му играеше номера? Не си ли спомняше само колко уязвима беше тя в деня, когато бяха хванали Уил и Дейо? Не я ли виждаше седнала тихо сама в общата стая — неутешима, малките ѝ треперещи ръце, като ръце на кукла, уплашена, че могат да дойдат и за нея?

Ким се изправи и се огледа в огледалото над ваната. Може би грешеше. В края на краищата самият той се беше променил много от онова време. Четири години. Не бяха много, но за това време можеха да се случат много неща. Той се обърна леко и се намръщи. Нещо, може би светлинните проблясъци по водата, внезапно му напомни

началото на съня. Той плуваше по гръб в басейна и гледаше тавана, червените, черни и златни форми на звездната карта на древния Тун Хуан.

Присви очи, припомняше си. Цветовете се бяха размили бавно и преливаха постепенно в черно, докато около него краищата на басейна се замъглиха и изчезнаха в небитието. И изведнъж като че ли се събуди. Беше сам, носеше се по повърхността на огромен океан, милиони звезди обсипваха тъмнината над него.

Последва момент на затишие, на абсолютен, съвършен покой и тогава сякаш с огромна въздишка водната повърхност потрепери и се превърна в суша — влажна, тъмна глина, която се простираше до хоризонта. Той започна да се бори, да се освободи от меката черна земя, но колкото повече се опитваше, толкова повече глината прилепваше по крайниците му, претегляше го, бавно го всмукваше в своята черна, задушшаваща бездна.

Извика и се озова по гръб на дъното на дълбок, тъмен кладенец. Беше тихо и спокойно. Далече над него луната го гледаше като ослепено око в центъра на небето. Вдигна ръка и забеляза, че тя се извисява като видение, носеше се в мрака, пръстите му като че ли се стремяха да хванат шепа светлина.

Наблизо се чу шум. Скърцащ, дращец звук. Обърна се и видя, частично вкопани в стените на кладенеца, лицата на приятелите си Уил, Дейо и Люк. Под всяко лице се протягаха две ръце, дланите бавно дращеха по глината, която изпълваше всяко око, всяка отворена уста.

Погледна назад. Ръката му се носеше свободно, извън неговия контрол, но сега това нямаше значение. Надигна подпухналото си тяло, започна да пълзи нагоре, извиваше осемте си крайника, докато се катереше по стената. Нагоре, към светлината.

На върха се обърна и погледна надолу. Приятелите му се бяха освободили. Сега лежах изтощени на дъното на кладенеца. Когато го видяха, завикаха жално:

— *Спаси ни, Лагасек! Спаси ни от мрака!*

Той преобърна големия си корем с намерението да им помогне, да хвърли долу в мрака посребрена нишка, по която да се изскачат, но докато се обръщаше, земята повдигна краищата си и се затвори като голяма торба. И тях вече ги нямаше.

Той викаше... и се събуди за втори път — пак в стаята, в Рехабилитацията; слушаше как Уил описва какво е видял в полето над руините на Бремен. Едно племе. Синьо-черни хора със зъби като полирана кост.

Ким потрепери при спомена, след което се дръпна от ваната. Вдигна очи, срещна погледа си в огледалото, внезапно осъзна слабо пулсиращото сияние от другата стая. Обърна се. Комуникационният апарат в далечния ъгъл на спалнята се беше включил, а бутонът „отговор“ мигаше с натрапчива червена светлина.

Той отиде до апарата и се наведе над стола, за да набере личния си код. В следващия миг съобщението се появи на екрана.

„Меридиан“. Заминаване Титан: 15.10. 2210 СК8Т
Съобщения чрез рев. на „СимФик“ — Сатурн
[Кембъл]

Той издърпа стола и седна. Сънят беше забравен. Джелка... Джелка беше на Титан! Той си я представи там и се засмя удивен. Само боговете знаеха как бе разбрал Кембъл, но това беше факт. Ким потръпна, нападнат от внезапно съмнение, след което разтърси глава. Не, той нямаше да пропусне този шанс да се срещне с нея — да ѝ разкаже какво става. И да ѝ каже, че ще я чака. Колкото и дълго да трае.

ГЛАВА 18

ИЗТОЧНИ ВЕТРОВЕ

— Сега си известен — говореше Кенеди. — Хората очакват разни неща от тебе, Майкъл. Големи неща. Ти си се срещал със смъртта, а това за тях означава много.

Майкъл Левър се усмихна вяло и погледна встрани. Беше се подпрял в леглото, зад него се издигаше малък хълм от възглавници. Той беше в голяма, частна болница, а по масите в голямата стая бяха поставени дузини букети, изпратени от доброжелатели. Погледна отново към Кенеди, този път на лицето, му имаше по-топло изражение.

— Ценя това, което казваш, но... просто не искам да мисля твърде много за работата — той наведе глава. — Още не... става ли?

Кенеди седна.

— Разбирам, Майкъл. Не съм дошъл да те насилвам. Просто исках да ти кажа как стоят нещата. Ясно?

— Ясно.

По-късно същия следобед Кенеди отлетя за Чикаго. Вечерта щеше да държи там реч по новите законопроекти за регулиране на населението — и по-специално за тъй наречената „клауза за евтаназията“. Нападението над Левър означаваше, че интересът на медиите към тази реч ще е по-голям от нормалното. Вече няколко телевизионни канала бяха настояли за реакциите и коментарите на Майкъл. Досега Кенеди ги беше отблъсквал, но и двамата знаеха, че ако продължават така, медиите могат да станат враждебни. Кенеди бе дошъл, за да се опита да убеди Майкъл да направи кратко изказване.

— Съжалявам, че трябваше да стане така, Майкъл. Такъв живот... не е естествен. Те искат от тебе всяка секунда да бъдеш под светлините на прожекторите. И са гладни. Като акули. Нахрани ги с малко, кръв — по възможност с кръвта на другия — и ще бъдат щастливи. Но не можеш да ги държиш на сухо. И не можеш да се сприятелиш с тях. Не и в истинския смисъл на думата. Така че трябва да играеш по техните правила.

Майкъл вдигна поглед. Не беше вече толкова блед, както преди, но още изглеждаше измъчен.

— Разбирам, Джо — въздъхна и се пресегна да почеше безполезните си крака. — Нека да направим компромис, а? Кажим им, че сега съм уморен — че съм на успокоителни — и че сутринта щом видя запис от речта ти ще говоря пред тях. Какво ще кажеш? Така и ти би могъл да се върнеш тук...

Той отново се облегна назад, загледан с надежда в по-опитния си партньор.

Кенеди се усмихна.

— Добре. Така ще направим. А аз ще се опитам да се върна за пресконференцията.

— Ще се опиташ?

— Добре, Майкъл, ще бъда тук!

Майкъл кимна и отпусна глава със затворени очи. Докато го гледаше, Кенеди почувства как тежестта на неизказаните неща го притиска. Последната седмица беше най-тежка от всички; изискванията, пред които се изправяше, бяха изтощителни. Но в голямата надпревара всичко това си струваше. Седна за момент и затвори очи, като притискаше лицето си и се прозяваше. Нуждаеше се от сън, искаше да спи цяла седмица, но точно сега нямаше време. Моментът беше съдбоносен. Сега или никога.

Само преди два дена Чарлз Левър бе излязъл от изолацията, която сам си беше наложил, и бе говорил пред медиите за тъгата и гнева, които изпитваше от това, което се беше случило на сина му. Кенеди се бе погрижил Майкъл да не го гледа, нито да чуе ширещите се слухове, че Чарлз Левър е организирал атентата срещу сина си. Но нещата се движеха. Бомбеният атентат беше подействал като катализатор — общественото мнение се бе разделило на два диаметрално противоположни лагера. Извълкоха полза от първоначалния обществен отклик и в резултат на емоционалната реакция състоянията им се бяха увеличили значително, но в последната седмица старите бяха извоювали позициите си обратно. Историите за Кенеди и другите млади хора, които медиите разпространяваха, бяха нагли и често доста безочливо клеветнически. Беше невъзможно дори да опита да отговори на някои от по-

сериозните обвинения. Притиснати в ъгъла, опонентите им хвърляха кал. И тя лепнеше.

Най-странното от всичко, което се беше случило през тази седмица, бяха две неочаквани събития. Първо, преди два дена, по същото време, когато Чарлз Левър говореше пред медиите, Кенеди се свърза с един стар познат, който твърдеше, че представлява „Синовете“ — групировка, формирана от някогашна фракция на Дисперсионистите. Майкъл Левър и приятелите му бяха членували в тази група, но скъсаха с тях, когато се обвързаха с Кенеди. Сега изглежда Синовете искаха среща и се надяваха на някакво споразумение.

Само час след това посещение Кенеди бе посетен от Фен Чо-ксиен, главния министър на Ву Ши.

Дълго след това мисли дали има някаква връзка между двете събития — сложна, нагласена игра, целяща да го хване в капан и да го изложи пред медиите — но в края на краищата реши, че става дума за истинско съвпадение; една от тези прищевки на съдбата, които правеха живота непредсказуем и интересен. Синовете не бяха казали какво искат и той се съгласи само на среща с тях. Но Фен Чо-ксиен беше особен. Ву Ши искаше сделка.

Той се надяваше да разговаря с Майкъл за това. Да го убеди. Но Майкъл още не беше готов. Беше минало твърде малко време от смъртта на Брин Кустоу. Той още беше в шок, ужасен от случилото се с него, от това че някой — който и да е той — би желал неговата смърт. Един воал беше повдигнат и той видя колко е уязвим.

Кенеди отвори очи и погледна спящия Левър. Той можеше да използва по-добре това, което знаеше. Ако беше по-твърд, щеше да е по-трудно да бъде подведен. Въпреки загубата на Брин, тепърва можеше да се разкрие какво са спечелили.

А той самият?

Като истински Кенеди той винаги беше наясно как стоят нещата. От дългата история на семейството си бе научил колко гола е властта и колко крехка е плътта, носеща тази власт. А сега и Ву Ши беше поставил историята на лична основа. Ако беше казал „хайде да направим сделка“, тогава трябваше да отиде при него. Имаше ли друг избор?

Потръпна и стана, остави Майкъл да спи. Може би беше най-добре нещата да бъдат такива, каквито са. Така той сам щеше да си е виновен. Сам поемаше отговорността.

* * *

Юн Мъртвеца издърпа парче димящо свинско от тенджерата и го пъхна в устата си, след което се обърна към Дебелия Вон.

— Не са ли красиви, Вон И-сун? Не са ли като прасковки?

Дебелия Вон се усмихна, загледан в трите момченца, които се криеха под полите на майка си, дъщерята на Юн Юе-хуи.

— Те са малки императори, Юе-хуи. Ако бяха мои внуци, нямаше да искам нищо повече от живота.

Лицето на Юн Мъртвеца се изкриви в усмивка. Той се засмя, след което тупна силно Вон по гърба.

— Така е, Вон И-сун. Аз съм благословен. Боговете наистина са ми се усмихнали.

Дебелия Вон протегна ръце и прегърна приятеля си, трогнат от думите му. В живота си човек не можеше да разчита на много хора, но Юн Юе-хуи се беше оказал предан съюзник през последните десет години. Сигурен като Тай Шан.

— Знаеш ли какво да кажеш?

Юн кимна. Лицето му остана невъзмутимо.

— Зная ролята си, И-сун, и съм щастлив. Нямаме избор. Трябва да се изчистим от тази напаст, преди да ни е завладяла.

— Наистина — Дебелия Вон се премести назад; гледаше как Юн се обръща да даде последни нареждания на прислужниците си. След това по даден от него знак те се прибраха в трапезарията. Двамата последваха прислужниците и отрупаните им подноси.

Другите ги чакаха там; Хо Чин, Фен Шан-пао и Ли Чин, тримата босове, гледаха от местата си към голямата овална маса. Беше минало много време, откакто се бяха събрали така предишния път, и Дебелия Вон се огледа и почувства едва доловима тъга, че това щеше да свърши. Но трябваше да свърши. Великото колело се бе завъртяло. Промяната бе неизбежна. А той не можеше да допусне старите

приятелства да станат пречка за това. Освен ако не искаше фамилното му знаме да виси в нечия друга зала.

Дебелия Вон седна, усмихна се подред на всеки, след което погледна прислужниците, които подреждаха ястията — общо тридесет блюда — в центъра на масата.

— О, това е отлично — каза Трипръстият Хо от името на всички. — От много години не съм ял змия и маймунски мозък.

Юн леко сведе глава.

— За мене е чест, че моята скромна трапеза ви харесва. Но хайде, чун цу, да започваме. Преди оризът да е изстинал.

Бяха се събрали тази вечер, за да направят сделка с Леман, да уредят нещата веднъж завинаги, но известно време разговорът се движеше встрани от темата, като че ли беше остра скала. Дебелия Вон се радваше на това и се наслаждаваше на храната и на потока от обичайни любезности, но когато слугите започнаха да разчистват масата, той смени темата и заговори направо:

— И така, какво ще правим с този келеш? Как ще се отървем от този *пай нан джен*?

Изразът предизвика усмивки на някои лица, но те бяха напрегнати, нервни усмивки, които бързо изчезнаха. „Белият човек“. Така наричаха Леман помежду си, сякаш този израз го отличаваше от останалите *хун мао*. Още повече, че беше уместен. Защото където и да отидеше, след него идваше смъртта — Белият танг.

— Да го убием — каза направо Трипръстият Хо. — Ще наемем един *шао лин* да го ликвидира.

— Това вече е изпробвано — генерал Фен избърса пръсти във влажната кърпа. — Лу Бакенбарда се опита, но нашият приятел се оказа твърде хитър за него. Не, ако искаме да успеем, трябва да стане чрез някой близък до него. Някой, на когото той има доверие.

— Трудно — подхвърли Ли без клепачите и облиза шумно пръсти. — Малцина са тези, които той допуска близо до себе си, и те са страшно лоялни. Съмнявам се, че между тях може да се намери някой, който да вземе пари за тази работа. Не. По-добре да не се стига до бой.

— Война? — попита Дебелия Вон и погледна към Ли през масата. — Война с всички средства, до смърт?

До него Юн Мъртвеца сведе поглед.

— Именно — Ли Чин се надвеси над масата, за да вземе последните няколко кашу от една купа, преди слугата да я отнесе. — Петима срещу един. Как е възможно да загубим?

Дебелия Вон наведе глава, угрижен изведнъж. Ако идеята на Ли Чин бъде приета, той щеше да се озове в беда. Споразумението, което беше постигнал с Ли Юан — независимо какви бяха достойнствата му в голямата надпревара — много зависеше от поддържането на мира на Долните нива. Ако нарушеше споразумението, как ли би реагирал Ли Юан? Ако беше по-напреднал в подготовката си, можеше да рискува. Но още не беше готов. Не можеше да си позволи да застане срещу Ли Юан.

— Разумно ли е? — попита тихо и срещна втренчените, яйцевидни очи на Ли. — Имам известни симпатии към твоите виждания, Ли Чин, но помисли за цената, за разрухата на бизнеса ни. Нали винаги сме казвали, че е по-добре да правим пари, отколкото да водим войни? Нали затова устояхме, докато други слязоха надолу?

— Може би — отговори Ли. — Но когато задуха източният вятър, мъдрият му се покланя. Трябва да се поклоним на неизбежното, Вон И-сун. Трябва да воюваме срещу *пай нан джен*, преди да е станало късно.

— Войната ли е единственият изход, който ни е останал, братко Ли? — попита Юн Мъртвеца, като с жест накара слугите да напуснат стаята. — Опитали ли сме всичко останало?

Ли Чин се обърна и погледна Юн.

— Всеки изминал ден го прави по-силен. Не можеш ли да го видиш, Юн Юе-хуи? Не можем повече да отлагаме. Трябва да действаме. Веднага.

Юн кимна.

— Разбира се. Нали точно затова сме тук? Да се справим с проблема, преди да е станал нерешим. Но трябва сериозно да помислим, преди да се заемем с такова начинание. Войната е като огън, лесно е да се запали, но трудно се контролира. Аз не я изключвам. Не. Но трябва да я запазим като последна възможност, ако всичко останало се провали.

Ли се огледа, видя как другите кимат в знак на съгласие и седна отново, като привдигна рамене.

— Е, какво предлагате?

Юн хвърли бърз поглед към Вон И-сун, после пак погледна към Ли, черните му очи не мигаха на подобното на мъртвешка маска лице.

— Предлагам просто да го задушим. Да завземем пазарите му. Да го атакуваме косвено, чрез посредниците му. Да го подкопаем и да разклатим властта му.

— А ако това се провали?

— Тогава ще воюваме.

Ли помисли за момент, след това кимна.

— Добре. Колко време да си дадем? Шест месеца? Година?

— Шест месеца — каза Дебелия Вон и скри задоволството си. Да, и след това щеше да има война. Но не срещу Леман. Не. Защото за това време той щеше да е погълнал Леман, ножа с перлена дръжка и всичко.

— Източни ветрове... — той вдигна чашата с вино и огледа седналите около масата. — Да пием за източните ветрове!

* * *

От мястото, където стояха — високо на балкона на четвърто ниво — и наблюдаваха оживената пътна артерия, двамата мъже можеха да видят как натоварените ремаркета маневрират към междупалубния транзитен асансьор. Хората на Леман бяха навсякъде и не допускаха любопитните да се навъртат наоколо, грижеха се операцията да върви гладко, без засечки.

— Прикри ли се? — попита Леман, без да поглежда към човека до него, защото следеше всичко, което ставаше долу.

— Естествено — отговори нехайно майорът. — Ще минат седмици, преди да оправят бъркотията. И дори тогава няма да са сигурни какво точно се е случило.

— И капитаните ти не знаят нищо?

Майорът широко се усмихна.

— Не повече от твоите хора. Както казах, всичко е натрупване на противоречива информация. Моят човек е добър. Един от най-добрите, когато опре до манипулиране на записи. Когато... дойдат да разследват, ще намерят два източника — две версии за събитията — и двата ще бъдат стопроцентови.

Леман погледна офицера.

— А парите?

— Не се притеснявай, приятелю. Те са добре скътани там, където няма да бъдат видени от любопитни очи. Както казах, аз съм търпелив. След шест години мога да се пенсионирам преждевременно, ако поискам, това е. И когато го направя, ще мога да разчитам на някоя пара за черни дни, нали? А дотогава всичко това ще е забравено. Никой няма да забележи, че ще живея като танг. Всички ще си мислят, че просто през всичките тези години съм влагал парите си разумно.

Той се засмя, но Леман до него остана безмълвен. Беше платил на майора два и половина милиона, за да уреди нещата. Трябваше да даде още два и половина, когато всичко свърши. В замяна щеше да получи боеприпаси, които струваха наполовина, може би дори и по-малко. Но си струваше. Защото така никой нямаше да знае, че ги има. Така никой от босовете съперници нямаше да разбере за какво се готви.

Леман се обърна.

— Да вървим — той докосна ръката на майора. — Искам да съм навън, преди да са писнали алармите.

Майорът кимна, огледа Леман за миг, неизречен въпрос се спря на устните му, след което се обърна и последва албиноса по стълбите към чакация асансьор.

* * *

Тълпата в голямата зала беше притихнала. Чуваше се само тихият шепот на коприната, когато главите се обръщаха, за да видят кой е сред тях. Хиляди лица, хан, аристократи, гледаха към огромната, покрита с нефрит врата в далечния край на залата. Там стояха двама мъже.

Хун мао стоеше между високите крила на вратата и се оглеждаше. На устните му се забелязваше съвсем слаба следа от усмивка, но очите му бяха присвити и внимателно наблюдаваха. За *мин* се държеше добре — гордо, като че ли и той беше *чун цу*. Встрани от него беше канцлерът, *Фен Чо-хсиен*, който гледаше нетърпеливо, явно смутен от факта, че трябва да придружава човека.

— Ела — каза той отчетливо и пристъпи напред между редиците от гости. *Хун мао* вървеше зад него, оглеждаше се, главата му правеше малки поклони, на лицето му грееше най-кротката и безобидна усмивка, сякаш разбираше, че присъствието му е дразнещо за другите, и искаше да сведе обидата до минимум.

Когато канцлерът Фен стигна до по-малките врати в далечния край на залата, той се обърна рязко и след като даде знак на музикантите, чиито инструменти бяха замлъкнали заедно с хората, произнесе няколко думи на родния език на този, който стоеше до него. Изведнъж главите се обърнаха и разговорите продължиха. Миг по-късно засвири и оркестърът.

— Съжалявам, че дойдох така сред вас — каза тихо *хун мао*.

Фен Чо-ксиен го огледа за миг, след което кимна, предразположен от скромността на мъжа. Той не беше като другите. В него имаше някаква изтънченост, някаква грация, която при тях се срещаше рядко. Повечето бяха като грубо изразяващи се маймуни. Но този беше по-различен. Фен Чо-ксиен леко се поклони и отново се обърна към вратите, за да почука силно по гравираната лакирана повърхност.

Двама стражи отвориха вратите и те влязоха в преддверието, след това — в по-тесен коридор, където ги следеше скенер, висящ на гъвкава конзола от тавана. В другия край на коридора чакаха още стражи. *Хун мао* вече беше претърсен, но те повториха тази процедура, докато министърът чакаше, обърнал поглед встрани. След като свършиха, един от тях каза нещо в комутатора и набра някакъв код. Зад тях се отвориха вратите на „светая светих“.

Бу Ши пристъпи напред с разперени ръце.

— Представител Кенеди, радвам се, че най-после ще се срещнем. Много съм ви гледал и съм слушал за вас — хвана ръцете на американеца и здраво ги стисна, очите му гледаха тези на Кенеди с нещо средно между поздрав и предизвикателство.

— Чувствах, че вече е време да се срещнем... и да поговорим.

Стаята беше в нежни сини цветове, всички мебели бяха така подбрани, че допълваха меките успокояващи нюанси. Седнаха на ниски столове, с копринени възглавнички в наситено тъмносиньо, изпъстрени с венчелистчета с цвят на праскова, абанос и бронз. Тъмната официална копринена одежда на Кенеди изглеждаше като

натрапчив, чужд елемент. Той седеше и се опитваше да не се чувства неудобно. Не беше имал време да се преоблече. Известието гласеше „веднага“, а с танг не се спори. Поне засега.

Ву Ши се наведе напред, копринените гънки на дългата, диплеща се одежда зашушнаха тихо. Той изглеждаше деликатен, почти женствен до едрия, груб хун мао, но очите му бяха очи на хищна птица, а ръцете, които се подаваха от меката синя коприна, бяха твърди, тъмни и силни.

— Съжалявам, че ви дадох толкова малко време. При такова положение е по-добре да се действа бързо. Така никой няма да знае, че сте тук.

Кенеди направи лек жест с глава, сочещ към препълнената зала отвън, но Ву Ши просто се усмихна.

— Никой освен вие и аз. Моите хора не виждат това, което им кажа да не виждат.

Кенеди се усмихна разбиращо, но остана нащрек.

— Чудите се какво искам. Защо съм пожелал да дойдете тук.

— Вие ще ми кажете — отвърна Кенеди просто.

Ву Ши преценяваше нещата още веднъж. След това се засмя.

— Наистина, забравям. Вие сте реалист, а не идеалист. Работите с реални неща, а не с мечти.

В думите му имаше истина, но също и ирония. Ву Ши си подготвяше домашното. Кенеди — също.

— Постигането на реалните неща може да бъде мечта, нали?

Ву Ши кимна леко.

— Не като някои други мечти, а?

Той явно имаше предвид института „Кътлър“. Мечтите на старите.

— *Ю кун!* — каза Кенеди. — *Глупави старци.*

Ву Ши се засмя и плесна с ръце.

— Значи знаете нашия език, *ши* Кенеди?

— Достатъчно, за да разбирам. Може би достатъчно и за да се изразявам.

Тангът седна отново и го огледа.

— Има нещо, което липсваше в досието ви. Къде сте учили *куан хуа*?

— Баща ми имаше много връзки с вашите слуги и със слугите на баща ви. Малко знания за вашия начин на живот му бяха от полза. Това беше една от големите тайни на успеха му.

— И баща ви ви научи?

Кенеди се усмихна и кимна. В този момент той изглеждаше очарователно, съвсем като момче и докато Ву Ши го гледаше, почувства как прониква в съзнанието му. Той харесваше този американец. Толкова различен от намусените старци и техните съсухрени мечти за вечността.

— Тогава може би интуицията ми е по-добра, отколкото си мислех.

Ву Ши се поколеба, след което стана и се обърна с гръб към американеца. Кенеди познаваше протокола и също стана в очакване да разбере защо го е повикал Ву Ши. След около минута тангът пак се обърна към него:

— Трябва да ви вярвам, *ши* Кенеди. А това не е лесно за един танг. Малцина са тези, на които доверяваме какво се крие в мислите ни, а вие сте ни чужд. И въпреки това аз ще ви се доверя.

Кенеди направи лек, едва забележим поклон, без да отмества поглед от лицето на другия.

— Вие сте умен човек, Джоузеф Кенеди. Знаете как стоят нещата. Знаете кой държи властта в този Град. Знаете и как да използвате властта, как да произведете суровия материал, от който тя се прави — тангът си позволи да се усмихне. — И не заради парите. Не само. Има нещо по-дълбоко, по-надеждно от парите. Лоялност. Аз ви виждам, виждам и тези около вас и знам какво ги привързва към вас. — За момент замълча. — Вие сте силен човек, *ши* Кенеди. Човек с власт. Моите министри ми казаха, че трябва да ви унищожа. Да намеря начин да ви унижа. Да ви заложа капан и да ви купя. Предложиха ми дузина различни начини да ви пречупя и съсипя.

Кенеди не каза нищо. Стоеше с леко наведена глава и слушаше, наблюдателните му очи попиваха всичко. Ву Ши, напротив, се усмихваше вътрешно. Кенеди не беше глупак. Силата му идваше дълбоко отвътре — от тази самоувереност, която, подобно на неговата собствена, му беше вродена.

— Както и да е, това, което виждам у вас, ми харесва. Виждам човек, който мисли така, както би трябвало да се мисли. Който поставя

хората над себе си. А аз харесвам това. Уважавам го. Но като практичен човек, трябва да си задам един въпрос. Може ли да има двама царе в Град Америка? Ако позволя на този човек — на вас — да продължи, няма ли самият аз в един момент да стана плячка на успеха му?

Той помълча за един момент, след което продължи:

— Е?

— Подчинявам се на моя танг — в думите на Кенеди нямаше колебание, нито следа от несигурност. — Аз не съм против Седмината, а против старците.

Бу Ши присви очи за миг, след което кимна.

— Така говорите сега, Джоузеф Кенеди. Но как ще бъде, когато Америка стане ваша? Когато хората дойдат при вас и ви кажат: „Ти, Представителю Кенеди, си човекът, който трябва да бъде цар. Ти си американец. Нека да ни управлява американец!“ Какво ще им отговорите? Ще се обърнете ли към тях с думите: „Подчинявам се на моя танг“? — той се засмя. — Харесвате ми и ви оказвам честта да ви доверя тези мисли, но аз не съм ю кун, ши Кенеди. Аз също съм практичен човек.

Кенеди замълча за момент. След това заговори с нещо като въздишка:

— Какво искате от мене, *чие хсия*? Какво мога да ви дам, за да засвидетелствам своята лоялност?

Бу Ши се приближи, докато лицето му се спря съвсем до това на американеца.

— Искам заложник.

Кенеди се намръщи неразбиращо.

— Има нова техника, която моят приятел, Ли Юан, е усъвършенствал. Средство за контрол.

— Контрол?

— Едно просто техническо средство. Съвсем безвредно, уверявам ви, а операцията е съвсем безопасна.

— И вие искате да... да се подложа на тази операция?

Бу Ши поклати глава.

— Не, *ши* Кенеди. Виждам, че още не ме разбирате. Не ми трябва мъченици. Не, нищо подобно — той се усмихна, протегна ръка

и я постави на рамото на американеца. — Имам предвид жена ви, синовете ви. Това имам предвид.

* * *

Емили затвори вратата и се обърна с лице към Майкъл; най-после останаха насаме. Тя се чувстваше зле, нервите ѝ бяха опънати от всичко, което се бе случило през тези няколко дена. Ходът на събитията не ѝ беше дал време да свикне с чувствата си, но сега го гледаше и те си идваха на мястото — цялата тъга, болката и голият страх.

Тя прекоси стаята, изправи се над него и го погледна. Той спеше, лицето му беше бледо и измъчено, лявата му ръка над завивката бе покрита с малки струпеи. Беше видяла подробно нараняванията му, ужасяващите травми по краката и в долната част на гръбначния стълб, беше стояла зад него, докато главният хирург Пан обясняваше на Кенеди какво трябва да се направи. И не беше почувствала нищо в тая вцепеняваща нереалност. Но най-после трябваше да действа.

Пое си дълбоко дъх, след това разтърси глава и си напомни, че всичко е свършило. За да подреди живота си, ѝ трябваше анонимност, а сега тя беше известна надлъж и на шир, „лице от екрана“, „съпругата на Майкъл Левър“. Така че тази възможност засега бе недостъпна. Ако искаше да стори нещо, за да направи този скапан свят по-добър, трябваше да намери някакъв друг начин.

Тя погледна към него и въздъхна, след което протегна ръка и нежно докосна челото му, за да се увери, че е топло.

Негова съпруга. Какво означаваха досега тези думи? Че споделяше леглото му. И какво друго?

Освен това тези думи не означаваха нищо. Кенеди се беше погрижил. Да, именно Кенеди беше този, който проверяваше дали тя си е вкъщи, когато Майкъл пътуваше из Града, той настояваше тя да седи с другите съпруги и приятелки, докато мъжете обсъждаха актуалните проблеми. Нали в края на краищата това беше мъжки свят? И не беше ли именно такава нейната роля — да бъде тиха, вярна съпруга?

Потръпна, разбрала, че през изминалата година е лъгала себе си. О, тя беше достатъчно щастлива дори когато Майкъл го нямаше, защото моментите, които прекарваха заедно, бяха моменти на наслада, моменти, които очакваха с нетърпение. И никога не им стигаха. Сега, изправена пред факта, че ще живее без всичко това, тя разбираше цената, която е платила за своето щастие, разбираше каква част от себе си е отрекла.

Кенеди. Всичко опираше до Кенеди.

Още от деня, в който се беше омъжила за Майкъл, той се грижеше тя да е встрани от нещата; не я чуваха, пренебрегваха мнението ѝ. Сякаш усещаше, че има нещо, което я отличава от жените от социалния му кръг, от нивото му. Нещо повече от простия въпрос за размножаването.

А Майкъл? Майкъл е приел това, като че ли всичко е наред. И може би действително не можеше да го разбере, защото също беше научен да приема нещата по този начин. Но, всичко трябваше да се промени. Тя беше се решила. Отсега нататък щеше да е винаги до него, да му дава съвети и подкрепа, да обсъжда с него всеки изникнал проблем, да се изправи срещу вродените му представи за света и начина, по който вървят нещата — без значение какво биха помислили Кенеди и останалите.

Потрепери от внезапно възмущение, припомнила си случаите, когато Кенеди се беше държал презрително с нея. „Скъпа моя“ — така я наричаше снизходително. Е, отсега нататък щеше да види.

— Ем...?

Майкъл я гледаше, на лицето му имаше слаба, но лъчезарна усмивка. При тази усмивка всичките ѝ мисли се изпариха. Тя протегна ръце и го притисна към себе си нежно, внимателно, и се засмя.

— Как се чувстваш? — коленичи до него, с лице близо до неговото, а ръцете ѝ стискаха ръцете му.

— Уморен — каза той, — и малко скован. Но по-добре, много по-добре отпреди. Радвам се, че камерите са си отишли. Не можех да ги търпя. Смъртта на Брин...

Тя погали челото му.

— Знам. Недей сега. Хайде да говорим за нас, а? Какво ще правим оттук нататък?

В очите му се появи болка, моментна несигурност, след което той заговори със странно спокоен глас:

— Ако искаш развод...?

Тя поклати глава, странно развълнувана от изречените думи, от прямата мъжка честност.

— Все още го има, нали? — на устните ѝ заигра лека усмивка. — Нали не са го махнали?

Той се усмихна мрачно.

— Откъде да знам?

— Може ли да погледна?

— Ем! — засмя се той, но смехът му премина в кашлица. — Дръж се прилично! Камерите!

— По дяволите камерите — каза тя тихо. — Освен това то би дало на тези копелета нещо, на което да се радват, нали?

Известно време мълчаха и се гледаха, след което Майкъл обърна глава настрани, на лицето му се изписа лека горчивина или може би самосъжаление.

— Ще бъде трудно — каза той. — Може би по-трудно за тебе, отколкото за мене. Аз трябва само да оздравея. Но ти...

— Ще оцелея — тя стисна ръката му. — Освен това сега имам какво да правя.

Той я погледна отново.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се усмихна.

— Аз съм ти жена, Майкъл. Сега това значи нещо. Много повече, отколкото значеше преди това да се случи. То ми дава право на глас.

— И ти го искаш?

Тя се замисли за момент, след това кимна.

— Виждала съм разни неща — каза тя, — там, на долните нива. Неща, които няма да повярваш. Стрдание. Ужасно, неопишуемо страдание. И искам да направя нещо в тази посока. Нещо положително.

Той се вгледа в нея за момент, после на лицето му се появи усмивка.

— Ти си добра жена, Ем. Най-добрата, която някой би могъл да има. И ако искаш точно това, давай тогава. Освен това мисля, че си права. Джо се притеснява как би се отразило на изборите, но всъщност

тези неща са по-важни, нали? Мислех си, Ем. Смъртта на Брин... — вълна от болка заля лицето му. — Смъртта на Брин трябва да означава нещо. От нея трябва да произлезе нещо хубаво. И може би ти си права. Може би трябва да използваме тази възможност. Ти по твоя начин, аз — по моя.

— А Джоузеф Кенеди?

— Не му се връзваш много, нали? Забелязах още от началото. Но досега нямаше значение. Той е добър човек, Ем. Гарантирам. Но ти направи това, което си решила. И ако той се възпротиви, кажи ми. Аз ще те подкрепя. Знаеш, че ще го направя.

Тя се усмихна, след което се наведе по-близо и го целуна по челото.

— Знам. Всъщност винаги съм го знаела. Но, както казваш, досега нямаше особено значение.

* * *

Ли Юан газеше в плитчините на езерото в Тонджиян, вдигнал копринените си одежди до коленете, и гледаше петнайсетмесечния си син.

Куей Джен се беше спуснал напред, цапаше покрай баща си и се кискаше лудешки, а пълните му ръчички пляскаха по водата, по тъмнокосата му малка главичка искряха светли капчици.

Редица от весели слуги стоеше във водата наблизко и препречваше достъпа до по-дълбокото, слънчевата светлина проблясваше по обръснатите им глави, а лицата им се смееха, докато наблюдаваха своя танг да си играе с младия принц.

На брега имаше пикник. Изпод златните и червени копринени навеси съпругите на Ли Юан ги гледаха, смееха се на лудориите на съпруга си. Лай Ши и Фу Ти Чан седяха отзад на дълга пейка, покрита с възглавници, а Миен Шан, майката на Куей Джен, стоеше почти на края на водата и смехът ѝ беше примесен с тревога.

Куей Джен се обърна, погледна към майка си, после подскочи с комично движение, което накара всички наоколо му да се разсмеят. Престолонаследникът се огледа с широко отворени от изненада очи и

като видя усмивка на всяко лице, плесна с ръце и с кикотене скочи отново.

— Точно така! — доволен извика Ли Юан, за да го окуражи. — Скачай, малка моя рибке! Скачай! — извърна глава назад и избухна в смях.

Но Куей Джен започваше да се превъзбужда и когато отново скочи, се препъна, размаха малките си ръчички, докато падаше, и нададе кратък изненадан вик, преди да потъне под водата. Ли Юан се наведе бързо и измъкна плюещия Куей Джен, след което го притисна към гърдите си, залюля го насам-натам и го целуна по лицето.

Известно време Куей Джен само пицеше, но нежните думи на Ли Юан бавно постигаха ефект и детето се успокои, сгушило се плътно до гърдите на баща си.

— Там! — Ли Юан го вдигна и го задържа над себе си, на височината на изпънатите си ръце. — Нищо лошо няма, нали, малка моя рибке? Нищо лошо.

Продължи да прегръща сина си и да целува тъмната свила на главата му.

— Ти си добро момче, нали? — мърмореше той. — Добро момче — после се обърна във водата, тръгна към брега и подаде Куей Джен на майка му.

Миен Шан пое сина си, погледна покрай него към Ли Юан и се усмихна широко.

— Благодаря, Юан — тихо каза тя. — И ти си добър баща на сина си. Най-добрият от бащите.

Тя се обърна и повика прислужниците. Те веднага се подредиха до нея с кърпи и сухи дрехи, за да се погрижат за детето.

Ли Юан се усмихна, разчувстван от думите ѝ, стъпи на брега и остави един от слугите си да избърше с кърпа краката му, докато друг донесе нова туника, наметна го с нея, облече го. След като приключиха с това, той се обърна и погледна към навеса. Лай Ши и Фу Ти Чан го наблюдаваха, допрели глави и си говореха. Усмихна се, отиде при тях, седна помежду им и обгърна раменете им с ръце.

За момент поседя така в мълчаливо задоволство от деня. Хората му в езерото бяха започнали да си играят с надут волски мехур, подхвърляха си го и се гмуркаха да го хванат, като същевременно вдигаха огромни водни фонтани за всеобща радост. Дори Куей Джен

бе спрял да хленчи и се бе извърнал да ги гледа с удивена усмивка, осветяваща дребните му черти.

Взрян във всичко това, Юан усети през него да преминава доволна тръпка. Достатъчно беше, нали? Достатъчно за един мъж. Вечно да прекарва такива дни, да има такова слънце, щастливи часове — това със *сигурност* беше достатъчно?

Изчака мълчаливо, но засега не чуваше мрачния глас, който да се противопостави на първото силно усещане за задоволство. Значи може би това беше балансът, който бе търсил през всичките тези години. Може би в края на краищата беше просто. Да се отпуснеш. Да се оставиш на течението.

— Юан?

Той извърна глава и се взря в тъмните красиви очи на втората си съпруга, Лай Ши.

— Какво има, любов моя?

Тя отклони поглед, за да срещне този на Фу Ти Чан от другата му страна, после очите ѝ отново се върнаха върху него.

— Ами онова, за което си говорехме. Чудехме се...

Нещо в лицето ѝ — вероятно някакъв най-лек намек за немирство — веднага му обясни за какво са разговаряли.

— Чудехте се в кое легло ще легна довечера, нали?

Лай Ши кимна.

За момент той я изучаваше. Лай Ши не беше най-красивата от съпругите му. Не, имаше нещо несъразмерно в издълженото северно лице, което не отговаряше точно на обичайните стандарти за красота. Но когато тя се усмихнеше, когато очите ѝ заблестяха от непокорство, на това лице се изписваше някаква чувственост, сластолюбие, което я правеше наистина най-привлекателната от съпругите му.

Без да казва нищо, той се обърна с лице към третата си съпруга, Фу Ти Чан. Тя беше най-високата от жените му, но и най-младата: дългокрака върба с гърди като малки перли и елегантност, която на моменти намираще опияняваща. Тя седеше, докато той я изучаваше, издължените ѝ очи открито срещаха неговите с онази скромност, което беше неразделна част от характера ѝ.

— Искаш ли да чуеш решението ми?

Фу Ти Чан кимна.

Той се обърна.

— А ти, Лай Ши?

— Да, съпруге. Но преди да го вземеш, нека да кажа нещо. За нас десет дни без тебе са дълго време. Миналата нощ ти отиде в леглото на Миен Шан. А преди това...

— Преди това ме нямаше — засмя се той. — Разбирам, Лай Ши. Жената си е жена, нали? И си има своите нужди.

Лай Ши се усмихна, а пък Фу Ти Чан сведе поглед; червенина беше избила по шията ѝ.

— Е, ще чуете решението ми. Но първо ми позволете да кажа какво харесвам най-много във всяка от вас. Защо изборът е толкова труден.

— Съпруге... — протестира Лай Ши, но Ли Юан поклати глава.

— Не. Ще ме изслушате. И после ще ви кажа какво е решението ми.

Той отпусна глава назад на възглавниците и се взря над езерото, докато за момент обмисляше проблема. След това се изсмя късо и заговори:

— Ако вярвахме, както са вярвали старите будисти, че всяка душа е била на тази земя и преди, то Фу Ти Чан навремето, убеден съм, е била кон. Красив, елегантен кон с хубава, здрава задница, дълги, фини крака и издръжливост на чистокръвна порода. Много нощи съм я държал на седлото до зори и нито веднъж тя не се е оплакала, че е уморена!

Лай Ши се изкиска, но самата Фу Ти Чан беше притихнала и попиваше всяка негова дума.

— Но онова, което най-много харесвам в сладката ми Фу, са ръцете ѝ. Защото най-младата ми съпруга има най-нежните ръце под слънцето. Ако Куан Ин някога е правила любов с някой смъртен, то аз съм сигурен, че е била в тялото на скъпата ми Фу Ти Чан.

Фу Ти Чан склони леко глава, видимо развълнувана от думите му.

— Сега какво да кажа за Лай Ши? Че тя е най-непослушното от моите момичета и най-своенравното?

— Кажи ми какво създание съм била, съпруге. В предишния си живот...

Той се засмя.

— Толкова е лесно, Лай Ши. Била си птица. Нахална сврака, носителката на добрите новини и радостта.

— Сврака! — тя се засмя очарована.

— Да — широко се усмихна той — играта му доставяше удоволствие. — С порочна, дразнеща уста, която много пъти нощем е спирала в гнездото ми.

Тя се усмихна, тъмните ѝ очи блестяха.

— Какво да направя, щом малкият *нияд* трябва да бъде нахранен...

Той избухна в смях.

— Може би, Лай Ши. Но чак пък изяден?

Той се изправи, извърна се и ги погледна.

— Нан Хо ми е направил добър избор, нали? Може би твърде добър. Тогава как да реша? Чиста порода или сврака — коя? Чувствам, че май трябва да накарам да ми направят копие.

— Две копия — обади се както винаги практичната Фу Ти Чан.

Той се извърна да погледне в края на езерото, където стоеше Миен Шан, а заспалият сега Куей Джен се гушеше до рамото ѝ.

— Естествено, не съм забравил Миен Шан. Но що се отнася до тази вечер... е, защо и двете не дойдете в леглото ми?

— Двете? — Фу Ти Чан се втренчи в него шокирана, а до нея Лай Ши се усмихваше широко. Наведе се, прошепна нещо на Фу Ти Чан. За момент Фу Ти Чан изглеждаше озадачена. Неволно се намръщи. После неочаквано дрезгаво се разсмя.

— Да — чу я той да прошепва и му стана интересно.

Двете пак се обърнаха с лице към него — изведнъж започнаха да се държат официално, изправили гърбове на дългата пейка.

— Е? — попита той. — Задоволителен ли е отговорът?

— Каквото пожелае съпругът ни — поклони му се Фу Ти Чан с едва сдържано сериозно изражение, а до нея Лай Ши се закиска. — *Каквото* пожелае съпругът ни.

Точно щеше да ги попита какво става, когато някакво движение вдясно от него привлече вниманието му. Погледна натам. Неговият майстор на вътрешните спални Чан Тен беше застанал там с наведена глава.

— Какво, майстор Чан? Има ли нещо?

— Не, *чие хсия*. Всичко е наред.

— А събирането на багажа? Добре ли върви?

— Почти приключихме, *чие хсия*.

— Добре. Значи е друго, нали?

Чан Тен се поклони.

— Така е, *чие хсия*. Маршал Толонен е тук според уговорката.

Ли Юан поклати глава.

— Не го очаквах преди четири. Толкова ли е късно вече?

— Страхувам се, че е така, *чие хсия*.

Ах — помисли си той, — *значи следобедът почти свърши*.

Огледа се наоколо, за да вкуси гледката пред очите си: играещите в езерото слуги, съпругите му, спящият му син. *Трябва да има повече такива дни — реши той. — Дни на безделие и щастие. Защото какво е животът без тях?*

Нищо — дойде отговорът. — *И по-малко от нищо*.

Извърна се с лице към своя майстор на вътрешните спални.

— Благодаря, майстор Чан. Върви сега и кажи на маршала, че след малко ще бъде при него. Тук трябва да кажа последната си дума.

Чан Тен се поклони, обърна се, зави и забърза към голямото стълбище на двореца. Ли Юан го наблюдаваше, после пак застана с лице към съпругите си. Щеше да е хубаво утре да може да замине с тях, да прекарат още няколко дена заедно, преди дългът му да го призове обратно. Уви! Тук долу в Чун Куо имаше твърде много работа: разглеждането на делото „ДженСин“ щеше да започне съвсем скоро, а и подготовката за повторното откриване на Камарата трябваше да се движи.

Копие... Засмя се, като си спомни какво си говореха. Да, щеше да е хубаво да беше имал копие — близък — през тези последни няколко години. Единият да работи, а другият да се забавлява. Два „аза“, които да споделят радостите и бремето на този свят.

Обърна се. Както държеше спящото дете, Миен Шан го гледаше с усмивка, с истинска любов в очите. Той отиде до нея и я прегърна, целуна я по челото, после се наведе и внимателно взе Куей Джен от ръцете ѝ.

За момент затвори очи, успокоен от нежната топлина на сина, притиснат към гърдите му, и след последната мека целувка по бузата на престолонаследника го върна обратно на Миен Шан, а той ѝ се усмихна.

— Десет дни — от устните му се изтръгна лека въздишка. — Десет дни, това е всичко, любов моя, и после ще се присъединя към

тебе горе.

* * *

Толкова навътре в територията на Обединени бамбуци бегачите на Дебелия Вон изглеждаха два или три пъти повече от останалото население. Млади мъже с изумруденозелените ленти на триадата на главата постоянно преминаваха покрай Леман, докато вървеше по претъпканите коридори, а по голямата артерия на главната улица групи от млади, охолни на вид *хан* в зелени коприни със символите на Обединени бамбуци — ръката и бамбуковото стъбло — седяха по маси, почиваха, пиеха и играеха на чу или *ма джонг* и пред целия свят изглеждаха като млади аристократи.

Леман беше чувал, че Дебелия Вон е най-големият от съперниците му и сега през фалшивите лещи, които носеше, за да прикрие истинската си самоличност, той можеше да види, че наистина е така. Тук, по палубите, образуващи средището на Обединени бамбуци, благосъстоянието на братството се виждаше ясно. Дузина големи канелени дървета в огромни орнаментирани саксии бяха разположени покрай централната част на Главната, докато и от двете ѝ страни терасите бяха украсени със светлочервени парадни знамена и гирлянди от ярки цветя като на празник. Магазините по централната алея бяха пълни, стоките — евтини — с една пета по-евтини от всякъде другаде в Града; във всяка посока, в която погледнеше, се усещаше незримо чувство за ред, какъвто не бе виждал никъде в Града по тези долни нива.

Всъщност, ако действително не знаеше къде е, би могъл да си помисли, че наистина е с двайсетина палуби по-нагоре, близо до върха на Града.

Леман се оглеждаше наоколо си, докато се движеше, очите му виждаха всичко, а малките камери, имплантирани в ъгълчетата на лещите, записваха всяка подробност.

Беше чел тайния доклад на сигурността, предоставен му от майора. При последното пресмятане годишният оборот на Вон И-сун се бе оказал над сто и двайсет милиарда *юана*. Огромна сума; да си признае честно, тя го беше изненадала — особено защото

надминаваше собствения му оборот двайсет и един пъти. Това наистина беше обезпокоително, но не беше причина за отчаяние. Не, защото улесняваше задачата. Само Во Ши Во и Червената бригада на Юн Мъртвеца можеха да се съревновават с Обединените бамбуци от гледна точка на пазарния дял, но и двете триади, взети заедно, бяха само наполовина колкото тази на Дебелия Вон. И затова беше малко чудо, когато шпионите му докладваха, че останалите босове стават предпазливи по отношение на мастития им приятел. В действителност след случилото се с Железния Му имаха право да са подозрителни към Вон И-сун.

Така или иначе след вечерята им при Юн Мъртвеца трима от босовете се бяха срещнали отново — след няколко часа — за да обсъдят собствените си тайни планове. Планове, които биха разгневили приличащия на хищна птица Вон, ако узнаеше за тях.

На входа между палубите Леман изчака до бариерата, за да покаже документите си на човека от охраната. Както и преди, редовните служители на сигурността през цялото време оставаха в сянката на офицерите от Обединени бамбуци, които ги надзираваха и извършваха собствени неофициални проверки на онези, които минават през територията им. Досега Леман бе преминал през всичките пет порти почти без проблеми, но този път, щом стражът протегна ръка да му върне картата и да го пусне да мине, един от офицерите — плешив хан с брадичка с дълбоки белези и ниска, леко затлъстяла фигура — измъкна картата от дланта на охраната, бутна го настрани и се изправи точно пред Леман.

Сведе поглед към картата, после вдигна очи към Леман; цялото му държание беше враждебно.

— Какво правите тук, ши Сноу? Каква работа имате на тази палуба?

Леман сведе глава в знак на уважение и протегна документите, които беше приготвил, на офицера от триадата.

— Простете ми, господарю, но ме повикаха за рутинна проверка на поддръжката. Документите ще обяснят.

Изпод мигли видя как човекът изобщо не обърна внимание на хартиите и въобще не ги взе.

— Кой те накара да дойдеш тук? Кой е говорил с тебе?

— Юе Па. Той се обади в офиса ни преди два часа, че имало повреда в една от съединителните кутии. На източната палуба, ниво трийсет и четири.

Това в голяма степен беше вярно. Той наистина беше изчакавал три седмици нещо да се повреди, за да може да направи това посещение. Но изобщо нямаше намерение да поправи повредата. Поне не и в смисъла, в който те очаквах.

— Юе Па, а? — хан се обърна, размени няколко думи на мандарин с колегата си, след което пак се извърна към Леман. Отстъпи назад и остави картата да се изплъзне между пръстите му. — Можете да минете, *ши* Сноу, но през цялото време, докато сте тук, към вас ще прикрепя един от моите хора, ясно ли е? Не обичам непознати. Особено хун мао. Така че си гледайте работата, изпълнете си задачата и си вървете.

Ясно, свински задник — помисли си Леман, наведе се ниско, за да вдигне картата си, после се поклони, заобиколи мъжа и се промъкна под полувдигнатата бариера. Не че това щеше да им помогне — дори и да прикрепяха към него дузина бегачи да го надзирават.

Почака със сведена глава, докато офицерът извика млад бегач със слабо лице и му даде инструкции. Младият хан се поклони ниско пред господаря си, обърна се, приближи се към Леман и му изляя на мандарин, за да му демонстрира същото презрение, което бе показал и господарят му. С поклон Леман подаде документите си на младия грубиянин, без да изразява нищо от онова, което чувстваше, а след това го последва. В самото сърце на територията на Дебелия Вон.

* * *

— *Ши* Кенеди! *Ши* Кенеди! Вярно ли е онова, което сте казали в тазвечерната си реч за клаузата за евтаназията?

Кенеди стоеше на трибуната в прес залата, елегантен и властен, с лице към тълпата от медии и репортери. Над главата му като гигантски бръмбари бръмчаха камери, кръжаха сред яркото горно осветление, гладните им обективи хващаха всяка негова дума, всеки жест, но на мъжете долу им изглеждаше, сякаш той си играе, като се обръща към

тях по име, навежда се напред към всеки един, задал въпрос, оформя отговора си така, като че ли им се изповядва.

— Вярно е, Тед — чертите му бяха строги, но отзивчиви. — Те ще го отрекат, естествено, но ние разполагаме с копия от работните документи. Забележителен материал. Както казах, тук не говорим за кратък меморандум, а за доклад от близо шестстотин страници, където с подробности е разработено и най-дребното обстоятелство. Още повече, че за упражнението са изразходвали всичко до последния *фен*. И защо го правят, след като всичко е само — цитирам — „възможност, която обсъждаме“?

Намекваше за изявлението, направено от *Тин Вей*, съдебния суперинтендант, веднага след речта. Засегнат от обвиненията на Кенеди — или „хванат“, както бяха се изразили някои коментатори — *Тин Вей* се бе отбранявал яростно, като на първо време отричаше, че съществува такъв документ, а после, щом му стана ясно, че никой няма да приеме подобен отговор, ревизира изявлението си, призна съществуването на документа, но отрече той да е нещо повече от теоретична разработка.

Що се отнася до самата реч, тя се превърна в сензация. В откровение. Никой не помнеше аудиторията да е откликвала толкова ентузиазирано, толкова страстно. Кенеди ги хранеше от ръката си. През деветдесетте минути на речта в голямата зала се носеше някакво напрежение, някакво усещане, че нещо ново се случва точно тук, пред очите им. Кенеди стоеше на сцената красив и чаровен като крал в заточение. Без да поглежда бележките си, той говореше на огромната тълпа по памет, дълбокият му резониращ глас се втурваше като прилив над главите им. А думите му, прости, но силни, сякаш докосваха оголен нерв. Можеше да се види. Да се прочете по лицата на тълпата — лица, изпълнили екраните навсякъде в големия Град Северна Америка. Това беше неговият миг. Мигът, който го узакони.

А след това тълпата бясно аплодираше Кенеди повече от двайсет минути, отново и отново го връщаше на сцената, всеки път, щом се появяше, се понасяше силен рев, след миг последван от скандиране:

— Ке-не-ди! Ке-не-ди! Ке-не-ди! Ке-не-ди!

През цялото време той се усмихваше и се оглеждаше наоколо, аплодираше публиката си точно както тя го аплодираше; момчешката му скромност можеше да се види от всекиго.

— *Ши* Кенеди! *Ши* Кенеди!

Кенеди се наведе напред от трибуната и посочи сред гъмжилото от журналисти, за да отдели един от онези, които го викаха.

— Да, Питър. Какво има?

— Знаете ли, че изследванията, направени през последните шест месеца, са завишили онзи доста голям процент от хора, подкрепящи всъщност ограничените предложения за евтаназията?

Кенеди кимна открито.

— Мисля, че „ограничени“ е точната дума, Питър. Виждал съм тези изследвания — говорите за доклада „Хауит“ и документа на института „Чан“, предполагам... Нали? Е, всичко, което мога да кажа, е, че трябва много внимателно да се разгледат въпросите, зададени в тези изследвания, и да се види как те всъщност се свързват с тези нови предложения. Ще откриете, мисля, че между тях има много слаба връзка. Новото „проучване“ разкрива, че същинските предложения са много по-радикални, стигат много по-дълбоко. Освен това има адска разлика между мисълта, че нещо може да е просто добра идея, и това, да излезеш и да го направиш. Дяволска разлика. Искам да кажа, онова, за което говорим, е да се убиват хора. И не просто един или двама, а милиони. Десетки милиони.

Кенеди вдигна ръка към челото да отхвърли назад къдрица от тъмната си коса, с израз на дълбока загриженост в стоманеносивите си очи.

— Не, Питър, смятам, тези изследвания показват, че повечето хора са наясно по проблема. Но това не е решение, щом не може да бъде прието от всеки отделен човек.

Отдолу се разнесе одобрително мърморене. Но виковете веднага започнаха отново:

— *Ши* Кенеди! *Ши* Кенеди!

— Да, Хо Ян...

Младият хан, репортер за хан-станцията *Вен Мин*, погледна към преносимия ръчен комсет, после вдигна очи и се обърна към Кенеди, а във въздуха веднага се разнесе и преводът:

— В речта си сякаш внушавахте, че дотолкова, доколкото документът за проучването засяга групата на по-възрастните, това е само тънкият край на клина и че можем да очакваме подобни

предварителни мерки да бъдат последвани от нови, целящи контрол над населението. Можете ли да разширите това си твърдение?

Кенеди се усмихна.

— Разбира се. Още веднъж повтарям, че документите са само проста спекулация. Тези дискусии се провеждат точно сега в секретни зали из всичките седем Града. Сключват се сделки, разглеждат се предложения. Предложения, които, ако не внимаваме, ще бъдат представени в Камарата и гласувани от хора, чиито интереси не е задължително да съвпадат с нашите.

— И какво точно искате да кажете с това, *ши* Кенеди?

Кенеди леко се наведе напред.

— Искам да кажа, че има хора — богати, влиятелни, ако ви харесва — които поставят печалбата над семейството, личната облага — над общото благо. И точно тези хора — тези *хсияо джен*, тези „дребосъци“ — понастоящем диктуват нещата. Не знам за вас, Хо Ян, но аз мисля, че това не е редно. Смятам, че въпрос от такава важност трябва да се обсъжда публично и да се решава публично. Да, нещо трябва да се направи. Сега всички го разбираме. Но трябва да се направи открито, на светло, където всички могат да го видят.

И това продължи почти два часа, докато с усмивка и жест Кенеди слезе от подиума. Но дори и тогава — дори и след като прожекторите бяха угасени, а камерите — отнесени — Кенеди не беше приключил. След като разговаря със съветниците си, за да научи последните новини, той тръгна сред новинарите, стискаше ръце и се спираше да размени дума-две тук и там, изведнъж станал неофициален.

— Как е Джийн? — попита един от тях.

Кенеди се извърна.

— Добре е, Джак. Добре. Всъщност за седмица-две ще се махне оттук с момчетата, за да избяга от цялото това политиканстване. Винаги се е оплаквала, че се отнасям към тях твърде зле, затова реших да дам на нея и на момчетата почивка, преди нещата наистина да станат твърде напрегнати.

При тези думи избухна смях. Всички знаеха колко много работи Кенеди. Феноменално много. В това отношение той беше като баща си.

— Добре, момчета, ако сега ме извините...

Кенеди мина в преддверието. Там в голям, покрит с възглавнички стол в далечния край на стаята седеше Джийн, съпругата му,

прегърнала двете момченца. Втречени в големия екран в ъгъла на помещението, те не разбраха, че той е влязъл вътре.

За момент той постоя така, загледан в тях, разкъсан от гледката. Виждаше такава гордост по лицето на младия Робърт, който се взираше в образа на баща си. Такава безгранична любов. А Джийн... Не можеше да я погледне, без да мисли за сделката, която бе сключил с Ву Ши.

За известно време там отвън беше я почти забравил. Сделката не значеше нищо. Но сега, още веднъж, изправен лице в лице със семейството си, усети празнотата да се връща в него и да го оставя безтегловен като лист на вятъра.

Потръпна. Каква беше поговорката? *Когато източният вятър задуха, мъдрецът се скланя пред него.* Е, той се беше склонил. Но не като тръстика. По-скоро като голямо дърво, чието стъбло се беше пречупило и паднало пред лицето на бурята.

— Джо! — Джийн го видя, дойде при него, прегърна го. След миг той усети как двамата му сина се притискат към него.

— Татко! — казваха те. — Татко, ти си великолепен!

Той се вцепени.

— Извинявай, Джийн. Ако имах някакъв избор...

Тя отметна глава назад, погледна го, после се протегна да избърше сълзите, появили се нежелани от очите му.

— Всичко е наред. Разбирам. Знаеш, че разбирам. И винаги ще съм на твоя страна, Джоузеф Кенеди. Каквото и да направиш.

— Знам — каза той. — Може би това ме безпокои най-много. Че толкова много разбираш. Само ако можех...

Тя постави пръст на устните му.

— Няма алтернатива. И двамата го знаем. Спомни си какво каза преди толкова много години, оная нощ в дома на баща ти, когато се срещнахме за първи път. Какво беше... че няма значение как свършва нещо, стига да бъде свършено — тя се усмихна.

— И това все още е вярно, нали, Джо? И онова, което стори тази вечер... е голяма крачка в тази посока.

— Може би...

— Не. Няма „може би“. Тази вечер ти започна нещо. Нещо, което дори и Ву Ши не може да спре.

Той сведе поглед. От двете страни синовете му бяха вдигнали очи към него в опит да разберат какво става.

— Всичко е наред — и той плътно ги притисна към себе си.

— Всичко ще се оправи. Ще видите.

Почука се. Той се освободи от децата и отиде да отвори вратата.

Там чакаше висок хан. Един от хората на Ву Ши, номер седем — *чи* — избродиран на мандарин на гърдите на барутносинята коприна. Зад него в прес залата нямаше никой, освен двама хан с бръснати глави.

— Готови ли са? — попита високият хан.

Кенеди се извърна да погледне жена си, синовете си, после пак обърна лице към хан и кимна.

— Готови са — опитваше се да не допусне болката, страхът, които бе изпитал изведнъж, в гласа си. Но сълзите му го издадоха.

Беше имал своя миг. Но всичко бе свършено. Напред лежеше само празнота.

ГЛАВА 19

ВАЙМАР

— Девет години... — промърмори старикът и воднистите му очи се насълзиха. — Девет дълги години чаках този ден.

Спътникът му, седемдесет и петгодишен мъж с побеляла брада кимна мрачно. Той огледа редовете от празни или с по двама-трима души пейки, които се разполагаха от всички страни на Камарата, наведе се към приятеля си и постави на рамото му мършава длан, изпъстрена със старчески петна.

— Спомняш ли си последния път, когато бяхме тук, Йохан?

— Все едно беше вчера — отвърна старикът и в очите му се появи слабо сияние. — Денят, в който гласувахме „против“ ветото на Седмината! — въздъхна тежко; по набразденото му с бръчки лице се изписа внезапна болка. — Ах, само да знаехме каква мъка ще ни връхлети след това...

— Само да знаехме...

Известно време двамата мълчаха и гледаха как под тях, в средата на Голямата зала, служителите на Седмината подготвят централната трибуна за предстоящата церемония. После по-младият от двамата прочисти гърло и отново заговори, след като се загърна по-плътно в гълъбовосините си копринени одежди.

— Тъжни години бяха наистина, но може би така е трябвало. Може би и онзи, и този ден са били предопределени — усмихна се тъжно и потупа другаря си по ръката. — Знаеш ли, колкото повече си мисля за онези времена, Йохан, толкова повече ми се струва, че онзи конфликт е бил неизбежен. Че Войната... Ами че Войната е била необходима.

Старикът сви рамене, след което се разсмя — сух астматичен смях.

— Може би. Но ние оцеляхме, нали? Ние, малцината.

Белобрадият отново се огледа — съзнаваше, че от три хиляди и петстотинте Представители, претърпявали Камарата през онзи ден, едва шепа — най-много двеста — бяха доживели днешния.

— Малцина, наистина — отговори той. Изведнъж усети някаква тежест — не, не огорчение, а съжаление от неизбежността на съдбата.

Отново се възцари тишина. Далече под тях, на централната трибуна, където преди седеше Върховният съвет, се настаняваше група важни белокози лица.

Последва кратко суетене, а после церемонията започна. На централната катедра възрастният представител на *хсиен* Шенян, Хо Чао-туан, прочисти гърло и започна да чете предварително подготвеното изказване, което официално възстановяваше Камарата. Над главата му дузина дистанционни апаратури се рееха във въздуха и препредаваха образите към милиардите зрители.

Хо Чао-туан остави документа настрана. Хартията изшумоля леко. Хо започна да чете списъка на членовете. След всяко име един или друг от старейшините, пръснати из огромната зала, отговаряше със силно „да“! Най-накрая бяха изброени всичките сто осемдесет и трима оцелели члена. Хо кимна отсечено и се отдръпна от катедрата — беше изиграл ролята си в церемонията.

Щом Хо Чао-туан се оттегли, висок *хан* на средна възраст със сплетена на плитка бяла брада пристъпи напред. Чин Тао Фан, канцлерът на Източна Азия. Той огледа почти празните скамейки, благодари на членовете, с драматичен жест разгърна официалния свитък и зачете.

Високо над Чин Тао Фан старикът положи длан на рамото на приятеля си и се усмихна тъжно.

— Свърши тя, нашата — тихо изрече той. — Сега други трябва да завършат започнатото от нас.

— Така си е — отговори белобрадият, въздъхна и помогна на приятеля си да се изправи. — Така си е.

Долу под тях Чин Тао Фан продължаваше да говори — за идващите дни и за голямата крачка напред — а зад него в дъното на огромната зала, в широкия церемониален коридор, зад огромните двойни врати първите новоизбрани Представители, повече от осемстотин души, чакаха тихо в гълъбовосините си одежди, готови да заемат местата си по празните пейки.

* * *

След три часа, когато приключи работата в Камарата, трима новоизбрани Представители спряха пред входа на трапезарията над Голямата зала. Щом се появиха, приближи един от прислужниците в Камарата. На червеникавокафявите му копринени дрехи беше избродиран номер 35.

— Чун цу — ниско се поклони той. — Добре дошли. Вашият гост ме помоли да ви се извиня от негово име. Боя се, че са го забавили и ще закъснее с няколко минути. Ала можем да ви предложим нещо ободрително. Така че моля ви, заповядайте.

Влязоха, като се оглеждаха наоколо и се споглеждаха помежду си.

Залата беше голяма, без да е внушителна. Личеше си, че декорацията и мебелировката са избирани много грижливо и с най-изтънчен вкус. Четири високи официални стола от времето на династията Мин доминираха в лявата половина на стаята. Наблизо на ниски маси от династията Чин бяха поставени купи с личи, сливи и ягоди. В дъното пред огромен панорамен прозорец, който гледаше към парадната градина, висока масичка бе отрупана с порцеланови кани и купи, докато вдясно зад дълъг, висок един човешки бой параван от резбован махагон имаше подредена маса за шестима души — пред всеки стол до увитите в салфетка пръчици бяха поставени и европейски сребърни прибори.

— Какво ще пиете, чун цу? — прислужникът се обърна отново към тях. — Както обикновено ли, делегат Ъндърруд? Или бихте предпочели ликьор?

Ъндърруд се разсмя заинтригувано.

— Както обикновено — отвърна след малко.

— А вие, делегат Харт? Студено вино „Черен дракон“? Или ви е твърде рано?

Харт сведе леко глава, едновременно и развеселен, и впечатлен.

— Чудесно, благодаря. Но кажи ми, 35, обичайно ли е прислугата да знае кой от членовете какво пие?

Прислужникът се обърна към тях и се усмихна учтиво.

— Не винаги. Но моят господар е педант. Обича да прави всичко както трябва.

— Твоят господар...? — Харт погледна другите двама. Любопитството им все повече растеше.

Човекът се бе свързал с тях преди няколко седмици чрез посредник и бе „купил“ срещата с тях. Всеки един беше информиран, че ще присъстват и другите двама, но освен това не им казаха нищо друго. Нищо освен името на човека. Ли Мин.

Прислужникът им донесе напитките и ги настани. Усмихна се и се поклони на всеки поотделно, после отстъпи две малки крачки назад.

— Както казах, *чун цу*, господарят ми ще се забави малко. Но моля ви, докато той дойде, чувствайте се като у дома си. Сега трябва да ви оставя за малко, за да нагледам вечерята, но вие си вземайте каквото желаете. Плодовете са пресни, пристигнаха тази сутрин от Плантациите.

И с един последен поклон прислужникът се обърна и излезе.

— Е... — обади се Ъндърууд и отпи от старинното малцово уиски, което му бе налял прислужникът. — Направо да се шашнеш. Какво според вас ще иска нашият човек Ли Мин?

Мънроу се разсмя.

— Какво искат всички те? Лоби. Някой, който да сключва изгодни за тях сделки. Да е тяхно лице.

— И затова сме тук, така ли? — попита Харт и протегна ръка към една от едрите синьо-черни сливи в купата до себе си. — За да сключваме сделки? И да станем търговско лице на някой хан?

— Разправят, че това била политиката — отговори Мънроу. — Но какво според вас ще иска този? Така де, странно е, не мислите ли? Един хан да иска среща с трима Представители *хун мао* още същата сутрин, когато Камарата се отваря отново. Не бихте ли предположили, че ще избере трима от своите? Нали ги знаете какви са тия хан.

— И още как! — Ъндърууд остави питието си. Взе си едно личи, подуши го, после заби зъби в него и вдигна копринената си кърпичка към брадичката си, за да попие потеклия сок. — Точно това имах предвид. Искам да кажа, чувам, че през последните месеци стават много такива работи, но това като че ли е по-различно. Фактът, че е изневерил на навиците си, за да откупи времето ни, например. Защо му е да прави това?

— За да е сигурен, че ще дойдем? — предположи замислено Харт.

— Да, но защо?

Ъндърууд не успя да каже и дума — вратата се отвори и в стаята влезе висок и извънредно блед *хун мао*, следван отблизо от двама придружители в скромно облекло. И двамата носеха пословичните сияещи яки на роби.

— Господа — обърна се към тях *хун мао* и с жест им посочи да не стават. — Благодаря ви, че сте тук. Аз съм Ли Мин.

Ъндърууд остави на масата нахапаното си личи. Срещу него и Харт, и Мънроу изглеждаха също толкова слисани.

Мънроу се наведе напред.

— *Вие?!* Ли Мин?! — поклати глава. — Но ние очаквахме...

— *Хан?* Е, да, но простете малката ми измама, господо. Беше... да речем, необходимо — той се обърна и махна отсечено с ръка на единия от помощниците си, който затвори и заключи вратата.

Ъндърууд се изправи.

— Това наистина ли е нужно, *ши* Ли?

Мъжът се обърна към него.

— Ако искате да си тръгнете, Представител Ъндърууд, то, разбира се, можете да го направите. Заключих вратата не за да ви задържа вътре, а за да оставя останалите отвън.

— Тогава какво, по дяволите, става тук? — обади се Мънроу и също се изправи до Харт и Ъндърууд. — Искам да знам кой всъщност сте вие и защо сме тук и искам да го разбера веднага или се махам!

— Точно така — подкрепи го Харт.

— Моля ви, господо. Ще ви обясня. Но моля ви, седнете. Намирате се във Ваймар. В самата велика Камара. Нищо лошо не може да ви се случи тук.

Тримата мъже седнаха отново, поуспокоени. Високият *хун мао* се настани на свободния стол срещу тях.

— Добре — и той ги заразглежда подред. Снежнбялото му лице оставаше безизразно. — Искате да знаете кой съм и защо днес съм ви поканил тук. Е, отговорът на първия въпрос е: аз съм Щефан Леман, единствен син на Низшия секретар Леман.

Харт се разсмя смаяно. До него Мънроу бавно заклати глава. Ъндърууд не помръдна — ченето му беше увиснало.

По сигнал на Леман единият от помощниците му донесе куфарче и му го подаде. Леман го отвори, извади три папки и подаде по една на всеки от тримата.

— Вътре в тези папки ще намерите генетични таблици и други материали, които ще потвърдят думите ми. Но що се отнася до това, какво искам от вас, то зависи много от онова, което искате вие самите.

Леман млъкна, докато тримата прегледат материалите, а после, когато му се стори, че вече са се убедили достатъчно, заговори отново:

— Преди малко се чудехте как така прислужникът знае кой от вас какво пие. Е, знае го, защото аз се заех да проуча всеки от вас. О, за мене не бяхте непознати — или поне познавах бащите ви. Но исках да знам колкото се може повече за всеки от вас, преди да дойда и да седна срещу ви. Исках да съм сигурен.

— Сигурен в какво? — попита Харт. След като вече бе успял да схване горе-долу какво става, се бе и поокопитил.

— Дали мога да ви имам доверие — Леман млъкна, след това небрежно посочи Мънроу с лявата си ръка. — Ти, Уендъл. Баща ти е бил отстранен от Камарата преди осем години и цялото ви семейство е било преселено петдесет нива по-надолу. Той никога не успя да го превъзмогне, нали? Умря за осем месеца — някои казват, че от срам, други — от отрова — Леман се обърна леко, ръката се люшна към Ъндървуд. — И ти, Хари. Цялото имущество на семейството ви е било конфискувано, нали? Ако не бяха приятелите, щеше да свършиш под Мрежата. Защото баща ти посегна на себе си.

Леман отпусна ръка в скута си и впери поглед в Харт.

— Що се отнася до тебе, Алекс, на тебе ти се е наложило да изстрадаш недостойно и унижително извинение. Или поне на баща ти се е наложило. Но то си дава отпечатъка, нали? В нашия свят каквото стане с бащата, това става и със сина — отново млъкна и бавно кимна; знаеше, че цялото им внимание вече е насочено към него. — Но като ви гледам тримата, виждам не синове на предатели, а добри, силни, работливи младежи. Хора, които със собствени сили пак са спечелили високото положение, отнето им от Седмината. И все пак петното си остава, нали?

Мънроу въздъхна продължително, после се наведе към Леман, вкопчил длани пред себе си.

— И какво искате да кажете, ши Леман? Какво искате от нас?

От двете му страни Харт и Ъндървуд се бяха втренчили открито в Леман. В очите им гореше трескаво любопитство.

— Както вече казах. Не става дума толкова за това, какво искам аз, а какво искате вие — облегна се леко назад и отново ги изгледа един по един. — Вие без съмнение сте велики хора. Представители. На външен човек би му се струвало, че имате всичко, от което се нуждаете. Положение. Богатство. Власт. Заедно със Седмината се готвите отново да направите нашия свят велик. Или поне така твърдят медиите. Но тъй като ви познавам — познавам ви много добре — според мене вие не таите в сърцата си кой знае каква любов към Седмината.

Мънроу се взира в него още известно време, след което сведе очи.

Леман направи пауза.

— Значи ето какво. Исках вие да разберете, че Войната не е свършила. Че тя все още продължава — със или без Де Вор, със или без Бердичев. Че аз съм син на баща си и неговите цели и стремежи живеят в мене.

— Дисперсионизъм... — прошепна Харт със страхопочитание.

Леман кимна.

— Да, дисперсионизъм. И още нещо. Нещо съвсем ново.

* * *

Беше свършено тайно и полека. В медиите се появи новината, че жена му и децата са заминали за кратка почивка, докато Кенеди работи по въпросите на кампанията. После цяла седмица не последва нищо. Кенеди се срещна с тях отново, в изборния ден, в частната клиника на Ву Ши на Западното крайбрежие. Отнасяха се с тях, като с царски особи, той ги намери в солариума под мъничкото изкуствено слънце. Двете момчета си играеха край басейна.

Той се приближи и коленичи до стола ѝ.

— Как си? — целуна я, после се вгледа в очите ѝ — търсеше някакъв знак, че нещо се е променило.

— Много добре, мили. Наистина. По-добре не съм се чувствала никога — тя се разсмя и за миг му се стори, че наистина всичко е наред, че в нея няма никаква вътрешна промяна. Да, главата ѝ беше обръсната, но иначе си изглеждаше съвсем нормално — може би дори

по-жизнена от обикновено. — Ще ми бият някакви инжекции за ускоряване на растежа на косата. Междувременно са ми предоставили най-прекрасния избор от перуки. Цяла сутрин прекарах да пробвам най-различни цветове и прически.

Той се усмихна уморено.

— Сигурна ли си, че си добре?

Тя кимна.

— Да, наистина. И момчетата също са добре — сега в очите ѝ се появи съвсем слаб намек за това, че разбира какво са направили. — Недей... — отрони тихо, забелязала болката в очите му. — По-добре е, отколкото да си мъртъв. Много по-добре.

Той кимна и се усмихна — да окуражи колкото нея, толкова и себе си. После пак я целуна и отиде при момчетата. Изобщо не се подразни, че малките им ръчички оставят тъмни влажни отпечатъци по копринените му дрехи — радваше се просто да ги види отново.

Робърт, по-големият, бърбореше радостно на татко и му показваше новия белег под ухото си, където се намираще входният жак — по-скоро горд, отколкото уплашен от съществуването му.

— Само чакай другите момчета да го видят! — възкликна той. — Ха на бас, че и те ще искат! А пък докторът разправя, че може да ми сложат вътре някакво специално устройство и да си гледам директно всички програми! — момчето извърна глава със смях и се хвърли в басейна, без да забележи странното притеснение, мярнало се на лицето на баща му.

— Може би... — промърмори Кенеди и притисна главата на по-малкия син към бедрото си. Но сърцето му беше странно натежало и за първи път в живота си той се почувства несигурен.

* * *

Старият мрак се гърчеше на дъното на резервоара, сивите му очи бяха затворени, дългите му сиво-зелени пипала лениво се свиваха и разпускаха в съня му. Около него разпръснатите скали и растения придаваха на гигантското затворено пространство със стъклени стени фалшиво чувство за естественост или поне вид на гигантски аквариум. Но тук нещата далеч не бяха нормални. Вътре между здравите,

укрепени слоеве лед водата беше под налягане, което би смачкало всяко по-крехко същество, като човек например, на глинен прах.

Наблизо, взрян в резервоара и в огромния спящ Левиатан, Ким се рееше във водата, потънал в мрачни мисли. Отдясно, на около двайсет *чи* разстояние, беше Ребека, притиснала силно ръка към стъклото.

Зад тях лъчите на ранното утро се процеждаха през потъналите в сянка очертания на Града над главите им и оформяха огромни златни копия в бледосинята вода, докато под тях се простираха безкрайните дълбини към черното, невидимо царство на абсолютния мрак.

— Красив е — обади се Ребека. Очите ѝ, които се виждаха донякъде зад маската на лицето ѝ, блестяха със странно възхищение. — Толкова е силен и грациозен, не мислиш ли?

Ким се извърна леко във водата и се дръпна назад, по-далече от заплашителното дремещо създание. Да, мощен беше и силен. Но красив? Обърна се и отново го погледна, после поклати глава. Не, дори и спящ, Старият мрак внушаваше враждебност. Смъртоносно и враждебно създание, на което му липсва всякаква топлина, всякакво съчувствие към човешкия живот.

Докато го гледаше — тази тъмна, отблъскваща грамада — усети дълбоко в себе си тревожни спазми. Да, беше враждебен, ала се чувстваше някак свързан с него. Още първия път, когато бе видял това създание, го бе познал, но тук, сам със звяра във водата, чувството беше много по-силно. Старият мрак... името му подходеше, защото светлината на разума, на любовта или привързаността никога не бе докосвала това същество. То беше създание, излязло от кошмар. И все пак...

Потръпна, след това се насили да формулира мисълта. Сякаш гледаше себе си. Или не точно *себе си*, а част от себе си: онази част, скрита завинаги от светлината. Тук, в тялото на Стария мрак, тя придобиваше веществена форма, студена и гигантска.

Отвратителен е — помисли си той, — *и все пак съществува. Той има някакво предназначение в голямата схема на нещата. Също както самият мрак съществува, защото без него няма да има светлина, няма да има топлина. Защото без него няма да има нищо.*

— Какво яде?

Смехът на Ребека прозвънтя в слушалките на маската му.

— Каквото му дадем — отговори тя, обърна се към него и му се усмихна през маската. — Екипите за дълбоководно изследване му носят това-онова от дълбокото. Разни странни същества със светещи очи и бодливи перки, подути твари, покрити с тежки люспи и огромни зейнали уста.

Той отново потръпна — представи си го там долу, в естествената му стихия, и се зачуди дали тя не прилича на най-големите дълбини на съзнанието; дали пък в тях няма създания като Стария мрак, огромни левиатани на въображението, които безшумно се плъзгат насам-натам, мрак сред мрака, а дългите им пипала се свиват и разпускат, докато се молят над изроденото потомство на подсъзнанието.

— Нагледа ли му се? — попита Ребека и се изтласка към него, като леко прокара ръка по повърхността на стъклото.

Той кимна. Нагледал се беше за трийсет живота напред.

— Права си — рече. — По странен начин той е красив. Но и страшен.

За миг тя остана съвсем близо до него във водата, с ръка на рамото му.

— Може би красотата е точно това. Нещо, което ни плаши.

А после заплува покрай него нагоре към люка, на около петдесет *чи* над тях.

* * *

Ребека си взе душ, преоблече се и отиде при Ким, който седеше на пейката в стаята на мъжете, стиснал купа *ча* в шепи: Беше доста рано, нямаше и девет и двамата бяха сами в голямата кънтяща стая.

— Е? — тя приседна на пейката срещу него. — Как е?

Ким се усмихна.

— Добре е. Бонот е малко досаден. Шрам също. Постоянно си вре носа във всичко. С каквото и да се занимавам, той трябва да разбере! Но и по-зле съм бивал.

Тя кимна замислено.

— Не само ти. И аз.

— Да... — той се загледа в нея и осъзна колко самотен е бил, колко се радва да види познатото ѝ лице. Но имаше и нещо друго. И

дватамата — и той, и тя — бяха дошли тук от мрака на Глината; бяха се борили, за да си проправят път в този свят на светлината, бяха се провалили, ала бяха оцелели. Бяха се промъкнали. И двамата знаеха какво е да си „предмет“, костите, кръвта и плътта ти да са нечия собственост, самото ти съществуване да зависи от прищевките на дребни душици. И това ги беше оформило като хора също толкова, колкото и опитът им от Глината. Отделяше ги от останалите. Бяха различни — и физически, и душевно.

— Мислиш ли си понякога за едно време? — попита я тихо. — Нали разбираш — там, в Рехабилитацията?

— Понякога — тя сведе очи. — Спомняш ли си птицата?

Той кимна. След като Люк ги беше предизвикал — след като го бяха отвели първия път — силните на деня бяха дали на тях четиримата нещо като птица. Странно, изкуствено нещо, осъзна той сега. Нещо създадено, не родено. Продукт на лабораториите на „ДженСин“.

Очите на птицата бяха кехлибарени, зениците — черни. Тя се взираше в далечината гордо и нагло и почти не забелязваше присъствието им там, извън клетката. Силни, трипръсти ноктести крака стискаха металния прът, а ноктите ту се свиваха, ту се разпускаха, сякаш беше изнервена. А когато разпереше крила и яркозелените пера се разгъваха като двойни ветрила, това сякаш беше жест, че ги пъди.

Ким трепна, щом си спомни. Уил също като него си мислеше, че птицата е красива, а Дейо я бе оприличил на възпътена песен. Само Ребека изобщо не се беше трогнала.

— Прекалено е ярко — бе казала тя и той се обърна и се втренчи в птицата, учуден как нещо може да е „прекалено ярко“.

От този ден нататък Уил се вманиачи. Всяка сутрин едрият северноевропеец хранеше птицата и ѝ говореше през решетките. А всяка нощ притискаше лице към клетката и ѝ шепнеше. Все едно и също. Някакви стихове на древния гърлен език, който се говореше по неговите краища в Глината. Затвореше ли очи, Ким все още го чуваше — дори и сега, след като бяха изминали четири години.

„Mit allen Augen sieht die Kreatur

*das Offen Nur unsre Augen sind
wie umgekehrt und ganz un sie gestellt,
als follen, rings um ihren freien Ausgang.“*

Думите го бяха трогнали и развълнували дълго преди Уил да му разтълкува какво означават:

*Създанието свят с всички свои очи съзерцава
пространството. Но нашите очи, извърнати сякаш,
обкръжават го от вси страни като капани,
поставени край чистия му път към свободата.*

Така беше за всички тях — и за птицата, и за Глината. А после Люк умря. Внезапно и ужасно.

Уил беше съкрушен. Ким помнеше и това. Спомняше си го как седеше на леглото на Люк, ужасяващо неподвижен, прегърбен; едрото му тяло, тяло от Глината, натикано в много по-тясно пространство, сякаш се опитваше да се намести в кожата на Люк, в неговото дребно и крехко тяло.

Ким вдигна влажен поглед. Ребека го гледаше с разширени очи, сякаш и тя виждаше същото.

— Защо го направи той, Ким? — попита тя. — Мислех, че обича птицата...

Той сви рамене, ала споменът беше толкова силен, толкова ярък, сякаш всичко стоеше пред очите му.

Птицата лежеше на пода на клетката. Златните ѝ очи бяха помръкнали, ослепели, меката ѝ шия — прекършена. Изумрудените пера бяха обсипали пода покрай строшената клетка — свидетелство за борба — а на един стол наблизко седеше Уил с празен поглед; дишаше, отпуснал ръце в скута си.

— Не знам — отговори той. Образът бавно избледняваше. Ала това не беше вярно. Знаеше защо Уил уби птицата.

Тя се приближи, приклепна до него и го погледна в очите. В нейните имаше сълзи, в бръчиците покрай устата ѝ — болка.

— Така и не го разбрах. Никога. Люк, Уил, Дейо... смъртта им беше съвсем нелепа. Безсмислена.

— Не — той закри дланта ѝ със своята. — Беше ужасно — и потръпна; раната в него беше жива, сякаш всичко се бе случило вчера. — Знаеш ли, оттогава съвсем съм изключил за това. Не бих могъл да живея с него. Досега не можех да се изправа лице в лице с него. Чувствам се виновен — знаеш ли, Беки? Виновен за това, че оцелях, а те не можах.

— Да — тя го погледна отново, благодарна, че го е казал. Ръката ѝ лекичко стисна неговата. — Знам. Разбирам те.

— Да... — той избърса една сълза, после се изправи и я прегърна. — Но сега сме тук, нали? Издрапахме.

Тъмните ѝ очи се вгледаха в него напрегнато — сякаш проникваха под повърхността в суровия мрак отвъд.

— Нали? — отговори тихо тя и облегна глава на рамото му. Той усети как през нея премина тръпка, топлината на устните ѝ, когато леко докоснаха врата му.

Тя се дръпна и му се усмихна едва-едва, извинително.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Тази вечер ли? — той сви рамене. — Смяната ми свършва в осем, после — нищо. Защо?

Усмивката ѝ разцъфна.

— Правим купон, затова. Нали разбираш, нощта на изборите. Защо не дойдеш? Няма да започне преди десет. Можеш да минеш да ме вземеш, ако искаш. Сигурно ще е весело.

Той се вгледа в нея — отново си помисли колко се е променила, колко уверена в себе си е тази пораснала Ребека; после кимна и също ѝ се усмихна.

— Защо не?

* * *

Цял ден из целия Град Америка хората гласуваха за Представители в новооткритата Камара. Почти една десета от местата бяха избираеми в този кръг и вече се забелязваха признаци, че старото статукво започва да се разклаца. В централната част на Маями

огромно мултитабло на „МедФак“ изпълваше единия край на претъпканата, бръмчаща главна улица. Под него се бяха скупчили над двайсет хиляди души, втренчили се в осемнайсетте големи екрана. Онова, което се виждаше на повечето от тях, малко се различаваше от това в Маями. Огромни тълпи шумно се блъскаха под гъста маса от лозунги, а от време на време се надигаше силна врява, щом на някоя палуба обявяха резултата.

Над всеки екран беше изписано името на *хсиен*, за който се състезаваха, а най-отдолу на екрана имаше списък на кандидатите и броя на гласовете за тях. С настъпването на вечерта цифрите нарастваха, а с тях — и вълнението на тълпата. Във въздуха витаеше промяна.

Двата централни екрана показваха нещо по-различно. На левия се виждаше карта на Град Северна Америка — характерните му разкривени контури, бяха разделени на избирателни окръзи, различно осветени. Отдясно имаше таблица, показваща различната сила на седемте партии, които в момента доминираха политиката на Северна Америка. Най-голямата засега беше тази на реформистите, спечелила осемдесет и седем места. Но всички погледи бяха насочени към новите републиканци на Кенеди, които бяха влезли в надпреварата без нито едно място в старата Камара и при този тур бяха спечелили трийсет.

Кампанията беше по-трудна и в редица отношения по-мръсна от всички досега. Още в началото Кенеди заяви, че няма да излъчва кандидати за трите места на титулярите еволюционисти. Това беше неочакван ход, ала го направи много популярен. Макар партията на еволюционистите да съществуваше отдавна, силата ѝ постоянно намаляваше и новите републиканци можеха да спечелят тези места. След седмица обаче кандидатите на еволюционистите за девет от останалите свободни места се бяха оттеглили и бяха насърчили своите поддръжници да гласуват за новите републиканци.

Реформистите бяха нанесли силен ответен удар. Бяха поставили под въпрос надеждността на „новия съюз“ и бяха предприели кампания за дискредитиране на Джоел Хей, лидера на еволюционистите, като използваша компроматите, с които разполагаха: гадости, засягащи най-интимните страни в поведението на Хей. Въпреки това Хей се бори два-три дена. После осъзна до каква степен вреди на партията и си подаде оставката.

В реформисткия лагер ликуваха, но само след ден усмивките им угаснаха, след като Кенеди, който досега бе пазил строго мълчание по въпроса, излезе с официално изявление за сливането на двете партии под негово ръководство. Пресконференцията, на която кандидатите на новите републиканци и на еволюционистите се бяха подредили зад Кенеди, докато той произнасяше речта си, бе видяна от целия свят. Само за една нощ, без да има нужда от избори, новите републиканци се бяха превърнали в третата политическа сила в Град Америка, с четирийсет и две места.

Не се беше свършило с това. На другия ден кампанията срещу Карл Фишер започна брутално — по националната мрежа се появиха двама негови приятели от училище и го обвиниха в хомосексуализъм и цяла поредица други перверзни. Фишер, разтреперан от гняв, реагира неочаквано рязко и това никак не му навреди.

— Само да ми го кажат пак очи в очи и ще им строша ченетата!

За една нощ това се превърна в лозунга на кампанията му. Рейтингът на Карл „Ченетрошача“ Фишер скочи с пет пункта, докато Карвър, кандидатът на реформистите, се превърна в мишена на хиляди карикатури — на всичките беше нарисуван как си държи откаченото чене. Малцина обърнаха внимание на обвиненията — Фишер беше красавец, с атлетично телосложение. Снимаха го навсякъде — обкръжен от хубави жени, как налага боксова круша, как си пие биричката след тренировка. По-старият и по-отпуснат Карвър губеше при сравнението.

Твърденията на реформистите за липса на опит и политическа наивност май нямаха никаква тежест. Във въздуха витаеше промяната и младежите от Новата републиканска и еволюционистка партия, НРЕП, бяха привлекателна алтернатива на Представителите от старата гвардия, с които хората бяха свикнали. Ала не беше само това. Кенеди си подбра добре кандидатите. Тези нови младежи бяха каймакът на новосформиращата се управляваща каста; синове на хора, притежаващи власт, самите те възпитани да властват. Бяха добре образовани и с бърза мисъл в спора. И ги подкрепяха елитни политолози и журналисти, привлечени от обещанията им. Парите на реформистите не можеха да им купят такъв гръб, колкото и да се напъваха.

Докато нощта вървеше към върха си, ставаше все по-ясно, че назрява малка политическа сензация. Оставаха още пет незаети места и реформистите се проваляха с трясък. НРЕП беше спечелила в деветнайсет окръга. Трябваша й само три от четирите останали места, заети досега от реформистите, за да станат втората по сила партия в Северна Америка, да надминат Он Леон и демократите. Партийните лидери се бяха събрали в апартамента на Карл Фишер и гледаха канала „ЕдуВок“. Възбудата кипеше като вино в кръвта им. В центъра на тази малка елитна група Майкъл Левър, наведен напред в инвалидната си количка, посочи към екрана.

— Този кой е?

Там вляво, зад Грег Стюарт, техния кандидат за *хсиен* Денвър, беше застанал млад мъж с изпито лице и стоманени очи, с няколко сантиметра по-висок от Стюарт. Беше с обръсната глава и приличаше на наемен убиец.

Кенеди се наведе над Майкъл.

— Казва се Хортън. Представя се като Стопилката.

Майкъл присви очи, после кимна. Сега, след като Кенеди му беше казал името, той се досети.

— Бил е в затвора, нали? Не го познавам, но съм чувал за него. Провеждал е гладна стачка, нали?

Кенеди кимна.

— Точно така. Баща му е приятел на баща ти.

— И сега работи за нас.

— Да речем, че сме се договорили някак си. Отсега нататък те ще работят плътно с нас.

Майкъл се намръщи. Когато Ву Ши ги беше хванал — онази вечер, на бала по случай Деня на благодарността, — всички те побеснях, но сега разбираше колко опасни бяха „Синовеите“. Той искаше промяна, но не по начина, който по-нататък бяха предложили някои от тях. Тактиката им беше същата като на онези, които убиха Брин. А той вече не искаше такова нещо.

— Сигурен ли си, че го искаме? — попита тихо.

Кенеди се усмихна.

— Сигурен съм, Майкъл. И ме чуй: знам какво правя. Ние командваме, не те. Те имат нужда от нас, така че играят по нашите правила.

— Ами ако не играят?

— Ще играят, не се притеснявай.

Кенеди се изправи. На екрана бяха изписани резултатите за две от оставащите пет места. Бяха спечелили в Мексико сити. Ванкувър си беше останал на Он Леон.

Паркър, застанал зад Майкъл, се разсмя.

— Значи не сме ги издухали съвсем!

Майкъл се извърна и го погледна.

— Не сме. И следващия път ще е много по-трудно. През цялото време те се учат от нас. Следващия път ще имат нови кандидати. Помлади. И ще строят кампаниите си по наш образец. Дотук беше лесно. В бъдеще няма да са толкова нагли.

— Ами ние?

В гласа на Паркър се долавяше раздражителност, а някои хора гледаха Майкъл странно, сякаш беше неканен гост. Но Кенеди призова към ред:

— Майкъл е прав. Първия път спечелихме гласовете на съчувствието. Този път ги изненадахме. Първите ни победи приписаха на сантиментална аномалия. Но оттук нататък ще са нащрек. Както каза Майкъл, ще се променят. Същата стара политика, но представена по нов начин. И нови лица. Може би дори хора, които биха свършили добра работа и за нас. Ще пръскат страшни пари.

Млъкна и се огледа. Стаята беше притихнала. Чуваше се само звукът от екрана. Всички гледаха Кенеди, застанал до Майкъл и положил длан на рамото на инвалида.

— Но няма да им позволим да ни спрат. Хората наистина искат промяна, а промяната трябва да стане още отдавна. В бъдеще ще печелим по-трудно, а надпреварата ще е много по-оспорвана от тазвечерната. Но ще спечелим. И ще продължим да печелим, защото нашият противник е мъртва сила — стар, вмирисан труп. Трябва да покажем това на хората. Но ви предупреждавам, че няма да е никак лесно, защото колкото повече настъпваме, толкова по-хитри ще стават те и толкова повече маски ще използват.

Кенеди отново млъкна, огледа се и кимна бавно.

— Ще им смъкнем гащите, нали така? Долните... — и се разсмя. Едрите му бели зъби блеснаха и изведнъж апартаментът се изпълни

със смях. От дъното на стаята се чу звук от вадене на тапи, а на екрана цъфна новината, че са спечелили и последните три места.

Майкъл погледна към Кенеди.

— Ами ние, Джо? *Ние* ще бъдем ли вечно млади? Няма ли някой и на нас да ни смъкне гащите?

Каза го тихо, така че никой друг освен Кенеди не го чу. Отначало Кенеди сякаш не разбра, но после погледна Майкъл. Изразът на лицето му се беше променил, станал бе по-сериозен; може би Майкъл никога не го беше виждал толкова уморен. Той кимна.

— Долните.

И очите му, толкова тъмни и обикновено толкова силни, сякаш бяха изпълнени със същата болка и увереност, както и думите му. Сякаш го виждаше.

* * *

Ким седеше в стаята за почивка, бутнал настрана купичката с ча. Държеше в лявата си ръка току-що написаното писмо и го четеше за втори път.

Смяната му беше свършила преди час и той всъщност трябваше първо да отиде до стаята, за да се изкъпе и преоблече, но бе отлагал твърде дълго писмата до Джелка. Така че това беше първото. Дори и да се наложеше утре да започне всичко отначало, за да намери точните думи. Да изкаже всичко онова, което кипеше дълбоко в него.

Стаята се пълнеше. Масите около Ким вече бяха заети, хората оживено обсъждаха новините от Град Америка, но умът на Ким беше другаде — при Джелка на Титан. След година тя щеше да е на Марс, на път обратно към Чун Куо. Ако изпратеше писмото там, то може би щеше да я настигне по-бързо, отколкото ако се опиташе да го прати навреме на Титан. Но първо трябваше да го напише както трябва.

Облегна се назад — изведнъж се беше сетил за Ребека и за онзи миг в съблекалнята. Нищо не беше писал на Джелка. Нищо за онова, което бе почувствал — болката, изпитана от отворилата се стара рана... нито пък за катарзиса. Но защо?

Може би защото това объркваше всичко. Защото щеше да й създаде погрешно впечатление. Изпухтя, ядосан на себе си. Пръстите

му напипаха пулсиращата лента около врата му; отново се върна към началото на писмото и започна да го чете.

— Извинете...

Гласът беше мек, много учтив. Ким вдигна поглед. Пред него беше застанал висок хан с поднос, леко свел глава. Човекът се усмихна — усмивката му смътно напомняше за Тай Чо — после кимна с глава и посочи празното място до Ким.

— Имате ли нещо против...?

Ким поклати глава и се усмихна на мъжа.

— Не, моля ви, заповядайте... Аз и без това след малко ставам.

— А... — хан отново се поклонил и започна да подрежда чиниите пред себе си.

— Много любезно от ваша страна. Някои хора... — млъкна и изведнъж изражението му стана извинително. — Простете. Безпокоя ли ви?

Ким се разсмя, сгъна писмото и го пхна в джоба си.

— Съвсем не. Ким Уард — протегна ръка над масата.

— Туан Вен-чан — представи се хан и се поклонил за трети път. Хвана ръката на Ким и я раздруса енергично. — Забелязвам, че и двамата сме служители на голямата корпорация „СимФик“, но все пак не съм ви виждал преди.

Ким кимна — за първи път беше забелязал двойната спирала върху рамото на зелената туника на хан.

— Нищо чудно — отговори. — Отскоро съм тук и прекарвам повечето си време в лабораторията.

— Вие откъде произхождате? — попита Ким. Чувстваше се странно привлечен от този човек.

— Откъде произхождам ли? — хан се разсмя и показа леко несъвършените си зъби. И по това приличаше на Тай Чо и това наведе Ким на мисълта, че не бе потърсил стария си приятел, откакто беше в бездната Зом.

— Първоначално родът ми произхожда от Нин Хсия на северозапад. Нали разбирате, ние сме хуи. Не сме хан — той отново се разсмя. Приятен, стоплящ звук. — Що се отнася до самия мен, роден съм на Марс. В град Тиен Мен Ку на юг. Родът ми се е установил там, нали разбирате, след Третата колониална война. Помагали сме този Град да бъде построен. И този, и много други.

— Марс... — Ким кимна и мислите му за миг се върнаха към писмото и към Джелка. — Сигурно е прекрасно.

Туан Вен-чан сви рамене.

— Понякога да. Но обикновено е мрачно и пустинно. Там животът е труден. Много труден. Тук... — той се разсмя. — Е, да речем, че тук животът е много по-лесен. Например не ти се налага да се страхуваш от студа.

— Не — разсеяно отговори Ким, след това изведнъж се усети кое време е и се наведе през масата. — Вижте, Туан Вен-чан. Бих искал да си поговоря повече с вас — беше ми приятно, много приятно — но точно сега се налага да тръгвам, иначе ще закъснея. Имам уговорена среща.

— Разбира се — Туан Вен-чан се изправи и се наведе ниско, сякаш се кланяше на някого с много по-високо положение от неговото, после погледна Ким и се усмихна с несъвършената си усмивка. — Тук съм почти всяка вечер, *ши Уард*. Ако ме забележите, елате да седнете при мене. Хубаво е човек да си поприказва, нали?

— Много е хубаво — усмихна се Ким, стисна още веднъж ръката на високия хуи и си тръгна. На вратата се спря, пак погледна към мъжа — и забеляза, че дори начинът, по който седеше прегърбен над храната си, напомняше на Тай Чо.

* * *

Туан Вен-чан остана там, впери поглед в отражението си в стъклото на масата. Видя как момчето се обърна и го погледна, а после се извърна обратно и забърза за срещата си. Туан изчака секунда, заряза чинията си недокосната и бързо се отправи към вратата в дъното на стаята — вратата, през която не беше минал Уард.

Дотук добре, помисли си той, извади фалшиво чене от устата си и го пхна в джоба. Оказа се лесно да спечели доверието на момчето. Мекият му глас, простата прилика с приятеля на момчето — и толкова. Ами останалото? Туан Вен-чан натисна копчето на асансьора между нивата и когато вратата се плъзна, влезе вътре. Зла усмивка огря чертите му. Останалото също беше просто.

* * *

Ву Ши се облегна назад и си пое дълбоко въздух — беше доволен от хода на изборите. На екрана показваха таблицата „Положение на партиите“ и той я погледна с чувството на дълбоко удовлетворение.

Реформисти	94
НРЕП	65
Он Леон	53
Демократи	42
Хоп Син	22
Иноватори	10
Ин Он	4

През последния месец Кенеди, появил се почти отникъде, бе станал най-важният човек в северноамериканската политика. Ву Ши бе разчел идеално ситуацията и бе действал навреме. Сега можеше да се поздрави. Знаеше, че Ли Юан ще се зарадва. За разлика от реформистите и демократите, Кенеди беше за контрол над населението. Успехът му щеше да смекчи позициите на другите, а това означаваше, че в Камарата всичко ще върви много по-лесно. Подреждаше се добре.

Младежи — помисли си. — *Смятат, че има нещо ново под слънцето.* — Разсмя се, изправи се и приближи към черновата на новия Едикт, над който работеше. — *Мигар историята и хората могат да променят природата си.* И отново се разсмя; този път до вратата в дъното на апартамента му застана прислужник и го запита с поглед има ли нужда от нещо, но Ву Ши му махна да си върви.

— Ние се раждаме стари — рече тихо и посегна към комсата. — И може би е лошо. Не се надяваме на нищо така, както се надяват тези младежи.

Вярно беше. Той ги смяташе за наивни, дори от време на време за леко откачени. Но се възхищаваше от надеждата, оптимизма, *енергията им.* Да, преди всичко от последното. Тук, в Северна Америка, конфуцианството не бе успяло истински да ги засегне.

Навсякъде другаде то процъфтяваше като някакъв странен омаломощаващ бацил, но в Северна Америка го приемаха повърхностно. Като маска, която бяха готови да махнат всеки миг.

А това ги правеше опасни, макар че си оставаха уязвими.

Разсмя се за трети път — беше се сетил какво им е намислил Ли Юан. Да превърне желанието им за промяна в средство за постигане на стазис — това беше проблясък на гений!

Засега планът беше груб и тестовете още не бяха завършени, но беше многообещаващо. Ако това се получи, нищо не можеше да им се опре. Можеха да посегнат и към звездите.

Погледна комсата и се усмихна хитро. Най-добрият план винаги беше най-простият и най-прекият. Като добре глазирано блюдо, отведнъж радваше окото, но при всеки нов поглед предизвикваше още по-дълбоко задоволство. Толкова.

Ву Ши отново седна и усмивката му стана още по-широка. Американци! Щеше да им сложи на всичките жици в главите!

* * *

Бяха минали петнайсет минути след полунощ, когато под огъня на ярките светлини лидерът на Новата републиканска и еволюционистка партия, Представителят Джоузеф Кенеди, се появи усмихнат и помахна на събралите се долу на Главната тълпи. Зад него в дългата стая с високия таван беше останала шокираната мрачна групичка, събрана около изгубилия реформистки кандидат. Навън обаче, под знамената и лозунгите, протегнали се над широката главна улица, нямаше никакво съмнение в популярността и успеха на НРЕП. Щом съзря Кенеди, тълпата нададе силен радостен рев.

В десния край на балкона най-близките сътрудници на Кенеди го погледнаха щастливо. Също като тълпата долу и те викаха и ръкопляскаха въодушевено, понесени от емоцията на мига.

Кенеди се наведе и се огледа, прегърнал хубавата си съпруга Джийн през раменете. Обърна се към приятелите си и им махна да дойдат при него под прожекторите. Докато младите мъже се приближаваха — Фишер буташе инвалидната количка на Майкъл — се надигна врява, по-силна от първия път. Кенеди поздрави всички

подред и ги представи на масите долу, като радостно прегърна всеки от тях.

Усмиваха се — знаеха за реещите се горе камери, които улавяха всяка дума и всеки нюанс на изражението. Вече бяха свикнали с това през последните няколко седмици, но не им беше лесно, защото не знаеха какво предстои. Щом Майкъл обърна количката си, забеляза как Кенеди се дръпна назад, сякаш разбираше.

В този миг изгаряха мостовете зад себе си. Започваха нещо ново. Майкъл се дръпна назад с количката, а Кенеди пристъпи напред и с жест показва на тълпата долу, че иска да говори. На огромните екрани по протежението на цялата главна улица камерите се фокусираха върху високата му хубава фигура, върху вече познатото лице. Известно време шумът продължи, после бавно утихна. Кенеди се огледа, усмихна се и се наведе напред към тълпата.

— Всички ние тук, в тази голяма зала, сме американци. И се гордеем, че сме американци. А Карл Фишер, нашият нов Представител в Бостън, е прекрасен американец от прекрасно старо американско семейство.

Последва силен одобрителен рев. Кенеди изчака да утихне и продължи:

— Днес обаче ние направихме нещо много повече от това да изберем добър кандидат, макар че Карл Фишер със сигурност е такъв. Днес ние започнахме нова кампания. Нова ера. Ново разбиране за самите нас, американците.

Виковете последваха след всяко изречение, произнесено от Кенеди, и ставаха все по-въодушевени. *Да, и в десетки милиони домове ще е същото — помисли си Майкъл, щом погледна към Кенеди. — Разбрали са, че тук нещо става. И очакват нещо от нас. Нещо... различно.*

Кенеди вдигна дясната си ръка към челото и отметна косата си с онзи вече познат, характерен жест.

— Началото може да ви изглежда скромно — тихо изрече той. — Някакви си шейсет и пет места в Камарата. Но има и следващ тур на гласуване. Има още сто осемдесет и шест места, за които ще се състезаваме следващия месец. И ако спечелим достатъчно от тях, ще се сдобием със здрави позиции във властта, които ще ни позволят да

упражняваме своето влияние, за да предизвикаме реална промяна в този наш велик Град.

Известно време виковете бяха оглушителни. Кенеди отново се наведе напред и вдигна ръка за тишина.

— Карл Фишер, вашият кандидат, избран от вас тази вечер, е нещо повече от поредния Представител. Той е сред първите от една нова порода — добри, предани на каузата младежи, решени да променят политиката на този континент. Мъже, които ще изритат старата шайка с нейните изтъркани стари методи. Мъже, посветили се на делото да се отървем от задкулисните игри, от скритите интереси и силовите групировки и да ни върнат чувството, че сме велик народ.

Кенеди се усмихна и за съвсем кратък миг погледна камерата горе, сякаш виждаше Ву Ши и старците, които го гледаха.

— Това е нашето време — в гласа му изведнъж зазвуча сила. — Новото време. Времето всички да осъзнаем защо някога нашата страна е била велика. С какво Америка е била наистина велика. Време е да си го припомним. Да си върнем онова, от което ни лишаваха през всичките тези години. Да го хванем, да го задържим, да го използваме. За Америка. Като американци.

Млъкна да си поеме дъх. Онова, което беше казал току-що, досега не беше изричано публично. Наистина, думите му граничеха с държавна измяна. Но никой не понечи да го прекъсне. Той протегна ръка, надвесен от балкона, и огледа огромната маса хора долу. Напрежението беше тъй плътно, че можеше да го пипнеш с ръка. Когато спря, усещаше как всички там долу го чакат да заговори отново, почувствали се по-силни — също като самия него в момента — от страшното предизвикателство на думите му.

— Американци — и той усети огромната вълна на чувства, която събуди тази дума, да залива всичко като гигантски потоп. — Ние сме американци.

Замръзна за миг, после вдигна и двете си ръце с разтворени длани, а хората долу диво ръкопляскаха.

Майкъл, който гледаше отстрани, усети как огромната вълна залива и него и изведнъж разбра, че плаче. Беше влюбен в този човек, в силата и жизнеността му, в съживяващия дух на промяната, който той бе донесъл на всички.

Промяна. Тя идваше. Най-накрая, след всичките тези години, тя идваше. И нищо — абсолютно нищо — не можеше вече да я спре.

* * *

Ким стоеше до прозореца, загледан в ярко осветения център на бездната Зом. Музиката кълтеше в главата му и сякаш се смесваше с ударите на сърцето. Беше късно и купонът ставаше все по-див с всяка изминала минута. Въздухът бе изпълнен с ликуване, с чувството, че промяната най-сетне е дошла и сега започва нов Век за всеки.

Този път и той се беше присъединил към купонджийското настроение и бе приел питието, предложено му от домакина — закръглен хан на средна възраст, когото беше видял за кратко първата вечер. След още три чашки му се беше размътила главата, но чувстваше и някаква странна яснота. Не че имаше значение как се чувства. Не и сега. „Декретът“ на Кембъл бе пристигнал преди два часа със съобщението, че утре всички служители на „СимФик“ ще имат почивен ден. В чест на Славните събития от тази вечер.

Ким се усмихна, загледан през отражението си към ширналата се мрежа от пътеки, свързващи външния шестоъгълник на стените с подобната на шпил вътрешна кула; изящните им дъги бяха обсипани със светлини. После се извърна леко — усетил бе някакво движение точно зад себе си. На стъклото до лицето му се появи още едно — главата беше прекалено голяма, очите — също по-големи, отколкото трябва. Лице от Глината. След миг усети топъл допир до гърба си, затвори очи и вдъхна аромата на жасмин.

— Беки...

— Чудех се къде ли си се загубил — прошушна тя в ухото му. — Не искаш ли да танцуваш?

— Уморен съм — той се обърна леко, за да може тя да го чува — музиката беше много силна. Лицето ѝ бе само на педя от неговото. — Май вече ще си ходя.

— Уморен? *Ти* и уморен? — тя се усмихна и го погледна изпитателно в очите. — Още е рано. Пък и чу какво каза Кембъл.

— Знам, но...

— Дръж — тя хвана ръката му и пхна нещо дребно в нея.

— Какво е това?

— Нещо, което ще ти помогне да се отпуснеш. Давай. Просто го пъхни в устата си.

Той се втрени в малкото синьо хапче, след което поклати глава.

— Благодаря ти, но...

Тя се поколеба и си го взе обратно.

— Добре. Но остани още малко, а? Още час. Така де, какво лошо има?

— Няма — усмихна ѝ се в отговор той. — Обаче без наркотици, става ли? Обичам сам да контролирам положението.

— Знам — тя се наведе и го целуна по бузата. Хвана го за ръката. — Имам добра памет.

Танцуваха. Известно време той се изгуби в музиката и ритъма, в играта на проблясващите светлини. Телата, наблъскани в средата на дансинга, се движеха в странна забрава от всички страни като частици в яростно възбуждение.

По-късно, в миг на прояснение и внезапна тишина той се огледа и забеляза, че Ребека я няма. И точно когато се намери да тръгне да я търси, тя се появи отново с две малки порцеланови купички.

— Какво е това? — попита Ким и подуши леко светещата течност.

— Ча — разсмя се тя. — Какво мислиш, че е? Реших, че имаш нужда от нещо, което да ти помогне да изтрезнееш, преди да си тръгнеш.

— А... — той се остави да го обърнат и да го поведат към малка масичка в далечния край на стаята. Но докато вървяха нататък, музиката отново загърмя и хората около тях изведнъж се заизвиваха трескаво.

Той се промъкваше, вдигнал купичката над главата си, после седна неуверено. Остави купичката и се наведе към нея.

— Май го разлях...

— Няма значение — тя обиколи и седна до него на тежкия диван. — Ето, пийни от моя.

Гледаше я как налива ча със сладък аромат в купичката му и, насърчаван от нея, вдигна купичката и я пресуши на един дъх.

— Добре — рече тя. — Сега ще ти стане по-добре.

— Хубав е — и той се загледа зад нея. Говореше силно, за да надвика гърмящата музика, писъците и виковете на празнуващите. — Май никога не съм...

Млъкна и се облегна назад, вдигнал ръка към гърлото си.

— Какво има? — попита загрижено тя.

— Аз... — усети как му се повдига и преглътна трудно. Гадеше му се, сякаш се бе наял до насита и после някой го беше фраснал в стомаха.

— Добре ли си? — тя леко отпусна длан на бедрото му. — Може би не трябваше да го изпиваш на един дъх.

— Може би — гаденето вече минаваше и го обхващаше някаква странна еуфория. — Аз... — разсмя се. — Знаеш ли, Беки, май съм се напил. Май...

Тя докосна с пръст устните му, за да замълчи, после се наведе и прошепушна в ухото му:

— Май е най-добре да си те водя вкъщи, да ти кажа.

Той кимна. Вкъщи. Да, но къде беше това?

— Хайде — тя го изправи на крака, обърна го с лице към себе си. Усмивката ѝ беше странна, загадъчна. — Още сега. Докато можеш да ходиш.

* * *

Събуди се — чувстваше се странно. Не знаеше къде е, в устата му горчеше, мирис на жасмин изпълваше ноздрите му. Беше тъмно. Единствената светлина идваше от вратата в дъното на стаята, отдясно, а оттам се чуваше течаща вода и съскане на пара.

Извърна глава; като че ли твърде рязко, защото болката, която се стрелна от очите му към тила, беше свирепа, сякаш бяха забили шиш в главата му. Изстена и затвори очи — чудеше се какво ли, в името на всички богове, е сторил със себе си.

Това не е моята стая — помисли си той. — *Не е моята.* — Опита се да се залови за тази мисъл, но умът му отказваше да работи. Мисълта му се изплъзна и се стопи. — *Мъртъв* — дойде друга мисъл. — *Сякаш съм умрял и съм попаднал в ада.*

— Ким?

Този път отвори бавно очи и лека-полека извърна глава, докато най-накрая се обърна по посока на гласа.

Ребека стоеше на вратата и светлината я осветяваше отзад. Беше наметнала небрежно хавлиена кърпа на раменете си, но иначе беше гола. Под слабата светлина той виждаше хилядите капчици вода, покриващи хълбоците ѝ, гърдите ѝ, меката извивка на бедрата ѝ.

— Буден ли си?

Понечи да отговори, но устата му бе пресъхнала, устните — странно пресушени. Изстена, затвори очи, но все още я виждаше — застанала там с малки, изпъкнали в полумрака гърди с твърди зърна.

Известно време нямаше нищо — само тишина; тишина, която преди беше изпълнена с шуртенето на вода и съскането на пара. После изведнъж усети нечие присъствие на леглото до себе си. Една малка хладна ръка го погали по бузата. Нежно, загрижено. Разнесе се глас — мек като докосването на ръката. Той го унасяше.

— Не знаех, че си пил толкова, любов моя. Нямаше да ти дам онова, ако знаех.

Думите преминаха покрай него. Усещаше как се събира целият, как се *фокусира* в допира на пръстите ѝ до бузата му, в сладкия ѝ аромат.

— Вземи — тя леко повдигна главата му.

Усети как притискат нещо дребно и твърдо между устните му. След миг почувства и гладкия ръб на чаша. Преглътна инстинктивно и студената, бистра вода отнесе хапчето навътре.

— Готово — и тя отпусна главата му. — След малко ще се справиш.

Мина известно време, той почти не мислеше, а топлината на дланта ѝ върху гърдите му го успокояваше и му вдъхваше сигурност. А после бавно, много бавно, като вълни, които нежно се плискат по пясъка, мисълта се върна.

Хапчето. Беше му дала хапчето.

Отвори очи и я погледна, ала изведнъж отново започна да му се повдига още по-силно от преди. Повръщаше му се.

Обърна се, наведе се през ръба на леглото и спазмите го разтърсиха. Не можеше да направи нищо — жлъчката изпълни гърлото му и почти го задуши.

Ребека рязко се дръпна назад, извърна се, за да скрие гнева си и обхваналото я отвращение, докато го слушаше как повръща. След това се обърна отново към него.

— Съжалявам — тя се стегна и прокара ръка през тъмната му къса коса. — Аз съм виновна за всичко. Трябваше да се сетя.

— Да се сетиш ли? — той се вторачи в нея. Не разбираше.

Силната остра миризма на повръщано изпълни стаята.

Тя стана, погледна го и се насили да се усмихне. Но усмивката ѝ беше бледа, с половин уста.

— Няма значение. Виж какво, хайде да те почистим. Можеш да си вземеш душ, ако искаш. Аз ще се оправя тук.

Ким се надигна и избърса устните си.

— По-добре да тръгвам. Аз...

Махна и се втрени като омагьосан в голото ѝ тяло — сякаш досега не го беше забелязал.

Погледна надолу, изведнъж засрамен, но тя бе проследила погледа и неувереността, изписана на лицето му.

Остави кърпата да падне от раменете ѝ, приседна на леглото и бавно запълзя към него. Гърдите ѝ се люшкаха леко под нея, тя не откъсваше очи от неговите.

— Беки... — прозвуча странно, почти болезнено, ала беше твърде късно. Желанието му го беше издало. Тя се наведе над него и бавно развърза туниката му.

— Всичко е наред — прошепна тя, усмихна се и прокара пръсти по гладката му топла гърд. — Сега си у дома, любов моя. У дома.

ГЛАВА 20

ТОТАЛНА ВОЙНА

Над огромния северен океан се събираха буреносни облаци. Въздухът, влажен и лек от нехарактерната за сезона жегата, започна бързо да се издига нагоре, като оставяше след себе си област с ниско налягане, която изтегляше още въздух към повърхността на океана. Този въздух на свой ред се овлажняваше и стопляше, издигаше се във вихър като висок комин, въртеше се обратно на часовниковата стрелка и се отправяше на изток от Северноатлантическия поток към огромните, опасани със стени брегове на Град Европа.

Високо над Чун Куо сателитно око забеляза струпването на облаци, злокобната им форма и безстрастно предупреди земната база долу. Там висшите чиновници от *Та Су Нун*, Суперинтендантството на земеделието, разгледаха компютърно обработените инфрачервени изображения и се консултираха помежду си. Наистина, бурята беше силна, дори и на този етап, но засега нямаше нужда да вдигат тревога. Фронтът беше на около две и половина хиляди *ли* оттам и приближаваше Бискайската пустинна равнина, а компютърната прогноза за курса му показваше, че по всяка вероятност ще удари по големия пустинен остров на запад от Западния остров. Срещу тази прогноза имаше възражение. Един съвсем-съвсем млад служител предположи с най-прости думи, че областта на високо налягане, която бавно се придвижва от Исландия, може да изтика голямата буря на юг. По същото време втора област на високо налягане над Иберийския полуостров се придвижваше на север. Ефектът от това би могъл да е такъв, че бурята да се канализира в тесния коридор между двете — коридор от влажен и горещ въздух, който само щеше да захрани урагана и да засили яростта му.

Във великолепно подредения офис на *Та Су Нун* последва консултация между висшите служители, а после взеха решение. Ако областта на високо налягане, намираща се в момента над Исландия, *наистина* започнеше да се придвижва на юг, студеният въздух, който бурята ще донесе по северния си фронт, определено можеше да налее

масло в огъня, но освен това щеше да накара областта с ниско налягане да завие на североизток и така тя щеше да заобиколи континентална Европа. Всички закимаха. Всички се съгласиха, че бурята не заплашва Града. По всяка вероятност щеше да се изсипе над необитаемия остров. И дори да продължеше на юг, почти нямаше шанс да нанесе вреда. Стените на Града бяха здрави, по пътя ѝ нямаше никакви земеделски райони, а морските укрепления на големите аеродруми в Брест и Нант щяха да издържат. Последните щяха да бъдат предупредени, ако се наложи, но иначе нямаше да предприемат нищо. Нямаше нужда да се ангажират нито тангът, нито екипът му.

Над морето обаче бурята набираше сила. Шестте дни на безмилостна жега бяха създали безпрецедентни условия в северния Атлантик. Нещо повече, втора област на високо налягане близо до Иберийския полуостров започваше да захранва с топъл въздух системата на бурята и да засилва реактивния поток. Също като голяма уста, която лапаше горещия, влажен въздух, огромният вихър на урагана нарастваше и скоростта му все повече се увеличаваше. И докато се придвижваше на изток, нататък се придвижваше и областта на високо налягане над Исландския басейн, променяше посоката си и бавно и неумолимо изтикваше бурята на юг.

* * *

Оставаха шест минути до четири и в сумрачната тишина на коридорите, които заобикаляха палубата Пеща, Сучек чакаше приклепнал, заобиколен от три хиляди свои хора. На петдесет *чи* нататък по коридора зад левия завой — така че не се виждаше — беше бариерата. В този ранен час само двама души пазеха североизточния вход към сърцето на 14К. Зад бариерата спяха осемнайсет хиляди от най-добрите мъже на генерал Фен, без да подозират какво ще им донесе зората.

Сучек се огледа и се усмихна насърчително на хората непосредствено до себе си. Планираха това отдавна и много внимателно и моментът почти беше настъпил. На седемстотин *ли* на запад оттук Визак чакаше с четири хиляди души, разположени около сърцето на Во Ши Во в *хсиен* Милано. На три хиляди и седемстотин *ли*

по-нататък, в коридорите около кантона Сарагоса, По Лао с още три хиляди души очакваше да проникне в сърцето на Жълтите знамена. На североизток самият Леман оглавяваше най-големия отряд, армия от 14 000 души, скрити в коридорите около Мец, готови да атакуват Дебелия Вон и Обединените бамбуци.

Щяха да ударят едновременно. Четири армии, които щяха наведнъж да превземат целия Хун Мун. Противникът ги превъзхождаше по брой — щяха да се бият осем срещу един, но те пък разполагаха с предимството на изненадата. Изненада и безупречен план.

Щом извънеше четвъртият звънец, комуникациите и в четирите средища щяха да бъдат прекъснати. Минути след това на палубите щяха да бъдат впръскани халюциногени и парализиращи вещества — от малки капсули, поставени във вентилационната система още преди седмици.

В четири и пет щяха да излъчат първото фалшиво радиопредаване, като използват записаните гласове на най-доверените хора на врага; предаванията щяха да покрият местните станции и да изпълнят директно средищата с умишлено противоречиви съобщения.

След още десет минути щеше да избухне първата бомба — първата от много — и да предизвика хаос и паника по вражеските палуби. След още пет минути щеше да започне серия от химически пожари. Щяха да затворят асансьорите и да блокират изходите.

Максимално унищожение — това беше целта на Леман. След като вчера бе положил последните щрихи на плана, той бе обърнал гръб на картата и им бе цитирал Сун Дзъ:

— „Скоростта е същността на войната. Възползвайте се от неподготвеността на врага; минавайте по неочаквани пътища и удрайте, преди да е взел мерки.“

Така си и беше, макар че през идващите часове щеше да си проличи доколко неподготвен е врагът.

Сучек погледна таймера на китката си. Три минути. Обърна се и даде сигнал на хората да си сложат маските.

В лагера на врага бяха успели да купят ключови фигури. Онези двамата при бариерата; част от охраната на личните покои на генерал Фен. Убийците вече се бяха захванали за работа — промъкваха се безшумно, крадешком към забранените покои. Така беше казал Леман.

Защото това не беше игра, не беше просто проверка кой е по-силен, а война, тотална война. Война за оцеляване. В края на деня тук долу всичко щеше да бъде различно. Променено за вечни времена.

Сучек потръпна. А той самият? Щеше ли да оцелее този ден? Петнайсет секунди...

Вдигна ръка напрегнат, огледа се с ястребов поглед — целият се беше концентрирал в този жест; замахна рязко надолу и се метна напред, а огромната вълна мъже се спусна след него по коридора към бариерата.

* * *

Трети служител Кун се облегна на стола си и въздъхна облекчено. Нощта беше уморителна — следяха движението на бурята и се притесняваха, че областта на високо налягане, която слизаше надолу от Исландия, ще я изтласка още по на юг. Но най-лошите му страхове като че ли не се сбъднаха. Исландската област на високо налягане се отнесе на изток и след три тревожни часа бурята като че ли стабилизира курса си. Последните преценки показваха, че ще предизвика свлачище някъде отвъд югозападния край на Западния остров.

Кун се прозина и се огледа, доволен, че смяната му свършва след малко. Всички около него бяха навели глави — готвеха доклади, предаваха информация. Но решенията... е, радваше се, че тази нощ не му се бе наложило да взема решение.

Пак се наведе напред, набра офиса на *Та Су Нун* на Западния остров и ги предупреди за бурята, като им цитира последните компютърни прогнози за силата на вятъра, височината на вълните и времето и мястото, където тя щеше да връхлети земята. Щом приключи с това, се изправи и протегна схванатите си мускули. Смяната му Ву щеше да е тук след десет минути. При тези обстоятелства можеше да се възползва от по-високия си пост и да използва душа пръв, докато водата е още гореща, после да пийне един ча в стаята за почивка.

Погледна отново огромната карта, покриваща цялата стена — вихърът на бурята се открояваше в горния ляв ъгъл на екрана. В

часовете след кризисната среща бурята се беше разраснала значително. По последни преценки от край до край беше двеста и петдесет *ли*. Но не толкова размерите ѝ притесняваха Кун, колкото посоката. Сега фронтът ѝ беше само на триста *ли* от точката на удара в земята и се движеше на север-северозапад със скорост 140 *ли* в час.

Стана и понечи да се отдалечи, но се спря. Толкова беше уморен, че почти бе забравил: Брест и Нант все още са под тревога, код Б. Преди да си тръгне, трябваше да им предаде сигнал „всичко чисто“. Ву, разбира се, нямаше да се сети да провери.

Кун седна отново, набра секретния код за деня и бързо въведе съобщението, като го адресира и до двете места.

Готово — помисли си и не изчака потвърждение. Беше тежка нощ. Щеше да му дойде добре да отмие умората от себе си.

* * *

Дебелия Вон се взираше в празния ред екрани, после отново се извърна към клавиатурата. Нищо. Таблото беше мъртво.

— Какво става бе, майната му?

Вон И-сун се обърна и огледа мъжете, скупчили се в компактното пространство на централната командна зала. Бяха най-доверените му хора. „Синовете“ му. Вгледа се в познатите им лица, забеляза страха — истински страх — по всяко едно от тях и разбра откъде идваше той. Носеше се слухът, че нападението е ударило по три фронта; че в него са замесени бегачи от Жълтите знамена, Во Ши Во и *Куй Чуан*. Хиляди нападатели, тежковъоръжени. Използваха и газ. Но съобщенията бяха хаотични, непотвърдени. Комуникационната мрежа не работеше, навсякъде избухваха бомби и беше трудно да се каже какво точно става. Знаеше само, че когато се събуди, в стаята му имаше убийци — мъже, които по-късно разпознаха като *чан шуй* на Жълтите знамена, хора на Трипръстия Хо.

Когато за първи път влезе в стаята, там цареше паника, но сега всички бяха притихнали и го гледаха с очакване. Неговите деца.

— Хуй Цин — обърна се той към своя Червен стълб; вече поемаше нещата в свои ръце, — искам да изпратиш дузина от най-добрите си бегачи на всеки фронт. На запад, на юг и на изток. Те ще са

нашите очи и уши в тази битка. Искам ги маскирани и въоръжени, всеки отряд — разделен на шест екипа от по двама души: един куриер и един страж. Всеки страж трябва да е готов да даде живота си, за да може куриерът да се промъкне, разбра ли?

— Да, господарю — Хуй Цин се поклони и се отдалечи с бърза крачка.

Вон се обърна към следващия:

— Хуа Шан, искам да изпратиш вест на Юн Юе-хуи. Кажи му, че са ни нападнали и че Обединените бамбуци биха приели на драго сърце помощта на техните братя от Червената бригада.

— Господарю...

— О, и, Шан... изпрати дузина бегачи по различни маршрути. Инструктирай всеки от тях да се свърже с щаба на Юн по всеки възможен начин. Най-важното тук е бързината.

Хуа Шан склони глава и тръгна. Дебелия Вон се обърна към останалите. Те чакаха напрегнати, ала почти доволни, че най-последно има какво да правят. Гледаха го с открити лица.

— Добре — Вон им се усмихна. — Разбирате ли, синове мои? Денят дойде. Войната започна. Затова сега ще се бием. Който и да е врагът.

* * *

Ли Чин лежеше по гръб под копринените чаршафи. Очите му, които никога през живота си не беше затварял, се блещеха, без да виждат нищо, срещу мозайката на тавана. Лицето му беше пепелявобледо, възглавницата под главата му — тъмна, почти черна от кръв.

Осемнайсетгодишният Ли Пай Шун остана известно време така, вторачен в чичо си. Беше се върнал едва вчера, след една година в колежа в *ксиен* Страсбург и бе прекарал нощта с чичо си и с приятели — бяха празнуваха почти до сутринта. А сега Ли Чин лежеше мъртъв, убит в леглото си. И той изведнъж бе станал 489. Бос на великите Во Ши Во.

Потрепери, обърна се и махна на Червения стълб да дойде.

— Заловихте ли виновните, Юе Чун?

Едрият хан се поклони на новия си господар.

— Спипахме ги, господарю, само на петдесет *чи* оттук, но убийците са самоубиха. Явно с капсули арсеник.

— А... — Ли Пай Шун се извърна. Очите му отново се върнаха на малката рана от кама върху врата на чичо му. — Тогава трябва да разберем кой ги е изпратил.

— Бяха хора на Дебелия Вон, господарю. Моят лейтенант, Лиу Тон, ги разпозна.

Ли Пай Шун се обвърна изненадано.

— Вон И-сун? — и се разсмя. — Не. Дебелия Вон не беше готов. Почитаемият ми чичо грешеше за много неща, но не и за това. Вон И-сун никога не би предприел нищо срещу нас, освен ако шансовете не са твърдо на негова страна. Освен ако не е сигурен в победата си. Не, Юе Чун, тук има нещо друго.

— Генерал Фен? — намръщи се Юе.

— Възможно е — отговори Ли Пай Шун. Беше си спомнил напрегнатото съперничество с 14К на генерал Фен по североизточните им граници миналата година. Беше възможно, но едва ли. В крайна сметка тези ритуални надувания на мускули и тоталната война бяха две различни неща. Нямаше съмнение, че каквото и да става, започваше война. Во Ши Во вече бяха изгубили шест палуби и над три хиляди души.

Обвърна се. Юе Чун чакаше с онова толкова характерно за него безизразно търпение.

— Добре — най-сетне рече Ли Пай Шун. — Който и да е, нека отвърнем на удара с удар. И то със силен удар.

* * *

Коридорът пред тях бе задръстен с трупове. Тук, на входа на главната палуба в *хсиен* Будапеща, 14К бяха удържали фронта. През последния час загинаха над хиляда души в ръкопашен бой, по-свиреп от всичко, което Сучек би могъл да си представи.

Стоеше там и се опитваше да успокои дишането си, а хората му мъкнеха тежки оръжия. Въпреки поражението тук, през последните шест часа нещата вървяха добре за тях. При първия удар бяха

отвоювали осем от двайсет и шестте палуби, контролирани от 14К. Последва многочасова битка — палуба по палуба, етаж по етаж.

Засега тактиката на Леман работеше идеално. Бяха взели пленници, но после ги вързаха, упоиха и ги струпаха в стаи зад огневата линия, като по този начин освободиха стражите им, за да могат да се бият. Застрелваха враговете, които продължаваха да се съпротивляват. Там, където съпротивата беше особено яростна, използваха бомби и огнехвъргачки, за да разчистят стаите и коридорите.

Тайната беше в набраната инерция. Четири часа бяха натискали безмилостно, обкръжиха противника, доведоха го до паника, принуждаваха го да бяга или да се предаде. Но сега щеше да им се наложи да водят съвсем различна битка — на живот и смърт. Това беше последната палуба. Тук 14К щяха или да се бият, или да престанат да съществуват като братство.

На смърт... Сучек трепна — спомни си думите, които Леман беше набил в главата на всеки от тях. Думите на Сун Дзъ. Думи на повече от две хиляди и петстотин години:

При бой на смърт ми става ясно, че няма шанс за оцеляване. Защото в природата на войника е да се съпротивлява, когато е обкръжен; да се бие до смърт, когато няма друг избор и когато е отчаян, да следва безпрекословно заповедите.

Така беше и тук. Освен ако, както предполагаше Сун Дзъ, не им дадеше онзи малък шанс за бягство — онзи тесен коридор от светлина сред мрака, който щеше да подкопае волята им да се борят. Но първо трябваше да ги изтика до ръба. Трябваше да им стане ясно, че няма място за компромиси, че намерението му е да ги избие до крак.

Обърна се и видя как дотъркаляха двете големи оръдия. Махна на хората си да заемат позиции от двете страни на коридора, на около двайсет *чи* от бариерата от трупове. После, когато всичко вече беше готово, даде заповедта.

* * *

Дебелия Вон се отпусна тежко, втренчен в донесената му бележка. Нямаше никакво съмнение в нейната автентичност. Почеркът

беше на Юн Юе-хуи, а кодираните фрази бяха същите, които бяха договорили помежду си отдавна, ако възникне подобно положение. Но думите...

Остави бележката да падне от ръката му, вдигна очи и се вгледа в лицата на хората си за обяснение.

— Казва, че не може да дойде. *Мей фа цу*, казва. Съдба.

Вон разтърси глава, съвсем стъписан от онова, което ставаше. Сякаш самият Тай Шан се беше сгромолясал. През последните няколко часа бяха дошли новините за убийството на генерал Фен — наложниците му бяха прерязали гърлото в банята; и на Ли Чин — наръган в собственото си легло от двама *чан шуи* от братството на Вон. От Трипръстия Хо в Сарагоса нямаше никаква вест, никакъв отговор на ядното му запитване за двамата убийци от Жълтите знамена. Не че това сега имаше значение. Нямаше, защото вече бе разбрал срещу кого се бие. Срещу *пай пан джен*, „белият човек“ Леман.

Вече бе загубил над две трети от средището си; беше отишло в ръцете на *Куей Чуан*. И въпреки че беше отблъснал последната офанзива на врага, това му струваше скъпо. На Леман оставаше само да продължи натиска и щеше да спечели. Точно затова бележката от Юн Мъртвеца беше толкова гадна. С Червената бригада зад гърба си Обединени бамбуци щяха да пометат *Куей Чуан* по всички нива. Но Юн го беше предал.

Вон се изправи, преливащ от гняв, махна на хората си да излязат и затвори с трясък вратата подире им. Вече сам, остави цялата си болка и обида да избликнат навън и се разбесня из празната стая. След това пречистващо избухване се почувства по-добре, седна и успокои мислите си.

Всичко ли беше загубено? Всичко ли, за което бе работил досега, беше изчезнало? Или все още имаше някакъв мъничък шанс? Някакъв начин да обърне нещата?

Вон И-сун затвори очи, съсредоточи се, прочисти мислите си от всякакви емоции и се опита да прозре зад огромния вихър от събития прозрачната, твърда истина в центъра на всичко. Защо Юн Юе-хуи го беше предал? Защо в този момент на върховна нужда брат му не можеше да му се притече на помощ?

Отново отвори очи, втренчи се в мъничките си, почти женствени длани и започна да брои на пръсти като дете.

Едно. Червената бригада на Юн Юе-хуи единствена от петте братства не беше нападната от *Куей Чуан*.

Две. Юн Мъртвеца, неговият съюзник, дал му свещена клетва да му помага, ако някой го нападне, беше отказал да му помогне.

Три. Червената бригада не се беше присъединила към атаките, а беше останала в собствените си граници.

Факт номер едно предполагаше сделка с *Куей Чуан* — може би уговорка за подялба на плячката от войната; вероятно дори за разделяне на всичко след края ѝ. Но ако имаше такава сделка, то без съмнение Червената бригада щеше да участва редом с *Куей Чуан* в начинанието и да нападне Обединените бамбуци от север. Наистина, съюз, в който единият партньор се бие, а другият си седи вкъщи, изобщо нямаше смисъл. И все пак, ако не беше съюз, то какво, по дяволите, беше? Доколкото схващаше, Леман бе неутрализирил Червената бригада. Но как, в името на всички богове, бе успял? Какво ли беше предложил на Юн Юе-хуи, та онзи да си седи в границите?

Дебелия Вон изпъшка и отпусна надолу глава. Последния път, когато се срещнаха, не беше действал правилно. Трябваше да послуша Ли Чин и да премахне *пай нан джен*. Сега беше твърде късно. Вече не можеше да направи нищо.

Нищо. Освен да си трае и да чака.

* * *

Леман заби пръст в картата там, където бързата транспортна лента преминаваше през центъра на средището на Дебелия Вон и погледна към двамата си лейтенанти.

— Ето тук влизаме, по самата лента, докато основните ни сили атакуват южния вход. Искам всеки от вас да води група и от двата края. По шестима от най-добрите бойци. Бойци, които добре боравят с нож и гарота. Ще изключим осветлението, така че всички да бъдат в черно. Ще вървите бързо и безшумно. Падне ли някой, останалите продължават. Целта е да се доберем до Дебелия Вон, а едва ли ще успеем, ако не го ударим, преди той да е разбрал, че идваме. Нападението ще отвлече вниманието му, но не разчитайте на това. Вон

И-сун е добър боец и опитен пълководец. Той ще очаква от нас повторно нападение.

— Ами ако го пипнем?

Леман изправи гръб.

— Ако го пипнете, значи победа за нас. Вон е техен глава. А без глава Обединените бамбуци са нищо.

Посрещнаха думите му с усмивки, сякаш всичко беше свършило.

— Кога трябва да влезем?

Той погледна таймера на съседното бюро.

— Ако бъдем съвсем точни, след трийсет и осем минути. Удряме четири минути преди десетия звънец. Влизате три минути по-късно, затова искам да заемете позиции доста по-рано.

Мъжете закимаха. Леман не каза нищо повече и двамата лейтенанти се поклониха и излязоха.

Леман се обърна и извика куриера да се приближи.

Засега всичко вървеше добре. От Будапеща дойде вестта, че 14К са близо до капитулация, а новината от Сарагоса беше, че само шепа изолирани палуби удържат. Трипръстият Хо беше пленен, Червеният му стълб — убит. Но нещата бавно се променяха. В Милано племенникът на Ли Чин, Ли Пай Шун, беше предприел енергична контраатака и бе отблъснал Визак назад, като му бе нанесъл тежки загуби. А тук, в Мец, неговите войски бяха въввлечени в жесток ръкопашен бой в коридорите, а напредъкът им беше почти нулев. Значи идваше време нещата да се тласнат по-нататък.

Леман освободи куриера, обърна се и отново се загледа в картата. Това беше последният напън. Бе призовал всички резерви за тази атака. И ако тя се провалеше, край. Нямаше към какво друго да се стреми. Но сега беше близо. Много близо.

Остави картата, излезе в преддверието и се загледа през огледалното стъкло в стаята, където държаха дъщерята на Юн Мъртвеца и трите ѝ момченца. Момченцата спяха на импровизирани легла, жената седеше на стол до най-малкото и го галеше нежно по челото. Лицето ѝ беше угрижено преждевременно състарено от тревога.

Юн Юе-хуи беше ключът. Ако той беше подкрепил Дебелия Вон с пълната сила на Червената бригада, днес нямаше да имат никакъв шанс за успех. Но така, както стояха нещата, само след часове на него,

на Шефан Леман, му предстоеше славна победа — такава, каквато по Долните нива не бяха виждали. Доброто планиране го беше довело на косъм от победата, но планирането можеше да доведе само дотук; дързост, най-обикновена храброст беше нужна, за да стигнеш до края. Дързост... и късмет.

* * *

Бурята беше завила. Областта на високо налягане, която бе дремала през последните няколко часа, започна отново да се придвижва на изток и да изтласква бурята на юг, към тесния коридор от топъл, влажен въздух над Северна Британия.

В централната контролна зала на европейския офис на *Та Су Нун* червената предупредителна лампичка светеше яростно на таблото на контрольора, но точно този път никой не я виждаше. Третият служител Кун си беше отишъл, а заместникът му Ву се обади, че е болен и няма да идва на работа. Друг заместник се бе запътил натам, но щеше да пристигне чак след час. Междувременно бурята набираше скорост и мощ, изтласкваше пред себе си огромна водна стена и напредваше към северозападния бряг на Франция, пристанище Нант.

* * *

От другата страна на Чун Куо, в Тонджиян Ли Юан седеше в кабинета си и четеше написаната на ръка бележка, пристигнала преди час. По бюрото бяха пръснати другите неща, които съдържаше пакетът: аудио-визуални материали, сгънат лист лилава хартия, пръстен.

Вдигна глава и очите му се стрелнаха към отворената врата и градината отвъд. Прочетеното го беше разтревожило. Обърна се и погледна канцлера си в очите.

— Какво мислиш? Истински ли са тези документи? Така ли е, както твърди Ли Мин? Дали човекът на Ван, Хун Миен-ло, е стигнал до някаква уговорка с Вон И-сун?

Нан Хо се замисли и въздъхна.

— Това ме тревожи, *чие хсия*. Много ме тревожи. Както знаете, според последните доклади в долните нива на нашия Град се води някаква борба. Засега не знаем подробности, макар първите данни да сочат, че мащабът ѝ е доста значителен. При тези обстоятелства съобщението е от голямо значение, защото можем да разберем много по-ясно онова, което става.

Ли Юан придърпа към себе си пръстена, хвана го с два пръста и започна да го оглежда. В орнамента му имаше нещо познато, което го тревожеше.

— Може би. Но какво знаем за този Ли Мин? Откъде идва? И как така е придобил такава сила, че се е наложил над останалите братства? Нан Хо се поколеба, после едва забележимо помръдна глава.

— Това тъне в тайнственост, *чие хсия*. През последната година получавахме много противоречиви сведения. Една от историите е за някакъв висок *пай нан джен* — блед мъж — който убил един от босовете, Лу Бакенбарда, и заел мястото му. Без съмнение Лу Мин Шао е бил убит, но защо и как беше трудно да установим. Що се отнася до самия узурпатор, не успяхме да се сдобием с каквито и да било сведения кой е и какъв е. Или никой не знае, или никой не иска да каже. И в двата случая нашите разследвания не стигнаха до нищо. Що се отнася до този Ли Мин, никой нищичко не ни е казал. За първи път чуват името на този човек.

Ли Юан остави пръстена и пак вдигна изписания лист. Печатът в края на страницата и яркочервеният подпис вдясно привлякоха погледа му. Горният йероглиф, *ли*, беше същият, който използваше и синът на Кун Фу Цу и изобразяваше шаран. Долният, *мин*, означаваше „силен“ или „храбър“.

— Храбрият Шаран — и той остави листа настрана. — Бих казал псевдоним. Не мислиш ли, майстор Нан?

— Възможно е, *чие хсия*.

— Ако е така, то не би ли приел нашият приятел, онзи *хун мао*, който е убил Лу Бакенбарда, точно такава име?

Нан Хо сви рамене.

— Пак е възможно, *чие хсия*. Но дали е важно? Дали има значение кой е този Ли Мин? Без съмнение важното в случая е, че Ван Со-леян е замесен. Ако е вярно...

Ли Юан вдигна ръка. Нан Хо веднага млъкна.

— Както казваш, ако нашият братовчед Ван *наистина* се е опитал да склучи сделка с Дебелия Вон, то това е най-важното. Но може би не е толкова важно, колкото ставащото точно сега из Долните нива на Града.

Облегна се назад и огледа разпръснатите папки и документи, изправи се, приближи до отворената врата, застана там и се загледа в слънчевия следобед с гръб към канцлера.

— Ще бъда откровен с тебе, Нан Хо — никога не съм се чувствал напълно щастлив, когато съм си имал работа с Вон И-сун и неговите „братя“. При дадените обстоятелства това ми се налагаше, ала моят инстинкт от самото начало беше против. Прекалено добре си спомням опитите на баща ми някак да се договори с Хун Мун. И провалите му. Провали, които, честно казано, се отразиха и на собствените ми усилия.

Ли Юан се обърна и погледна канцлера си.

— Което според мене ще рече, предполагам, че авансите на Ху Миен-ло не ме изненадват. Нямам доверие на нашия приятел Вон И-сун. Нещо повече, от известно време знам, че братовчед ми Ван търси начин да подкопае позициите ми, при това не отскоро, с каквито и да било средства. В такъв случай някакъв съюз, основаващ се на взаимна изгода, ми се струва не просто нужен, а и неизбежен. Всичко това е тревожно, съгласен съм, но далеч по-тревожна е тази история с Ли Мин. Искам да кажа, защо човек, за когото до днешния ден никога не сме чували, ни в клин, ни в ръкав ще нападне враг, който го превъзхожда толкова много? И защо същият този човек, самоуверено приел, че ще пожъне триумф в този конфликт, ще ми пише по такъв начин — ще ми обяснява, че е било необходимо, и ще ме уверява в лоялността си? Няма никакъв смисъл, не мислиш ли, майстор Нан? Освен ако не знаем много неща.

Нан Хо сведе глава.

— Странно е, съгласен съм, *чие хсия*, но аз не бих обърнал толкова внимание на думите на този човек. Интересува ме само техният контекст и светлината, която като че ли хвърлят върху едно неясно положение — прочисти гърло и се приближи до танга. — Може да се окаже, че съм преценил погрешно ситуацията, *чие хсия*, но от онова, което знаем, никак не ми се струва вероятно Ли Мин да надделее.

— Но какво иска тогава?

— Да ви въвлече в този конфликт, *чие хсия*. Да ви спечели на своя страна и като ви осигури свидетелства за двуличието на Дебелия Вон, да ви накара да хвърлите своите *хей* срещу Обединените бамбуци, както направихте някога с Железния Му и Големия кръг.

Ли Юан се разсмя.

— Защо тогава съвсем открито ме моли да не се намесвам? — приближи се до бюрото, взе писмото на Ли Мин и бързо намери нужния му пасаж. — Ето, ще ти го прочета, майстор Нан: „Най-скромно моля негово най-ведро височество по никакъв начин да не се въвлеча в този конфликт...“ — и погледна канцлера си. — Не го ли е казал ясно? Или трябва да подразбирам думите му по друг начин?

— Простете, *чие хсия*. Знам какво пише, ала все пак няма никакъв смисъл, освен ако не бъде разтълкувано по друг начин.

— Освен ако Ли Мин не смята *наистина*, че може да победи враговете си. Освен ако действително не е загрижен, че бих могъл да се намеся на страната на Дебелия Вон и да преобърна шансовете му.

— Но, *чие хсия*...

Младият танг отново вдигна ръка.

— Неприятно ми е да ти противореча, майстор Нан, но този път инстинктът ми е силен. Там долу става нещо, което ние все още не разбираме. Нещо с дълбоко и трайно значение за бъдещето на моя Град. Вътрешният ми глас ми подсказва да действам и то веднага, но без по-нататъшна информация това би било безразсъдно от моя страна. Затова приоритетът ни трябва да бъде: да съберем информация; да узнаем всичко, което можем за този Ли Мин — *каквото* и да ни струва — и да следим отблизо положението там долу. Затова искам от тебе да инструктиращ генерал Райнхарт да мобилизира специален отряд, който да слезе долу и да научи всичко възможно. Искам Райнхарт да ми докладва лично на всеки кръгъл час.

Канцлерът Нан се поклони ниско.

— Както желаете, *чие хсия*.

— Тогава върви. Нямаме време за губене.

След като Нан Хо излезе, Ли Юан остана, потънал в мисли, втренчен в лакираната повърхност на вратата. После се обърна и погледна към бюрото. Погледът му отново се спря на пръстена. Орнаментът, подобен на щука, извиваща се във водата — къде ли го

беше виждал? Приблѝжи се и пак го взе. Опита се да го надене на пръста си и отново, също като предишния път, отбеляза колко е тесен, сякаш бе правен за женска ръка. И все пак пръстенът явно си беше мъжки — грубо отлятото желязо беше почти брутално в своята ян, мъжественост.

Погледна подписа на листа, след това — отново пръстена. Шаран, щука. Това му напомняше думите на баща му — че Градът бил езеро с шарани, но без щука. Е, може би това беше ключът към всичко.

Шаран, щука. Още известно време остана втрещен в подписа и пръстена, сякаш да ги освободи от значението им, после въздъхна нервно, обърна се и излезе навън в слънчевия следобед, решен да му се наслади.

* * *

Горчивият мирис на изгоряла коприна витаеше във въздуха, докато Дебелия Вон слизаше по тясното стълбище. Малките му крака пристъпваха живо. Шепа от хората му го следваха. Сега звуците на битката идваха от съвсем близо — бърз трясък на пушечни изстрели, прекъсван от глух тътен, който караше цялата палуба да трепери. Изразът му бе решителен, движенията — забързани. Времето беше против него.

В подножието на стъпалата зави надясно. Там отпред, на двайсет чи по-нататък, коридорът беше блокиран от импровизирана бариера, пазена от неговите хора. Вон И-сун я приближи тичешком, махна на стражите да се дръпнат, качи се отгоре ѝ, тупна от другата страна и забърза, без да чака хората си. По-нататък по коридора, в една голяма стая вляво беше установил временния си щаб. Влезе вътре, отправи се направо към масата в средата и разбута скупчените наоколо ѝ хора. Погледна нарисуваната на ръка карта на средището на Обединени бамбуци, огледа разположението на ярко оцветените квадрати върху шестоъгълната решетка и само с един поглед оцени положението.

Леман го беше разцепил на две толкова чисто, сякаш бе забил брадва в пън. На запад нещата изглеждаха особено отчайващи. Там войските му бяха обкръжени, отрязани и врагът имаше сериозно числено превъзходство сега, след като пет от неговите *тон* бяха

минали на страната на Леман. Тук, на североизток, положението не беше чак толкова зле, но си оставаше въпрос на време. След като веднъж Леман се разправеше със силите на Вон на запад, щеше да се обърне насам и последната битка щеше да започне.

— Какво ново? — огледа се той.

— Ето какво пристигна, господарю — един от хората му се поклонил ниско и му подаде запечатано писмо. — Дойде от север преди десет минути. От територията на Червената бригада.

Вон И-сун се разсмя и нетърпеливо разкъса плика. Надеждата отново се бе надигнала в него. Най-накрая Юн Юе-хуи идваше! Най-накрая! Но писмото не беше от Юн Мъртвеца. Беше от Ли Пай Шун, новия бос на Во Ши Во, който го поздравяваше и го уверяваше в своето приятелство и лоялност.

Смачка писмото и го хвърли. Заля го вълна на огорчение. Боговете се подиграваха с него. Даваха му надежда и после я смазваха. Защото Ли Пай Шун вече беше мъртъв, а Во Ши Во — унищожени. А единственият му приятел и съюзник, Юн Юе-хуи, все още си седеше на задника там, у дома, без да прави нищо.

— *Защо?* — запита се той за стотен път от един час насам. — Защо Мъртвеца не идва?

Но само тъпият тътен на експлозия някъде наблизо разтърси пластмасовите фигурки върху картата.

* * *

Леман навлезе бавно сред развалините на палубата, смаян от мащаба им. Когато го бе видял за последен път, това беше луксозно, подредено място — терасите бяха украсени с яркочервени знамена и гирлянди от пъстри цветя, магазините и ресторантите гъмжаха от охолни млади хан. Сега беше пусто, опразнено, огромният под беше целият в руини, витрините на магазините — изпочупени, масите — преобърнати.

Сърцето — помисли си. — *Изтръгнах сърцето на звяра.* И все пак звярът продължаваше да се бори упорито, дръзко, като зле ранена мечка, която отказва да умре.

Обърна се и погледна надолу по главната улица към камбанарията. Спомни си как изглеждаше тя някога. Дванайсет големи канелени дървета обграждаха централната алея и оживяваха пространството с огромните си зелени корони. Сега там нямаше нищо. Декоративните саксии бяха строшени и обгорени, дърветата се бяха превърнали в съсухрени черни дънери, забити сред пепел.

Смърт, сякаш говореше всичко тук. Смъртта бе дошла.

Леман въздъхна тежко — умората се беше просмукала чак в костите му. Обединените бамбуци бяха пречупени. Някога знамената им гордо се развяваха тук — знамена, на които девет дълги, дебели бамбукови стъбла бяха стиснати от една-единствена огромна ръка с цвят на слонова кост на яркозелен фон. Но сега ръката беше отсечена от китката и здравата ѝ хватка отслабваше. Едно по едно той бе изтръгнал и пречупил стъблата.

Обърна се и щракна с пръсти. Хората му веднага заприиждаха от коридорите, където чакаха, и бавно изпълниха Главната. Сред тях шестима носеха на носилка обемисто устройство за полева комуникация. Оставиха го там, където им посочи Леман, и се захванаха за работа. През това време Леман се оглеждаше, възползваше се от затишието в боя, за да премисли нещата.

Убийците му се бяха провалили, но и контраатаката на Дебелия Вон се бе провалила. А сега Обединените бамбуци бяха натикани на три палуби, на север от мястото, където се намираще, и абсолютно всички изходи бяха запечатани. Половината от хората вътре бяха ранени, всички — уморени и гладни, но това не ги правеше по-малко опасни. Когато дойдеше последната битка, щяха да се съпротивляват яростно. Освен това и собствените му хора вече бяха почти на края на силите си. Опитваше се да им дава почивка, когато бе възможно, грижеше се да са добре организирани и снабдени с храна и муниции, но напоследък ставаше трудно. Нещо повече, в хаоса на битката много неща се бяха объркали. Например Хуй Цин. Бяха обкръжили Червения стълб на Дебелия Вон на една от западните палуби — бяха го отрязали и после бавно започнаха да стесняват кръга. Леман внимаваше много и беше сигурен, че вече са го хванали, но Хуй Цин се изплъзна и си проби дръзко път през редиците на *Куй Чуан* само с шепя бойци, докато основните му сили атакуваха на друг фронт.

Бива си го — помисли си Леман и почувства нещо като възхищение от сръчността на Хуй Цин. — Жалко, че трябва да умре.

Обърна се и погледна насреща. Устройството беше готово. Техниците го чакаха със сведени глави.

Приблужи се и застана зад бюрото — високата му бяла фигура се открояваше на фона на черните, обгорени развалини. Отначало просто оглеждаше хората, забеляза как го гледат — въодушевено, без никакви въпроси, забравили за умората — и се усмихна вътрешно. Знаеше, че е близо.

— Хайде — каза го троснато, без да се усмихва. — Дайте да си свършим работата.

* * *

— Богове...

Хуй Цин рязко се дръпна назад. Лицето му изразяваше отвращение, може би дори ужас. Червеният стълб на Дебелия Вон беше виждал какво ли не през живота си, но никога чак толкова зловещо нещо. Трите момченца бяха вързани здраво за ръцете и краката и бяха окачени на куки. А после, пред погледа на майка им, бяха убити, очите им — избодени, гърлата им — прерязани като на прасенца.

Обърна се, огледа празния, изцапан с кръв под и най-накрая спря очи върху дъщерята на Юн Мъртвеца. Тя седеше в далечния ъгъл, неестествено неподвижна, притиснала колене към брадичката си, с пепеляво лице, втренчена в празното.

Потръпна — случилото се тук го изпълваше с гняв и му се повдигаше. Да беше знаел, нямаше да убива стражите, а щеше да ги плени. Да, и щеше да превърне последните им няколко часа на този свят в истински ад. Вече нямаше много време. Последната атака щеше да започне всеки момент, а Лайпциг беше на два часа път. Ако имаше някакъв шанс Обединените бамбуци да бъдат спасени, трябваше веднага да тръгва. Да занесе това доказателство на Юн Мъртвеца и да разбуди стария дракон от дрямката.

Хуй Цин се огледа и кимна.

— Свалете ги и ги донесете — нареди тихо. — И внимателно с жената. Онова, което днес е изстрадала тук, дори не можем да си представим.

Не, и все пак такъв беше пътят на войната, пътят, който бе избрал отдавна, когато за първи път произнесе свещените клетви и извърши обредите на братството. Колко ли синове беше изпратил на смърт? Колко ли дни на скръб и тъга бе изрязал ножът му от белотата на годините?

Боговете да ми помагат — помисли си, — защото земната ми душа без съмнение ще потъне в подземния затвор, когато умра и ще гние във вечни мъчения, докато духовната ми душа ще се скита горе изоставена като гладен призрак.

Може би. Но преди да стане това, трябваше да уреди една последна сметка; да влезе в последна земна битка. Щеше да окачи Леман на кука и да го изкорми. Или да умре, докато се мъчи да го направи.

* * *

Първи връхлиташе вятърът — тласкаше силната буря напред като група конници и сипеше хаос навред.

На космодрума в Нант удари без предупреждение, без всякакво усилие откъсна оградата от основата ѝ и тя заплющя в откритото пространство като гигантска смъртоносна панделка. Сградите избухваха. Бурята вдигаше малки кораби от площадките им и ги подмяташе като играчки, докато в по-дълбоките хангари големите междупланетни крайцери се клатеха и блъскаха, а хората от екипажите хвърчаха и се удряха като мравки в стените и аварийните люкове.

Вятърът продължи нататък и се събра над покрива на огромния Град. Последва миг тишина и спокойствие. От развалините на централната кула изпълзяха шепа оцелели. Благославяха късмета си. После замряха — бяха забелязали сгъстяващия се мрак на изток. Оттам, изпълнила небето от хоризонт до хоризонт, прииждаше стена от плътна тъмнина. И все по-силен шум — шум, който с приближаването си сякаш отекваше не само във въздуха, но и в самата

земя, във всеки атом на тялото — един-единствен органов тон, толкова наситен и мащабен, че сякаш беше гласът на ада.

За миг останаха като хипнотизирани, притиснали ръце към ушите си, и тогава вълната на бурята удари — огромна водна стена, висока шейсет чи, която със сила си проправяше път към брега; помете огромния космодрум, преди да удари стената на Града с мощ, която се стовари обратно върху самата нея.

Бавно, безшумно — тъй като ревът на страшната буря го заглушаваше — се откъсна парче от околните палуби. Бавно, ужасяващо бавно, като в сън, то рухна и пропадна в бушуващия мрак на водите. И точно тогава удари втората вълна и се втурна в отвора с такава сила, че огромната стена се разтресе и започна да се цепи.

* * *

Юн Мъртвеца стоеше прав, а обикновено спокойното му лице се гърчеше — гледаше труповете на внуците си. Мъничките им обезкървени телца бяха положени на огромното легло в стаята на Юн Юе-хуи — на същото онова легло, на което толкова често бяха играли и скачали във весела забрава, докато той ги гледаше усмихнат. Затвореше ли очи, все още чуваше как детският им смях и радостните им писъци отекват из апартамента му.

Ах, да — стисна зъби при този спомен. — Но всичко това свърши — свърши цялата радост, цялата любов, цялото щастие свърши със смъртта на прекрасните ми дечица.

Юн потръпна. Сълзите свободно се стичаха по бузите му. Протегна се и нежно погали всяко мило личице така, както някога ги успокояваше в съня им. Но вече нямаше спокойствие. Вече нямаше нищо. Нищо освен болка, скръб и мъка.

— Хубавичките ми... — болката и копнежът в гласа му бяха толкова силни, че вдъхваха ужас. — Милите ми дечица...

— Господарю Юн — обади се тихо Хуй Цин. Беше му неприятно да се намесва в мъката на стареца. — Простете, но нямаме време.

Юн се обърна и се вторачи в Червения стълб на Дебелия Вон почти без да го забелязва, после кимна леко.

— Добри момчета бяха те, Хуй Цин. Толкова бяха милички. Те бяха моят живот. Без тях...

Хуй Цин наведе глава. Чувстваше се неловко от лицето на стареца, от плашещата му откритост. Бе очаквал гняв, може би дори ярост, но това... *гази женствена* реакция... Пое си продължително дъх и пак се обади:

— Простете, господарю Юн, но трябва да действаме незабавно, иначе ще стане твърде късно. Силите на *пай нан джен* нападат, а Вон И-сун...

Юн вдигна ръка, за да накара Червения стълб да млъкне. Изведнъж държанието му стана по-твърдо, много по-твърдо от това на предишния Юн Юе-хуи.

— Разбирам, братко Хуй. И ще действам. Но не сега. Не и преди да съм ожалил както трябва синовете на дъщеря ми. Връщай се при господаря си. Върви веднага и кажи на брат ми Вон, че Мъртвеца ще дойде. Но не ме насилвай, Хуй Цин. Ти нямаш синове, нямаш и внуци и не разбираш как се чувствам, нито пък какво съм загубил днес — Юн се приближи и надвисна над Червения стълб. Очите му сега бяха изпълнени с ярост. — Виждам как ме гледаш, Хуй Цин, ала не си прав. Не бъркай скръбта ми със слабост, нито пък сълзите ми — с липса на воля. Когато дойда, ще дойда като демон на отмъщението. И тогава ще смажа *пай нан джен*. Дори и легионите на ада да се строят зад гърба му, аз ще го смажа.

ГЛАВА 21

ВРЪЗКИ

По традиция, паднеше ли първият скреж, фамилията Ли затваряше имението в Тонджиян и се преместваше със съпругите, синовете и дъщерите в Янджин, плаващия им дворец на 160 000 *ли* над Град Европа. Правеха го всяка година — традицията датираше още от първите години на Седмината, когато беше построена огромната геостационарна система на Градовете. Ли Юан беше прекарал дузина геостационарни зими, без да е виждал сняг, и чак когато беше на тринайсет години, бе застанал край замръзналото езеро в Тонджиян, загледан учудено в падащата белота. Всяка пролет фамилията се връщаше там точно навреме, за да види как първите пъпки избиват по привидно мъртвите клони, да види чудото на разцъфването в овощната градина.

Този път обаче бяха пристигнали по-рано — бягаха не от зимата, а от неразумната за тези късни есенни дни жегата. Ли Юан стоеше в полумрака на хангара на совалката, усмихваше се на себе си, гушнало топло Куей Джен до рамото си, и наблюдаваше разтоварването. В такива моменти усещаше как баща му се размърдва вътре в него. Толкова пъти бе поглеждал нагоре, докато си играеше сред разтоварените сандъци, и през детските си очи бе виждал баща си, застанал точно така, както сега стоеше той, за да наглежда разтоварването.

Доволен, Ли Юан се обърна и тръгна. Куей Джен вече беше на петнайсет месеца и бърбореше първите си думи. Ли Юан се разсмя нежно — толкова го радваха тези бебешки изговорени безсмислици — гушна детето и кимна на стражите, навели глави до вратата към покоите му. Вътре всичко беше подготвено. На ниската масичка имаше поднос с хапки. До него — купа с храна за Куей Джен. Една бавачка чакаше, извърнала очи, готова да нахрани момченцето.

Обикновено Ли Юан би подал Куей Джен и би отишъл в собствените си покои, да си почива или да работи, но сега му хрумна да освободи жената, след което настани Куей Джен на ниското столче,

коленичи и сам започна да го храни. Почти беше свършил, когато зад него някой се прокашля леко. При вратата със сведена глава коленичеше братовчед му, Вей Цен-ли.

— Влез, Цен-ли. Моля те. Почти приключих.

Тъй като познаваше протокола, Цен-ли се поколеба, после се поклони ниско, прекоси стаята наведен и коленичи срещу танга и сина му — не можеше да стои прав, щом тангът е на колене. Но като забеляза радостната усмивка на лицето на Юан, се осмели да се усмихне и той.

— Здраво момче, ваше височество. Като порасне, ще стане чудесен атлет и добър ездач.

Ли Юан го погледна и усмивката му стана още по-широка.

— Така ли мислиш, братовчедо Цен? — разсмя се, обърна се и пъкна още една лъжичка в очакващата го уста, като внимаваше да не позволи на Куей Джен да грабне лъжицата. — Нещо важно ли има?

— Няколко неща, ваше височество. Но нищо толкова спешно, че да ви прекъсвам.

Вей Цен-ли беше личен секретар на Ли Юан вече над половин година — пост, с който се справяше по-добре от всички очаквания. През последните седмици Ли Юан бе започнал да разчита на него все повече и повече, тъй като нуждата му от време постоянно растеше. Сега, когато Камарата вече беше отворена, можеха да се поотпуснат.

— Добре — Юан се поизправи малко. — Като свърша, ще ги обсъдим.

Купичката беше почти празна. Ли Юан обра с лъжицата последните остатъци и прилежно я пъкна в устата на сина си.

— Добре се справяте — разсмя се Цен-ли. — Когато аз опитвам, го омазвам целия!

Ли Юан го погледна, преди да остави купата встрани.

— Значи го храниш?

Цен-ли се усмихна широко — в момента съвсем се беше забравил.

— Само когато Миен Шан ми разреши. В това отношение жените ви са много ревниви. Постоянно се състезават коя да се грижи за малкия Куей Джен. Би могло да се нарече „мила ревност“.

— А... — Ли Юан гледа замислено още известно време, след това бавно се изправи на крака. Досега не знаеше за това и не беше

много сигурен какво точно да мисли. Смяташе, че само бавачките хранят детето.

— Изчакай малко тук, Цен-ли. Първо да върна детето на бавачката.

Вдигна Куей Джен от столчето, обърна гръб на секретаря си и спря. Детето гледаше през рамото му към Цен-ли и му се усмихваше така открито, както се усмихват само малките деца. В тъмните му, влажни очи се отразяваха две идеални мънички изображения на Цен-ли. Ли Юан си пое дълбоко дъх и бавно закрачи отново, осъзнал, че в този миг едновременно е преценил и решил нещо.

Цен-ли. Можеше да се довери на Цен-ли. Можеше да му довери дори и живота си.

* * *

Ли Юан се хвърли напред с разперени ръце и се вряза във водата. Оттласна се силно с крака, а дланите му пореха силно и равномерно хладната тиха вода. В долния край на дългия петдесет чи басейн изскочи на повърхността задъхан, после остана там да си почине и да регулира дишането си, опрял се на преливника.

През трите часа, които бе прекарал с Цен-ли зад бюрото, си бе мислил за хладната тишина на басейна, за трептенето на сенките по чисто белите стени, за лекия плисък на водата по металните стъпала. Повечето от времето му напоследък беше заето с официални дела и въпреки че се мъчеше да ги прехвърли на други хора, все пак му оставаше много малко време за самия него. Толкова често усещаше, че мисли за съвсем други неща, но не и за разглеждания въпрос. Например се хващаше да разсъждава за дългото, безтегловно плъзгане след гмуркането; за шарките от светлини и сенки по накъдрената повърхност на водата.

Дълго се носи така, без мисли, водата се издигаше и от двете му страни, следваше извивката на двореца. После дойде на себе си, оттласна се и заплува — спокоен бруст, с който стигна до другия край. Обърна се и започна да се връща обратно. Беше вече до средата, когато чу как вратата зад него се отваря. Забави, обърна се, отпусна се върху

водата с разперени ръце и леко приповдигнати крака и погледна към вратата.

Силуетът на вратата беше коленичил, ниско приведен в *ку ту*, залепил чело за пода. И остана така в очакване.

Ли Юан се намръщи, оттласна се с крака и се приближи.

— Кой е?

Главата бавно се надигна. Цен-ли.

— Простете, ваше височество, но мислех, че басейнът е празен. Не знаех, че сте тук.

Ли Юан се разсмя успокоен. Беше се ядосал, но като видя Цен-ли, омекна.

— Да плуваш ли си дошъл?

Цен-ли пак наведе глава.

— Ще си вървя, ваше височество. Простете.

— Не... остани. Ела да поплуваме заедно, Цен-ли. Има място и за двама ни.

Младият принц продължаваше да се колебае.

— Цен-ли! Твоят танг ти заповядва! Ела веднага при мене в басейна!

Каза го сериозно, рязко, ала продължаваше да се усмихна. Щеше да му е приятно да се отпусне в компанията на Цен-ли. Освен това имаше неща, които искаше да каже на младия си братовчед; неща, които му беше трудно да изкаже преди.

Цен-ли се изправи бавно, поклони се още веднъж, съблече се бързо и скочи във водата. Ли Юан го гледаше как излезе на повърхността и заплува уверено с дързък, агресивен замах. Бавно го последва и го настигна в долния край на басейна. Цен-ли се беше опрял с една ръка на перваза, наблюдаваше го и се усмихваше.

— Ваше височество?

— Добре плуваш, братовчеде. Кривата не те притеснява.

Цен-ли се разсмя и погледна зад Юан, към стръмната извивка на басейна. При изкуствената гравитация на двореца всичко беше по-различно, отколкото в Чун Куо. Прапрадядото на Ли Юан, Ли Хан Чи, беше построил този басейн — неговото предизвикателство към това странно място. Той също беше пристрастен към плуването. Но бащата на Ли Юан никога не го бе използвал. Според него басейнът беше неестествен и странен.

Цен-ли погледна към Ли Юан.

— Дойдох тук по-рано и го видях. Цял ден си мислех как ще се върна в басейна.

— Цял ден? — Ли Юан погледна уж строго и Цен-ли се изчерви; разбрал какво е казал. Но после тангът се разсмя и кимна.

— Не си бил само ти, братовчеде. И моят ум беше все тук. Но кажи ми: не те ли дразни това, че е толкова странен?

— Не, ваше височество. Обичам новите неща. Странните неща.

— А старите?

— Старите също. Живеем сред течението. Всичко е постоянно и в същото време се променя. Това не е ли законът на всички времена?

Ли Юан се разсмя.

— Сега говориш като баща ми.

Цен-ли също се засмя.

— Като всички наши бащи!

Известно време просто стояха във водата и се смееха. После Ли Юан се оттласна от преливника.

— Плувай до мене, Цен-ли. Имам да ти казвам нещо...

* * *

Точно минаваше десет сутринта, когато Кенеди се обади на дежурния капитан в гарнизона Плейнсбърг. След като го претърсиха внимателно, двамата стражи поставиха на главата му аудиолентата и го заведоха на кораба си. Първата част от пътуването отне час, после го поведоха нагоре по късо стълбище и го завързаха за една кушетка заради ускорението. Само след минути усети твърдия и постоянно нарастващ натиск — совалката беше излетяла.

Едва когато се приземи, след някъде около осемдесет минути, нежни ръце разхлабиха ремъците и откопчаха от главата му дебелия лента. Кенеди се надигна — леко му се виеше свят — и силно започна да търка двата белега, оставени от лентата на челото и под очите му. Беше по-стегната от онези, с които бе свикнал. По ирония — а може би и нарочно — по лентата му въртяха стара историческа сага за падането на династията Сун преди нападението на монголските генерали. Тежка, нескопосана пропаганда хан.

Кенеди прочисти гърло и погледна към освободителя си. Заради докосването и лекия ароматен полъх очакваше да види жена. Един мъж на средна възраст, строен, с фини черти, му се поклони и се представи. Беше облечен в коприна в червеникаворозово и лимоненожълто.

— Аз съм Хо Чан, вашият камериер. Ще трябва да почакаете, преди тангът да ви приеме. Междувременно ще ви подготвя за аудиенцията.

Кенеди понечи да каже нещо, но Хо Чан поклати глава.

— Ву Ши е дал точни заповеди. Трябва да правите онова, което ви казвам.

Кенеди се усмихна вътрешно — веднага бе разбрал как стоят нещата. Под прекрасните маниери се криеше сурова враждебност. Този Хо Чан не го харесваше. Нито пък очакваше той да го хареса.

Остави се да го изкъпят и облекат. Кройката на дрехите му се стори странна — много по-странна, отколкото си бе представял. Бяха сложно изработени и тежки като дрехите, които носеха Низшите фамилии, и той се почувства натруфен в тях. Докато се оглеждаше внимателно в огледалото, Хо Чан се суетеше наоколо му и много старателно се опитваше да замаскира естествената му миризма с парфюми.

— Самата ви миризма обижда носовете ни — изтърси Хо Чан в отговор на негласния въпрос на Кенеди. — Вие миришете като бебета. Кожата ви...

Кенеди се разсмя, все едно го бе приел на шега, но зад смеха чувстваше истински гняв. За разлика от мнозина от своята раса много внимаваше да не докосва млечни продукти. Защо тогава Хо Чан го обиждаше, докато го подготвяше за предстоящата аудиенция? Затова ли го бяха извикали тук — да го унижават?

Хо Чан го въведе в антрето — огромна, прилична на пещера зала, цялата потънала в сенки; в мрака горе се издигаха драконови колони. След като настоя Кенеди да коленичи, той му прочете лекция за етикета, който е длъжен да следва. Всичко беше много по-различно от първия път, когато се бе срещнал с Ву Ши. Сега се изискваше пълният протокол. Щеше да коленичи на камъка пред издигнатата платформа и да удари три пъти чело о пода. Без да поглежда великия танг, щеше да се изправи, после да повтори всичко отначало, като се просне три пъти по очи пред Ву Ши. Това — *сан куй чу ку* — беше висшата форма на

почит, както бе записано в древната „Книга на церемониите“ — почит, запазена само за синовете на Небето.

А после? После щеше да остане там, на място, на колене пред Ву Ши и да не дръзва да вдига глава и да поглежда господаря си, докато тангът не го освободи. Нито пък да говори. Не и докато Ву Ши не каже, че му позволява.

Чакаха дълго време в хладната полусенчеста тишина, докато най-накрая Кенеди почувства, че и това е нарочно; само за да го накарат да усети собствената си незначителност в големия план. Най-накрая Хо Чан го отведе до огромната врата, поклони се веднъж и се отдръпна назад. Вратите бавно се отвориха. Кенеди коленичи веднага, както му бяха казали, сведе глава и тръгна на колене напред, докато най-после стигна до подножието на стъпалата.

Ву Ши седеше на трона си. Зад него върху огромно червено знаме бяха избродирани грамадни дракони в златно и зелено. Ву Ши беше облечен в жълто, цвета на императорската власт, а деветте дракона — осем явни и един скрит — бяха избродирани отпред и отзад на дрехата му. Гледаше мълчаливо как Кенеди изпълнява *сан куй чу ку*, после кимна доволно.

— Вдигни глава, *ши* Кенеди.

Кенеди вдигна очи, сепнат от силата и резонанса на гласа на Ву Ши, и от пръв поглед разбра как стоят нещата. Тук скорошните му изборни победи не означаваха нищо. Тук, коленичи пред драконовия трон.

Ву Ши го гледа втренчено известно време, след това се разсмя — невесело, властно.

— Нещата се промениха, откакто говорихме за последен път, *ши* Кенеди. Ти си по-опасен и по-привлекателен отпреди. Колкото и странно да изглежда това, все пак не беше съвсем неочаквано. Успехът ти просто ускори нещата. Принуди ме да действам малко по-скоро, отколкото ми се искаше.

Кенеди потърси с поглед ръцете на Ву Ши и откри, че са скрити сред гънките на жълтите одежди. Бяха същите, каквито си ги спомняше. Не меки като чертите на лицето му, а корави и силни. Лицето на танга мамеше, защото предполагаше, че можеш да се разбереш с него. Но не очите, а ръцете разкриваха що за човек

всъщност е Ву Ши. Човек с огромна сила. Безмилостен и безкомпромисен.

— Няма да протакам, *ши* Кенеди — Ву Ши се приведе леко напред. Това, че пропусна да спомене официалния ранг на Кенеди, беше най-обичайната обида. — Смятам, че си умен човек — човек, който вижда как стоят нещата — ето защо няма да те обиждам с увъртания, няма да ти пробутвам празни обещания. Не. Извиках те тук по най-простата причина. Да сключим договор помежду си.

Кенеди зяпна леко, след това затвори уста и наведе глава.

— Добре. Уважавам хората, които разбират как всъщност стоят нещата. Подобен здрав разум пести време за обяснения, а точно сега ми липсва търпение.

По усмивката на Ву Ши Кенеди разбра, че в думите има и известна доза ирония, но я остави да мине покрай ушите си.

— Ще се съглася, разбира се, с всичко, което поискате, *чие хсия*, но щом ще е договор, мога ли да знам какво бих могъл да очаквам?

Тангът се усмихна със свити устни.

— Разбира се — помълча и кимна. Усмивката изчезна. — От твоя страна ще я караш както досега, ще говориш публично против политиката на Седмината и ще се противопоставяш на мерките ни в Камарата. Привидно ще си онова, което всъщност не си.

Последва мълчалива пауза — момент, когато Кенеди за първи път разбра какво точно се иска от него. Изведнъж му стана студено, сякаш се отчужди от себе си. Бавно наведе глава — знаеше какво ще последва.

— Ще продължиш кампанията си както досега. Всъщност във всяко едно отношение ще действаш така, сякаш между нас няма никакъв договор. Искам да кажа, без открито да подтикваш към бунт.

— А в замяна?

— В замяна аз ще платя всичките ти дългове по кампанията. Нещо повече, готов съм да финансирам разширяването на дейността ти и да покривам всички инцидентно възникнали разходи. Например сметките за лечение на твоя приятел Майкъл Левър.

Кенеди сведе слисано поглед — опитваше се да проумее какво става, но засега целта на Ву Ши му убягваше. Последва мълчание, после Ву Ши заговори отново:

— Жена ти... как е?

— Добре е, *чие хсия*.

— Ами синовете ти? Добре ли са след лечението?

Кенеди кимна. Стомахът му се сви.

— Хубаво. Харесват ми — Ву Ши се разсмя — с по-мек и по-добър смях отпреди. — Всъщност и *тебе те* харесвам, Джоузеф Кенеди. Ти си добър човек и аз не ти мисля злото. Обаче...

Коленичил, Кенеди усети как това „обаче“ увисна пред него във въздуха като огромна тежест, която всеки миг ще падне.

— Е, да си го кажем с прости думи, *ши* Кенеди. Не съм сляп за движението на нашето време. Виждам например, че ти си човекът на деня; че онова, към което в момента протягаш ръка, скоро ще е в шепата ти.

Ву Ши се наведе напред и гласът му едва забележимо се усили.

— О, не ме разбирай погрешно. Знам какво си мислиш за нас. Че сме отдалечени от всичко. Изолирани зад параван от министри и дребни бюрократи. Ала истината е по-различна от онова, което мислиш. Тъй като прекарвам много време тук, ти си мислиш, че съм откъснат от света. Уединен. Но историята ни е пълна със събития, които предупреждават за опасността от подобно откъсване, и ние сме си поставили за задача да избегнем тази грешка — да не се доверяваме на никого и да знаем всичко. Имаш работа с Ву Ши, *ши* Кенеди, не с Хан Хуан Ти!

Кенеди срещна само за миг тъмния ястребов поглед на танга и видя там не презрението, което очакваше, а нещо, много близко до уважение.

Хан Хуан Ти, както знаеше всеки ученик, бе император от древната династия Хан, управлявал чрез придворния си евнух и тотално откъснат от онова, което ставало във великата империя. Периодът на управлението му бил ужасен — народът се вдигал на въстания, а и учените, и войниците му му се противопоставяли. Кенеди схвана.

— Значи знаете, че имам и друга среща, *чие хсия*?

Ву Ши кимна.

— След три дена. С моите стари приятели, „Синовете“. Доколкото разбирам, те искат да се присъединят към организацията ви. Знаеше повече, отколкото знаеше Кенеди.

— Може би — отговори той. — А вие сте против, *чие хсия*?

— Съвсем не. В края на краищата, това има политически смисъл. А и ти като ги държиш под око заради мене...

Коленете на Кенеди вече го бяха заболели. Той леко премести центъра на тежестта си.

— Значи... значи този договор не променя нищо, *чие хсия?*

— Точно обратното, всичко променя. Защото ще дойде момент — един-единствен момент — когато ще си помислиш, че си ме надраснал.

Бу Ши млъкна и се изправи. Бавно слезе по стъпалата и се надвеси над американеца. Вдигнатото му стъпало докосваше челото на Кенеди.

— Точно тогава, в този миг, нашият договор ще придобие смисъл. Точно тогава, когато си мислиш, че той няма почти никакво значение, той ще ти върже ръцете.

Докосването беше съвсем леко — коприненият чехъл на танга едва се бе допрял до плътта на челото му — но зад този почти нежен допир се криеше такава бездна от грубост, че Кенеди се разтрепери и усети как стомахът му се стегна, тестисите му се свиха, а голата реалност на онова, което ставаше, се стовари отгоре му.

— Ела — и тангът отстъпи назад. — Машината е готова.

* * *

Чарлз Левър кръстосваше стаята, почервенял и разгневен. Бешепил много, а новината, която донесе счетоводителят му, никак не му оправя настроението.

— *Колко?!* — кресна той и с кисел вид се обърна към мъжа, който се бе свил на стола в ъгъла на стаята.

— Общо около единайсет милиона. Повечето — изтеглени срещу платими по наследството му бонове. С високи лихви, но какво му пука?

Левър се приближи към масата, наля си нова чаша бренди от гарафата и разсеяно я изпи.

— Хитрото му копеленце! Само като си помисля, че съм си пилял чувствата за него! — разсмя се сухо. — Е, и един *фен* няма да

види! Ще го лиша от наследство това лайненце! Нека тогава *те* да го преследват!

Адвокатът му, застанал до вратата, въздъхна, извърна се и прехапа език. По-късно, когато старецът се успокоеше, щеше да има време да му обясни колко ще е трудно да лиши Майкъл от наследство — и не на последно място заради това, че нямаше кой друг да го наследи. Не и без да издирят и най-далечните му роднини.

— Сега ще се срещнете ли с Хартман? — попита частният му секретар, надникнал през вратата. Питаше вече за четвърти път.

— Майната му на Хартман! Каква полза от това копеле?

Главата изчезна; секретарят отиде да съобщи на бившия Представител, освободен от висящо дело с личната гаранция на Левър в размер на Двайсет милиона — че господарят му се чувства неразположен и все още не може да го приеме.

Левър се разхождаше напред-назад — не можеше да се успокои, цялото му тяло беше напрегнато от гняв, от чувството, че са го предали. Отначало го беше заболяло, когато видя Майкъл да лежи в болничното легло и да говори против него. Стоеше пред екрана шокиран и изплашен от промяната в сина му, сякаш през всичките тези години беше крил змия в пазвата си. А сега змията го беше ухапала.

— Е, проклет да е. Проклетата да е черната му кожа! — Левър крещеше почти истерично, малко оставаше да му потекат сълзите. Но щом се обърна към младежа, гласът му стана по-спокоен и по-заплашителен отпреди:

— Е, значи така, а? Прекрасна награда за бащината любов! Плюе в лицето ми. Обижда ме. Поставя под въпрос адекватността ми — при всяка дума се тупаше по гърдите с вдървения си десен юмрук. Голямата му двойна брадичка щръкна агресивно напред, а горящите му очи, предизвикваха всеки, който би му възразил. — Той *не* е мой син! Вече не.

Обърна се към адвоката:

— Подготви документите. Започвай веднага. Да се *маха*! Не искам да получи и пукнат *юан*, ясно?! И ако ти трябва наследник, завеждай всичко на института.

Адвокатът зяпна, сякаш да попита вярно ли е чул, после затвори уста, без дори да гъкне. Кимна и тръгна да си ходи.

— И, Джим — подвикна Левър подире му. — Уреди да се изплатят онези бонове. Напълно. Не искам никой да пострада от предателството на сина ми.

Най-сетне останал сам, Левър застана до прозореца, загледан над поляната към блестящия кръг на езерото. Не виждаше нищо друго освен лицето на сина си — младо, много по-младо отсега — което се усмихваше и гледаше към него грейнало, живо, обичливо. Потръпна и остави първата сълза да капне, невидяна от никого. Нито любовта, нито парите можеха да го върнат. Нито любовта, нито парите.

* * *

В същия този миг в огромния плаващ дворец Янджин на геостационарна орбита около Град Европа Ли Юан разговаряше със своя колега танг Ву Ши.

Лицето на Ву Ши се приведе напред на екрана. Беше угрижено.

— Мълвата е силна, Ли Юан. Повече от четирийсет канала излъчиха по нещо през последните няколко часа. А „МедФак“ отидоха дотам да обявят, че в твоя Град се води война.

— *Война...?* — Ли Юан се разсмя, но зад смеха му се долавяше угриженост. Откакто беше получил пакета от Ли Мин, бе накарал генерал Райнхарт да му докладва редовно, но сега му се струваше, че първоначалната му преценка на ситуацията е била неправилна. Наистина там, на Долните нива в неговия Град, се водеше война, макар че засега тя не го заплашваше. Но щом и Ву Ши вече се беше загрижил, значи бе време да действа — твърдо и решително — и бързо да приключи с това.

Усмихна се.

— Благодаря ти за загрижеността, Ву Ши, но вече съм овладял положението. Всъщност се надявам да мога да направя подробно изявление пред медиите след два часа — изявление, което ще ги убеди и ще сложи край на догадките.

Ву Ши се усмихна широко.

— Радвам се, щом е така, братовчеде. Ще направи лошо впечатление, ако забавиш нещата.

— Така си е.

Ли Юан се наведе и прекъсна връзката, после се облегна назад и си пое дъх дълбоко и продължително. Досега се бе въздържал, бе поел курс на *вувей* — бездействие — с надеждата, че нещата ще се разрешат от само себе си. Но от последния доклад излизаше, че страните са достигнали до нещо като пат. А това беше опасно.

Засега битките се ограничаваха до средищата на Триадите и до най-долните петдесет нива. Но в патова ситуация едната или и двете страни можеха да решат да ескалират конфликта и да въвлекат и други, външни елементи. А кой можеше да каже докъде ще доведе това? Не. Трябваше да действа и то веднага.

Наведе се напред и набра кода, с който се свързваше с Райнхарт, облегна се назад и зачака генералът да се появи.

— Хелмут — обърна се към него без всякакви формалности, — имам работа за тебе. Искам да подготвиш *хей* за акция. Тръгват след час. Време е да уредим това...

* * *

Застанал в рамката, Майкъл Левър се огледа. За първи път от седмици насам голямата болнична стая като че ли беше тясна и претъпкана. Освен двамата лекари и четиримата помощници бяха дошли и други, за да видят как прави първата си крачка след експлозията. Погледна ги и се усмихна неуверено — но се чувстваше още по-неуверен, отколкото изглеждаше.

— Полека, полека — обади се един от лекарите и провери за последен път рамката.

— Недей да нервничиш — и хвърли поглед към таблото за ръчно управление на гърдите на Майкъл. Надяваше се, че няма да му е нужно.

От дъното на стаята го гледаше Кенеди, а Мери и Карл Паркър бяха до него. Щом срещна погледа на Кенеди, на лицето на по-възрастния мъж се появи усмивка.

— Давай — обади се той тихо. — Можеш, Майкъл.

Той кимна — радваше се, че са там. Погледна към лекаря.

— Готови ли сте?

Докторът отстъпи назад.

— Когато кажеш, Майкъл. Но не се напърай. Връзките трябва да се разработят. Ако ги преумориш, после ще ти е трудно.

И преди му го бяха казвали и той слушаше — знаеше колко упорито са работили, за да стигне толкова бързо дотук: изправен, готов отново да проходи. Обърна се и се усмихна на Мери.

— Ами тогава да започвам.

Чувството беше странно, все едно си мечтаеше нещо и отначало, както става с повечето мечти, не стана нищо. Вече беше свикнал с безчувственото си тяло, с призрачното, безплътно усещане, че краката и ръцете му не откликват на изпращаните им съобщения. И сега беше странно. Като викане на духове.

Опита отново; командата, която изпрати на крайниците си — беше почти осезаема. Усети едва доловим сърбеж в мускулите, но никакво движение. *Не стига* — помисли си. — *Съвсем не е достатъчно*. Затвори очи и се отпусна. Рамката го държеше прав и го успокояваше, но пак го беше страх. Ами ако не стане? Ако след всичките тези деликатни и болезнени операции машината не заработи? Тогава какво?

Бяха го предупредили. Че ще се чувства крехък и чужд на собственото си тяло. Биопротезните импланти щяха да му се струват досадни, може би дори враждебни. Но те бяха просто неразработени. Трябваше само да им се довери.

Отвори очи и отново извърна глава към лекаря.

— Трудно е... Сякаш нямам никакви сили.

— Сърбеж усещаш ли?

— Да, много слаб.

Лекарят се усмихна.

— Добре е. Работи върху него. Усили малко сърбежа. Разработи го. Но помни, че мускулите ти са били в пълно бездействие през всичките тези седмици. Ще са леко атрофирали. Никакво трайно увреждане, но е достатъчно, за да ти се струва отначало, че от това нищо няма да излезе. Продължавай да се опитваш и ще видиш.

Майкъл извърна глава. Стисна зъби и пак опита. Сърбежът се усили. После изведнъж усети, че рамката се надига и отново се връща на пода. Беше придвижил левия си крак напред с около десетина сантиметра.

В стаята се разнесоха радостни възгласи. Вдигна очи. Всички му се усмихваха. Разсмя се и изпита облекчение.

— Страхотно! — възкликна докторът и се приближи да огледа рамката. — Това наистина е отлично, Майкъл.

Рамката се беше справила — бе усилила механично движението му и бе поела тежестта му напълно — но това не намаляваше чувството, че е постигнал нещо. След толкова време отново беше свързан със собственото си тяло. Потрепери и усети как очите му се насълзват. След като разработи връзките, *контрола*, който вече имаше над тялото, лекарите бавно щяха да намаляват поддържащата сила на рамката. И постепенно, ако всичко вървеше добре, най-накрая съвсем щеше да я захвърли. И пак щеше да може да ходи.

Мери се приближи и го прегърна неловко — с едната ръка бръкна под рамката, за да обгърне рамото му, а с другата го погали по бузата.

— Толкова се радвам, любов моя. Наистина се радвам! — отдръпна се, усмихната до уши. — Нямам търпение да те видя как влизаш вкъщи и си сядаш на мястото.

Той също ѝ се усмихна. Всички страхове, които го мъчеха през последните няколко дена, се разсеяха. Бавно, като усещаше непохватните, доста вдървени движения на хидравликата, вдигна лявата си ръка и я придвижи, докато я отпусна върху рамото на жена си.

— Точно сега се чувствам малко като машина — разсмя се той.

Мери се наведе и го целуна по челото, след това се дръпна назад. Кенеди приближи, наклони се и му прошепна:

— Гордея се с тебе, Майкъл. Нямаш представа как се гордея. Болеше ме да те гледам в това легло ден след ден.

— Благодаря ти... — и добави с по-колеблив тон: — Ти не знаеш какво е. По-скоро бих умрял, отколкото да продължавам да лежа там.

— Знам... — Кенеди понечи да отстъпи назад, но остана на място — ръката в рамката го задържа.

— Един въпрос, Джо.

— Давай.

— Кой е платил за всичко това?

Кенеди понечи да каже нещо, но Майкъл припряно го прекъсна:

— Виж, знам какви дългове направихме за последната кампания, дори и след като внесох онези пари — и се вгледа в сивите очи на Кенеди. — Е?

Кенеди се поколеба, тръсна глава.

— Всичко е платено. Да го оставим така, а?

Отначало Майкъл понечи да настоява, но после кимна.

— Добре. Да остане така. Засега — бавно, но вече не чак толкова непохватно отдръпна ръка. — Но искам да знам на кого трябва да благодаря.

Лицето на Кенеди трепна, след което той бавно се усмихна отново.

— Не мога да ти кажа — поклати той глава. — Наистина, Майкъл. Просто го приеми.

— Баща ми ли?

— Баща ти?! — Кенеди избухна в смях, сякаш самата тази мисъл беше абсурдна. — Не... Виж, Майкъл. Съжалявам, но не ме питай. Моля те. Просто не мога да ти кажа. Става ли?

— Не можеш?

— Не мога — в тона му имаше нещо категорично, което накара Майкъл да се намръщи. Темата по някаква причина засягаше Кенеди лично — и то някъде дълбоко отвътре. Защо ли?

— Добре — обади се след малко. — Няма да те питам повече.

— Хубаво — Кенеди се дръпна встрани. — Я сега да те видим ще можеш ли така и с десния крак.

* * *

По-късно, когато остана насаме с Паркър, пак попита същото.

— Мене не ме питай — приседнал на леглото му, Паркър се протегна и го хвана за ръката. — Тия работи ги уреди Джо. Но всъщност има ли значение? Платено е. Само това е важно.

— Така ли? — Майкъл се умълча. — Знаеш ли, Карл, чувствах се безпомощен не само защото съм неподвижен. Откакто съм тук, сякаш криете нещо от мене. Сякаш има нещо, което не сте ми казали — никой от вас. Има ли причина, Карл? Има ли нещо, което *ти* не си ми казал?

Карл сведе поглед.

— Например?

Майкъл си пое дълбоко дъх и тръсна глава.

— Не ти вярвам. Виж, Карл, аз съм Майкъл — най-добрият ти приятел. Какво толкова не можеш да ми кажеш?

Паркър срещна погледа му.

— Сигурен ли си, че искаш да го знаеш?

— Разбира се, че искам. Тази неизвестност направо ме подлудява. Инвалид съм, ясно, но недейте да се отнасят с мене като с малоумник, Карл. Знаем се, нали така?

— Може би. — Думите на Паркър прозвучаха странно. Познаваха се повече от двайсет години.

— Е?

— Знаят кой е сложил бомбата.

Майкъл изстина. Колко често си беше мислил за това. Хиляда пъти? Повече? И винаги бе смятал, че не знаят.

— Кога са разбрали? — попита той. Не кой, а кога. В този миг това му се виждаше по-важно.

— По-късно същия ден. Те... хванали са го почти веднага.

Майкъл потръпна и извърна глава. Усещаше лек сърбеж в крайниците си. Рамката висеше на поставка в дъното на стаята. Загледа се в нея — забеляза колко голяма и тромава изглежда, когато не е в нея. Погледна отново към Паркър.

— Кой е бил?

Паркър се усмихна уморено.

— Хартман.

— Хартман?! — разсмя се невярващо. После толкова изведнъж, че дъхът му секна, осъзна какво означава това. — Не...

Паркър го наблюдаваше с дълбоко загрижен поглед.

— През първите няколко дена по медиите много приказваха. А след това наложиха ембарго на темата. И затова...

— ... не съм чул — довърши Майкъл. Отново усети сърбежа в крайниците си, сякаш в отговор на някаква неволна команда — напрегане на мускулите, прозрачно свиване на юмруци. — Кой е наложил ембаргото? Не мисля, че някой би имал достатъчно власт.

Паркър примигна и извърна очи. Когато отново заговори, почти шепнеше:

— Ву Ши. Кой друг?

— Ву Ши? — Майкъл се обърка. — Защо? Искам да кажа, защо ще го прави? Карл, какво става тук? Нищо не разбирам...

Паркър се усмихна мрачно.

— Нито пък аз. Или поне не го разбирам съвсем. Но, между нас да си остане, според мене нашият приятел Кенеди е направил сделка.

— Сделка? С Ву Ши?

Паркър сви рамене.

— Да кажем само, че през последните няколко седмици нещата като че ли вървят много по-лесно. Прекалено гладко.

— И?

— Виж, Майкъл, съжалявам. Знам как изглежда. Човекът на баща ти се опитва да те убие. Тази мисъл никак не е приятна. Насочва точно нататък, накъдето ти не би искал да сочи. Но сам ме попита. Що се отнася до другото... и за мене, както и за тебе, е същата тъмница.

Майкъл затвори очи, кимна, но по лицето му личеше внезапната мъка, отчаянието, което го бе връхлетяло. Когато Майкъл отново отвори очи, Паркър бе забил поглед надолу.

— Благодаря ти, Карл. Прав си. Никак не е приятно. Но като го знам, се чувствам по-добре. Сега... сега ми се струва, че мога по-ясно да схвана нещата. Преди беше... объркано. Мислех, че всичко започва да ми се изплъзва.

Паркър се усмихна, но не вдигна поглед.

— Нищо ли няма да предприемеш?

— А какво? Да размахам юмруци ли?

Паркър го погледна в очите.

— Кой знае. Не си толкова безпомощен, колкото изглеждаш.

— Не съм — и Майкъл за първи път осъзна какво означаваша всички тези операции. — Не съм. Изобщо не съм безпомощен.

Щеше да оздравее, да стане по-силен. Всеки час, всяка минута щеше да подобрява състоянието си. А после, когато е готов... Затвори очи, остави сърбежа да утихне в крайниците и гърдите му, успокои се. Денят беше дълъг и труден.

— Майкъл? — Паркър усети как пръстите на ръката, която държеше, изведнъж се напрегнаха, след което мускулите бавно се отпуснаха. Наведе се и се заслуша, после се усмихна, щом чу лекото, ритмично дишане на приятеля си. Майкъл Левър беше заспал.

* * *

Толонен погледа руините на Нант още малко, после се обърна към генерала на Ли Юан, Райнхарт. В пилотската кабина на крайцера беше тясно, пилотът и двамата едри мъже едва се побираха в нея, но друг кораб нямаше. Всички бяха пометени.

— Как е станало? — Толонен посочи зейналата в гладкото лице на Града дупка, повалените пирамиди.

— Още не сме сигурни — призна си Райнхарт. Мрачното му изражение досущ отразяваше лицето на стареца. — Работим по три версии. Първата е, че е в резултат на водна ерозия.

— Възможно ли е?

Райнхарт поклати глава.

— Всъщност не. Течението на реката се е променило с годините, а равнището на водата като че ли леко се е вдигнало през последното десетилетие. Но дори да е така, повечето колони са вкопани в скалата. Освен това, доколкото разбираме, почти всички са си здрави. Както изглежда, пирамидите просто са се откъснали.

— Или са били изтръгнати?

— Може би. Това е другата теория. Че безпрецедентно силната буря — и особено приливната вълна — просто е откъснала пирамидите от околните секции.

Толонен кимна.

— А третата версия?

— Един от експертите ни излезе с идеята, че постоянните вибрации на излитащите от космодрума ракети може да са отслабили с годините връзките между пирамидите — Райнхарт сви рамене. — Доста невероятно изглежда, ако ме питаш, но все пак проучваме и нея.

Толонен въздъхна дълбоко и отново се загледа в опустошения пейзаж. Изглеждаше по-зле, далеч по-зле, отколкото си го бе представял. Предполагаше се, че Градът е напълно обезопасен. Сто процента обезопасен. Вече повече от век той бе устоявал невредим на стихии и все пак само за по-малко от трийсет секунди цели три пирамиди бяха пропаднали в Глината, повлекли със себе си повече от двеста и осемдесет хиляди души. Ако се разчуе, по нивата ще започне паника, ще избухнат бунтове...

Полазиха го тръпки. Прав беше Райнхарт, че го извика. Прав беше да отцепи района и да прекъсне комуникациите. Но щеше ли да бъде достатъчно? Можеха ли наистина да спрат мълвата?

Наведе се напред и потупа пилота по рамото.

— Добре. Карай обратно. Видях достатъчно.

Райнхарт се приближи към него и снижи глас:

— Е, Кнут? Какво да правя? Ли Юан ми заповяда да унищожа нашия приятел Ли Мин и да прочистя Долните нива от всякаква дейност на Триадите. И бих го направил на драго сърце. Но това беше, преди да разбере за случилото се тук — пое си дъх. — Това... ами това нещо може да срути целия Град, нали? Мълвата за него трябва да бъде смазана и то веднага. Но имам проблем. Не разполагам с достатъчно хора, за да мога хем да покрия това, хем да се заловя с Триадите. И ти го виждаш, нали, Кнут?

— Виждам го съвсем ясно, Хелмут. Освен това имаме време да се разправим с онзи боклук, нали?

— Значи ще говориш с Ли Юан?

Толонен се усмихна кисело.

— Веднага. Междувременно нека *Тин Вей* си изработят заплатите. Ще наводним ефира с добри новини и слухове за идващата пролет. И този път да се помолим това да е достатъчно.

* * *

Вон И-сун лежеше увит в древното знаме като оса в паяжина. Кръв от хилядите рани от кинжал беше пропила тънкия плат и бе заличила първоначалните шарки, но това знаме някога бе висяло в хола на Дебелия Вон за гордост на дома.

Леман стоеше над тялото на противника си, загледан в бледото птиче лице. Въздъхна тежко. Чувстваше се почти напълно изтощен. Беше се бил повече от четирийсет часа. Продължи да се бие и когато нямаше никаква надежда, докато в най-кобния час дойде помощта. Сто хиляди *хей* — полухора „ДженСин“, използвани от силите за сигурност за потушаване на бунтове — изпратени от Ли Юан, го подкрепиха. Това обърна битката в негова полза. И му подари победата.

Потръпна при спомена, после приклепна и докосна спечената от кръв коприна: Знамето някога беше пауновосиньо с огромен златен триъгълник в средата. А на синия фон и от двете му страни беше избродиран по един кървавочервен йероглиф.

Тиан. Нан джен. Ту. Небе. Човек. Земя.

Това беше *знамето*, донесено от манастира Фу Чу преди шест века. Онзи, у когото беше то, председателстваше Великия съвет на Хун Мун; той беше глава на 489, големият бос на Долните нива на Град Европа.

Така беше до днес.

Леман се изправи, обърна се и махна на хората си да вдигнат трупа и да го изгорят заедно със знамето. Това беше краят. Шест века традиция се превърнаха в прах и пепел. Сега съществуваше само той. Всичко друго беше унищожено.

Протегна се и отпусна уморените си мускули. Мислеше за вече свършеното. Двеста хиляди души — мъртви. Още осемдесет хиляди — пленници, взети в първите часове на битката — щяха да умрат след час. Така беше наредил той. И така и трябваше да бъде, защото не биваше да рискува и с най-дребната опасност някой да му се противопостави. Все още не. Не и преди да е възстановил организацията си и да е наложил печата си над тези нива.

Обърна се и се огледа. Забеляза как го наблюдават хората му: със страхопочитание, сякаш сред тях е слязъл някой древен бог. И се разсмя вътрешно. Точно сега триумфираше, беше царят на тези нива, белият танг, както го наричаха. Но колко ли щеше да продължи това? Ако Ли Юан си наумеше да го смаже, да обърне грозните *хей* срещу бившите си съюзници...

За миг се вцепени. Умора, рече си той, но беше нещо повече от умора. Също като в онзи миг на склона на Оцаленските Алпи. Онзи миг, когато бе погледнал в огромния кратер, където преди беше крепостта на Де Вор, и бе видял само мрак. И тогава се почувства по същия начин — изпразнен от всякаква мисъл, от всякаква енергия.

Чувстваше се изхабен. Сега, когато бе завоювал победата, тя му се струваше куха. Куха, защото не беше негова. Защото в последния момент бе зависил от благоволението на друг.

— Яо Лу — повика един от лейтенантите си.

Човекът притича и коленичи с ниско сведена глава.

— Господарю?

— Колко имаше в намерените от вас сандъци?

— Над двеста милиона, господарю — Яо не вдигна глава.

— А в останалите каси?

— Трудно е да се каже точно, господарю, но със сигурност са повече от петстотин милиона.

Седемстотин милиона. Сумата беше огромна — бе очаквал много по-малко. Какво ли не можеше да постигне с подобна сума в ръцете, стига да има време. Но възстановяването щеше да продължи дълго, задачата изискваше много време, а той го нямаше. Нямаше избор.

Сега бе важно само едно нещо. Да спечели благоразположението на Ли Юан.

— Яо Лу — обади се най-после Леман. Беше взел решение. — Искам да донесеш всички пари. До последния *фен*. После се свържи с майора, който командва *хей* на Ли Юан, и го помоли за аудиенция. Време е да отдадем дължимото на великия танг. Време е да му се отплатим за голямата услуга, която днес ни направи.

* * *

Ли Юан стоеше на голямата панорамна площадка и гледаше синьо-бялото кълбо на Чун Куо. Леко потъркваше обръснатата си брадичка и обмисляше последните събития. Беше се надявал да прекара тук горе една седмица — седмица, свободна от държавни работи — но нямаше начин. Толонен беше прав. Не можеше да не обърне внимание на изключително тежките щети, нанесени на космодрума в Нант. Трябваше спешно да се справи с проблема.

Полазиха го тръпки. Обърна се и се огледа из стаята — спомни си колко често бе виждал баща си, застанал тук, където в момента стоеше самият той, дълбоко замислен, и как подръпваше сплетената си брада. Един ден и Куей Джен щеше да застане тук, загледан надолу, а държавните въпроси щяха да тежат на ума му. Но засега детето спеше кротко, без да осъзнава какъв товар щеше да носи един ден.

Тази мисъл го накара да се усмихне, но в усмивката му се промъкваше и сянка на горест. Разбира се, имаше и утеха, но понякога товарът му идваше твърде тежък. Понякога му се искаше да се откаже

от всичко, както някога бе предложил брат му Хан, и да го предаде на друг. Ала беше невъзможно. Това беше *неговата* отговорност, *неговият* дълг.

Какво да прави с Нант? Ако слезеше долу открито, Ван Со-леян без съмнение щеше да научи и това можеше да му навлече неприятности. Ала имаше и друга възможност. Можеше да остави тук совалката си и да замине със сервизния кораб, който трябваше да отлети след два часа. Така щеше да пристигне в Нант и да има достатъчно време да се оправи с всичко. Да, а можеше и да успее да убеди Ву Ши и Цу Ма да се срещнат там. Тайно, разбира се. Защото *само* Ван да научеше, щеше да намери начин да се възползва от ситуацията. А докато траеше войната на Триадите долу, беше важно нещата да се уредят бързо, преди мълвата да е плъзнала и Долните нива да са се паникьосали.

Взел решение, Юан бързо се изкачи по стълбите и се отправи към детската стая.

Цен-ли бе коленичил с гръб към вратата, когато тангът влезе в стаята. Смееше се; малкото детенце, притиснало се към протегнатите му ръце, също се смееше. В дъното на стаята бавачката, съзряла Ли Юан, припряно стана и понечи да коленичи, но Ли Юан я спря — вдигна пръст към устните си и се усмихна. Тя се изправи, но Цен-ли забеляза движението ѝ и се извърна — беше разбрал, че някой е влязъл в стаята. Куей Джен също се обърна, усмивката му разцъфна и той извика:

— Тата!

Ли Юан се разсмя, приближи и се наведе. Цен-ли се дръпна назад, а момченцето протегна ръчички към баща си.

— Своите си се познават — Цен-ли стана и леко се поклони на Ли Юан.

— Едни повече, други по-малко — и Ли Юан премести поглед от Куей Джен към секретаря си. — Тъжно е, че ние, управляващите, имаме толкова малко време за най-свидните си същества — отново погледна сина си, усмихна му се широко, вдигна го и го притисна към себе си. — Също като сега. Трябва да слеза долу, Цен-ли, и то веднага. Случило се е нещо, на което трябва да присъствам лично. Няма да ме има два, може би три дена.

Цен-ли се поклони.

— Има ли нещо, за което трябва да се погрижа, докато ви няма, ваше височество?

— Нищо такова, което да не може да изчака три дена. В края на краищата министрите ми са способни хора.

Цен-ли се разсмя. Иронията в гласа на братовчед му го развесели.

— Не, Цен-ли — продължи Юан. — Просто се грижи за сина ми и за съпругите ми, докато ме няма, става ли?

Петнайсетмесечният Куей Джен пак забърбори нещо, притисна се към рамото на Ли Юан и взе да търка мъничката си тъмна главица в коприната.

— Уморен е — обясни Цен-ли и махна на бавачката, че е свободна. — През нощта се буди няколко пъти.

— Тогава ще го подържа — кимна Ли Юан. — Хубаво е, нали?

— Сега е хубаво — усмихна се Цен-ли. — Но те растат толкова бързо. Децата на брат ми... — той се разсмя. Изглеждаше замислен. — Вече са си направо големи момчета. Освен това стават страшно независими.

Ли Юан кимна и се вгледа внимателно в братовчед си. Куей Джен вече се бе настанил и заровил личице в топлото му рамо.

— Липсват ли ти братята ти, Цен-ли?

— Понякога.

Ли Юан въздъхна и се усмихна на малкото топло вързопче в ръцете си, след това отново погледна Цен-ли.

— Една почивка ще ти дойде добре, нали? Може би като се върна...

Цен-ли кимна безмълвно, но в очите му се четеше благодарност.

— Понякога си мисля, че семейството е всичко. А другото...

— Юан се разсмя тихо, щом усети детето да се размърдва в ръцете му. — Може би не подобава на един танг да мисли така, но е вярно. И никога не бих се доверил на човек, който мисли другояче.

Цен-ли се усмихна и кимна насреща му. Детето беше заспало.

ГЛАВА 22

ТЪМНИ КРЪГОВЕ

Капитанът на плаващия дворец Янджин, Хенса, бавно прекоси стаята. Щом се обърна и се залови за перилата, краката му увиснаха във въздуха. Закотви се до лейтенанта пред екрана.

— Провери ли кодовете?

Лейтенантът отново пусна сигнала, облегна се назад и остави капитана да гледа декодирането на монитора. Зад рязко открояващите се букви образът на приближаващия кораб се уголемяваше все повече, а сложният му, компютърно генериран опознавателен код съвпаднаше идеално със зададения.

По лицето на капитана се изписа пълно объркване.

— Чи Хсин? — възкликна той. — Че какво ще иска Чи Хсин?

Лейтенантът мълчеше. Заповед, не заповед — нямаше намерение да застреля един от Седмината в небето. Долу имаше семейство.

— Поискай справка.

— От кого? — попита лейтенантът, втренчил неподвижен поглед в екрана. Даваше си сметка за наблюдаващите го камери, за записите. Никой Съдебен съвет не би намерил държанието му за осъдително. Щеше или да действа според буквата на закона, или въобще да не действа.

Капитанът се поколеба цяла половин минута, докато корабът бавно се приближаваше. После рязко се наведе напред, закрепил се и набра съобщение на клавиатурата. То веднага бе кодирано и изпратено: „С цялото ни уважение, моля ви, посочете целта на визитата.“

Лейтенантът забеляза тревогата в очите на капитана и за първи път изпита някакво слабо съчувствие към шефа си, когото иначе не можеше да понася. Не можеш да попиташ един танг за целта на визитата му. Подобно нарушение на етикета би му струвало званието.

Известно време не последва нищо. След това, сякаш изобщо не беше имало запитване, на екрана отново се изписа молбата за достъп до док. Сега корабът беше само на десет минути път и продължаваше да се приближава. Налагаше се да вземат решение.

Капитанът погледна за първи път лейтенанта си и поклати глава.
— Тази работа не ми харесва.

Но явно не забравяше за наблюдаващите го камери, затова остави нещата дотук. Обърна се, отгласна се и заплува към отсрещната врата. Вкопчи се здраво в горното перило, изви се и погледна към лейтенанта.

— Дай им разрешение за кацане, но им кажи, че ще има малко забавяне.

— Ами ако ме попитат за причината?

Капитанът се замисли и сви рамене.

— Нова процедура за сигурност и толкова! — обърна се, натисна ключалката на люка и се плъзна през отворилата се бленда в коридора отвън. Лейтенантът го сподириса с поглед, пак се обърна към екрана и пръстите му набраха сигнала за разрешение за кацане на приближаващия се кораб.

* * *

В совалката беше много тясно. Бяха се настанили в предното отделение, по шест от всяка страна, и в теснотията шлемовете им почти се допираха. Системите поддържаха ниска температура в скафандрите, ала въпреки това през последните няколко минути доста от тях се бяха изпотили, докато грамадата на плаващия дворец ставаше все по-голяма на екрана над люка. Гледаха мълчаливо — знаеха, че тези мигове са жизненоважни за цялата мисия. Тук, докато наблюдаваха, бяха най-уязвими. Една грешка — и щяха да се превърнат в заледени отломки, носещи се във вакуума.

Дълго време нямаше нищо. Не чуваха излъчения сигнал, нито пък знаеха нещо за отправеното запитване. Напрежението растеше с всеки изминал миг. С леко щракване и жужене вътрешният канал изведнъж оживя и се разнесе гласът на водача:

— Получихме разрешението за кацане на борда. Явно ще има малко забавяне и после сме вътре. Късмет!

Забърбориха помежду си. Усетиха огромно облекчение. Онова, което тепърва им предстоеше, го бяха отрепетирали до съвършенство. Най-лошото мина.

* * *

Капитанът бе подредил хората си в полукръг около палубата за кацане. Носеха закотвящи обувки и скафандри. Всеки държеше малък лазер и дефлекторен щит. Друго не им беше казал. Ако излезеше прав, щеше да има време да издаде няколко прости заповеди. Ако грешеше...

Усмихна се мрачно, огледа се и се вслуша в звуците на кацащата совалка. Ако се окажеше, че греша, щеше да му се наложи да се довери на разбирането и съчувствието на Ли Юан, защото онова, което бе предприел сега, беше обида за Чи Хсин.

Потръпна и впери поглед в огромния люк — чакаше да се отвори. Инстинктът му подсказваше, че тук има нещо нередно. Макар сигналите да бяха верни, процедурата не беше както трябва. Защо ще идва Чи Хсин на посещение точно сега, при това без предупреждение? И защо той, капитанът на вахта, не беше уведомен за визитата?

Втори вътрешен глас му възразяваше. Кой друг би използвал совалката на Чи Хсин освен самия танг? Кой би подал неговите кодове? Абсурдно беше дори да му мине през ума, че нещо не е в ред. И все пак...

Може би точно затова съм бил избран — помисли си той. — Може би са знаели, че ще действам по този начин. Както и да е, стигнал беше твърде далече, за да се ограничи с половинчати мерки. Щеше да докара всичко докрай, каквото и да му струваше. Независимо дали господарят му щеше да разбере или не, дългът го принуждаваше да действа.

Внезапно настъпи тишина. Корабът се бе приземил. След това се чу рязко съскане — въздушният шлюз се пълнеше. *Трийсет секунди* — помисли си, стегна се, вдигна оръжие и се прицели във вратата. Забеляза, че неколцина от хората му се извърнаха и го погледнаха, после пак се втренчиха напред — не бяха съвсем сигурни защо са там и какво става, но засега той мълчеше. *Имаме време* — каза си наум. — *Които и да са, надали ще ни очакват тук.*

Съскането спря. Последва нисък звук, със съвсем леко колебание вратите започнаха да се плъзгат встрани. През отвора пристъпиха

трима мъже в скафандри. Скафандърът на първия беше златен, по краищата с императорско жълто.

— Чи Хсин... — той наведе дулото и понечи да се поклони. Навсякъде наоколо му войниците коленичеха със сведени глави. Но зад танга настана някакво раздвижване, което накара капитана да се поколебае и пак да се прицели. Ала беше твърде късно. Горещи лазерни лъчи прерязаха въздуха и писъците на войниците отекнаха оглушително в ушите му. Самият той закрещя, но гласът му се изгуби в общата шумотевица и бъркотия. Тримата мъже стреляха по коленичилите войници и ги разрязваха на парчета. Само той по чудо стърчеше сред всичко това недокоснат.

Разтреперан, вдигна оръжието си и стреля. Визьорът със злато по краищата си се разцепи и избухна.

Това не е Чи Хсин — помисли си той, докато изпепеляваше с лъча падащото тяло. — *Не е Чи Хсин*. Но дори и когато лазерите на другите го прерязаха и изгориха гърдите, ръцете и врата му, угризенията продължиха да го мъчат. Беше убил танг, син на небето! А сега щяха да избият рода му до крак, да оставят призраците на прадедите му неудовлетворени. Жена му, детето му...

Залитна напред, строполи се и замря неподвижно. Една от фигурите в скафандри се спря и го погледна, прекрачи го и тежко се запъти към коридора. Последваха го и други. Терористи. Ю. Фигурата в скафандъра се изкиска тържествуващо и започна да крещи нареждания във вградения в скафандъра микрофон.

Бяха се справили! Бяха на борда!

* * *

В огромния град сред океана, в бездната Зом, бе късно утро. Стаята за почивка беше тиха — тук-таме по масите седяха едва няколко души. Ким беше в обичайния си ъгъл с недопита купичка ча до лакътя, когато влезе Ребека. Щом го забеляза, приближи и седна срещу него.

Той вдигна глава и срещна погледа ѝ. Не знаеше какво да каже. Не я беше виждал от онази нощ — беше се уединил, оставаше извънредно в лабораторията, много по-дълго от обикновено, там и

спеше. Дори ден-два избягваше да идва тук, да не би тя да го засече. Но през цялото време знаеше, че най-накрая ще му се наложи да застане лице в лице с нея. И да се изяснят.

— Здравей — тихо каза тя и му се усмихна. — Чудех се къде ли се изгуби. Оставях ти съобщения на комсета. Но сигурно не си ги получил. Казаха ми, че напоследък работиш много.

Той вдигна вежди, сякаш не знаеше нищо за съобщенията, ала не беше така. Прегледа ги. Бяха повече от дузина — молеше го да ѝ се обади и да поговорят.

— Притеснявах се за тебе — тя се наведе към него и го лъхна мирис на жасмин. — Мислех си, че сигурно ми се сърдиш за станалото. Когато се събудих и те нямаше...

Той наведе глава.

— Не, не ти се сърдя.

Това поне беше вярно. Не ѝ се сърдеше на нея, сърдеше се на себе си, задето се бе държал като пълен глупак. А сега го беше срам. Дълбок, пълен срам. Беше разочарован от себе си. Бе разочаровал и себе си, и Джелка.

— Виж, съжалявам — каза той. — Бях пиан и...

Тя се разсмя — тихо, предизвикателно.

— Не беше чак толкова пиан.

— Не исках да кажа това — погледна я отново в очите. Погледът му беше сериозен до смърт. — Искам да кажа, че не трябваше да го правим. Ако бях трезвен, никога нямаше да дойда в стаята ти.

— Искаш да кажеш, че не ти беше хубаво? — очите ѝ, втречени в неговите, бяха широко отворени. Тя протегна ръка, докосна пръстите му, обхвана дланта му. — Защото на мене ми беше хубаво. И не мога да престана да мисля за това. Ти и аз, Ким, заедно в мрака. Беше прекрасно. Не мислиш ли? Ти и аз и го правим... — тя потръпна и силно стисна пръстите му.

— Не трябваше — повтори той. Противеше се на докосването, на меката съблазън в думите ѝ. — Има едно момиче...

Забеляза как трепнаха очите ѝ. Първо изненада, после — бързо окопитване.

— Момиче? Искаш да кажеш, че харесваш някоя?

Той кимна.

— Дал съм ѝ дума.

— Дума? — тя се усмихна, след това се намръщи. Двата израза образуваха странно съчетание на лицето ѝ. — Каква дума?

— Нали разбираш, тя е много млада, а баща ѝ... ами баща ѝ е много влиятелен човек. Той не иска да се срещаме и я изпрати надалече. В колониите. Но аз ѝ дадох дума. Аз...

Той млъкна — усети, че е казал много повече, отколкото е имал намерение. Но искаше Ребека, да осъзнае защо той не трябваше да прекарва онази нощ с нея.

Пръстите ѝ бавно се отпуснаха. Тя отдръпна ръка, облегна се назад и закима със странно изражение.

— Значи така? Чук-чук и после чао, а?

Той се разтрепери.

— Не беше така. Ако бях трезвен...

— Ако *ти* си бил трезвен — тя поклати глава. Изведнъж лицето ѝ се изопна, погледът ѝ стана строг. — Не разбираш ли, Ким? Още ли не си разбрал? Или разбираш само от атоми и абстрактни сили? Това момиче... Тя няма да те чака. Щом баща ѝ е против. Те ни мразят, Ким. Още ли не си го схванал? Може да се усмихват, докато ни използват, но дълбоко в себе си ни мразят. Ние сме родени в Глината. По-различни сме от тях. И заради това ни презират.

— Не — обади се той тихо, разтревожен от внезапната промяна в нея, от насъбралия се в дребното ѝ телце гняв. — Някои да. Но не всички. Това момиче...

Тя се изправи рязко и впери поглед в него.

— Но ти наистина все още не си го разбрал, нали? Ние с тебе сме от една порода. Знаем как стоят нещата. Познаваме мрака там долу. Защото той е вътре в нас всеки час, всеки ден. И знаем какво е да страдаш, да те купуват и да те продават, да се отнасят с тебе като с най-обикновен предмет — тя потрепери и го изгледа дръзко. — Ние с тебе сме от една порода, Ким Уард. Още ли не си го разбрал? Ние с тебе сме едно. Храненици. Чифт. Подходящата двойка.

Той клатеше глава, ала част от него виждаше истината в думите ѝ. Облиза устни и заговори. Беше му болно, че се е стигнало дотук.

— Това, което казваш, Беки... е вярно. *Наистина* с тебе си приличаме. Но само толкова. И онова, което стана... — той потръпна, — ... беше грешка. Не разбираш ли, че беше грешка?

Тя стоеше и го гледаше: дълъг, сърдит поглед, който сякаш го смазваше с тежестта си. Без да каже нищо повече, се обърна и си тръгна. Тихо, внимателно затвори вратата след себе си.

Той поседя, втренчен във вратата. Знаеше, че не е свършило — не беше успял да я убеди, че е свършило. Извърна глава и забеляза, че на няма и шест крачки от него, някой го гледа.

— Туан Вен-чан!

Високият хуи сведе глава, усмихна се и оголи кривите си зъби.

— Ким... мога ли да седна при тебе?

— Разбира се. Моля... — Ким се надигна от стола си и лекичко се поклони за поздрав.

Туан седна, остави пред себе си своя чун и погледна към Ким.

— Изглеждаш ми притеснен, приятелю. Тревожи ли те нещо?

Ким сведе очи. Ако Туан е влязъл, докато говореха с Ребека, сигурно е видял, може би дори е подочул нещо. Но явно не беше за това. Той питаше Ким иска ли да поговори с него за проблемите си, да ги сподели.

Ким се поколеба за миг — чудеше се дали не трябва да запази всичко за себе си — но забеляза съчувствието и разбирането в погледа на високия хуи, кимна и се наведе към него.

— Ами виж сега...

* * *

— Какво става там горе?

Цен-ли стоеше до бюрото на Ли Юан, втренчен в екрана, вграден в повърхността му. Кънтящите металически звуци на кацащата совалка го бяха разтревожили и той бързо слезе тук, без да спира и да се консултира с никого.

Лейтенантът вдигна загриженото си лице към него.

— Не съм сигурен, господарю. Совалката на Чи Хсин акостира. Преди около три минути. Капитан Хенса отиде да го посрещне.

— Чи Хсин? — Цен-ли се разсмя, но чертите му оформяха неуверена гримаса. — Сигурен ли си?

— Кодираните сигнали бяха правилните. Никой освен личната охрана на Чи Хсин не би могъл да ги знае, господарю.

Цен-ли кимна, но се замисли. *Тук има нещо нередно. Ли Юан щеше да ме предупреди. Той нямаше да замине, ако знаеше, че Чи Хсин ще идва.* За миг остана наведен напред като в транс, сепна се и попита:

— На борда ли са вече?

Лейтенантът отмести поглед към друг екран.

— Да, дори в момента още излизат. Аз... — главата му отхвъркна назад, сякаш някой го беше ударил. Бузите му съвсем явно преbledняха, очите му се оцъклиха. — Ай-я...

Екранът почерня.

Цен-ли хукна — надолу по бавния виещ се коридор и по-нататък, към втората стая вляво, като пътьом кимна на стража. Наведе се над люлката, безцеремонно вдигна спящото бебе от завивките и се втурна през далечната врата. Хората се размърдаха, надигаха глави, докато той търчеше през стаите им или пък излизаха и викаха подире му, но нямаше време да се спира и да ги предупреждава. Сега дългът му беше само към Куей Джен. Но може би и за това беше вече твърде късно.

При люка, който водеше към кухните, стражът насочи дуло към него.

— Пусни ме! — ревна той и блъсна пушката. — От това зависи животът на твоя принц!

Стражът го изгледа със зяпнала уста как влиза вътре, след което кимна и се обърна да защитава люка — вече знаеше, въпреки че досега не го подозираше, че става нещо много лошо.

Кухните бяха празни. Цен-ли се спусна през дългите кънтящи стаи — чуваше собственото си хриптящо дишане, усещаше тежестта на полузадрямалото дете в ръцете си. Беше гушал непохватно Куей Джен и силно притискаше малкото му телце — боеше се да не го изпусне или удари.

В дъното на кухните спря и задиша дълбоко, после се послуша. Сега се чуваха отчетливи звуци на сражение — експлозии и далечни крясъци, след тях остър, приглушен писък. Зачовърка несръчно ръчното управление на люка и се промъкна в тесен кръгъл коридор, където му се наложи да се прегърби и да върви по-бавно. Сега всичко зависеше от бързината на натрапниците и от това, колко добре познаваха плана на мястото. Ако се бяха насочили право към централната зала, сигурно вече бяха стигнали дотам, но той беше готов да се обзаложи, че са постъпили другояче. Ако ги интересуваше тангът

и семейството му, щяха да отидат първо там. Или поне така се надяваше.

В този тесен тунел звуците не достигаха до него. Но в края му стигна до ярко осветен кладенец и шумът се завърна. Гласове. Грубите гласове от Средните нива. Преглътна — беше разбрал. Терористи!

Трудно му беше да прецени от колко далече идват гласовете. Можеха все още да са долу, в далечния край на залата, а можеше и да са точно над него. Ако бе така, двамата с Куей Джен бяха обречени.

Прекоси откритото пространство, после внимателно постави на пода увитото в одеяла дете, като се молеше то да не се събуди и да не заплаче. Изправи се — дишаше тежко — и отвори едно от дузината чекмеджета, вградени в стената, за да извади бебешки скафандър. Бързо облече детето и запечата скафандъра; провери дали кислородният апарат работи, преди да прикрепи шлема. Бръкна в друго чекмедже, извади собствения си скафандър и го облече.

За обличането на защитните костюми бе загубил повече от две минути. Сега повече отвсякога трябваше да бърза.

Тук, в „долния“ край на двореца, имаше само един съвсем тесен тунел от повърхността към централната зала. Това беше сервизен и аварийен изход, с една-единствена стълбичка в средата на обикновена метална тръба. Цен-ли притисна детето към себе си и започна да се изкачва към залата. Докато напредваше по стъпненките, щеше да става все по-безтегловен. Тъй като носеше детето, трябваше да внимава. Последната част на изкачването щеше да е неловка и трудна.

А може би просто вече го чакаха.

* * *

Ким седеше на ръба на бюрото и преглеждаше последните резултати заедно с Фен Во-шен и още един негов помощник, когато вратата в дъното на лабораторията се отвори с трясък.

— Беки...

Изправи се срещу нея. Бе минал малко повече от час, откакто се бяха видели, ала Ребека изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха потъмнели и подпухнали, косата ѝ — разрошена. Дрехите ѝ бяха скъсани — беше ги съдрала или срязала — и те висяха на парцали като дрипите на

някой просяк от долните нива. Но това беше нищо в сравнение със странната осанка, с напрегнатата животинска стойка, с яростната враждебност в очите ѝ.

Постоя така известно време, обещена срещу него, после бавно, много бавно започна да се приближава към него. Движенията ѝ бяха странно непохватни и той веднага разпозна тази непохватност. Такъв беше и Люк, преди да дойдат и да го отведат. Уил също. И най-накрая Дейо. Един след друг — като нестабилни съчетания на атоми, които яростно се разпадат.

Беше регресирала. Беше се върнала отново в предишното си състояние — такава, каквато беше там, в мрака на Глината. Или почти такава, защото в очите ѝ все още проблясваше искрица разум — съвсем слаб проблясък там, където преди беше горял яркият огън на интелекта.

Фен Во-шен го докосна по рамото.

— Да извикам ли охраната?

— Не — и Ким протегна ръка сякаш за да му прегради пътя. — Не, Фен, сам ще се оправя.

Фен бавно се изтегли назад, като дръпна и асистента.

Ребека бе спряла на три крачки от Ким. Тялото ѝ беше напрегнато, сякаш се готвеше за скок. Докато я гледаше, той почти виждаше как мракът изтича от нея. Мракът — огромната сила на унищожението — се изливаше от очите ѝ, от устата ѝ, от стегнатите мускули на крайниците ѝ. И все пак не беше напълно подивяла. Нещо я удържаше — тъничка, трепереща нишка разум.

Разум... или мания.

Тя леко вирна брадичка, сякаш душеше въздуха, вдигна ръка и го посочи.

— Не беше прав, Ким. Не си разбрал.

Ръката ѝ трепереше — движението още повече подчертаваше крехкостта ѝ, сякаш всеки миг тя щеше да се разпадне. Устата ѝ се разкриви, като че ли някаква жизненоважна връзка между нея и мисълта ѝ беше прерязана. После заговори:

— Трябваше да сме двамата. Ти и аз. Заедно като Ин и Ян, до самия край — тя се разтресе; ужасното напрежение я караше да трепери. — Ти си мой, Ким Уард, още ли не си го разбрал? Мой. Така е писано.

Тя се приближи, вперила свиреп, предизвикателен поглед в него. Едно мускулче на бузата ѝ подскачаше яростно, сякаш нещо се е промъкнало под кожата ѝ.

— Но ти не го искаше, нали? Искаше нещо по-добро, а? Нещо *по-изящно* — избухна в студен смях. Ухиленото ѝ лице погрозня, гласът ѝ изведнъж се изпълни с жлъч. — Мислиш се за кой знае какво, нали? Мислиш си, че тук наистина те искат. Само че не е вярно. Ние не сме като тях. Ние сме Глина, Ким. Глина. И те *никога* няма да ни позволят да го забравим. Всеки път, когато ни се усмихнат, е лъжа. Всяка тяхна дума е измама. Но ти не го виждаш, нали? Светлината тук те е заслепила. Толкова те е заслепила, че не виждаш мрака под повърхността на всичко.

Тя бавно килна глава настрани, вдигна я, огледа го от странен, неестествен ъгъл.

— На всичко. Дори и на твойта скъпоценна. Но ти нямаше да ме изслушаш, нали?

Той присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

Тя се усмихна със зловеща, тържествуваща усмивка.

— Наблюдавах те... знаеш ли това? Следях те през всичките тези три години. Записвах си какво правиш, с кого се срещаш. И така разбрах.

Усмивката ѝ бавно помръкна. Под нея имаше мрачна, твърда горчилка.

— Толонен, нали? Толонен я изпрати далече. Открих това-онова.

Той мълчеше, ала думите ѝ го плашеха.

— Толонен — повтори тя и лицето ѝ се изопна. — Джелка Толонен. Твоята светлина. Но знаеш ли какво е направила? Едва не е убила човек, ето какво. Млад кадет. Нападнала го и почти го убила на място.

Той поклати глава.

— Лъжеш.

— Нима? — тя се разсмя горчиво. — От това, което съм чувала, излиза, че твойта Джелка е едно малко чудовище. Чух например, че...

Звукът от плесницата стресна Ким. Усети, че Ребека залитна назад, че Фен извика зад него, но мигът преди това му се губеше в пълен мрак.

Леко разтърси глава, сякаш да се освести и пак я погледна. Ребека стоеше там, вдигнала ръка към лицето си. Погледът ѝ беше стреснат, сърдит.

Какво беше казала? Сега пък какво?

Погледна ръката си. Дланта го смъдеше, сякаш беше напръскана с антисептик. Пак я погледна, видя червения белег на бузата ѝ. Отначало не разбираше връзката — имаше някаква празнина, в която всичко се губеше... после осъзна. Беше я ударил. Заради нещо, което беше казала. Заради...

Тя приклепна насреща му — всяка нейна клетка, всеки неин атом срещу него. За онзи кратък миг от мрак нещо в нея се бе променило. И последната светлина бе изтекла от нея, унищожена от удара. Съществуването срещу него бе по-скоро животно, отколкото човек. Но въпреки това сърцевината ѝ си оставаше недокосната, невредима. Точно това я движеше сега. То и нищо друго.

Гласът ѝ също се беше променил; беше изгубил външния блясък, полировка, които притежаваше само преди секунди. Сега бе груб и гърлен, думите се откъсваха несръчно от устните ѝ като чирепи от счупени грънци.

— Тиий и яааз — изръмжа тя и замахна с ръка като с лапа. — Тиийий и ааз. Кххим. Ззай-дноууу. Глинна. Ний сссме Глинна.

— Не — извика той, отвлечен от ужасните звуци, които издаваше. — Не, Беки, моля те, недей — но беше твърде късно. Тя изръмжа, озъби се и се хвърли към него.

Той я отблъсна и тя се стовари по гръб на бюрото, но само след миг отново се метна към него. Посегна да му избодне очите.

— Беки! — той я блъсна втори път. Почти не усети как Фен мина зад него и изтича до вратата. — В името на всички богове, Беки, не!

Но тя вече не разбираше от думи. С дивашка ярост, която го стресна, отново се хвърли срещу му. Сграбчи го силно, сякаш искаше да го повлече надолу, към бездните, които обитаваше сега. И този път той знаеше, че трябва да ѝ причини болка, за да я спре.

Замахна сляпо: заудря я по лицето, по шията, по гърдите. Яростта на ударите я изненада и тя отпусна хватката си около врата му. Залитна назад, той стовари юмруците си върху ѝ и тя се свлече на колене. И когато се готвеше да нанесе още един, последен удар, се разнесе вик:

— Уард! Недей!

Ким се сепна и се огледа. Ребека стоеше на колене до него, обърнала лице нагоре, а очите ѝ бяха празни, невиждащи. По тялото ѝ премина тръпка, след това мъничкото ѝ телце бавно се строполи на пода.

Убих я — помисли си ужасен. — Убих я...

Шрам притича до него и пое контрола над положението. Нареди на стражите да вържат безчувственото момиче и да го отнесат, обърна се към Фен и му нареди да оправи стаята. Но Ким не забелязваше нищо. Изведнъж отново се беше върнал в Рехабилитацията, коленичил до повредената клетка, втренчен в безжизнената птица — видението бе толкова истинско, сякаш ако протегнеше ръка, щеше я докосне.

Пак — помисли си и изпусна въздишка. — *Събития като вълнички в огромния океан на Времето, тъмни кръгове, които се разпъзват към далечния бряг на бъдещето.*

Изстена — сети се за изгубените приятели. Първо Люк, после Уил и Дейо, а сега и Ребека. Бяха от Глината, всеки един от тях, направени от кал и оформени от мрачните обстоятелства. Но защо? Какъв смисъл имаше от тяхната смърт? Каква причина? За да продължава *той* нататък? Не. Нямахме смисъл. Никакъв смисъл.

— Уард!

Шрам бе вперил загрижен поглед в него и го разтърсваше.

— Ела на себе си, Уард! Свърши вече. Няма я. Прибрахме я.

— Прибрахте я?

Ким се обърна, погледна към Шрам и видя зад очите му дивашката радост, която трагедията предизвикваше в този човек. За него подобна тъжна случка беше триумф, ново доказателство за правотата му — че Глината си е Глина и никога не може да се издигне, да стане *наистина* човек. Но Шрам не разбираше. Никога нямаше да разбере. Трябваше да е живял там — първо в мрака, после в Единицата заедно с Люк и Уил, Дейо и Ребека.

Ким въздъхна — за първи път осъзна колко огромна е загубата. Те бяха *нещо*. Нещо ярко, хубаво, чудесно. Имаше време, когато *те* обещаваха всичко. Като прекрасна златоока птица. Птица в клетка — която никога не е летяла.

— Хайде пак на работа — подкани го Шрам и го докосна по рамото, но Ким отблъсна ръката му.

— Не ме пипай! — погледна го той сърдито. — *Не смей* да ме пипаш!

Видя как в очите на мъжа проблесна гняв и усети как в отговор нещо дълбоко вътре в него се втвърдява. Роб или не, той нямаше да търпи това нито миг повече. Оттук нататък щеше да се бори, когато и да се сблъскаше с нещо подобно — не само заради себе си, но и заради онези, които вече ги нямаше и не можеха да се борят. Заради децата на мрака, които бе обикнал... и бе загубил.

Заради Люк, Уил и Дейо... и най-накрая заради Ребека.

— Извикай Кембъл — той впери дързък поглед в Шрам. — Веднага! Кажи му, че искам да говоря с него. Кажи му, че искам да се махна оттук.

* * *

Ръбовете на отвора бяха още горещи от огъня, с който си бяха прогорили пътя дотук. *Ю* се промъкна през него внимателно, сви се и се оттласна, както я бяха учили. Движението я отпрати към отсрещната стена, където безжизненото тяло на лейтенанта от охраната се бе отпуснало на стола, а ръцете му плуваха във въздуха пред него. Големи мехури кръв и мозък се надигаха от кървавата каша на мястото на главата му. Без изобщо да я е грижа, *Ю* го бутна настрана.

Бързият оглед ѝ показа, че човекът не е имал възможност да повреди пулта. Тя се обърна и погледна към дупката. Един от колегите ѝ надничаше оттам.

— Е? — подвижна той нетърпеливо. Използваше късовълновата честота, с която се свързваха помежду си.

— Всичко работи — отговори жената до бюрото. — Веза може пак да включи тока. Записите са у мене.

Тя се наведе над трупа, извади две малки касети от джоба до яката си и ги пхна в плота на пулта. Нямаше ток само две минути и половина, но времето беше достатъчно, за да задрънчат алармите долу в Чун Куо. Ескадрон от бързи, тежковъоръжени бойци сигурно вече се е отправил към тях. Записите трябваше да ги заблудят, може би дори да ги задържат за известно време, докато работата напреднеше.

Токът се включи изведнъж. На единия екран тя видя двама от техните, които стреляха в някакъв коридор; куршумите описваха дъги — кориолисов ефект, за който ги бяха предупредили. На другия екран видя фигура в копринени одежди, която плуваше безжизнена, по очи, в живописен басейн. Сред дългите черни кичури на косата се различаваше тъмночервено петно. На третия екран се виждаха двама стражи, които чакаха с гръб към голяма, покрита с тежка украса врата. Изглеждаха изплашени до смърт, ала решени да устоят.

Тя погледа още малко като омагьосана, после се извърна и се захвана за работа.

* * *

Криз стоеше на наблюдателната площадка и гледаше света под краката си. Често в потока на мислите си тя се беше спирала и бе поглеждала надолу за миг. Но сега беше друго. Този път беше наистина. Усещаше студеното разстояние под себе си. Сякаш само лист прозрачен лед я отделяше от това огромно пространство. Тя потрепери и погледна към стълбите, заслушана в непрекъснатия поток от новини, който се изливаше в ухото ѝ.

Беше минало добре. По-добре, отколкото се надяваха. Още две минути и всичко щеше да е тяхно.

— Криз! Криз! Там ли си?

Беше Дона, нейният лейтенант. В момента тя трябваше да се намира в покоите на Ли Юан.

— Пипна ли го?

— Не! Няма го тук! Изтървали сме го!

Криз се намръщи. Не беше възможно. Совалката му си беше на дока, а и по план трябваше да е тук.

— Не — припряно възрази тя. — Претърси навсякъде. Трябва да е тук!

Дона веднага се обади.

— И Куей Джен също. И него го няма!

— *Какво?!* — разтревожена и ядосана, тя се поколеба, след това се втурна нагоре по стълбите. — Идвам. Стой където си и не мърдай.

— Смени честотата и бързо заговори на трите жени от екипа, които бяха останали да пазят главната зала.

— Ан, ти стой където си. Веза и Йоана, придвижете се до другия край на залата. Там може да има някой.

Тя продължи да тича покрай повалените стражи през тлеещите, разбити стаи и най-накрая стигна до личните покои на Ли Юан. Тук, където очакваха, че ще е най-трудно, всичко беше недокоснато. Това повече от останалото я убеди, че Ли Юан го няма там.

— Съпругите? — попита.

— По-надолу — и Дона се приближи до нея. — Наложил се да запалим стаите. Стражите се съпротивляваха упорито.

— А Куей Джен?

— *Бил* е тук. Завивките в люлката бяха разхвърляни. Но бавачката му не знаеше нищо. Когато се събудила, го нямало.

— Значи е още тук — усмихна се тя. Новината я беше ободрила. — Това е добре. Хайде тогава да намерим малкото копеленце!

* * *

Цен-ли потрепери. Чуваше ги да идват — тежките им специални магнитни ботуши дрънчаха на всяка крачка.

— Само още минутка! — процеди той шепнешком през зъби. — Само още една минутка!

Куей Джен вече беше настанен в малката ракетка, която наричаха „ковчега“, и завързан с паяжина от кабели в нишата, където обикновено дежурните инженери държаха запасната бутилка с кислород. Сега нямаше нито време, нито място за удобства, трябваше да мине и така. А ако не успееша — е, все беше по-добре, отколкото да умрат отвън. Смъртта с всеки изминал миг ставаше все по-сигурна.

Беше в тесния сервизен бокс до блистера, който държеше малката, прилична на бръмбар сервизна ракета. Вече повече от минута си играеше с ключалката на ръчното управление — опитваше се да го отвори и задейства, нямаше гаранции, че ще може да се върне на ракетата. Привиждаше му се как тя се понася бавно по своя кил, дълъг две *ли*, а външният люк е отворен към вакуума. Ако Куей Джен не замръзне до смърт, щеше да се задуши. Освен ако Цен-ли не успееше

някак да се вмъкне обратно вътре и да затвори външния люк с ръце. А дори и да успееше, щяха да имат въздух само за дванайсет часа.

Работата вървеше на зле. С всяка секунда — все по на зле. Той изсумтя и яростно фрасна тежката ключалка, докато псуваше под нос.

— Щракни бе, гад, щракни! — Тя удържа още миг, после изсъска и поддаде. Автоматите изхвърлиха таблото напред и то го фрасна в лицето.

— Майната ти и на тебе! — разсмя се той по средата между облекчението и чистата паника. Бързо се протегна, завъртя ръчката и я извади. Веднага чу приглушеното трополене на печатите — наместваха се. Сега сервизното помещение беше затворено херметично и двата му изхода бяха запечатани. Почувства се по-добре, по-сигурно. Щеше да им отнеме няколко минути да ги срежат. А за няколко минути...

Понечи да се обърне, но нещо на таблото привлече вниманието му. Шайба. Беше фино калибрована от нула до две. В момента сочеше едно. Втори набор от цифри бележеше ротационната скорост. Веднага разбра какво е това. Усмихна се и бавно завъртя шайбата надясно. После рязко, почти злобно я тресна обратно наляво, остави я така и се обърна към отворения блистер.

* * *

Когато удари, Криз беше край басейна. За миг я връхлетя усещане за тежест, за натиск, а след това отначало бавно, но после все по-бързо започнаха да се случват разни неща. Първото чувство беше доста приятно — някаква лекота, колкото телесна, толкова и душевна. Преди да се сети какво я е ударило, огромната водна повърхност пред нея започна да се надига и да се разкъсва.

В микрофона в ухото ѝ изведнъж се разнесе паническа врява. Дворецът забавяше въртенето си! Някой го беше спрял!

— Ан! — изкрещя тя. Краката ѝ за миг се отлепиха от пода. — Какви ги правиш, да ти го начукам?

Последва тишина, след това се разнесе гласът на Ан:

— Какво става? Ай-я! Какво става?!

Криз разбра веднага. Гравитацията. Някой се беше добрал до другия край на контролната зала преди тях. Щом се сети за това, гласът на Веза изкрещя в ухото ѝ:

— Запечатан е! Някой го е запечатал!

— Използвай експлозиви! — кресна ѝ Криз. Вече се носеше на известно разстояние над пода. Огромни буци вода се издигаха напред и нагоре над басейна. Представяше си какъв хаос е навсякъде. — Като проникнеш вътре, там има контролно табло. Внимавай да не го повредиш. Нагласи шайбата обратно на една атмосфера.

Усещаше как с всеки миг олеква, докато огромният дворец се върти все по-бавно, гигантските му двигатели забавят ход и вървят към пълно спиране. Скоро целият щеше да е също толкова безтегловен, както в залата.

Изведнъж всичко беше тръгнало на зле. Много зле!

— Веза, аз...

Корабът потрепери. Сякаш нещо се беше ударило в него. Нещо грамадно. Криз усети как се мята над басейна, как огромни водни стени я блъскат и преобръщат. Ударите убиха скоростта. И точно когато си помисли, че всичко е приключило, последва втори, много посилен взрив, който като че ли я вдигна и я разтърси, а после я метна надолу като огромна ръка, която я притисна здраво към дъното на басейна и я смачка.

* * *

От сто *ли* разстояние първият боен кораб забеляза какво става и го засне с камерата. Светлинният ореол около контролната зала трепна, после се замъгли. Бавно, почти грациозно спиците в долния край започнаха да падат, залата — да се откъсва от ръба. Само след мигове цялата станция, като че ли се разтресе и бавно започна да се накланя. Странни електрически следи проблеснаха покрай доковия модул най-отгоре. Другият край на залата се люшна навътре, към пръстена, ала още преди да се удари, целият дворец се разтърси и се разпадна като крехка стъклена фигурка.

За миг екранът на бойния кораб сякаш пламна. После избледня много бавно до мъждукащо, обсипано с въглени черно. По

аудиовръзката се чуваше силно съскане на статично електричество.

— Какво стана?! — вряза се през шумовете глас. — Какво става там, в името на всички богове?!

— Край — тихо, невярващо отговори пилотът. — Куан Ин да ни пази. Край!

ГЛАВА 23

КАМЪКЪТ ОТВЪТРЕ

— Разбирам — сериозно потвърди Цу Ма. Седна съвсем пребледнял. — Намерили ли са някакви отломки?

Човекът на екрана видимо се съсредоточи, след това кимна. Беше подключен към таблото пред себе си и в момента получаваше сведения.

— По-голямата част от останките са си останали там горе, но много са паднали. Има сведения за големи отломъци, паднали в морето край брега на Гвинея.

Цу Ма извърна поглед за миг, после отново се обърна към екрана. Цялото му лице се беше вцепенило, в очите му проблесна внезапен гняв.

— *Кой* го е направил?

Този път човекът изобщо не се поколеба.

— Ю. В Киев са получили двуминутен запис, заснет в Ян-джин, преди системите да изключат.

— Ю... — прошепна той. — Но как са попаднали на борда? Човекът от силите за сигурност поклати глава.

— Още не знаем, *чие* хсия. Разследването среща известни... трудности.

— Трудности? — тангът веднага стана подозрителен. — Що за трудности?

— Ами... — колебанието издаваше колко му е неловко. Този човек знаеше всички стари истории за съобщаването на лоши новини. — Като че ли в този сектор липсват половината от дневните записи.

— Липсват?! — Цу Ма се разсмя дрезгаво. — Невъзможно. Има резервна апаратура и за резервната апаратура, нали?

Мъжът наведе глава.

— Така е, *чие* хсия, но запис няма. Има дупка.

Цу Ма се замисли. *Ван Со-леян. Беше негова работа.* Но как да го докаже? Как да го свърже с тази гадост? И после като студена вълна, която охлади гнева му, го порази мисълта какво означава това за Ли

Юан. Цялото му семейство беше загинало. Цу Ма потръпна и леко се извърна — от съседната стая се чува гласове. И точно в този миг като някаква отвратителна подигравка се разнесе силният жизнен смях на Ли Юан. *Не се смей, Ли Юан — съпругите ти са мъртви. И малкият ти син.*

Едва успя да се принуди пак да се обърне към екрана.

— Свържи ме с проследяването. Искам обяснение.

Последва четирисекундно забавяне, после едно разтревожено лице замени офицера от силите за сигурност.

— Герхарт, *чие хсия*. Началник на службата за проследяване, Северно полукълбо.

Цу Ма веднага му се нахвърли:

— Какво е това, Герхарт?! Казват ми, че липсват половин ден записи! Възможно ли е?

— Не, *чие хсия*.

— Но е вярно.

— Да, *чие хсия*.

— Тогава как ще го обясниш?

Герхарт преглътна и заговори:

— Били са изтрити, *чие хсия*. Някой ги е премахнал.

— Някой? — изведнъж тонът на Цу Ма стана безжалостен.

Офицерът покорно сведе глава.

— Аз отговарям за това, *чие хсия*. Знам дълга си.

— Да не искаш да ми кажеш, че ти си го направил?!

Герхарт се поколеба и поклати глава.

Цу Ма пое дълбоко дъх, после заговори отново. Търпението му още малко и щеше да се изчерпи.

— Сега не е време да защитаваш честта си, човече. Искам да знам кой го е направил и по чия поръчка. И то възможно най-скоро. Разбра ли ме? Тогава ще говорим за дълг.

Герхарт понечи да каже нещо, но само се поклони. Цу Ма прекъсна връзката и втренчи празен поглед в слепия екран. Изсумтя, изправи се тежко и се обърна към вратата.

Там стоеше Ву Ши и надничаше вътре. Щом забеляза колко е пребледнял Цу Ма, пристъпи две крачки напред.

— Какво става, в името на всички богове?

Цу Ма облиза пресъхналите си устни, хвана Ву Ши под ръка и го поведе обратно. В съседната стая на дивана вляво седеше Ли Юан с чаша гъсто вино в ръка. Цу Ма погледна към Ву Ши и го подкани с жест да седне. Ли Юан се взря в него усмихнат, но усмивката му бързо се стопи.

— Какво е станало?

— Лоши новини — Цу Ма не смяташе да извърта. Знаеше, че няма никакъв начин да смекчи онова, което трябва да съобщи. — Янджин е унищожен. Оцелели няма.

Ли Юан зяпна, след това рязко сведе очи. Внимателно остави чашата си. Пребледня, без да ги погледне, стана и излезе.

Ву Ши се втренчи в Цу Ма — ужасът, който го бе завладял, се четеше по лицето му.

— Вярно ли е? — попита тихо. После поклати глава и се разсмя горчиво. — Разбира се... Ти не би си направил подобна шега — и си пое въздух. — *Куан Ин!* Как?

Гласът на Цу Ма трепереше. Най-накрая го бе усетил. Когато видя Ли Юан, когато трябваше да му каже...

— Ю. Терористи. Успели са някак да попаднат на борда.

Ву Ши поклати глава.

— Не е възможно.

— Така ли? — тонът на Цу Ма беше рязък. Твърде рязък. Махна неуверено с ръка и се отпусна до другия танг. — Съжалявам... но ето, възможно е.

— Ван Со-леян... — тихо произнесе Ву Ши, впери очи в празната врата.

— Да — съгласи се Цу Ма. — Няма кой друг. Носи неговия почерк.

— И сега какво?

Цу Ма се разсмя — поразяваше го целият ужас на иронията.

— Ще постъпим както предложи Ли Юан. Нищо. Докато не се сдобием с убедителни доказателства.

Но Ву Ши се изправи гневно.

— След това, което стана!

Цу Ма впери поглед в ръцете си.

— Нищо не се е променило. Дори и рухването на Янджин не може да оправдае действията ни, щом нямаме доказателства. Дори и

Ли Юан би го потвърдил.

Ву Ши изсумтя.

— Никак не ти отива да разсъждаваш така, когато някой тъгува. Той загуби син!

— И съпруги... — добави Цу Ма. Споменът за собственото му участие във всичко това го жегна. — Но ние не сме само мъже. Ние сме тангове. Трябва да действваме според закона, а не според инстинкта си.

— Какъв закон следва Ван Со-леян, когато ни унищожава, а ние не правим нищо? — Ву Ши прекоси стаята, след това се върна. — Не мога просто да стоя и да чакам, Цу Ма. Ако не направя нещо, ще се задавя със собствената си жлъч.

Цу Ма го погледна. Очите му бяха мокри от сълзи.

— Мислиш ли, че аз не се чувствам по същия начин, Ву Ши? Божове, ако беше толкова просто, с голи ръце щях да го попиляя! Но трябва да сме сигурни. Трябва да действваме справедливо. И никой да не може да ни обвини.

Ву Ши отново изсумтя.

— А ако не открием нищо?

Цу Ма мълча дълго. После отново погледна Ву Ши в очите и се усмихна мрачно.

— Тогава ще го убия — въпреки всичко.

* * *

Ван Со-леян се надигна раздражено и смъкна черната кадифена маска от очите си.

— Е? Какво има?

Прислужникът, коленичил до вратата, леко повдигна глава.

— Чи Хсин, *чие хсия*. Моли за аудиенция.

Ван погледна таймера до леглото и поклати глава. Сякаш се събуди изведнъж, скочи, наметна одеждите си и се отправи към кабинета си.

Разгневеното лице на Чи Хсин изпълваше огромния екран над бюрото. Едва изчака Ван да влезе в стаята и заговори:

— Какво означава това, Ван Со-леян? *Моята* совалка! Използвал си *моята* совалка!

Ван Со-леян се намръщи объркано, приближи се до екрана и вдигна ръка.

— Спри, братовчеде. Не зная за какво говориш. Какво с твоята совалка? Какво е станало?

Чи Хсин се разсмя цинично.

— Стига игрички, *братовчеде*. Това е сериозно. Може да означава и война.

Ван Со-леян обаче наистина беше озадачен. Чи Хсин го забеляза, намръщи се и като че ли се отдръпна от екрана.

— Искаш да кажеш, че нищо не знаеш?

Ван поклати глава — изведнъж го присви стомахът.

— Не... Значи е станало нещо?

Чи Хсин си пое дъх и му обясни по-спокойно:

— Получих новината едва преди минута. Ли Юан е мъртъв. Заедно с цялото си семейство. Янджин е разрушен. Паднал е от небето.

Ван Со-леян усети как го облива мощна вълна от възторг, но лицето му си остана сковано като маска.

— Ах... — само това успя да каже. Но новината беше като нежен вятър, появил след вековна суша, знак за разведряващия дъжд, който идва.

Чи Хсин заговори отново.

— Значи нищо не си знаел?

Ван поклати безмълвно глава. Но щом чу новината, изведнъж разбра. Мах! Мах вече се беше включил!

— Кой знае освен тебе?

— Личните ми прислужници. И неколцина от охраната ми.

— Значи няма проблеми. Совалката е била унищожена при експлозията. Без съмнение никой не би могъл да я проследи до тебе.

Щом го каза, вече знаеше какво трябва да предприеме. Кого да подкупи, кои записи да унищожи. *Щеше* да има следи. Движението на совалката *щеше* да бъде записано. Но трябваше да се вземат мерки — и то веднага — всичко да се заличи.

— Никакви оцелели ли няма?

— Никакви.

Отново с мъка успя да скрие бурната радост, която го обзе при тази новина. Пое си дъх и кимна.

— Остави на мене, Чи Хсин. Ще се погрижа да не останат никакви следи.

— Заклеваш ли се, че нищо не си знаел, Со-леян?

Ван отприщи гнева си.

— Не ме обиждай, братовчеде! Нищо не знаех. И макар че тази новина ме радва, никак не ме радва вестта за твоите страхове. Мой дълг е да ти помогна, братовчеде.

Чи Хсин се умълча, след което едва-едва кимна.

— Това не ми харесва, Со-леян. Нито пък споделям радостта ти от новината. Тя удря в сърцето всички нас. Знаем колко мразиш Ли Юан, но помисли. Можеше и да си ти или пък аз. Който го е направил, той се е целил в Седмината — не само в Ли Юан.

Ван сведе глава уж засрамен.

— Съжалявам. Прав си, Чи Хсин. Но няма да плача, щом ме изпълва радост.

Чи Хсин се втренчи в него, после се извърна в профил към Ван Со-леян.

— Съзнаваш ли какви проблеми ще ни навлече това?

Съзнаваше го. И когато Чи Хсин изчезна от екрана, остана там, разкъсван между гнева и радостта — радост от новината и гняв заради това, че Мах беше изпреварил новите предложения в Камарата. Прибързаността на Мах щеше да му докара големи проблеми. И все пак... Де да можеше всеки ден да му носи такива проблеми! Бързо изтри секретен код, чрез който знаеше, че ще се добере до Мах и заличи всички следи зад себе си. По този начин се подсигури да няма никакъв контакт с него през деликатния период от няколко седмици, който му предстоеше.

Значи оставаше само да уреди въпроса със совалката. А това, както и всичко друго, щеше да стане чрез определени хора от домакинството на самия Чи Хсин. Те не знаеха с кого си имат работа — знаеха само, че като му я свършат, забогатяват. Нека се опитат да го проследят. Няма да успеят?

Ван Со-леян стана и се върна в спалнята на мъртвия си баща. Беше твърде възбуден и не можеше да заспи. И да не успеят да очистят

името на Чи Хсин, не беше кой знае колко важно. Седмината щяха да останат Петима. А без Ли Юан...

Разсмя се, притича до прозореца и дръпна завесите. Навън беше тъмно, луната светеше ниско над земята. След два часа щеше да се съмне. Протегна напред ръце с разтворени длани и ги погледна. Какви гладки бели длани... Дълго време ги съзерцава така, след това бавно ги сви в юмруци и се усмихна.

Нека да го обвиняват. Неговите ръце, ръцете на Ван Со-леян, щяха да са чисти.

Обърна гръб на прозореца и видя себе си там, в Съвета, срещу разгневените лица на Цу Ма и Ву Ши, обуздавал собствения си гняв.

— *Отнасяте се несправедливо с мене!* — чу се да казва. — *Нищо не знаех за това!*

Беше истина. Разсмя се радостно. Да, този път това беше почти истината.

* * *

Ли Юан лежеше в тъмната стая, потънал в скръб — тъгата притискаше гърдите му като огромна тежест и го смазваше; черен, тежък воденичен камък, под който лежеше безпомощен. Всяко движение му струваше усилия, всеки с мъка поет дъх беше предателство. Към мъртвите.

В тоя миг на вцепенение, на безсмислена празнота някой се промъкна в стаята и коленичи до него. Цу Ма. Усети ръката на по-възрастния на тила си, сред тъмната коса; усети мокротото му чело, мекия допир на буза до неговата. Със затворени очи притисна силно другия към себе си и тлеещата скръб се заизлива от него. Когато болката сякаш понамаля, усети как Цу Ма се отдръпва и го пусна. Надигна се — чувстваше се кух, втренчил празен поглед в мрака.

— Такава загуба...

Цу Ма не довърши думите си. Ли Юан бавно извърна лице към него. Усещаше натиск горе в гърдите — пареща нужда да каже нещо, ала нищо не му идваше на езика. Закашля се и едва не се задави, после изведнъж наведе глава — острата болка пак го прониза.

В дъното на стаята вратата се отвори бавно.

— *Чие хсия...*

Цу Ма извърна глава, стана и се приближи.

— Какво има?

Последва бърз шепот и Цу Ма се върна.

— Юан... моля те, ела и си измий лицето. Генерал Райнхарт е дошъл. Има новини.

Ли Юан се изправи бавно. На светлината, която идваше откъм отворената врата, лицето на Цу Ма се виждаше ясно. Виждаше зачервените му очи, мокрите му бузи.

— Райнхарт? — запита той. — Мислех, че никой не знае...

Намръщи се и отместа поглед към прислужника на вратата.

Щом Райнхарт знаеше, че са тук, значи имаше пробойна в охраната. Знаеше само Цен-ли.

Цу Ма протегна ръка и го хвана за лакътя.

— Поосвежи се, братовчеде. После ела в кабинета ми.

Ли Юан впери поглед в него и поклати глава.

— Не. Ще дойда така. Сълзите не са повод за срам.

Докато вървяха, прислужниците и стражите свеждаха глави — не смееха да ги погледнат. Всички знаеха за случилото се. Мълвата беше плъзнала из двореца преди час. Ала въпреки това не можеха да не забележат осанката на Ли Юан. Такова достойнство в скръбта. Такава сила.

В кабинета на Цу Ма Ву Ши се приближи до него, прегърна го и излезе. Цу Ма кимна на личния си секретар и също излезе. Секретарят се поклони ниско, приближи се до вратата в дъното и я отвори. Райнхарт влезе в стаята.

— Тук съм, ако имате нужда от мене, *чие хсия* — поклони се отново секретарят, излезе и затвори вратата зад себе си.

Ли Юан остана в стаята със своя генерал.

— Кой ти каза, че съм тук, Хелмут?

— Цен-ли, *чие хсия*.

Ли Юан млъкна озадачен. Райнхарт не беше въоръжен, но тангът продължаваше да подозира някакъв капан.

— Кога ти го каза?

— Преди по-малко от час, *чие хсия*.

Ли Юан се разтрепери. *Ти не си ли чул?* — едва не кресна той, но после осъзна, че Райнхарт трябва да е чул всичко още преди да са

съобщили на него. Пристъпи напред.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че говорих с него, *чие хсия*. Той ми каза къде сте. За мене... — генералът се поколеба и се усмихна плахо. — За мене беше голямо облекчение, господарю.

Ли Юан разбра веднага.

— Смятал си, че съм мъртъв?

— Целият свят смята, че сте мъртъв.

— А Цен-ли? — Ли Юан направи крачка напред. Съмнение и надежда се бореха на лицето му.

— Жив е, *чие хсия*. И той, и Куей Джен.

Ли Юан се разсмя слисано.

— Куей Джен? Жив?!

— Един разузнавателен кораб ги прибрал. Ракетата им била повредена, но на тях им нямало нищо.

— Ракетата ли?

— Малка сервизна ракета. Оцеляла след експлозията. Извадили късмет. Сред отломките и тя изглеждала като отломка. Само визуалният контакт ги спасил.

Но Ли Юан почти не го слушаше. Той бързо прекоси стаята, наведе се над бюрото на Цу Ма и огледа уредите. Нетърпеливо се обърна към Райнхарт:

— Къде са те сега? Как мога да се свържа с тях?

Генералът се приближи, набра кода, отдръпна се и остави Ли Юан сам, надвесен над екрана.

На екрана се появи лице на войник, който бързо се поклони и повика някого. Личеше си, че са очаквали този момент.

— Цен-ли! — възкликна радостно Ли Юан, щом познатото лице се появи на екрана. — Как си?

Цен-ли се поклони и се усмихна. Очите му бяха мокри.

— Живи сме, ваше височество.

— А синът ми? Къде е синът ми?

Друг войник донесе Куей Джен и го подаде на Цен-ли. Той отново се обърна към екрана, гушнал заспалото детенце. Движението разбуди Куей Джен. Той се протегна, разплака се и взе да удря Цен-ли с ръчичка по врата. След това се успокои и млъкна.

— Куей! — тихо го повика Ли Юан. По бузите му се стичаха радостни сълзи. — Малкият ми Куей...

Цен-ли мълчеше. Силни чувства едно след друго се сменяха на лицето му. Той се овладя и заговори отново:

— Бяха Ю, ваше височество. Чух ги. Но корабът... — поколеба се, но изплю камъчето: — Беше совалката на Чи Хсин. Със секретните му кодове.

Ли Юан изправи гръб. През тялото му премина тръпка. Стана му студено.

— Сигурен ли си, Цен-ли?

— Стражите ви бяха прекрасни, ваше височество, ала бяха предадени.

Ли Юан изстена. Временното му облекчение, че са живи, го бе заслепило за всичко останало. Ала съпругите му си бяха мъртви, а дворецът — разрушен. Сега се оказа, че и Чи Хсин го е предал.

— Значи не е Ван Со-леян? — произнесе тихо.

Тресеше го. Внезапната люта омраза измести скръбта и щастието.

— Нямам основание да... — започна Цен-ли и млъкна: беше забелязал погледа на Ли Юан. — Ли Юан, аз...

— Братята ти знаят ли, че си жив? — изведнъж Ли Юан промени темата.

— Те... те още не знаят, ваше височество.

— Тогава сам ще ги осведомя. Щом си жив, няма да позволя те да скърбят.

Цен-ли зяпна и се поклони. Беше разбрал.

— И, Цен-ли...

Той отново вдигна глава и срещна погледа на Ли Юан.

— Да, ваше височество?

— Не зная как си успял, но съм ти невероятно задължен. Каквото и да поискаш, ще го имаш.

Цен-ли се усмихна тъжно.

— Има само едно нещо, което искам, братовчеде Юан. Искам го мъртъв.

— Кого? Чи Хсин?

Цен-ли продължаваше да се усмихва тъжно.

— Не. Другият...

— Ах, да... — Ли Юан си пое дълбоко дъх. — Да. Аз също.

* * *

Цу Ма го чакаше в преддверието.

— Е? — нетърпеливо се спусна към него.

— Цен-ли е жив — усмихна се Ли Юан. — Синът ми също. Куей Джен.

Лицето на Цу Ма грейна. Прегърна силно Ли Юан, после отстъпи назад и се навъси.

— Значи знаем какво е станало?

— Да — сведе глава Ли Юан. — Обаче май сме сбъркали.

— Сбъркали?

— Не е братовчедът Ван. Или поне не е действал пряко. Бил е Чи Хсин.

— Чи Хсин? — Цу Ма се разсмя невярващо. — Ами! Не му стиска! — но забеляза, че лицето на Ли Юан е все така сурово, и поклати глава. — Какви доказателства имаме?

Ли Юан вдигна очи.

— Използвали са совалката му. И кодовете му. Какво още ни трябва?

Цу Ма се вгледа в него и кимна.

— Ако свикам Съвета, значи...

Но Ли Юан го хвана за лакътя.

— Не. Не сега. Сега ще действаме както аз кажа.

* * *

Чи Хсин се беше свил в краката на Ли Юан — едната му длан се притискаше към хладните плочки на пода, а другата беше вкопчена в полите на младия танг. Молеше го със сълзи на очи.

— Какво трябва да направя, за да те убедя, Ли Юан? Предадоха ме...

Ван Со-леян ги гледаше от дъното на стаята, навъсен и мълчалив. Бяха го направили на глупак. Собственото му лице го беше

издало. Но изненадата не беше доказателство, а Чи Хсин си бе замълчал за срещите им. Нямахше значение какво мислят Ли Юан или другите за себе си. Пред света те се нуждаеха от доказателства, а ги нямаха.

— Предали са те? — гласът на Цу Ма беше натежал от сарказъм. Изсумтя презрително, извърна се и се приближи до застаналите по-встрани Ву Ши и Вей Чан Ин.

Ли Юан се наведе и изтръгна коприната от ръката на Чи Хсин — див, грозен жест. Чи Хсин огледа танговете и отново смирено сведе глава. Всякакво величие бе изчезнало от осанката му. Сега той молеше за живота си. От друга страна, Ли Юан изглеждаше почти демоничен. Лицето му беше като на ястреб — безмилостно, почти нечовешко в неприкритата си жестокост. За миг спря очи върху кока на Чи Хсин, рязко отметна глава и втренчи гневен поглед във Ван.

— И се заклеваш, че Ван Со-леян не е знаел нищо? Сигурен ли си, Чи Хсин?

Ван понечи да се обади, но Ву Ши го сръза:

— Дръж си езика зад зъбите, Ван Со-леян! Чи Хсин трябва да отговори!

Ван Со-леян изгледа кръвнишки Ву Ши, ала се подчини. Ако гледката на живото лице на Ли Юан го шокираше, това почти не можеше да го понесе. Как смееха да му говорят по този начин?

Чи Хсин трепна, но поклати глава.

— Ван Со-леян не знаеше нищо. Говорих с него само секунди след като научих. Мислех, че...

— Мислел си какво? — беше ужасно да чуваш студения гняв в гласа на Ли Юан.

Чи Хсин си пое дъх и пак заговори, забил поглед точно пред краката на Ли Юан:

— Не е тайна, че той те мрази, Ли Юан. Та си помислих... че това е негова работа.

— А не беше ли?

— Внимавай! — обади се Ван и пристъпи напред.

Така стояха нещата. Бяха зарязали всякакъв етикет. Ли Юан както винаги бе погазил традицията. А останалите му подражаваха. Бяха му съучастници.

Всички чакаха отговора на Чи Хсин.

— Нищо не знаеше, кълна се. Наистина се слиса, не се преструваше. Обаждането ми е записано. Аз...

— Стига! — изведнъж го прекъсна Ли Юан. Обърна гръб на Чи Хсин, прекоси стаята и застана пред Ван Со-леян. Поклони се едва забележимо и заговори:

— Чи Хсин, макар и опозорен, надали би казал подобно нещо ей така. А и записът — сигурен съм, че там се вижда точно онова, което той твърди — и вирна брадичка. — Така че, *братовчедо*, трябва да ти се извиня за онова, което поисках.

Ван Со-леян беше почервенял от гняв, ноздрите му трептяха, целият излъчваше възмущение, ала не каза нищо. Дори и с извинението си Ли Юан го беше обидил и се бе подиграл с традицията. А всички останали тангове гледаха и нищичко не казваха.

Ли Юан рязко обърна гръб на Ван Со-леян и погледна към Чи Хсин.

— Ами ти, Чи Хсин? С тебе какво да правим?

— Това са глупости... — обади се Ван, но преди да успее да каже още нещо, Ли Юан се обърна и грубо, почти брутално запуши устата му с длан и бутна главата му назад. Заговори яростно, като на васал:

— Млък, Ван Со-леян! Сега ще си мълчиш! Ясно?

Ли Юан рязко дръпна ръка, изгледа сърдито Ван, обърна се и остави Ван да опипва охлузените си устни. По бадемовите му очи си личеше, че е готов да убива.

Ли Юан пак прекоси стаята и се надвеси над Чи Хсин. Сега на лицето му бе изписано отвращение.

— Говори, Чи Хсин. Какво да те правим?

— Да ме правите ли? — Чи Хсин се обърна и погледна другите трима зад Ли Юан умолително, но и те го гледаха също толкова сурово, колкото и Ли Юан. Щом го забеляза, Чи Хсин пак сведе покорно глава. — Няма прецедент — прошепна той.

— За разрушаване на двореца няма — обади се Ву Ши, ала Ли Юан беше безкомпромисен.

— Ти предаде най-свещеното доверие, Чи Хсин — онова, което свързва нас, длъжните да управляваме Чун Куо. Самият аз бих искал да те видя мъртъв, а синовете ти — заровени в земята до тебе. Но не

решавам сам за себе си. Трябва да преценим как най би подобавало да действаме според длъжността си.

Ли Юан млъкна и се обърна към застаналите малко по-нататък трима тангове.

— Трябва да вземем решение още сега и да действаме веднага. Точно в този случай не бива да се показваме нерешителни. Има хора, които биха се възползвали от очевидното объркване сред нас — пое си дълбоко въздух и най-после го изрече: — Чи Хсин трябва да се раздели с властта.

— Не! Не можеш да направиш това! — гневно кресна Ван Со-леян. — Тук сме шестима! Трябва да изчакаме Ху Тун-по! Трябва да се свика Съветът!

Ли Юан се напрегна, ала не погледна към него. Когато отново заговори, думите му бяха премерени, сякаш Ван не беше казал нищо:

— Чи Хсин трябва да го направи заради нас. Трябва да излезе пред света и да си признае стореното. И тогава пред всички да се откаже от властта. А земите му да минат под управлението на Седмината. Ще управляваме Южна Америка като колония, с губернатор, който ще ни докладва направо в Съвета.

И Чи Хсин, и Ван Со-леян мълчаха. Ву Ши, най-старият от тях, беше този, който се обади:

— Така трябва да стане. Заради всички нас. А ти, Чи Хсин, ще станеш спящ дракон. Ще се оттеглиш в имението си и няма да се бъркаш повече в работите на света. Жените и синовете ти ще живеят, ала няма да наследят нищо.

При тези думи Ван Со-леян скочи и застана между Ли Юан и останалите.

— Пак казвам: така не може! Това трябва да го реши Съветът!

— Значи си против? — сърдито го сръза Цу Ма.

— Има традиция... — започна Ван, ала Ли Юан го прекъсна:

— Ще гласуваме. Още сега.

Ван Со-леян се обърна ядосано към него:

— Не! Така не е редно! Няма го Ху Тун-по. Не можем да действаме така!

— Тъй ли? — изхриптя Ли Юан. — Значи още не си ме разбрал, братовчедо? Жените ми са мъртви, дворецът ми — взривен в небето. А ти ми говориш за традиция... — изсмя се презрително. — Щом се

притесняваш толкова, хайде да се съобразим с традицията по следния начин: ще броим братовчеда Ху за глас „против“. Така ще бъде ли честно, Ван Со-леян? Редно ли ще бъде?

Ван се наежи.

— Ами Чи Хсин?

Ли Юан поклати глава.

— Чи Хсин няма думата.

— Няма думата?

Ли Юан заговори ядно. Изговаряше всяка дума отделно, натъртено:

— Ще бъде както казах. Той няма думата.

Ван Со-леян го гледа втренчено още миг, след това рязко се извърна.

— Правете каквото си щете тогава. Аз не участвам.

— Чисти са ти ръцете, а, братовчеде? — изрече Цу Ма. Но сега това нямаше значение. Все едно че го беше казал Ли Юан.

— Ще го направиш ли? — Ли Юан сведе очи към Чи Хсин.

— Имам ли избор?

— Не ти — поправи го Ли Юан. — Ние нямаме избор. Сам аз, както вече казах, бих те убил моментално.

Чи Хсин се поколеба, наведе се още по-ниско и нещастно долепи чело до пода.

— Тогава ще направя каквото кажете.

* * *

Ли Юан стоеше на балкона пред покоите на мъртвите си съпруги, обгърнат с плътно наметало. Беше тъмно и хладно. Над него тънък, разпокъсан облак се носеше на пресекулки в небето. През гъстите листа на лозата светлината на нащърбената луна покриваше всичко с матово сребро.

Куей Джен спеше. Бяха изпратили Цен-ли вкъщи при братята му. Под Ли Юан в двора на двореца мълком обикаляха двама стражи. Като че ли само той нямаше покой. Обърна се, въздъхна, загледа се в тихите, празни стаи и в главата му нахлуха спомени.

Колко странно. Преди, ако го бяха попитали, би казал, че онова, което изпитва към тях, не е любов, а по-скоро топла привързаност, чувство за комфорт, сигурно би се усмихнал унесено и би поклатил глава, озадачен от въпроса. Но едва сега разбираше колко глупав е бил. Колко детински е разсъждавал. Едва сега, когато скърбеше, че ги е загубил, най-накрая беше разбрал колко много означават за него.

Любов. Колко ясно чуваше сега думите на баща си. Любовта беше онова, което се проваляше. Любов, нещо твърде безплатно, твърде крехко, за да можеш да го запазиш и задържиш, и все пак в края на краищата нямаше нищо по-силно и нищо по-истинско от любовта.

Потръпна, протегна се — беше неописуемо изтощен. В големия свят дори в този миг ставаха огромни промени. Под ръководството на Ву Ши Чи Хсин напускаше властта и назначаваха губернатор, който да управлява континента Южна Америка. Ала тези промени, колкото и огромни да бяха, му се струваха нищо в сравнение с промените в сърцето му. Тях нямаше как да измери. Те засенчваха самите звезди и хвърляха гигантски черни сенки върху наблюдаващото око.

Да — помисли Ли и наведе глава. — Смъртта, а не любовта е господар на този свят.

И както стоеше там и гледаше празните стаи, той си спомняше ту това, ту онова. Сред празнотата виждаше как втората му съпруга, Лай Ши, се обръща и го поглежда, а после се засмива с онова странно, закачливо трепване на устните, както умееше единствено тя и което го караше да се усмихва. Зад нея най-младата, Фу Ти Чан, четеше стар любовен роман. Черната ѝ като въглен коса — изящен воал над бледото ѝ лице. Тя извърна поглед към него и дъхът му секна — изведнъж невинността в черните ѝ очи му се бе сторила прекрасна. А обърнеше ли се, виждаше Миен Шан там, в дъното на стаята, пред голямото огледало, как се усмихва, докато люлее сина си, и тихичко му пее. Колко обичаше странния начин, по който присвиваше устни, докато пееше! Колко му липсваше сега...

Спомените се стопиха, изчезнаха. *Празни стаи* — помисли си той. — *Това ми остана. Празни стаи.*

Допря длан до врата си — пръстите му бяха странно топли върху охладената от нощта плът. Той натисна, после леко подръпна кожата — усещаше силата на мускулите, твърдата кост отдолу; всичко бе толкова маловажно, толкова преходно. Прах, който вятърът ще разпилее. Може

би тогава беше най-добре да си отиде така, както си бяха отишли те — в един кратък, внезапен взрив от болка. Болка, а после... нищо.

— Най-добре... — изрече го тихо, отпусна ръка и скръцна със зъби срещу внезапно облялата го вълна от чувства. Най-добре? Кой ли знаеше какво е най-добре? И все пак той беше длъжен да знае — или поне привидно да знае. Точно това правеше скръбта му различна, особена. И въпреки всичко беше само скръб, същата като скръбта на безбройните милиони, страдали от самата зора на човечеството досега.

— Вечно ли ще е така? Трябва ли сърцето да се превръща в камък?

Остана там дълго — чувстваше се някак отвратен от себе си. След това рязко прекоси стаята, отиде при спящия Куей Джен, събуди бавачката и ѝ нареди да приготви детето за път.

* * *

Фей Йен го посрещна в голямата зала на Хей Шуй. Не я беше предупредил, че ще идва, и тя не бе успяла да се приготви. Беше си наметнала бледосин халат и прибрала назад дългата си черна коса, но лицето ѝ не беше гримирано, нито ноктите — лакирани. От години не я беше виждал толкова естествена. Колебливо, с изписана на лицето ѝ дълбока почуда тя се приближи към него и коленичи в краката му със сведена глава в очакване на нарежданията.

— Чу ли? — попита той тихо.

Тя кимна едва-едва и застина.

— Аз... — той се огледа. Усещаше присъствието на стражите пред вратата, на бавачката зад него, гушнала Куей Джен. Извърна се рязко и им махна, че са свободни. После се наведе, повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Трябва да поговоря с тебе. Аз...

Очите ѝ — най-прекрасното нещо в нея — го накараха да изгуби дар-слово. Той коленичи близо до нея — усещаше топлия ѝ сладък мирис, голотата ѝ под халата и искаше само да я прегърне, да затвори очи и да я притисне към себе си.

Тя се дръпна назад.

— Защо?

Стрелна с очи ръката му, увиснала неловко във въздуха между главите им, а след това отново срещна погледа му. Напрежението в очите ѝ го изненада.

Отдръпна ръка и сведе глава. Как да ѝ обясни какво го е накарало да дойде? Беше нещо повече от внезапен импулс, ала знаеше колко неразумно ще прозвучи. Всичко между тях бе свършило още преди години. И да дойде сега тук...

— Какво искаш, Ли Юан?

Гласът ѝ сега беше по-мек. Погледна я — не знаеше какво да очаква — и забеляза, че го гледа странно. Очите ѝ сякаш искаха да го погълнат.

— Мислех си... — започна жената и млъкна. Леко отвори уста — мека и влажна — там, пред него, също като в сънищата му.

— Мислех си за тебе — изрече той. — За нас.

Забеляза болката в очите ѝ и за първи път осъзна, че и тя е страдала; видя празнотата, която никакви случайни любовници не можеха да запълнят. Бавно, нежно протегна ръка и я погали по бузата.

— Недей — отрони тя, но бузата ѝ леко се притисна към пръстите му и превърна думите в лъжа.

Той потръпна.

— Те са мъртви...

На лицето ѝ пак трепна болка — ужасно беше да я гледа такава. И тя кимна.

— Обичаше ли ги?

Пръстите му замряха.

— Мислех, че не ги обичам. Но сигурно съм ги обичал... Боли.

Тя сведе глава. Очите ѝ се бяха насълзили.

— Затова ли си дошъл? Заради тях?

Той пое въздух — дълбоко, продължително.

— Не знам.

За миг си помисли дали да не ѝ разкаже за онзи миг — отвън, в тъмното, под луната — когато ясно бе прозрял всичко. После поклати глава.

— Не — каза ѝ най-сетне. — Не е заради това. Или не само заради това. Ти... ти ми липсваше.

— Аз съм ти липсвала... — в гласа ѝ отново трепна предишната мъка. Видя как се смръщи лицето му и омекна. — Ли Юан, аз... —

отпусна глава надолу и преглътна. — Съжалявам. Трудно е. Понякога е по-трудно, отколкото бих могла да го понеса.

Той кимна.

— Знам.

Погледна я по-внимателно, забеляза малките, едва видими бръчици около очите, устата и по шията ѝ и си спомни, че е по-голяма от него с осем години. Съпруга на мъртвия му брат, а някога — и негова. Ала все още беше красива. Все още беше най-красивата жена, която бе виждал някога. Отново му се прииска да я целуне, да я прегърне, ала нещо го удържаше. Между тях стоеше смъртта и хвърляше мрачна сянка помежду им.

Той се изправи, извърна се.

— Не знам какво искам. Объркан съм. Мислех... Мислех си, че ако дойда тук, всичко ще се изясни. Че всичко пак ще бъде като преди.

Тя се разсмя — за първи път. Тъжен, грозен смях. Той се обърна към нея и забеляза, че цялата мекота на лицето ѝ е изчезнала.

— Нарочно ли си толкова жесток, Ли Юан, или в тебе все още има някаква болнава невинност, която те прави толкова безчувствен?

— Не исках да...

— Винаги го правиш, без да искаш. Просто го правиш.

Тя се облегна назад, впила сърдит поглед в него — всичкото ѝ смирение беше изчезнало. Изведнъж отново заприлича на жената, която познаваше и с която бе живял. Равна нему. Винаги равна нему.

— Такъв глупак ли си, че не разбираш?

Той поклати глава, ала вече бе започнал да разбира.

— Не може да е като преди — тя се изправи бавно и се приближи към него. — Не само смъртта ни разделя. Не само другите жени и мъже. Времето ни е променило, Ли Юан. Направило те е такъв, какъвто си. Мене също. Останала е само външната форма — похабени от времето обвивки, които приличат на нас, някогашните — погледна го в очите. — Не можем да се върнем назад, Ли Юан. Никога.

Той мълчеше разколебан.

— Обичаш ли ме още? — попита го тя изведнъж. Погледът ѝ беше яростен, безкомпромисен, но в очите ѝ виждаше и нещо друго — нейде дълбоко навътре; може би го криеше дори и от самата себе си. Слабост. Нужда. За първи път и той се усмихна — с нежна, жалостива усмивка.

— Никога не съм преставал да те обичам.

Цялото ѝ лице сякаш трепна и се преобрази — стана по-грозно, изкривено от болка, но и някак си по-красиво. Не го бе очаквала. Дори да се беше надявала, отговорът му я изненада.

Тя сведе очи, извърна се. Изведнъж цялата ярост я бе напуснала. Гърдите ѝ се повдигаха учестено, опряла беше ръце на кръста, сякаш за да удържи чувствата си. Но щом се обърна, на лицето ѝ се изписа гняв.

— Тогава защо? Защо стана това, щом е вярно?

Не знам — помисли си той и за първи път разбра, че е така. Дали можеше да се поправи? Той беше виновен за всичко, което се бе случило между тях. О, да, тя му беше изневерила — но какво е изневяратата? Беше постъпил с нея жестоко, твърде жестоко. Нейна ли беше вината, че се е оказала несъвършена? Дали не беше обичал само съвършенството ѝ?

— Бях млад, Фей Йен. Може би твърде млад. Бях несправедлив към тебе. Сега го разбирам.

Тя ахна и колебливо поклати глава.

— Какво казваш? — цялото ѝ лице беше напрегнато, погледът ѝ излъчваше недоверие. Тя се страхуваше от думите му, страх, че ще се поведе по него и той пак ще я зареже. Стари рани, дълбоки рани. Защо да ги отваря отново, освен за да ги излекува?

— Уморен съм — най-после се обади той. — Страдах. Но не затова съм тук, Фей Йен. Нито пък искам да ти причинявам болка — поклати глава. Наистина го болеше. — Това е последното, което искам, повярвай ми.

Сега гласът ѝ трепереше.

— Тогава какво? Какво искаш?

Той я погледна и отново я видя такава, каквато я виждаше някога, с очи пречистени от всякаква ревност и омраза.

— Искам да съм с тебе. Да опитаме отново.

Тя извърна лице.

— Не, Юан, не е възможно.

— Защо? — прошепна слисан. Грешно ли я беше разбрал? Бе си помислил, че... — Фей Йен? Какво има?

Тя се завъртя леко, погледна го, след това се обърна и побягна въвн от стаята. По някакъв начин все още беше мъничко влюбена в

него. Той направи три крачки към вратата в дъното, но се спря. От болка и обърканост му се виеше свят. *Но ако тя ме обича...*

Постоя нерешително, после се обърна и се върна в антрето. Махна на стража и той хукна да доведе бавачката и Куей Джен. Докато ги чакаше, Ли Юан се приближи към входната арка, загледа се в хълмовете на изток и си спомни как някога беше ловувал там, из горите, с брат си Хан Чин.

Лош спомен — горчеше в гърлото му като жлъчка. Обърна се ядосано и кресна на бавачката да побърза. И без да крие мъката си, излетя през вратата. Не обърна внимание на стражите и затича през тревата към ракетата си.

— Накъде, чие хсия? — попита го пилотът и погледна през рамо първо към него, след това — и към бавачката, която бързаше през тревата, прегърнала Куей Джен.

„У дома“ — за малко да каже той, но още щом си го помисли, осъзна, че няма място на земята, което наистина да може да нарече свой дом.

— Фукиен — реши най-после. — Свържи се с Цу Ма. Кажи му, че съм променил решението си. Че бих искал да остана при него.

ЕПИЛОГ: ЛЯТОТО НА 2210 ГОДИНА СЛЕД ДЪЖДА

*По края на небесно есенните
облаци са тънки,
карани на запад от хиляда
ветрове.*

*Светът е хубав призори след
дъжд;
дъждът няма да повреди
реколтата.*

*Граничните върби растат
кралски зелени,
а хълмовете почервеняват от
планински круши.*

*Див плач се надига от кулата.
Самотни дива патица се носи в
празното.*

*Ту Фу,
„След дъжда“,
VIII в. от н.е.*

СЛЕД ДЪЖДА

Беше късно. Ким стоеше в единия край на площадката за кацане, до него стърчеше тънката фигура на Туан Вен-чан, а круизърът се появи над океана от северозапад — светлините му метяха тъмните води. В една ръка Ким държеше багажа си — малък, лек куфар с бележниците му, преносим комсет и копринени дрехи. В другата стискаше плика, получен само преди двайсет минути. Вътре бяха подробностите за новото му назначение.

Корабът се снижи и закръжи на север, на височина половин *ли*, докато от сигурността проверяваха кодовете; слабото бучене на двигателите му изпълваше тихия нощен въздух. После се издигна над тях като пчела, прелитаща от цвят на цвят, и кацна на площадката с нежното свистене на хидравличната система.

Туан погледна към Ким и се усмихна, за да му покаже, че той ще е пръв. Ким му върна усмивката — беше доволен, че Туан е преназначен заедно с него — и тръгна, докато люкът се отваряше, а рампата се разгъваше по площадката.

Северна Америка. Ето къде го изпращаха този път. Връщаха го на Източното крайбрежие. Нещо повече, искаха от него да се заеме с нещо ново — с генетика, точно онази област, за която старият Левър се бе опитвал да го спечели толкова дълго и мъчително. Усмихна се иронично — след всичко, през което бе минал, беше в състояние да вижда смешната страна на нещата. Усмивката му се разшири заради новините, които бяха дошли само преди час от Филадельфия.

На половината път по рампата спря и се обърна да погледне назад, да се опита да запази този последен образ на бездната Зом в ума си. Тук беше пораснал. Може би тук повече от всяко друго място, защото най-сетне беше осъзнал себе си. Тук беше станал цял. Толкова цял, колкото можеше да бъде без Джелка. И, следователно, бъдещето не изглеждаше така заплашително, както само преди седмици. Предстоящият съвместен живот с Джелка не беше недостижимо видение, а само отложено обещание.

Туан положи ръка на рамото му.

— За какво мислиш, Ким?

— Това място ще ми липсва.

Туан се разсмя изненадано.

— Наистина ли? След всичко, което се случи?

— Може би точно защото се случи. Но не само по тази причина.

Тук усетих връзката с нещата. Истинската връзка. Погледни, Туан. Имаш огромния океан под себе си и небето отгоре. Великолепно е, нали? И толкова открито. И *свързано*. Освен това...

Туан вдигна вежди, но Ким само се усмихна и остави мига да отлети.

— Чувам, че новият ни шеф е добър човек.

Ким сви рамене.

— Кървал определено е най-добрият в тази област, ако това имаш предвид. От всяка една гледна точка той сам е революционизирал генетиката през последните двайсет и пет години. „СимФик“ трябва да са платили цяло състояние, за да го измъкнат от „ИмВак“.

— Колкото и за тебе?

Ким се разсмя.

— Значи си виждал досието ми, а, Туан Вен-чан?

— Не. Но подочух това-онова...

Ким замислено извърна очи, после усмихнат върна погледа си върху Туан.

— Обаче ще е интересно, нали?

— И предизвикателно...

Да, реши той и се обърна, за да влезе вътре. Но дори и така, знаеше, че е само запълване на времето, записване, докато тя се върне. Докато видеше сините ѝ очи да му се усмихват отново.

* * *

Джелка стоеше на прозореца в апартамента на губернатора и гледаше навън. Зад подсиленото стъкло повърхността на луната беше тъмна, слънцето — бледо малко кръгче ниско в небето, видно през дебела оранжева мъгла. От изток, покрай бреговата линия на огромното етаново езеро, шпиловете на рафинериите се протягаха в

мрака, тънките им, подобни на игли форми бяха осветени от хиляди ярки лампи с волтова дъга. Зад тях базата Касини, град от четиристотин и осем хиляди жители, се простираше до подножието на ледения склон — висока стена от кристален азот.

Тя се извърна, прие чашата, която ѝ бе предложена, и се усмихна. Беше последният им ден на най-голямата луна на Сатурн. Утре „Меридиан“ щеше да отпътува за Марс. Така че тази вечер — „тази вечер“ беше понятие, което нямаше никакъв смисъл на подобно място — губернаторът даваше специален прием за най-видните граждани от деветте колонии. Те пристигнаха през последните шест дни и големият хангар на юг от града се изпълни с всякакви видове странни кораби.

За миг Джелка се огледа наоколо, за да възприеме всичко. Тук имаше странни, аскетични люде, слаби, със стегнати мускули заради тежките облекла, които носеха непрекъснато. Висока, ъгловата раса с бавни, обмислени движения. Продукт на сурова околна среда, осъзна тя и усети още веднъж нещо като страхопочитание към всичко това. Тук, в системата на Сатурн, живееха над два милиона души. Два милиона уста трябваше да бъдат хранени. Два милиона чифта бели дробове трябваше да дишат въздух. Два милиона тела имаха нужда от вода, топлина и защита от тежките елементи.

Температурата на огромното етаново езеро беше сто седемдесет и девет градуса под нулата. Немислимо жесток студ, който създаваше безкрайни технически проблеми на мъжете — и жените — работещи по луните на Сатурн в мини и предприятия или изследващи богатата смес от сложни хидровъглероди в огромни етанови езера като това на Титан, най-голямата от колониите.

Тя се движеше сред събралата се тълпа, усмихваше се, казваше по някоя дума тук и там, пробиваше си път към губернатора, който стоеше с малка групичка офицери от сигурността в далечната страна на голямата кръгла зала до древния планетариум. Беше срещала повечето хора тук по време на пътуванията си из колониите. Само малкият Мимас, най-близкият до Сатурн спътник, се бе оказал неподходящ за посещение. Иначе беше видяла всичко. И го бе записала — за Ким.

— Как си, Джелка? Забавляваш ли се?

Тя спря, за да отговори на въпроса, и се усмихна, спомнила си мъжа от колонията на Япет.

— Добре съм, Вулф Торсон — за миг плесна с ръце. — И наистина страшно се забавлявам. Ще ми е тъжно да си тръгна. Но някой ден може би ще се върна тук.

Едрият мъж се усмихна широко и с две ръце хвана нейните, сякаш за да ги обгърне, да ги стопли.

— Със съпруга си, а?

— Може би — замисли се тя, след което кимна и продължи. Да, хората тук бяха добри. Сигурни хора, на които можеш да се довериш. Такива и трябваше да са. Ако не можеш да имаш доверие на приятеля си, умираш. Все едно дали по-бързо или по-бавно.

Промъкна се между последните неколцина и се озова до губернатора. Хелмут Рийд беше стар приятел на баща ѝ, излязъл от същия калъп. От същия калъп, по който бяха направени и Клаус Еберт и синът му Ханс Еберт, бившия ѝ годеник. Мисълта за миг я обърка, после отмина. Като баща ѝ и стария Еберт, и Рийд излъчваше аура на сигурност, безсмъртие, безкрайни възможности. Не съществуваше твърде голям проблем, нямаше нищо, което той да не може да оправи. Значи такъв беше и баща ѝ, осъзнаваше тя. Но дори и такива, мъжете понякога грешаха, колкото и добри да бяха намеренията им.

Рийд се обърна и като видя Джелка, ѝ се усмихна широко за добре дошла.

— Ела тук, любов моя. Ела да си поговорим! — той я хвана за ръцете и я притегли към себе си да я прегърне, после я накара да застане до него с ръка, здраво стисната в неговата.

Беше я взел под крилото си от момента, в който тя бе влязла в системата Сатурн преди три месеца, и оттогава си бе създал грижата да ѝ покаже всичко, което би могъл. Тя ясно бе видяла гордостта, с която ѝ показваше огромните празни шахти на мините на Тетида, ентузиазма му, докато ѝ говореше за овладяването на малкия Феб и за плановете да се построи цял нов град на тъмната страна на Титан, където сега се намираще базата Хюйгенс. Тук се случваха много неща; без изобщо да ѝ стане досадно, тя откри, че е очарована. Но винаги бе усещала, че гледа за двама и се опитва да задава въпросите, които Ким би задал.

Понякога, само понякога я вълнуваше суровата красота на всичко тук. Сякаш тук можеше да види същата онази строга хубост, каквато навремето е била Калевала — мястото, откъдето собственият ѝ народ е дошъл преди две хиляди години. Земята на езерата и скалите...

Губернаторът се обърна към нея и нежно ѝ стисна ръката.

— Съжалявам, че утре трябва да си тръгнеш, Джелка — той я гледаше тъжно, сякаш беше собствената му дъщеря. — Не мога да изразя колко ми беше приятно, че си тук. Защо не съм с двайсет години по-млад...

— И неженен — добави един от офицерите сред общия смях.

— И неженен — потвърди Рийд, а усмивката му се разшири. — Щях да намеря начин да те задържа тук.

— Ще си тръгна отгук с натежало сърце — съвсем честно си призна тя. — Нямах представа какво ще намеря, но сега ясно разбирам защо толкова хора остават. Мястото е прекрасно. Може би най-прекрасното в системата.

— Значи нямате нищо против опасностите? — попита един от офицерите с характерния за колониите леко бомбастичен акцент.

— Не — твърдо отговори тя. — Всъщност те са част от красотата, нали? Онова усещане за живот на ръба. Тези дрехи... — докосна нежно със свободната си ръка тежката, но гъвкава дреха и се усмихна. — Твърде много ми харесаха. Мисля да продължа да нося такива, когато се върна в Чун Куо. Кой знае, може да установя нова мода в топлолюбивия свят!

Всички се разсмяха, но бяха доволни. Много пъти по време на пътуванията ѝ беше чувала какво мислят за „топлолюбивия свят“ на Чун Куо; и същевременно разбираше, че я смятаха за различна от останалите, които идваха с големите пътешественически кораби като „Меридиан“. Съвсем различна.

А тя и си беше различна. На земята, близо до слънцето се бе почувствала отрязана от другарите си, странница, винаги аутсайдер. Но тук се чувстваше в стихията си и откри, че тези големи, бавни, ужасно независими хора я привличат — инстинктивно я привличат.

Усмихна се, огледа добре оформените им лица наоколо. Специален вид хора се осмеляваха да дойдат и да заживеят тук, на два милиарда *ли* от слънцето. С особена психика. Невероятният студ, налягането, фактът, че всичко — храна, вода, въздух, *всичко* — трябва да бъде произведено — тези фактори бяха създали една нова раса. Или преоформили старата. Не беше сигурна кое от двете.

За момент сведе поглед, за да разгледа древния месингов планетариум. Четири малки планети обикаляха близо до Слънцето —

Меркурий, Венера, Чун Куо и Марс. Зад тях, доста отдалечен, беше Юпитер и после, на същото разстояние — Сатурн, където се намираще тя сега.

Беше изминала дълъг път през тези последни петнайсет месеца. Беше десет пъти по-далече от слънцето в сравнение с мястото, откъдето бе тръгнала. Но баща ѝ бе сгрешил. Не беше забравила Ким. Съвсем не. Всъщност колкото по-далеч отиваше, толкова повече мислеше за него; толкова повече се опитваше да види нещата през неговите очи и да мисли за тях, както би мислил той. Филмите, които снимаше, фактите, които отбелязваше в дневника си — всичко беше за него. И ако трябваше да минат шест години, преди да може да го види отново, тя пак щеше да го чака и да се готви, да се пази за него. Защото времето щеше да дойде. Със сигурност щеше да дойде.

Преди три дена беше пристигнало „писмото“ му. Първоначално тя го остави настрана, объркана от официалния вид на пакета — с печата на „СимФик“ на гърба. Петнайсет часа по-късно, след едно дълго и уморително пътуване по Големия склон, тя се върна към него и най-сетне го отвори.

За първи път чуваше нещо за него от деня, когато я бяха завлекли на борда на „Меридиан“ на космодрума в Нанкин. Но той като че ли не ѝ пишеше за първи път. От онова, което четеше, ставаше ясно, че ѝ е писал често. Тази мисъл я разгневи. Мисълта, че баща ѝ пак се е месил, откъсвал я е от тези неща, опитвал се е да ръководи живота ѝ по начина, по който *той* искаше.

Но сега тя знаеше. Каквото и да бе казал баща ѝ, когато говориха за последен път, то беше лъжа. Ким не я беше забравил. Даже наопаки. И ако баща ѝ си мислеше, че тя ще промени решението си, значи той просто не я разбираше. Във всеки случай не и по начина, по който я разбираше Ким.

Пак вдигна поглед и се усмихна на тази мисъл. Да, само той може би я разбираше — изцяло, инстинктивно — и ѝ се доверяваше — по начина, по който тези хора тук се доверяваха един на друг. Пред лицето на всички.

Трябваше да чака шест години. Шест години, докато стане пълнолетна. Но тя щеше да изчака. А междувременно бавно щеше да се връща при него. Към голямото слънце на живота ѝ.

Със съзнанието, че той ще я чака. Че ще е там, а тъмните му очи ще я търсят.

* * *

Повече от сто носилки изпълваха поляната пред имението на Левър. Носачите им се събираха тихо, чакаха, а слугите от дома минаваха между тях и им предлагаха купи с фиде и малки чашки с оризово вино.

Вътре в къщата поканените се бяха събрали в огромната библиотека и разговаряха шокирани. Едва предния ден в съвсем същата стая старият Левър ги бе събрал на среща за създаване на фонда, а енергичното му, открито поведение бе накарало повечето от тях да повярват, че той ще бъде там и след век и пак ще ги ръководи. Но сега той беше мъртъв и нищо нямаше да го върне. Не и в този кръг на съществуването.

Лежеше в огромен ковчег в единия край на стаята, сивата му коса беше старателно сресана назад, масивната му гръд не се надигаше под чисто бялата коприна. За първи път от много години изглеждаше спокоен. Вече не се стремеше към онова, което винаги го привличаше. Вече не се гневеше.

През последните четири часа постоянно пристигаха гости да отдадат последната си почит; идваха от всяка част на огромния Град. Последен, уморен от пътуването си от клиниката, се появи синът на Левър, Майкъл.

И за Майкъл новината се оказа силен шок. Като останалите и той бе мислил, че старият ще живее вечно. Час-два се позабавлява с мисълта да бойкотира погребението, да изиграе до горчивия край ролята си на отритнатия син, но се почувства зле. Защото истината беше, че той все още обичаше баща си. Новината за смъртта на стареца го бе разтърсила до дъно. Той остана вцепенен, а по-късно, насаме с Мери се бе сринал, бе плакал като дете, докато тя го прегръщаше. Сега, тържествен и важен, мина заедно с нея през вратата към последния дом на баща си; биопротезите правеха походката му несръчна, скована.

— Прислужник Дън — той поздрави „номер едно“ на баща си в огромното фоайе. — Много съжалявам, че трябва да се срещнем отново при такива обстоятелства.

Прислужникът сведе ниско глава, очевидно развълнуван, че Майкъл е дошъл.

— И аз, господарю Майкъл. Надявах се да ви поздравя с добре дошли при по-щастлив случай.

Майкъл се усмихна сковано и продължи, до него Мери мълчеше, сила и опора както винаги.

На вратата към библиотеката той се спря, обърна се да я погледне, изведнъж изплашен. В отговор тя се протегна, нежно стисна ръката му, окуражи го да се изправи с лице пред предстоящото.

Той си пое дълго, дълбоко дъх и тръгна. Слугите отвориха пред него огромните врати. Като го видя, тълпата вътре замлъкна; всички глави се извърнаха да видят как Майкъл прекосява стаята и се приближава към ковчега на баща си.

Свел поглед към стария, Майкъл усети прилив на болка и копнеж, толкова страшен, толкова силен, че заплашваше да го отнесе. Потръпна едва-едва, наведе ниско глава и се протегна да докосне и за кратко да задържи ръката на баща си.

Беше студена. Толкова студена и твърда.

Вдигна очи, потърси Мери, за миг отново станал малко момче, уплашено и объркано; после си пое отново дъх, огледа се, усмихна се благодарно на всички онези приятели на баща си, които бяха дошли да го изпратят в неговия последен ден на земята.

— Благодаря ви — каза съкрушено. — Благодаря на всички. Баща ми щеше да го оцени. А аз... аз съм силно покъртен от присъствието ви. Моят баща беше велик човек. Велик човек.

Мнозина сведоха погледи, развълнувани от кратката му реч, други се взираха в него открито, сякаш се чудеха каква играе; защо се прави сега на послушния син, след като преди бе отказал да изпълнява синовния си дълг.

Когато се отдръпна от ковчега, от всички страни се надигна лека глъчка. Още от тази сутрин се бе понесъл слухът, че Ву Ши ще назначи свой служител да отговаря за компанията, докато за „ИмВак“ се намери купувач. Предлагаха я и изцяло и като я разбият на съставните

й части. Ако никой не я купеше цялата, мнозина се надяваха да се облагодетелстват от смъртта на стария Левър.

На вратата Майкъл за кратко се огледа, после се насили да продължи напред. Мери леко подтичваше, за да го настигне. Той спря отвън на поляната, сред носачите и бегачите, които се изправиха и се поклониха пред господаря си. Мери го притисна плътно към себе си, докато той хлипаше.

Накрая той се отдръпна от нея.

— Добре — рече меко. — Тук свършихме. Да си вървим.

— *Ши* Левър?

Обърнаха се. Беше Ейнсуърт, адвокатът на стария Левър.

Майкъл сведе поглед.

— Какво има? Нещо, което трябва да подпиша ли?

Ейнсуърт поклати глава, после подаде един лист на Майкъл.

Майкъл погледна. Оригиналът на обезнаследяващото завещание.

Последната страница, подписана с гневни заврънкулки от баща му.

— Имам го — студено отговори Майкъл, изпъна гръб и подаде обратно документа на Ейнсуърт; в този миг приличаше на баща си.

— Не. Не ме разбрахте. Той го подписа, но никога не го регистрира. И на мене нямаше да позволи. Което означава, че всичко е ваше, Майкъл. „ИмВак“ и всичко останало. Ваше.

Майкъл Левър присви очи, втренчен в мъжа, сякаш го виждаше за първи път. После хвърли документа на земята, обърна се и трмаво се отдалечи, а Мери забърза подире му да го настигне, докато той си пробиваше път между редиците от носилки към транзитния асансьор.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Транскрипцията на стандартния мандарин с европейска азбука се постига за първи път през XVII в. от италианеца Матео Рици, създал и ръководил първата йезуитска мисия в Китай от 1583 до смъртта си през 1610 г. Оттогава са били правени няколко дузини опити да се редуцират оригиналните китайски звукове, представени от десетки хиляди отделни пиктограми, в ясно разбираема фонетика за използване от Запада. Дълго време обаче доминират три системи — онези, използвани от трите най-големи западни сили, борещи се през XIX в. за влияние в корумпираната и разпадаща се Китайска империя: Великобритания, Франция и Германия. Тези системи са „Уейд-Джайлс“ (във Великобритания и Америка; понякога известна като системата „Уейд“), „Л’екол франсе дьо л’екстрем ориент“ (във Франция) и „Лесинг“ (в Германия).

Но от 1958 г. самите китайци търсят начини да създадат единствена фонетична форма, основана на германската система, която наричат *ханю пинджин фанган* (Схема за китайска фонетична азбука), известна по-често като *пинджин*; *пинджин* се използва във всички чуждоезични книги, издадени в Китай от 1-ви януари 1979 г., както и се преподава в училище наред със стандартните китайски знакове. За това произведение обаче аз избрах да използвам по-старата и за моя разум далеч по-елегантна система за транскрипция „Уейд-Джайлс“ (в модифицирана форма). За вече привикналите към по-твърдите форми на *пинджин* като основно ръководство по транскрипция може да послужи изтънчения език на Едгар Сноу в „Другата страна на реката“ (Голанш, 1961).

Гласните в китайския са основно къси или средни, а не дълги и равни.

Надявам се ефектът от използването на системата „Уейд-Джайлс“ да е изобразяването на по-меката, по-поетична страна на оригиналния мандарин, който е увреден, по мое мнение, от модерния *пинджин*.

Тази употреба случайно съвпада с много от основните източници, налични на Запад: (планираните) шестнайсет тома от Денис Туичет и Майкъл Лау на „*Кеймбриджска история на Китай*“, огромната многотомна „*Наука и цивилизация на Китай*“ от Джоузеф Нийдъм, „*Китай. Традиция и трансформация*“ на Джон Феърбанк и Едуин Райшауър, „*Имперското минало на Китай*“ на Чарлз Хъкър, „*История на китайската цивилизация*“ от Жак Жерне, „*Китай. Кратка културна история*“ на С. П. Фицджералд, „*Изкуството и архитектурата на Китай*“ от Лоурънс Сикман и Уилям Соупър, класическите студии на Уилям Хинтън „*Фаншен*“ и „*Шенфан*“ и „*Есетата за китайската цивилизация*“ на Дърк Боди.

Споменатата в Пролога диаграма Луошу представлява квадрат с по три числа от всяка страна

492
357
816,

който се предполага да се е виждал на черупката на костенурка, появила се от река Луо някакви си две хиляди години преди Христа. Както може да се пресметне, всички числа в коя да е редица, колона или по диагонал дават сбор петнайсет. По време на династията Тян „магическите“ му свойства са пренесени в мюсюлманския свят, където са използвани — както и тук — като магия за лесно раждане.

Споменаването от страна на Ву Ши (в Глава 1) на „тримата братя от Прасковената градина“ е намек за класическия китайски роман *Сан Куо Ян И* на Ло Куан Чун („Романът за трите кралства“), в който тримата велики герои Лю Пей, Чан Фей и Куан Ю се заклеват в братство помежду си.

Преводът на *Тиен Вен* (или „Небесни въпроси“) от Чу Юан е дело на Дейвид Хоукс, взет е от „*Песните на юга. Антология на антични китайски поеми*“, издадени от Пенгуин букс, Лондон, 1985 г.

Цитираното от Юка Толонен е песен от албума „*Мамбертланд*“ на финската група „Тасавалан президенти“, а текстът на песента „Последни квартири“ се препечатва с любезното разрешение на Сонет рекърдс.

Цитатът от Книга първа [V] на „*Tao Te King*“ на Лао Дзъ е от превода на Д. С. Лоу, издание на Пенгуин букс, Лондон, 1963, и е използван с любезното им позволение.

Diuno Elegies на Райнер Мария Рилке са цитирани от четвъртото издание на Хогарт прес от 1968 г. в превода на Дж. Б. Лайшман и Стивън Спендър. Благодаря на дома на Рилке и колежа „Сейнт Джон“ в Оксфорд за разрешението.

Преводът на „След дъжда“ на Ту Фу е на Сам Хамил от чудесната му антология със стихове на Ту Фу „*С лице към снега. Виденията на Ту Фу*“, издадена от Уайт пайн прес, Фредония, Ню Йорк, и се препечатва с любезното им разрешение.

Разбрах, че и тук съм цитирал многократно превода на Самюел Б. Грифит на „*Изкуството на войната*“ на Сун Дзъ, издание на Оксфорд юнивърсити прес, 1963 г. Използвам четирите откъса в книгата с любезното им позволение и с единствената надежда да съм насочил неколцина читатели към това великолепно произведение.

Накрая за онези, които не са запознати с грубата форма на стария корнуолски, използван в Част втора на книгата, тук са преведени съответните пасажки. Първо изразите на хората от Глината:

Avodya! Връщайте се!

A-wartha! Нагоре!

An chy. Kerdhes! Tenna dhe an chy! Къщата. Вървете! Превземете къщата!

Ena... Ena ha ena! Там... Там и там!

И прошепнатото от Бен:

Of ancow Аз съм смъртта.

Gwelaf why gans ow onen lagas. Виждам ви с единственото си око.

Ow golow lagas dewana why! Яркото ми око ви пронизва!

Ow enawu a-vyn podretha agas eskern... Светлината ми ще прекърши костите ви.

По-нататък, когато холограмата на вололикия ангел казва „*Dyesk-ynna!*“ („Ела!“), в това има далечно ехо от Евангелие от Йоан (6:1).

Дейвид Уингроув

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ НА МАНДАРИН

Ай я! — често възклицание, изразяващо изненада или слисване.

Ван ву — буквално „десетте хиляди неща“; най-общо включва всичко създадено или, както казват китайците, „всички неща в небето и на земята“.

Вен мин — понятие, използвано за обозначаване на цивилизацията или писмена култура.

Вувей — бездействие; стара таоистка концепция. Означава да се запази хармонията в потока на нещата, като не се прави нищо, за да се наруши този поток. Както казва Лао Цзъ: „Тао не прави нищо и все пак нищо не остава ненаправено.“

Джу тун ву — буквално „животно мръвка“.

Ерху — лютня с две струни с покрита със змийска кожа резонаторна кутия.

Ин — „женският принцип“ в китайската космология (вж. ян). Ин означава земята и север, луната и студ, мрака, инертността, женствеността, унесеността, четните числа и Тигъра. *Ин* лежи в сянката на планините.

Кан пей! — „добро здраве“ или „наздраве“ — тост.

Ко мин — „революционен“. „Тиен Мин“ е Мандатът на небето, предаден, както се приема, от Шан Ти, върховния предтеча, на земния му съдружник, императора (*Хуан Ти*). Този Мандат може да продължава само толкова, докато императорът е достоен за него, и въстанието срещу тирана, който наруши Мандата с липсата си на справедливост, добронамереност и честност, се смята не за престъпен, а за оправдан израз на небесния гняв.

Ку ту — петата степен на уважение според „Книга на церемониите“, който включва падане на колене и докосване на пода с чело. Ритуалът е станал по-известен на Запад като *ку-ту*.

Куан Ин — богинята на милосърдието. Първоначално будистки бодхисатва, Авалокитешвара (преведено на хан като „Този, който слуша звуците на света“ или („*Куан Ин*“), китайците обръкват добре

развитата гръд на светеца с женски гърди и от IX век обожават богинята *Куан Ин*. Изображенията на *Куан Ин* обикновено я представят като източна Мадона, държаща дете в ръцете си. Понякога в нея виждат и съпругата на *Куан Кун*, китайския бог на войната.

Куан хуа — мандарин, езикът, говорен в континентален Китай. Известен и като *Куо-ю* и *Пай хуа*.

Куо-ю — мандарин, езикът, говорен в най-голямата част от континентален Китай. Известен още и като *куан хуа* и *пай хуа*.

Ли — китайска „миля“, приблизително половин километър или една трета от милята. До 1949 г., когато в Китай са адаптирани мерките, *ли* може да варира на различните места.

Мин — буквално „народът“; използва се (както тук, при Низшите фамилии) в пейоративен смисъл (т.е. със значение „плебеите“).

Мин — династията, управлявала Китай от 1368 до 1644 г. Буквално името означава „светъл“, „чист“ или „брилянтен“. Носи и значение, свързано с почитване.

Нияо — буквално „птица“; но тук (а нерядко и другаде) се използва евфемистично като название на пенис, често при възклицания.

Нуер — дъщеря.

Ну ши — неомъжена жена; понятието е адекватно на „госпожица“.

Пай нан джен — буквално „бял мъж“.

Пау — проста дълга дреха, носена от мъже.

Пин Тяо — изравнявам; смъквам надолу или правя плосък.

Пи па — четириструнна лютня, използвана в традиционната китайска музика.

Сан куей чу ку — осмата и последна степен на уважение според „Книга на церемониите“; включва трикратно коленичене, като всеки път подът три пъти се докосва с чело. Тази най-сложна ритуална форма е запазена за Небето и неговия син, императора.

Сиан чи — китайски шах.

Тай — „джобове“; тук се използва за означаване на Представителите, купени от (и затова „в джоба на“) различни мощни групировки (обикновено Седмината).

Тай чи — Оригиналът, или Единственото, от което се е развила двойствеността на всички неща (ин и ян), според китайската космология. Най-общо свързваме *тай чи* с таоисткия символ — спиралния кръг от тъмнина и светлина, който се предполага, че представлява яйце (може би *Хун Тун*) с ясно различими жълтък и белтък.

Тай Шан — великата свещена планина на Китай, където императорите традиционно принасят жертви на Небето. Тай Шан, в провинция Шантун, е най-високият връх в Китай. „Сигурен като Тай Шан“ е популярна поговорка, обозначаваща основата на солидността и сигурността.

Та Цин — китайското название на римските императори. Рим им е известен като *Ли чиен* и като „Земята на запад от морето“. Самите римляни наричат „големите цин“ — *цин* е името, което китайците сами си дават по време на династията Цин (265–316 г. от н.е.).

Тин Вей — Суперинтендантството на правосъдието. Вж. Книга трета („*Бялата планина*“), част 2 като пример за това, как работи тази част от правителството.

Ти цу — бамбукова флейта, използвана и като солов инструмент, и в оркестър.

Тон — банда. В Китай и в Европа те обикновено са по-малки и затова субсидирани от Триадите, но в Северна Америка названието като цяло е изместило понятието „Триада“.

Уей чи — „обкръжаващата игра“, известна по-често на Запад с японското си име „Го“. Смята се, че тази игра е измислена от легендарния китайски император Яо през 2350 г. пр.н.е., за да тренира ума на сина си, Тан Чу, и да го научи да мисли като император.

Фен — парична единица (срв. цент); сто *фен* са един *юан*.

Хан — понятие, използвано от китайците за описание на собствената им раса, „чернокосите хора“, датиращо от династията Хан (210 г. пр.н.е. — 220 г. от н.е.). Приема се, че около деветдесет и четири процента от съвременното население на Китай принадлежи към расата на *хан*.

Хей — буквално „черен“ — китайската пиктограма за това представлява мъж, покрит с цветовете на войната и с татуировки. Тук се отнася до генетично създадените („ДженСин“) получовеци,

използвани като щурмоваци за потушаване на въстания по долните нива.

Хсиао джен — „човечец/хорица“. В книга XIV на „Аналекти“ Конфуций пише: „Джентълменът преминава през онова, което е горе над него; човечецът — през онова, което е долу под него.“ Разликата между „джентълмен“ (чун цу) и „човечец“ (хсиао джен), погрешна още по времето на Конфуций, е не по-малко значима в социалната перспектива на Чун Куо.

Хсиен — исторически административен район с променливи размери. Тук понятието се използва за означаване на съвсем специфична административна единица, състояща се от десет пирамиди (всяка пирамида пък се състои от десет палуби). Палубата е шестограмна единица за живеене от десет нива в диаметър две *ли*, или приблизително един километър. Пирамидата може да се представи като вертикална пчелна клетка в огромния кошер на Града!

Хсиен Лин — „главен магистрат“. В Чун Куо тези служители са представители на танга и стожери на закона в отделните *хсиен*, или административни области. В мирно време всеки *хсиен* избира и един представител за Камарата във Ваймар.

Хун мао — буквално „червени глави“, името, което китайците са дали на холандските (и по-късно на английските) моряци, които са се опитвали да търгуват с Китай през XVII век. Заради пиратската природа на действията им (често са ограбвали китайски кораби и пристанища) името носи в себе си и значението „пират“!

Хун мун — Тайните братства или, още по-точно, Триадите.

Хун тун — Това е и името на ястие от малки хапчици.

Цу — север.

Цун — китайски „инч“, приблизително равен на 1,44 западни инча (или 3,66 см); десет *цун* са една *чи*.

Ча — чай; може да се означае и като *ча шу*, китайското изкуство на чая, античен предшественик на японската чаена церемония, *чанюю*.

Чан шан — буквално „дълга дреха“, която се захваща вдясно. Носи се и от двата пола. Женската е вталена, дълга до прасците рокля, подобна на *чи пао*. Южнокитайска мода, известна и като *чеун сам*.

Чан ши — боец.

Чен У Чу — Град Европа.

Чи — китайският „фут“, приблизително равен на 14,4 инча, или 37 сантиметра.

Чие хсия — обръщение със значение „ваше величество“, произхождащо от израза „под стълбите“. Било е официален начин да се обърнеш към императора чрез неговите министри, които са стояли „под стълбите“.

Чи пао — буквално „войнишки халат“; роба от една част, произхождаща от Манчу, обикновено без ръкави, носена от жените.

Чи чу — паяк.

Чу — Държавата; тук и названието на игра на карти, основаваща се на политиката на държавата в Чун Куо.

Чун — порцеланова чаша за ча с капаче.

Чун цу — древно китайско название от периода на Воюващите държави, описващо определена класа от благородници, подчинени на изискванията на благородството и морала, познати като ли, или обреди. Тук понятието се употребява свободно и понякога иронично; превежда се като „джентълмени“. Чун цу е много повече от образцово поведение — както е определено в „Аналекти“ от Конфуций; това е действителна класа в Чун Куо, смятана за необходима заради степента си на финансова независимост и високия си образователен стандарт.

Шан шуи — буквалното значение е „планини и вода“, но понятието обикновено се свързва със стил на рисуване на пейзажи, включващи извисяващи се планини за фон и река, пресичаща долина, на преден план. Формата е много популярна, създадена е по времето на династията Тянь между седми и девети век от н.е.

Шао лин — специално обучени убийци; наричат се така по името на монасите от манастира шао лин.

Ши — „господар“. Тук се използва като уважително обръщение, еквивалентно донякъде на употребата на „господин“. Понятието първоначално е използвано за най-малките в йерархията, цивилните служители, за да ги разграничи социално от обикновените „господа“ (хсиан шен) под тях и от джентълмените (чун цу) над тях.

Ю — буквално „риба“; заради фонетичното си съответствие с думата за изобилие рибата символизира богатство. Но има и поговорка, според която ако рибата плува нагоре по реката, тя е предвестник на социално неспокойство и бунт.

Юан — основната валута на Чун Куо (и на съвременен Китай). Понякога (но не и тук) може да се нарича и *куай* — „парче“ или „бучка“. Сто *фен* (или цента) са един юан.

Юе Лун — буквално „Лунният дракон“, колелото от седем дракона, което е символ на управляващите цялото Чун Куо Седмина: „В средата муцуните на царствените чудовища се срещаха и оформяха приличен на роза орнамент, а във всяко око ярко пламтеше по един огромен рубин. Стройните им, силни тела бяха извити навън като спиците на гигантско колело, а по ръба преплетените им опашки оформяха окръжността.“ (Из „Лунният дракон“, Глава четвърта от „СРЕДНОТО ЦАРСТВО“.)

Юе чин — китайски цимбал; един от основните инструменти в китайския оркестър.

Ямен — официалното здание в китайска общност.

Ян — „мъжкия принцип“ в китайската космология, който заедно с допълващата го противоположност, женското *ин*, формира *тай чи* и произхожда от Единственото. От съюза между *ин* и *ян* произлизат „петте елемента“ (вода, огън, земя, метал, дърво), от които са създадени „десетте хиляди неща“ (*ван ву*). Ян обозначава небето и юга, слънцето и топлината, светлината, жизнеността, мъжествеността, проникновениостта, нечетните числа и Дракона. Планините са *ян*.

БЛАГОДАРНОСТИ

Щом звярът расте и формата му се изяснява, списъкът с хората, на които трябва да благодаря, расте заедно с него. Да започнем с моите редактори — Каролайн Кофи, Брайън Дефиоре, Джон Пиърс за това, че са толкова добри хора, и за несекващия им ентузиазъм — и с Алиса Даймънд („Здрасти, Дейвид!“), защото винаги е жизнерадостна и на педал. На Ник Сейърс, бивш редактор — огромни благодарности за всичко, което стори (особено за уреждането на онзи футболен мач!) и късмет с новата работа. Пак ще се срещнем и всичко онова...

По време на дългото, самотно писане човек има нужда от почивка и бира и сега, и после, така че тук са брат ми Йън Уингроув, Джон „Лудото Куче“ Хиндис, Андрю Мюр, Том Джоунс, Роб Холдсток, Ричи Смит, Тони Ричардс, Робърт Алън, Саймън (и Джули) Бъргин и Кийт Сарабайн — те ме откъсваха от текстообработващата програма.

На Майк „Акулата“ Кобли („Здрасти, Дейв!“) братски поздрави. Направи я тая книга, Майк! И на Андрю Сойър, първокласен критик, благодаря още веднъж за задълбоченото изчитане на текста.

На новите приятели — Ронан, Майк, Нийл, Том, Пол, Лора и Шон, Вики Лий и Стийв, Сторм, Сю и Майкъл, Мери Джентъл, Джеф Раймън, Йън Банкс, Боб Шоу, Джил и Джон Олдърман и Роджър („Дейв“) — огромно благодаря за чудесното време в Дъблин. Кога ли ние тристата ще се срещнем пак...

На моя стар приятел Робърт Картър благодаря отново за намесата в Част втора и за близката връзка с науката. Същият е и Алекс, метеорологът Хил — *кан пей* за проверката на домашното ми по метеорология.

Както винаги, специални благодарности на Брайън Грифин, към него имам огромен дълг, за четенето на звяра в най-грубата му форма и — пак както винаги — за разбирането му по-добре от мене. Дано ПРОБУДЕНИЯТ да си намери аудиторията, която ще го издигне в култ и която той заслужава.

Музиката този път беше осигурена от последните велики записи на Майлс Дейвис, „Кардиак“, „Нирвана“, Франк Дзапа и момчетата от IQ. Бог да ви благослови, пичове!

На Джери Франсис и на момчетата от „Буш“ голямо благодаря за новогодишното представление. Ще се видим в събота.

На Сюзън и момичетата (Джесика, Ейми и Джорджия) — обичайните благодарности за поддържането на приоритетите ми и за осигуряването на здрав баланс в живота ми. Какво друго може да му потрябва на един мегаломан?

И накрая: на най-големия ми фен в Северна Америка, Джон Патрик — братски поздрави! Ето тук още нещо, което да отнесеш към Ключовете...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.